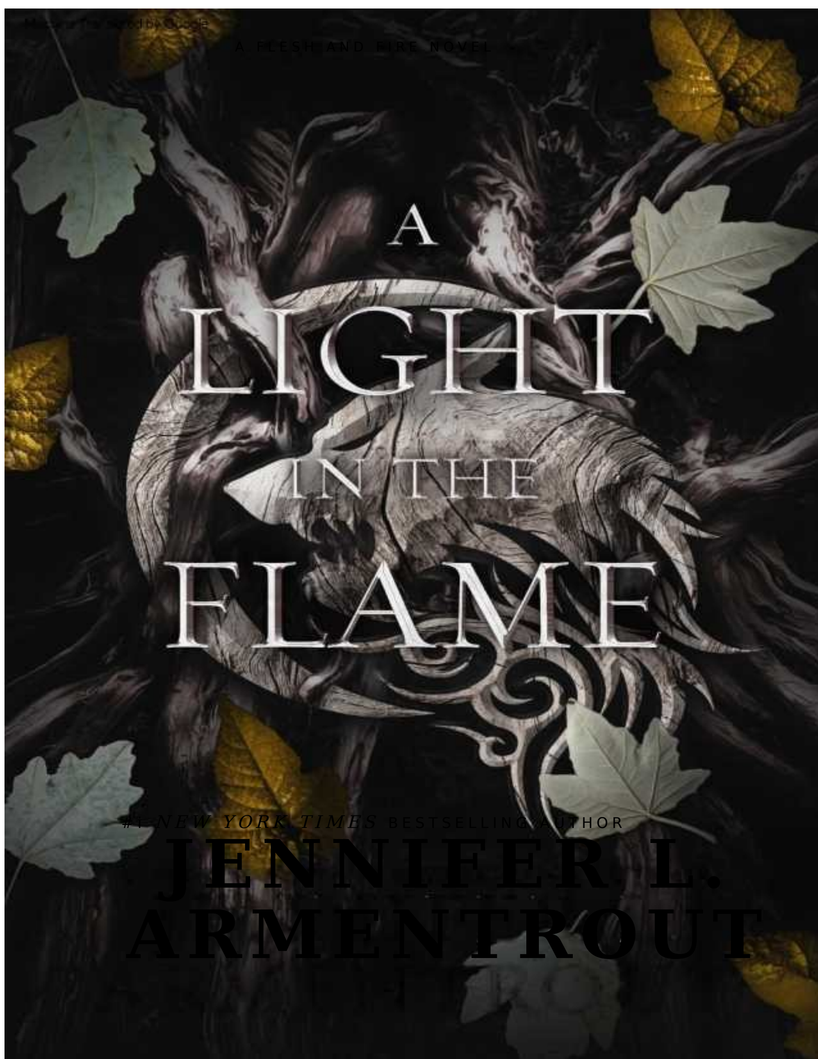

A FLESH AND FIRE NOVEL
A LIGHT IN THE FLAME
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
JENNIFER L. ARMENTROUT

Machine Translated by Google

A

LIGHT

IN THE

FLAME

JENNIFER L. ARMENTROUT

O lumină în flacără Un
roman în carne şi foc de
Jennifer L. Armentrout

ISBN: 9781957568157

Publicat de Blue Box Press, o amprentă a Evil Eye Concepts, Incorporated

Design de copertă de Hang Le

Descrierea cărţii

O lumină în flacără Un roman în carne şi foc de Jennifer L. Armentrout

De la autoarea cu bestselleruri numărul 1 din New York Times, Jennifer L. Armentrout vine cartea a doua din seria ei Flesh and Fire...

Singurul care o poate salva pe Sera acum este cel pe care şi-a petrecut viaţa planând să o omoare.

Adevărul despre planul Serei a ieşit la iveală, spulberând încrederea fragilă creată între ea şi Nyktos. înconjurată de cei neîncrezători în ea, tot ce are Sera este datoria ei. Ea va face orice pentru a pune capăt lui Kolis, falsul Rege al Zeilor, şi a domniei sale tiranice din Iliseeum, oprind astfel ameninţarea pe care o reprezintă pentru tărâmul muritorilor.

Nyktos are totuşi un plan şi, pe măsură ce lucrează împreună, ultimul lucru de care au nevoie este pasiunea incontestabilă şi arzătoare care continuă să se aprindă între ei. Sera nu îşi poate permite să se îndrăgostească de Primai torturat, nu atunci când o viaţă care nu mai este legată de un destin pe care nu şi l-a dorit niciodată este mai realizabilă ca niciodată. Dar amintirile despre plăcerea lor comună şi dorinţa de neegalat sunt chemarea unei sirene imposibil de rezistat.

Şi pe măsură ce Sera începe să realizeze că vrea să fie mai mult decât o consoartă doar cu numele, pericolul din jurul lor se intensifică. Atacurile asupra Shadowlands sunt în creştere, iar când Kolis îi cheamă la Curte, un risc cu totul nou devine evident. Puterea primordială a vieţii creşte în interiorul ei, împingând-o mai aproape de sfârşitul sacrificării ei. Şi fără dragostea lui Nyktos – o emoţie pe care el este incapabil să o simtă – ea nu va supravieţui Ascensiunii. Asta dacă chiar ajunge la Ascensiunea ei şi Kolis nu ajunge la ea prima. Pentru că timpul se scurge. Atât pentru ea, cât şi pentru tărâmuri.

Despre Jennifer L. Armentrout

#1 New York Times şi #1 autoare internaţională de bestselleruri Jennifer L. Armentrout locuieşte în Shepherdstown, Virginia de Vest. Toate zvonurile pe care le-ai auzit despre starea ei nu sunt adevărate. Când nu lucrează din greu scriind, îşi petrece timpul citind, uitându-se la filme cu zombi foarte proaste, prefăcându-se că scrie, petrecând cu soţul ei, Border Jack – Apollo, Border Collie – Artemis, şase alpaca care judecă, două capre nepoliticoase şi cinci oi pufoase.
La începutul anului 2015, Jennifer a fost diagnosticată cu retinită pigmentară, un grup de tulburări genetice rare care implică descompunerea şi moartea celulelor din retină, ducând în cele din urmă la pierderea vederii, printre alte complicaţii. Datorită acestui diagnostic, educarea oamenilor asupra diferitelor grade de orbire a devenit o altă pasiune pentru ea, chiar alături de scris, pe care plănuieşte să o facă cât de mult poate.

Visele ei de a deveni autoare au început la ora de algebră, unde şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului scriind povestiri... ceea ce explică notele ei sumbre la matematică. Jennifer scrie romantism pentru tineri, paranormal, science- fiction, fantezie şi romantism contemporan. Ea este publicată cu Tor, HarperCollins Avon şi William Morrow, Entangled Teen şi Brazen, Disney/ Hyperion, Harlequin Teen şi Blue Box Press; şi PassionFlix şi-a transformat recent serialul Wicked într-un lungmetraj. Jennifer a câştigat numeroase premii, inclusiv premiul Goodreads Choice 2020 în romantism pentru fantezia ei pentru adulţi, From Blood and Ash. Ea a scris, de asemenea, romantism contemporan şi paranormal pentru adulţi şi noi adulţi sub numele dej. Lynn.

Machine Translated by Google

De asemenea, de la Jennifer L. Armentrout Faceţi clic pentru a cumpăra

Cad Cu Mine

~~Dream ofYou (un roman din 1001 de nopţi întunecate)~~ Pentru totdeauna cu tine Foc în Tine

Dej. Lynn Wait for You Fii cu mine Stai with Me

Seria Sânge şi Cenuşă Din Sânge si Cenuşă

O împărăţie a cărnii şi a focului Coroana oaselor aurite_

Războiul celor două regine

Seria Flesh and Fire

O umbră în iar

O Lumină în Flacără—

Seria Legământ

jumătate sânge

Pur

Apollyon

Santinelă

Seria Lux

Umbre

Obsidian

Onix

Opgl

Origine

Citare*”

Seria Origine
Cea mai întunecată stea
Umbra Arzătoare
Cea mai strălucitoare noapte

Elementele întunecate Iubire dulce amară Sărut alb fierbinte Atingere rece de piatră Fiecare Ultima Suflare

Seria Harbinger Furtună si furie
Furie si ruină Gratie si Slava

Seria Titan Revenirea
Puterea

Lupta
Profeţia

Seria Wicked Rău Rupt Curajos

Prinţul (o novelă din 1001 de nopţi întunecate) Regele (o novelă din 1001 de nopţi întunecate) Regina (o novelă din 1001 de nopţi întunecate)

Seria Gamble Brothers Tenting the Best Man Ispitind jucătorul
Ispitind bodyguardul

Seria de romane a lui Vincent Moonlight Sins Seductieîn lumina lunii
Scandaluri la lumina lunii

Romane de sine stătătoare

Obsesie

Ars

Blestemat

Nu privi înapoi

Lista Morţilor Pana la moarte

Problema cu Forever

Dacă nu există mâine

Antologii

~~Viaţa în mintea mea—~~

Fifty First Times

Mulţumiri din partea autorului

în spatele fiecărei cărţi se află o echipă de oameni care au ajutat să o facă posibilă. Mulţumim Blue Box Press— Liz Berry, Jillian Stein, MJ Rose, Cheile Olson, Kim Guidroz, Jessica Saunders şi echipelor uimitoare de editare şi corecturi. De asemenea, aş dori să mulţumesc echipei minunate de la Social Butterfly. Şi Michael Perlman şi întreaga echipă de la S&S pentru suportul şi expertiza lor în distribuţie cu hârtie cartonată. De asemenea, pentru a Hang Le pentru talentul ei incredibil la design; agenţii mei Kevan Lyon şi Taryn Fagerness; asistenta mea, Malissa Coy; manager de magazin Jen Fisher; şi creierul din spatele ApollyCon şi nu numai: Steph Brown. De asemenea, modurile JLAnders, Vonetta Young şi Mona Awad. Vă mulţumim tuturor pentru că sunteţi cea mai uimitoare şi de susţinere echipă pe care şi-o poate dori un autor, pentru că v-aţi asigurat că aceste cărţi sunt citite în toată lumea, creând produse, ajutând cu problemele cu intriga şi multe altele.

De asemenea, trebuie să le mulţumesc celor care m-au ajutat să-mi ţin capul deasupra apei, fie ajutându-mă să ies dintr-un colţ de teren, fie pur şi simplu fiind acolo pentru a mă face să râd, pentru a fi o inspiraţie sau pentru a mă scoate sau ies. probleme — KATucker, Kristen Ashley, JR Ward, SarahJ. Maas şi Brigid Kemmerer (întruna din aceste zile voi putea să-ţi scriu numele de familie fără să-l caut).

De asemenea, Kayleigh Gore pentru că este mereu pregătită să citească la întâmplare un capitol în afara contextului, Steve Berry pentru povestiri, Andrea Joan, Stacey Morgan, Margo Lipschultz şi multe altele.

Un mare mulţumire lui JLAnders pentru că a creat mereu un loc distractiv şi adesea hilar de relaxare. Şi echipei ARC pentru recenziile şi sprijinul dumneavoastră sincer.

Cel mai important, nimic din toate acestea nu ar fi posibil fără tine, cititorul.
Sper să realizezi cât de mult însemni pentru mine.

Cuprins

Dedicare

Pentru tine, cititorul. Fără tine, nimic din toate acestea nu ar fi posibil. Mulţumesc.

Machine Translated by Google

Hartă

Pentru a vedea o versiune completă a hărţii, vizitaţi https://theblueboxpress.com/alitfmap/

Ghid de pronunţie

Personaje

Aios – a-uh-noi

Andreia – ahn-dray-

ah Attes – AT-tayz

Aurelia – au-REL-ee-

ah

Baines – baynz

Bele – clopot

Dorcan – dohr-can

Dyses – DEYE-seez

Ector – ehktohr

Ehthawn – EE-thawn

Embris – EM-bris Erlina

– Er-LEE-nah Ernáid –

ER-nald

Eythos – EE-thos

Ezmeria – ez-MARE-ee-ah

Gemma – jeh-

muh Halayna – ha-

LAY-nah Hanan –

hay-nan Olanda –

HAA-luhnd Jadis -JAY-

dis

Kayleigh – KAY-lee

Keella – kee-lah

Regele Saegar – [rege] SAY-gar

Kolis – CO-lis

Kyn – rudă

Lailah – lay-lah

Lathan – LEY-THahN

Loimus – loy-moos

Madls – nebun este

Maia – MY-ah Marisol –

MARE-i-suflet Mycella

– MY-cell-AH

Nektas – NEC-tas
Nyktos – NIK-degetele de la picioare
Odetta – OH-det-ah Orphine
– OR-feen Peinea – durere-ee-yah
Penellaphe – pen-NELL-uh-taxă
Phanos – FAN-ohs
Polemus – pol-he-mus
Rhahar – RUH-har Rain –
ploaie Saion – Si-on Sera
– SEE-ra
Seraphena – SEE-ra-fee-na
Sotoria – aşa-TOR-ee-ah Taric
– tae-ric Tavius – TAY-vee-ne
Thad – Thad Theon – theEE-
awn Veses – VES-ees

Locuri

Cauldra Manor – call-drah [conac]
Dalos – day-los Iliseeum – AH-lee-
see-um Kithreia – kith-REE-ah
Lasania – la-SAN-ee-uh Lotho – LOW-
tho Massene – ma-see-nuh
Pillars of Asphodel – [stâlpii] AS-foe-del
Sirta – SIR-ta
Insulele Triton -TRY-ton [Insulele]
Vathi -VAY-thee

Termeni Arae –
air-ree benada – ben-NAH-dah
Cimmerian – sim-MARE-ee-in

dakkai – di-ah-kee eather – ee-thor graeca – gray-cee imprimen – IM-prim-en kardia – CAR-dee-ah

kiyou wolf/wolves – ki-you [wolf/wolves]

meeyah Liessa – MEE-yah LEE-sa sekya – sek-yah sparanea – SPARE- ah-nu-ah

Capitolul 1

„Eşti moştenitorul pământurilor şi mărilor, cerurilor şi ţărâmurilor. O regină în loc de un rege. Tu eşti Primarul Vieţii", a răpit Nyktos — Asherul, Cel Binecuvântat, Gardianul Sufletelor şi Dumnezeul Primar al Oamenilor şi Sfârşirilor Obişnuiţi. Buzele acelea ale lui care şoptiseră cuvinte aprinse pe pielea mea şi rostiseră, de asemenea, adevăruri reci şi brutale erau acum despărţite. Ochi largi, argintii, zvâcnind de şuvoaiele luminoase de ether – esenţa zeilor – fixaţi pe ai mei. Un fel de uimire şi mirare i-au înmuiat liniile reci ale pomeţilor lui înalţi şi laţi, a nasului drept ca lama şi a maxilarului tăiat.

Părul ondulat, brun-roşcat, căzu pe obrajii aurii-bronzi, în timp ce se cobora într-un genunchi, aşezându-şi mâna stângă pe podeaua camerei tronului şi palma dreaptă peste piept.

Nyktos se înclina în faţa mea.

M-am retras de la el. „Ce faci?"

„Primarul Vieţii este cea mai puternică fiinţă din toate tărâmurile, uzurpând toţi ceilalţi Primişti şi zei", a spus Sir Holland. Doar că nu mai era omul pe care l-am cunoscut cândva ca cavaler al Gărzii Regale a Lasaniei sau un simplu muritor. El a fost unul dintre Arae — o Soartă reală, părăsită de zei, nici zeu, nici muritor. în stare să vadă trecutul, prezentul şi viitorul tuturor, Arae nu erau obligaţi faţă de nicio Curte Primară.

Sortele erau la fel de terifiante ca orice Primai şi nici nu puteam să încep să număr de câte ori l-am lovit cu piciorul.

„îţi arată respectul care ţi se datorează, Sera", a adăugat Holland în timp ce eu continuă să se uite la Nyktos.

„Dar eu nu sunt Primarul Vieţii." Am afirmat ceea ce este evident.

„Tu porţi în tine singurul jar adevărat al vieţii", a spus Nyktos, iar acea voce profundă şi blândă mi-a dat o puzderie de fiori pe piele. „Pentru toate scopurile, tu eşti Primarul Vieţii."

„El spune adevărul." Zeiţa Penellaphe se apropie, venind să stea sub tavanul deschis. Cerul plin de stele arunca o strălucire blândă asupra ei

piele caldă, maro deschis. „A nega nu este un lux care poate fi permis."

„Dar sunt doar un muritor..." Plămânii mei aveau impresia că s-ar fi umplut de găuri minuscule, iar Nyktos încă se închina în fața mea. „Poți te rog să stai în picioare sau să stai? Altceva în afară de a îngenunche? Chiar mă ciudat."

Capul lui Nyktos se înclină, trimițându-i mai multe șuvițe de păr pe obraz.

„Tu ești adevăratul Primar al Vieții, așa cum a fost tatăl meu. După cum a spus Holland, este o dovadă de respect."

„Dar nu vreau..." M-am întrerupt, cu inima bătută și în piept strângerea. Eather-ul din ochii lui s-a liniștit. „Poți pur și simplu să nu faci asta? Vă rog."

Primai s-a ridicat repede, firele de esență din ochii lui luminându-se atât de viu încât era aproape dureros de privit. S-a înălțat deasupra mea, privirea lui părând să dezlipească straturile ființei mele, văzând... simțind ceea ce simțeam.

M-am înțepenit, pielea mea devenind fierbinte și înțepătoare. „Ar fi bine să nu-mi citești emoțiile."

Nyktos î i arcui o sprânceană întunecată. „Tonul tău acuzator este inutil."

„Și răspunsul tău nu a fost o declarație de nevinovăție", am replicat eu.

Ochii lui Penellaphe s-au mărit.

„Nu." Vocea lui scăzuse, darîncă tundea cumva prin mine.

„Nu a fost."

„Atunci nu o face", am răsturnat eu. „Este nepoliticos."

Nyktos s-a deschis gura, probabil să sublinieze că eu eram ultima persoană care ar trebui să vorbească despre un comportament nepoliticos.

— N-ai fost niciodată doar un muritor, Seraphena. Holland a intervenit fără probleme, la fel cum făcuse de zeci de ori în trecut, ori de câte ori coboram într-o spirală dezordonată. „Sunteți posibilitatea unui viitor pentru toți."

Spusese o versiune a asta înainte în timpul antrenamentului, dar acum a căpătat un cu totul alt sens. „Dar nu am terminat nici un Culling și tocmai ai spus că voi..." închizând ochii, nu am terminat propoziția.

Toată lumea de aici știa ce s-a spus.

Inspiră. Corpul meu muritor și mintea mea nu ar fi capabile să facă față puterii jarului odată ce aș începe înălțarea. Singura șansă pe care o aveam de a supraviețui nu era nici măcar o speranță. Ține. Pentru că a fost nevoie de sângele Primalului căruia îi aparținea unul dintre jarul vieții – acela și voința pură alimentată de iubire.

Dragostea Primalului pe care mi-am petrecut-o toată viața plănuind să o ucid. Aceasta nu conta că am crezut că era singura modalitate de a-mi salva regatul.

Ironia tuturor m-a făcut să vreau să râd, doar că aveam să mor. Probabil în mai puţin de cinci luni şi înainte să împlinesc douăzeci şi unu de ani, luând cu mine ultimul jar adevărat al vieţii. Tărâmul muritorilor ar fi lovit primul şi cel mai greu. în cele din urmă, Putregaiul s-ar răspândi dincolo de Shadowlandsîn tot Iliseeum.

Am expirat lung şi încet, la fel cum mă învăţase Holland cu mulţi ani în urmă, când totul a devenit prea greu, prea mult, iar greutatea tuturor a sufocat aerul din mine. Moartea mea iminentă nu a fost ceva nou. întotdeauna am ştiut. Indiferent dacă am eşuat sau am reuşit când a fost vorba de a-mi îndeplini destinul, ştiam că voi muri în acest proces.

Dar acum se simţea diferit.

în sfârşit, aveam gustul de a fi altceva decât un mijloc pentru un scop, o armă de folosit şi apoi aruncat. Avusesem un gust de realitate. Mă simţeam în sfârşit ca o persoană complet formată, nu ca un spectru îmbibat în sânge. Nu un mincinos şi un monstru care ar putea ucide fără atâtea remu cări.

Dar asta eram eu sub toate astea, iar Nyktos ştia şi asta acum. Nu mai exista ascunderea acelui adevăr – sau vreun adevăr.

Plămânii au început să-mi ardă în timp ce minuscule rafale de lumină au dansat în vederea mea. Exerciţiile de respiraţie nu au funcţionat. Un tremur mi-a lovit mâinile şi panica s-a desfăşurat în piept. Nu era aer — Vârfurile degetelor mi-au

atins obrazul. Vârfurile degetelor calde . Ochii mi s-au deschis, fixându-mă pe trăsături atât de fin îmbinate, încât ar fi trebuit să ştiu prima dată când l-am văzut că el era mai mult decât un zeu. Atingerea lui m-a tresărit, nu numai pentru că era cald în loc să fie şocant de rece aşa cum fusese înainte să-mi ia sângele în el, ci pentru că încă nu eram obişnuit să mă ating. Nu eram sigur că voi fi vreodată când fusese întotdeauna atât de rar încât cineva permitea pielii lor să intre în contact cu a mea.

Dar m-a atins. După toate, Nyktos m-a atins.

„Esti in regula?” întrebă el, cu vocea joasă.

Limba mea era grea şi inutilă, neavând nicio legătură cu pieptul meu prea strâns şi totul de-a face cu grija lui. Nu am vrut. Nu acum. A fost greşit la atât de multe niveluri diferite.

Nyktos s-a apropiat, lăsând capul în jos până când buzele lui au fost la doar câţiva centimetri de ale mele. Un fior i-a urmat mâna în timp ce şi-a încremenit degetele în jurul cefei mele. Degetul lui s-a apăsat uşor pe pulsul meu care zbârnâia sălbatic. Mi-a înclinat capul de parcă ne-ar alinia gura pentru un sărut, aşa cum făcuse în biroul lui înainte de a se întâlni cu Holland şi Penellaphe. Dar asta n-ar fi făcut niciodată

s-a intamplat din nou. Mi-a spus asta însuşi.

„Respiră”, şopti Nyktos.

Era ca şi cum ar fi forţat chiar aerul să intre în corpul meu şi avea gust din parfumul lui – citrice şi aer proaspăt. Săgeţile luminilor s-au limpezit, iar plămânii mi s-au extins cu respiraţia. Tremuratul a continuatîn mâinile mele, în timp ce degetul mare mi-a trecut pulsul, acum năvălind din motive cu totul diferite. Stătea atât de aproape de mine încât nu a putut opri valul de amintiri – simţirea gurii lui pe gâtul meu şi mâinile pe pielea mea goală. Plăcerea cu nuanţe dureroase a muşcăturii lui în timp ce se hrănea cu mine. El mişcându-se în mine, creând genul de plăcere care nu ar fi uitat şi mi-a încălzit sângele chiar şi acum.

Am fost primul lui Nyktos.

Şi el... ar fi ultimul meu, indiferent de ce s-a întâmplat din acest moment înainte.

Mâhnirea s-a strecurat înăuntru, răcindu-mi sângele fierbinte şi s-a instalatîn piept cu o presiune diferită, mai groasă. Cel puţin nu mai simţeam că nu-mi mai trag răsuflarea.

„Uneori are probleme în a încetini inima şi a respira”, spune Holland împărtăşită în linişte — şi inutil.

„Am observat.” Degetul mare al lui Nyktos a continuat acele mişcări uşoare, în timp ce eu m-am încremenitîn interior. Probabil că s-a gândit... numai zeii ştiau ce gândea el.

Nu am vrut să ştiu.

încălzirea feţei, m-am îndepărtat de atingerea lui Nyktos, lovind marginea estradei. Mâna lui a plutitîn aer timp de câteva secunde, apoi degetele i s-au ondulat spre interior. Şi-a lăsat braţul în jos când m-am întors spre platforma ridicată. M-am concentrat asupra tronurilor bântuitor de frumoase sculptate din bucăţi masive de piatră umbră. Spatele lor fusese cioplit în aripi mari şi întinse care se atingeau la vârfuri, legând scaunele. Mi-am şters palmele umede de peticele de sânge uscat de pe pantaloni.

„Sunteţi amândoi convinşi că nimeni altcineva nu ştie ce este ea?”întrebă Nyktos.

„în afară de tatăl tău? Embris cunoaşte profeţia”, a răspuns Penellaphe, făcând referire la Dumnezeul primordial al înţelepciunii, loialităţii şi datoriei, în timp ce mă adunam. I-am confruntat. Acest lucru a fost prea important pentru mine să-l ratez în timp ce aveam o mini defecţiune. „La fel şi Kolis. Nici unul nu ştie mai mult decât atât.”

Eather s-a agitatîncă o dată în ochii lui Nyktos la pomenirea despre

Primai Kolis, pe care fiecare muritor – inclusiv pe mine până de curând – l-a crezut a fi Primai al Vieţii şi Regele Zeilor. Dar Kolis a fost adevăratul Primai al Morţii. Cel care i-a tras în ţeapă pe zei în Ascensiunea din jurul Casei Haides doar pentru a-i aminti lui Nyktos că toată viaţa se stingea cu uşurinţă – sau aşa am presupus. Şi a fost o presupunere logică. Tatăl lui Nyktos fusese adevăratul Primai al Vieţii, iar Kolis furase jarul lui Eythos.

M-am luptat cu fiorul, gândindu-mă la profeţia pe care o împărtăşise Penellaphe. Partea despre disperarea coroanelor de aur ar putea fi legată de strămoşul meu, regele Roderick, şi de înţelegerea pe care o făcuse care a început toate astea. Dar profeţiile erau doar posibilităţi şi erau... „Profeţiile sunt al naibii de inutile," am mormăit eu cu voce tare.

Penellaphe şi-a întors capul spre mine, ridicând o sprânceană.

m-am strâmbat. „îmi pare rău. A ieşit mai rău decât am vrut."

„Sunt curios exact cum ai vrut acea afirmaţie", se întrebă Nyktos. I-am aruncat o privire arcuită. „Dar nu sunt de acord."

Am încetat să mă uit la el de parcă aş fi vrut să-l înjunghi.

— înţeleg sentimentul, spuse Penellaphe cu o expresie uluită. „Profeţiile pot fi adesea confuze, chiar şi pentru cei care le primesc. Şi, uneori, doar fragmente dintr-o profeţie sunt cunoscute de către unul — începutul sau sfârşitul — în timp ce mijlocul este cunoscut de altul şi invers. Dar unele viziuni s-au întâmplat, atât în Iliseeum, cât şi în tărâmul muritorilor. Este greu de văzut asta de la distrugerea zeilor divinaţiei şi de la trecerea ultimului oracole."

„Zeii divinaţiei?" Auzisem de oracole, muritori rari care trăiseră cu mult înainte de naşterea mea şi erau capabili să comunice direct cu zeii fără a fi nevoie să-i cheme.

„Erau zei capabili să vadă ceea ce era ascuns pentru alţii – adevărurile lor – atât din trecut, cât şi din viitor", a explicat Penellaphe. „Au chemat Muntele Lotho acasă şi au slujit la Curtea lui Embris. Oracolele le vor vorbi şi ei erau singurii zei primiţi cu adevărat de Arae."

— Nu sunt singurii zei bineveniţi, corectă Holland încet.

Fardul trandafiriu al lui Penellaphe m-a distras momentan pentru ca exista cu siguranţa ceva se intampla acolo.

„Mama lui Penellaphe a fost un zeu al divinaţiei", a continuat Holland. „De aceea a putut să împărtăşească o viziune. Numai acei zei şi oracole puteau primi viziunile pe care le visau Anticii – primii Primişti".

„Nu am alte abilităţi ale ei – capacitatea de a vedea ce este ascuns sau

cunoscut", a adăugat Penellaphe. „Nici nu am primit alte viziuni."

„Consecinţele a ceea ce a făcut Kolis când a furat jarul vieţii au fost de mare anvergură. Sute de zei au fost pierduţi în valul de şoc al energiei."
a explicat Nyktos. „Zeii divinaţiei au fost cei mai afectaţi. Au fost aproape distruşi şi niciun alt muritor nu s-a născut oracol."

Mâhnirea se strecură în expresia lui Penellaphe. „Şi odată cu asta, ce alte viziuni pe care le-au visat anticii şi pot fi cunoscute doar de ei, s-au pierdut acum."

„Visaţi?" Mi-am ridicat sprâncenele.

„Profeţiile sunt visele anticilor", a explicat ea.

Mi-am lipit buzele. Cei mai mulţi dintre Antici, fiind cei mai bătrâni dintre Primişti, trecuseră în Arcadia. „Uh. Nu ştiam că profeţiile sunt vise."

„Nu cred că această informaţie va ajuta la schimbarea părerii lui Sera despre ei, spuse Holland, ironic.

Nyktos scoase un râs sec.

„Nu, îmi imaginez că nu." Penellaphe a zâmbit, dar a dispărut repede. „Mulţi zei şi muritori s-au născut fără să audă sau să vadă măcar o singură profeţie sau viziune, dar au fost mult mai des întâlniţi la un moment dat."

„Viziunea pe care ai avut-o?" Am întrebat. „Ştii care Antic a visat-o?"

Ea clătină din cap. „Acest lucru nu este cunoscut de cei care le primesc."

Ei bine, desigur că nu. Dar nu a contat din moment ce Anticii intraseră în Arcadia cu secole în urmă. „Lăsând la o parte profeţiile, am urcat pe Bele când am readus-o la viaţă." Bele nu era un Primai – cel puţin nu din punct de vedere tehnic. Ochii ei căprui deveniseră argintii ai unui Primai, iar zeii de aici, în Shadowlands, credeau că acum va fi mai puternică, dar nimeni nu ştia exact ce înseamnă totul. „Aşa s-a simţit, nu?"

— A fost, a confirmat Penellaphe. „Nu a fost la fel de puternic ca atunci când un Primai intră în Arcadia, iar Soartele ridică un altul pentru a le lua locul, dar fiecare zeu şi Primai ar fi simţit schimbarea energiei care a avut loc. Mai ales Hanan." îngrijorarea îi ciupi din sprânceană. în calitate de Primai al vânătorii şi al justiţiei divine, Hanan a supravegheat curtea în care se născuse Bele. „El va şti că un altul s-a ridicat la o putere care i-ar putea contesta pe a lui."

„Dar nu se poate face nimic în privinţa asta." Nyktos îşi încrucişă braţele peste piept.

— Nu, aprobă Penellaphe încet. „Nu e."

„Numai cei prezenţi când ai adus-o înapoi ştiu că ai înălţat

Bele.” Nyktos s-a uitat la mine. „Nici Hanan şi nici un alt Primai nu ştie toată amploarea a ceea ce a făcut tatăl meu când a plasat jarul vieţii în linia de sânge Mierel.”

Un zgomot mi-a trecut prin stomac la amintirea şocului şi a loviturii şi mai mari care fuseseră luate. Nu ştiam cum să mă împac să învăţ că am trăit nenumărate vieţi pe care nu le puteam aminti. Că fusesem Sotoria, obiectul iubirii lui Kolis – obsesia lui – şi tocmai lucrul care a început toate acestea.

Am crezut că poveştile fetei muritoare care fusese atât de înspăimântată când a văzut o fiinţă din Iliseeum încât căzuse de pe Stâncile Durerii erau doar o legendă bizară. Dar ea fusese reală. Iar Kolis fusese cel care o speriase atât de tare.

Cum aş putea să fiu ea? N-am fugit de nimeni şi nimic – ei bine, cu excepţia erpi. Dar am fost un luptător. A-

— Eşti o războinică, Seraphena, spusese Holland. „întotdeauna ai făcut-o fost. Aşa cum a învăţat să devină.”

zeilor.

Mi-am apăsat degetele în tâmplă. Ştiam că Eythos şi Keella, Primai of Rebirth, făcuseră ceea ce credeau ei cel mai bine. Ei capturaseră sufletul Sotoriei înainte ca acesta să treacă în Vale, împiedicând-o pe Kolis să o readucă la viaţă. Acţiunile lor începuseră astfel un ciclu de renaştere care se terminase odată cu naşterea mea . Dar s-a simţit ca o altă încălcare. O altă alegere dezbrăcată de ea. Nu eu. S-ar putea să avem acelaşi suflet, dar nu eram ea. Am fost...

Sunteţi doar un vas care ar fi gol dacă nu ar fi jarul de viaţă pe care îl porţi în tine.

Cuvintele lui Nyktos fuseseră dure când le rostise, dar erau adevărul. De la naştere, nu fusesem altceva decât o pânză goală pregătită să devin orice dorea Primai al Morţii sau să fiu folosită în orice fel pe care mama credea de cuviinţă.

M-am aşezat pe marginea estradei, luptând cu presiunea aşa cum ameninţa întoarce-te la pieptul meu. „L-am văzut pe Kolis nu cu mult timp în urmă.”

Capul lui Nyktos s-a smucit spre mine.

Mi-am dres glasul, incapabil să-mi amintesc dacă i-am spus asta sau nu. „Eram în public când Kolis a ajuns la Templul Soarelui pentru Rit. Eram în spate şi aveam faţa acoperită, dar jur că s-a uitat direct la mine.” Am forţat o înghiţitură. „Semăn cu ea? Ca Sotoria?”

Mâna lui Penellaphe se duse la gulerul rochiei el taupe. „Dacă Kolis ar fi avut te-am văzut şl al semăna cu Sotorla, te-ar fi luat chiar atunci."

Respiraţia zdrenţuită pe care am expirat a lăsat un nor de ceaţă în urmă, când un frig adânc de os intră brusc în cameră. Privirea mea s-a îndreptat spre Nyktos.

Pielea I se subţlse şl umbre adânci şlîntunecateînfloriseră sub carnea lui, amlntlndu- ml cum apăruse el în adevărata lui formă. Pielea lui fusese un caleidoscop de miezul nopţii şl lumina lunii, aripile lui asemănătoare cu ale unul draken, dar formate dlntr-o masă solidă de ether – putere.

Părea că era pe cale să devină din nou plin de Primai. „Sotorla nu a făcut-o îl aparţin atunci, Iar Seraphena nu-l aparţine acum."

Seraphena.

Puteam să număr pe o mână câţi oameni m-au numit pe numele meu complet şl nlclunul dintre el nu a vorbit aşa cum a făcut el. De parcă ar fi o rugăciune şl o socoteală.

„Nu ştiu cum arăta Sotorla Iniţial", a spus Holland după câteva momente. „Nu l-am urmat firele destinului decât după ce Eythos a venit să întrebe ce – dacă ceva – s-ar putea face cu privire la trădarea fratelui său. Tot ceea ce ştiu este că ea nu părea la fel la flecare renaştere. Dar este posibil ca Kolis să fi simţit urme de pământ în tine şl să fi crezut că eşti un copil al unul muritor şl al unul zeu – un zeu sau un zeu care Intră în sacrificarea lor.

Am dat încet din cap, forţându-ml gândurile să treacă de toată chestia cu Sotorla. A trebuit să. Toate acestea au fost doar prea multe. „Dar ceea ce am făcut le-a atras deja atenţia. Nu ne putem preface că nu s-a întâmplat."

— Ştiu, remarcă Nyktos cu răceală. „Mă a tept să am numero I vizitatori nedorl I."

„A fi consoarta lui îţi va oferi un anumit nivel de protecţie." spuse Penellaphe, ultându-se la Nyktos. „Până atunci, orice Primai ar putea face o mişcare împotriva el. Chiar şl un zeu. Şl ar fi puţin probabil să al sprijinul celorlalţi Prlmals dacă al riposta. Politica Instanţelor noastre?"

Penellaphe ml-a trimis o grimasă de simpatie. „Sunt mal degrabă arhaici."

Acesta a fost un mod de a le descrie. Cutthroat era alta.

„Dar o încoronare nu va fi lipsită de riscuri", a adăugat Penellaphe. „Majoritatea zeilor şl Prlmalllor din toate cele nouă Curţi, Inclusiv a ta, vor apărea la ceremonie. El ar trebui să respecte obiceiurile, care Interzic... conflictul la astfel de evenimente. Dar, după cum ştiţi, multora le place să împingă această linie."

„Oare eu..." mormăi Nyktos.

Zeiţa tresări. „Kolis nu are un obicei să se alăture unor astfel de festivităţi, dar..."

„Ştie că este ceva aici. Şi-a trimis deja dakkais-ul şi draken-ul, aşa cum sunt sigur că ştii. Nyktos a fixat Holland cu o privire dură, iar Arae şi-a arcuit o sprânceană întunecată. „Kolis nu a mai apărut în Shadowlands de când l-a trădat pe tatăl meu, dar asta nu înseamnă că nu poate. Presupun că, dacă ştii dacă poate sau nu să intre în Shadowlands”, i-a spus el lui Holland, „este ceva la care nu vei putea răspunde”.

„Din păcate, ai avea dreptate”, a confirmat Holland şi m-am întrebat dacă a şti şi a nu putea spune nimic era mai frustrant decât a nu avea deloc cunoştinţe.

Probabil că nu, având în vedere cât de enervat am fost.

în ciuda faptului că temperatura camerei a revenit la normal, un fior mi-a izbucnit pe piele când mă gândeam la ce ar putea veni. „Ce se va întâmpla dacă Kolis va intra în Shadowlands?”

„Kolis poate fi imprevizibil, dar nu este un prost”, a spus Nyktos. „Dacă poate intra în Shadowlands şi vine la încoronare, nu va încerca ceva în faţa celorlalţi Primişti şi zei. El crede că este Regele zeilor corect şi de drept şi îi place să menţină faţada, chiar dacă Primals ştiu mai bine.”

— Dar dacă el... am început eu.

„Nu-l voi lăsa să pună un deget pe tine”, a jurat Nyktos, cu ochii strălucind.

Inima mi s-a împiedicat. Deşi a fost un jurământ frumos de făcut pentru el, ştiam că provine din ştiinţa că am purtat jarul vieţii în mine. Şi pentru că Nyktos a fost decent. De protec ie. Bun. „Mulţumesc, dar nu sunt îngrijorat de ce se va întâmpla cu mine.”

Maxilarul lui Nyktos se întări. „Desigur că nu.”

Am ignorat asta. „Ce va face Kolis dacă îşi dă seama că protejezi pe cineva care poartă jarul vieţii?” am cerut eu. „Sau descoperă că port sufletul Sotoriei? Ce va face cu Shadowlands? Pentru cei care locuiesc aici? Vreau să ştiu cât te va costa prezenţa mea.”

„Prezenţa ta nu mă va costa nimic.” Umbrele s-au adâncit încă o dată sub carnea lui Nyktos.

— Rahat, am spus, iar argintul irisului lui s-a mutat în fier. „Nu am nevoie să fiu protejat de adevăr. Nu se pare că voi fi atât de speriat de asta încât să fug de pe o stâncă din apropiere.

Holland oftă.

— E bine de ştiut, răspunse sec Nyktos. „Dar mă îngrijorează mai mult că alergi într-o direcţie foarte opusă.”

Mi-am ridicat bărbia. „Nu ştiu ce vrei să spui."

„Rahat", a spus el papagal, iar ochii mi s-au îngustat. El a avut dreptate. Ştiam absolut ce a vrut să spună.

Tot ceea ce.

— Kolis ştie deja că există ceva aici cu puterea de a crea viaţă, interveni Penellaphe, ignorând privirea furioasă pe care i-a trimis-o Nyktos. „Dar, aşa cum a spus Nyktos, Kolis nu este un prost. A trimis dakkais-ul ca avertisment.

Un mod de a-i arăta lui Nyktos că este foarte conştient."

— Dar asta a fost după ce am adus-o înapoi pe Gemma, am spus. Gemma a fost unul dintre cei trei fii şi fiice predaţi în timpul Ritului pentru a sluji Primarului Vieţii şi Curţii lui. O tradiţie onorata şi respectată în toate regatele din tărâmul muritorilor.

O onoare care nu devenise altceva decât un coşmar sub conducerea lui Kolis.

Gemma fusese una dintre puţinele pe care Nyktos le ascunsese de la Curtea lui Kolis cu ajutorul unor zei precum Bele şi alţii şi apoi se adăpostise în Ţările Umbrelor. El le-a dat un sanctuar. O fărâmă de pace.

Lucrurile pe care simpla mea existenţă le ameninţa.

Gemma nu intrase în amănunte despre cum fusese timpul petrecut la Curtea lui Kolis, dar nu avea nevoie să o fac pentru ca eu să ştiu că să fiu favorita lui Kolis o vreme nu era ceva plăcut. Orice i se făcuse era destul de rău încât, atunci când zărise unul dintre zeii de la Curtea lui Kolis din Lethe, intrase în panică. Atât de teamă să nu fie trimisă înapoi la el, ea alergase în Pădurea Muritoare – unde o aştepta o moarte sigură.

„Nu a răspuns la ceea ce i-am făcut lui Bele", am continuat. Şi apoi a adăugat: „Din câte ştiu eu."

„Numai pentru că îmi imaginez că actul l-a luat pe nepregătite", a gândit Penellaphe. „Nici el, nici nimeni altcineva nu s-ar fi aşteptat la asta." Ea îi aruncă o privire lui Nyktos. — Nu te-a chemat?

„Nu."

„Asta este adevărul?" am cerut eu.

Nyktos dădu din cap. „Nu pot decât să amân să răspund la somaţiile sale. Nu le pot nega."

„Probabil că acum este precaut", a spus Penellaphe. „Şi îmi imaginez că este, de asemenea, foarte curios, având în vedere exact ce ar putea fi ascuns în Shadowlands, cum ar putea fi posibil ca jarul de viaţă să existe şi cum ar putea folosi orice ar fi această sursă de putere."

„Ajută-l în orice ideal de viaţă întortocheat pe care crede că îl creează."

Holland a continuat.

„Ştii ce le-a făcut celor aleşi care au dispărut?” Privirea lui Nyktos se ascuţi asupra lui. „Aceste lucruri numite Revenants?”

„Ştiu că ceea ce el numeşte Revenants nu sunt singurele batjocuri de viaţă pe care a reuşit să o creeze.” Privirea întunecată a lui Holland se fixa pe Nyktos. „Şi aţi văzut deja ce a avut el contribuţie în crearea. Ce au făcut unii dintre zeii Curţii sale pe tărâmul muritorilor.”

Sprâncenele lui Nyktos s-au ciupit, apoi s-a uitat la mine. „Ta croitoreasă.”

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că se referea la croitoreasa mamei mele.

— Andreia Joanis? înainte să o găsesc moartă, îl văzusem pe zeul Madis lângă casa ei din Stonehill, un district care se înfrunta spre Marea Stroud. Venele ei se întunecaseră, pătându- i pielea de parcă le-ar fi umplut cerneală, iar ochii ei... fuseseră arse. Nyktos îl urmărea pe Madis în noaptea aceea şi ajunsese acolo. Şi el crezuse că ea era moartă. „Ea a revenit la viaţă sau aşa ceva. S-a ridicat şi a deschis gura. Avea patru colţi pe care nu-mi amintesc că i-ar fi avut vreodată”.

Holland a scos un cuvânt scurt, gutural, într-o limbă pe care nu o recunoşteam, în timp ce întoarse capul, scuipând pe pământ.

Sprâncenele mele s-au ridicat. „Mai vino?”

„Craven?” Ochii lui Nyktos se îngustară când recunoscu orice spusese Holland.

Soarta dădu din cap. „Este ceea ce devine unui muritor când forţa vitală – sângele lor – este furată de la ei, iar pierderea nu este completată. Nu contează cine a fost muritorul înainte. Actul îi putrezeşte, în trup şi în minte, transformându-i în creaturi amorale mânate de o nevoie nesăţioasă de sânge. Craven.”

Nyktos rămase nemi cat. „Actul de a ucide un muritor în timp ce se hrăneşte a fost interzis din zorii timpurilor.”

„Şi acest rezultat este motivul”, a spus Holland. „Este un echilibru.”

Mi-am aruncat mâinile în sus. „Cum naiba este să transformi un muritor în aşa ceva un echilibru?”

„Echilibrul de aici cere ca viaţa luată să fie apoi restabilită pentru a servi ca o reamintire pentru zei că incapacitatea lor de a se controla are consecinţe. Menţinerea echilibrului nu este întotdeauna la fel de simplu de înţeles ca atunci când, să zicem, Primul Vieţii restaurează viaţa unui muritor.” Ochii lui aţintiţi

A mea. Greu. Atotvazator. „Viaţa altuia trebuie să fie părăsită în locul lor.”

Am tras aer în piept, cu stomacul golit. „în noaptea în care am readus-o la viaţă pe Lady Marisol, tatăl meu vitreg, regele Lasaniei, a murit în somn.” Nici măcar nu mă gândisem că are vreo legătură cu acţiunile mele.

„Zei buni. Mi-am ucis tatăl vitreg?”

— Nu, interveni Nyktos, îngustându-şi ochii spre Soartă. „Nu ai făcut-o.”

M-am uitat la Nyktos. Cum a putut să fie atât de sigur de asta? Pentru că cu siguranţă suna ca şi cum am avut.

„Nu a fost intenţionat”, a spus Holland. „Dar era timpul ei. Ai intervenit, ai deranjat echilibrul şi a trebuit să fie corectat.”

„De cine?” am cerut eu. „Cine decide cum este restabilit echilibrul?”

Holland s-a uitat înapoi la mine.

m-am înţepenit. „Tu?”

„Nu el”, a răspuns Nyktos. „Arae în general. Sunt ca... curăţători cosmici.”

Habar n-aveam ce să spun la asta. Sau cum să te simţi – ei bine, altfel decât vinovat. Şi ar trebui să simt asta pentru că, deşi regele Ernald nu fusese chiar cel mai mare lider, el nu fusese rău. Numai că nu am simţit nimic altceva decât un şoc trecător şi un strop de ruşine. Ca atunci când am ucis şi am ştiut că abia mă voi gândi la asta mai târziu.

Şi asta m-a deranjat.

m-am deranjat.

Dar nu puteam să aprofundez în asta în acest moment, pentru că aceasta nu fusese singura viaţă pe care o restabilisem. „Şi dacă un zeu este adus înapoi? Echilibrul cere moartea altui zeu?”

— Din fericire, nu, spuse Nyktos. „S-a aplicat doar muritorilor.”

„Nu sună pe deplin corect”, am mormăit eu. A fost o uşurare să ştiu că nu am ucis un alt zeu, dar am condamnat la moarte un muritor fără nume şi fără chip când am adus-o înapoi pe Gemma. „Ar fi fost bine să ştiu asta.”

Holland m-a privit. — Asta ţi-ar fi schimbat acţiunile?

Mi-am închis gura. Nu am putut să răspund la asta.

„Dar acum ştii ce ştiai deja. Unele lecţii vor fi întotdeauna dureros de învăţat.” Zâmbetul lui era trist şi blând. Şi, din fericire, pe scurt.

„în orice caz, dacă această Andreia nu ar fi fost ucisă, ar fi părăsit casa ei şi ar fi atacat prima persoană cu care a intrat în contact – bărbat, femeie sau copil.”

— Madis i-a făcut asta? întrebă Nyktos.

„Cred că Madis încerca să... corecteze ceea ce una dintre creaţiile lui Kolis a lăsat în urmă." Holland î i înclină u or bărbia. „Şi asta este tot ce pot spune despre aceste chestiuni, nu stiu prea multe. Dar a dezvălui orice altceva ar putea fi considerată interferenţă."

„Şi el merge deja pe o linie foarte fină", ne-a amintit Penellaphe, dar mai ales Nyktos, a cărui privire se îngustă asupra Soartei. „Dar în acest moment, ceea ce face Kolis nu este cea mai mare preocupare a noastră şi nici nu ar trebui să fie a ta."

Nu eram sigur că sunt de acord cu asta.

„Ai întrebat ce ar face Kolis pentru a ajunge la jarul vieţii. Ar găsi o modalitate de a le obţine. Poate că nu şi-ar folosi cele mai crude metode pentru a face asta" — ochii ei albaştri strălucitori s- au estompat, devenind bântuiţi — „dar dacă ar fi realizat cine ai fost cândva, nu s-ar opri la nimic pentru a te avea."

— Penellaphe, a avertizat Nyktos.

— Este adevărul, spuse ea, întorcându-se spre el. „Nu poţi ascunde asta de ea. Poate că nici măcar nu poţi încerca să faci asta."

„Nu ai idee ce sunt capabil să fac atunci când este necesar", i-a spus Nyktos.

— Adevărat, spuse ea, cu vocea blândă. „Dar ştii exact de ce este capabil Kolis. La fel şi eu. Ar arde prin Ţările Umbrelor pentru a-şi obţine graeca."

în vechiul limbaj primar, graeca însemna viaţă. Dar, aşa cum spusese Aios, era şi interschimbabil cu cuvântul dragoste.

Gemma fusese prima pe care o auzisem folosind cuvântul graeca. Ea spusese că Kolis vorbise adesea despre graeca lui şi că credea că are legătură cu orice făcea el cu Aleşii dispăruţi, care s-au întors ca ceva diferit şi nu tocmai în regulă. Ceva rece. Lipsit de viaţă. Foame.

Abia mi-am înăbuşit un fior. „Şi ce i-ar face lui Nyktos dacă ar fi a încercat să mă ferească de Kolis?
„Nu trebuie să vă faceţi griji pentru asta." Nyktos s-a răsucit spre mine.

„E ti serios?" am exclamat. „Vorbim despre aceeaşi persoană care ţi-a ucis mama şi tatăl. Care a pus în ţeapă zei pe zidul Ascensiunii tale pentru a-ţi aminti că toată viaţa a fost fragilă."

„Nu este ca şi cum aş fi uitat asta." în ochi i-au fulgerat din nou şuviţe strălucitoare de pământ. „Orice va face sau nu va face nu schimbă nimic. Mă voi ocupa de Kolis."

Am clătinat din cap, frustrarea mea crescând. „Ar putea să te omoare..."

— Nu, nu poate, îl întrerupse Holland. Capul mi s-a întors spre el. „Aşa cum am făcut-o

a spus, trebuie să existe întotdeauna echilibru. în toate – chiar şi printre Primişti. Viaţa nu poate exista fără Moarte şi nu ar trebui să fie una şi aceeaşi."

„Aştepta." Mi-am lăsat mâinile în genunchi. „Vrei să spui ca un... un primordial atât al vieţii, cât şi al morţii? Este posibil? Pentru că ai spus că nu ar trebui. Nu ai spus că nu se poate."

„Orice este posibil", a răspuns Holland. „Chiar şi imposibilul."

Luptându-mă pentru răbdare, m-am uitat la el. „A fost o declaraţie remarcabil de utilă. Mulţumesc."

Holland a râs.

„Ceea ce vrea să spună este că aşa ceva, un primordial atât al vieţii, cât şi al morţii, nu este menit să existe", a spus Nyktos. „Ar fi de neconceput ca jarul ambilor să prospere într-o singură fiinţă. Dar dacă ar putea?" A râs scurt, ridicând sprâncenele întunecate. „Ce fel de putere ar deţine-o? Ar fi cu adevărat absolut. Ei puteau dezlega tărâmuri în aceeaşi suflare în care au creat altele noi."

„Nu s-ar putea opri o astfel de fiinţă", a adăugat Holland. „Nu ar putea exista un echilibru. Prin urmare, Soartele s-au asigurat cu mult timp în urmă că o astfel de putere trebuie să fie împărţită şi că absenţa fiecărei tăciuni ar cauza prăbuşirea tuturor tărâmurilor. Nu ar fi ca Putregaiul — o moarte lentă. Ar fi brusc şi absolut pentru toţi. Kolis nu poate Urca un alt Primai pentru a lua locul unui căzut. Omorându-l pe Nyktos, s-ar condamna. El înţelege atât de multe, cel puţin."

Da, cu excepţia faptului că făcusem asta din punct de vedere tehnic cu Bele, deschizând calea pentru ca ea să o înlocuiască pe Hanan dacă el cădea.

Dar să ştii că Kolis nu-l va ucide pe Nyktos a fost o uşurare. Totuşi, cum putea să fie sigur ce ar face sau nu ar face Kolis? Nu putea. Kolis nu părea cel mai raţional Primai.

Frustrarea a năvălit prin mine. „Ce vrea măcar Kolis? Ce este al lui obiectiv cu aceste creaţii ale sale?"

Holland pufni. „Aceasta este o întrebare bună."

„Unul la care ştii răspunsul şi pe care nu-l poţi împărtăşi?" am contracarat.

„De fapt, nu ştiu", a spus el. „Soarta nu cunoaşte funcţionarea interioară a minţii cuiva."

Destinele nu au fost deloc de ajutor.

„Vrea să conducă peste tot – Iliseeum şi tărâmul muritorilor", a răspuns Nyktos. „Curţile din Iliseeum ar înlocui regatele din tărâmul muritorilor. Nu ar fi decât el şi sicofanţii lui, şi muritorii ar fi

puse în locul lor — sau cel puţin aşa crede el. Sub cei mai mari decât ei. Şi îmi imaginez că batjocorirea vieţii pe care a creat-o este făcută în încercarea de a-şi ajuta cauza."

Deci Kolis crea o armată de muritori controlaţi de foame?
Neliniştită, mi-am strâns genunchii până am simţit oasele sub degete.
„Asta nu poate fi posibil."

Holland deschise gura.

„Dacă spui că orice este posibil, chiar şi imposibilul, s-ar putea să ţip", am avertizat.
Soarta a închis gura. „Morii ar riposta, chiar şi cei mai loiali zeilor. Ar trebui să lupte cu un tărâm întreg şi apoi ce i-ar mai rămâne să conducă?

„Nu ar fi uşor şi s-ar termina cu genul de moarte până şi mie mi-ar fi greu să-mi imaginez", a spus Nyktos. „Ar fi lăsat să conducă peste un regat al oaselor."

„Dar această cunoaştere îl va opri?" întrebă Penellaphe încet. „Are?"

Nu părea să aibă.

Dar nici Kolis nu avea să obţină ceea ce îşi dorea. Nu după ce am murit. El ar conduce peste un regat de oase.

Neputând să mai stau, m-am ridicat şi am întins mâna după pumnalul din piatră umbră pe care Nyktos mi-l întorsese, doar ca să-mi dau seama că l-am lăsat în biroul lui. M- am confruntat cu Olanda. „Cât timp are tărâmul muritorilor?" Am înghiţitîn sec.
„Odată ce voi muri."

„Nu vei muri", a spus Nyktos de parcă ar fi avut autoritatea să facă o astfel de afirmaţie.
El nu a făcut-o.

— O va face, spuse Holland încet. „Ea va muri fără iubirea celui care o urcă – o iubire care nu poate fi ignorată. O iubire care trebuie recunoscută." Se uită la Nyktos. „Si tu ai-"

„Te-am auzit prima dată", am răsturnat eu când Primai şi-a trecut o mână prin păr.

— Dar nu ai făcut-o, răspunse Holland. „N-ai auzit de ce nu te poate salva aşa cum este acum." îşi înclină capul spre Nyktos. „A ea, Alteţă?"

Tensiunea a îngroşat aerul în timp ce Primai ţinea privirea Arae. „Nu. Ea nu are."

Nu se putea câştiga nimic din expresia lui Nyktos. Neliniştea a prins rădăcini.
„Despre ce vorbiţi voi doi?"

Un muşchi pulsa în tâmpla lui Nyktos. „Nu pot să iubesc”, muşcă el între dinţii strânşi, vorbind cu Holland. „M-am asigurat că nu va fi niciodată o slăbiciune pe care cineva ar putea-o exploata.”

Ceva mi-a spus că acesta a fost mai mult decât el a făcut o astfel de afirmaţie. „Şi cum poţi să te asiguri asta?”

„Maia”, a spus el, vorbind despre Primul Iubirii, Frumuseţii şi Fertilităţii. „Eu a pus-o să-mi elimine kardia.”

Penellaphe icni, cu ochii mari de şoc. „Soarte bune”, ea şoptit. „Nu am cunoscut pe nimeni care să fi făcut asta.”

Evident că îmi lipsea ceva şi mă săturasem să pun întrebări. „Ce este o kardia?”

„Este bucata de suflet – scânteia – cu care se nasc şi mor toate făpturile vii. Le permite să iubească pe altul care nu este din sângele lorîn mod irevocabil, altruist.” Penellaphe înghiţi în sec. „Trebuie să fi fost teribil de dureros să fi fost rupt de tine. Să nu pot iubi cu adevărat.”

capitolul 2

„Abia a fost un inconvenient", a mormăit Nyktos, clar că nu era mulţumit de subiect, Iar eu...

Am fost uimit.

Am crezut că Nyktos nu şi-ar putea permite niciodată să Iubească. Nu când a văzut-o ca pe o slăbiciune şl, de asemenea, ca pe o armă care trebuie mânuită împotriva lui, aşa cum am căutat să o folosesc. Dar nu ştiam că era cu adevărat Incapabil să simtă dragoste.

Am fost şocat că va face asta pentru el însuşi, chiar dacă am înţeles de ce ar fi făcut-o, după tot ceea ce a trecut. Dar nu am înţeles pentru că era...

— îţi pasă de ceilalţi, am spus, clătinând din cap încurcat. „Ştiu că faci. Cum-?"

„îngrijirea şi iubirea sunt două lucruri foarte diferite", a spus Nyktos. „Nu sunt Incapabil să am grijă de altul sau de altul. Kardia pur şi simplu nu poate să mă influenţeze. Ceva despre care s-ar crede că toţi Primarii ar asigura."

„Da. Şl anume, Kolls, am murmurat, trecându-ml palma peste piept, unde jarul a rămas nemişcat. Dar inima mă durea pentru Nyktos. Am aruncat o privire spre Holland, care tăcuse, Iar Irltaţla a trecut prin mine. „N-al putut să-ml dai nici măcar un Indiciu că nu avea niciun rost pentru ceea ce m-ai antrenat să fac?"

— Sunt doar atâtea ce pot să fac şi să spun, spuse Holland încet. „Sau ar putea."

Am ştiut că. Regulile. Totuşi, a fost iritant. Mi-am dres glasul. „Deci, aşa cum am întrebat mai devreme, cât timp are tărâmul muritorilor?"

„Este greu de ştiut", a spus Holland. „Ceea ce ştii ca Putregaiul în tărâmul muritorilor a făcut din Shadowlands ceea ce este acum. Dar nu s-ar întâmpla aşa cu restul Iliseeum-ului. Abia a început să se răspândească dincolo de aceste meleaguri. I- ar lua mai mult timp lui Iliseeum să sufere efectele cu adevărat catastrofale, dar tărâmul muritorilor ar avea... un an? Poate doi sau

trei dacă au noroc. Dar nu ar fi uşor să supravieţuieşti unui astfel de eveniment.”

Sau să fie ceva ce oricine şi-ar dori să supravieţuiască.

Imaginea lui Couper mi-a umplut mintea, familia zăcând împreună în acel pat, aşa cum trebuie să fi făcut de o sută de ori înainte. Muriseră deja de o moarte lentă de foame, iar alte sute de mii aveau să ajungă la fel ca ei când toată vegetaţia ar muri. Apoi animalele.

Foametea şi boala ar fi îngrozitoare, ducând la războaie şi mai multă violenţă.

Panica a înflorit adânc în pieptul meu când mă gândeam la oamenii din Lasania – sora mea vitregă Ezra, Marisol şi Doamnele Milei, care au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a împiedica copiii să cadă pradă celui mai rău tip de umanitate. Apoi m-am gândit la familia Massey şi la toţi ceilalţi bărbaţi şi femei muncitori dincolo de Lasania. Atâţia care nu ar avea nicio şansă. Nici unul.

„Nu putem să-i avertizăm?” Am întrebat-o pe Holland, cu inima răsucindu-mă. „Poate că dacă o facem, Ezra poate lucra să...”

„Regina Ezmeria a început deja să implementeze schimbările atât de necesare în Lasania, îl întrerupse Holland. am gâfâit. „Regină?”

Un mic zâmbet dragut i-a tras buzele în timp ce dădea din cap.

„Ea s-a măritat?” am şoptit, plină de speranţă. — Marisol?

„Da. Ea a preluat tronul la scurt timp după ce ai fost dus în Shadowlands.”

Mi-am strâns ochii închişi pentru a nu umbla de uşurare. Ezra făcuse ceea ce i-am cerut eu. Ea luase tronul de la mama mea. Doamne, aş da orice monedă pentru a fi văzut expresia de pe chipul mamei mele. Un râs sufocat m-a lăsat în timp ce am deschis ochii, devenind conştient de Nyktos care mă privea în acel fel de aproape şi intens al lui. „Cum a făcut-o? A mea...?” M-am oprit. Nimic din toate acestea nu a contat momentan. „Trebuie să o avertizez.”

„Aş sfătui împotriva asta”, a spus Nyktos.

„Nu te întrebam”, am răsturnat înainte să mă pot opri.

Pur şi simplu a continuat să mă privească, părând absolut netulburat de răspunsul meu.

„Uneori, cel mai bine este să nu ştii dacă sau când se apropie sfârşitul.” îl sfătui Penellaphe.

„Nu ai spus că cunoaşterea este putere?” am subliniat.

„Uneori, aşa este”, a reiterat ea. „Dar când nu este, tot ce face este

dezlănţuiţi răul şi durerea.”

„Şi frică.” Vocea lui Holland s-a coborât la fel ca atunci când mă mângâiase după ce m- am întors de la prima mea şedinţă cu Stăpânele Jadului. M-am zvârcolit unde stăteam. „Adevărul nu îi va ajuta. Tot ce ar face este să provoace panică.”

Dacă aş fi învăţat ceva, a fost că adevărul a condus la o alegere. Şi acum ştiam adevărul despre multe lucruri, ceea ce însemna că aveam de făcut alegeri. Să te ascunzi şi să fii protejat? Ignora ce s-arîntâmpla cu tărâmul muritorilor şi, în cele din urmă, cu Iliseeum? Trăiesc fără scop până am murit?

Sau ripostează.

Am aruncat o privire spre Olanda. M-a privit într-un mod în care aproape mă aşteptam el să-mi dea un pumnal cu care să mă antrenez.

„Mai este ceva”, a adăugat Penellaphe. „Un mod în care aş putea fi de ajutor. Cel puţin... temporar.” Ea a înghiţit în sec, concentrându-se asupra mea. „Dacă cineva ar afla ce porţi în tine, ar putea încerca să te ia. Nu doar Kolis. Pot ajuta la prevenirea asta.”

„Puteţi?”

„Un farmec?” bănui Nyktos. Şi-a înclinat capul. „Nu ştiu orice ar putea fi pus asupra unei persoane pentru a preveni aşa ceva.”

„Nu ai vrea, nu-i aşa? Nu ca Primai al Morţii.” Penellaphe zâmbi. „Dar nu sunt doar o zeiţă a loialităţii şi datoriei, sunt şi o zeiţă a înţelepciunii.”

„Adică,” spuse Nyktos, apărând un rânjet lent, „ştii mai multe decât mine fac şi ar trebui să tac dracu'?”

Ochii lui Penellaphe străluceau în lumina stelelor. „Exact.”

La mai puţin de câteva minute mai târziu, m-am trezit aşezat pe estradă cu bărbatul pe care îl văzusem pe hol cu Penellaphe când a sosit prima oară, desenând pe pielea mea .

S-a aşezat lângă mine, cu capul aplecat, în timp ce scria pe braţul meu o serie de litere de nerecunoscut cu cerneală neagră şi îndrăzneaţă, coama lui de păr de leu acoperindu-i trăsăturile. începuse din partea mea dreaptă, desenând literele astfel încât să se învârtă pe circumferinţa încheieturii mele. El terminase deja vreo trei

linii.

în timp ce m-am lăsat pe spate şi mi-am mijit ochii, literele aproape că arătau ca nişte forme.

Şi forma mi-a amintit de cătuşe.

„Se va estompa asta?” Am întrebat.

„Se vor estompa de îndată ce termin”, a spus bărbatul în timp ce atingerea uşoară a periei lui gâdila. Tot ceea ce ştiam despre el era că era un viktor — o fiinţă nu chiar muritoare, născută pentru a proteja pe cineva important sau un prevestitor al unei mari schimbări. „Dar Primii şi unii zei puternici vor putea simţi farmecul.”

Apropo de Primals...

Privirea mea s-a îndreptat spre locul unde Nyktos stătea aproape în spatele bărbatului.

Prea aproape.

Practic respira pe gâtul bărbatului. „Cum funcţionează acest farmec?”

„O va împiedica să fie luată împotriva voinţei ei de oriunde a fost plasat farmecul”, explică el, înclinând capul în timp ce termina o altă linie.

Liniile învelite ale feţei sale acoperite de soare adăugau o frumuseţe aspră trăsăturilor sale. „Dacă cineva încearcă, farmecul va răzbuna.”

Am ridicat o sprânceană. „Cu ce?”

„Cu o zguduire de energie la fel de dureroasă ca şi o lovitură directă de etherîn piept”, a spus el. „Ar dobori chiar şi un Primai în fund şi l-ar doborîîn continuare dacă s-ar ridica şi ar încerca din nou.”

„Grozav.”

Ochii albaştri strălucitori i-au întâlnit pe ai mei în timp ce el zâmbi.

„Şi cum ai aflat de acest farmec?” Nyktos apăsă.

„Am văzut-o odată făcută de un zeu din Câmpia Thyia”, a împărtăşit el, făcând referire la Curtea Primăriei Keella. „Dar nu ştiam ce făceau pentru muritor. Penellaphe ştia ce înseamnă literele şi cum funcţionează. Că fiecare literă formează un simbol al protecţiei, unul alimentat de esenţă.”

M-am întrebat dacă nu cumva erau ca protecţiile puse de Nyktos pentru a-mi proteja familia.

Apoi mi-a dat seama că ar putea fi cineva ca acest om, un alt viktor, care dăduse familiei mele cunoştinţele despre cum să ucidă un Primai – ceva ce nici un simplu muritor nu ar trebui să ştie vreodată. Avea sens că poate un membru al familiei mele fusese ghidat de unul care era conştient de scopul lor.

„Farmecul doar te împiedică să fii luat.” Mi-a coborât dreapta

braţul în poală şl apoi ml-am luat-o pe cel stâng. „Şl singurul mod în care farmecul poate fi anulat este dacă îţi dai permisiunea.”

Am dat din cap, aruncând o privire de la Nyktos la locul unde stătea Holland la câţiva paşi, cu spatele la noi, aproape ca şl cum s-ar fi prefăcut că nu ştie ce se întâmplă, deşi acesta trebuie să fi fost motivul pentru care el şl Penellaphe sosiseră cu acest bărbat..

— îţi mulţumesc că al făcut asta, Ward, am spus, amlntlndu-ml că am auzit Penellaphe îl spune aşa când au apărut prima dată.

„Ward este de fapt numele meu de familie”, a răspuns el. „Vlkter este numele meu.”

Am scos un râs rapid şl ascuţit. — Eşti un victor pe nume Vlkter?

— El este vlktorul, spuse Penellaphe, a ezându-se lângă mine pe estradă. „Primul.”

„Oh.” Ml-am muşcat buza. „Deci sunt numite după tine?”

„Cred că da.”

„Nu este un fan al asta.”

Vlkter a zâmbit. „în Muntele Lotho, comunicarea este oarecum dificilă când atât de mulţi dintre ceilalţi victori sunt în reşedinţă şl cineva îţi strigă numele”, a spus el. în spatele lui, Nyktos zâmbi. „Ceilalţi le poate dura ceva timp să uite cine devin şl să-şi amintească cine au fost înainte de a renaşte.”

„Alţii?” L-am văzut cum scufunda pensula într-o sticlă de cerneală sprijinită pe genunchi. Cum a rămas echilibrat acolo, habar n-aveam. „îţi aminteşti vieţile pe care le-ai trăit?”

„îmi aduc aminte totul.”

„Pentru că a fost primul”, a adăugat Penellaphe. „înainte ca Sortlle să-şi dea seama le-ar fi mal uşor să nu-şl amintească detaliile vieţii lor.”

M-am uitat la Vlkter, oarecum uluit. Nu îmi puteam Imagina trăind zeci sau sute de vieţi şl amlntlndu-ml toate acele vieţi – toate experienţele şl pe cele pe care le-am întâlnit, le-am Iubit şl le-am pierdut.

Şl, se pare, am avut.

Pieptul ml s-a ridicat brusc în încercarea de a trage în aer mal adânc. Abia a funcţionat.

Nyktos s-a mutat lângă Vlkter, cu privirea lui asupra mea şl am fost sigur că îmi proiectam sentimentele.

Ml-am dres glasul. „Cum al ajuns să devii primul?”

Vlkter chicoti aspru. „Aceasta este o poveste lungă şl complicată, nu aşa oricât de Interesant aţi crede că este.”

„Vlkter este mult prea umil", a sărit Penellaphe. „A salvat viaţa cuiva foarte Important şl a plătit un preţ foarte mare pentru a face acest lucru. Soartele au decis să-l răsplătească şl, mal târziu, şl-au dat seama că pot oferi ajutor fără a deranja echilibrul."

Vlkter nu a recunoscut nimic din toate astea şl m-am întrebat dacă simţea că ceea ce făcuseră este o recompensă. Sigur, era un fel de nemuritor, dar a trăi şl a muri în mod repetat însemna şl să experimentezi o pierdere nesfârşită.

— Iată, spuse Vlkter, coborându-ml mâna ca să mă odihnesc lângă cealaltă. Scrisul lui de mână era cu adevărat frumos, dar mi-a înfrigurat pielea din cauza cât de mult arătau desenele ca nişte cătuşe. „Terminat."

De îndată ce a vorbit, o senzaţie ascuţită şl de înţepătură a dansat pe pielea mea. A apărut o explozie de lumină. Am gâfâit când lumina argintie îmi curgea peste încheieturile mâinilor, luminând flecare literă până când ambele benzi au strălucit. Strălucirea a pulsat de două ori şl apoi a dispărut.

încheieturile mele erau curate de cerneală.

Ml-am îndreptat atenţia asupra Vlkter şl apoi asupra Nyktos. Ochii lui l-au întâlnit pe al mei. „Eu nu pot vedea. Dar eu... o simt."

„Perfect." Vlktor s-a ridicat.

„Mulţumesc", am spus, atlngându-ml pielea şl nu simţind nimic.

„Da." Nyktos se ml că să stea acolo unde stătuse Vlkter. „Vă mulţumesc pentru ajutor."

„Plăcerea este de partea mea." Vikter s-a înclinat în faţa lui Nyktos şi apoi în faţa mea. „Fii în siguranţă."

— Şl tu, am spus.

Pielea se încreţi în jurul ochilor lui Vlkter în timp ce acesta zâmbea. L-am privit întorcându-se, punând pensula şl cerneala într-o pungă. „Voi aştepta în hol."

Penellaphe dădu din cap, rldlcându-se în timp ce îl priveam pe Vlkter plecând. „Nu ar trebui zăbovi mult mal mult." Ea ridică privirea spre cerul gri. „Pentru a face asta..."

— Ar putea fl văzută ca o Interferenţă, spuse Nyktos, îndreptându-şl umerii.

„îţi mulţumesc că al răspuns la citaţie şl că ţi-ai asumat riscurile pe care le al."

Penellaphe şi-a înclinat bărbia când am alunecat de pe estradă şl m-am ridicat. „Ml-aş dori să putem face mal multe." Ea s-a uitat la mine, simpatia gravată în liniile frumoase şl delicate ale trăsăturilor el. „Eu chiar da."

„Ceea ce al făcut este mal mult decât suficient." Ml-am încrucişat braţele. „Mulţumesc."

Ea se îndreptă spre Nyktos, luându-l mâinile în ale el în timp ce îl ducea departe. Ochii de safir licăriră în lumina stelelor în timp ce ea ridică privirea spre el. Un praf de Invidie mi-a usturat pielea. Pentru a putea atinge Nyktos atât de uşor, deci

dezinvolt...

„Sera."

Conştient că Nyktos urmărea îndeaproape în timp ce Penellaphe îi vorbea, m-am întors către Holland, care în cele din urmă se întorsese la mine. Mi s-a îngroşat imediat gâtul. Garda Regală sau Soarta, Olanda a fost unul dintre puţinii oameni din viaţa mea care... m-au cunoscut.

Holland a zâmbit, dar era mic. îndurerat. „Sper că nu eşti prea supărat cu mine sau simţi că te-am înşelat. Nu aş putea să-ţi spun adevărul."

„Am înţeles."

O privire de îndoială s-a instalat pe o faţă care nu dăduse niciodată semne adevărate îmbătrânire. „Cu adevărat? Nu eşti supărat?"

Mi-a scăpat un râs scurt. Holland mă cunoştea atât de bine. „Sunt enervat că nu ştiu adevărul? Sigur. Sunt supărat?" am ridicat din umeri. „Am lucruri mult mai mari pentru care să fiu supărat în acest moment."

„CEE a ce faci." A trecut un moment lung. — Nu renunţa, Sera.

„Nu sunt." Şi nu am fost. În principal pentru că nu ştiam exact ce am ar renunţa în acest moment.

„Bun." Vocea i s-a coborât atunci şi nu am avut idee dacă Nyktos a auzit ce a spus în continuare, deoarece Penellaphe reuşise să-l atragă mai departe, spre uşi. „Acel fir care s-a desprins din toate şirurile posibile care trasează cursul vieţii tale? A fost neaşteptat. Imprevizibil. Soarta nu este niciodată scrisă cu adevărat în oase şi sânge. Poate fi la fel de mereu în schimbare ca şi gândurile tale. Inima ta." Făcu o pauză, aruncând o privire către Nyktos. „A lui."

Am început să râd din nou, dar sunetul s-a ofilit. „Sigur. Soarta poate fi la fel de neregulată ca mintea şi inima." Cuvintele mi-au zgâriat drumul din gât.

„Dar nu în acest caz. Nu cu inima lui. Ai ştiut asta."

„Dragostea este puternică, Seraphena." Holland şi-a ridicat mâna pe obrazul meu, iar atingerea a purtat o undă de energie care nu mai existase înainte. — Mai mult decât şi-ar putea imagina chiar şi Arae.

Sprâncenele mele s-au încruntat. Eram sigur că dragostea era doar super-duper specială, dar Nyktos îndepărtase fizic partea din el capabilă să iubească. Deci, nu aveam idee despre ce vorbea.

Ceea ce nu era complet anormal.

Am expirat tremurând. „O să te mai văd?"

„Nu pot să răspund la asta", a spus el. Când am deschis gura să răspund, el a adăugat rapid: „Dar ceea ce pot să-ţi spun este ceva ce ştii deja. Ce ţi-ai petrecut viaţa pregătindu-te să devii? Pentru ce te-am antrenat? Nu a fost

Deveniţi slăbiciunea lui.

o risipă." Ochii aceia întunecaţi şi strălucitori îi ţineau pe ai mei. „Tu eşti slăbiciunea lui." Fă -l să se îndrăgostească.

Termină cu el.

Nu Nyktos.

Kolis.

Eram o armă menită să fie folosită împotriva lui Kolis. Acesta a fost adevăratul meu destin. Dar ceea ce nu ştiam era dacă asta însemna că Kolis mă va recunoaşte ca fiind Sotoria şi că eram deja slăbiciunea lui, sau dacă însemna că purtarea sufletului Sotoriei îmi va fi mai uşor să-l seduc.

Stomacul mi s-a răsucit şi s-a scufundat brusc. Ideea de a-l seduce pe Kolis m-a făcut să vreau să vomit. Nu... nu voiam să trec cu asta.

„La ce te gândeşti?"

Am tresărit la sunetul vocii lui Nyktos. Eram atât de prins în mine gânduri pe care nu-mi dădeam seama că Nyktos mă îndruma către biroul lui.

Chiar aveam nevoie să fiu mai conştientă de împrejurimile mele. împingându-mi şuviţele de păr moale de pe faţă, am simţit că îmi răsturnează stomacul şi flop din motive foarte diferite când l-am înfruntat.

Nyktos stătea în faţa uşilor închise şi, îmbrăcat aşa cum era, într-o cămaşă albă desfăcută şi pantaloni negri, mi-a amintit de... Ash.

Robustă şi încă nepământeană. Un sentiment de plin sălbatic sub furnirul de calm.

Dar acum era Nyktos. Nu Ash. Nu va mai fi niciodată Ash pentru mine.

„Mă gândesc la multe lucruri", am recunoscut. Şi erau multe de gândit: Kolis. Creaţiile lui. Ce a vrut el. Nyktos. Ce şi-a făcut el însuşi. Ezra şi căsătoria ei cu Marisol şi confiscarea Coroanei. Pe mine. Ştiind că din neatenţie am provocat moartea tatălui meu vitreg. Ce avea să vină. Olanda. Ce împărtăşise înainte de a pleca.

Nyktos m-a privit în timp ce trecea pe lângă rafturile goale de-a lungul peretelui.

M-am întrebat dacă au existat vreodată articole pe acele rafturi. Suveniruri. Amintiri. S-a aşezat pe marginea canapelei, privirea lui nu mă părăseşte niciodată. Era ciudat să mă aflu într-o poziţie în care stăteam deasupra lui.

— Nu-mi pot imagina ce trebuie să se întâmple în capul tău, spuse el în cele din urmă. „Dar ai trecut de la furie... la tristeţe. Durere amară şi amară.”

Umerii încordaţi, m-am uitat la el. „Nu-mi citi emoţiile.”

„Este greu să nu. Proiectezi foarte mult”, mi-a amintit el. „Şi adesea. Chiar proiectai în sala tronului.”

„Se pare că trebuie să-ţi dai seama cum să le blochezi atunci.”

O fantomă cu jumătate de zâmbet a apărut, dar a dispărut repede, iar inima mi s-a cuprins din nou când mă gândeam la ce făcuse el.

„Când ţi-a îndepărtat această... kardia ?” Am întrebat.

„Cu ceva timp in urma.”

L-am privit. „Exact ce consideraţi un timp?”

— Un timp, repetă el.

„Este evaziv.”

„Se pare că nu contează când am făcut-o. Doar aşa am făcut.”

M-am uitat la el, nesigur de ce era atât de înţelept în privinţa asta. „Nimeni altcineva nu ştie? Doar Maia?”

El a dat din cap. „Numai ea şi Nektas ştiu. Nici unul nu va rosti un cuvânt

Nu am întâlnit-o niciodată pe Zeiţa Primară, dar pe baza cât de aproape erau Nektas şi Nyktos, nu mă îndoiam că drakenul va rămâne tăcut în legătură cu aşa ceva.

„A durut? Şi să nu spuneţi că abia a fost un inconvenient. Evident, nu este adevărat.”

Nyktos tăcu câteva clipe. „ Kardia este doar o mică parte a sufletului. Intangibil. Ai crede că ceva nevăzut nu poate provoca prea multă durere, dar am simţit că întregul meu piept a fost crăpat şi inima mi-a fost săpată de ghearele şi dinţii unui dakkai”, a spus el fără pasiune. „Aproape că mi-am pierdut cunoştinţa şi, dacă aş fi fost slăbită, probabil că aş fi alunecat în stază – somnul profund al zeilor şi Primilor.”

îngrozită, mi-am apăsat pumnul la piept. „De ce ai făcut-o?” Am întrebat, chiar dacă ştiam deja.

„Am văzut ce ia făcut tatălui meu pierderea iubirii şi în ce dragoste l-a transformat pe unchiul meu”, a spus el. „Şi am refuzat să repet oricare dintre aceste greşeli sau să pun în pericol alta din cauza a ceea ce simţeam pentru ele.”

Un nod mi s-a blocat în gât şi mi-a luat o clipă să vorbesc în jurul lui. „îmi pare rău.”

îşi întinse gâtul dintr-o parte în alta. „Nu ar trebui să fii. îmi pasă mai mult pentru că nu pot iubi şi cred că a avea grijă de ceilalţi este mult mai mult

important decât să iubeşti doar unul.”

„Tu... ai dreptate”, am şoptit. într-un fel, grija şi bunătatea erau mai pure fără iubire. Dar tot eram întristat. Nu ar trebui să aibă toată lumea şansa de a simţi dragoste pentru altul, indiferent cum s-a simţit?

Cu excepţia lui Kolis.

Sau Tavius.

Niciunul dintre ei nu merita asta.

„Despre ce ţi-a vorbit Holland?”întrebă Nyktos.

„Nimic important.” Nu aveam cum să repet nimic din toate astea. M-am uitat la birou în timp ce îmi frecam încheieturile, fără a simţi încă farmecul. O lampă subţire arunca o strălucire peste suprafaţa goală. Au trecut câteva momente şi i-am simţit privirea asupra mea – privind şi probabil văzând prea multe.

„Ce vom face?”

„Aceasta este o întrebare încărcată”, remarcă el, expirând adânc. „Bine continua asa cum a fost planificat. Între timp, sunt sigur că vor fi oaspeţi.”

„Vizitatori nedoriţi?”

El a dat din cap. „Zei. Posibil chiar Primals. Vor fi curioşi despre ce au simţit când ai Ascendet Bele.”

Buzele mi s-au strâns şi am început să păşesc în faţa rafurilor goale. — Şi cred că ar trebui să rămân ascuns?

„Ştiu că nu-ţi place să te ascunzi.”

am pufnit. „Ce a dat asta?”

— Nici mie nu-mi place, spuse el şi i-am aruncat o privire îndoielnică. Sprâncenele lui s- au coborât şi s-au apropiat. „Dar, inevitabil, te vor vedea şi, chiar şi cu farmecul, vrem să ajungem la încoronare înainte să se întâmple asta.”

„Şi dacă nu o facem?”

„Niciunul dintre ei nu va crede că sosirea ta în Ţările Umbrelor ca Consoarta mea şi valuri de putere pe care le-au simţit sunt întâmplătoare. Mai ales nu când acea putere necunoscută a fost simţită pentru prima dată în tărâmul muritorilor”, a spus el, vorbind despre momentul în care am readus-o la viaţă pe Marisol. „Şi nu atunci când te întâlnesc. Ei vor simţi aura de eather din tine. Dacă n-ar fi fost înălţarea lui Bele, ar fi putut presupune că eşti un divin. Acum, ei se vor întreba exact ce eşti.”

capitolul 3 Ce eşti. Nu cine eşti.

„Şi devenirea Consortului tău îi va împiedica cumva să pună întrebări acea?” am întrebat, frecându-mi tâmpla.

„Nu, dar îi va împiedica să acţioneze fără să se preocupe de consecinţe”, a spus Nyktos. „Te doare capul? Pot să fac ceaiul pentru tine, dacă da.”

„Nu e asta.” Cel puţin, am sperat că durerea surdă nu are nlclo legătură cu Culllng. Amestecul de plante care a ajutat la efectele secundare ale lui Culllng nu dispăruse prea repede înainte. „Nu ar fl totul mai uşor dacă am anula încoronarea? Chiar nu are rost să o ţii.”

„în cazul în care nu al ascultat în sala tronului sau nimic din ce am spus înainte de asta, ţl se va acorda un nivel de protecţie ca consoarta mea...

„Am ascultat şi îmi amintesc tot ce ml-al spus,” am răstit. în Irlsl I s-au vărsat fâşii de sâmburi când privirile nl s-au întâlnit. „Dar asta nu explică sensul din spatele acestui lucru. Ştii ce se va întâmpla peste cinci luni sau mai puţin. A deveni consoarta ta nu va opri asta. Nu voi supravieţui culllngulul. Este ceea ce este. Deci, de ce am saluta un astfel de risc cu o încoronare fără rost?”

Degetele lui Nyktos au început să-i bată genunchiul. „Ideea morţii tale nu te deranjează deloc?”

„De ce nu îmi citeşti emoţiile şi nu afli?” Am tras înapoi.

A apărut un zâmbet strâns. „Ml-al cerut să nu o fac. Şi, spre deosebire de ceea ce aţi putea crede, respect această solicitare pe cât posibil.”

„Orice”, am mormăit.

„Nu este orice.” Degetele lui au continuat să bată tobe. „Nu mi-ai răspuns la întrebare. Nu te deranjează deloc gândul la moartea ta?

Mi-am încrucişat braţele, fără să am idee de ce discutam despre asta.

„A muri din cauza Culling nu sună deloc distractiv. Deci, da, este deranjant."

Nyktos nici măcar nu clipi. „Dar?"

— Dar este ceea ce este, am repetat, revenind la pasul meu. „Este realitatea, trebuie să mă descurc. Deci, mă ocup de asta. De parcă am de-a face cu faptul că mi-am petrecut viaţa planificând să ucid un Primai nevinovat. La fel cum am de-a face cu faptul că se pare că am trăit, zeii ştiu doar câte vieţi, totul pentru că m-am speriat într-una dintre ele şi am fugit de pe o stâncă stupidă." Pielea mi s-a înţepat. „Cum am fugit de pe o stâncă ? Nu e ca şi cum ar fi sărit afară şi m-ar fi surprins. Trebuia să ştiu că marginea era acolo, dar am continuat să alerg? Ce naiba?"

El a ridicat o sprânceană. „Nu cred că este posibil să rezolvi asta atât de repede pe cât ai vrea să cred", a spus el. „Şi nu ai trăit toată viaţa pentru că ai căzut de pe o stâncă – indiferent dacă ştiai că marginea este acolo sau nu.

Le-ai trăit din cauza obsesiei lui Kolis pentru Sotoria şi a metodei potenţial problematice de intervenţie a tatălui meu."

„Da, ei bine, iată-mă, rezultatul final al metodei potenţial problematice de intervenţie a tatălui tău... de a face faţă „, am spus. „Şi nicio parte a tratarii cu asta nu are nimic de-a face cu ceea ce simt eu despre asta."

„Va trebui să nu fim de acord cu asta", a răspuns el. „Ceea ce ţi s-a făcut... atunci şi acum nu a fost şi nu este corect sau corect. Nici ceea ce vi s-a impus".

„Nedrept cu mine?" Aproape că m-am împiedicat când m-am oprit, uitându-mă la piatra umbră dintre rafturi. „Ce zici de tine? Ultimul lucru de care ai nevoie este să ştii că..." Nici măcar nu mă puteam gândi să spun asta. „Nu este corect să-mi pun supravieţuirea pe tine."

„Nu vorbim despre mine."

„Ei bine, nici noi nu vorbim despre mine."

„Dezacord."

Oricare ar fi incredibil de lipsit de reţinere pe care am avut-o, care mi-a pus o strângere de fire, s-a rupt în timp ce mă întorceam spre el. „De ce îţi pasă măcar ce simt eu despre toate astea? Nu ai încredere în mine. Nici măcar nu mă placi. Singurul motiv pentru care mai stau aici este din cauza tăciunii vieţii din mine."

Furi de argint luminos au început să se învârtească. Nu spuse nimic, când degetele lui încetau în cele din urmă să-şi zbârnească blestemul pe genunchi.

O durere mi-a străpuns pieptul, atât de dureroasă şi reală, încât aproape că m-am uitat în jos pentru a vedea dacă o lamă a fost împinsă acolo. Am privit în altă parte, inspirând adânc. „Uite, am înţeles. Fac. Toată această situaţie este încurcată. Ai tot dreptul să fii

furios pe mine. Să mă urască pentru ceea ce am plănuit. Aş face-o dacă aş fi în locul tău, aşa că... aşteaptă. Poţi chiar „să urăşti pentru că nu poţi iubi?”

„Ura şi iubirea nu sunt două feţe ale aceleiaşi monede. Unul vine din suflet, iar celălalt din minte”, a spus el. „Ura este un produs al atrocităţilor comise împotriva cuiva sau ia naştere din ceea ce şi-au făcut ei înşişi şi din drepturile lor infernale. Nu ar putea exista încă două emoţii diferite.”

„Oh. Bine, atunci, am murmurat, întrebându-mă de unde ştia asta când nu putea iubi, dar... orice. Ce ştiam?

„Crezi că de aceea sunt supărat?” Ochi argintii învolburaţi închişi cu A mea. — Că provine din planurile tale de a mă ucide?

„Este o întrebare serioasă?” Am întrebat. „Uh. Da.”

„Nu mă înţelege greşit. A învăţat că ai plănuit să mă seduci şi să mă omori a fost enervant.”

„Enervant?” am repetat, ridicându-mi sprâncenele. „Aş folosi o emoţie mult mai descriptivă decât atât, dar bine.”

Nyktos părea să respire adânc şi am presupus că ar trebui să fiu recunoscător că răbdarea nu a provenit din kardia. „Ceea ce ai complotat să faci nu este ceva ce se uită uşor. Dar ceea ce m-a înfuriat este că trebuia să ştii ce s-ar fi întâmplat cu tine, chiar dacă ar fi existat o mică şansă să reuşeşti. Dacă unul dintre gardienii mei nu ajungea la tine, Nektas ar fi făcut-o. Faptul tău ar fi însemnat moartea ta – tipul final.

Mi-am schimbat greutatea de pe un picior pe altul. „Eu... ştiu asta. întotdeauna am ştiut asta. Chiarînainte să aflu că drakenii sunt legaţi de tine.

Nyktos îşi înclină capul şi o şuviţă de păr brun-roşcat îi alunecă peste tâmplă. „Asta mă înfurie. Din prima clipă în care te-am văzut, te-ai comportat de parcă viaţa ta nu ar avea nicio valoare pentru tine.”

Spatele gâtului mi s-a strâns. „Rahatul ăia, acum zei super-morţi, au ucis un bebeluş. Dacă lovirea lor ar fi dus la moartea mea, atunci ar fi meritat.”

„Nu vorbesc despre asta”, se răsti el, lăsându-mă confuz. Singura dată când mă mai văzuse înainte a fost când a refuzat să mă ia drept Consoartă. Mă comportasem destul de bine atunci. „Ar trebui să-ţi preţuieşti viaţa la fel de mult ca şi vieţile altora, Sera.”

Căldura s-a strecurat în partea din faţă a gâtului meu. „îmi preţuiesc viaţa.”

Nyktos râse, întorcându-se. „Este o minciună şi ştii asta.”

Furia a crescut repede. „Sunt abilităţile tale super speciale un fel de minciună detectare?"

„Viaţa ar fi mult mai uşoară dacă ar fi aşa. Dar nu. Emoţiile pot fi falsificate, mai ales dacă cineva este hotărât să-şi ascundă motivele şi cum se simte cu adevărat."

Era pe vârful limbii să-i spun că nimic din ce am simţit în preajma lui nu fusese o farsă. Cât de mult mi-au plăcut cuvintele şi atingerea lui şi că ceea ce simţisem atunci era real. în sfârşit mă simţeam real. Dar nu m-ar crede. Nu mă aşteptam să o facă. El ştia că am fost îngrijit încă de la o vârstă fragedă pentru a-mi îndeplini datoria. Şi am fost hotărât să fac asta... până nu am făcut-o. Dar dacă aş fi în locul lui, nici n-aş crede niciun cuvânt din ce am spus.

M-am uitat în jos la degetele zgâriate ale cizmelor mele. „Atunci nu poţi ştii ce pretinzi."

„Cu excepţia faptului că toate acţiunile tale îmi spun ce trebuie să ştiu", a spus el. Au trecut câteva momente. „Vreau să spun fără supărare când spun că nu-ţi preţuieşti viaţa. Nu am vrut să spun asta ca pe o insultă."

am pufnit. „Sigur că suna ca unul."

„îmi cer scuze dacă aşa a apărut."

Capul mi s-a smucit. „îmi ceri scuze serios? Nu răspunde. Nu contează. Jumătate din această conversaţie nu contează. Ceea ce încercam să spun este că nu există niciun motiv să treci până la capăt cu această încoronare. Oricare ar fi protecţia încununată aşa cum o oferă Consortul tău, nu poate merita."

S-a aplecat încet înainte. „Siguranţa ta merită totul."

„Chiar şi Ţările Umbrelor?"

Ochii lui acum învolburaţi nu-i părăsiseră niciodată pe ai mei, dar, cumva, se mişcase fără ca eu să-mi dau seama, traversând spaţiul dintre noi. „Da."

Respiraţia pe care am inspirat-o zdrăngăni prin mine, plină de parfumul lui citric. „Nu poţi să spui asta."

„Vreau să spun cu fiecare parte a fiinţei mele, Sera."

Sera. Nu Liesa. Nu mă mai spusese aşa de când eram în patul lui, după ce i-am dat sângele meu. Atunci fusese o lasare de limbă, ceva făcut într-un moment de plăcere.

Nyktos se profila, cu un cap bun sau doi mai înalt decât mine. „Tu eşti..." Maxilarul i s-a flectat, nările sclipind. „Ceea ce porţi în tine este mult prea important.
Ei trebuie să facă parte din cheia pentru a pune capăt a ceea ce a făcut Kolis. S-ar putea să preţuieşti acel jar la fel de puţin ca şi viaţa ta, dar eu nu.

Ceea ce am purtat în mine.Jăracul era important. Nu eu. Nu

M-am dat înapoi, făcând câţiva paşi. Mă aşteptam să spună altceva? Că am contat? Către el? Şi că ţinea la mine, deşi nu putea iubi? După ce complotam? Nu eu am.

Am vrut doar să fie diferit.

Pieptul lui Nyktos se ridică brusc. — Sera... O bătaie în u ă o întrerupse S.U.A. Capul i-a tăiat în direcţia sunetului. „Ce?” lătră el.

Privirea mea a zburat spre intrarea. Nu aş fi fost surprins dacă oricine era acolo pur şi simplu se retrăsese.

Uşile se deschiseră pentru a dezvălui Rhahar, pielea lui de un maro cald şi adânc în strălucirea blândă a luminii lămpii. Deşi nimic din expresia lui nu era cald în timp ce privirea lui s-a pâlpâit peste mine. „Este o problemă la Pillars.”

Majoritatea sufletelor s-au confruntat cu judecata la Stâlpii Asfodelului. Au fost fie recompensaţi cu Valea, fie condamnaţi la Abis. Stâlpii nu i-au putut judeca pe unii; vieţile lor erau mult prea complicate şi era nevoie de prezenţa lui Nyktos.

„Cât de urgent?” întrebă Nyktos în timp ce vărul lui Rhahar intră în derivă în spatele lui.

— Suficient de urgent pentru a risca să te întrerup, a răspuns Saion blând, cu o mână sprijinindu-se pe mânerul săbiei legată de şold.

Nyktos înjură, împingându-şi o mână peste cap în timp ce se îndrepta spre credenza.

„Este totul în regulă?” l-am întrebat când Nyktos a ajuns la dulap.

Rhahar nu s-a uitat în direcţia mea în timp ce dădea din cap, fără a detalia.

Presiunea s-a strâns asupra pieptului meu, chiar dacă reacţia lui nu a fost o surpriză. Trădarea mea asupra lui Nyktos a fost o trădare pentru toţi.

Respirând prin strângerea pieptului meu, m-am întors către Nyktos în timp ce el apuca gulerul din spate al cămăşii, apoi l-a tras în sus şi peste cap. Ochii mi-au căzut aproape de pe faţă când au apărut muşchii slabi care curgeau de-a lungul coloanei vertebrale, împreună cu picăturile învolburate de sânge întinse în pielea lui – picături care reprezentau toate vieţile pierdute pentru care Nyktos credea că este responsabil.

Dovada că îi pasă profund de mai mult de unul.

Muşchii s-au strâns de-a lungul umerilor şi bicepşilor largi în timp ce a aruncat cămaşa deoparte şi a scos o tunică gri dintr-un dulap inferior din credenza.

Corpul lui era o capodopera, dovada anilor petrecuţi luptând cu săbii grele in loc sa folosească pamantul din interiorul lui.

Ştiam că nu ar trebui să mă uit în timp ce el îşi trăgea tunica. Nu mi s-a părut că am avut

dreptul de a face asta acum şi nici nu părea ceva cear trebui să fac în acestmoment. Dar el a fost... ei bine, foarte drăguţ de privit. Şi îmi plăcea foartemult să mă uit lael.

„îmi amintesc clar că cineva a spus că nu era potrivit să te uiţi”
Vocea joasă a lui Nyktos o întrerupse. „Mai ales când este clar intenţionat.”

Privirea mea a zburat către a lui în timp ce căldura îmi înflorise în piept. Sfârfurile de Eather se agitau din nou. „Nu a fost intenţionat.”

El a zâmbit. „Minţi atât de frumos.”

Am minţit total. Merele obrajilor mi-au ars când el a îmbrăcat tunica cu un brocart de fier în jurul gulerului ridicat şi peste piept în linie diagonală. Dar căldura s-a răcit rapid. Eram sigur că era o săpătură codificată acolo, cu excepţia faptului că tot ce mă puteam gândi era când îmi spusese asta înainte.
Atunci se tachinase.

Rhahar şi-a dres glasul, amintindu-mi că nu eram singuri.

„Saion, escortează-i pe Sera în camerele ei”, a spus Nyktos, iar zeul a părut mai puţin mulţumit de ordine când ochii rece şi gri ai lui Nyktos i-au întâlnit pe ai mei. „Vom termina această conversaţie când mă întorc.”

„Aştept cu nerăbdare”, am mormăit.

„Sunt sigur că eşti.” Nyktos porni spre uşi, apoi se opri. A trecut o bătaie de inimă, „încearcă să te odihneşti.” Apoi a plecat, dispărând în hol cu Rhahar.

Saion făcu semn spre uşi. „Să mergem.”

Rezistând impulsului de a-mi planta fundul pe podea fără niciun motiv în afară de faptul că urăsc să mi se spună ce să fac, m-am dus pe canapea şi mi-am apucat pumnalul.

„Ar trebui să fiu îngrijorat chiar acum?” a întrebat Saion, căzând în pas lângă mine în timp ce ieşeam pe hol. El a privit pumnalul strâns strâns în mâna mea.

— Nu decât dacă îmi dai un motiv să-l folosesc împotriva ta.

Un zâmbet i-a înmuiat liniile frumoase ale feţei, aducând căldură pielii lui neagră şi adâncă. „Nu am de gând să fac aşa ceva.”

„într-adevăr?” Am împins uşa. „Nu vrei să te răzbuni pentru ceea ce eu ai plănuit să-i faci lui Nyktos?”

„Ceea ce vreau eu nu contează.” Ochii lui întunecaţi i-au întâlnit pe ai mei când a prins uşa. „Ceea ce înseamnă este faptul că, dacă aş crede că eşti o adevărată ameninţare pentru Nyktos, ţi-aş rupe gâtul. La fel cum i-ar fi fost loial oricare dintre noi.”

Pielea mi s-a răcit când am urcat treptele întunecate, slab luminate. Nicio parte din mine

se îndoia de ceea ce pretindea.

„Şi, da, ştiu că m-ar ucide pentru asta. Asta nu m-ar opri. Asta nu ne-ar opri pe niciunul dintre noi.” Saion a rămas cu un pas în urma mea. „Dar nu eşti o adevărată ameninţare pentru el, nu-i aşa? S-ar putea să fie atras de tine, dar asta e cât de adânc poate ajunge vreodată.”

Am tresărit, recunoscător că nu a putut să vadă cât de mult ustura adevărul. Pentru că, chiar dacă Nyktos ar putea iubi, nu m-ar iubi niciodată. Inspiră. Am rotunjit palierul de la etajul trei. Ţine. Am oprit potopul de vinovăţie, regret şi, mai important, dorinţa amară – disperarea aproape ascuţită ca rahatul ăsta să se adâncească. Am căutat vălul golului şi a durat mai mult decât ar fi trebuit până să se strecoare în mine. Dar când s-a întâmplat, am salutat golul. Am devenit nimic şi abia atunci am expirat când am ajuns la aterizarea finală. „Te înşeli, totuşi.”

„Despre ce?”

Am început să deschid uşa. „Despre mine că nu sunt o ameninţare pentru el.”

Mâna lui Saion plesni pe uşă, închizând-o. „Chiar aşa?”

M-am întors înapoi, creând un spaţiu între noi în timp ce mâna mea s-a strâns în jurul mânerului pumnalului meu. Saion mergea nemişcatîn modul în care doar zeii şi Primals au făcut-o, chiarînainte de o demonstraţie explozivă de violenţă. Ar fi fostînţelept din partea mea să arăt ceva teamă.

Din păcate, nu am fost destul de des înţelept.

„Dakkais au atacat Golful Negru din cauza a ceea ce am făcut. Kolis nu mi se pare un tip gata. Nu se va opri din căutarea acelei surse de putere. Sunt un pericol pentru toată lumea de aici, inclusiv pentru Nyktos, indiferent dacă rahatul ăsta este adânc sau nu.

Strălucirea etherului pulsa în centrul ochilor lui Saion. „Aşa ar trebui să fac du-te înainte şi rup-ţi gâtul atunci?

„Dacă vrei să încerci, atunci tot ce-ţi cer este să nu fii un laş în privinţa asta şi să aştepţi până mi se întoarce spatele.” Mi-am lărgit pozi ia în caz că ar ataca. „Să ştii că nu o voi face uşor.”

„Nu m-aş aştepta să faci.”

I-am zâmbit strâns cu buzele. „Deci, ce va fi? Vrei să faci asta sau nu?”

Ceva asemănător cu respectul trecu pe trăsăturile lui Saion. „Aşa cum am spus, Consort, nu am nicio intenţie să-mi semnez nota de deces.”

„Nu sunt consoarta.”

„în câteva zile, vei fi.”

— Dar voi fi cu adevărat consoarta ta ? Am întrebat.

Saion nu a răspuns. Nu avea nevoie. Amândoi ştiam răspunsul. A deschis uşa. „După dumneavoastră."

Trecând pe lângă el, am ieşit în hol şi m-am oprit complet. O femeie înaltă, cu părul lung şi negru, stătea în faţa uşii dormitorului meu, cu capul plecat în timp ce citea dintr-o carte. Nu mai văzusem niciodată femeia cu pielea palidă. „Cine este?"

Saion a închis uşa în urma mea. „Orphine".

Am încercat să împac această femeie cu aspect foarte muritor cu drakenul destul de mare, la miezul nopţii, pe care îl văzusem luptând pe cer peste Golful Negru.
Fusese rănită în luptă, dar acum părea bine.

Atunci mi-am dat seama de ce era aici. — E aici să se asigure că stau în dormitorul meu?

Colţurile buzelor lui Saion se întoarseră în jos. „Ea este aici pentru a se asigura că eşti în siguranţă în camerele tale."

„Nu cred că acele lucruri se exclud reciproc", am mormăit, întrebându-mă exact cum a reuşit Nyktos să o trimită în dormitorul meu cu un prea scurt timp.

„Ai dreptate." Saion ridică din umeri. „Te aşteptai să fie diferit?"

— Nu, am recunoscut.

„Dar nu cred că acele două lucruri sunt cântărite în mod egal", Saion a continuat după o clipă. „Protecţie mai mult decât pedeapsă."

„într-adevăr?"

— Serios, repetă Orphine de pe hol. Privirea mea s-a întors brusc spre ea. Aîntors o pagină în cartea ei. „Am putut să-ţi aud întreaga conversaţie."

„Oh," am murmurat când am pornit pe hol. Orphine ştia ce făcusem cu jarul vieţii, dar nu ştiam dacă era conştientă de ceea ce plănuisem eu.

Ea ridică privirea atunci. Acum că eram mai aproape, i-am văzut ochii purpuri şi fantele verticale ale pupilelorîn spatele genelor groase. Drakenul a apărut ca un muritorîn al doilea deceniu de viaţă al ei. „Dacă Nyktos s-ar fi preocupat mai mult să se asigure că rămâi pe loc şi departe de probleme relative, nu mi-ar fi dat permisiunea să fac cenu ă pe oricine vine la uşile tale."

„Oricine?"

„Oricine reprezintă o ameninţare." Orphine a zâmbit strâns şi a fost nimic cald la acel zâmbet. „Pentru tine. Nu el, ceea ce este regretabil."

Saion zâmbi.

Ei bine, am presupus că nu trebuie să mă mai întreb dacă Orphine ştie ceea ce plănuisem. — Mai degrabă ai prefera să mă arzi în cenu ă?

„Pentru că te-ai gândit să-l ucizi pe Nyktos? Da." Orphine închise cartea cu o mână şi împinse de perete. Ea a făcut un pas spre mine, iar Saion s-a încordat, mâna lui mergând spre sabia de la şold. M-am luptat cu instinctul care ţipa la mine să dau înapoi. Drakenul era cam înălţimea mea, iar tunica fără mâneci pe care o purta se agăţa de şoldurile rotunjite. Părea moale. Dar la fel am făcut.

„Nyktos este... special pentru noi."

Gheaţa s-a strecurat pe ceafa mea în timp ce i-am ţinut privirea.

„Dar la fel eşti." O şuviţă de păr căzu pe obrazul ei arcuit. „Tu eşti viaţa." Vocea ei s-a coborât... şi am jurat că din nările ei i s-au ieşit firiţe slabe de fum. „Şi acesta este singurul motiv pentru care încă respiri."

Am intrat în dormitorul meu fără să spun prea multe, pentru că cum aş putea răspunde la ceea ce spusese Orphine? Mulţumesc că ai recunoscut valoarea jarului şi nu m-ai ars de viu?

Totuşi, nu am fost lăsat singur de mult. Baines, un muritor sau un divin pe care l-am întâlnit în prima mea noapte aici, a adus nişte apă fierbinte. La fel ca toţi cei care au lucrat în Casa lui Haides, a făcut-o din alegere – pentru că dorea să fie de folos lui Nyktos.

Acesta a fost genul de loialitate pe care a inspirat-o Nyktos.

M-am aşezat pe şezlong, inconfortabil de prezenţa lui Baines chiar şi după ce plecase – nu din cauza lui, ci din cauza a ceea ce însemnase sosirea lui. Nyktos îl trimisese. Actul ar fi probabil considerat mic de majoritatea şi uşor de trecut cu vederea, dar nu şi de mine. Fusese... incredibil de atent din partea lui. Şi nu am vrut să fie gânditor. Sau amabil. De asemenea, am recunoscut cât de încurcate erau acele gânduri.

Tu eşti slăbiciunea lui.

înghiţind, m-am uitat în jos la pumnalul pe care mi-l dăduse Nyktos după ce mi-a distrus cel vechi. Am înţeles perfect reacţia lui. Mi- am înfipt, oarecum, din greşeală pumnalul în inima lui, dar totuşi eram furios. Pumnalul acela fusese al meu şi atât de puţine lucruri îmi aparţineau.

Dar Nyktos a compensat mai mult cu acest cadou. Prima _

prezent care mi-a aparţinut doar mie.

Pumnalul a fost cu adevărat o piesă de artă cu mânerul său neted şi uşor şi pomul mânerului lucrat în formă de semilună. Lama de piatră umbră în sine era delicată, dar aprigă, avea forma unei clepsidre subţiri şi ascuţită mortal pe ambele părţi. Fărăşarul tăiase un dragon în pumnal, coada lui înţepătoare urmând curba lamei, iar corpul şi capul solziţi sculptate în mânerul unde sufla focul.

Nyktos o luase odată ce a aflat de trădarea mea. Dar ceea ce făcuse zeul Taric — hrănirea şi răzvrătirea în amintirile mele — fusese atât de dureros şi terifiant încât nu reuşisem să ascund asta de Nyktos, cu atât mai puţin eu însumi. îmi simţise teroarea şi acţionase după ea.

S-ar putea să simţi frică, dar nu ţi-e frică niciodată, spuse el şi apoi apăsase mânerul pumnalului în palma celui care jurase cândva să folosească o astfel de armă împotriva lui.

Pierderea capacităţii de a iubi ar putea creşte capacitatea cuiva de a fi amabil? eu nu ştiam, dar n-aş fi surprins să aflu că ar putea.

Un nod mi s-a umflat în piept când m-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşa camerei de baie. M-am oprit. Spaţiul era mult mai frumos decât camera înăbuşitoare pe care am folosit- o în Wayfair. Rareori fusese adusă apă curată în acea cameră – darămite fierbinte – şi de multe ori preferam să mă scald în lac. Un pumn de dor mi-a sucit inima. Aş putea să-mi mai văd vreodată lacul? Simţi apa rece curgându-mi pe piele? Nu am crezut.

Gânduri grele, privirea mea stătea peste cadă. Mâna mi s-a dus la gât. înmuierea în apa aburindă ar fi divină, dar n-aş putea nici dacă aş avea timp. Nu când am simţit practic centura halatului meu înfipându-mi pielea şi tăindu-mi aerul.

Nu eram sigur dacă o să mă mai pot relaxa vreodată într-o cadă.

M-am forţat să intru în camera de baie, mi-am dezbrăcat puloverul şi pantalonii dărâmaţi, punând partea superioară şi lenjeria mea într-un coş mic. Folosind una dintre cârpe de spălat, m-am scăldat fără să folosesc cada, curăţând sângele uscat din lupta mea cu zeii în sala tronului. M-am uitat la oglindă, uitându-mă doar la semnul muşcăturii de pe gât. Cele două răni perforate erau încă o nuanţă furioasă de roşu. Taric muşcase în acelaşi loc ca şi Nyktos.
Nu există două muşcături mai diferite. Unul adusese plăcere, celălalt o durere imensă.

înghiţind, mi-am aruncat privirea spre sânul meu. Muşcătura pe care Nyktos o lăsase acolo, chiar deasupra mameloanului meu, era de un roz roşcat mai calm. Mi-am periat degetele

adânciturile superficiale şi gâfâi la pulsul ascuţit al dorinţei care îmi trecea prin adâncul stomacului. Mi-am smuls mâna. Gândindu-mă la gura lui pe pielea mea, la străpungerea colţilor lui, nu mi-ar face bine la moment.

Tragandu-mi o salopeta si un halat din catifea zdrobita vopsita in negru, m-am dus la balcon si am tras draperiile deoparte. Cerul era acum o nuanţă de gri, stelele se întunecă.

Tu eşti slăbiciunea lui.

„Ce fac?" am şoptit, uitându-mă în jurul camerei. Nu a fost nici un răspuns. Sau poate a fost unul, dar nu am vrut să recunosc pentru că ştiam ce trebuie să fac.

Numai că nu am vrut să o fac.

Această cunoaştere nu a făcut nimic pentru a-mi calma inima plină de viteză. Am început să merg în pas şi nu m-am oprit până când un draken cu părul de miere a sosit cu cina. Davina a eză în tăcere vasul acoperit i vinul pe masă. Nici măcar nu s-a uitat în direcţia mea şi habar n-aveam dacă era pentru că aflase sau nu despre trădarea mea. Davina nu fusese niciodată cea mai prietenoasă draken.

„S-a... Nyktos întors?" Am întrebat.

Şi-a arcuit o sprânceană spre mine, nu a spus nimic şi a ieşit din cameră. Eram singur încă o dată. Mâncarea era delicioasă, dar nu-mi aminteam ce era deîndată ce am pus capacul peste farfurie, privind uşa care lega camera mea de cea a lui Nyktos.

Era încă deblocat?

M-am ridicat, făcând câţiva paşi spre u ă înainte de a mă opri.

Respirând adânc, m-am întors pe şezlong şi mi-am băgat picioarele sub mine. Eram obosită şi o sămânţă de îngrijorare a prins rădăcini, în ciuda tuturor motivelor întemeiate care explicau de ce aş fi obosit; lipsa somnului. Hrănirea Nyktos. Mu cătura lui Taric. Aflaţi adevărul despre jar şi, ei bine... stresul pentru orice altceva. Asta mi-am spus în timp ce închideam ochii. Era singurul mod în care puteam să adorm – ceva de care aveam nevoie dacă aveam de gând să-mi dau seama ce să fac. Pentru că dacă aş recunoaşte celălalt motiv, că a fost sacrificarea, sigur nu ar fi odihnă. Pentru că Cullingul s-a încheiat într-un singur sens.

Cu moartea mea.

Un trosnet asurzitor m-a trezit şi mi-a luat mai mult de câteva momente să-mi amintesc unde mă aflam.

Ridicându-mă încet, m-am uitat în jurul camerei luminate de o lampa de perete singuratică de lângă uşi. Fusese un tunet? Nu părea corect. Nu credeam că ar putea furtuna în Shadowlands.

Am început să mă ridic, dar m-am oprit când o pătură moale mi-a alunecat până la talie, încruntat, mi-am înfipt degetele în materialul de pluş şi am aruncat o privire spre coşul în care fusese înfăşurat – acum gol. Nu-mi aminteam să fi luat pătura înainte să mă aşez.

O lumină intensă fulgeră din afară, luminând întregul spaţiu. Am sărit în picioare, cu inima bătându-mi în timp ce mă îndreptam spre uşile balconului. Era mult prea strălucitor pentru fulgere, dar a urmat bubuitul tunetelor, exact când uşile camerei se largeau.

Orphine se repezi înăuntru, cu ochii ei purpuri la fel de luminoşi ca rubinele lustruite. „Nu ie i acolo.”

Am aruncat o privire la sabia dezvelită pe care o ţinea lângă ea şi m-am rotit înjur, deschizând uşile.

— La naiba, mârâi Orphine.

Respiraţia pe care am luat-o m-a sufocat imediat. Fumul a umplut aerul şi a înăbuşit lumina stelelor, usturandu-mi ochii şi arzându-mi gâtul. Strigăte au răsunat din curte şi din înălţimea masivă care înconjura Casa Haidesîn timp ce mă grăbeam spre balustradă.

Strângând piatra rece, m-am aplecat şi am gâfâit. Ceea ce am văzut m-a şocat. în adâncul Pădurilor Roşii, flăcări argintii se unduiau şi luminau cerul nopţii, arzând prin marea purpurie de frunze. Un copac a explodat, explodând într-o ploaie de scântei argintii.

O rafală bruscă de vânt a sfâ iat balconul, îndepărtând fumul în nebunie. Capul mi s-a ridicatîn timp ce un draken bronzat aproape de mărimea lui Nektas a zburat peste curte, îndreptându-se direct spre Pădurea Roşie.

— La naiba, mârâi Orphine. „O să-ţi bagi fundul înapoi înăuntru chiar acum.”

Drakenul din aer a eliberat o pâlnie de foc argintiu, lovind pădurea de lângă Rise. Flăcările s-au înălţat sus, întinzându-se deasupra Rise însuşi,

evlden lind pe scurt gardienii. Focul a suflat înapoi – m-am

clătinat în Orphine în timp ce jarul din pieptul meu s-a încălzit şi a pulsat, şi ţipete de durere se unduiau pe cerul nopţii.

„Oh, zeii mei", am şoptit, înrădăcinată în locul meu de groază, în timp ce... lucrurile au căzut. Ochii mei arzători şi-au urmărit coborârea în flăcări până la pământ de dedesubt. Căderea a durat doar câteva secunde, dar mi s-a părut o eternitate, când palmele mi s-au încălzit ca răspuns la moarte.

Drakenul bronzat a tras din nou asupra Red Woods, lovind acelaşi loc ca înainte. Un trosnet de energie de foc a lovit pământul, scuturându-mi oasele. Acesta era sunetul care mă trezise.

— înăuntru, mârâi Orphine, apucându-mă de braţ. „Acum."

Un alt draken a trecut peste curte cu o viteză vertiginoasă, zburând atât de repede încât abia puteam distinge solzii maronii-roşcaţi în timp ce Orphine mă târa spre u ă. Drakenul s-a prins pe spatele bronzului, înfipând ghearele în solzi şi carne. Drakenul bronzat ţipă, răsucindu- se brusc în timp ce încerca să se scuture de pe drakenul mult mai mic...

Orphine m-a împins înăuntru, trântind uşa în urma ei. Inima bătând, m-am împiedicat, prins de şoc şi confuzie. Stomacul mi s-a scobit în timp ce încercam să nu respir parfumul amar de fum care ne urmase în dormitor. Nu puteam procesa ceea ce se întâmpla – ceea ce tocmai văzusem afară.

Un alt tunet de pământ de foc a lovit pământul şi a zguduit întregul palat, făcând ca candelabru de sticlă de deasupra mea să se legăne violent. Tărâmul din afara palatului s-a transformat din nou în argint şi a spulberat amorţeala suprarealistă.

M-am confruntat cu Orphine. — Este unul dintre draken-ul lui Kolis?

„Nu o recunosc." Orphine se întoarse la jumătatea drumului spre uşile balconului, pieptul ei ridicându-se şi coborând brusc. „Ar putea fi al lui sau al altui Primai."

M-am întors către uşa alăturată, ştiind fără îndoială că Nyktos era acolo undeva, în fumul şi coşmarul de foc.

Unde ar trebui să fiu.

„Ştii dacă este doar draken sau există dakkai?" M-am dus şi am luat pumnalul din piatra umbră de pe braţul şezlongului.

„N-am nicio idee. Atacul a început cu mai puţin de zece minute în urmă." Nările ei s-au deschis de furie când am pornit spre uşile camerei. „Ce crezi ca faci?"

„Ceea ce ar trebui să facem amândoi." Am aruncat o privire spre spaţiul acum întunecat

dincolo de uşile balconului, în timp ce un vaiet ciudat răsuna din afară. „Voi ajuta."

Degetele lui Orphine se deschiseră şi se închiseră în jurul mânerului săbiei ei. „Absolut nu."

„Dacă există dakkai acolo, ştii că Nyktos nu va putea foloseşte eather împotriva lor." „Nektas şi celălalt draken vor..."

— Nu-mi pasă ce fac Nektas şi ceilalţi draken, am întrerupt-o.

„Ar trebui. Pentru că nenorocitul ăla de acolo nu arde pădurea pentru a se distra." Un alt boom ne-a zguduit. Pe jumătate mă aşteptam ca candelabru să se prăbuşească de pe tavan. „Auzi asta? Nu sunt copaci care explodează. Acesta este pământul care erupe. Ştii ce e sub pământul ăla, nu?

Corpul meu a fulgerat de rece. „Zeii înmormântaţi".

Orphine dădu din cap. „Drakenul ăla arde direct prin pământ, prin camere şi prin lanţurile nenorocite care le îngroapă. Dacă nu este oprit, întregul Ţinut al Umbrelor va fi acoperit de sute de zei căzuţi înfometaţi şi supăraţi."

Nu a trebuit să mă gândesc mult să-mi amintesc de zeii răpitori care îşi făceau drumul din pământ. Au fost doar câteva. Sute? „Atunci chiar trebuie să ajutăm."

„Puteţi ajuta dacă rămâneţi în interiorul palatului, unde este în siguranţă în prezent."

„Ştiu că nu ne cunoaştem deloc, dar nu sunt genul de persoană care se dă înapoi şi se ascunde când pot lupta."

„Chiar nu-mi pasă ce tip de persoană eşti." Ea a pornit spre mine.
„Dacă nu îţi aşezi fundul şi nu te porţi, îţi voi aşeza fundul jos."

Frustrarea s-a prăbuşit în furia mea, mânată de decesele inutile şi de ştiinţa că acţiunile mele erau probabil cauza. M-am înfruntat cu drakenul. „Nu."

Orphine se trase scurt. „Scuzaţi-mă?"

Jarul din pieptul meu a zumzăit deodată, dar era diferit de când Nyktos era aproape sau când am chemat pământul să dea viaţă. Vibraţia a fost mai profundă şi mai puternică şi a pompat prin mine, umplându-mi venele până când am simţit ca şi cum întregul meu corp freamătă. „Am spus nu."

„Te-am auzit, dar nu ştiu de ce crezi că eşti în măsură să spui asta."

„Nu ştiu de ce crezi că eşti în măsură să-mi spui ce să fac."

Zumzetul s-a apăsat pe pieptul meu, iar pupilele lui Orphine s-au întins brusc şi mai subţiri. „De ce crezi că suntem atacaţi? Se plictiseşte unii Primai şi a decis să-l enerveze pe Nyktos? Sau din cauza a ceea ce am făcut? Pentru că sunt aici?”

Orphine scoase un mârâit de nemulţumire.

„Ma duc acolo”, i-am spus. „Dacă datoria ta este să mă protejezi, atunci protejează-mă acolo. Sau nu. Nu mi-ar păsa mai puţin.”

A trecut un moment tensionat. Ştiam că dacă drakenul ar vrea să mă oprească, ar putea face asta cu uşurinţă. — Dă-mi naiba, mormăi ea. „Să o facem.”

„Mulţumesc.” Expirant brusc, m-am întors spre uşi şi le-am deschis înainte ca ea să se răzgândească. Orphine era chiarîn spatele meu în timp ce mă grăbeam pe hol, jumătăţile halatului fluturându-mi în jurul picioarelor.

„Ştii”, a spus ea când intram pe scara din spate care ducea la ieşire cel mai aproape de curtea cu vedere la Red Woods, „nu purtaţi pantofi”.

„Aceasta este cea mai mică dintre preocupările mele.”

„Da, să te omori ar trebui să fie preocuparea ta numărul unu, dar nu cred că ţi-a făcut nici măcar pe lista de lucruri de care să te îngrijorezi în acest moment.” Mi-a aruncat o privire cu ochi roşii. „Trebuie să fii atent ca să nu ajungi mort. Dacă se întâmplă asta, o să te omor eu însumi.”

„Nu numai că această ameninţare pare cu adevărat contraproductivă” – am coborât în fugă ultima treaptă – „va fi foarte greu de făcut, deoarece aş fi deja mort”.

„Darînţelegi punctul meu de vedere.” Orphine a alunecat în faţa mea când am ajuns la palierul de la etajul principal, crestele solzilor din pielea ei palidă mult mai vizibile acum. „Stai aproape de mine.”

„ Stai aproape de mine.” Am trecut pe lângă ea.

Şirul de blesteme pe care Orphine a scos a fost destul de impresionant. „Nyktos m- a avertizat că eşti cu capul dur.”

„A făcut el?” Am împins uşa exterioară şi am ieşit în...

Haos.

capitolul 4

Palmele mi s-au încălzit, iar jarul chiar a început să pulseze. Durerea şi moartea erau peste tot – în mormanele mocnite de pe pământ şi în cei care încă stăteau în picioare. Dincolo de Rise, focul s-a răspândit din copac în copac, în timp ce continuau să explodeze sub căldura pământului. Fumul se învârtea prin văzduh în nişte ramuri groase, purtând duhoarea aproape sufocantă a lemnului ars şi a cărnii carbonizate, strigă Orphine în timp ce un alt draken se prăbuşi în curte, ridicând pământul şi piatra liberă în timp ce aluneca pe pământ.

Gărzile se repeziră din toate părţile curţii şi pe Rise, îngenunchind şi ţintând spre bronzul draken care se întorcea înapoi, plouând sânge strălucitor în urma lui. Sângele a făcut ploaie pe partea de vest şi paznicii de acolo...

Au ţipat, căzând la pământ şi zvârcolindu-se în timp ce îşi scoteau armura şi hainele. Agonia lor mi-a îngheţat interiorul. Nu mai auzisem niciodată ţipete ca acestea. Părea de parcă ţipau pentru eliberarea morţii.

„Dragi zei", am şoptit. „Ce se întâmplă cu ei?"

— Sângele nostru, mârâi Orphine. „Va arde cel mai de viu".

„La dracu." L-am căutat pe Nyktos, neputând să-i desluşesc pe majoritatea celor din fum. „Chiar şi Primals?"

„îi va arde şi pe ei, dar nu îi va ucide."

Am presupus că asta a fost o uşurare – un fel. Am tras o respiraţie scurtă şi plină de fum, în timp ce drakenul bronzat a eliberat o nouă explozie de flăcări. Fluxul a fost scurtat. Un draken mare, negru şi gri, a coborât din cer, lovindu-se în lateral.

— Nektas, am răpit eu, uimit de mărimea lui. Nici măcar nu l-am putut vedea pe celălalt draken.

„Ei vin!" strigă un gardian, atrăgându-ne atenţia asupra Rise.

„închide porţile! închide porţile!"

Un fior de groază mi-a străbătut şira spinării când am plecat spre porţi, ignorând pământul stâncos de sub picioarele mele. Am alergat pe lângă acele grămezi. Nu m-am putut uita la

lor. Nevoia de a opri şi de a schimba ceea ce se întâmplase mă apăsa deja. Dacă mă uitam, nu ştiam dacă mă puteam opri.

„Nu vor reuşi!" strigă Orphine. „Sunt deja acolo!"

Nu i-am văzut la început. Era prea fum dincolo de Rise, dar apoi Nektas şi drakenul bronzat au apărut chiar în afara ei. Nektas şi-a înfipt ghearele, cu aripile biciuindu-şi prin aer în timp ce se răsucea, aruncând nemernicul drenat în copacii arzători. O ploaie de scântei argintii a luminat pământul dincolo de Rise.

Oprându-mă, am înghiţit un strigăt de surpriză când s- au trântit de porţile parţial închise, fărâmiţând lemnul. S-au revărsat prin deschidere, o masă de carne scufundată, cretă şi guri flămânde şi largi. Trebuiau să fie zeci de ei – poate chiar sute.

I-au înghiţit pe paznicii de la poartă, doborându-i în nebunie.

Apoi au fost în curte, alergând mai repede decât aş fi crezut că sunt capabile trupurile lor fragile şi subnutrite.

Dar am bănuit că nu sunt singurul motivat de foame.

— Nu muri, a avertizat Orphine, aruncându-mi sabia pe care o ţinea. A fost un fulger de albastru-argintiu în timp ce ea se muta în forma ei de draken.

O aripă în nuanţă de onix a trecut peste mine când ea a coborât pe picioarele ei anterioare şi şi-a extins gâtul lung, trăgând într-un grup de căzuţi. S-au urcat într-un bochet de ţipete, unii căzând la pământ, iar alţii încă alergând.

Cap sau inimă, mi-am amintit în timp ce respiraţia mea s-a încetinit şi a devenit uniformă. M-am încurajat, cu sabia scurtă într-o mână şi pumnalul în cealaltă.

Primul zeu înmormântat a trecut pe lângă Orphine, cu colţii descoperiţi şi pielea cenuşie din jurul ochilor pătată în negru. Alţi doi s-au grăbit să i se alăture, în timp ce Orphine a trântit cu coada ei cu coarne, lovind mai multe căzute în spate. Am aşteptat până au ajuns la mine.

Răscând înainte, mi-am trântit pumnalul adâncîntr-unul. Sânge fierbinte, strălucitor, care mirosea a putrezire, a ţâşnit din pieptul zeului când l-am dat înapoi în celălalt. M-am învârtit, măturând sabia larg într-un arc. Lama ascuţită a tăiat cu mult prea uşor gâtul zeului. Buza mi s-a curbat şi m-am răsucit, împingând pumnalul în pieptul celui de-al treilea, în timp ce Orphine a luminat din nou curtea. Lumina a fost scurtă, dar a durat suficient de mult încât să-l văd pe Bele luptă lângă porţi. Mârâitele zeilor căzuţi au umbrit rapid şocul de a o vedea după ce o văzusem ultima oară năucită şi

udată în sânge.

Habar n-aveam câţi dintre paznicii apropiaţi ai lui Nyktos erau aici noaptea, dar zeii căzuţi erau peste tot, alergând sau hrănindu-se cu cei pe care i-au doborât şi cu cei deja răniţi.

Nektas şi-a luat brusc zborul, apărând pe cer deasupra Rise. A zburat spre părţile mai adânci şi mai dense ale Pădurilor Roşii, unde văzusem iniţial flăcările. Arderea încetase, dar fumul se înălţase în aer.

Un ţipăt plin de durere mi-a smucit capul spre locul în care un gardian îşi trântea pumnalul în partea unui zeu care îl ţinea pe spate.

Dezgustul şi mânia pulsau în mine în timp ce mergeam înainte, învelind pumnalul. Cum ar putea cineva, Primai sau nu, să dezlănţuie aşa ceva? Folosind ambele mâini, am băgat sabia adânc în spatele zeului. Când am retras lama, zeul s-a înclinat înainte, căzând pe gardă.

împingând pe cei căzuţi deoparte, m-am smucit înapoi. Ochii gardianului erau deschişi şi clipeau rapid în timp ce sângele îi spuma din gură şi... gât. Mâinile mi s-au încălzit, iar jarul pulsa. Ştiam că n-ar trebui, chiar dacă vindecarea pe cineva nu putea fi simţită de zeii şi Primarii altor Curţi. Dar era ca instinctul; o reacţie pe care nu am putut-o controla, aşa cum spusese Aios. Am început să întind mâna spre el — Orphine a aterizat lângă mine, împingându-mă înapoi cu

aripa ei, în timp ce ea dădea afară un fir subţire de foc către un grup de zei căzuţi care strigau spre noi. Am ieşit din calea aripilor ei şi am văzut că ochii paznicului nu mai clipeau. Sângele nu mai curgea la fel de liber. Jarul s-a întins pe pieptul meu. Tremurând, m-am întors şi am găsit o nouă groază.

Zeii înmormântaţi îngropaseră drakenul căzut, care se schimbaseră în forma sa muritoare. Au fost atât de mulţi căzuţi lângă draken, încât nu am putut să văd cine era.

Am decolat, sărind de pe corpul gardianului. Drakenul era într-o poziţie mult mai vulnerabilă acum. Am înfipt un pumnal în capul unui zeu şi am împins altul în calea lui Orphine. Capul ei s-a prăbuşit, iar scărşarea oaselor a fost ceva ce nu aş uita foarte mult timp. împingând un alt zeu deoparte, am zărit o piele maro-roşcată care era prea roşie şi părul brun ca miere... Oh, zei.

Am început să sparg pe zei, pierzându-mi orice pricepere în panica mea pentru a-i scoate de pe draken. Am ajuns lângă Davina, cu aer înfipt în prea strâns

gât. Jumătate din ea a fost arsă şi de nerecunoscut. Cealaltă jumătate fusese sfâşiată de unghii şi colţi ascuţiţi. A fost clar...

Stomacul mi s-a răsucit pe măsură ce greaţa creşte. Davina dispăruse. Pur si simplu. întregul meu corp a avut spasme ştiind că l-aş putea repara. Jarul a vrut asta. Asta mi-am dorit. Pentru că asta fusese Davina, iar acum dispăruse .

„Stop!”

Capul mi s-a ridicat, iar privirea s-a ciocnit cu ochii adânci de chihlimbar ai lui Ector. Zeul cu părul blond se întoarse, ridicând o mână. Un şurub de ether a izbucnit din palma lui, lovindu-se de un zeu căzut şi aruncându-l înapoi la câţiva metri.

„Nu o face.” Ector îşi legănă sabia cu cealaltă mână, despicând gâtul unui zeu căzut. M-am smucit înapoi de la Davina. „Nu va face decât să înrăutăţească lucrurile pe viitor.”

Trecând peste strângerea care ameninţa să-mi închidă gâtul, m-am forţat să mă îndepărtez de Davina. Inspiră. Ector avea dreptate. Dacă aş readuce la viaţă pe vreunul dintre ei, ceilalţi zei şi Primişti ar simţi asta. Ţine. O parte din mine s-a întrebat dacă contează, deoarece ştiau deja că un jar de viaţă este aici, dar nu ar ajuta cu nimic. Presiunea asupra pieptului meu a crescut.

— Ţine-o împreună, am şoptit eu răguşit, obligându-mă să merg unde Bele m-am luptat în timp ce expiram, am inspirat din nou şi am ţinut-o.

Părul negru, lung până la umeri, îi trecu în jurul umerilor în timp ce zeiţa se învârtea, împingându-şi sabia prin faţa unui căzut. M-a văzut atunci şi ambele sprâncene s-au ridicat, formând cute adânci în pielea maro deschis, care nu mai purtau paloarea morţii. Ea şi-a smuls lama liberă. „Nyktos îşi va pierde rahatul odată ce îşi va da seama că eşti aici.”

Era foarte probabil. „Unde este el?”

„Cu Rhahar şi Saion.” Ochii ei, acum argintii, străluceau de pământ.
„Erau în pădure, încercând să-i prindă pe zeii eliberaţi.” Şi-a târât dosul mâinii pe frunte. A rămas o pată de sânge. „Probabil că au fost supuşi”.

Pieptul mi s-a strâns când m-am întors, lovind un zeu din apropiere. L-am împins de pe sabie. Acolo zburase Nektas? îngrijorarea ameninţa să mă apuce. „Trebuie să fie bine.”

„Ştiu.” Bele se scufundă şi luă o suliţă lungă şi subţire. Mi-a aruncat-o. „Sunt mai uşoare, cu două tăişuri şi mai distractive.”

Suliţa era semnificativ mai uşoară şi, având în vedere cum începusem deja să simt încordarea în muşchi, ştiam că nu va fi atât de fizic.

impozitare. Am scăpat sabia şi am mutat suliţa în mâna mea dreaptă. „Câţi zei crezi că au fost eliberaţi?”

„Prea multe.” Bele fluieră în timp ce Orphine bătea cu coada un zeu. „Cred că mai multe camere s-au deschis.”

„Este şi Letheîn pericol?”

„Ehthawn şi alţi câţiva draken sunt acolo, în cazul în care vreunul dintre ei s-a rupt din această mizerie şi îşi îndreaptă drumul acolo.” Bele îşi ridică sabia, arătând spre poarta distrusă. Ochii ei, îngustaţi la colţuri, s-au îngustat.

„Şi cineva tocmai a sunat la nenorocitul de sonerie la cină pentru că urmează mai multe. Trebuie să punem capăt bufetului pe care încearcă să-l facă cu oamenii noştri.”

Oamenii noştri.

Mi-am ridicat privirea şi i-am văzut acum pe paznicii de pe Rise, trăgând în pământ, în afara zidului. Tuşind în timp ce o rafală de fum se mişca peste noi, m-am închis în timp ce am pornit înainte. Nu erau oamenii mei. Nu ar fi niciodată. Am găsit vălul nimicului primitor când s-a aşezat peste mine. Apoi, m-am simţit absolut amorţit. Fără îndemnul intens al jarului. Nicio vină ciupit care mă ustura pielea cu fiecare ţipăt nou. Nicio agonie de a o vedea pe Davina. Fără teamă ca alţii să fie răniţi sau mai rău. Nicio teamă ca Nyktos să fie rănit sau nicio curiozitate de ce eram atât de îngrijorat de asta şi de îngrijorarea care a generat-o. Am căzut în nebunia controlată a luptei şi am devenit ceea ce am fost întotdeauna.

Un ucigaş.

Un monstru.

Am înfipt suliţa în inima unui zeu şi apoi am smuls-o. Câteva şuviţe de păr mi s-au biciuit în jurul feţei în timp ce m-am întors, lovindu-mă pe alta şi apoi pe alta. Răsucindu-mă brusc, am folosit partea suliţei pentru a doborî un zeu căzut, în timp ce am smucit suliţa înapoi, trăgând în ţeapă zeul în spatele meu. Mârâind, i-am eliberat cu piciorul pe cei căzuţi în timp ce mă întorceam, trecând punctul prin ceafă. Orphine a urmat, prinzând pe alţii între fălcile ei puternice sau arzându-i cu foc. Ea a rămas aproape de mine în timp ce mă străduiam prin curte.

Nu am ţinut evidenţa câte vieţi s-au pierdut – câte am luat – în timp ce transpiraţia îmi umezea fruntea. îmi pusesem capăt şaptesprezece vieţi înainte de a veni în Shadowlands – optsprezece dacă l- aş socoti pe Tavius. Buza mi s-a ondulat de dezgust când am împins încă o dată. Nu l-am numărat pe fratele meu vitreg, căci era chiar sub o bară, dar nu mă numărasem de când intrasem în Shadowlands şi nu puteam începe acum.

Sângele mi-a pătat halatul în timp ce m-am învârtit, trecând suliţa printr-un spate şi apoi prin cap. Mă dureau muşchii, dar adrenalina a pompat fierbinte prin mine în timp ce eu

s-a învârtit, împingând suliţa din piatra umbră prin pieptul unui zeu căzut în foc. Bucuri de sâmburi au rupt prin fum, venind de la Bele şi Ector, precum şi de la câţiva dintre paznici. Am observat repede că cei pe care Ector şi ceilalţi paznici i-au lovit cu eather erau doar răniţi, dar cei pe care Bele i-a lovit au căzut pentru contor. Nu fusese Saion dispus să parieze că Bele era mai puternic acum? Acesta era un pariu pe care avea să câştige.

învârtindu-mă, am trântit partea laterală a suliţei în unul dintre zeii căzuţi care Ector lovise cu ether, trântind-o la pământ. Am ridicat arma...

Lumea mea s-a transformat în argint în timp ce un şurub de pământ s-a arcuit şi a trosnit la doar câţiva centimetri de faţa mea. M-am strâns înapoi, picioarele mele goale alunecând pe ceea ce putea fi doar sânge curgând sub ele. M-am lovit de pământ, ignorând umezeala care îmi uda halatul şi genunchii, în timp ce o altă dâră de esenţă ardea în locul în care stăteam...

ţipă Orphine, clătinându-se înapoi când eather o lovi. Am strigat în timp ce energia năvălea peste corpul ei, luminând venele şi crestele solzilor ei.

M-am ridicat în picioare în timp ce Orphine s-a ridicat pe picioarele din spate, legănându- şl aripileînapoi. Unul mi s-a izbit în piept şi m-am lăsat brusc din picioare, zburând înapoi.

Am lovit puternic pământul. Mi-a ieşit aer din plămâni, dar am reuşit cumva să mă ţin de suliţă. „Ai." Am gemut, ştiind că nu pot sta jos mult timp. M-am rostogolit şi m- am ridicat în picioare, pe punctul să ţip la oricine avea cel mai rău ţintă, dar când m-am întors, m-amîntîmplat

faţă în faţă cu un zeu.

Un zeu complet hrănit şi bine îmbrăcat, echitabil de păr şi piele şi purtând o strălucire sănătoasă care ţipa că nu şi-a petrecut o secundă din viaţă înmormântat. Respirând greu, nu am lovit. Habar n-aveam dacă acesta era unul dintre zeii Shadowlands pe care nu i-am întâlnit.

„Părul palid." M-a privit, cu ochii mijindu-se. „Pistruiat. Tu trebuie să fii ea." Capul zeului se înclină într-o parte când începu să zâmbească. „Şi aici m-am gândit că va trebui să intru să te găsesc. Dar eşti... fermecat."

— La naiba, am şoptit. Acesta era un zeu puternic.

„Poate mai târziu." Mi-a făcut cu ochiul când am ridicat suliţa. Privirea lui s-a aruncat în spatele meu. „Sau nu."

O mână mi-a prins împletitura, smucindu-mă înapoi. Mirosul de pământ şi de degradare m-a cuprins. Ani de antrenament au început când zeul căzut m-a prins de umăr din spate şi a mers după gâtul meu. M-am răsucit în lateral

Dintr-o dată, durere şocantă m-a străbătut în timp ce colţii îmi sfărâmau pielea umărului. Zeul căzut s-a prins, cu unghiile tăindu-i prin halat. Nu părea să-i pese că îmi ratase gâtul. Am reacţionat fără să mă gândesc, eliberându-mă. Durerea roşie m-a cuprins, iar carnea s-a rupt – poate chiar şi muşchi. Strângând din dinţi, m-am înfruntat pe cei căzuţi.

Era... proaspătă. Pielea ei nu era la fel de cretă sau scufundată ca celelalte. Chiar părea tânără, cam de vârsta mea. Sângele îi curgea pe bărbie – sângele meu. Ochii ei străluceau de eater, intensi şi deranjanţi. S-a lansat spre mine.

De pe umărul meu a radiat agonia şi mi-a coborât braţul în timp ce mă ridicam. Am acceptat puternic impactul suliţei care i-a străpuns pieptul, căzând în genunchi sub greutatea greutăţii, când suliţa a ajuns să se înfigă între ea şi pământ.

Blestemant, m-am ridicat, desfăcând pumnalul în timp ce mă întorceam.

Zeul masculin era încă acolo, nemişcat şi neatins de haosul fumului şi al morţii. „Interesant. Sângele tău. Miroase a... viaţă.” A adulmecat aerul, iar strălucirea esenţei pulsa în spatele pupilelor sale în timp ce ochii i se făceau mari.

„Sânge. Frasin. Sânge şi...”

Un şuvoi de foc l-a întrerupt, înghiţindu-l pe nenorocit în timp ce Orphine a aterizat lângă mine. Uşurat să văd că era suficient de în regulă pentru a rămâne în forma ei draken şi a lupta, am împins cuvintele ciudate deoparte în timp ce mi-am atins umărul cu prudenţă. Aerul mi-a şuierat printre dinţi. A fost o mizerie sângeroasă, zdrenţuită, dar ar fi putut fi şi mai rău. Aş supravieţui, dar dacă m-ar fi băgat în gât, aş fi murit.

Respirând prin durerea arzătoare a muşcăturii, m-am înţepenit în timp ce un mârâit scăzut a bubuit prin curte, biciuind fumul într-o frenezie. Ce naiba? Pielea de găină s-a întins peste carnea mea şi câţiva dintre zeii înmormântaţi s-au întors spre Rise, cu capetele înclinate – m-am întors la sunetul paşilor

bubuitori, gâfâind în timp ce un zeu căzut mă repezi. Mi-am pus mâna pe pieptul lui, împingând pumnalul prin tâmplă. Un val ameţitor de durere mi-a făcut greaţă, lăsându-mă încet să eliberez lama. Şi m-a costat. Un alt căzut s-a izbit de mine. M-am lovit de pământ, aruncându-mi braţul în sus şi blocând pe cei căzuţi în timp ce veneau peste mine.

Mişcare greşită. Am ştiut că. Am dat peste cap. Nu fi niciodată întins pe spate. Am ştiut că.

Colţii căzuţi s-au înfipt în antebraţul meu.

Am ţipat când mi-am ridicat piciorul, lipindu-mi genunchiul de stomacul scufundat al zeului. Am simţit fiecare înghiţitură pe care nenorocitul o lua. Simţi geamătul bubuind

prin corpul său. Am împins cu toată puterea, fără să ajung nicăieri. Sunetul cizmelor, strigătelor şi ţipetelor au răsunat în timp ce pământul s-a cutremurat sub mine. Un pic de panică s-a infiltrat pentru că asta... s-ar putea să fie. Poate aşa am murit. Aş fi sfâşiat de zei căzuţi, aşa cum a avertizat Nyktos că voi fi prima dată când îi voi întâlni.

Nu.

Nu aş muri aşa.

Dându-mi capul pe spate, am strigat în timp ce am înfipt pumnalul în lateral capul căzutului. S-a răsturnat, inima mea bâlbâind la agonia crudă — Tărâmul s-a înnegrit.

Tăcut.

încă.

M-am gândit că s-ar putea să fi leşinat pentru o bătaie a inimii, dar umărul şi braţul meu încă mai pulsa şi am simţit bubuitul brusc al jarului.

Lovituri de pământ au străpuns brusc întunericul agitat deasupra mea. Veneau din toate direcţiile, răspândindu-se prin curte şi lovindu-se de zeii căzuţi, întrerupând ţipetele în mijlocul ţipetelor, în timp ce esenţa se revărsa peste trupurile lor. S-au spulberat, unul după altul, după altul...

Apoi, prin masa de umbre groase şi palpitante, l-am văzut.

Nyktos, în forma sa primordială.

El plutea în aer, cu aripile lui o masă de pământ pulsatoriu şi umbre răspândite larg, pielea lui strălucitoare şi dură, un caleidoscop uluitor, învolburat de piatră de umbră şi lumina lunii. Esenţa argintie trosni din ochii şi palmele lui complet albe. Cămaşa pe care o purta îi atârna de umeri în zdrenţuri, unduindu-se în jurul formei lui.

Doamne, era... terifiant în această formă. Frumoasa. Primai.

Botul aspru al lui Orphine mi-a înghiontat braţul. „Bună”, am grăunţ.

Ea s-a ghemuit deasupra mea, ţintând spre un zeu înmormântat care a rămas în picioare în timp ce Nyktos se cobora la pământ.

Mi-au izbucnit fiori fine peste tot. îi puteam simţi privirea asupra mea în timp ce el a mers înainte, prinzându-l pe zeu înainte ca drakenul să poată.

Nyktos l-a prins pe cel căzut de cap şi l-a rupt în două. Drept jos

la mijloc. Cu mâinile goale.

zei buni...

Lăsând membrele încă zvâcnitoare şi bucăţile moale de o parte şi de alta a lui, aripile i s- au pocnit înapoi, făcându-se în umbre slabe în timp ce înainta.

întunericul străpuns de pământ a dispărut din carnea lui, dar umbrele erau nemişcate

adunate dedesubt, învârtindu-se violent.

M-am gândit că poate ar trebui să mă ridic sau să fac ceva, mai ales când Orphine se dădu înapoi, plecând capul în formă de diamant. Nyktos avea să fie atât de supărat pe mine şi tocmai îl văzusem rupând un zeu în două cu mâinile goale. Dar tot ce am reuşit să fac a fost să mă ridic pe un cot şi... asta m-a durut, trimiţând un fulger de durere prin umăr şi braţ.

Nyktos a parcurs distanţa rămasă dintre noi prea repede pentru ca eu să o pot urmări. în aerul din jurul lui sângerau şuviţe umbre în timp ce îngenunchea. Doar un indiciu al ochilor lui era vizibil în bazinele de esenţă argintie.

Am tras aerîn piept, dar nu a făcut nimic să atenueze tremurul slab invadându-mi toate membrele. „Cred că... e ceva în neregulă cu mine."

Umbrele s-au liniştit sub carnea lui, adâncindu-se pe măsură ce pulsul zâmbei prin ochi, ştergându-şi momentan irisii încă o dată. Bra ui i se ridică.

Mi s-a tăiat respiraţia când degetele lui calde mi-au atins obrazul, trimiţând un uşor şoc de energie prin mine. „Pentru că tocmai ai sfâşiat un zeu cu mâinile tale şi am găsit că... cam fierbinte."

Un râs zdrenţuit a venit de la cineva şi l-am auzit pe Ector mormăind: „Pentru numele naibii..."

O parte din duritate a ieşit din maxilarul lui Nyktos. „Eşti rănit."

„Nu, nu sunt."

„Mincinos." Degetele lui au alunecat de pe obrazul meu. A dezlipit gulerul însângerat al halatului şi a înjurat. Umbrele s-au sălbatic sub carnea lui şi am văzut conturul slab al aripilor care începea să se formeze în spatele lui pentru o clipă.

Dar când şi-a întors capul spre cizmele însângerate care se apropiau de noi şi a spus: „îngroagă-ne morţii şi arde-i pe restul", nu era nimic acolo.

Nyktos sa mişcat uimitor de repede încă o dată, încrucişându-mi un braţ în jurul umerilor mei. Am tresărit la valul proaspăt de durere. S-a oprit, pielea i se subţie şi trăsăturile se ascuţiu. „îmi pare rău."

„Nu-i nimic..." Şocul m-a inundat în timp ce îşi trecu celălalt braţ sub genunchii mei şi mă ridică în braţele lui, legănându-mi umărul nerănit pe pieptul lui. „T-nu trebuie să mă porţi."

„Trebuie să te port." A început să meargă.

Căldura s-a strecurat în faţa mea. „Sunt bine."

— Nu, nu eşti, Seraphena.

„Voi fi bine."

Nyktos se uită drept în faţă, cu un muşchi care îi ticăie maxilarul.

— îmi funcţionează picioarele, i-am spus, începând să se mişoare, dar izbucnirea durerii

— m-a lini tit, ame indu-mă.

El a aruncat privirea în jos. „Spune-mi cât de bine eşti din nou."

„Pot să merg", am mormăit, închizând ochii, pentru că chiar şi când am fost purtată a făcut ca muşchii rupţi de la umăr să-mi trezească până la punctul în care nu ameţeala mă îngrijora, ci greaţa.

„îţi pot simţi durerea. Gusta-I."

„Nu e chiar aşa de rău", am forţat să ies, apăsându-mi fruntea de pieptul lui în timp ce fiorii creşteau. Mi-era al naibii de frig. „Şi sunt... lucruri mai importante de care trebuie să ne ocupăm."

„Am de-a face cu cele mai importante lucruri în acest moment."

Am auzit ou ă deschizându-se, apoi cineva a vorbit cu o voce stinsă care a dispărut. Sau m-am stins? Nu eram sigur. Dar, pentru o scurtă secundă, nimic nu m-a durut, iar mintea mea era plină de fericire. Nu mă gândeam la ceea ce văzusem acolo. Pe cine văzusem.

„Davina", am spus, „ea este..."

„Ştiu." Vocea lui se lini tise.

„îmi pare rău", am şoptit.

„La fel ca şi mine."

Am respirat prin arsura durerii. „Ce... ce zici de Lethe?"

„Lethe este bine."

Relieful trandafir. — Dar cum rămâne cu răniţii...?

— Nu-mi pasă deloc de toate astea acum, îl întrerupse el, cu tonul aspru. „Tremuraţi."

Mi s-au deschis ochii în timp ce mi-am înclinat capul pe spate. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea. Esenţa se diminuase, lăsându-i ochii de un argint sterling, iar umbrele de sub piele erau acum slabe. „Nu este adevarat. îţi pasă de rahat. Şi mi-e doar frig."

„Eşti prea frig." O uşă s-a închis trântit în spatele nostru, când a intrat cu paşi mari într-o cameră pe care am crezut-o că era una dintre numeroasele zone de primire nefolosite ale etajului principal. „Doar de asta o dată, poţi să nu te mai cert cu mine?"

„Nu mă cert." Mi-am strâns maxilarul ca să nu-mi clăn ănească din ii.

Un scaun a zgâriat podeaua de piatră în timp ce ne apropiam de şemineu, urmându-ne ca un câine loial. Am început să mă întreb dacă văd lucruri.

„Aproape întotdeauna te certaţi cu mine."

„Nu, eu..." Flăcările au luat viaţă, un argintiu intens înainte de a se estompa într-un portocaliu şi roşu intens. „Tu ai fost?"

„Da. Impresionat?"

„Nu”, am minţit.

Nyktos a zâmbit în timp ce ne lăsă pe scaunul care se apropiase mai mult de şemineu. Capul mi-a căzut oarecum pe spate, odihnindu-se în curba braţului lui. A durat un moment până când trăsăturile lui s-au reunit. Toate erau replici dure, neiertătoare.

— O să-ţi verific rănile.

Nu a aşteptat tocmai să răspund, dar nici eu nu l-am oprit.

Absorbind căldura corpului lui şi focul din apropiere, m-am forţat să mă concentrez. „Acolo era un zeu.”

— Erau o mulţime de zei acolo, Sera.

„Ştiu, dar acesta... nu a fost un zeu înmormântat. Nu cred că era din Shadowlands. Sau cel puţin sper că nu, am spus, iar mâna i s-a oprit în timp ce a întins mâna spre evantaie. „El mă căuta. El ştia cum arăt eu.

A spus că... s-a gândit că va trebui să meargă în palat să mă găsească. Orphine l-a ars la nimic.”

„A mai spus zeul ăsta ceva?”

„Da. Mi-a mirosit sângele şi a spus că mirosea a viaţă”, i-am spus, inspirând încet în timp ce mă străduiam să ignor durerea. „Şi ca sângele şi cenuşa.” Eather-ul din ochii lui Nyktos a rămas nemişcat.

„Sângele meu miroase aşa?” am întrebat în timp ce adulmeam aerul. Tot ce am mirosit a fost fier – fier şi citrice proaspete. Sângele meu şi al lui Nyktos. „Sună groaznic.”

„Nu, sângele tău miroase a furtună de vară.”

Mi-au ciupit sprâncenele. Cum ar putea sângele să miroasă aşa? Mai bine încă, cum mirosea asta?

Nyktos mi-a desfăcut centura halatului. Frontul s-a slăbit. Respiraţia îi era ascuţită când despărţi faldurile. „La dracu. Muşcătura este profundă.”

„Speram că a fost lipsa de îmbrăcăminte la care blestemai”, am murmurat.

Un râs scurt şi aspru l-a părăsit. „Tu eşti...”

Ochii mi s-au închis. „Ce?”

— Deschide-ţi ochii, Sera.

M-am supus, doar pentru că el ceruse atât de încet – aproape ca pe o rugăminte. Capul lui era plecat, doar profilul lui pentru mine, în timp ce îmi dezlipea cu grijă halatul de pe umăr, eliberându-mi braţul stâng de o mânecă şi apoi cel drept. Aînjurat. „Ai fost muşcat de două ori.”

M-am uitat la umărul meu, văzând lacrimile zimţate de acolo şi umezeala dâre de sânge care mi-au udat pieptul alunecului.

„Muşchii tăi sunt rupţi atât la umăr, cât şi la braţ." Pielea i s-a subţire din nou. „Te-ai luptat liber."

„Da, cred că ar putea avea nevoie să petrec ceva timp cu un vindecător." Nu voiam să mă gândesc la ceea ce vedea el – la ce însemna asta pentru viitor, oricât de scurt ar fi fost. Muşchii nu s-au vindecat întotdeauna bine şi aveam nevoie de acei muşchi. „Sper că rochia de încoronare nu este fără mâneci."

„Nu vei cicatrici. Sângele meu se va asigura că asta nu se va întâmpla."

Nu l-aş fi putut auzi bine. „Ce?"

„Eşti în Culling. Nu-ţi poţi permite să pierzi atât de mult sânge şi nici corpul tău nu poate lucra pentru a vindeca aceste răni în timp ce eşti sub stresul Cullingului."

„Rănile nu sunt atât de rele. Eu... nu am de gând să mor."

„Nu, dar te doare şi nu pot permite ca asta să continue. Nu voi."

Aerul s-a prins în jurul unui nod brusc de emoţie străină. Nu-mi venea să cred că îşi oferea sângele . Pentru mine. Aş supravieţui aşteptând un Vindecător.
Nu era necesar să-mi opresc durerea. Nimic din toate acestea nu a fost. „Ar trebui să fii acolo cu oamenii tăi..."

„Sunt acolo unde am nevoie", m-a întrerupt din nou. „Ia-mi sângele".

Privirea mea s-a aruncat între încheietura mâinii şi braţul lui. „De ce esti...?" M-am oprit. Ştiam de ce se oferea. Poate că nu a vrut să mă vadă suferind. Nyktos a fost amabil. Dar, de asemenea, jarul era important. „Voi fi-"

Am tras aerîn piept când şi-a adus încheietura mâinii la gură. Poate că inima mea s-a oprit puţin când buzele i s-au întredeschis, iar colţii i-au străpuns pielea.
Nyktos nici măcar nu a tresărit, dar eu am făcut aşa cum sângele îi curgea din venă, de un roşu aprins cu nuanţe de albastru strălucitor.

— Lasă-mă să te ajut, Sera. Vocea i se coborîîntr-o şoaptă. „Vă rog."

Un fior m-a cuprins. Vă rog. Auzindu-l spunând, te rog... a fost o slăbiciune.

— Te vei bucura de asta, spuse el. „I i promit."

M-am uitat la sângele strălucitor care începea să-i curgă pe piele.
Băutul de sânge nu m-a dezgustat. Doar că nu era ceva la care mă gândisem cu adevărat atât de mult. Dar nu credeam că o să-mi facă plăcere . Deşi picătura minusculă de sânge pe care o furasem de la el nu avusese gust de sânge.

„Bine", am şoptit.

Ochii i s-au închis pentru scurt timp. „Mulţumesc."

Aceste două cuvinte m-au zguduit chiar mai mult decât el spunând „te rog" ca el

şi-a coborât încheietura mâinii la gura mea. Mirosul sângelui lui a ajuns la mine, copleşindu-l pe mirosul meu. A lui a fost... aproape dulce, dar şi afumat.

— închide-ţi gura peste muşcătură, îl convinge el încet. „Si bea."

Ochii lui, acum strălucitori ca stelele, nu i-au părăsit niciodată pe ai mei, când mi-am închis gura peste rănile pe care le crease.

întregul corp mi-a tresărit.

Atingerea sângelui lui pe limba mea a fost un şoc mult mai puternic pentru simţuri decât atunci când gustasem nechibzuit doar o picătură şi mi-am pecetluit soarta, rupând singurul fir pe care îl indicase Holland. Imediat, mi-a furnicat gura. Sângele lui îmi curgea pe limba şi pe gât, gros şi cald, şi nu ştiam cum moartea ar putea avea gust de miere – atât dulce, cât şi afumat. Lush. Seducător, am înghiţit.

Nyktos se cutremură când îşi apăsa încheietura mai ferm pe gura mea.

„Continuă să bei."

Am băut, luând o tragere mai adâncă şi mai lungă, în timp ce privirea lui a rămas fixă asupra mea. Senzaţia de furnicături s-a mişcat pe gâtul meu în timp ce sângele lui mi-a lovit pieptul, încălzindu-mă — încălzind jarul de acolo. Au vibrat. Stomacul mi s-a încălzit în continuare. Sângele lui... zeilor, nu mai gustasem niciodată aşa ceva înainte.

— Bine, spuse el, cu vocea mai profundă şi răguşită. „Te descurci bine. Doar încă puţin."

Doar un pic mai mult? îmi puteam imagina că nu mă opresc niciodată. Ochii mi s-au închis în timp ce am băut din Primai al Morţii, luând însăşi esenţa lui în mine. începând din buzele mele, căldura mi-a lovit venele şi s-a răspândit. Nu mi-am dat seama cât de strâns îmi erau mâinile strânse până când degetele mi s-au relaxat. Pulsăturile din braţul şi umărul meu au început să se estompeze când i-am simţit atingerea degetelor pe obrazul meu şi apoi mai sus. Mi-a dat părul înapoi de pe faţă în timp ce beam şi beam.

Căldura a continuat să alunece prin mine, urmând senzaţia de furnicături.

Apoi m-am simţit... m-am simţit ca acele momente scurte în care mi-am permis să mă strec sub suprafaţa lacului meu, unde gândurile mi s-au liniştit şi am putut fi doar eu. Unde am găsit pacea.

Aşa cum a spus amabilul Nektas pe care l-am adus la Nyktos. Pace care i-a permis să doarmă adânc când eram aproape. Voiam ca asta să fie adevărat, poate chiar mai disperat decât îmi doream să rămân acolo unde eram, dar Nyktos şi-a desprins încheietura de la mine. Am privit rănile închizându-se cu ochi grei, pielea lui netezindu-se până când nu a mai rămas niciun semn de muşcătură.

„Uau," am şoptit.

„Eşti impresionat acum?”

„Nu.”

El a ridicat o sprânceană.

„Puţin”, am recunoscut, simţindu-i în continuare sângele – pe buzele mele, pe limbă şi în interiorul meu, făcându-mă tot furnicător şi cald. Am tremurat când mâna lui mi-a părăsit părul şi a alunecat pe obrazul meu, dar nu mi-a fost frig. Atingerea lui... a fost amplificată.

Am simţit-o peste tot.

— Mult mai bine, murmură Nyktos.

I-am urmărit privirea până la umărul meu, unde fuseseră lacrimi de furie cu câteva clipe în urmă. Pielea era roz şi uşor ridicată, dar asta era tot.

„Zei buni.”

Degetul mare al lui Nyktos a trecut peste bărbia mea, întorcându-mi atenţia de la mine umăr. „Cum te simţi?”

Eu... chiar nu ştiam. „Pielea mea fredonează.”

„Este al meu...” Nyktos se înţepeni în timp ce îmi treceam limba peste buza de jos, găsind acolo gustul persistent al sângelui lui. Din spatele pupilelor lui se răspândiră fire de pământ. — Este sângele meu, termină el, cu tonul aspru. Aspru.

— Pot să-l simt – sângele tău. Privirea mea s-a fixat asupra acelei şuviţe de păr care se sprijinea pe obrazul lui. Ştiam că avem lucruri importante de discutat, dar m-am concentrat doar pe căldura lui, mai concentrat acolo unde fuseseră rănile — şi în alte locuri. „Sângele tău este cu adevărat... fierbinte.”

Gene groase coborâte. „Este?”

„Mm-hmm”, am murmurat, ridicând un braţ care nu mai durea. Mi-am ondulat degetele în jurul şuviţei de păr. Gândurile mele au alunecat de la un lucru la altul. „Nu eşti supărat pe mine?”

„Pentru ce?”

„Nu am stat înăuntru.”

„în acest moment, mă bucur că nu eşti mort.” Capul i se înclină uşor. „întreabă-mă dacă sunt supărat mai târziu.”

Am râs. „Cred că voi da mai departe”.

Nyktos dispăruse din nou, dar înăuntru, eram orice altceva decât. Tot zbârnâia: sângele meu, muşchii, terminaţiile nervoase. „Mă simt diferit.”

„Cu riscul de a suna repetitiv, este sângele meu.”

„Nu m-am simţit aşa ultima dată.” Am luat şuviţa de păr şi i-am băgat-o după ureche.

„Ai avut doar o picătură data trecută.” Ochii i s-au închis când mi-am tras degetele de-a lungul curbei obrazului lui, simţindu-i textura pielii. A fost lin,

ca sângele lui, făcând loc zgârieturii slabe de mirişte. „Nu este suficient pentru a simţi nlclunul dintre aceste efecte.”

— Zumzetul? Am continuat să explorez, urmărlndu-l conturul maxilarului până la colţul buzelor, ştiind că nu îmi va permite niciodată să-l ating aşa în nlclun alt moment. Nu m-aş lăsa niciodată. „Furlcăturl?”

„Căldura.” Vârfurile colţilor lui au apărut între buzele întredeschise şl o greutate s- a Instalat în pieptul meu la vederea lor. Nu presiunea dureroasă a anxietăţii, ci o greutate păcătoasă a trimis un puls ascuţit de dorinţă prin mine. „Esenţa din sângele unul zeu are multe efecte, dar ele apar mult mal repede şl mal puternic atunci când este sângele unul Primai.”

„Oh”, am murmurat, urmând curba luxuriantă a buzei lui Inferioare.

Nyktos rămase tăcut câteva clipe. „Ţl-e dor de lacul tău, nu-l aşa?”

Privirea mea a zburat către a lui când degetele mele s-au oprit. „Fac.”
„Aş putea spune.”

„Cum ar putea...?” M-am oprit în timp ce el s-a rezemat în mâna mea. Degetele mele au alunecat peste buza lui de jos. Muşchii din stomacul meu s-au slăbit şl apoi s- au încleştat în timp ce sângele meu – sângele lui – a pompat prin mine. O durere a înflorit chiar în centrul meu, atât de bruscă şl puternică, încât am tras o respiraţie zdrenţuită.

„Ce alte... efecte are sângele tău?” am întrebat, surprins de guturalul vocii mele.

„Poate provoca o scurtă senzaţie de bunăstare generală. O mare. Te poate face să te simţi mal puternic. Atrage-te să crezi că eşti Invincibil.” Genele lui Nyktos s-au întins în sus, Iar cârllţele de eather se învârteau leneş. „De asemenea, te poate face să vrei.”

Dorinţa m-a lins, lăsând în urmă un val puternic de excitare. „Eu vreau, am şoptit. „Foarte prost.”

Nările i s-au deschis în timp ce degetele lui au patinat peste maxilarul meu. „Ştiu.”

Pieptul ml s-a ridicat cu o respiraţie adâncă şl nu eram sigur dacă asta a ajutat sau a înrăutăţit lucrurile, în timp ce vârfurile sânilor mei îl periau pe braţ. Mi-am ridicat cealaltă mână, apăsând-o de Inimă, unde am slmţlt-o bătând rapid. Degetele mele întinse, zgâriind un mamelon întărit. Durerea s-a Intensificat când şi-a tras mâna pe partea laterală a gâtului meu şl peste umărul meu. Atingerea uşoară a răsunat prin tot corpul meu. Spatele ml s-a arcuit când mi-am muşcat buza Inferioară, gemând când am gustat urme din sângele lui acolo.

„Va dura doar câteva minute.” Degetele lui s-au oprit la cureaua subţire a slipului meu.

„Doar câteva minute?” Am râs, gâtul ml se usucă chiar dacă am crescut mai umed.

Nyktos şi-a întins gâtul, corzile şi tendoanele de acolo ieşind în evidenţă. „Vor fl cele mal lungi minute din viaţa mea.”

„A ta?” Am râs tremurător, puţin – sau mult – fără suflare din cauza dorinţei care mă inundă. Mâna ml-a căzut pe cămaşa lui zdrenţuită. în spatele palmei mele, i-am simţit inima bătând în viteză. Şoldurile mi s-au deplasat, lovindu-se de creasta groasă şi dură a excitării lui.

„îţi pot simţi nevoia. Simte. Gusta-l. Te îneci în ea.” Ochii i s-au închis. „Mă înec al naibii în el.”

O săgetă ascuţită de dorinţă m-a tăiat. „Atunci îneacă-te cu mine.”

capitolul 5

Eather s-a înseninat, răspândindu-se în venele pielii de sub ochi, în timp ce tensiunea i-a cuprins colţurile buzelor. — Ceea ce simţi este sângele meu, Sera.

„Eu nu cred acest lucru.” Am inspirat adânc, absorbind parfumul lui. „Ceea ce simt este ceea ce simt mereu când mă atingi. Ca şi cum ar fi un foc în sângele meu.”

Degetele lui Nyktos s-au îndoit în jurul curelei slipului. Ochii i s-au deschis, dar numai în fante subţiri. „Sera...”

„Fierbinte. Umed. Durere.” Mi-am strâns coapsele, dar asta nu a făcut nimic pentru a uşura pulsaţia de acolo. „Se dorea”.

Cureaua slipului se mişcă un centimetru şi apoi doi, luând cu ea decolteul însângerat. Dinţii i-au târât peste buza inferioară în timp ce l-am prins de încheietura mâinii.

Nu m-a oprit când i-am tras mâna şi cureaua mai departe pe braţul meu. Am gâfâit când tivul dantelat mi-a zgâriat vârfurile sensibile ale sânilor. „Vă rog.”

Nyktos a scos un sunet aspru care a bubuit prin fiecare centimetru al corpului meu. „Stiu mai bine.” Ochii lui zvârcoliţi s-au ridicat spre ai mei, iar mâna lui s-a mişcat de la sine acum, trecându-mi cureaua peste încheietura mâinii. „Si totuşi...”

Pulsul mi-a bătut repede când mâna lui a căzut în lateralul şoldului meu, a mea urmându-l pe a lui. Privirea lui a părăsit-o pe a mea şi a alunecat peste umflăturile mărunte de sânge ale sânilor mei. Am simţit tendoanele sub degetele meleîn timp ce mâna lui s-a strâns pe şoldul meu şi apoi s-a relaxat, trecând peste coapsa mea şi apoi sub tiv.

Braţul din jurul meu s-a strâns în timp ce el s-a aplecat peste mine, coborând capul. Buzele lui s-au uitat peste gâtul meu, iar amintirea muşcăturii lui a mers mult pentru a şterge durerea celui eliberat de zeul înmormântat. Mi-a ridicat uşor partea superioară a corpului în timp ce gura lui se mişca peste pielea vindecată. Atingerea limbii lui de carnea mea a transmis o undă de şoc de senzaţie prin mine. I-am privit gura urmărind dâra strălucitoare de sânge în jos şi apoi în sus peste umflarea sânului meu. Limba lui a lins sângele. „Eu... nu cred că pot să respir.”

„Da, poti."

Am gâfâit când gura lui s-a închis peste mamelonul meu, trăgându-l şl sângele meu uzat în gura lui. oldurlle mele s-au smucit, împlngându-se împotriva excitării lui. A prins carnea turgldă între buze în timp ce-şl ridica gura şl apoi capul.

„Deschide pentru mine." El a emis cererea zdrenţuită în timp ce ml-a ridicat slipul la talie, dezvălulndu-mă în faţa lui.

Stomacul ml s-a răsucit de anticipare când picioarele ml s-au despărţit fără ezitare. Privirea lui Intensă a trecut pe lângă şoldurile mele până la praful fin de păr, în timp ce degetele lui se apăsau în carnea coapsei mele. „Arăta ¡-ml."

O, dumnezei. M-a zguduit un fulger înroşit de dorinţă neruşinată. Respirând repede, l-am prins de încheietura mâinii în timp ce degetele mele se întindeau pe pielea de sub buric. Privirea lui Nyktos era neclintită, mistuitoare.

„Arăta ¡-ml." Vocea lui era o şoaptă mătăsoasă a miezului nopţii. „Vreau să văd degetele tale alunecă de dorinţa ta."

Am tras un geamăt blând. Degetele ml-au zdrobit umezeala dintre coapse. Camera avea senzaţia că îşi ţine respiraţia, aşteptând alături de mine. Cu Nyktos. Aşteptarea nu a fost lungă. Trecându-ml degetul în căldura mea umedă, şoldurile ml s-au smucit de mână în timp ce am gâfâit. învârtirea plăcerii în adâncul Interiorului era de-a dreptul scandaloasă.

„Asta e", a spus el cu aceeaşi voce convinsă şl seducătoare de când îl luam sângele. „La dracu' cu degetele".

Pumnul dorinţei crude m-a lăsat ameţit în timp ce ml-am mişcat degetul înăuntru şl în afara — privirea lui aţintită asupra mişcărilor mele. A ştiut exact în clipa în care am mal strâns un deget în mine, Iar ochii lui s-au bucurat de ceea ce a văzut. A fost extrem de rău şl ml-a plăcut.

Nyktos m-a mutat în poală, trăgându-mă mal departe de creasta tare a excitării lui. Ml-am călărit mâna, legănat de penisul lui...

„Frasin?" strigă Nektas din sală. „Eşti acolo?"

M-am oprit, cu Inima tresărită în timp ce ochii mei mari se îndreptau spre u ă.

„Sunt ocupat." Privirea lui Nyktos a rămas concentrată între picioarele mele.

— Cu Sera?

M-am înecat cu o respiraţie. Cât de bune erau simţurile unul draken?

— Da, spuse Nyktos, încruclşându-şl mâna peste a mea. Atenţia ml s-a concentrat asupra coapselor mele desfăcute. Ml-a lăsat degetele înapoi înăuntru, oldurlle mele aproape că s-au smucit complet din poala lui. O, dumnezei. Un fulger păcătos de plăcere a trecut prin mine. „Nu te opri."

„Ce?" a venit răspunsul înăbuşit al lui Nektas.

Sub obrajii lui Nyktos s-au format scobituri puternice. „Nu vorbeam cu tine.”

„Bine.” A urmat o pauză. „Este bine?”

Nyktos respira greu în timp ce mă privea, simţindu-mi degetele mişcându-se sub ale lui. „Da, ea... va fi.”

„Voi doi aveţi nevoie de ceva?”

„Nektas”, se răsti Nyktos, iar eu mi-am întors capul la pieptul lui, înăbuşindu-mi un geamăt în timp ce genunchii mi se curbau.

„în regulă. Bine, răspunse drakenul. „Voi verifica peste puţin.”

„Sa faci asta.” Degetele lui Nyktos s-au mutat peste ale mele, controlând ritm în timp ce m-am frecat de penisul lui.

Capul mi-a căzut pe spate, ochii închizându-se şi respiraţia venind în pantaloni scurţi, rapid, în timp ce tensiunea se ondula din ce în ce mai strâns. Respiraţia lui a trecut peste sânul meu. Am strigat în timp ce gura i s-a închis peste carnea care palpita, iar el mi-a sut pielea, sângele vărsat. Degetele mele se mişcau mai repede, mai greu. Plăcerea tremura adânc în mine. A gemut, trăgându-mă mai aproape, ţinându-mi fundul de penisul lui.
Sunetele pe care le-am scos... zei, ar trebui să-mi fie ruşine, dar nu eram. Am vrut să-i audă. Voiam să simtă umezeala care îmi acoperă degetele. Voiam să ştie că felul în care corpul meu a răspuns la el are foarte puţin de-a face cu sângele lui şi totul de-a face cu el. Nu voiam nimic între noi. Voiam să-i simt lungimea tare pe pielea mea. îl voiam în mine. Am vrut să mă străpungă, să mă ia în el. mi-am dorit atât de mult-

Zgomotul colţilor lui peste mamelonul meu era prea mare. Am venit greu, căzând peste margine, în timp ce el se cutremură împotriva mea. Sânul meu i-a înăbuşit geamătul aspru. Plăcerea a continuat să se desfăşoare şi să se învârtească prin corpul meu până când am rămas moale şi complet dezosată în braţele lui.

încă tremuram când el îmi îndepărta degetele de pe mine. Ochii mi s-au deschis şi l-am privit... l-am văzut ridicând mâna la buze. Şi-a închis gura peste degetele mele strălucitoare şi a aspirat adânc.

„Dumnezei”, am gemut, ţinându-mi respiraţia.

Nu putea să rămână nici o picătură din mine pe degete până a terminat. Ochii Quicksilver i-au întâlnit pe ai mei, iar apoi genele groase s-au lăsat în jos, în timp ce ne ţinea mâinile unite lângă buzele lui. „Cum te simţi acum?” întrebă el îngrozit.

Am deschis gura, fără cuvinte, când am devenit conştientă de umezeală pe curba fundului meu, unde se odihnea excitarea lui semi-dură. El... găsise eliberarea. „Mai bine. Mult mai bine.”

„Bine”, a spus el şi asta a fost tot ce a spus o vreme.

în tăcerea care a urmat, inima mi-a încetinit, dar căldura atingerii lui

a rămas, în timp ce cel al sângelui lui se stingea. M-am uitat la mâna lui încrucişată în jurul degetelor mele, pielea lui cu câteva nuanţe mal adâncă decât a mea. Ml-a plăcut când m-a ţinut de mână şl un...

A mal rămas o dorinţă .

Una diferită de toate acele dorinţe anterioare. Nu am vrut să părăsesc acest moment în care el mă ţinea lângă el, la pieptul lui, cu mâna în a lui.

Acest moment în care genele lui coborâte îl evantai obrajii şl linia maxilarului relaxat. Nu am vrut să părăsesc acest moment de pace.

Dar a trebuit.

A trebuit să.

Pentru că aceste momente nu vor dura. Ştiam că atunci când acele gene s-au ridicat şl el îl va privi de sus pe cel care plănuise să-l seducă şl să-l ucidă, ar exista regrete în acel ochi argintii, Indiferent dacă ar pretinde că este doar enervat de trădarea mea . Nu am vrut să văd asta.

Am vrut să-mi amintesc aceste momente pentru că ceea ce s-a întâmplat în seara asta dezvăluise un adevăr dureros care nu putea fl negat. Nu ar mal fl din asta.

Pentru că ştiam ce trebuie să fac.

Ml-am scăpat mâna. Capul I s-a ridicat, Iar eu am privit repede în altă parte în timp ce eu a adunat jumătă ¡le însângerate ale halatului meu. „Nektas se va întoarce în curând?”

„El va.”

„Bine.” Am înghiţit în sec, gustând încă mierea persistentă din sângele lui. Am început să mă mişc.

— Al grijă, spuse Nyktos, apucând halatul şl închizând jumătăţile peste mine. „S-ar putea să te simţi puternic, dar al putea fl puţin ameţit.”

„Ma simt bine.” M-am ridicat încet. Braţul lui Nyktos s-a strâns în jurul taliei mele. „Trebuie să fac curăţenie.”

Trecu o clipă lungă, apoi braţul I se slăbi. „Voi trimite apă în camerele tale.”

Am dat din cap când am alunecat din poala lui. Ţinând halatul împreună, am traversat în grabă camera. Am apucat mânerul uşii, slmţlndu-l privirea pe spatele meu. Ochii ml s-au închis pentru scurt timp. „Mulţumesc.”

Nu a fost nici un răspuns.

Am deschis uşa şl am plecat, lăsând în urmă Nyktos şl acele momente de linişte.

O oră mai târziu, m-am aşezat în camera de război, camera închisă situată în spatele tronurilor, urmărind numeroasele pumnale şi săbii care căptuşeau pereţii. Ultima dată când am fost aici, a fost după ce aflasem adevărul despre Putregai.

Şi Nyktos aflase adevărul despre mine.

Camera mi-a dat vibraţii proaste.

Am decis că are nevoie de ferestre. Scaune mai moi. O masă nu atât de cioplită de zei ştia doar câte arme. Armura mai puţin pătată de sânge a celor prezenţi.

Piciorul meu cu papuci a început să bată de pe podeaua de piatră în timp ce îmi răsuceam părul între degete. A fost dificil să curăţ tot sângele de pe piele şi păr fără să folosesc cada. Am încercat să intru înăuntru. Ajunsesem chiar şi până în picioare în ea, dar de îndată ce am început să mă las în jos, am început să simt că centura îmi înfige în gât. M-am grăbit afară, aproape alunecând pe ţiglă în graba mea. Mă simţeam prost când apelam să-mi scufund capul în apă pentru a-mi spăla părul. încă mă simţeam prost. Slab. Dar nu ştiam cum să trec de asta.

Şi chiar nu a contat în acest moment.

„Au fost cel puţin trei zei implicaţi în atac”, spunea Theon, atrăgându-mi atenţia asupra lui şi a surorii lui geamănă. Armura lor era pătată de sânge, iar feţele lor maro adânc păreau sumbru şi obosit. Trebuia să se apropie de dimineaţă. „Inclusiv pe cel ucis de Orphine. Nu i-am recunoscut pe cei doi pe care i-am văzut ca fiind de la Curtea lui Attes.”

Gemenii erau originari din Vathi, unde se afla Curtea lui Attes şi fratele său Kyn. Aparent, era cea mai apropiată Curte de Shadowlands şi mi s-a părut potrivit ca Războiul şi Răzbunarea să fie situate lângă Moarte.

— Nu l-am recunoscut pe cel pe care l-am văzut vorbind cu Sera, spuse Bele de unde ea stătea cu picioarele încrucişate pe masă.

Părul împletit strâns al lui Lailah se legăna deasupra umerilor ei în timp ce se lăsă pe spate, privind în jos la masă. — Şi bănuiesc că nu ai recunoscut drakenul?

I-am urmat privirea spre locul în care stătea Nektas. Era o grămadă de piele aramie expusă, deoarece purta doar o pereche de pantaloni largi, negri. Am încercat să nu mă uit la el, dar am fost fascinat de modelul de linii slabe deasupra lui

umerii şi pieptul.

„Ştiu că poate fi un şoc pentru toţi, dar nu cunosc fiecare draken”, a răspuns Nektas. Nu vorbise prea mult de când ne adunasem cu toţii aici. Mi-am imaginat că gândurile lui erau la Davina. Fusese el aproape de ea? Avea familie?

Lailah se uită la el, cu sprâncenele ridicate.

„Tot ceea ce ştiu este că am simţit că drakenul era tânăr”, a adăugat Nektas. „Prea tânăr pentru a fi până la aşa ceva.”

Acela fusese un tânăr draken?

— Ar fi putut fi de la orice Curte, spuse Nyktos din spatele a două degete care îi băteau încet buza inferioară. Degete care aveau... Am tăiat acele gânduri cu

adevărat nepotrivite în timp ce mă uitam la Nyktos. M-am aşezat direct în dreapta lui, doar pentru că acolo mă pusese practic după ce m-a recuperat din camerele mele. îşi măturase părul pe spate cu un nod la ceafă şi înlocuise cămaşa zdrenţuită cu una nouă. Tensiunea îi revenise la nivelul maxilarului şi umerilor.

Momentele de pace dispăruseră cu adevărat.

A teptasem lângă u ile camerelor mele, din fericire auzind zgomotul u ii lui care se închidea. Mă gândeam că pleacă să vorbească cu gardienii lui despre ceea ce se întâmplase şi voiam să ştiu ce va spune. Părea surprins de cererea mea de a i se alătura, dar nu mă oprise. Cu toate acestea, nu spusese multe şi abia se uitase la mine. Eu... ştiam că regretul l-a găsit, chiar dacă în mod clar fusese un participant activ la ceea ce sa întâmplat şi şi-a găsit de asemenea eliberarea. M-am mutat pe scaun, puloverul de lână dintr-o dată prea gros.

— Ar putea fi, încuviin ă Rhain. S-a aşezat vizavi de mine, cu părul roşcat-auriu mai roşcat în lumină. Se uitase la încheieturile mele de îndată ce se a ezase lângă mine. La fel cum făcuse Bele când a intrat. Aveam senzaţia că erau singurii doi care simţeau farmecul, dar restul li s-a spus despre asta. „Dar câţi Primals ar fi suficient de îndrăzneţi pentru a face o astfel de cascadorie?”

„Este nevoie de curaj când nu ei au efectuat actul?” replică Nyktos.

Rhain dădu încet din cap. „Buna observaţie.”

— Probabil că a fost Hanan. Bele a scuipat numele Primalului ca pe un blestem. „El are motive să fie supărat şi este cu siguranţă un Primai care nu este suficient de curajos pentru a veni el însuşi în Shadowlands pentru a vedea dacă am înălţat cu adevărat.” Bele alunecă de pe masă şi începu să meargă. A fost un pacer ca mine. „Acei zei înmormântaţi

am fost eliberaţi pentru a crea o distragere a atenţiei — suficient timp pentru a mă apuca de fund. Oamenii au murit din cauza asta. Nu ar trebui să fiu aici. Trebuie sa plec.”

„Eşti acolo unde ai nevoie”, i-a spus Nyktos.

„I-am spus asta.” Aios se uită la Bele, cu părul roşu intens un şoc de culoare pe obrajii ei palizi. „Ea nu vrea să audă.”

— Mă vrea aici, pentru că este mai sigur, răspunse Bele în timp ce venea să stea lângă Nektas.

Aios oftă, clătinând din cap. „Şi aşa cum am mai spus, nu este nimic în neregulă cu siguranţa.”

„Are dreptate şi poate însemna ambele lucruri.” Nyktos îşi dădu o şuviţă de păr înapoi de pe faţă. „Am nevoie de tine aici, unde se întâmplă să fie mai sigur pentru tine.”

Bărbia lui Bele ridicată. „Nu pot rămâne ascuns pentru totdeauna, nu vreau. Refuz.”

„Nu sugerez asta. Dar, deocamdată, trebuie să păstraţi un profil scăzut. Hanan şi alţii pot crede că ai înălţat, dar până nu te văd, nu pot confirma sută la sută asta.”

„Nu tu eşti cel care îi atrage aici.” Am vorbit, iar părul s-a răsucit în jurul bărbiei lui Bele în timp ce ea şi-a smucit capul spre mine. Câteva perechi de ochi plini de pământ au aterizat asupra mea. Nyktos le împărtăşise ceea ce ştiam, dar, ca şi Nektas, nu spusesem prea multe în timpul întâlnirii. Mi-am dres glasul. „Asta am făcut. Nu ar trebui să te simţi responsabil pentru nimic din toate astea.”

Sprânceana i s-a ciupit. „Şi ar trebui?”

„Evident. Eu sunt cel care a făcut-o.”

„Ceea ce ai făcut mi-a salvat viaţa – şi îţi mulţumesc pentru asta”, a spus ea, în vârstă de doi ani pete roz aparându-i pe obraji. „Nu ştiu dacă am spus asta încă.”

Am dat din cap, simţindu-mi şi faţa caldă.

„Nu înţeleg cum te-ar putea căuta zeul”, a spus Ector din partea cealaltă a mea. „Nici Hanan, nici Kolis nu ştiu cum arăţi. Niciunul dintre Primişti nu a fost aici să te vadă.”

— în afară de Veses, spuse Rhain.

M-am încruntat imediat. Văzusem o singură dată Primai al Riturilor şi Prosperităţii, iar ea fusese prea sensibilă cu Nyktos. Atât de mult încât am presupus că au un fel de relaţie. Dar nu mai fusese... nimeni altcineva înaintea mea. „Veses nu m-a văzut când a fost aici.” M-am uitat la Nyktos.

„Dreapta?”

Un muşchi s-a îndoit în maxilarul lui Nyktos în timp ce se uita la Rhain. El a dat din cap.

„Oamenii au văzut-o – la Curte, când a avut loc aici”, a subliniat Theon. „Şl înRlse în noaptea în care dakkals au atacat. E un chip nou.

Nu face un salt de logică pentru a pune doi şl doi împreună şl a ajunge la Consort. Ar fi putut fi Hanan şl dăduse ordine să o găsească şl pe Bele şl pe ea.

Ochii lui Nyktos fulgeră spre el. „Oamenii noştri nu o vor trăda niciodată Identitate la o altă Instanţă.”

„Cum poţi fi sigur?” Piciorul meu a încetat să bată. Nici măcar nu eram sigur ce fac aici. Nimic din ceea ce ar fi discutat sau eventual dezvăluit nu ar conta.

„Pentru că eu sunt.”

Am aşteptat ca el să detalieze. El nu a făcut-o. — Trebuie să-ţi amintesc de Hamld? Godllngul locuise în Lethe şl se împrietenise cu tânărul Aleşi care încă locuia într-una din camerele de mal sus. El fusese cel care a raportat dispariţia lui Gemma şl,dintoate punctele de vedere, se ştia că era generos şl amabil.

De asemenea, se ştia că poartă o ură adânc înrădăcinată faţă de Kolis, deoarece el şi-a ucis mama – o zeiţă – şl l-a distrus sufletul. Lui, la fel ca mulţi alţii, îl era atât de frică de falsul Primai al Vieţii, încât când Gemma îl spusese că eu trebuie să fiu cel pe care Kolis îl căuta, mă văzuse pentru ceea ce ştiam deja că este adevărat. Că eram o ameninţare pentru sanctuarul oferit de Shadowlands.

Nu am acuzat-o pentru ceea ce încercase Hamld după aceea. O parte din mine chiar nu l-ar putea învinovăţi.

Probabil că aş fi făcut la fel.

Doar că aş fi avut succes, acolo unde el a eşuat.

„Nu ca şl cum aş fi uitat asta.” Degetele lui Nyktos se opriră. „Dar asta a fost diferit.”

„Să nu argumentez”, am spus, Iar ochii I s-au îngustat, „dar exact cum este diferit?”

— Pentru că Hamld a crezut că protejează Ţările Umbrelor, răspunse Rhain, cu privirea mult mal rece decât fusese când am sosit prima dată. Cu excepţia lui Alos, nimeni nu fusese extrem de prietenos înainte, dar Rhain fusese mal cald decât era acum.

Lailah dădu din cap. „Şl ceea ce s-a făcut aici în seara asta a ameninţat siguranţa Ţările Umbrelor. Cel care caută adăpost aici nu ar pune în pericol asta.”

„Este posibil ca un zeu de la o altă Curte să fi fost aici în noaptea în care dakkals au atacat”, a adăugat Nektas. „Te-am văzut la momentul potrivit şl a dat o descriere suficient de bună pentru a permite cuiva să te prindă.”

„Sau lasă-mă să mor", am spus. „Acel zeu nu a fost acolo la ordinele care mi-au cerut să supravieţuiesc atacului."

Nyktos şi-a întors încet capul spre mine. „Mai vino?"

„El a văzut un zeu înmormântat urcându-se peste mine şi nu a făcut nimic pentru a-l opri."

m-am încruntat. „Credeam că ţi-am spus asta."

Şi-a coborât mâna la masă. „Nu ai făcut-o."

„Oh." M-am aşezat pe spate, răsucindu-mi părul. „Deci, da, nu cred că m-au vrut în viaţă. Poate că tocmai iese din imagine, ceea ce mă face să cred că nu a fost Kolis, dacă ceea ce a spus Penellaphe despre jarul vieţii este adevărat." Şi ţinând cont că port sufletul Sotoriei, dar nu am abordat asta. Din câte ştiam, cei din cameră ştiau doar că port un jar de viaţă.

„Ei bine, cine era în spatele ei aproape că a obţinut ceea ce îşi dorea..." Bele se opri în timp ce aerul din camera de război se răcea.

O tensiune tangibilă a inundat spaţiul. Săbii şi pumnale zdrăngăneau pe perete. Ochii mi s-au ridicat spre tavan în timp ce luminile de deasupra capului pâlpâiau.

„Frasin." Nektas îi strigă numele încet.

încet, m-am uitat la Nyktos. Sub pielea lui Nyktos apăruseră umbre.

Aerul trosni. — Aproape, am repetat eu încet.

Ochi argintii care se învârteau i-au întâlnit pe ai mei. Esenţa a încetinit, iar încărcătura de energie a dispărut treptat din cameră. Privirea lui a coborât acolo unde degetele mele s-au sprijinit pe braţul lui.

îl atingeam .

în faţa altora.

Nici nu mi-am dat seama că am făcut-o. Simţindu-mi obrajii calzi, mi-am îndepărtat mâna. Nu credeam că Nyktos l-a apreciat. Atingerea în acele momente rare, intime, după ce mi-a dat sângele lui, nu a echivalat cu faptul că el vrea atingerea mea oricând. M-am uitat la masa cu cicatrici, respirând prin înţepătura... dezamăgirii. Dar în ce? L? Pe mine? Mi-am ridicat privirea, iar privirea îngheţată a lui Rhain a întâlnit-o pe a mea.

împreunându-mi mâinile în poală, ca să le ţin pentru mine, mi-am dres glasul din nou. „Oricum, nu cred că are sens să fi fost Hanan. Nu m-ar vrea în viaţă? N-ar vrea vreunul dintre Primalii care cred că sosirea mea şi Ascensiunea lui Bele sunt rude să mă vrea în viaţă, ca să mă poată preda lui Kolis?

„Un Primai trebuia să fie în spatele asta", a spus Nektas. „Nimeni altul nu ar putea comanda unui draken să atace. întrebarea este care? Cine ar şti sau ar bănui suficient despre tine pentru a fi dispus să-l enerveze atât pe Nyktos, cât şi pe Kolis, permiţând

sa mori?”

Nimeni nu a avut un răspuns la întrebarea lui Nektas, probabil pentru că nimeni nu ştia care Primai ar fi dispus să-l înfurie atât pe Primai al Morţii, cât şl pe falsul Primai al Vieţii.

Sincer să fiu, nu eram îngrijorat pentru asta la fel de mult, cl riscam pentru toţi ceilalţi dacă acest mister Primai ar lansa un alt atac. Sau dacă Kolis s-a săturat să fie doar curios din cauza jarului şi a decis să-l cheme pe Nyktos pentru a afla ce s-a întâmplat. Stomacul mi s-a înclinat când pielea mi s-a răcit.

— Ai fost rănit? a întrebat Alos în timp ce mergea cu mine în camerele mele.

Am aruncat o privire către zeiţă. Umbrele care pătau pielea sub ochii cltrlnl al lui Alos m-au îngrijorat. Scobiturile feţei el în formă de inimă erau mal adânci decât înainte, iarîngrijorarea ei era clară în apăsarea buzelor ei pline.

„Nu prea mult.”

„Nu asta a fost impresia pe care am avut-o de la Bele.” Alos şi-a băgat o şuviţă de păr în spatele urechii. „A spus că al fost muşcat”.

„Abia”, am minţit, nici măcar neştllnd de ce nu am vrut să împărtăşesc ce făcuse Nyktos pentru mine. Poate pentru că o parte din mine nu i-a venit să creadă. — Stal aici în seara asta – sau ce a mai rămas din seara asta?

Alos dădu din cap. „Am stat aproape din cauza Gemmal.”

Doamne, aleşii trebuie să fi fost îngroziţi în timpul atacului. „Pot sa o vad?”

Aiosîşi întoarse privirea. „Poate mai târziu.”

Tensiunea s-a instalat în umerii mei în timp ce mi-am tras degetele de-a lungul pietrei răcoroase şi netede a balustradei. Ar putea fi o mulţime de motive pentru care nu o pot vedea pe Gemma acum, începând cu faptul că probabil dormea. Dar mintea mea s-a dus imediat la cel mai rău. Dacă Aios nu m-ar fi vrut în preajma celor aleşi odată?

Aios recunoscuse că nu am vrut să-i fac rău lui Nyktos, dar recunoaşterea nu echivala cu iertarea. Mi-a oferit Informaţii când am sosit prima dată, când majoritatea, inclusiv Nyktos, nu făcuseră.

Alos fusese amabil şi primitor, dar am dezamăgit-o. Am auzit asta în vocea el şi am văzut-o în expresia el. în vremurile scurte în care am fost

împreună de când aflase adevărul, Aios nu fusese la fel de prietenos ca înainte şi asta ustura. Pentru că mi-a plăcut de ea.

Am înghiţit un oftat când am ocolit etajul al treilea. „Ce mai face Gemma?"

„Este bine. Fizic." Aios îşi netezi mâna peste un panou crem al rochiei ei, trăsăturile ei ciupind. „Dar cred că va trece ceva timp până când mintea îi va ajunge din urmă cu corpul."

Mi-aş fi dorit ca atingerea mea să poată vindeca astfel de răni, pe cele mai profunde pe care nimeni nu le putea vedea. Privind la Aios, m-am concentrat asupra umbrelor de sub ochii ei. Empatia pe care o arătase Gemma când vorbisem cu ea provenea dintr-un loc de experienţă. Aios a împărtăşit aceeaşi privire bântuită cu Penellaphe.

Şi am avut sentimentul că dacă Nyktos nu m-ar fi luat ca Consoartă a lui când a făcut- o şi aş fi fost lăsată în seama capriciilor crude şi depravate ale fratelui meu vitreg, aş fi avut şi eu acele umbre în ochi.

„îmi fac griji că vinovăţia pe care o simte rivalizează cu frica ei", a adăugat ea după a moment.

„Ce a făcut Hamid nu a fost vina ei." Mi s-a strâns strânsoarea pe balustrada din piatra umbră. „Şi nici Bele nu ar trebui să se învinovăţească pentru ceea ce s-a întâmplat în seara asta."

„Nici tu nu ar trebui. I-ai salvat viaţa lui Bele. Nu ai greşit cu nimic."

„Eu..." Mi-am îndepărtat privirea de la Aios, privirea mea călătorind spre foaierul de dedesubt. „Când am adus-o pe Bele înapoi, nu ştiam că ova urca."

„Dacă ai fi ştiut ce s-ar întâmpla, asta ar fi schimbat lucrurile?" Aios s-a oprit pe treapta de deasupra, ochii ei întâlnindu-i pe ai mei. „Să ştii ce se va întâmpla schimbă ceea ce ai face dacă ţi se va prezenta din nou această alegere?"

Am început să spun da, dar nu am putut pentru că voiam să o aduc înapoi pe Davina. Aş fi făcut-o dacă Ector nu m-ar fi oprit. Dacă i s-a întâmplat din nou altuia pe care ştiam? Cineva de care Nyktos i-a pasat şi nimeni nu a fost acolo să mă oprească?

Apăru un zâmbet slab, apoi ea se întoarse, continuând să urce scările. „într-un fel, nu sunt sigur că ai de ales. Ai un jar de viaţă în tine", a spus ea când am ajuns la etajul al patrulea, fără să ştie că de fapt aveam jarul de viaţă în mine. „Poate să fi făcut parte din Eythos când a trăit, dar acum, este o parte din tine. Crearea vieţii din moarte este în natura ta. Este instinctul."

— Da, am spus, oftând când am ajuns la etajul al patrulea. „Dar nu este simt aşa uneori."

Nimeni nu era în afara camerei mele, dar m-am gândit că nu va rămâne aşa mult timp. Aios nu zăbovise când am intrat în cameră, unde a rămas mirosul slab şi acre de fum. A fost bine, dar mi-aş fi dorit să fi petrecut puţin mai mult timp. Mi-ar fi plăcut să aflu cum era casa ei departe de palat. Sau cum devenise atât de apropiată de Bele.

Dar nu aş descoperi aceste lucruri.

Am aruncat o privire spre uşa alăturată. Aşa cum nu aş şti niciodată dacă Nyktos are o carte sau o mâncare preferată. Dacă şi-ar putea aminti visele sau dacă a visat deloc. Cine sau ce ar alege să fie dacă ar avea de ales să fie oricine în afară de el însuşi. Erau atât de multe lucruri pe care mi-am dorit să învăţ despre el. Şi-a amintit multe despre tatăl său? A citit sau a lăsat gândurile să rătăcească atunci când avea momente libere, de linişte? îi plăcea să viziteze tărâmul muritorilor?

A regretat că i s-a îndepărtat kardia ?

Dar ceea ce ştiam deja era suficient pentru a ştiu că nu merita ceea ce i-a oferit acest gen de viaţă: pierderea părinţilor săi şi atât de multe altele, o consoartă pe care nu o ceruse niciodată, dar pe care încă încercase să o protejeze şi trăind sub ameninţarea constantă a lui Kolis. Nyktos merita mai bine. La fel au făcut toată lumea din Shadowlands.

Şi acum am reprezentat o cu totul altă ameninţare pentru el şi pentru toţi cei care au căutat adăpost aici.

Am ieşit pe balcon şi m-am uitat la curte. Zona fusese deja curăţată şi nu mai rămăseseră decât urme slabe întunecate pe pământ. Nu mă puteam lăsa să mă gândesc la ce reprezentau acele pete. Aveam nevoie de un cap limpede în timp ce priveam paznicii patrulând Rise.

Jăracul era important. Am înţeles asta – spre deosebire de ceea ce credea Nyktos. Cu cât voi muri mai devreme, cu atât mai puţin timp ar avea tărâmul muritorilor. Nu ştiam de ce Eythos a pus jarul în linia mea de sânge, împreună cu sufletul Sotoriei. Mai ales că acel suflet m-a făcut arma perfectă împotriva lui Kolis.

Nu un viitor Consort, ascuns şi protejat.

Nu un vas care ar fi capabil să păstreze jarul în siguranţă.

Aveam un scop şi nu puteam întârzia el – oricât de dezagreabil a fost şi oricât de mult mi-aş fi dorit ca totul să fie diferit.

Am aşteptat până nu am mai putut face asta. Nu era nicio activitate în curte şi mi-am imaginat că oricine fusese dincolo de Rise a părăsit pădurea până acum. Habar n-aveam unde se află Nyktos, dar nu credeam că se întorsese încă în camerele lui. S-a vorbit despre întâlnirea cu

familiile celor care pieriseră în noaptea asta. Inima ml s-a strâns. El putea fi oriunde şl nu aveam de unde să ştiu dacă calea pe care trebuia să o urmez era clară, dar toate erau riscuri pe care trebuia să le asum.

întorcându-mă, m-am întors înăuntru şl m-am îndreptat către camera de bale, unde ml-am smuls jambierele aşa cum ml se spusese că se numesc. Erau mal groşi decât colanţii, dar nimic ca pantalonii. Ml-am pus o pereche de acelea, Ignorând peticele rigide de sânge uscat în timp ce am împins salopeta pe care o purtam sub pulover în talia pantalonilor. Tragându-ml de cizme, am apucat o mantie şl am început să prind cârligele de la gât în timp ce mergeam pe sub candelabru de sticlă uimitor până la uşile balconului. Prinzând mânerul, m-am uitat peste umăr la uşa care ducea în camera alăturată. Mâna mi-a tremurat.

Am ezitat, uitându-mă la camerele lui Nyktos. M-am gândit la pătura pe care aş avea-o trezit acoperit. El a fost cel care făcuse asta?

„îmi pare rău”, am şoptit, respirând prin înţepătura din gât şl ochi. Ml-aş fi dorit să audă acele cuvinte şl să le creadă.

Ml-am dorit multe lucruri în acele secunde înainte de a mă întoarce la balcon, clipind înapoi umezeală. Umerii ml s-au strâns, am ridicat capota şl am Ieşit pe balcon înainte de a închide uşa în linişte în urma mea, concentrându-mă doar pe ceea ce avea în faţă.

Am aruncat o privire spre Pădurea Roşie, unde se afla cândva poarta deteriorată. Copacii purpurl încă în picioare Ieşeau în evidenţă pe cerul de fler.

Să Intru din nou în acele păduri în care zeii căzuţi zăceau îngropaţi a fost ultimul lucru pe care ml-am dorit să-l fac, dar cel puţin ştiam că au fost curăţaţi de orice zel căzuţi. Atata timp cat nu am sangerat În ele, as fi bine. De acolo, a trebuit să trec prlntr-o mică secţiune din Dylng Woods, un alt loc prin care nici măcar nu aşteptam cu nerăbdare să călătoresc, dar era singura modalitate de a ajunge acolo unde trebuia să fiu în Lethe.

Navele au Intrat în oraş prin Golful Negru, adică veneau din alte locuri din Illseeum. Eram încrezător că voi putea urca pe o navă şl apoi în Dalos, Oraşul Zeilor, unde Kolls a ţinut Curtea.

Pentru că, în afară de ucidere, mal era un lucru la care eram extraordinar de bun – să nu fiu văzut.

Am văzut o siluetă blindată în negru şl gri care patrula pe crenelul Rlse. Apăsându-mă de perete, m-am păstrat în umbră şl am aşteptat până când au dispărut din vedere. Apoi am sărit înainte şl nu ml-am dat timp să mă gândesc la cât de nesăbuit a fost asta. Nu mal era timp de aşteptat. Mal aveam doar câteva ore până în zori când cineva va veni în cele din urmă

camerele mele. Strângând balustrada rece de piatră umbră, m-am căţărat peste ea şl m-am uitat peste umăr în spaţiul gol dintre mine şl pământul împodobit de dedesubt.

A fost o distanţă semnificativă, care rupe oasele.

îngenuncheat, ml-am coborât piciorul drept şl apoi stângul în vastul neant. Muşchii încordaţi şl arzând ca gropile de foc ale Abisului, am tras o respiraţie superficială şl apoi ml-am întins piciorul drept până am simţit că braţele mele se vor smulge din prize. Degetele mele au alunecat puţin pe piatra umbră exact când am reuşit să ajung la cea mal apropiată fantă pentru săgeţi.

Nu am vrut să mă gândesc dacă acele fante fuseseră un plus necesar.

Odată ce am fost sigur că piciorul meu era stabil în deschizătura îngustă, am ridicat o mână de pe balustradă şl am întins mâna către o canelură de care să o prind. Stomacul ml s-a prăbuşit, apoi ml- am dat drumul şl m-am rotit spre fanta săgeţii.

Clătlnându-mă puţin, ml-am lipit fruntea de piatră. „Zel buni”

Am şoptit. „Este Idiot.”

Punându-ml picioarele de perete, am început să mă cobor încă o dată. Toţi aceşti ani petrecuţi singur, căţărându-mă în copaci, pereţi şl orice, chiar şl departe de verticală, din pură plictiseală, dăduseră de fapt roade. Aruncând o privire la balustrada scării în spirală de dedesubt, m-am dus după ea, balansându-mă în jos.

Am aterizat pe balustradă şl aproape m-am răsturnat înapoi. Prlnzându-mă, am sărit jos pe palier. Un zâmbet larg ml-a Izbucnit pe faţă. Mândră de mine şl oarecum surprins că nu căzusem într-o moarte înfiorătoare şl dureroasă, m-am învârtit şl am coborât în grabă treptele... şl am ajuns într-o fundătură.

„Oh, pentru numele naibii.” Desigur, alesesem o scară care, pentru unii motivul părăsit de zel, nu a mers la pământ.

Aplecându-mă peste balustradă, am estimat căderea ca fiind de aproximativ şapte picioare. Schlmbându-mă ca să mă pot atârna de balustradă, ml-am spus o mică rugăciune şl ml-am dat drumul.

A fost o scurtă secundă de Imponderabilitate, nimic altceva decât stelele strălucitoare deasupra capului şl zgomotul de aer pe pielea mea. Ml s-a părut ca zborul şl pentru o bătaie de timp, am fost liber...

Impactul m-a zguduit de la vârful degetelor de la picioare până în vârful capului cu glugă, scoţând din mine un mormăit scăzut. M-am împiedicat înainte, prlnzându-mă cu palmele înainte să sărut pământul. Am rămas acolo câteva secunde, trăgând adânc aerîn piept, în timp ce vârfurile surprinzător de surprinzătoare de durere îmi treceau prin genunchi şl şolduri. Asta ar fl trebuit să doară mal mult.

Dar aveam sânge primarîn mine.

îndreptându-mă încet, am plecat apoi spre poartă, ştiind că nu era atât de mult timp între patrule. în câteva minute, pământul strâns a lăsat loc trosnitului ierbii cenuşii, iar apoi am fost sub baldachinul frunzelor de culoarea sângelui şi nu mai eram în vizorul Casei Haides.

Şi am fost un obstacol mai aproape de a-mi îndeplini datoria – adevăratul meu destin.

Capitolul 6

Să-l ucizi pe Kolis nu ar fi uşor.

Evident.

Chiar dacă Kolis ar recunoaşte sufletul Sotoriei – m-a văzut ca pe ea – mă îndoiam că ar fi la fel de simplu ca eu să-i înfig un pumnal în piept. Trebuia să fiu sigur că el mă iubea mai întâi şi nici nu mă puteam lăsa să mă gândesc la ce ar implica asta în timp ce alergam sub baldachinul de frunze purpurie. Dacă mi-aş permite să am acele idei, aş voma peste tot. Aşa că am depus asta.

Nici măcar nu ştiam ce va face uciderea lui Kolis – ce fel de impact ar avea asupra Iliseeumului şi tărâmului muritorilor – dar Holland nu mi-ar fi spus ce are dacă ar fi fost ceva catastrofal. Faptul că Nyktos a fost un Primai al Morţii trebuie să însemne că ar mai exista echilibru.

Până am murit.

Ceea ce probabil ar fi de îndată ce aş reuşi să-mi înfig pumnalul din piatră umbră în pieptul lui Kolis. Mi-am închipuit că şi el a bătut, care va riposta imediat.

Dar acum, norocul a fost de partea mea pentru o dată. Am intrat în Dying Woods fără probleme. Probabil pentru că aş alerga tot drumul. Gluga mantiei mi-a alunecat, dar am lăsat-o jos, mă îndoiam că voi da peste cineva într-o zonă ocupată de Shades – suflete care intraseră în Shadowlands, dar refuzau să fie judecate pentru faptele comise când erau în viaţă, trecând între Stâlpii Asfodelului. Nu am văzut încă o Umbră şi am sperat cu adevărat că nu se va schimba, având în vedere că am auzit că ar putea fi muşcători.

Muşchii picioarelor şi stomacului începeau să se crampe, forţându-mă să încetinesc în timp ce scanam continuu şirurile groase de copaci îndoiţi şi sparţi. Fiecare respiraţie pe care am tras mi-a amintit de Putregaiul – liliac învechit. Cel puţin nu aveam nicio durere în maxilar şi tâmple sau ameţeală. Habar n-aveam cât timp aveam înainte ca amestecul de ierburi — castaniu, mentă şi o grămadă întreagă de care nu-mi aminteam — să dispară, iar efectele Culling-ului s-au instalat o dată.

Mai mult. Dar când s-a întâmplat, va trebui să fac ceea ce am făcut întotdeauna.
Descurcă-te.

Aşa cum ştiam că o va face Ezra dacă ar afla că nu e nimic de făcut în privinţa Putregaiului. S-ar putea să nu împărţim nici măcar o picătură de sânge, dar ea a fost rezistentă. La fel ca mine, ea nu ar renunţa. Nici nu s-ar fi prefăcut că sfârşitul nu se va apropia şi nici nu s-ar fi prefăcut într-o remediere magică aşa cum ştiam că ova face mama. Ezra avea să facă tot ce-i stătea în putere pentru a se asigura că cât mai mulţi oameni ar putea supravieţui cât de mult ar putea.

Potrivit Holland, ea făcea deja asta. Chiar dacă n-aş putea niciodată spune-i, ea făcea măsurile necesare...

Un zdrăngănit de sus mi-a atras privirea către ramurile moarte, noduroase şi fără frunze. M-am oprit complet în timp ce un şoim – unul argintiu enorm – a alunecat printre ramurile răsucite, aripile sale masive desfăcute, încetinindu-şi coborârea. Pasărea de pradă a aterizat pe unul dintre membre, ghearele ei ascuţite şi întunecate săpandu-se în scoarţa moartă.

Arăta exact ca şoimul pe care îl vindecasem neintenţionat în Pădurea Roşie. Dar, din nou, mi-am imaginat că majoritatea au făcut-o. Am fost încă surprins să văd orice animale în Shadowlands, în afară de cai şi orice naiba ar fi fost dakkais.

în timp ce eram uşurat că nu era o Umbră aşezată deasupra mea, şoimii argintii erau nişte prădători înverşunaţi. Nu o crezusem pe vechea mea doică Odetta când îmi spusese poveşti despre cum puteau să ridice animale mici şi chiar copii. Dar acum, văzând unul de aproape de două ori, am crezut cu desăvârşire că şoimii ar putea face exact asta – poate chiar să smulgă un adult zvelt.

Niciodată nu am fost mai recunoscător pentru dragostea mea pentru pâine şi produse de patiserie decât chiar atunci.

oimul argintiu i-a coborât încet aripile în timp ce am făcut un pas de încercare înainte, sperând să rămână exact acolo unde era i să nu încerce să mănânce. Ultimul lucru pe care mi-am dorit a fost să rănesc oricărui animal – ei bine, cu excepţia barelor şi şerpilor. Aşa, aş ucide cu plăcere toată ziua şi noaptea.

Nu făcusem mai mult de trei paşi când capul şoimului s-a întors spre mine, cu ciocul ascuţit cârlig înclinându-se în jos. Ochii plini de inteligenţă s-au fixat pe ai mei – ochi care nu erau negri ca pasărea pe care o vindecasem, ci o nuanţă vibrantă, nenaturală, intensă de albastru şi mai strălucitoare decât ochii zeiţei Penellaphe. Era o culoare pe care nu o mai văzusem niciodată la o pasăre.

Şoimul a scos un ciripit uşor, amintindu-mi de o versiune mai puţin puternică a apelului uluitor pe care îl făcea drakenul, iar apoi s-a lansat brusc din ramură. Aripile întinse larg, şoimul s-a aruncat direct spre mine.

Inima zvâcnind, m-am ghemuit repede, întinzând mâna spre pumnalul din cizmă. Am smucit arma eliberată exact când şoimul a virat brusc, trecând peste capul meu... Un ţipăt

strident de durere mi-a târât un fior pe şira spinării. Ridicându-mă, m-am învârtit, înghiţind un ţipăt în timp ce frica mi-a explodat în piept.

O masă grea cenuşie a convulsionat la câţiva metri de mine, zvâcnindu-seîn timp ce şoimul argintiu şi-a înfipt ghearele ascuţite ca lama în ceva în formă de cap. Lucrul a devenit rapid mai solid pe măsură ce aripile grele ale şoimului băteau peste umeri şi un piept. Braţele au devenit vizibile, iar mâinile şi degetele făcute din umbră au întins mâna către şoim, dar pasărea a sfâşiat degetele firave, smulgând nişte cârcei cenuşii care pluteau spre pământul cenuşiu-maro.

Aerul îngheţat mi-a sărutat ceafa, trimiţând un fulger de adrenalină prin mine. Am reacţionat din instinct, stingând frica. învârtindu-mă, am măturat cu pumnalul. Ochii mi s-au mărit când lama a întâmpinat rezistenţă în umbra agitată şi palpitantă. Chestia a ţipat când s-a smucit înapoi. Bucăţi de umbră s-au desprins, împroşcându-seîn aer ca sângele, în timp ce lucrul s-a ridicat de pe pământ, zburând în membre, exact când altul s-a aruncat printre copaci, cu vârstele de umbră înclinându-se la câţiva metri deasupra solului.

Aveam o bănuială profundă că ştiam exact cu ce am de-a face.

Nuanţe.

Şi, cumva, toată lumea nu menţionase că practic putea zbura.

Am sărit în lateral în timp ce un braţ fumuriu ieşea afară, apoi m-am întors şi am văzut că Umbra pe care o atacase şoimul acum dispăruse, în timp ce şoimul a zburat, târându-şi ghearele prin noua Umbră. Chiar mă ajuta şoimul? Sau doar reacţionând la ameninţarea mai mare?

Un geamăt scăzut a călătorit prin Pădurea Muritoare. M-am învârtit, zărind un gri adânc alunecând înăuntru şi ieşind între membrele strâmbe, ca şi cum ar veni din pământul mort şi copaci.

„Dumnezei", am mormăit. „Chiar nu am timp pentru asta."

M-am întors către cel mai apropiat, întrebându-mă exact cum naiba s-au muşcat când păreau să fie fum şi umbre. Am blestemat când Umbra s-a aruncat în stânga mea. Un altul a zburat peste pământ, alunecând ca un şarpe mare şi întunecat – pentru că, desigur, aşa ar fi făcut-o. Trăgând înainte, am trântit pumnalul în ceea ce am presupus că este spatele lui, când a început să se ridice. Lama s-a scufundat în ceva, făcând Umbra să scârţâie şi să lovească pământul. Ochii mi s-au mărit când Umbra sa spart brusc în mii de mici

filamente. Bine. Cu siguranţă aş lovi ceva vital. Ridicând pumnalul, am observat stropi negre, un fel de substanţă uleioasă, de-a lungul curbei mâinii mele. Un miros stătut m-a lovit, întorcându-mi stomacul.

O parte micuţă din mine s-a simţit rău în timp ce mă întorceam, împingând pumnalul în cea mai largă parte a Umbrei. Aceste lucruri fuseseră muritori cândva. Este posibil să fi comis păcate groaznice sau au fost pur şi simplu indivizi a căror teamă de consecinţe era mai mare decât orice indiscreţie pe care le-ar fi comis. Am avut senzaţia că atunci când s- au destrămat în nimic, aşa cum a făcut cel dinaintea mea în timp ce mă întorceam către altul, a însemnat distrugerea sufletului lor. Nu a existat nicio întoarcere de la asta.

Am înfipt pumnalul în pieptul următoarei creaturi fără ezitare pentru că vina era trecătoare. Nu am vrut să devin gustarea de noapte a unui suflet neclintit.

O Umbră a căzut în jos, la fel ca şoimul mai devreme. Am sărit într-o parte şi ceva mi- a strâns mantia, rupând-o.

Gheare. Dreapta. Se pare că Shades avea gheare pe care nu le puteai vedea. M-am răsucit, ridicându-mi antebraţul pentru a bloca Umbra din faţa mea. Cotul mi s-a conectat cu răceala adâncă până la oase şi ceva tare în masa de cenuşie – ceva care semăna mult cu un gât în timp ce zgomotul pocnitului dinţilor răsuna din gol.

„Fără muşcături", am mormăit, împingând creatura înapoi în timp ce am împins cu pumnalul.

Dintr-o dată, ceva mi-a smucit capul pe spate cu atâta forţă încât durerea mi-a căzut pe gât şi pe spate. Mi-au ieşit picioarele de sub mine în timp ce şoimul a scos o nouă serie uluitoare de ciripit. M-am lovit puternic de pământ, scoţând aerul din plămâni.

Umbra a coborât peste mine, şuviţele groase de umbre curgând în jurul ei, întunecând întregul tărâm. Degetele de umbră îngheţate mi-au înconjurat încheietura, ţinând mâna care ţinea pumnalul de pământ. Atingerea – strângerea ei – a fost aproape de nebunită de rece când mi-am ridicat genunchiul şi mi-am împins mâna stângă în apropierea locului unde credeam că ar putea fi umărul. Degetele mele s-au scufundat în aerul rece în masa de umbre, iar palma mi s-a aplatizat pe ceea ce nu părea piele, ci ceva tare şi neted.

Ca... os. Am împins cu toată puterea mea — Şi s-au

întâmplat mai multe lucruri deodată.

oimul s-a aruncat peste noi, târându- i ghearele peste spatele Umbrei. Creatura a ţipat, cu spasme când şoimul zbura în copaci. Ale mele

pieptul a pulsat brusc, încălzit şl zumzăit. Statica a Izbucnit peste pielea mea – braţele şi mâinile mele. Nu a fost nicio voinţă, nicio cerere, dar am simţit cum pămîntul din sângele meu se construieşte şi se construieşte. Am încercat să o opresc, dar o strălucire argintie s-a revărsat din palma mea, împingând umbrele Umbrei, dezlipind straturile de gri plictisitor, dezbrăcând giulgiul firav până când am văzut albul oaselor reale. O cuşcă toracică şi o coloană vertebrală şi organe uscate şi ofilite — o inimă şifonată de o culoare plată, cenuşie.

O inimă care a bătut brusc.

Culoarea s-a adâncit până la un roşu aprins pe măsură ce tendoanele şi muşchii alb-roz s- au format rapid în jurul coastelor şi oaselor. Venele au apărut peste tot acolo unde nu fusese odată decât gri. Un craniu a luat formă, tendoanele înfăşurate în jurul unui os maxilar, îndreptând o gură plină de dinţi strâmbi şi rupţi.

O, dumnezei. O, dumnezei. Nu aveam de gând să nu văd asta niciodată. Asta m-ar bântui cât de mult am trăit.

Buzele au început să prindă contur, devenind un roz pal pe măsură ce se mişcau, iar un gât abia pus cap la cap a vibrat de sunet. „Meyaah”, a râs.
„Liessa...”

„Ce naiba de fapt?” Am gâfâit când o substanţă albă lăptoasă umplea orbitele. Pe măsură ce... Pieptul mi s-a

încălzit încă o dată şi a zumzăit, sânul din mine — jarul vieţii — vibrând ca răspuns la valul de putere pură, neîngrădită.

O lumină argintie trosnitoare a umplut deodată pădurea, atât de strălucitoare şi irizată încât, pentru cea mai scurtă secundă, am văzut Umbrele care se învârteau şi se învârteau deasupra mea. Şi apoi au fost pur şi simplu... dispărut.

Genul ăsta de putere era de neconceput.

Energia scuipat şi şuierat a cuprins Umbra de deasupra mea, umplând venele nou formate cu lumină albă arzătoare, în timp ce a aruncat Umbra în aer şi s-a spulberat în total nimic.

Am rămas întins acolo, cu mâna încă ridicată, când lumina intensă, argintie, se retrăgea şi s-a stins, iar lumea a devenit încă o dată cenuşie şi aproape fără viaţă.

Deasupra şi printre ramurile deformate, şoimul argintiu strigă încet şi apoi se ridică în aer. Inima mi-a tunat, l-am văzut desfăcând aripile şi dispărând din vedere.

Nici măcar prădătorul înverşunat nu a vrut să stea pe acolo.

„Seraphena”.

Pieptul mi s-a apucat de vocea tare şi rece care trebuia să fie evocată din cele mai întunecate ore ale nopţii. Ce i-am făcut lui Shade a căzut pe marginea drumului,

înlocuit cu ştirea că ar fi trebuit să văd asta venind. Avea sângele meu în el – mult acum. Ar fi simţit izbucnirea extremă de frică, chiar dacă ar fi fost scurtă – aşa cum a făcut mai devreme în curte. Poate că nici măcar sângele nu era la fel de mult ca jarul Primar din mine care îi aparţinuse cândva. Cine ştia? Nimic din toate acestea nu a contat momentan. Ceea ce a făcut a fost faptul că nu puteam să stau doar aici, dorind să mă pot scufunda în pământ.

Inima mea încă ciocănind, m-am ridicat încet în picioare. Presiunea s-a strâns asupra pieptului meu în timp ce mă îndreptam spre el.

Nyktos stătea la câţiva paşi de mine, părând în fiecare parte conducătorul primordial al Ţărilor Umbrelor care era. A tăiat o siluetă izbitoare într-o tunică cenuşie adâncă, cu părul dat pe spate. Ridurile feţei lui erau mai dure şi mai reci decât le văzusem vreodată.

Şi pielea lui... era subţire.

Cu cât mă uitam mai mult, cu atât vedeam mai mult umbrele adunându-se sub carnea lui. Ochii lui se învârteau, sfere argintii. Nu aveam nevoie de talentul lui pentru a citi emoţiile pentru a ştiu că era dincolo de furios.

Realitatea m-a lovit cu viteza unui vagon scăpat de sub control. Nu mergeam nicăieri. Adevăratul meu destin nu s-ar fi împlinit. Nyktos nu m-ar lăsa niciodată să scap din ochi acum. Aş fi prins aici, cu toţi oamenii care probabil ar muri din cauza mea. Presiunea pe piept şi în gât a crescut. Strângerea a devenit insuportabilă şi am făcut ceva ce nu făcusem niciodată înainte.

M-am întors şi am fugit. Am alergat cât am putut de repede şi de tare, alergând printre copacii răsuciţi şi îndoiţi, ignorând bucăţile ascuţite de durere, în timp ce ramuri goale, care atârnau jos, ajungeau spre mine ca nişte degete osoase, strângându-mi mantia şi părul şi ciupindu-mi pielea.

Presiunea din pieptul meu era rece şi groasă, lăsând puţin loc pentru control sau raţiune. Ca atunci când Tavius mă prinsese şi nu puteam să respir. Reacţionasem ca un animal sălbatic atunci şi eram din nou acel animal.

Ar arde prin Ţările Umbrelor.

Transpiraţia umedă şi umedă mi-a izbucnit pe frunte în timp ce rana lăsată în urmă de Umbra mă durea. Membrele gri şi goale ale copacilor erau un labirint înceţoşat de ramuri răsucite,

noduroase, asemănătoare oaselor. Cizmele mele au bătut peste stânci şi pe pământ neuniform în timp ce alergam, fără să ştiam nici măcar încotro fug. Dar ştiam de ce. Disperarea. Disperarea prostească şi idioată m-a propulsat înainte, fiecare pas punând distanţă între mine şi coşmarurile care aveau să devină cu siguranţă o realitate îngrozitoare. Nu aş avea niciodată şansa să ajung la Kolis.

N-aş fi altceva decât un ochi de taur, care să-l îndrume pe Kolis direct către toată lumea – spre Nyktos.

Kolis i-a făcut tot felul de lucruri.

Nu l-am putut opri pe Rot. Nu l-aş putea opri pe Kolis. Nu aveam nicio datorie, nici un scop superior, aş muri. Şi, mai rău încă, aş fi cauza unei groază nespusă. Nu am fost altceva decât...

Un val de citrice şi aer proaspăt a fost singurul meu avertisment. Greutatea lui Nyktos s-a izbit brusc de mine, tare şi solidă. Pământul s-a repezit spre mine în timp ce braţul lui s-a încrucişat peste talia mea. S-a răsucit, iar apoi tot ce am putut vedea a fost sclipirea stelelor între o pânză de păianjen de ramuri goale.

Nyktos a lovit primul pământ şi... zeilor, asta trebuie să fi durut. El a absorbit impactul greutăţii mele împotriva suprafeţei stâncoase cu un mormăit. Ceafa mi-a sărit de peretele pieptului lui, uimindu-mă momentan. Nu a fost nimic altceva decât respiraţia noastră zdrenţuită pentru o bătaie şi apoi...

„Serios ai încercat să fugi?” Respiraţia lui Nyktos mişcă părul vârful capului meu. „De la mine? De ce? De ce ai face asta?”

„De ce nu?” Am tras înapoi, îngrozindu-mă de cât de copilăresc suna asta.

„Glumeşti de mine chiar acum?” mârâi el. Un tremur m-a străbătut în timp ce mă încordam de strânsoarea lui. „Ai fugit din siguranţa palatului şi ai fugit direct în al doilea loc în care te-am avertizat să nu intri niciodată. Lista mea foarte scurtă de reguli a fost atât de confuză? Sau eşti atât de incapabil să urmezi regulile menite să-ţi salveze viaţa?”

„La naiba cu regulile tale”, am scuipat, tremurând prin mine.

„Şi sănătatea mea mintală alături de ei”, a spus el. — înţelegi măcar cât de aproape ai fost de moarte, Sera? Chiar dacă ai ucis Umbra deasupra ta, mai erau cel puţin o duzină de aşteptare. Dacă nu te-aş fi simţit şi nu aş fi intervenit — încă o dată, dacă aş putea adăuga...

„Nu, nu poti.”

— Ai fi mort, a clocotit el. „Te-ar fi sfâşiat şi nicio cantitate din sângele meu nu te-ar fi salvat. Nu ar mai fi rămas nimic din tine de îngropat. Pentru ca eu să...” Se întrerupse în timp ce furia care susţinea cuvintele lui izbucni în aer în jurul nostru într-un val de energie fierbinte de gheaţă.

Ochii mi s-au mărit când ondulaţia a lovit copacii de deasupra, făcându-i cenu ă.

Sfinte rahat. Gâtul mi s-a uscat când am văzut ce rămăsese din copaci căzând la pământ ca zăpada.

— La ce te gândeai, Sera? M-a scuturat.

La ce mă gândisem? Că chiar aş putea scăpa de Shadowlands

— scăpa de el? Cumva să ajungă în viaţă la Kolis?

„Răspunde-mi.” Mi-am dat seama că nu mă scutura. Era corpul lui. S-a cutremurat sub al meu. „De ce ai fugit de mine?”

Am încercat să mă ridic, dar braţul lui s-a mişcat, ţinându-mă lipit de el. Chiar şi în haosul minţii mele, mi-am dat seama că îmi prinsese mâna stângă pe stomac. Nu mâna mea dreaptă. Nu cel care ţinea pumnalul. A fost o alegere intenţionată. Nici un accident. Pumnalul poate să nu-l poată ucide, dar îl rănise înainte. Un războinic priceput ca el ar fi îndepărtat în primul rând ameninţarea unui pumnal. Era ceea ce aş face. Dar el a ales să nu o facă. „Nu fugeam de tine.”

„Atunci ce făceai? Mă străduiesc să fiu cea mai dificilă persoană pe care o am v-aţi intersectat vreodată cu?

„Da, exact asta este. Nu că aş fi încercat de fapt să te salvez, idiotule!”

Nyktos a rămas complet nemişcat şi tăcut şi mi-am dat seama de greşeala mea chiar atunci. Pieptul lui s-a ridicat brusc pe spatele meu. — Nu puteai să... nu, Sera. Nu.”

Am simţit în momentul în care şocul l-a lovit. Braţul lui s-a slăbit în jurul taliei mele şi am ştiut că era şansa mea – ultima mea şansă.

Infiindu-mi tocurile cizmelorîn pământ, m-am lansat în sus, rupându-i strânsoarea. Am fost liber pentru o bătaie a inimii înainte ca Nyktos să-mi prindă antebraţul stâng. Blestemant, m-am răsucit în timp ce el se mişca să se ridice, prinzându-mi genunchii de şoldurile lui. A prins împletitura groasă care atârna peste umărul meu în timp ce am împins pumnalul în jos.

Ochii lui Nyktos s-au mărit când i-am apăsat marginea lamei sub bărbie. Nu mi-a tremurat mâna. Nicio parte din mine din exterior nu a făcut-o. înăuntru era opoveste diferită – totul tremura acolo.

— Lasă-mă să plec, i-am ordonat.

Ochii strălucitori de lună s-au fixat pe ai mei. „Nu.”

— Trebuie să mă laşi să plec, Nyktos.

„Sau ce?” O parte a buzelor i s-a curbat. — O să-mi tai gâtul?

Frustrarea şi lipsa de speranţă s-au prăbuşit într-un val amar de disperare şi furie. „Dacă asta este nevoie.”

„Atunci fă-o. Taie-mi gatul.” Şi-a înfăşurat împletitura în jurul mâinii sale, punând suficientă presiune pe gâtul meu pentru a-mi forţa capul în jos spre al lui. „Asigură-te că tăiaţi adânc. La coloana vertebrală. Altfel, tot ce vei realiza

ne înnebuneşte pe amândoi.”

Inima mi-a tresărit. Nu putea vorbi serios.

„Fă-o,” mârâi el, buzele strângându-şi înapoi peste colţi. „A-mi tăia coloana vertebrală este singura oportunitate pe care o vei avea de a alerga.”

Un tremur mi-a lovit braţul şi am înghiţit un gâfâit când el şi-a ridicat capul. A pe marginea gâtului i-a apărut mărgele de sânge strălucitor, albastru-roşcat.

„Dar mai bine ai alerga repede. Pentru că nu voi rămâne mult timp jos, a avertizat el, acei ochi sălbatici care nu i-au părăsit niciodată pe ai mei. „Vei avea aproximativ un minut. Daca asta. Dar ca să ştii, nu vei reuşi să ieşi din Shadowlands, Liessa.

Liesa.

Nu însemna doar Queen în vechiul limbaj Primai. însemna şi ceva frumos. Ceva puternic. A auzit că mă strigă

Nyktos a lovit atunci.

Prinzând mâna care ţinea pumnalul, m-a răsturnat cu aşa ceva uşurinţă şocantă că era clar că ar fi putut-o face în orice moment.

„Nu a fost corect”, am strigat.

A coborât peste mine într-o clipă, prinzându-mă. „Şi cu mine cum rămâne te face să crezi că sunt corect?”

„Tot.” Panica era un lucru ciudat, care îşi supune puterea într-un moment şi dădea aproape o putere divină în următoarea. Mi-am ridicat şoldurile şi mi-am prins picioarele pe talia lui. L-am rostogolit şi m-am ridicat în picioare cu un strigăt, apoi am sărit înapoi, întorcându-mă.

Un bubuit scăzut din cer a zguduit ramurile goale ale copacilor rămaşi, zgâiindu-le ca oasele uscate. Mi-am ridicat privirea, zărind doar o scurtă privire de aripi cenuşii- negricioase prin cenuşa care plutea încet. Nektas. Mi-a cuprins inima — Nyktos s-a ridicat într-un

genunchi, răsucindu-seîn timp ce îşi mătura piciorul, prinzându-l pe al meu.

Mi-au ieşit picioarele de sub mine şi am lovit pământul în fund. Nyktos a fost rapid – atât de rapid. S-a rostogolit din nou peste mine, dar de data asta a fost mai inteligent.

O coapsă lată s-a înţepenit între a mea în timp ce mi-a prins ambeleîncheieturi, ţinându- le de iarba uscată şi moartă, în timp ce umbra unui draken aluneca deasupra noastră, trecând peste cercul de pământ pe care Nyktos l-a curăţat în furia lui.

„Aruncă-l.” Eather s-a vărsat din ochii lui Nyktos şi s-a infiltrat sub piele, luminându-i venele în timp ce un firicel subţire de sânge îi curgea pe gât.

— Aruncă pumnalul, Sera. Nu vreau să te oblig să o faci, dar o voi face. Aruncă-l.”

Ar putea face exact asta, folosind constrângere. Gâfâind, mi-am forţat strânsoarea să se relaxeze. Mânerul pumnalului mi-a alunecat din palmă. Se terminase. Chiar dacă aş reuşi să mă eliberez şi să-l invalidez cumva pe Nyktos, nu aş ajunge departe. Nu cu Nektas în aer. „Fericit?”

Ochii lui au devenit argintii puri, fără nicio pupilă vizibilă – doar globuri strălucitoare. Acele vene luminate de esenţă au continuat să se răspândească pe obraz şi pe gât. într-o clipă, rana minoră de acolo a dispărut. A rămas doar o mică urmă de sânge. — Spune-mi că greşesc, Sera.

Muşchii mi s-au slăbit şi gâtul meu moale.

Esenţa s-a scurs în jurul lui în nişte cârliţe groase de negru, dantelate cu argint. Umbrele îi zvâcneau sub piele. „Spune-mi că greşesc. Spune-mi!” strigă el, umbrele răspândindu-se până când carnea lui a fost de culoarea miezului nopţii striată de lumina stelelor, iar degetele din jurul încheieturilor mele au devenit tari ca piatra umbră. „Spune-mi că nu te duci după Kolis!”

„A trebuit să.”

— Greşit, mârâi el, fulgerul colţilor de un alb şocant pe pielea lui.

Buzele mi s-au deschis când el şi-a luat adevărata formă. în spatele lui se înălţau două arcuri de măturare – la fel de largi, pe cât era el de înalt. Mase solide de putere care au blocat totul dincolo de el. Nu fusesem atât de aproape de el în curte când a luat această formă, dar fusesem destul de aproape încât să-i recunosc liniile izbitoare ale trăsăturilor sub carnea tare şi agitată: înălţimea pomeţilor lui, luxuriantul, buze pline şi şuviţe groase de păr brun- roşcat care îi cădeau pe curba maxilarului.

„Orice crezi că trebuie să faci”, a spus el, cu vocea lui moale ca o respiraţie – mi-a împiedicat şi mai mult inima – „orice crezi că poţi realiza, te înşeli.”

„Cum poţi spune că? Pot să-l opresc.” Am tremurat, cuvintele s-au revărsat in afara de mine. „Trebuie să ştii asta.”

„Predarea lui Kolis nu este răspunsul.”

„Ştii că este!” Am strigat. „De ce altfel tatăl tău şi-ar pune sufletul în mine? De ce altfel aş fi fost antrenat să ucid un Primai?

Capul lui era la doar câţiva centimetri de al meu, iar strălucirea ochilor lui i-a făcut pe ai mei să lăcrime.

Instinctul mi-a ţipat să tac. Că era pe punctul de a pierde orice reţinere pe care o avea. Dar nu am putut. Trebuia să înţeleagă că aceasta era singura noastră şansă de a-l opri pe Kolis. „Ştiu cu ce mă confrunt.” Mi-am forţat vocea să devină constantă şi egală, ca atunci când am vorbit cu lupul sălbatic kiyou pe care îl adusesem

înapoi la viaţă în Ulimii întunecaţi. „Dar orice mi se va întâmpla va merita dacă...”

Acele arcuri gemene s-au prăbuşit, lovindu-se în pământ şi scuturând întreaga pădure. Eather a scânteie din vârfurile aripilor lui, lovind peticele de iarbă cenuşie moartă şi transformând-o în cenu ă.

„Trebuie să înţelegi.” M-am înfiorat când aerul rece a zburat de pe el. „Eu sunt slăbiciunea lui. Ce mi-am pregătit toată viaţa? A fost pentru el. Nu tu.” Respiraţia mea a format un nor ceţos şi umflat. „încă pot să încerc. Ajută-mă doar să ajung acolo, sau... sau dă-mi drumul. Oricare. îmi voi împlini destinul adevărat.”

Nyktos tăcuse.

Am înghiţit în sec, sperând că voi ajunge undeva cu el, rugându-mă la orice ar fi ascultat Fates pentru a înţelege. „Nu ar trebui să-ţi faci griji că ascunzi cine sunt eu. Vei fi eliberat de mine, la fel şi toţi cei care caută adăpost sub grija ta. Toată lumea din Shadowlands va fi mai în siguranţă în acest fel. Vei fi mai în siguranţă. Nimeni altcineva nu trebuie să fie rănit sau să moară.”

„Dar ai fi mort.” Nyktos a vorbit cu o voce pe care abia am recunoscut-o, tonul lui mai gros şi mai gutural. „Kolis te va distruge”.

„Nu contează...” Am tras aer în piept când aripile lui s-au ridicat, biciuindu-ne şuviţele de păr pe feţele noastre în timp ce se întindeau în spatele lui.

„Şi susţine că îţi preţuieşti viaţa.” Un mârâit profund i-a bubuit din piept. „Puţină consideraţie pe care o ai pentru asta nu a fost niciodată mai evidentă decât acum.”

„Voi muri orice ar fi. Tărâmul muritorilor va fi pierdut. Nu poţi opri asta. Nimeni nu poate. Dar pot măcar să fac ceva cu Kolis.
Apoi, nu va mai putea răni pe nimeni din nou. Nu te va putea răni.”

Şi-a lăsat capul în jos şi mai mult, gura lui abia la o suflare departe de a mea. „Voi suferi cu plăcere orice va face Kolis atâta timp cât sângele meu este vărsat în loc de al tău.”

M-am apăsat în pământ, uluit. „De ce? De ce ai face asta pentru mine?”

„Tăciunea vieţii şi tu...”

„La naiba cu jarul vieţii!” M-am împins de strânsoarea lui, fără să ajung nicăieri, dar ceva adânc în mine, ceva care fusese acolo, strângându-se şi construind de ani de zile, a început să se spargă.

S-a scurs un nod dezordonat de emoţie, plin de frică, nevoie, ruşine, singurătate, tristeţe şi alte o mie de lucruri pe care nu mi sa permis niciodată să le fac

simt. Felii cioplite din mine de toate momentele în care am fost exclus de familia mea, tratat ca un oaspete nedorit şi văzut ca nimic mai mult decât un blestem.
Rănile făcute de dezamăgirea mamei mele au lăsat să se deterioreze de fiecare dată când se uita la mine de parcă şi-ar fi dorit să nu mai facă asta niciodată. Eram doar un vas plin de cicatrici adânci lăsate în urmă de la prima viaţă pe care o luasem şi de toate ori după aceea, lăsând un tip greşit de urmă. Nu eram altceva decât vânătăi pe o pânză goală pentru că nu simţeam asta. Nu am plâns acele pierderi.
Nu mi-a păsat pentru că nimănui nu i-a păsat dincolo de ceea ce puteam eu să fac pentru ei.

Mi se simţea pielea prea strânsă şi înţepătoare. Pieptul mi-a pulsat, iar acel nod dezordonat s-a desfăcut în furie, transformându-se în altceva care nu putea fi ascuns sau cuprins. Mi-am dat capul pe spate, un ţipăt de frustrare şi furie mi-a ars gâtul. Din interiorul vastei caverne care se făcuse, căldura se ridica din interiorul golului. Putere. Avea impresia că a fost mereu acolo, strălucitor şi fierbinte, străvechi şi nesfârşit. Puterea îmi curgea prin vene. Lumina alb-argintie mi- a aglomerat vederea...

Mi-am trântit mâinile în umerii lui ca acea energie, acel Primai pur esenţa a izbucnit din palmele mele şi s-a revărsat în— Nyktos.

Capitolul 7

Alb argintiu pur se izbi de Nyktos, răspândindu-se peste el în timp ce se ridică şi ceva îl aruncă înapoi. Aripile i se întindeau, oprindu-l în aer.

„Nyktos”, am ţipat. Adevărata teamă mi-a explodat în intestin în timp ce m-am întins, îngenunchindu-mă. Eather trosni, alergând prin aripile şi corpul lui, umplând reţeaua de vene.

Zeii mei, ce făcusem?

întunericul s-a revărsat în jurul Nyktos, gros şi agitat. Gura i s-a deschis, iar sunetul pe care l-a scos... era putere. Un vuiet a lovit ramurile uscate din spatele lui, zdrobindu- le. Temperatura a scăzut atât de puternic, încât a părut că îngheţa aerul pe care îl puteam intra în plămâni. Am fost înfrigurat până la oase când el a plutit înainte...

O umbră mare a căzut peste mine, blocând copacii şi licărirea slabă a stelelor, m- am încordat. Aerul trecu prin luminiş când Nektas venea de sus, o aripă trecând peste capul meu în timp ce ghearele lui din faţă se izbiră de pământ în faţa mea. Pământul şi copacii încă în picioare s-au cutremurat de parcă nu ar fi fost altceva decât beţe de chibrit.

închizând ochii, nu îndrăzneam să mă mişc. Ştiam că moartea va veni – o moarte dureroasă, de foc. Nu era nicio cale să nu fie. L-am atacat pe Nyktos. L-aş răni. Ştiam asta pentru că ceea ce ieşise din mine fusese putere pură, neîngrădită. Nu fusese intenţionat, dar asta nu conta. Nektas nu era doar legat de Nyktos, ci îl vedea şi pe Primai ca pe un membru al familiei sale.

Nektas m-ar ucide.

Cu excepţia fulgerului de foc argintiu intens pe care ştiam că o voi vedea, chiar şi cu ochii închişi, nu a venit. Nici durerea.

Tremurând, am deschis ochii. Eram la câţiva centimetri de solzii groşi, de culoare gri-negru, de pe partea lui Nektas. Ştiam că era mare, dar chiar şi pe drumul către Shadowlands, când l-am văzut prima dată, nu fusesem atât de aproape de el în acest moment.

formă. Numai trupul lui trebuia să aibă cel puţin douăzeci de picioare. Avea una dintre aripile lui piele deasupra mea şi era... ghemuit. în jurul meu.

Capul lui Nektas se lăsă în jos, şirul de coarne cu ţepi vibrând în timp ce buzele lui se desprindeau de dinţii masivi, care zdrobeau oasele. Mârâitul scăzut al avertismentului mi-a dat fiori pe şira spinării.

— Eîn regulă, a răpit Nyktos.

Privirea mea a zburat spre el. Ameţit de uşurare să-l aud vorbind, m-am legănat instabil în genunchi, devenind încet-încet conştient că aerul nu se mai simţea ca şi cum ar îngheţa.

„Nektas nu este... o ameninţare pentru tine," forţa Nyktos să iasă între dinţi strânşi. Lumina argintie sclipitoare a continuat să-i curgă corpul. „El... te protejează."

„De la ce?"

„Pe mine."

Nu avea sens, dar drakenul mare se uita la Primai. Nu eu. „Te-am rănit."

„El este îngrijorat... că voi... riposta din reflex." Nyktos îl răsuci pe al lui capul dintr-o parte în alta. „Că eu... voi face mai mult decât... doar să te rănesc."

„Nu ai vrea." M-am răsucit spre Nektas. „Nu mi-ar face rău."

„Aproape că am făcut-o."

Nicio parte din mine nu a crezut asta. Poate că asta m-a făcut un prost, dar dacă ar fi vrut să-mi facă rău, ar fi putut să facă asta de o mie de ori până acum.

Nektas nu s-a clintit, totuşi. îşi concentra atenţia asupra Primai, cu zgomotul de avertizare mai scăzut.

Nyktos coborî brusc, coborând într-un genunchi. Umbrele din jurul lui s-au retras în timp ce el a înclinat înainte, plantând o mână pe pământ. Şi-a plecat capul, umerii lui largi tremurând în timp ce valurile de sâmburi se linişteau şi se stingeau. Aripile lui s-au transformat în fum şi s-au împrăştiat. Pielea de piatră de la miezul nopţii s-a retras. Şuviţe de păr îi căzură pe maxilarul auriu-bronz. Nu a vorbit.

Minutele au trecut şi numai umerii i s-au mişcat, în sus şi în jos, cu respiraţiile lui scurte şi rapide.

Poate că nu era chiar bine. îngrijorarea a mâncat u urarea. încă în genunchi, am început să merg înainte. „Nyktos?"

Tăcere.

Nektas încetase în cele din urmă să mârâie. S-a întins înainte, blând ghinind umărul lui Nyktos.

— Sunt bine, spuse Nyktos răguşit, întinzându-şi mâna şi întinzând o mână

— pe partea laterală a fălcii late a lui Nektas. „Am nevoie doar de un minut."

Nektas s-a retras, dar nu şi-a luat ochii de la el şi a simţit acel moment ca o oră.

încet, Nyktos şi-a ridicat capul. Ochii plini de esenţă i-au întâlnit pe ai mei. „Asta a fost..." El şi-a dres glasul, iar când a vorbit din nou, vocea lui era mai stabilă, mai puternică. „A fost neaşteptat."

„Eu..." Lacrimile mi-au înţepat ochii când am clătinat din cap şi m-am uitat în jos la al meu mâinile. „Nu am vrut să fac asta. Jur. Nici nu ştiu cum am făcut asta."

„Trebuie să fie Culling. Nu am crezut că se va întâmpla – mi-am gândit că va fi mai degrabă un evlavie cu tine. Dar acele jar din tine sunt puternice. Ei te fac mai puternic... El a încetat, acea nenorocită de admiraţie din vocea lui revenind şi zăbovind în tăcere. „Când un zeu intră în Culling, esenţa lor creşte şi devine mai puternică. Şi pe măsură ce se apropie de finalizarea Culling-ului, pot avea... izbucniri. De obicei, este legat de o emoţie sporită, dar asta nu se întâmplă cu un evlavios. Nu când trec prin Culling. Mulţi dintre ei nici măcar nu pot valorifica esenţa aşa, chiar dacă urcă. Pur şi simplu, nu au suficient ether în ele pentru asta."

Mi-am încremenit mâinile la piept, mi-am ridicat privirea spre el.

Nyktos se apropiase. Nu îl auzisem mişcându-se. Era încă în genunchi. Nektas nu scosese niciun sunet, dar Nyktos era acum şi el sub adăpostul aripii lui Nektas. „Cu siguranţă simţeai emoţii sporite când s-a întâmplat."

Un râs tremurător şi slab a zbuciumat din mine în timp ce mi-a ars ochii. Mi-am întors repede privirea, închizând ochii. „îmi pare rău. Nu am vrut să o fac. Chiar nu am făcut-o."

„Ştiu", a şoptit el şi am smucit la atingerea degetelor lui pe obrazul meu. Degetele lui — „Pielea ta este din nou rece."

„E în regulă."

„Cum este în regulă?" Am încercat să mă las pe spate, dar mâna lui a urmat-o, curbatându-mi în jurul obrazului. Pielea lui era rece ca înainte. „Am făcut asta fără să vreau. Te rănesc."

„Nu ai făcut-o."

„Cred că am făcut-o." M-am ridicat, atingându-mi mâna pe obraz. Oare desfăcuse cumva pămîntul ceea ce făcuse sângele meu pentru el? Mi-am lăsat mâna. „Trebuie să hrăneşti...?"

„Nu este ceva pentru care trebuie să-ţi faci griji."

Nu am înţeles cum a putut chiar să sugereze asta. Sau de ce nu era mai deranjat de ceea ce făcusem. „Dacă fac asta din nou? Şi am rănit pe altcineva care nu e bine după aceea?"

Ochii i s-au închis pentru scurt timp, trăsăturile i s-au înmuiat. — Ne vom asigura că asta nu se va întâmpla, Sera.

Suna mai uşor de spus decât de făcut. „Cum-?" M-am smucit înapoi, de data aceasta căzând pe fund când îmi aminteam ce făcusem înainte ca Nyktos să mă găsească. „Am atins o Umbră."

„N-ar fi trebuit să fii nicăieri lângă ei."

„Nu asta e ideea."

Blândarea comportamentului lui a dispărutîn timp ce maxilarul i s-a întărit. „Aceasta este întreaga problemă."

„Nu asculţi. L-am atins şi a început să revină la viaţă."

„Ce?" Mâna lui a coborât atunci când Nektas şi-a întors capul spre noi.

„Nu am vrut să o fac. Nu am încercat. Dar i-am văzut... venele şi muşchii ei formându- se. Inima lui. Inima a început să bată, am spus. „Chiarînainte să-l ucizi, inima îi bătea şi mi- a vorbit."

Nyktos se retrase, cu ochii mari. „Nu se poate asa ceva." S-a răsucit spre Nektas. „Este? Nu am simţit asta."

Drakenul...

Nektas şi-a schimbat formele, chiar acolo, lângă noi. O explozie orbitoare de o mie de stele argintii minuscule i-a apărut pe tot corpul şi deasupra noastră, unde fusese aripa lui. Gura mi s-a căscat pe măsură ce ochelarii strălucitori s-au estompat, iar degetele au luat locul ghearelor, aripile s-au înfipt, iar carnea a înlocuit solzii.

Părul roşu şi negru aluneca peste o mulţime de carne tare, uşor crestată, căpruie.

„Eşti gol", am şoptit.

„Te deranjează asta?"întrebă Nektas.

„Pot fi?"

Nyktos şi-a întors capul spre mine. „Poate că nu ar trebui să continui să te uiţi atunci."

„Cum pot să nu?" am bolborosit.

Nektas zâmbi în timp ce flutură o mână. A urmat o explozie scurtă, slabă de lumină, apoi doar partea superioară a corpului i-a fost expusă. Pantalonii largi, de in, acopereau restul. „Mai bine?"

„Bănuiesc că..." am clipit. Am halucinat?

„Nu te întrebam." Nektas î i întoarse o privire ascu ită spre Nyktos.

Ochii Primalului s-au îngustat când colţurile buzelor lui îndreptau în jos.

„Cum ai făcut asta?” Am întrebat.

„Magie”, a răspuns Nektas. M-am încruntat când a îngenuncheat lângă Nyktos. — Eşti sigur că Umbra a vorbit?

Am dat din cap, lăsând să plece deocamdată toată chestia cu pantalonii magici. „ Mi- a spus Liessa.”

— Regina mea, repetă Nyktos.

„La dracu.” Un rânjet lent se răspândi pe chipul lui Nektas. „Este jarul.”

M-am săturat să aud despre jar, dar asta a confirmat că Nektas ştia că sunt doi jar în mine şi nu unul. în mod evident, Nyktos îi spusese încredere, dar îi spusese drakenului toată partea din Sotoria?

„Eythos ar putea face asta”, a continuat Nektas. „Ar putea ridica oasele morţilor. Era rar. îmi amintesc că a făcut-o doar o dată. Nu este acelaşi lucru cu a reda viaţa celor decedaţi recent. De aceea nimeni nu a simţit-o.” Şi-a înclinat capul în timp ce mă privea. „Acei jar sunt cu adevărat puternici în tine.”

— Aşa că mi s-a spus, am mormăit.

Nyktos se încruntă. „Nu ştiam că tatăl meu poate face asta.”

„Cred că nici măcar Kolis nu ştia.” îşi trecu pe spate o dungă de păr roşu peste umăr. „Probabil că ar trebui să eviţi să atingi ceva mort până când nu obţii acel jar.”

Mâinile mi-au căzut în poală. „Cu siguranţă voi încerca să evit să fac asta. Va fi greu pentru că îmi place să ating lucruri moarte.”

Zâmbetul lui Nektas se întinse, apoi se uită peste umăr. „Esti la nivel?”

Nyktos dădu din cap, atenţia lui concentrată asupra mea.

„Voi doi ar trebui să vă întoarceţi la palat. The Shades nu se va mai speria mult.” Nektas se ridică, strângându-l de umărul lui Nyktos înainte de a merge în labirintul de copaci morţi. Câteva clipe mai târziu, ramurile zdrăngăneau violent, iar Nektas s-a înălţat încă o dată în cer în forma lui drakenă.

„Deci...draken poate evoca hainele din aer?” Am întrebat. „Pot Primals să facă la fel?”

„Doar hainele pe care le-am purtat. Devine o extensie a noastră.”

„Oh. Asta are sens, cred.” încet, i-am întâlnit privirea în timp ce epuizarea adâncă până la oase se instala. Atâtea lucruri mi-au trecut prin cap. — N-o să mă laşi să plec, nu-i aşa?

„Niciodată”, ajurat el.

Neîncrederea şi frustrarea s-au ciocnit. „Aşadar, o să mă ţii captiv

aici, atunci? împotriva voinţei mele?"

Eather îi fulgeră din nou în ochi. „Cum rămâi aici, ca Consort sau prizonierul meu, va fi alegerea ta ."

„Nu este chiar o alegere când este acelaşi lucru."

„Dacă alegi să vezi aşa, atunci aşa să fie." S-a ridicat fluid, fără să arate niciun semn că l-am rănit. „Destinul tău este să nu mori în mâinile lui Kolis."

Pieptul meu s-a ridicat şi a căzut brusc, pe măsură ce finalitatea încercării mele eşuate şi ceea ce a însemnat s-a aşezat asupra mea. Aceasta fusese singura mea şansă. Nu avea să mai fie, nu atunci când se aştepta acum de la mine. „Atunci care este destinul meu?"

— Să fiu consoarta mea, spuse el. „Fie că îţi place sau nu."

Furia a crescut în timp ce mă uitam la Primai al Morţii. M-am prins de ea pentru că era mult mai bine decât disperarea şi lipsa de speranţă. — Vrei să spui că destinul meu este să mor ca consoartă?

Un muşchi i s-a bifat în tâmplă în timp ce se uita cu privirea. „Ar putea exista o altă modalitate de a-ţi preveni moartea."

„într-adevăr?" Am râs. „Precum ce?"

„Dacă aş avea cinci secunde de pace şi nu ar trebui să-mi fac griji că vei fi ucis, aş putea să mă gândesc la una."

Mi-am dat ochii peste cap. „Bine. Sigur."

A scos un zgomot care a sunat ca şi cum s-ar fi sufocat de un ţipăt de frustrare. Am zâmbit, cu privirea căzând pe pumnal. Am ajuns la el.

„Sper din tot sufletul că orice ai de gând să faci cu pumnalul să nu mă implice", mi-a avertizat Nyktos, în timp ce l-am strecurat repede în cizmă.

„Nu... nu mi-o lua", i-am ordonat, dar suna mai degrabă ca a pledoarie, care mi-a adus căldură în obraji.

„Dacă aş fi plănuit să ţi-o iau, aş fi făcut-o deja."

L-am privit cu grijă. — Nu ţi-e teamă că-ţi voi tăia gâtul până la coloana vertebrală, aşa cum ai spus?

„Nu."

Mi s-au îngustat ochii. „Ar trebui să fii."

El a zâmbit, trecându-şi degetele peste manşeta de pe bicepşi, scoţând un cârcel subţire.

M-am înţepenit când fumul se întindea rapid în spaţiul dinaintea lui, luând rapid forma calului său de război. Odin şi-a scuturat coama neagră în timp ce lăbuşa spre pământul acoperit cu cenuşă. Uitasem cu totul despre faptul că calul lui se pare că trăia în manşetă.

„Cum este...?” M-am liniştit când Nyktos mi-a aruncat o privire.

„Ce?”

„Nimic”, am mormăit, încercând să-mi potolesc curiozitatea despre cum l-ar putea evoca pe Odin să existe dintr-o manşetă de argint. Am eşuat cinci secunde mai târziu. „Este şi asta magie?”

„Magie primordială, da.”

M-am gândit la scaunul pe care l-a mutat mai devreme şi la focul pe care l-a pornit fără a atinge niciunul dintre aceste lucruri. „Deci, el nu este... real?”

„El este carne şi oase.” A tăcut o clipă. „Sper că nu plănuieşti să petreci ceea ce a mai rămas din cea mai lungă noapte vreodată în Dying Woods.”

„Şi dacă aş fi?”

„Te-aş ridica şi te-aş pune pe Odin însumi.”

„Mi-ar plăcea să te văd încercând.”

Nyktos sa înfruntat cu mine, iar expresia lui mi-a spus că era dispus să facă exact asta.

„Tot ceea ce.” M-am împins în picioare şi l-am ocolit, mergând cu greu spre Odin. M-am oprit când calul şi-a biciuit capul în direcţia mea. S-a aruncat încă o dată cu picioarele în pământ.

„Nu este atât de fericit cu tine.”

„Ce i-am făcut?”

Nyktos a venit în spatele meu, înclinând capul în timp ce a spus: „Ai ţinut un pumnal la gâtul meu şi m-ai lovit cu zâmbet.”

— Da, dar nu am făcut acele lucruri... M-am întrerupt. Magie primară.

„El este o extensie a ta. Am în eles.” Am oftat, privind calul. „îmi pare rău.”

a pufnit Odin, întorcându-şi capul de la mine.

„Va trece peste asta.” Nyktos m-a prins de şolduri şi m-a ridicat în aer înainte să am ocazia să reacţionez. Am apucat pomul, aşezându-mă înainte de a fi aruncat peste cealaltă parte. Nyktos s-a băgat în a în spatele meu. „în cele din urmă.”

Odinî i scutură coama.

Nu eram sigur de asta.

Nyktos s-a întins în jurul meu şi a luat frâiele. „Data viitoare când pui un pumnal în gâtul cuiva”, a spus el, răsuflandu-mi pe obraz în timp ce îl îndruma pe Odin spre palat, „mai bine ai fi serios”.

m-am înţepenit. „Chiar dacă este al tău?”

Braţul lui Nyktos s-a încrucişat peste talia mea, trăgându-mă de pieptul lui.

„Mai ales dacă este al meu."

Orphine aştepta chiarîn interiorul uşilor dinspre grajd, în intrarea îngustă care ducea în holul vizavi de biroul lui Nyktos. Nu a fost singura. Ector se rezemă de perete în timp ce păşi înainte, coborându-se pe un genunchi. „Era de datoria mea să o veghez", a spus ea. „Am eşuat. îmi pare rău."

Vina a crescut. „Nu e vina ta."

„Pentru o dată, Sera are dreptate", a răspuns Nyktos, iar eu i-am aruncat o privire cu ochii îngusti. „Nu trebuie să-ţi ceri scuze pentru imprudenţa ei..."

„Nepăsare?" am uierat. Mi-a făcut să sune de parcă aş fi ieşit la o plimbare liniştită prin Dying Woods.

— Sau curajul ei, continuă el, întorcându-mi privirea. Mi-am închis gura, surprins că el chiar se gândise la asta, să nu mai vorbim de asta. — Curaj nebunesc, continuă el.

începeam să regret că m-am simţit rău pentru că l-am rănit.

Ector se împinse de perete în timp ce Orphine se ridică, cu părul creţ şi mai palid la lumina lămpii. „Vitejie?"

„încerca să se îndrepte spre Dalos". Nyktos m-a prins de braţ. „Să-l omoare pe Kolis".

— La naiba, mormăi Orphine, dându-se înapoi de la noi.

Sângele se scurgea rapid de pe chipul lui Ector. „Nu poţi să fii serios."

„Mi-aş fi dorit să nu fiu." Nyktos m-a condus în jurul lor, pornind spre spate set de scări.

A urmat Ector. „De ce ai face aşa ceva? Chiar te gândeşti să faci asta?"

M-am oprit. „Deoarece-"

Nyktos nu avea nimic din asta. Mi-a dat drumul braţului, arătând pe scări. „Merge-"

„Nu-mi ordona ca şi cum aş fi un copil."

„Nu aş face-o dacă nu te-ai purta aşa."

Am văzut roşu. „Eşti sigur că n-ai crezut că mă comport ca unul când mă ţineai în patul tău şi colţii tăi în gât!"

— Uau, murmură Ector.

Ochii înflăcăraţi, argintii, s-au încuiat cu ai mei. „Sera.”

Sufocându-mă cu mai multe cuvinte pe care chiar nu aveam nevoie să le rostesc, am urcat scările ca o femeie adultă. Am ajuns la palierul de la etajul patru înainte ca Nyktos să mă ajungă din urmă.

„Orice te-ai gândit să spui acolo jos”, a început el, întinzându-mă în jurul meu şi deschizând uşa, „nu te mai gândi”.

„Ce?” Am intrat în hol. Avusese dreptate. Fusesem să-i spun lui Ector de ce mă duceam după Kolis. „Nu ai încredere în gardienii tăi cu adevărul exact despre ceea ce port în mine? Sau ţi-e teamă că, dacă ştiu, ar putea fi de fapt de acord cu mine?”

„Niciunul dintre ei nu ar fi de acord cu ceea ce ai încercat să faci şi nici te-ar ajuta în aşa ceva.”

Am râs. Şi, băiete, suna înfricoşător. „Nu le cunoşti atât de bine dacă gândeşti asta.”

„Si tu faci?”

„Le cunosc suficient de bine pentru a fi conştient de ceea ce este evident. Niciunul dintre ei nu mă place şi s-ar bucura să mă vadă plecat – fie plecând, fie dus la moarte.”

„Ce te face sa crezi asta?”

„Este o întrebare serioasă? Nu m-au iertat pentru ceea ce am plănuit cândva... Am gâfâit, împiedicându-mă înapoi când Nyktos a apărut în faţa mea.

„Nu mai face asta!”

„Ce ţi-au spus?” Vocea lui era joasă, dar fredona cu promisiunea violenţei.

„Nimic.”

A venit spre mine. „Spune-mi ce au spus şi cine a spus-o.”

„Nu trebuie să spună nimic ca să ştiu eu!” Mâinile mi s-au închis în pumni. „Uite, ultimul lucru pe care trebuie să-l fac este să-i fac mai nemulţumiţi de mine.

Şi nu vreau. Au deja toate motivele să nu mă placă. îţi sunt loiali, iar eu sunt doar Consoarta pe care nu ti-ai dorit-o niciodată – care a plănuit să te omoare. Dacă ei ar fi avut drumul lor, nu aş fi aici.” Am păşit în jurul lui şi am continuat pe hol, epuizarea de mai devreme revenind. „Este ceea ce este.”

Mulţumesc zeilor, Nyktos nu m-a oprit. Am ajuns în dormitorul meu, u urat să-l găsesc descuiat. Am intrat, închizând uşa în urma mea fără să mai spun un cuvânt. Am trecut pe lângă pat şi am desfăcut mantia. A căzut la

podeaua. Aveam nevoie de linişte. E timpul să te gândeşti şi să complotezi -

Uşa s-a deschis în spatele meu. m-am învârtit.

Nyktos a intrat ca o furtună. „Nu."

Am făcut un pas înapoi. „Nu ce?"

„Nu la asta. Aş vrea să mă odihnesc cel puţin câteva ore în seara asta", el a anun at.

„Tu eşti cel din camerele mele!" Mi-am aruncat mâinile în sus. „Nimeni nu te opreşte să dormi."

„Ai dovedit că nu poţi avea încredere să fii aici singur, iar eu nevoie de odihnă. Deci, dacă eu dorm, tu dormi."

„Nu poţi vorbi serios", am exclamat.

„Arăt de parcă glumesc?"

Părea de parcă ar fi vrut să ucidă un întreg regat. „Nu voi încerca nimic imediat după ce m-ai prins."

„Aş vrea să cred asta, dar ştiu mai bine. Nu pot avea gardieni staţionaţi în faţa uşii tale şi în curte, dedicaţi doar să se asigure că nu faci ceva nesăbuit. Cel puţin, nu până când nu voi puneîncuietori pe uşile balconului..." Şi-a înclinat capul în direcţia uşilor respective şi apoi şi-a atras atenţia înapoi asupra mea, cu sprâncenele ridicate. — Apropo, cum ai coborât de pe balcon?

Am avut sentimentul că nu i-ar plăcea răspunsul. „Magie? Ştii, acelea jarul este foarte puternic."

Mârâitul lui Nyktos mi-a ridicat fire de păr minuscule pe tot corpul. — Ai coborât pe partea laterală a palatului?

„Eventual?"

S-a uitat la mine. „O parte din mine este impresionată de faptul că ai reuşit asta."

„Ne putem opri cu partea aceea?"

„Puteai să-ţi rupi gâtul."

„Dar nu am făcut-o."

— Pentru numele naibii, Sera. Există aşa ceva ca să fii prea îndrăzneţ. Prea curajos."

„Nu eşti obosit? Să sărim peste această conversaţie." Mi-am încrucişat braţele.
— Mai ales că sunt sigur că l-am avut deja de cinci sute de ori.

A scos un alt blestem. „Ai dreptate. Pot să ţip mai mult la tine dimineaţa."

„Esti sigur de asta? Sau vei fi plecat convenabil toată ziua?" eu

rupt.

„ i-a fost dor de mine?”

— Nu, am bufnit eu. „Poţi merge la culcare.”

„Asta încerc să fac, dar după cum am spus, dacă dorm, tu dormi. Şi o vei face la îndemână.”

Maxilarul meu trebuia să fie pe podea. — în camera ta?

Nyktos trase aer în piept, căutând clar răbdare. „Unde altundeva?”

„Nu.”

Sprâncenele i se ridicară. „Nu?”

„Asta am spus. Ar trebui să fie un cuvânt suficient de simplu pentru a putea înţelege. Poti pleca acum.” Am arătat spre uşa prin care venise.

„Noapte bună.”

Nyktos se uită la mine. „Nu am timp pentru asta.”

„Ei bine, nici nu...” Ochii mi s-au mărit când el a pornit spre mine. „Ce faci?”

„Nu am de gând să stau aici şi să mă cert cu tine.”

Acea privire îi trecuse din nou pe faţă, cea pe care o avusese când a spus că mă va ridica şi mă va pune pe Odin. Am făcut câţiva paşi înapoi.

„Nu.”

S-a târât înainte.

Mi-am făcut ochii mari şi mi-am ridicat mâinile. „Mă simt cu adevărat emoţional chiar acum. S-ar putea să-mi pierd controlul şi să te rănesc din nou.”

„Mi-ar plăcea să te văd din nou folosind eather aşa. Şi asta a fost impresionant.”

O parte a buzelor i s-a curbat. „Dar acum că ştiu că se poate întâmpla, voi fi pregătit.”

M-am izbit de coloana patului şi apoi m-am întors... Nyktos m-

a prins de braţ şi m-am învârtit. Un braţ mi-a înconjurat talia în timp ce el se apleca, împingându-şi umărul de stomacul meu. Am ţipat când m-a ridicat de pe podea. Deodată, atârnam de umărul lui – umărul lui real – şi mă uitam la spatele lui.

Am rămas uimit fără cuvinte.

Apoi Nyktos se întoarse.

„Lasă-mă jos!” Am ţipat, împletitura mea alunecând înainte şi pocnindu-mi o parte a feţei.

„Nu.”

„Pune-ma jos!” M-am dus să-mi lovesc picioarele, dar celălalt braţ al lui s-a îndoit peste genunchii mei, prinzându-i. „Nyktos, jur pe zei...”

„Nu ar trebui să juri pe zei. Este blasfemie."

Am ţipat, dând pumnul înapoi când a deschis uşa care se învecina cu camerele noastre. Am încremenit, privind în coridorul întunecat al holului scurt. Uşa... fusese descuiată? Sau îşi folosise puterea pentru a-l debloca?

„Am senzaţia că eşti pe cale să mă loveşti cu pumnul într-un rinichi", a spus Nyktos m-a purtat pe coridor şi în dormitorul lui.

Pumnul mi s-a deschis pe măsură ce mirosul de citrice – al lui – creştea. „Nu, nu am fost."

„Nu cred că am întâlnit pe cineva care minte la fel de mult ca tine." Nyktos sa întors brusc, aruncându-mă pe pat.

„Idiotule!" Am sărit brusc când obiectele puţine din camerele lui au apărut la vedere, luminate de strălucirea aplicelor de perete. O garderoba. Câteva cufere şi canapeaua lungă de lângă o masă şi un scaun singur. Am fost puţin surprins că am fost din nou în camera lui.

Nyktos mi-a prins picioarele înainte ca eu să mă pot mişca, vârându-i unul între braţ şi piept în timp ce apuca cizma celuilalt. Scoase pumnalul, împingându-l în tăblia de lemn a patului, apoi trase cizma.

„Ce naiba?"

„Cizmele tale sunt la fel de murdare ca gura." A apucat cealaltă cizmă, iar şi aceasta a lovit podeaua cu o lovitură. „Şi în timp ce mă bucur de gura aceea în patul meu, nu mă voi bucura de cizme." S-a uitat în jos la pantalonii mei murdari şi însângeraţi.
„Trebuie să iasă şi ei."

„Wow. Nu cred că am avut vreodată un bărbat care mi-a cerut să-mi scot hainele atât de romantic înainte."

Ochii lui s-au îndreptat spre ai mei. Erau umbra cerului din afara palatului. Degetele mele s-au apăsat în pătura groasă de sub mine în timp ce el se uita la mine şi am ştiut că arăt la fel de dezordonat ca şi mintea mea. Mai mult păr smuls de împletitura în care era. Pielea tăiată de ramuri. Era furios pe mine şi nu eram tocmai încântat de el şi de manipularea lui, dar... dar ceva sa schimbat între noi. Un alt tip de tensiune a îngroşat aerul, accelerându-mi pulsul şi trimiţând un fulger de conştientizare prin mine.

Deodată, m-am întrebat dacă se gândea la ultima dată când am fost în dormitorul lui şi pe patul lui. Sau dintre noi în camera de primire. Am fost. Căldura mi-a lovit sângele, urmată de o durere pulsatorie.

Nările lui Nyktos se fulgeră, iar pieptul i se ridică brusc. — Da-ţi pantalonii jos, Sera.

Acele cuvinte m-au lovit ca o lovitură fierbinte, lovindu-mă de partea deosebit de impulsivă a naturii mele. „Le vrei jos?" M-am rezemat pe coate şi mi-am ridicat sprâncenele. „Va trebui să le dai jos."

Nyktos a rămas complet nemişcat. Nici măcar pieptul nu i s-a mişcat, dar i-au alunecat în ochi fâşii subţiri de alune. Nu ar face-o. Ştiam asta când am făcut cererea.

Buzele mele au format un zâmbet strâns. — Atunci cred că voi dormi în ele.

A venit atunci în faţă, punând un genunchi pe pat. Aerul mi s-a înfipt în gât. M-am strâns peste tot în timp ce mâinile lui se mişcau sub tivul puloverului, apoi m-am slăbit când degetele lui s-au ondulat sub bandă.

Ochii lui nu i-au părăsit niciodată pe ai mei. — îţi vei ridica fundul sau va trebui să fac asta şi pentru tine?

Mi-am mu cat buza i mi-am ridicat fundul.

Fulele de eather din ochii lui au devenit mai strălucitoare în timp ce îmi trăgea pantalonii peste şolduri şi apoi în jos pe coapse, fără să se deranjeze nici măcar cu nasturii. Muşchii din stomacul meu s-au încolăcit în timp ce i-a tras pe picioarele mele, dosul degetelor lui zdrobindu-mi pielea ca un sărut rece. Nici măcar nu am auzit că pantalonii au lovit podeaua. Privirea lui a rămas fixată pe a mea în timp ce degetele lui mi-au prins şosetele de lână. Au căzut şi ei undeva dincolo de pat.

încet, acele gene groase s-au lăsat în jos. „La dracu."

Puloverul şi salopeta se înghesuiseră în jurul coapselor mele şi, din punctul lui de vedere şi din acel cuvânt, ştiam că putea vedea că am sărit peste lenjeria în graba mea de a pleca mai devreme.

Inima îmi tunea când privirea lui s-a ridicat pentru a o întâlni din nou pe a mea. The esenţa îi zvâcni alene în ochi. „Puoverul este şi el murdar."

Sub pomeţi i se formau goluri şi vârfurile colţilor a apărut. „Ridică-ţi braţele."

M-am ridicat, aşa că m-am odihnit în genunchi, mi s-a tăiat respiraţia, deoarece ne-a adus corpurile la câţiva centimetri de atingere. Mi-am ridicat braţele. Mâinile i se înfundă în materialul gros. Ochii mi s-au închis când el a tras puloverul în sus şi peste capul meu. Mi-a izbucnit pielea de găină pe pielea braţelor mele acum goale. Slipul mărginit de gossamer, strâns strâns de sânii mei şi căzând mai lejer peste talie şi şolduri. Abia ascundea ceva şi eram aproape la fel de gol ca atunci când mi-a dat sângele. îi simţeam privirea, grea ca o mângâiere, peste umerii mei – fără nici măcar o urmă de rană acum – şi umflarea sânilor mei. Apoi mai jos.

Vârfurile degetelor lui m-au periat pe braţ, deschizându-mi ochii. El a fost

tăcut când a ajuns în spatele meu, adunându-mi împletitura. I-am văzut degetele netezind pe lungimea groasă, oprindu-se când au ajuns la bandă făcând tot posibilul să ţină masa. L-a tras, alunecând-o pe încheietura mâinii. începu să desfăşoare încet şi cu grijă împletitura. Privirea mea a zburat spre a lui.

— Nu poate fi confortabil să dormi pe împletitură, murmură el, cu vocea mai groasă, mai bogată.

Am tăcut, ţinând complet nemişcat în timp ce el despărţea cu meticulozitate buclele. Am fost în mod inexplicabil mişcat de faptă.

Mi-a drapat lungimea părului peste umeri şi spate când a terminat, dar degetele lui au zăbovit în şuviţe, mişcându-se spre vârfurile care mi-au atins talia. — Ai terminat să te lupţi cu mine?

„Pentru acum."

Buclea buzelor lui s-a întors în timp ce şi-a ridicat privirea spre a mea. „Şi totuşi parcă suntem încă blocaţi în luptă." Şi-a îndepărtat degetele de pe părul meu şi şi-a ridicat degetul mare pe obrazul meu, atingând pielea de sub zgârietură şi apoi gâtul meu, chiar sub muşcătura vindecătoare.

Nyktos rămase acolo câteva clipe, apoi se trase înapoi. M-a privit în timp ce-şi dădea jos cizmele, de parcă s-ar fi aşteptat să mă arunc. Dar nu minţisem când spuneam că am terminat de luptat pentru noapte. Epuizarea revenise încă o dată, dar de data aceasta era caldă în loc de fragilă. Am rămas acolo unde mă lăsase, privindu -l când făcea un pas înapoi şi se întoarse într-o parte. Privirea mi s-a afundat şi am văzut linia dură a excitării lui, clară pe pantalonii lui. O durere plăcută s-a instalat în sânii mei şi mai jos când şi-a scos tunica. Vârtejurile de cerneală de-a lungul părţilor laterale şi din spate erau o neclaritate în lumina slabă în timp ce se plimba pe marginea patului, către dulapul său. A deschis ouă i apoi a coborât mâna la pantaloni. Buzele mele s-au întredeschis în timp ce el le-a desfăcut, dezvăluind curba dură a fundului său. Nu mi-am întors privirea, aşa cum făcusem la lac. M-am înmuiat în carnea aurie-bronzică şi în praful de păr întunecat de pe picioarele lui.

Corpul lui era... era indecent.

Nyktos şi-a pus o pereche de pantaloni largi, negri, ca cei pe care îi manifestase Nektas. Se întoarse spre pat şi şi-a eliberat părul de nodul de la gât. în timp ce şuviţele i-au căzut pe umerii, nu m-am putut abţine să nu mă gândesc cât de intim a fost asta.

Luminile din perete s-au stins când se apropie de pat, cufundând camera în întuneric.

— Ăsta am fost eu, mi-a spus el răsuflat.

Mi-a luat ochilor un moment să se adapteze. Era lângă patul lui. „Magie mai mult?”

„Da.”

Patul s-a scufundat sub greutatea lui, iar eu... eram încă acolo unde mă lăsase.
În întuneric, a venit la mine. Şi-a încrucişat braţul peste talia mea, iar eu nu m-am împotrivit – mai ales în stare de şoc – în timp ce mă trăgea înapoi şi apoi în jos, aducând o pătură peste picioarele mele. Capul meu s-a lovit de o pernă, iar apoi patul s-a mişcat mai mult în timp ce el s-a aşezat în spatele meu.

Braţul lui era încă întins peste talia mea, dar nicio altă parte a corpului nostru nu s-a atins, deşi nu putea fi mai mult de un centimetru de spaţiu care ne desparte. Ochii mei erau mari şi aţintiţi asupra întunericului. Au trecut câteva momente. „Nu credeam că ai vrut să spui la îndemână, în sensul literal.”

„Am făcut.” Respiraţia lui rece mi-a atins umărul, trimiţând un fior uşor prin mine.

Greutatea braţului lui era... era prea împământată. Prea totul. „Nu cred că pot dormi aşa.”

„Dacă eu pot, tu poţi.”

„Nu ştiu despre asta.”

— închide ochii şi încearcă, Sera.

Doamne, când îmi spunea numele aşa – ca şi cum ar fi un jurământ solemn – mă lăsa mereu zbuciumat şi zbuciumat. Mi-am închis ochii, auzind doar sunetul inimii mele şi respiraţiile lui adânci şi constante şi m-am concentrat asupra acelei respiraţii până când am... am făcut imposibilul şi am adormit. Nu ştiam cât timp a trecut înainte să mă trezesc.

Ceva...ceva sa întâmplat.

M-am uitat în întuneric, devenind rapid conştient de cât de strâns mă ţinea Nyktos. Avea braţul lipit de talia mea, iar alunecarea a fost o barieră fără importanţă împotriva presării la rece a cărnii lui pe spatele meu. Pieptul lui s-a ridicat şi a coborât brusc, iar respiraţia i-a venit în explozii rapide şi scurte pe curba gâtului şi a umărului meu.

El visa?

Am încercat să-mi întorc capul să mă uit înapoi la el, dar braţul i s-a strâns, atrăgându-mă mai adânc pe curba corpului lui. „Nyktos?” Am şoptit.

Nu a fost nici un răspuns.

îngrijorarea a crescut. M-am întins în jos, atingând muşchiul încordat şi încordat al lui bra .

Un tremur i-a străbătut tot corpul. — Promite-mi, râpă el. „Promisiune Eu nu vei mai merge niciodată după Kolis.”

Inima mi-a bâlbâit în timp ce am tras o respiraţie superficială.

— Promite-mi, Sera. Niciodată.”

Mi-am strâns ochii împotriva umezelii care se adună brusc în ei şi am spus două cuvinte pe care nu ar trebui. „I i promit.”

Capitolul 8

Nyktos dispăruse când m-am trezit, dar ultimele mele cuvinte către el au zăbovit.
Promlte-ml.

Nu ar fi trebuit să fac acea promisiune. Rolându-mă pe spate, am întors capul. Privirea mea s-a aruncat de pe noptieră şl de pe cutia mică de lemn de pe ea, spre locul în care pumnalul meu stătea pe perna de lângă al meu. Inspirând adânc, am expirat încet şl am luat pumnalul. Ml-am văzut halatul la picioarele patului. Nyktos trebuie să-l fi recuperat.

Acea nouă crăpătură în piept mi-a pulsat când m-am ridicat.

Piatra era rece sub picioarele mele în timp ce am trecut prin pasajul slab luminat şi am intrat în camerele mele. Am stat câteva clipe sub candelabru de sticlă, încercând să-mi pun gândurile în ordine. Am eşuat aseară. Deci, ce aveam de gând să fac acum?

Nu a fost nici un răspuns. Doar sosirea lui Baines şi a apei proaspete, urmată de Orphine. Scuzele ei lui Nyktos cu o seară înainte încă îmi opăreau pielea de ruşine.

„Odată ce eşti gata, am să te escortez la Nyktos", anunţă Orphine în timp ce se mişca să închidă uşile.
„Voi aştepta în hol." Ea făcu o pauză.
„Te rog să nu mai încerci să alergi pentru asta."

„Nu voi." Mă aşteptam la un fel de remarcă caustică de la ea, dar tot ce făcu a fost să încuie din cap înainte de a ieşi în hol.

M-am întors înapoi spre camera de baie. Cel puţin ceea ce i-am spus lui Orphine nu era o minciună. Nu aş încerca să evadez chiar acum. Dar ar trebui să încerc din nou.
Şi asta a făcut ca noua crăpătură din piept să se simtă şi mai instabilă, de parcă ar fi riscată să se adâncească şi să se răspândească.

Mi-am frecat centrul pieptului, oprindu-mi gândurile înainte ca acestea să revină la mizeria de emoţii care provocase fisura. Nyktos aştepta şi aş putea la fel de bine să închei ceea ce ar fi probabil un festival epic de căţeluţe.

împingându-mi părul înapoi de pe faţă, m-am încruntat la textura murdară, eu

mi-am retras degetele şi mi-am aruncat privirea în jos. Un strat subţire de cenuşă mi-a acoperit mâinile care au avut vreodată doar putere care a vindecat şi a adus viaţă. Dar l-am rănit pe Nyktos.

Genul ăsta de putere a ucis.

Ar putea fi chiar atât de puternic jarul? îmi dădeau abilităţi divine chiar şi acum? Nu era neplauzibil când m-am gândit la asta. La urma urmei, jarul îmi dăduse întotdeauna puteri.

Doar că nu am vrut să... rănesc pe nimeni. Nu din intenție.

Am înghiţit în sec, forţându-mă să merg mai departe. Am intrat în camera de baie şi am luat o cârpă curată. Am pus un prosop lângă cadă şi am îngenuncheat. Am smuls de pe slip şi am ratat deja urma slabă de citrice care se agăţa de material. Urmărind intrarea, m-am spălat repede şi apoi mi-am scufundat capul în cadă, frecându-mi energic părul.

Trecuse mult timp nelegiuit pentru a rezolva toate încurcăturile de după, dar era aproape uscat când m-am dus la garderobă.

Nu au mai rămas multe opţiuni când vine vorba de ţinută: câteva pulovere, o pereche de jambiere groase, negre şi trei rochii. Am ales un pulover şi nişte jambiere şi apoi m-am alăturat lui Orphineîn hol.

Drakenul a tăcut în timp ce m-a condus la primul etaj al palatului, cu o carte din nou ascunsă sub braţ. Singurul zgomot era cel al cizmelor noastre bătând de pe podelele de piatră.

— îmi pare rău pentru Davina, am spus, fără să ştiam dacă fusese aproape de draken sau nu. Când nu am primit niciun răspuns, m-am uitat la ea. „Si eu sunt...

De asemenea, îmi pare rău că te-am făcut să simţi că nu ţi-ai îndeplinit datoria. Nu a fost vina ta şi nu te-ai aşteptat să cobor de pe balcon.

Orphine şi-a arcuit o sprânceană, dar asta a fost. împreunându-mi buzele, mi-am întors privirea în timp ce vinovăţia s-a instalat puternic în pieptul meu. Mi-am imaginat că antipatia ei faţă de mine ajunsese la o ură năprasnică şi nu puteam învinovăţi tocmai...

— Ai dreptate, spuse ea. „Nu mă aşteptam să escaladezi zidurile palatului. Mă îndoiesc că mulţi ar face-o, dar apreciez scuzele... şi ceea ce intenţionaţi să faceţi."

Capul meu s-a îndreptat spre ea când am ajuns pe scări. „Tu faci?"

„Ceea ce ai făcut s-ar fi terminat într-un dezastru", a spus ea. „Dar disponibilitatea ta de a-ţi asuma un astfel de risc vorbeşte despre integritatea ta. Şi asta trebuie respectat. Onorat."

Apreciat? Onorat? Am încercat să mă gândesc la o perioadă în care am fost la capătul de primire a oricăruia dintre acele lucruri, în timp ce traversam sub o arcada.

înainte de noaptea celei de-a şaptesprezece ani, fusesem onorat, dar nu pentru nimic din ce făcusem. Doar pentru ceea ce familia mea credea că pot face pentru regat. Au respectat asta. Nu eu.

Am ajuns în foaierul gol, dar puternic luminat şi am trecut pe sub lumânările de sticlă în cascadă alimentate de energia primordială. Mă aşteptam pe jumătate să ne aştepte o întreagă flotă înarmată de paznici. Respirând scurt, am aruncat o privire către piedestalul simplu, alb, fără nimic pe el, întrebându-mă pentru a eneasa oară ce stătuse acolo odată. Un fel de energie nervoasă a bâzâit prin mine în timp ce treceam pe lângă intrările către holuri, dintre care unul găzduia biroul lui Nyktos. Palatul era ciudat de tăcut când am trecut pe lângă acel coridor.

Anxietatea mi-a crescut. „Unde mergem?"

„La Nyktos", a răspuns ea. Atât era deja evident, dar ea nu a detaliat.

Mi-am încrucişat un braţ peste stomac în timp ce privirea mea s-a mutat spre sala tronului. Paşii mi-au încetinit. Nu-mi aminteam să fi văzut uşile închise înainte. Dacă aveam, atunci eram mai puţin atent decât îmi dădeam seama pentru că pe ele era pictat un design frumos. Acelaşi fel de liane brodate pe tunicile pe care le purtau Nyktos şi gărzile lui fuseseră gravate în argint. Frunze albe de plop au înflorit din viţă de vie. în centrul fiecărei uşi se aflau două semiluni faţă în faţă, iar în spaţiul dintre ele, peste uşile închise şi pictate în spatele lianelor în spirală, era forma unui lup.

Un lup alb.

Am clipit, sprâncenele mi s-au ciupit în timp ce mă uitam la desen

— Jarul aparţinând lui Nyktos mi-a frezonatîn piept în timp ce uşile s-au deschis în tăcere la apropierea noastră, dezvăluind doi paznici necunoscuţi. Mi-a zburat pulsul. De ce m-am întâlnit cu el aici? Cu simţuri în alertă maximă, am intrat în sala tronului şi m-am oprit brusc.

Sub strălucirea cerului împrăştiat cu stele, sus deasupra tavanului deschis, şi miile de lumânări aprinse care căptuşeau pereţii, stăteau... zei buni, trebuiau să fie sute de bărbaţi şi femei în sala tronului, îmbrăcaţi în gri închis, dintre gărzile Primalului şi înarmaţi până la un centimetru din viaţa lor.

Nu puteau fi toate pentru că ştiam că Rise şi Lethe nu vor rămâne neprotejate, dar camera vastă, circulară, era aproape plină. Privirea mea largă s-a aruncat peste marea de feţe. L-am văzut pe Saion stând cu Rhahar vizavi de Rhain şi Ector. Alături de ei stătea un alt mascul, unul cu părul întunecat şi ondulat şi aceeaşi piele palidă, fildeş, ca şi Orphine. Rhain şi-a întors privirea, a lui

maxilarul strâns când privirea mea a atins-o pe a lui.

Confuzia mea a crescut doar când i-am văzut pe Lailah şi Theon, alăturaţi de un draken purpuriu cu solzi negre, care a ajuns la înălţimea genunchilor. A fost ciudat să-l văd pe Reaver în forma lui dracună, când arăta ca un băiat de zece ani, cu păr blond zdruncinat, o faţă de spiriduş şi ochi solemni, prea serioşi, ultima oară când îl văzusem. Apoi m-am uitat la estradă.

Nyktos stătea în faţa tronurilor goale, îmbrăcat într-o cămaşă lejeră şi pantaloni întunecaţi. Chiar şi de la distanţă, ochii lui i-au găsit şi i-au ţinut pe ai mei. Inima a început să-mi bată cu putere în timp ce stăteam acolo.

„Vino." Orphine mi-a făcut semn să urmez.

De parcă aş fi căzut sub o vrajă, picioarele mi s-au mişcat. Gărzile şi zeii s-au despărţit în timp ce mergeam înainte, camera atât de liniştită încât mă temeam că nu vor putea auzi tunetul inimii mele când ajungeam la treptele rotunjite. Chiar nu aveam idee ce se întâmplă, dar nu credeam că Nyktos mă adusese înaintea tuturor acestor oameni să ţipe la mine. Trebuia să ştie cât de prost ar merge asta pentru el, Primai sau nu. M-am oprit din nou pentru că Orphine avea şi...

Pentru că privirea intensă a lui Nyktos era încă fixată pe mine şi pe părul meu, pe care îl lăsasem jos. Acea alegere nu avusese nimic de-a face cu fascinaţia lui pentru ea sau că el spusese odată că îi aminteşte de lumina lunii. Deloc. Mi-a furnicat ceafă în timp ce urcam încet treptele scurte.

— E în regulă, spuse Nyktos cu o voce abia peste o şoaptă.
Lumina lumânărilor a strălucit de pe manşetă în timp ce îşi întindea mâna către mine. „Ia-mi mâna."

Prea confuz ca să-l refuz, am făcut ce mi-a poruncit. Nyktos a dat din cap în timp ce m-am întors să-i înfrunt pe cei de jos. Gardienii de la uşi le închiseră în timp ce Reaver ieşea afară din masa de oameni. Ghearele pocnind încet în timp ce traversa podelele de piatră din umbră, urcă treptele. Nu l-am văzut pe Nektas, dar l-am văzut pe Aios stând lângă Paxton, tânărul băiat muritor pe care Nyktos îl adusese în Shadowlands după ce încercase să-l fure de buzunare. Ciupirea confuză a trăsăturilor ei a oglindit ceea ce am simţit.

Nyktos şi-a pus cealaltă mână pe umărul meu, frigul degetelor lui sângerând prin pulover, servind încă o dată ca un reamintire a ceea ce i-am făcut. „Cei adunaţi aici sunt unii dintre aliaţii mei cei mai de încredere", a continuat el încet. M-a uimit atunci că nu s-a referit niciodată la gărzile lui sau la zeii de sub el ca slujitori. El vorbea doar despre ei ca fiind egali. „Au jurat să protejeze Ţările Umbrelor şi să stea împotriva lui Kolis şi a celor care susţin falsul Primai al Vieţii."

Stomacul meu a mai zburat când Reaver s-a ghemuit lângă picioarele mele.

„Toţi au făcut acest lucru ştiind că jurământul lor se va termina probabil cu moartea. Şi totuşi, ei lucrează activ pentru a readuce Iliseeum la ceea ce a fost cândva – un tărâm de pace şi corectitudine pentru toţi. Toţi sunt curajoşi, aproape de vină, spuse el, ridicându-şi vocea. „Aşa cum eşti."

Aerul mi-a ieşit din plămâni.

Nyktos mi-a strâns mâna în timp ce îşi ridica privirea spre mulţime. „Oricine dintre ei ar fi făcut aşa cum ai făcut tu noaptea trecută", a spus el, lăsându-şi vocea să treacă prin sala tronului. „Orice dintre ei s-ar sacrifica dacă ar crede că asta i-ar proteja pe Shadowlands şi pe cei care caută adăpost aici." Şi-a ridicat capul în timp ce Reaver se rezema de picioarele mele, potolind tremurul slab care începuse acolo. „Seraphena nu a depus niciun jurământ, nu şi-a jurat loialitate şi nici nu poartă încă coroana Consoartă. Nu a fost aici de mult timp, darîncă era dispusă să-şi rişte viaţa pentru a vă proteja pe toţi – pe toţi cei din Ţările Umbrelor şi dincolo. Crezând că ea a fost cauza recentelor atacuri, a plănuit să se predea lui Kolis.

Deşi nu ea este cauza, spuse el, minciunile uşoare rostogolindu-i lin de pe limbă. „Curajul ei este de neegalat, chiar şi între voi toţi."

Nu s-au auzit râsete dispreţuitoare, în timp ce şocul s-a răspândit pe feţele celor pe care i-am recunoscut şi ale celor pe care nu i-am recunoscut. Şi eu... am fost la fel de surprins cum am stat acolo. Nu ştiam dacă ar trebui să-l strog pe Nyktos sau să-l îmbrăţişez. Pentru că nimeni – absolut nimeni – nu recunoscuse vreodată nimic din ce făcusem într-un mod atât de public. Am auzit un murmur scăzut în timp ce privirea mea a trecut peste mulţime, oprindu-se asupra lui Aios. Sângele se scurse de pe faţa ei.

Degetul mare al lui Nyktos mi-a trecut în interiorul palmei, făcându-mă să trec. „Seraphena va fi o Consoartă mai mult decât demnă de săbiile şi scuturile pe care fiecare dintre voi le va mânui pentru a o păzi. Unul dintre Shadowlands va fi onorat să aibă."

M-am simţit ameţit în timp ce mă uitam la Aios, apoi mişcarea mi-a atras atenţia. Ector a ie it din mul ime, retrăgându- i sabia. îl încrucişă peste piept în timp ce se lăsa într-un genunchi. „Atunci ne vom strădui să merităm o asemenea onoare."

M-am smucit din nou, ciocnindu-mă de Nyktos în timp ce Reaverîşi ridica aripile şi îşi întindea gâtul, scoţând un apel zguduitor, ascuţit. Nyktos m-a liniştit în timp ce Saion a făcut la fel ca Ector, apoi Rhahar şi gemenii. Atunci strigătele au răsunat cu jurământul lui Ector în timp ce săbiile au fost ridicate, iar zeii şi gărzile au îngenuncheat deopotrivă.

„Niciunul dintre ei nu va adăposti gânduri rele faţă de tine acum. Ei vor

te vad asa cum esti. Curajos şi îndrăzneţ." Nyktos îşi lăsase capul în jos, vorbind astfel încât doar eu să-l aud. Respiraţia lui rece a dansat peste coaja urechii mele, trimiţându- mi un fior peste piele. „Şi dacă încă mai adăpostesc gânduri rele, vor fi ultimele pe care le-au avut vreodată. Indiferent cât de loiali sunt ei Ţărilor Umbrelor, îi voi distruge."

m-am înţepenit.

Nu era o singură parte din mine care să se îndoiască de sinceritatea ameninţării lui. Era în umbra vocii lui, iar eu... ei bine, eram încă dezbătut între a-l sugruma pe Nyktos şi poate să-l sărut.

Evident că nu uitase ce am spus despre gărzile lui. Acest discurs a realizat două lucruri. A câştigat favoarea celor nemulţumiţi de mine şi, în acest proces, m-a dat şah- matîntr-un mod destul de impresionant.

Pentru că Nyktos tocmai se asigurase că toţi cei din cameră ar fi foarte puţin probabil să mă ajute în orice încercări viitoare de a merge la Kolis. Ceva la care Nyktos nu s-ar fi gândit niciodată dacă nu mi-aş fi deschis gura mare şi i-aş fi spus că gărzile lui ar fi fost bucuroşi să mă vadă plecat. Nu numai asta, m-ar urmări şi mai de aproape acum că ştiau ce sunt capabil să încerc.

M-am uitat peste umăr la el, îngustându-mi ochii. „Nemernic deştept"
Am şoptit.

O parte a buzelor i s-a curbat în sus. „Ştiu." Esenţa s-a luminat în ochii lui când şi-a înclinat capul în jos spre al meu, aducându-ne gura atât de aproape încât m-am gândit pentru o clipă că ar putea chiar să mă sărute. „Dar mă refeream la fiecare cuvânt pe care l-am spus. Eşti curajos şi puternic. Vei fi o consoartă mai mult decât demnă de săbiile şi scuturile lor."

Umezeala s-a repezit în ochi şi mi-am întors repede privirea. A trebuit să.
Emoţia zdrenţuită şi crudă se umfla. Ceea ce a spus a însemnat tărâmul pentru mine, pentru că fiecare cuvânt pe care îl rostise fusese despre mine şi despre acţiunile mele . Nu ce credea el despre mine. Nu ceea ce eu sau jarul am putut face pentru el, ci ceea ce am ales să fac. Şi pentru prima dată în viaţa mea, am simţit că sunt mai mult decât un destin la care nu acceptasem niciodată. Mai mult decât jarul pe care îl purtam în mine.

M-am simţit ca... mai mult.

Capitolul 9

Orphlne mă condusese de pe estradă, prin camera de război şl pe coridorul îngust care ducea la aripa de est şl la biroul lui Nyktos, apoi mă lăsase în picioare în alcovul întunecat, încă năucit de acţiunile lui Nyktos. îndolndu-mă că sunt lăsat singur, am deschis uşa şl m-am oprit la jumătatea pasului.

Ceea ce am văzut nu a fost deloc ceea ce mă aşteptam.

Nektas stătea pe canapea vizavi de o măsuţă cu o farfurie acoperită şl un ulcior de suc, cu picioarele lungi întinse în faţa lui şl încrucişate la glezne. Braţele îl erau încrucişate pe piept, întlnzând materialul cămăşii sale negre. Avea ochii închişi şl capul plecat pe spate, dezvăluind carnea aramle a gâtului. Părul lui lung şl negru, striat de roşu, cădea peste un umăr, unde...

în forma el dracună, fiica lui stătea întinsă pe spate lângă el, cu picioarele din spate lipite de perna canapelei, în timp ce bătea şuviţele de păr ale lui Nektas cu ghearele din faţă.

Jadls şl-a întors capul oval, maro-verzul, spre mine. Ochii el de nuanţă purpurie s-au mărit în timp ce ea a lăsat afară ceea ce am putut doar presupune că a fost un scârţâlt de surpriză. O surpriză fericită?

„Bună dimineaţa”, bubul vocea profundă a lui Nektas.

Jadls scoase din nou acel sunet în timp ce îşi smulse ghearele din părul tatălui el, smuclndu-l capul de mal multe ori înainte de a se elibera. Nu a dat nlclo reacţie, cu ochii închişi. Micul draken s- a rostogolit pe burta el. Aripi subţiri, aproape translucide, s-au desfăşurat în timp ce ea sări jos de pe canapea, aterizând cu o bufnitură moale.

Grăblndu-se pe podea cu două picioare şl apoi patru, Jadls a alergat direct spre mine. Strângându-ml jambierele, ea ţopăla în timp ce şucea o dată şl apoi de două ori, trăgând de material.

„Vrea să o ridici”, a comentat Nektas. „Dacă nu te supui asta, probabil că ea va face o furie.” S- a deschis un ochi roşu-vln.
„Nu vrei să se întâmple asta. Ave I încredere în mine.”

Având în vedere că începea să tuşească fum şi flacără, chiar nu am vrut asta. Am ezitat, totuşi, privindu-mi mâinile. Am înghiţit în sec. — Eşti sigur că vrei s-o iau?

„De ce aş avea o problemă cu asta?”

— Ai văzut ce i-am făcut lui Nyktos. I-am aruncat o privire ascuţită.

„Ceea ce i-ai făcut lui Ash a fost un accident. Una pe care nu mi-e teamă că o repeţi cu fiica mea.”

Speram cu adevărat că încrederea lui nu era deplasată în timp ce m-am aplecat în talie, întinzându-mi braţele aşa cum îmi arătase Nyktos. Jadis nu a ezitat. Atingerea solzilor ei a fost rece pe pielea mea în timp ce ea s-a prins de braţele mele fără să-şi folosească ghearele. Am ridicat-o şi ea s-a lipit imediat de pieptul meu, înfăşurându-şi braţele în jurul gâtului meu.

„Ai grijă la ea...”

O aripă m-a pocnit în faţă.

— Aripile ei, termină Nektas oftând. „îmi pare rău.”

„E în regulă.” Mi-am lăsat capul pe spate în timp ce Jadis s-a clătinat mai aproape, degetele ei cu gheare afundându-mă în părul meu. Respiraţia ei mi-a gâdilat pe partea laterală a gâtului, în timp ce ea scotea un zgomot moale, zgomotos. „Doar nu-mi sufla foc.”

Ochi mari şi roşii aprinşi i-au întâlnit pe ai mei. a ciripit Jadis.

„Sper că a fost un acord”, i-am spus.

— îi place de tine, spuse Nektas. „Aşadar, dacă se întâmplă să respire sau să eructe un pic de foc asupra ta, va fi pur întâmplător.”

„Bine de ştiut”, am murmurat, bătându-i în centrul spatelui. Am aruncat o privire în jurul biroului. „Nu ai fost în sala tronului.”

„Nu aveam nevoie să aud ceea ce ştiam deja.”

Pentru că mă vedea deja curajos şi îndrăzneţ? Căldura s-a strecurat în obrajii mei. Sau pentru că era deja pregătit să încerc o altă evadare? Probabil cea din urmă.

„Ash ar trebui să fie aici în câteva.” Nektas făcu un semn către masă. „A primit mâncare pentru tine.”

Frasin.

Nektas a fost singura altă persoană care l-a numit aşa. Pofta mea nu se găsea nicăieri în momentul de faţă, dar m-am dus la singurul scaun aşezat la masă şi m-am aşezat în timp ce Jadis şi-a continuat vorbăria joasă. Am aruncat o privire spre Nektas.

M-a privit aşa cum a făcut-o după ce am fost rănit în Pădurea Roşie. Curios de ceea ce părea să vadă. Nu mi-am permis să mă gândesc la felul în care îl văzusem gol sau cum a fost martor la eşecul meu total de a scăpa.

Scuturând capul, l-am mişcat uşor pe Jadis în timp ce am întins mâna după ulciorul cu suc, turnându-mi un pahar. „Acum eşti însărcinat să mă supraveghezi până când Nyktos sau altcineva este disponibil?”

„Sunt aici pentru că am ales să fiu.”

Mi-am arcuit o sprânceană. „Nu trebuie să minţi.”

Nektas î i înclină capul. Părea relaxat în timp ce vorbea, dar un curent subteran de energie năpădea sub carnea lui. „De ce aş minţi despre aşa ceva?”

Am ridicat din umeri, dorind să cred că Nektas a fost aici pentru că a vrut să petrec timp cu mine în loc de toţi ceilalţi.

„Orphine ar fi rămas cu tine dacă ar fi fost nevoie de mine în altă parte, dar am vrut să-ţi ţin companie până la sosirea lui Ash.” Capul lui Nektas se îndreptă.

— Oricum, m-am gândit că aş fi o companie mai bună decât Orphine.

Am pufnit în timp ce mi-am luat paharul, evitând cu stricteţe ca aripa lui Jadis să-l doboare din mână în timp ce ea le-a aruncat în jos. „Un covor ar fi o companie mai bună decât Orphine.”

Chicotul lui a fost profund şi răguşit când am ridicat capacul de pe farfurie. Capul mic al lui Jadis s-a învârtit imediat, trăncăneala ei din ce în ce mai tare la vederea slăninii, a muntelui de ouă stropite cu ardei felii şi a pâinii unte. Era şi o bucată de ciocolată.

M-am uitat la tatăl ei şi m-am gândit la Davina. „Davina... avea familie?”

„A avut o soră mai mare, dar a murit cu ani în urmă”, a spus Nektas după a moment. „Dar în afară de ea, nu ştiu nimic.”

„Va avea loc un ritual de înmormântare? Sau a avut loc deja?”

„Nu ţinem ceremonii pentru morţi”, mi-a spus el. „Credem că a-i forţa pe cei care au îngrijit defuncţii să-i vadă în moartea lor nu îi onorează pe cei morţi. Ştim că ei ştiu că sufletul a părăsit deja trupul pentru a intra în Arcadia. Când este posibil, cineva care nu a fost aproape de decedat arde morţii în câteva ore de la moartea lor şi fiecare plânge cum crede de cuviinţă

- fie împreună, fie singur.”

Neştiind că draken a intrat în Arcadia în loc de Vale, am luat o înghiţitură din suc. „Ştii, îmi place cam asta. Nu mi-aş dori ca cei apropiaţi să-mi privească corpul arzând.” M-am gândit să o văd pe vechea mea doică, Odetta, înfăşurată în lenjerie şi aşezată pe rugul funerar. „Oricum, ritualurile de înmormântare sunt mai mult pentru cei vii decât pentru cei morţi. Şi, sigur, îmi imaginez că aduce ceva închidere. Dar îmi imaginez că creează şi mai multă durere în ceilalţi.”

Nektas dădu din cap.

îmbunătăţirea mea pe Jadis s-a strâns când a întins mâna după o felie crocantă de slănină. „Eu să nu crezi că poţi avea aşa ceva.”

Şi-a înclinat capul fără coarne în sus spre mine, cu ochii ei nefericiţi şi mai mari decât inainte de. „îmi pare rău. Mi s-a spus că nu ai voie să bei slănină.”

Nektas pufni. — Ash ţi-a spus asta?

Am dat din cap când am luat o furculiţă.

„Crede că nu ştiu că o lasă pe Jadis să mănânce ce vrea ea?”

Deoarece asta era practic adevărat, n-am spus nimic în timp ce am luat un furculiţă de ouă. Jadis a pufnit tare în timp ce am luat o muşcătură. „Poate avea ouă?”

„Dacă poţi să o faci să mănânce ceva dintr-o furculiţă în loc de cu degetele ei mici murdare, poate.”

Rânjind, am luat un pic de ouă pe marginea furculiţei şi i-am dus la gură. „Deschide”, am spus în timp ce ea privea furculiţa ca şi cum ar fi fost un şarpe. „Doar ia ouăle. Nu muşca furculiţa.”

Capul ei înclinat în timp ce coada ei mi-a lovit şoldul. Şi-a întins gâtul subţire, adulmecând ouăle. Ea se smuci înapoi de la furculiţă, şuierând în timp ce îşi dezvăluia... dinţi şocant de ascuţiţi.

Da.

„Priveste-ma.” Am ridicat furculiţa la gură, luând o încetinire dramatică muşcătură de mâncare. „Vedea? Hum.” Am mai adaugat cateva oua in furculiţa. „Rândul tau.”

A fost nevoie de mai multe afişări despre cum să mănânci dintr-o furculiţă înainte ca Jadis să se uite serios la ustensile şi apoi să-şi ridice capul înainte. Şi-a închis gura peste ouă şi a fost doar o uşoară smucitură de furculiţă în timp ce se retrăgea.

— La dracu, murmură Nektas surprins. „Ştiţi câţi oamenii au încercat să o facă să mănânce dintr-o ustensilă? Chiar şi Reaver a încercat.”

— Bună treabă, Jadis. M-am uitat la tatăl ei în timp ce adăugam mai multe ouă la furculi ă. „Bănuiesc că am atingerea magică.”

Jadis m-a tras de braţ şi s-a ţinut în timp ce i-am ridicat furculiţa la gură din nou. I-au trebuit încă câteva clipe până să muşcă.

„Doar s-ar putea.” Nektas şi-a dres glasul, aruncând privirea în altă parte. — Dar cred că îi aminteşti de mama ei.

Ştiam doar că mama lui Jadis murise cu doi ani în urmă. nu ştiam nimic altceva. „Cum... care era numele ei?”

„Halayna.” Se îndreptă, trăsăturile lui încordându-se. „Avea păr ca al tău. Nu la fel de palid, dar aproape. Nu cred că Jadis îşi aminteşte prea multe despre ea.

E încă prea mică, dar cum putem fi vreodată siguri ce își amintește un copil și ce nu își amintește?"

Am mancat toata ciocolata, apoi am luat o bucățică mica de bacon, conștient a ochilor lacomi ai lui Jadis urmărind felia crocantă. „Ai fost căsătorit?"

„Ne-am împerecheat", a corectat el. „Este la fel cu căsătoria în multe privințe. Nu este ceva în care am băgat să intrăm ușor. Legăturile pe care le creăm împreună într-o împerechere pot fi rupte doar de moarte."

Divorțurile erau rare în rândul celor mai mulți în Lasania, dar era mult mai frecvent în rândul nobililor decât bănuiam că sunt căsătoriile construite din dragoste. — Atunci ai iubit-o?

„Cu toată ființa mea."

Am închis pentru scurt timp ochii. El încă o iubea. Nu aveam nevoie să citesc emoții ca să știu asta. „îmi pare rău", am șoptit, zâmbind ușor când Jadis și-a ridicat privirea la mine în timp ce își mesteca ouăle. Am vrut să știu cum a murit Halayna, dar nu aș pune întrebarea în fața lui Jadis. După cum spusese Nektas, nu exista nicio modalitate de a ști ce își amintește un copil și ce nu și-a amintit. „Mama mea îl iubea pe tatăl meu – tatăl meu natural. A murit în noaptea în care m-am născut." Am mai luat o mușcătură de slănină, hotărând să omit circumstanțele morții lui. „Mă întreb dacă au fost prieteni ai inimii, știi? Poate că legendele despre așa ceva sunt reale. Pentru că cred că și o parte din mama mea a murit în noaptea aceea."

„Două jumătăți care fac un întreg. Prieteni, spuse Nektas, atrăgându-mi privirea. El a urmărit îndeaproape. „Așa îi numesc Arae. Este rar, dar real, și n-am auzit niciodată că se întâmplă între muritori. Dar asta nu înseamnă că este imposibil. Pierderea celeilalte jumătăți poate fi... catastrofală. Dacă părinții tăi erau tovarăși, atunci îmi este milă de mama ta."

Nu aș merge atât de departe. Nu după ce nu a făcut nimic pentru a-l opri pe Tavius sau a făcut vreo încercare reală în afară de a se baza pe mine pentru a îmbunătăți viața supușilor ei. Nu mai. A avut noroc că nu i-am spus lui Nyktos să o ducă în Abis.

— Dar ar fi logic să fie părinții tăi, spuse el, aplecându-seîn canapea.

„De ce este asta?" Am zgâriat-o pe Jadis sub bărbie, iar ea a fredonat, cu ochii închiși. Zâmbetul meu a crescut.

„Colegii de inimă apar de obicei doarîntre doi oameni ale căror uniuni sunt legate de un scop mare."

„Ca cum un viktor este desemnat să vegheze pe cineva?" am întrebat, vorbind despre cei care au trăit numeroase vieți muritoare pentru a servi drept protectori sau

călăuzii către cei pe care Soarta i-au determinat că ar fi vestitorii unei mari schimbări şi scop.

El a dat din cap. „Poate că soarta i-a adusîmpreună pe părinţii tăi pentru a se asigura că jarul vieţii s-a născut aşa cum a intenţionat Eythos."

„Poate." Am băut ceva şi apoi i-am oferit sucul lui Jadis. Ea s-a întors nasul sus la ea. „Cât de multe ştii despre ce a făcut Eythos?"

„Tot."

„Atunci ştii că nu am fost prost noaptea trecută. Dacă reuşesc să ajung la Kolis, aş putea avea succes."

„Pot fi. Dar cu ce preţ?"

„Contează preţul când vorbim despre oprirea lui Kolis?"

„Preţul ar trebui să conteze întotdeauna când vine cu preţul unei vieţi", a spus el.

Crăpătura care se formase mi-a tremurat adânc în piept. „Dar acesta este un preţ pe care îl voi plăti în orice caz."

„Nu ştii asta." Nektas a aruncat o privire spre uşi în acelaşi moment în care am simţit un bâzâit cald în piept. „El vine."

M-am ocupat să-mi vârâm o jumătate de felie de pâine cu unt în gură, când Nyktos a intrat în cameră. Nu mi-am ridicat privirea, dar i-am simţit privirea pe ceafă. Jadis a avut reacţia absolut opusă, biciuindu-se în braţele mele şi întinzându-se să mă privească peste umăr. Ea a scos un ciripit puternic şi emoţionat chiar în urechea mea în timp ce se încorda împotriva mea.

Primai a aruncat-o din braţele mele când a trecut.

„Trădătoare", am mormăit, ridicându-mă cu privirea şi o văd pe Jadis încolăcindu- se în jurul lui ca un mic urs copac, cu ochii închişi şi cu ghearele minuscule înfipte în locul în care el avea părul tras pe spate într-un coc mic la ceafă.

Scena a fost atât de dulce încât am fost surprinsă că nu începuseră să mă doară dinţii.

„Sera a făcut-o să mănânce dintr-o furculiţă", a anunţat Nektas.

„într-adevăr? Şi iată că am crezut că Jadis va mânca cu ea... Frecându-i spatele micuţului draken, se întoarse către noi. S-a încruntat în timp ce privirea lui a aterizat pe masă. Pe mine. — Asta e tot ce ai mâncat?

„Este." Am luat un şerveţel.

— Nu poţi termina, mormăi Nyktos, aşezându-l pe Jadis pe scaunul de lângă biroul lui. Ea a apărut, doar un ochi purpuriu vizibil deasupra spătarului scaunului.

„Nu poţi să-mi monitorizezi aportul de alimente", am replicat eu.

— Voi doi vă distraţi, murmură Nektas. Fiica lui a sărit

jos şi s-a grăbit peste podea. Nektas se aplecă, o ridică şi o aşeză pe canapea. Ea se ghemui într-o minge lângă coapsa lui.

„Dacă ţi se pare distractiv", am spus în timp ce Jadis a căscat puternic, „trebuie să te plictiseşti".

Nyktos pufăi. „El este."

Drakenul a zâmbit.

„Singurul motiv pentru care am comentat despre mâncare a fost din cauza Culling- ului. Nu vrei să rişti să slăbeşti şi să cazi în stază."

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei când a venit în faţă şi a luat o felie de slănină. „Dacă ai vrea să mănânci altceva, sunt sigur că îl pot pregăti pentru tine."

„Nu este necesar." M-am jucat cu tivul feţei de masă.

„în plus, nu cred că există suficientă mâncare sau somn în niciunul dintre tărâmuri care să împiedice ceea ce urmează."

„Si ce-i aia?" întrebă Nyktos.

„Moarte." Mi-am smucit bărbia spre Primai. „Şi nu vorbesc despre tine."

Nektas mi-a făcut un mic rânjet la asta. „Moartea nu este o ieşire dinainte concluzie."

„Nu este?" Am început să bat cu piciorul.

— Nu, spuse el.

împreunându-mi buzele, am clătinat din cap. Habar n-aveam la ce se gândea Nektas atunci. Dacă ar şti totul, ar şti că numai dragostea bărbatului pe care plănuisem să-l ucid – cineva de fapt incapabil de a iubi – m-ar putea salva. El era conştient de asta.

„Nu există niciun motiv să negaţi ceea ce urmează." Am întâlnit privirea lui Nyktos în timp ce acesta s-a întors să se sprijine de birou. „Oricât de puternic ar fi jarul vieţii."

Un muşchi ticăie în maxilarul lui Nyktos. „Va trebui să fim de acord să nu fim de acord în privinţa asta."

„îţi place să spui asta, nu?"

— Şi îţi place să te cert, nu-i aşa?

Mi-am dat ochii peste cap. „Da, ei bine, să te cert pe asta nu are rost." Piciorul meu bate un tempo rapid acum. „Deci, orice te face fericit."

„Nimic din toate astea nu mă face fericit", a replicat Nyktos şi nu l-am putut reproşa pentru asta. „în orice caz, ceea ce a spus Holland poate să nu fi fostîn întregime corect. Ar putea exista o altă opţiune."

Amintindu-şi ce spusese în Dying Woods despre nevoie de cinci

secunde de pace pentru a găsi un alt mod de a-mi salva viaţa, am zâmbit. „Precum ce?”

„Ca ceea ce i-a făcut Kolis tatălui meu. Scoate jarul.”

Falca mea a lovit practic masa. „Este posibil?”

„Nu văd de ce nu.” Nyktos mă urmărea. — Tăracii sunt pământ, Sera. Este esenţa unui Primai. Kolis a găsit o modalitate de a-l lua de la tatăl meu fără să-i facă rău.”

Speranţa a stârnit, dar l-am stins înainte să ia foc şi să se răspândească. Au fost mult prea multe ce-a fost – prea multe întrebări. „Dar nu a fost capabil să ia totul.”

— Asta pentru că Eythos era un Primai, interveni Nektas. „Şi tu eşti un Primar născut din carne de muritor. Acei jar nu sunt pe deplin al tău decât dacă Urci într-un Primai.”

„Asta chiar nu îmi explică nimic”, am recunoscut. „Explică-mi ca şi cum Sunt Jadis învăţând cum să folosească o furculiţă.”

Nektas zâmbi la asta.

„Ceea ce vrea să spună este că acel jar te-a schimbat fundamental.” Nyktos strânse marginea biroului în timp ce îşi întindea picioarele, încrucişându-le lejer la glezne. „Eşti în Culling. Nu se poate opri asta. Dar dacă putem scoate jarul, ar trebui să fii ca orice divinitate care intră în Culling.

Ar trebui să? „Corectează-mă dacă greşesc, dar nu toţi sfinţii supravieţuiesc sacrificării, nu?”

„Nu, dar sângele meu te va asigura că supravieţuieşti”, a spus el. „Asigură-te că nu dai greş în Ascensiunea.”

Şocul a trecut prin mine. Să-mi dau sânge pentru a vindeca rănile părea foarte diferit de a ajuta la înălţarea mea. „Cât... de cât sânge voi avea nevoie pentru înălţare?”

„Tot, cu excepţia ultimei picături de sânge, ar trebui să fie îndepărtată”, Nyktos explicat. „Atunci ar trebui să-ţi umpli sângele cu al meu”.

„Toate, în afară de ultima picătură?” Am şoptit. „Este mult.”

„Este.” Privirea lui Nyktos a ţinut-o pe a mea. „De aceea Ascensiunea poate fi atât de periculoasă. Ori iei prea mult sau nu suficient, dar alternativa este inacceptabilă.”

Stând pe spate, am expirat brusc în timp ce gândurile treceau peste confuzia de ce era încă hotărât să facă aşa ceva, chiar şi după ce jarul fusese îndepărtat. Nu i-aş fi de niciun folos în acel moment. Respiraţia pe care am luat-o a fost

sub ire. „Ce aş deveni dacă ar funcţiona?”

„Ai fi ca orice evlavios care supravieţuieşte sacrificării”, a răspuns el. „Dar posibil mai mult. Acei jar sunt puternici. Ai putea să urci într-un adevărat zeu.”

Godlings care S-au înălţat nu erau chiar muritori dincolo de acel punct. Au îmbătrânit mai încet – fiecare trei decenii de viaţă muritoare echivalând cu un an de ei. Erau susceptibili la foarte puţine boli şi, deşi nu erau la fel de impermeabili la răni ca un zeu sau un Primai, ar putea trăi mii de ani – cel puţin, potrivit Aios.

Dar un zeu?

Nici măcar nu am putut procesa posibilitatea uneia dintre aceste opţiuni, dar speranţa era acum o mică flacără. „Este chiar posibil?”

„Nu s-a mai întâmplat niciodată”, a spus Nektas. „Când Eythos a fost adevăratul Primărie al Vieţii şi a înălţat pe Aleşi, ei au devenit la fel ca slujitorii, deoarece eather-ul era mai puternic la trei născuţi. Nimeni nu a înălţat vreodată într-un zeu real, nici măcarîn sutele de ani în care Aleşii au fost înălţaţi. Dar nici unul nu avea în ele jar primar. Orice este posibil cu tine.”

A fost un gând înfricoşător. — Ai spus că numai Kolis şi Eythos ştiau cum se face.

„Cineva trebuia să-i spună lui Kolis”, a subliniat Nektas. „Trebuie să fi învăţat asta de undeva.”

„înainte să plece Penellaphe, ea mi-a spus ceva care mi s-a părut ciudat”, spuse Nyktos şi mi-am amintit că i-am văzut stând împreună în sala tronului, vorbind prea încet ca să-i aud. „Şi a continuat să mă sâcâie. Ea a spus că Delfai ar saluta prezenţa ta.”

„Cine sau ce este un Delfai?” Am întrebat.

Pe buzele lui Nyktos apăru o umbră de zâmbet. „Un Dumnezeu al divinaţiei foarte vechi şi puternic.”

m-am încruntat. „Nu-mi amintesc să fi auzit despre un anumit Dumnezeu al Divina ie.”

„A fost capabil să vadă ce era ascuns pentru alţii – adevărurile lor, atât din trecut, cât şi din viitor”, a explicat Nyktos, iar asta suna ca un zeu de care nu voiam să fiu nici pe departe aproape. „Aşa cum a spus Penellaphe, zeii divinaţiei au chemat Muntele Lotho acasă şi au slujit la Curtea lui Embris. Majoritatea au fost distruse când Kolis a luat jarul tatălui meu. Am presupus că şi Delfai fusese, dar am verificat vechile înregistrări. Nu a intrat niciodată în Arcadia. El este încă în viaţă.”

M-am aplecat înainte. „Putem să-l găsim? Cu puterile tale primare speciale?”
Buzele lui Nyktos tresăriră. „Exact ce fel de puteri crezi că am?”

„Sper că, genul care poate găsi zei dispăruţi”, am sugerat.

„Din păcate, nu am.” Degetele lui s-au mişcat de-a lungul marginii biroului său, părând să urmeze ritmul piciorului meu. „Dar eu ştiu ceva care poate.”

„Piscinele lui Divanash”, a spus Nektas, iar eu am clipit. „Sunt bazine de ghicire, odată supravegheate de zeii divinaţiei. Bazinele pot arăta orice obiect sau persoană pe care o caută. Au fost mutaţi în Vale.”

— Unde nu pot merge, continuă Nyktos. „De asemenea, acolo unde Kolis nu mai poate intra.”

Şi am ştiut imediat de ce au fost mutaţi. Dacă aceste piscine ar fi putut arăta locaţia cuiva, ar fi putut dezvălui unde era sufletul Sotoriei. — Tatăl tău i-a mutat acolo?

„Tatăl meu le-a păzit, dar i-am mutat imediat ce am fost suficient de puternic pentru a face asta.”

„Mulţumesc” s-a ridicat la respiraţia pe care am luat-o, dar mi s-a părut... o prostie cumva să-i mulţumesc. Pentru că nu eram ea. M-am concentrat pe draken. „Dar poţi intra în Vale.”

„Da. Cu toate acestea, piscinele sunt... temperamentale.” Nektas a zâmbit uşor. „Vor oferi răspunsuri doar după ce li se va da ceea ce nimeni altcineva nu ştie, de către cel care caută răspunsul. Nu poate exista o persoană de mijloc...

„Atunci ar trebui să plec.”

Nyktos dădu din cap.

„Pot pleca acum.” Am început să mă ridic.

— Nu poţi pleca acum, spuse Nyktos. „Abia după încoronare.”

„Dar-”

„Nu va fi sigur să călătoreşti oriunde înainte de atunci”, a întrerupt el.
„Va fi sigur pentru mine să fac asta chiar şi după?” am cerut eu.

Degetele i s-au oprit. „Ce protecţie oferă este mai bună decât niciuna, Sera. Nu se poate întâmpla nimic pe drumul spre şi dinspre Vale, dar chiar şi eu am probleme în a controla unele lucruri în Shadowlands. Creaturi care ar devora cu bucurie orice le intersectează calea, care nu este un Primai sau revendicat de unul.”

închipuindu-mi că vorbea despre Umbre, i-am ţinut privirea ca pe simpla idee că

mi s- a cerut protecţie oferită m-a uluit. M-a pifat şi pe mine. Asta a fost nişte prostii.

„Nu mi-e frică de ceea ce aş putea întâlni.”

„Desigur, nu ai fi. Dar nu te voi risca pe tine sau pe Nektas fără a lua mai întâi toate măsurile de siguranţă posibile. El te va proteja, dar nu poate face asta împotriva unui Primai până când nu vei fi Consoarta mea. Acest lucru nu poate fi argumentat.”

— Şi dacă vreau să mă cert oricum?

M-a fixat cu o privire blândă. „Dacă te face să te simţi mai bine să faci asta, atunci mergi mai departe. Sunt sigur că îl va distra pe Nektas.”

— Va fi, confirmă drakenul.

Am suflat exagerat. „Bănuiesc că o să stau şi...”

Mi-a trecut ceva prin minte. „Dacă îl găsim pe Delfai şi el poate să ne spună ce să facem pentru a îndepărta jarul, va cauza procesul ce s-a întâmplat când Kolis a furat jarul în primul rând? Moartea zeilor şi primarilor?”

Ochii lui Nyktos i-au întâlnit pe ai mei. „Şi dacă o face?”

Mi-a căzut stomacul. „Mi-aş schimba viaţa cu vieţile altora.” Am văzut paznicii căzând din Rise, cufundaţi în flăcări. M-am gândit la Davina. „Nu pot face asta.”

Capul lui Nyktos se înclină. „Nu, nu credeam că o vei face.”

„Este un lucru bun că niciunul dintre noi nu crede că un astfel de eveniment va avea loc atunci”, spuse Nektas, iar privirea mea s-a biciuit între cei doi. „Asta s-a întâmplat pentru că Eythos era adevăratul Primar al Vieţii. Nu ai fi încă un Primai. Actul nu ar avea aceleaşi consecinţe catastrofale.”

„De ce nu ai spus asta?” am cerut eu.

„Voiam să văd dacă aveam dreptate în ceea ce ai alege tu”, a spus Nyktos.

Am rezistat impulsului de a arunca paharul în el. „Deci, ce s-ar întâmpla cu jarul? Ar intra în altcineva?” Mi-au făcut ochii mari, speranţa devenind acum un incendiu. „Le- ai putea lua? îţi aparţin, nu-i aşa? Primai al Vieţii a fost destinul tău .”

„A fost destinul meu.” Ochii lui Nyktos licăriră slab. „Şi dacă acest lucru funcţionează, va fi din nou al meu.”

Capitolul 10

L-am văzut pe Nektas ducând un Jadis adormit afară din birou. Micul draken era întins peste un umăr lat, cu membrele şi aripile moale, dar încurcate în părul tatălui ei. O ducea într-una dintre dormitoarele de la etajul doi despre care aflasem că fusese transformată într-un fel de creşă.

Se pare că, în timp ce dormea, Jadis avea obiceiul de a se aluneca inconştient în forma ei de muritor şi, aşa cum spusese Nektas, nimeni nu avea nevoie să o vadă goală ca o pasăre jay.

Deşi nu eram sigur ce înseamnă asta. Din câte ştiam eu, păsările jaybirds nu purtau haine.

— Chiar ai făcut-o să mănânce cu o furculiţă? întrebă Nyktos.

încet, m-am răsucit pe scaun pentru a-l înfrunta. S-a rezemat încă de birou. „Am făcut."

Nyktos zâmbi. Era cu buze apropiate şi slab, dar avea totuşi un efect transformator, încălzind frumuseţea rece a trăsăturilor lui. „Am încercat să o fac să facă asta de mai multe ori. De obicei sfârşesc cu ea să-mi doboare furculiţa din mâini sau să se arunce pe podea. Uneori simultan."

Am zâmbit la asta. „Nektas a spus că s-ar putea să-i amintesc lui Jadis de mama ei culoarea părului meu sau ceva de genul – şi cred că asta a ajutat."

„Eventual." Privirea lui a întâlnit-o pe a mea şi apoi a pâlpâit. „Halayna are părul mai deschis la culoare. Totuşi, nu la fel de corect ca al tău."

Nu ca lumina lunii? Mulţumesc zeilor şi Sorţilor de oriunde nu am făcut-o intreaba asta. „Cum a... cum a murit?"

Nyktos nu răspunse o clipă lungă. „Ea a fost ucisă." Şi-a târât o mână peste piept. „A fost chemată la Dalos, iar Kolis a ucis-o."

Am tras o respiraţie înfiorătoare. „De ce?"

„Kolis îl detestă pe Nektas. A vrut să-l facă să plătească pentru că a fost loial tatălui meu şi apoi mie, deoarece crede că Nektas ar fi trebuit să fie onorat să

slujeşte -l după ce a devenit Primarul Vieţii."

Durerea inimii, am clătinat din cap. „Deci a ucis-o pe Halayna pentru a-l pedepsi pe Nektas?"

„Kolis ar fi preferat să-l omoare pe Nektas, dar el ştie mai bine decât să facă asta fără un motiv întemeiat." Nyktos î i coborî mâna. „Dacă Kolis nu l-ar fi ucis pe Nektas în autoapărare, mulţi dintre ceilalţi draken din Iliseeum ar fi luat actul personal. Ar fi mers după Kolis şi pe oricine l-a apărat."

Sprâncenele mele s-au ridicat. „Şi celălalt draken nu l-a luat ucigând pe Halayna personal?

Şi de ce nu ar putea drakenul să-şi ia pe Kolis pe ei înşişi?

„Un draken poate răni grav un Primai, dar nu poate ucide pe unul", mi-a amintit el. „Şi mulţi dintre drakeni au luat personal ceea ce a făcut Kolis.

Dar cu Nektas, este... diferit. El a vândut."

„Cati ani?"

Privirea lui s-a întors spre a mea. „El a fost primul dragon care i s-a dat forma muritor."

Aproape că m-am înecat cu respiraţia. „Vrei să spui...?"

Acel zâmbet al lui s-a întors, puţin mai larg şi mai cald şi şi mai uluitor în impactul lui. „Tatăl meu s-a împrietenit cu el când era dragon.

Nektas a fost primul care a devenit un draken. El a fost drakenul care şi-a dat focul cărniipe care tatăl meu l-a împrumutat pentru a crea primul muritor."

„Dumnezeu buni, ar trebui să fie..." Nici măcar nu puteam să fac calculele în capul meu, mai ales când tot ce mă puteam gândi era că fusesem în prezenţa drakenului care ajutase la crearea muritorului, rasă. „Cât timp poate trăi Draken?"

„Atâta timp cât un Primai dacă nu sunt ucişi."

Am tras o respiraţie superficială. „Deci, sunt nemuritori?"

— Nici măcar un Primai nu este nemuritor, Sera. Nimic din ceea ce poate fi ucis cu adevărat nu este, indiferent cât de mult trăim."

„Este ceva nemuritor?"

„Arae. Şi înainte să întrebi, nu ştiu câţi ani are Olanda ta", a spus el. Şi fusesem pe cale să întreb asta. „ Viktorii sunt şi nemuritori, darîntr-un mod diferit."

Avea sens, deoarece viktors au murit, dar nu au rămas morţi, în schimb întorcându-se pe Muntele Lotho pentru a aştepta naşterea din nou. Un fel de Sotoria...

Limpezindu-mi gândurile despre ea, m-am reorientat. — Mai ştie cineva, în afară de Nektas, despre acest plan?

„Am vorbit doar cu câţiva în această dimineaţă”, a spus el.

„Şi cine sunt acei puţini?” Am întrebat. Nyktos a răscolit numele celor care fie m-au vegheat, fie au fost văzuţi cu el des. Suspecţii obişnuiţi.

„Şi cât de multe ştiu ei despre ceea ce este în mine?”

„Ei ştiu că ai mai mult de un jar şi că eşti în Culling – ceva ce nu trebuia să li se spună, deoarece ştiu ce înseamnă acel jar şi te-au văzut deja întâmpinând simptomele. Ei ştiu ce vor face acei jar dacă rămân în tine. Ei susţin planul.”

Mă îndoiam că dorinţa de a mă vedea live era motivul pentru care au susţinut-o. „Toate de ea? Inclusiv tu Ascendendu-ma pe mine?”

„Nu au un cuvânt de spus în asta.” M-a studiat. „Dar nimeni nu şi-a exprimat îngrijorarea.”

M-am îndoit şi de asta, chiar şi cu discursul lui. — Şi cum rămâne cu sufletul Sotoriei?

„Nimeni aici, în afară de Nektas, ştie asta”, a spus el. „A avea aceste cunoştinţe i-ar putea pune în pericol – şi pe tine – dacă ar fi capturaţi şi chestionaţi.”

Zâmbetul meu de uşurare a fost parţial o grimasă. Nu credeam că vreunul dintre paznicii lui de încredere îl va trăda pe Nyktos. Nedorinţa lui de a împărtăşi acea mică cunoştinţă s-a datorat probabil faptului că ar putea schimba modul în care paznicii lui de încredere vedeau cum ar trebui să fie gestionate lucrurile. Dar am lăsat asta, trecând la alte întrebări. „Dacă acest plan al tău funcţionează şi tu devii adevăratul Primar al Vieţii, ai putea să Urci pe Aleşi?”

Nyktos dădu din cap.

„Vrei să continui cu Ritul?” am întrebat, curioasă.

„Ştii, nu sunt complet sigur.” Sprâncenele i s-au ciupit. „Cred că aş prefera să fie mai mult o alegere. Nu este o cerinţă.”

Mi-a plăcut sunetul asta. — Dar nu ai putea să elimini cu totul Ritul?

„Asta se putea face, dar Ritul a fost început cu un motiv. Aleşii au avut odată un scop real. Erau necesari pentru a umple Iliseeum aducând în staul zei mai tineri şi mai noi – zei care ştiau cum este să fii muritor. Este un echilibru într-un fel, unul menit să-i compenseze pe cei care ar trăi atât de lungi vieţi încât ar uita cât de fragilă şi preţioasă este viaţa muritorilor.”

Nyktos mă urmărea. „Păreţi... în conflict în privinţa asta.”

Am fost. Motiv pentru care nu eram chiar atât de iritată de el

citindu-mi emoţiile. Niciunul dintre Aleşii predaţi Ritului nu se înălţase de-a lungul secolelor. Majoritatea au fost ucise în câteva zile de la intrarea în Dalos.
Alţii au devenit cu totul altceva. Dar dezgustul meu faţă de tradiţie începuse înainte să aflu despre adevărata lor soartă. „Le înţeleg scopul. Are sens. Dar Aleşii... deşi s-ar putea să aibă totul pentru ei în tărâmul muritorilor, ei nu trăiesc cu adevărat, ştii? Feţele lor nu pot fi privite. Ei nu pot fi atinşi sau vorbiţi de nimeni altul decât de un alt ales sau de preoţi."

„Nimic din toate acestea nu este necesar." Nyktos se încruntă. „Nu noi am început asta. The muritorii au făcut-o."

„Atunci de ce nu a fost schimbat?"

„Aş face-o dacă aş fi în măsură să cer astfel de lucruri, dar..."

„Doar Primai al Vieţii poate." Am oftat, înţelegând. „Doamne, ce se întâmplă dacă... ce se întâmplă dacă toţi aleşii care nu au fost ucişi sunt transformaţi în Craven ca Andreia?"

„Este greu de înţeles", a răspuns el. „Deşi se pare că Revenants nu sunt la fel cu Craven."

Am dat din cap, gândindu-mă la ce împărtăşise Gemma. „Părea că Kolis s-a chinuit cu creaţiile sale. Schimbându-le. Poate îmbunătăţirea lor." Am clătinat din cap, expirând.
„Dacă acest plan funcţionează, ce se întâmplă cu Kolis? Şi putregaiul?"

„Dacă funcţionează, îmi imaginez că aş urca din nou. Impactul poate fi la fel de... volatil ca atunci când Kolis a furat jarul. S-ar putea să nu fie. Nu există nicio modalitate de a şti. Dar alţi Primişti şi zei ar simţi asta. Ei ar simţi că Kolis nu mai era Primarul Vieţii."

„Deci, nu pare că moare atunci."

Nyktos a râs aspru la dezamăgirea clară din vocea mea. „Kolis este cel mai vechi Primai în viaţă. S-ar putea să nu-l putem ucide niciodată. S-ar putea să reuşim să-l slăbim suficient pentru a-l înmormânta."

— Ca... ca zeii de sub Pădurea Roşie?

El a dat din cap.

— Dar te înşeli, totuşi, am spus. „Modul de a-l slăbi şi de a-l ucide este să stai chiarîn faţa ta."

Eather s-a intensificat în ochii lui. — Ai promis, spuse el încet.

M-am zvârcolit pe scaun. „Am făcut."

M-a urmărit. — Am încredere în tine să te ţii de cuvânt, Sera, iar această încredere este un lucru foarte fragil.

„Ştiu.” Mi-am ridicat bărbia. „Sunt doar să subliniez adevărul.”

„Nu este adevărul.” Un muşchi i-a bifat maxilarul. „Nu va fi niciodată.”

Privind în altă parte, am încercat să nu mă opresc pe acea încredere fragilă despre care vorbea. „Şi Putregaiul?”

„Odată ce am jarul în mine, Putregaiul ar trebui să dispară din tărâmul muritorilor — din împărăţia ta”.

Uşurarea care m-a străbătut mi-ar fi scos picioarele de sub mine dacă aş fi stat în picioare. Era atât de puternic. Sfârşitul Putregaiului nu ar rezolva totul în Lasania, dar cu conducerea lui Ezra şi Marisol, a existat mai mult decât o speranţă pentru regatul meu. Exista un viitor pentru întregul tărâm al muritorilor. Aproape că puteam să plâng.

— Uşurarea ta, murmură Nyktos, atrăgându-mi privirea spre el. „Este... răcoritor. Pământesc.”

Nu am fost surprins să aud că îmi proiectam emoţiile. Dând din cap, m-am retras când mi-a trecut ceva prin minte. „Oamenii de aici? Nu au nevoie de mâncare?”

„Se importa mult din alte zone ale Iliseeumului, precum şi cerealele folosite pentru a hrăni vitele şi porcii, dar este suficient pentru a-i hrăni pe toţi.”

„Este posibil ca alimentele să poată fi exportate din aceste părţi ale Iliseeum în Lasania, astfel încât suferinţa să fie atenuată până când putregaiul este reparat?”

„Mi-aş dori să fie ceva ce se poate face”, a spus el încet în timp ce dezamăgirea mă cuprinse. „Efectele pe care le are esenţa asupra muritorilor care nu o poartă în vene – şi chiar asupra animalelor – afectează şi alte materii organice. Hrana cultivată în Iliseeum avea să înceapă să se degradeze rapid pe măsură ce trecea prin ceaţa primordială dintre tărâmuri.”

Am expirat încet, spunându-mi că mai există o şansă să pun capăt suferinţei oamenilor. „Şi cum rămâne cu Shadowlands? Ai spus că nu arăta întotdeauna aşa.”

„Ţările Umbrelor au fost întotdeauna diferite de restul Iliseeumului – stelele erau vizibile, chiar şi în timpul zilei, iar nopţile erau mai întunecate decât orice alt loc din Iliseeum. Dar, da, s-ar retrage de aici.” Se uită la tavan, târându-şi marginea colţilor peste buza de jos. Actul mi- a captat atenţia, creând un vârtej moale în adâncul stomacului meu. „Schimbarea aici a fost lentă la început. O parte din ea a căzut în ceea ce voi numiţi Putregaiul până când m-am născut. Dar majoritatea Ţărilor Umbrelor era încă în viaţă. înfloritor. Cred că ţi-ar fi părut frumos. Semăna cu pădurea din jurul lacului tău – sălbatic şi luxuriant.”

Auzindu-l referindu-se la asta ca lacul meu mi -a făcut lucruri ciudate in piept ca ar fi mai bine să lăsăm în pace, ca nu cumva să-mi arunc din nou emoţiile în gâtul lui.

Gene groase coborâte. „Acolo unde pământul este acum steril şi lipsit de viaţă, au fost cândva lacuri şi câmpuri de flori la fel de vibrante ca luna."

„Maci", am şoptit. Florile care nu semănau deloc cu cele din tărâmul muritorilor aveau petale delicate de culoarea sângelui în lumina lunii la exterior şi erau o nuanţă de purpuriu la interior. S-au deschis doar când cineva s-a apropiat de ei. Flori otrăvitoare, frumoase, imprevizibile şi temperamentale şi îi aminteau de mine.

— Macii, confirmă el. La câteva zile după sosirea mea în Shadowlands, unul înflorise în Red Woods. Crezuse că prezenţa mea aducea viaţa înapoi în Ţările Umbrelor. „Au fost şi anotimpuri aici. Vara fierbinte şi vaporos, iarna înzăpezită şi plină de zăpadă. în copilărie, obişnuiam să petrec multe dintre acele zile mai calde în lacurile care se întindeau cândva de-a lungul drumului care ducea la porţile Rise. Când creşteam puţin şi aveam probleme cu somnul, înotam. Este unul dintre lucrurile care îmi lipsesc cel mai mult."

„De aceea ai fost în lacul meu în noaptea aceea?" Am întrebat.

„Am mai fost la lac de multe ori înainte", a recunoscut el după o clipă.

Nu m-am putut abţine să nu mă întreb de câte ori ne simţisem dor unul de celălalt.

„Chiar şi când tatăl meu a murit, Putregaiul nu s-a răspândit repede", a continuat el după o clipă. „A continuat încet, an de an, luând bucăţi mici pe rând şi transformând lumea în cenuşie, pe măsură ce soarele slăbea şi nopţile şi mai lungi. Apoi, aparent peste noapte, toţi copacii din Pădurea Muritoare şi-au căzut frunzele şi toate lacurile s-au uscat. Acesta a fost ultimul anotimp şi lumina soarelui de aici. Dar în afara Ţărilor Umbrelor, continuă să se răspândească încet."

Tensiunea s-a instalat în umerii mei. Bănuiam că ştiu răspunsul la întrebarea pe care urma să o pun, dar voiam să mă înşel. „Când s-a întâmplat?"

Genele i se ridicară. „în cinci luni, se va fi întâmplat acum douăzeci şi unu de ani."

zeilor.

Aşezat pe spate, mi-am îndreptat atenţia către rafturile goale. „Aios a avut dreptate într- un fel, ştii? Când a spus că jarul vieţii era protejat în timp ce era într-o linie de sânge muritor.
Dar când m-am născut, nu a mai fost cazul. Au intrat într-o navă cu o dată de expirare."
Concentrându-se pe

el, l-am înghiţit. „îmi pare rău."

„De ce ţi-ai cere scuze? Nu e vina ta."

„Ştiu." Am ridicat un umăr. „Dar încă îmi pare rău."

Nyktos s-a uitat la mine câteva bătăi ale inimii. „Am o întrebare pentru tine."

„întreabă departe."

„Ce părere ai despre acest plan?"

„Ce cred eu?" Mi-am frecat genunchii. „Sper să funcţioneze. Va opri Putregaiul şi, sperăm, îl va slăbi pe Kolis. Şi dacă funcţionează... M-am oprit, gâtul mi s-a strâns.

„Ce?" întrebă Nyktos încet.

Nu ştiam cum să exprim în cuvinte ceea ce gândeam, darămite simţeam, pentru că era ceva la care nu m-am gândit niciodată înainte. Un viitor fără o moarte timpurie, sigură. Un viitor posibil foarte lung, unul care ar putea dura sute de ani. Am simţit... speranţă. Pentru mine. Mi s-a părut un pic egoist, din moment ce planul lui presupunea riscul de mai multe atacuri de acum până atunci şi posibilitatea ca noi să nu reuşim să- l găsim pe zeul dispărut – sau ca zeul să nu ne fie de ajutor. Era mult risc, dar era şi speranţă.

Şi speranţa se simţea la fel de fragilă ca şi încrederea despre care vorbise.

Conştientă că Nyktos mă urmărea, mi-am dres glasul. „Cred că este un plan bun."

Dădu din cap şi nu mai vorbi câteva clipe. „Trebuie să vorbim despre încoronare".

Doamne, asta a fost în două zile. Stomacul mi s-a prăbuşit şi mai mult pentru că am simţit că am uitat.

„Mi-am dat seama că nu am discutat în detaliu despre ce se întâmplă în timpul încoronării." Şi-a mestecat mâncarea la fel de bine cum a cioplit-o. „M-am gândit că vei avea întrebări."

„Ar trebui? Ai spus că voi fi încoronat în faţa zeilor de rang înalt şi a Primilor." am mijit ochii. „De fapt, ai spus că prezenţa altor Primals era doar o posibilitate."

„Am minţit", a recunoscut el fără ruşine. „M-am gândit că să înveţi că Primals vor fi acolo te-ar face nervos."

„Nu este."

El a ridicat o sprânceană.

„Bine. Mă face puţin nervos, dar nu e aşa cum sunt veştile ceva ce nu mă pot descurca."

„Când am discutat prima oară despre încoronare, tocmai ai fost adus la tine

Shadowlands şi a descoperit că nu eu am încheiat înţelegerea care te-a forţat să devii Consoarta mea. întreaga ta viaţă, oricare ar fi fost ea, tocmai fusese răsturnată imediat după ce ai fost biciuit,” a spus el, cu ochii strălucind într-un gri oţel. Mi-am mutat rapid atenţia către rafturile goale. „Chiar şi unul la fel de puternic ca tine poate suporta atât de mult.”

„Nu ştii niciodată cât poţi lua până când nu poţi lua mai mult”, am spus. „Dar eu... apreciez motivaţia din spatele minciunii.”

Nyktos chicoti. „Sigur ca da.”

„Deci, există mai mult decât să fiu încoronat şi să numesc asta o noapte?” eu întrebă ridicând privirea spre el.

„Aşa sunt încoronaţi regii şi reginele în tărâmul muritorilor?”

„Dumnezei, nu. Există sărbători care durează zile. Sărbători şi petreceri. Focuri de artificii.” Am zâmbit. „îmi plac focurile de artificii.”

„Nu vor fi artificii.”

m-am năpustit. „Este dezamăgitor.”

Degetele i-au ascuns parţial zâmbetul în timp ce se scărpina pe bărbie. „Nici nu va sunt sărbători de zile.”

„Suntu urat să aud asta.”

„Dar va fi o sărbătoare după încoronare.”

„Aici?”

„Nu. încoronarea va fi în Lethe, la Sala Sfatului”, a spus el. „Şi nu ne vom vedea mâine. Este tradiţia – credinţa că a nu ne vedea înainte de începerea încoronării va alunga ghinionul.”

„Crezi în asta?” am întrebat, cu adevărat curioasă.

„Ştii, aş prefera să nu risc, aşa că voi onora tradiţia cât pot de bine.” îşi înclină capul pe spate. „Ne întâlnim înainte de ceremonie. Vom urca împreună pe estradă şi eu voi fi cel care te încununează şi îţi dau un titlu.”

Dându-mi seama că nu l-am văzut încă cu o coroană, m-am întrebat exact cum arată şi dacă ar fi de aşteptat să o port. Coroanele păreau absurd de grele. „Deci, care este titlul meu?”

A apărut un rânjet ironic. „Nu sunt sigur inca.”

Mi-am arcuit o sprânceană. „Grozav.”

„Voi veni cu ceva”, a promis el. „Dacă Soartele ne găsesc demni şi toată lumea se poartă cu decorul aşteptat, sărbătorile vor începe.”

„Şi dacă nu o fac?”

„Veţi fi puternic păzit pe toată durata evenimentului", el impartit.
„Nu voi permite să-ţi vină vreun rău."

„Nu am nevoie să mă ţii în siguranţă."

Gene groase s-au ridicat şi acele fire de păr fragmentând argintul înăuntru ochii lui erau mai strălucitori decât îi văzusem vreodată. „Dar tu faci."

„Cred că am demonstrat în mai multe rânduri că nu este cazul", am răspuns eu, încordată.

„Nu ţi-ai arătat nicio teamă faţă de dakkais şi nu ai ezitat când zeii înmormântaţi au fost eliberaţi", a spus el în timp ce privirea mea a căzut spre mâinile mele. „Ştiu că eşti puternic şi poţi lupta. Că eşti curajos. A avea nevoie de mine sau de cineva care să aibă grijă de tine nu înseamnă că eşti slab, că nu te poţi apăra sau că ţi-e frică. Cu toţii avem nevoie de cineva care să ne vegheze."

Căldura m-a târât pe gât. „Tu?"

„Disperat", şopti el.

Privirea mea a zburat spre el. Nyktos ar putea fi cel mai tânăr dintre Primals, dar îl văzusem în adevărata lui formă. Era o fiinţă înaripată a nopţii şi a puterii, capabilă să distrugă zeii cu o simplă privire. îl văzusem transformând copacii în cenu ă de furie. Dar era un adevăr în acel cuvânt, o vulnerabilitate pe care am vrut să o protejez.

Nyktos împinse de pe birou şi se îndreptă spre credenza. Deschise un sertar şi scoase un volum gros, legat. „Va trebui, de asemenea, să ne ocupăm de ceea ce s-a întâmplat aseară."

— M-ai aruncat pe patul tău şi mi-ai luat hainele de pe o parte din noaptea trecută? Am sugerat.

Mi-a trimis o privire uscată în timp ce stătea. „Eternul pe care l-ai mânuit. în acest moment, asta poate fi doar legat de emoţiile tale. Nu ştiu dacă îndepărtarea acelui jar vă va împiedica să o faceţi din nou până când veţi finaliza sacrificarea. Poate că nu. Ce ştiu este că jarul te-a schimbat deja. Există etherîn sângele tău. Acest lucru nu va fi eliminat şi veţi putea în continuare să exploataţi eather odată ce finalizaţi Cullingul."

„Dar nu restabiliţi viaţa."

„Nu fără acel jar."

Mi-am aruncat privirea spre mâini. Nu eram sigur dacă voi pierde capacitatea de a reda viaţa. Capacitatea de a crea viaţă din moarte nu s-a simţit întotdeauna ca o parte din mine, dar a fost o parte din mine. Jarul din pieptul meu s-a încălzit la gândul acesta, dar erau, de asemenea, legaţi şi hotărâţi să mă omoare.

„Abilitatea ţi-ar putea veni mai uşor de acum până atunci", el

a continuat în timp ce începu să desfăşoare sfoara. „Aşa cum ar fi pentru un zeu născut destinat să urce la Primalhood."

„Ca si tine?"

El a dat din cap. „Există modalităţi prin care putem încerca să-l scoatem din nou din tine, care nu vor risca să te slăbească, atâta timp cât nu foloseşti eather-ul în alte moduri şi ai grijă de tine."

„într-adevăr?" Am stat înainte, interesul meu mai mult decât stârnit. „Este ceva ce putem încerca acum?"

A apărut un rânjet slab, dar a încremenit. Privirea lui a trecut peste umărul meu. O clipă mai târziu, am auzit o bătaie. „Intraţi."

M-am răsucit în scaun când uşile s-au deschis pentru a dezvălui Saion.

„Există... o problemă la porţi", a spus el şi un sentiment rău de déjà vu m-a cuprins.

— Elaborat, ordonă Nyktos, închizând volumul.

Saion mi-a trimis o privire rapidă. „Cimerienii sunt aici."

M-am încordat în timp ce Nyktos stătea. Am aflat de Cimmerian în timpul studiilor mele. Erau zei mai mici, la câteva generaţii îndepărtate de Attes, Primai al Acordului şi Războiului, şi Kyn, Primai al Păcii şi Răzbunării.
Zei născuţi complet formaţi ca războinici. Au existat chiar legende despre ei că au fost aduşi în timpul războaielor muritoare de către regi suficient de curajoşi – sau de proşti – încât să-l cheme pe Attes sau pe Kyn. „De ce ar trimite Attes sau Kyn războinici aici?"

„Nu toţi cimerienii îi servesc pe Attes şi Kyn. Unii servesc în alte instanţe.
Acestea au venit de la Hanan," a spus Saion, iar stomacul mi-a căzut.

Nyktos aruncă o privire către Saion în timp ce punea la loc tomul şi deschidea altul sertar. „Unde este Bele?"

„Cu Aios", a răspuns Saion. „Nektas îi duce pe Jadis şi Reaver la ei."

„Bun. Bele nu-i va părăsi pe tineri." Nyktos apucă curelele care îi înconjura talie şi piept, concepute pentru a ţine săbii şi alte arme ascuţite şi ascuţite. „Câţi sunt la porţi?"

— Aproximativ o sută, spuse Saion.

— La naiba, mârâi Nyktos.

„Cei mai mulţi dintre paznici sunt în ascensiune de-a lungul Lethe, aşa cum ai cerut, ţinând un ochi pe Golful Negru." Lumina lămpii de la o aplice din apropiere se uită peste pielea bogată şi neagră a obrazului lui Saion în timp ce îşi înclina capul. „Sunt doar vreo duzină aici. Deci, dacă lucrurile merg în sud..."

— Şi dacă se ducîn sud? M-am ridicat în timp ce Nyktos a deschis uşa unui dulap şi a alunecat pe un raft lung şl larg plin de arme. „Am văzut de ce eşti capabil

„Cimmerienii nu sunt zeii tăi obişnuiţi. Folosind eather în jurul lor le hrăneşte abilităţile", a spus Saion.

„Ca dakkais?" Am întrebat.

„Dakkais-ii vor să-i devoreze pe cei cu pămîntîn ei, dar cimerienii scot putere din asta. Esenţa le amplifică abilităţile. îi face mai puternici." Nyktos şi-a retras o sabie, strângând-o la spate, astfel încât mânerul să fie îndreptat în jos şi lăsându-mă să mă întreb cât de adâncă era credenza. „Şi nu se luptă ca oricine pe care ai văzut-o vreodată."

Spaima a înflorit repede. „Cum se luptă?"

„Ei pot chema glulgii de noapte pentru a-şi orbi adversarii", mi-a spus Saion. „De genul prin care nici măcar Nyktos nu poate vedea."

Inima ml-a lovit coastele. Asta nu fusese în niciunul dintre studiile mele.

— Şi arîncerca să se lupte cu tine? Când Nyktos nu a răspuns, m-am răsucit spre Saion. „El vor?"

Salon dădu din cap. „Lupta este unul dintre puţinele lucruri care par să le aducă nenorociţilor vreo bucurie. Sunt dispuşi să lupte cu aproape oricine, inclusiv cu Primals."

Nyktos şi-a strecurat un pumnal în cureaua de pe piept şi altul în cizmă. „Vreau să stai aici."

„Pot ajuta", am protestat. „Pot lupta..."

„Chiar poate lupta", a sunat o altă voce din hol. „Şi cu majoritatea paznicilor..."

„Ector?" Nyktos a intervenit.

Se auzi o tăcere, apoi zeul cu părul blond şi cu trăsături ascuţite a apărut în prag. „Da?"

Nyktos l-a fixat cu o privire rece. „Este una dintre acele momente în care am discutat cu tine de mai multe ori."

m-am încruntat.

„Când trebuie să..." Ector şi-a dres glasul. „Taci naibii?"

„Exact." Nyktos Ieşi din spatele biroului, asigurându-şi o sabie scurtă de talie. „Ştiu că poţi lupta. Nu este vorba despre asta. Ne-am putea înşela de ce sunt aici, mal ales cu atacul draken şi încoronarea care are loc poimâine. Dacă cineva încearcă să te la, ştie că voi avea puţin sprijin ca răzbunare dacă nu eşti al meu

Consort. Ar putea fi aici pentru tine şi nu vreau să le fac asta mai uşor. Rămâi aici, Seraphena.”

Am decis chiar în acel moment, când mi-a spus numele aşa, că vreau să-l lovesc cu pumnul. În gât. Greu.

Nyktos se opri încă o dată la u ă, privind peste umăr. „Voi verifica cu tine mai târziu. Până atunci, spuse el, întâmpinându-i ochii pe ai mei, comportă-te.

„Da, Alteţă.” m-am înclinat. „Nu aş vrea să fiu pus la pământ”.

În hol, cineva – probabil Ector – s-a sufocat cu voce tare. Vârtejul din ochii lui Nyktos a încetinit când şi-a fixat privirea asupra mea. „Nu mă împinge în asta.”

Capul i se întoarse spre Saion. „Rămâi aici şi asigură-te că nu pleacă.”

Saion s-a uitat la mine cu un oftat greu. „Onorat să mă supun unui asemenea comanda.”

Mi-am închis gura, nici măcar nu îndrăznesc să respir până când Nyktos a dispărut.

Abia atunci mi-am lăsat capul să cadă pe spate pentru a putea scoate un ţipăt tăcut în timp ce îmi strângeam mâinile.

„Asta te-a făcut să te simţi mai bine?” întrebă Saion. „Orice a fost ceea ce tocmai ai făcut?”

„Nu”, am spus eu.

„Nu am crezut asta.” Şi-a arcuit o sprânceană în timp ce se rezema de uşă. „Deci, eşti gata de somn? Sau vrei o gustare? Poate nişte mere tăiate cubuleţe?”

Ochii mi s-au îngustat pe zeu.

Buzele lui tremurau.

Dezgustat, mi-am întors privirea. Am înţeles pe deplin de ce Nyktos nu mă voia acolo. Chiar dacă Cimerianul nu era aici pentru mine, ultimul lucru de care aveam nevoie era ca mai mulţi zei de la alte Curţi să mă recunoască. înţelegerea nu s-a tradus prin plăcere. — Nyktos şi ceilalţi vor fi în regulă acolo cu Cimmerianul?

Saion tăcu o clipă. „Chiar eşti îngrijorat?”

Inspirând brusc, m-am întors către zeu. „Nu aş întreba dacă nu sunt.”

— Presupun că nu, murmură el, privindu-mă cu un ciupit uşor perplex spre fruntea lui.

Mi-am încrucişat braţele. „Ce? Ai de gând să vorbeşti despre să-mi rupi din nou gâtul?”

„Nu.” A continuat să se uite ca şi cum aş fi un puzzle cu piese lipsă.

„Chiar ai încercat să scapi ca să-l poţi ucide pe Kolis singur?" el a întrebat.

m-am încordat. „Crezi că Nyktos ar minţi în privinţa asta?"

„Presupun că nu."

„Atunci ştii deja răspunsul la întrebarea ta."

„Trebuia să ştii că ceea ce ai încercat s-ar fi încheiat cu moartea ta şi totuşi asta nu te-a oprit", a spus el. „Ca atare, ar fi acum dezonorant să vorbim despre ruperea gâtului."

„Dar complet onorabil să faci asta înainte?"

„Probabil că nu, având în vedere că din punct de vedere tehnic eşti adevăratul Primar al Vieţii", a spus el. — Ceea ce înseamnă că ar trebui să mă înclin în faţa ta.

„Te rog, nu."

Saion rânji. — Nu o voi face, spuse el. „Totuşi, este sălbatic. Adevăratul primordial al vieţii jar viu într-un muritor."

„Sălbatic este un mod de a spune." Am început să merg în pas.

„Nimeni dintre noi nu a fost atât de surprins să afle asta. Nu după ce ai făcut pentru Gemma şi Bele", a continuat el. „Dar totuşi, a suspecta şi a-l confirma sunt două lucruri foarte diferite."

Am dat din cap, distras de ceea ce s-ar putea întâmpla afară. Ştiam că Nyktos se va descurca, dar el era acolo, avea de-a face cu Cimmerianul pentru că îl aveam pe Bele Ascendent. S-ar putea să plece dacă va deveni violent, dar Ector? Sau Rhain, cine trebuia să fie pe aici undeva? Theon şi Lailah?
Rhahar? Gardienii sau oricare dintre drakenii care ar putea fi implicaţi în timp ce eu rămâneam înăuntru? Câţi ar muri astăzi?

Nu puteam să stau pe loc.

„Ce faci?" Saion s-a întors când am început să traversez camera. „Eu sper cu adevărat că implică somnul de somn, dar am impresia că nu este aşa."

Apucând de mânere, am strâns uşile. „Nu este."

„Deci, unde mergi, atunci?"

Am ieşit pe hol. „Mă duc să împing."

Capitolul 11

În timp ce urcam scările Rise, stelele care măturau pe cerul cenuşiu adânc sclipeau ca o mare de pietre preţioase, semnalând că noaptea nu era prea departe.

„Este o idee atât de proastă”, a mormăit Saion din spatele meu pentru a suta oară. „O idee teribilă, îngrozitoare. Dacă ţi se întâmplă ceva...”

„Nu se va întâmpla nimic.” Am ajuns în vârful Rise şi am traversat crenelul, trecând pe lângă câteva suliţe şi săgeţi cu vârf de piatră de umbră lângă arcuri stivuite pe perete, în timp ce mă asiguram că rămân ascuns în spatele zidului solid al parapetului.

„Şi asta doar ridică întreaga parte a ideii groaznice, oribile”, Saion a comentat în timp ce ridicam un arc şi o tolbă plină.

— Pentru orice eventualitate, i-am spus, sprijinindu-mă de peretele de piatră din umbră. M-am uitat prin deschidere, găsindu-l pe Nyktos mai întâi fără să încerc măcar să-l caut. Bănuiam că era jarul care îi aparţinuse cândva. Ştia exact unde se afla.

Ceea ce însemna că era foarte probabil să fi fost conştient şi de prezenţa mea. Şi era, de asemenea, probabil să fie cu adevărat supărat.

Hotărând că mă voi ocupa de asta mai târziu, am tras în linişte o săgeată din tolbă.

Nyktos stătea în faţă, cu braţele încrucişate şi arătând în fiecare centimetru un Primai – unul plictisit, la fel, bazat pe setul blând al trăsăturilor sale. O duzină de paznici stăteau în spatele lui şi nu aveam idee dacă erau muritori, evlavi sau zei, dar l-am văzut pe Ector stând alături de Rhain.

Cei care stăteau la câţiva metri de Nyktos purtau cagoule negre, lăsându-şi doar ochii la vedere. Teci de armură le acopereau trupurile de la piept până la genunchi.

am mijit ochii. „Armura lor este făcută din... piatră de umbră?”

„Este.” Saion se ghemui în spatele celuilalt parapet.

„O undă de putere s-a simţitîn toate Curţile”, a spus unul dintre războinicii cimerieni. Stătea în faţă, cu mâna sprijinită de mânerul unui

sabie.

— La naiba, mârâi Saion. „Acela este Dorcan. E chiar bătrân”, a adăugat el când M-am uitat la el. „Şi nimeni nu vrea cel mai mult să traverseze pe un câmp de luptă.”

Nu ştiam dacă ar trebui să fiu u urat sau nu să aud că Cimerianul nu era aici pentru mine.

„Hanan ştie că dakkais au urmat o urmă anterioară de putere până la Shadowlands, spuse Dorcan.

„Chiar aşa?” răspunse Nyktos.

„Sugerezi că nu erai cumva conştient de creşterea puterii?”întrebă Dorcan.

„Nu am sugerat nimic.”

Din spatele cagoulei se auzi un râs aspru, rapid. — E aici zeiţa Bele? a întrebat el şi am prins mişcarea uşoară a unui cimerian în spatele lui. Unul dintre războinici îşi strecurase o mănuşă pe pumnalul legat de talie.

„Iad.” Şi Saion văzuse mişcarea. Şi-a retras sabia în linişte. „Dacă încep să lupte, mă voi alătura lor”.

Am dat din cap, ţinându-mi atenţia asupra Cimmerianului. Erau o sută de războinici pentru luptătorii noştri, semnificativ depăşiţi numeric. L-am avut pe Nyktos, dar dacă nu ar putea folosi eather...

Luptătorii noştri.

Oamenii noştri.

Stomacul mi s-a răsucit brusc, dar degetele mi-au rămas neclintite pe săgeată. „De ce nu este Nektas aici?”

„Niciunul dintre draken nu va veni decât dacă simt că este necesar”, a explicat Saion.

„Acest lucru nu este necesar?”

„Nu atunci când prezenţa lor ar putea escalada lucrurile.”

„Şi dacă îmi spui că ea nu este aici, Hanan o să-ţi descopere minciuna, a continuat Dorcan de pe drum. „La fel ca şi regele”.

„Există vreo parte din mine care să pară că-mi pasă dracului?” Nyktos răspunse, iar eu am suflat încet.

Am sperat că Nektas era cu adevărat aproape.

„Ar trebui.” Dorcan î i înclină capul pe spate. — Mai ales că am auzit că ai avut câteva zile grele. Dakkais. Draken. Şi eşti pe cale să înfrunţi o consoartă.”

— Oh, la dracu, mormăi Saion, încordându-se.

Schimbarea aerului a fost bruscă şi tangibilă, încărcată de statică. Atât mâinile lui Ector, cât şi ale lui Rhain s-au dus la săbiile lor. Mă îndoiam că Dorcan nu era conştient când a spus: „Un sfat, vechi prietene. Nu cred că acesta este momentul în care vrei să înfurii şi mai mult pe oricare dintre Primişti. Tot ce vrem este să-l ducem pe Bele la Curtea lui Hanan."

„Atunci n-ar trebui să fie Hanan aici?" răspunse Nyktos. „Totuşi, probabil că este prea laş pentru a face o astfel de cerere în persoană. De aceea, te-a pus să fii comisarul lui. Oricum, o să-ţi dau un sfat.
Este timpul să găsiţi o nouă instanţă pe care să o serviţi", a spus Nyktos. „Unul în care conducătorii au curajul să facă ei înşişi astfel de cerinţe."

„Ştii că nu pot face asta."

„Dacă ai făcut un jurământ de sânge lui Hanan – i-ai jurat fidelitate – atunci a fost o alegere foarte neînţeleaptă", a răspuns Nyktos.

„Poate." Dorcan şi-a înclinat capul spre cei care stăteau în spatele lui Nyktos. „Ceea ce ştiu este că cea mai mare parte a gărzilor tale este prea departe de Rise, iar armatele tale sunt la graniţa de vest."

„Armate?" I-am trimis lui Saion o privire rapidă. „Nyktos are o armată?"

Saion s-a încruntat la mine. „Bineînţeles, da."

Asta a fost o veste pentru mine.

— Ar fi înţelept din partea ta să ne dai doar Bele, spuse Dorcan. „Şi apoi vom fi pe drum, fără a fi cauzat vreo... tulburări."

— Ai provocat deja o tulburare. Răceala din vocea lui Nyktos mi-a transmis un fior pe şira spinării. „Aşa că orice crezi că vei face, continuă. Toată scena asta devine plictisitoare."

Dorcan a râs din nou. „Aşa să fie."

„Cât de bun eşti cu un arc?" întrebă Saion pe sub răsuflare, în timp ce Cimmerianul care se pricepea cu pumnalul de la talie răsucit, înclinându-şi corpul spre Rhain. nu am ezitat.

Am eliberat săgeata, lovindu-l pe Cimmerian între ochi înainte ca acesta să poată da drumul pumnalului. „Atât de bine", am murmurat, ignorând căldura palpitantă a jarului vieţii din pieptul meu, în timp ce au răspuns la moartea zeului.

Capul lui Dorcan s-a îndreptat în direcţia mea, dar ştiam că nu mă poate vedea. M-am rezemat în timp ce ciocnirea săbiilor a răsunat de pe drumul de dedesubt. Am întins repede o altă săgeată şi m-am deplasat mai departe în parapet, privind în jos. Pieptul mi s-a încordat.

L-am văzut doar pe Nyktos, mai înalt decât toţi ceilalţi din roiul de

Cimmerian, mergând sabie în sabie cu Dorcan.

— Rămâi nevăzut, ordonă Saion, începând să se ridice. „Dacă Nyktos este copleşit dintr-un motiv oarecare, bagă-ţi fundul înăuntru şi mergi la Bele şi Aios. Fermecat sau nu, încă poţi fi ucis."

Nyktos copleşit? Mi s-a uscat gatul. îl văzusem luptând cu o sabie împotriva Gyrms şi dakkais. El rupsese un zeu înmormântat în jumătate cu mâinile goale. Nu putea fi copleşit.

„înţelegi?" întrebă Saion.

„Da." M-am lăsat în genunchi în spatele peretelui mai scurt, lângă câteva suliţe de piatră umbră.

„Mai bine ai. Ei nu ştiu ce este în tine. Cine eşti cu adevărat, îţi vor duce capul înapoi la Hanan pe un vârf", a avertizat Saion. Apoi, cu acele imagini minunate, a sărit de pe Rise.

Presupunând că Saion a supravieţuit unei sărituri care mi-ar fi rupt cu siguranţă fiecare os din corp, am ţintit pe oricine purta cagoua. Un cap pe o ţintă în mişcare era mai greu decât un cufăr, aşa că am aşteptat chiar şi când degetul a început să-mi zvâcnească, până când unul dintre războinicii cimerieni s-a întors spre un gardian al Ţării Umbrelor, pregătindu-se. Am tras, întinzând mâna spre o altă săgeată în timp ce căldura îmi pulsa încă o dată în piept şi am rămas aşa, răspunzând morţilor.

Pregătind săgeata, l-am văzut pe Rhaln dând cu piciorul pe spate unul cimerian, în timp ce-şi împingea sabia în spatele lui.

Shadowstone era indestructibil...

Lama de piatră umbră a străpuns armura cu o scânteie de piatră împotriva piatră, înfiptă adâncîn pieptul cimerianului.

Aparent, piatra umbră nu era impenetrabilă împotriva ei însăşi. Bine de ştiut.

Rhain a smucit sabia şi s-a învârtit, arcuindu-şi lama peste gâtul celui din faţa lui. Celălalt căzuse, dar nu a murit imediat.

Sa rostogolit pe o parte, încercând să stea în

picioare... Şi apoi am văzut.

O ceaţă neagră a nopţii se prelinge din cimerianul rănit. Am tras, lovindu-l în ceafă. Un strigăt de durere a răsunat din altă parte, iar pieptul mi-a pârjolit interiorul în timp ce am înţepat o altă săgeată. Umbre întunecate se adunaseră peste drum, mai opace chiar decât Umbrele, revărsându-se din câţiva dintre Cimerieni.

L-am căutat repede pe Nyktos, mi s-a tăiat respiraţia la trăsăturile lui uimitoare în timp ce el se învârtea, desprinzând capul unui cimmerian de corpul lor.

în timp ce întâmpina lovitura lui Dorcan cu sabia lui. Se răsuci la talie, împingându-l pe Dorcan înapoi în timp ce se întoarse şi aruncă o a doua sabie, mai scurtă. S-a biciuit prin aer, tăiând capul unui cimmerian care a împins unul dintre paznicii lui Nyktos la ungenunchi. Sângestropit în timp ce sabia scurtă s-a învârtit prin aer, chiar în mâna care aştepta lui Nyktos. S-a învârtit, întâmpinând atacul lui Dorcan cu ambele săbii şi asta a fost... ei bine, a fost impresionant.

Noaptea se învârtea tot mai sus. Odată ce le-a ajuns în cap, nu le-aş fi de niciun ajutor. Am putut vedea că şuvoiele din ceaţa groasă, asemănătoare unei mantii, nu se scurgeau din braţele tuturor cimerienilor, aşa că m-am concentrat doar asupra lor. Renunţând la cap, am ţintit pieptul unui cimerian şi am tras. Mi-am ţinut respiraţia, urmărind să văd dacă săgeata a străpuns piatra umbră.

A tăiat armura şi o respiraţie zdrenţuită mi-a izbit din plămâni, dar nu a fost prea multă uşurare. Săgeata nu a ajuns la fel de adânc ca sabia lui Rhain, reuşind doar să oprească orice făcuse Cimmerianul pentru a chema noaptea. Paznicul Shadowland a profitat rapid de ocazie, când Cimmerianul i-a smuls săgeata din piept, întorcându-se către Rise.

Tăracii vieţii s-au aprins în mine când am găsit un alt războinic evocând ceaţa şi am slăbit o săgeată, prinzând pe Cimmerian în piept. Jarul a pulsat din nou şi din nou când am tras rapid şi am pus o altă săgeată în loc pe sfoară. M-am mutat în genunchi, găsind un alt cimerian...

Gâfâind, am căzut pe spate de perete în timp ce un pumnal şuiera prin aer, trecând la câţiva centimetri de faţa mea. Inima bătând, m-am întors la parapet să-l văd pe Nyktos tăind capul cimerianului care probabil ar fi aruncat lama.

în timp ce războinicul cădea înainte, ochii lui Nyktos s-au îndreptat spre Rise, argintiul strălucitor al irisului lui s-a zdruncinat cu pată luminoasă în timp ce am îndreptat arcul spre el. Privirile noastre s-au blocat doar pentru o bătaie de inimă.

Capul lui Nyktos s-a înclinat când am întins sfoara.

Şi concediat.

Se răsuci când săgeata lovi pe cimerianul care îl ataca din spate.

Am zâmbit în timp ce se uita peste umăr, buzele lui ridicându-se uşor. S-a întors spre Dorcan, lăsându-mă să mă întreb dacă chiar a zâmbit — doar puţin — în timp ce un cimerian îşi ridica sabia şi arăta spre Rise. Am întins mâna după o altă săgeată, ţinând jos. Am pregătit săgeata şi am ridicat. Poate că Nyktos n-ar fi atât de nebun... — Zei, am expirat. Un gol de întuneric total se ridicase pe partea laterală

Ridică-te, urcând rapid vârful şi revărsându-se peste crenel.

Ridicându-mă în picioare, am înclinat arcul în întuneric. A fost un blestem din interiorul masei, ecou de al meu în timp ce mă răsuceam. Nyktos şi Saion nu reuşiseră să menţioneze că Cimmerianul putea folosi cumva orice manifestau pentru a escalada o Rise în practic secunde. Am apucat o suliţă, metalul rece la atingere strâns ferm în timp ce mă învârteam.

Ochii mi s-au mărit când o sabie a coborât şi noaptea s-a extins. Am blocat lovitura care zdrăngăneşte oasele, ţinându-mă pe loc în timp ce ceaţa neagră se ridica deasupra mea. Dacă aş alerga, probabil că aş pleca chiar de pe Rise. M-am împins înapoi şi un râs aspru a venit din întuneric.

Şi apoi, într-o clipă, a înăbuşit stelele deasupra mea. Nu era lumină. Nimic altceva decât întunericul, inima mea bătătoare şi jarul care palpita. Era ca şi cum ar fi fost pusă o bandă la ochi peste ochi — o bandă.

Exerciţiul vă ajută să vă perfecţionaţi celelalte simţuri. Asta a spus Holland când I- am întrebat de ce m-a pus să exersez cu unul. Aproape că am râs, crezând că Holland chiar a parcurs acea linie fină de interferenţă.

Mi-am strâns mai strâns suliţa. Nu credeam că celelalte simţuri ale mele erau la egalitate, în timp ce căutam în zadar liniştea totală a neantului din jurul meu. Singurul lucru pe care l-am auzit au fost strigăte de durere, săbii întâlnite cu săbii...

O perie de aer mi s-a agitat în faţa feţei şi m-am abătut, simţind lama tăiată prin aer deasupra mea. Am scos şi în sus cu suliţa, fără a lovi nimic. Am îngheţat, o strălucire fină de transpiraţie s-a adunat pe fruntea mea. Mişcarea aerului a venit din nou şi am alergat spre stânga.

Un izbucnire de durere înţepătoare mi-a lovit partea, nimic în comparaţie cu agonia colţilor unui zeu căzut. Am strâns din dinţi în timp ce am legănat afară cu suliţa. Partea largă a pietrei din umbră a lovit picioarele. Locuitul greu al aterizării cimerienilor pe spatele lor venea din dreapta mea. În genunchi, m-am pivotat şi m-am lovit în jos. Mormăitul durerii mi-a spus că am lovit o parte din ticălos. Noaptea a început să se despartă, devenind mai gri decât...

Aerul s-a agitat în spatele meu şi m-am învârtit, împingând în sus şi afară cu suliţa. Lama a lovit rezistenţa armurii şi apoi s-a scufundat. Am smucit suliţa, ridicându-mă în timp ce un braţ mi-a prins gâtul. Ani de antrenament şi instinctul au preluat. M-am lăsat şchiopătând, prinzându-l pe cimerianul rănit cu garda jos. S-a împiedicat, iar eu m-am răsucit, eliberându-mă de strânsoarea lui. Se limpezise destulă noapte pentru ca să văd capul şi acolo am ţintit, împingând suliţa cât am putut de tare. Zgomotul de zgârietură mi-a răsucit stomacul. Am scos suliţa şi m-am întors.

O mână mi-a strâns braţul, oprind lovitura. M-am învârtit înainte să pot respira. Un braţ mi- a înconjurat talia, iar spatele mi-a lovit peretele dur al unui cufăr, în timp ce întunericul de pe Rise continua să se împrăştie. Am tras o răsuflare speriată — Citrus. Aer proaspat. Jăraticul prostesc din pieptul meu s-a clătinat şi mai înverşunat.

„Lovlndu-mă cu suliţa nu ar fi modul în care ar trebui să mă răsplăteşti pentru că te asigur că trăieşti pentru a vedea o coroană pe cap." Vocea fumurie a lui Nyktos era la urechea mea.

Strânsoarea mea de suliţă s-a slăbit imediat. „Cum ar trebui să vă răsplătesc?"

Braţul i s-a strâns. Conştientizarea – simţirea lui atât de aproape încât I-am simţit respiraţia adâncă – s-a agitat mai mult decât jarul. El nu a răspuns şi, pentru o clipă, am fost doar noi stând acolo, fără nici măcar un centimetru între noi, când stelele au început să umple din nou cerul.

Nyktos sa mişcat fără avertisment, învârtindu-ne în jur. M-a prins între peretele parapetului şi trupul lui, în timp ce un jet de aer se ridica din Interiorul curţii Rise. Aripi mari şi puternice ne- au trecut peste cap. Inima mi s-a împiedicat de ea însăşi în timp ce o coadă cu ţepi a zdrobit partea de sus a peretelui parapetului de care era acum apăsat obrazul meu. Tocmai sosise un draken, dar nu mă gândeam la asta. Mintea mea – zei buni, era ceva în neregulă cu gândurile mele, pentru că s-au dus imediat într-un loc complet nepotrivit, evocând amintirile lui Nyktos în spatele meu, corpul lui mare şi puternic ţlnându-l pe al meu exact aşa cum a făcut acum, fără a lăsa spaţiu între noi.. NIclo ocazie să-ml mişc capul. Nici atunci nu fuseseră haine între noi, când m-a luat din spate, marcându-mi pielea, revendicându-mă. Amintirea era proaspătă şl acută, trimiţând prin mine un fulger de poftă ameţitoare.

— La naiba, mârâl Nyktos, cu respiraţia fierbinte pe obrazul meu. „Tu vel fi moartea mea."

Trebuie să fl proiectat, dar acesta a fost un moment rarîn care nu-ml păsa. „Ştim amândoi că nu este posibil", am şoptit eu când drakenul a aterizat de cealaltă parte a Rise.

A scos un sunet aspru când mâna de la încheietura mea a alunecat pe braţul meu. Am deschis ochii, putând să văd şirul de coarne ascuţite care încadrează capul lui Nektas. Aripile lui de culoare cenuşiu-negru se întoarseră înapoi, împingându-i pe Ector şi Rhaln de lângă el. Lumea de dedesubt s-a transformat în argint în timp ce zgomotul de foc se revărsa din draken.

— Al fost rănit, mi-a mârâit Nyktos la ureche. „Din nou."

„De abia."

„îţi pot miros sângele.” Palma lui mi-a zdrobit pieptul, am tresărit. Şi-a trecut mâna pe partea mea până unde era o durere arzătoare. „Mă face să vreau să te gust.”

Cuvintele lui au trimis un puls rău de dorinţă de la inima mea bătătoare la mine miez. „Nu te-aş opri.”

„Desigur, nu ai face.” Braţul de sub sânii mei s-a flectat. „Nu-ţi preţuieşti viaţa.”

„Nu are nimic de-a face cu asta.”

„Are totul de-a face cu asta.” Respiraţia lui era o mângâiere pe gâtulmeu. „Dacă te-aş gusta din nou, nu ştiu dacă m-aş putea opri.”

„Da, ai vrea”, am şoptit, crezând că mai mult decât am făcut nimic în viaţa mea.

Nyktos scoase din nou acel sunet, parţial mârâit şi înjurăt când îşi lăsa braţul în jos, înclinându-şi corpul în timp ce se îndrepta spre drum. Surprins să descopăr că încă ţinem suliţa în mână, am vrut ca inima mea să încetinească în timp ce mă desprindeam de perete şi urmăream privirea lui Nyktos spre drum — Nektas

se repezi înainte, prinzând un Cimmerian între puternicele lui. fălci. El clătină din cap, tăind zeul în două.

„Ew”, am rostit.

„L-am văzut făcând mai rău.”

— Va trebui să te cred pe cuvânt, am murmurat.

— încearcă să asculţi o dată şi rămâi aici, spuse Nyktos, şiapoi a fost plecat, sărind peste marginea Rise-ului.

Am tras în faţă, apucând marginea de piatră. Nyktos era pe drum, târâind pe lângă trupurile oamenilor săi căzuţi. Cinci... cinci au plecat. Căldura mi s-a umflat în piept în timp ce mă uitam la ei. Palmele mi s-au încălzit -

Capul lui Nektas s-a îndreptat spre mine, ochii lui purpuri cu pupilele lor subţiri şi verticale fixându-se asupra mea. Buzele lui vibrau, trăgându-se înapoi cu un mârâit de avertizare. Am înghiţit în sec în timp ce am sprijinit suliţa de perete. Era ca şi cum simţea cum se adună în mine. Mi-am apăsat ambele mâini de piatră, împingând nevoia şi îngropând-o cât am putut de adânc, în timp ce Nyktos se îndrepta spre singurul Cimmerian în picioare.

Cagoua lui Dorcan s-a strâns la gât, fără să-i mai apere faţa. Bărbatul părea să fie la al treilea deceniu de viaţă, dar ca zeu, asta ar putea însemna că avea sute de ani, dacă nu mai mult. — Presupun că ai un mesaj pe care vrei să-l transmit lui Hanan.

Felul în care vorbea când Nyktos se apropia de el făcea să pară asta

erau ceva ce se întâmplase între ei înainte.

„Nyktos", a strigat Saion de unde a îngenuncheat lângă unul dintre soldaţi. „A văzut-o."

m-am încordat.

„Atunci generozitatea mea a luat sfârşit", a spus Nyktos.

Dorcan nu a arătat nicio reacţie. „Nu ştiu la ce te gândeşti dacă o refuzi pe Hanan, dar orice ar fi, se va termina rău pentru tine. Va merge la Kolis şi vor veni şi altele."

„Voi a tepta." Nyktos scoase din teacă o sabie, lovind la fel de repede ca o viperă şi despărţindu-i capul Cimmerianului de umerii lui.

Capitolul 12

Rhain m-a privit de parcă s-ar fi aşteptat să ies din biroul lui Nyktos în orice secundă şi în mijlocul unei furtuni de foc. Nu-şi luase ochii de la mine mai mult decât îi trebuia să clipească. Ector, pe de altă parte, era întins pe canapea, cu ochii închişi şi foarte posibil să dormea.

„Mi-ar calma nervii dacă ai sta", a sfătuit Rhain cu o înclinare a lui. cap roşu-auriu. „în loc să ne plimbăm."

„Pasul în ritm îmi calmează nervii." Am mai făcut o trecere în faţa biroului lui Nyktos. „Şi ai încredere în mine când spun că ai prefera să am nervii calmi decât opusul."

„Probabil ca ai dreptate." Rhain î i înclină capul. Ochii lui păreau mai mult aurii decât căprui în timp ce mă urmăreau în strălucirea aplicelor de perete.

„Dar având încredere în tine..."

am mormăit un blestem. Alegere proastă a cuvintelor din partea mea. Am continuat să merg, şi mai repede acum, cu pielea de pe ceafă strânsă. Discursul lui Nyktos, evident, nu a avut un impact atât de mare asupra lui Rhain şi asta m-a lăsat puţin trist.

Rhain fusese înainte toate zâmbetele, mai puţin păzit şi prietenos.

— Ar trebui să ai încredere în ea, interveni Ector. Ochii lui erau încă închişi, dar se pare că nu dormise. Pe lângă ceea ce a încercat aseară pentru noi – pentru noi toţi – acel Cimmerian trăgea pentru tine. Ţi-a salvat fundul acolo. Dacă nu l-ar fi lovit chiar între ochi, s-ar putea să fii aici cu câteva găuri suplimentare în tine. Sau să nu stea deloc în picioare. Cel mai mic lucru pe care îl poţi face este să-i mulţumeşti."

„Nu am nevoie de recunoştinţa lui", am spus înainte ca Rhain să poată spune ceva care probabil m-ar irita şi mai mult.

„Ei bine, tu îl ai pe al meu." Ector îşi deschise ochii adânci de chihlimbar.

— Şi a mea, mormăi Rhain. „Mulţumesc."

am pufnit.

„A sunat de parcă te-a durut." Ector i-a aruncat o privire pe care nici nu am putut să încep să o descifrez.

„A făcut. Puţin.” Un muşchi i-a bifat de-a lungul maxilarului în timp ce îi aruncă o privire lui Ector. „Ce? De ce te uiţi la mine de parcă aş fi un măgar?”

Mi-am arcuit o sprânceană, pentru o dată ţinându-mi gura închisă.

„Poate pentru că eşti un măgar”, a răspuns Ector. „Celui care te-a avut cu spatele acolo. Care ne-a avut tot spatele. Cine poartă şi jarul...

— Cred că înţelege ideea, l-am întrerupt. Apărarea lui Ector m-a surprins, chiar şi cu discursul lui Nyktos. Habar n-aveam unde stau cu el. Pe de altă parte, nu ştiam înainte. Ector era unul... ciudat, glumea într-un moment şi sumbru în următorul. Era, de asemenea, mult mai în vârstă decât Nyktos, cunoscându-i destul de bine pe Eythos şi Mycella, ceea ce am bănuit că a jucat un rol în motivul pentru care Nyktos îl trimisese să mă vegheze în timp ce mă aflasem pe tărâmul muritorilor, împreună cu divinul, Lathan.

„Vii la mine?”întrebă Rhain, surprins. „în apărarea ei? Ea plănuieşte...

„Planificat”, am întrerupt-o. „Destul de sigur că am acoperit deja asta.”

„Răspândirea ta şterge intenţiile care au venit înainte?” a provocat Rhain. „Fugirea ca să te omori schimbă cumva asta?”

„Nu am spus că a făcut-o.”

„Nu este. Indiferent de ceea ce se presupune că ai plănuit să faci cu Kolis sau ce jarul pe care îl porţi.” Rhain îşi desfăcu braţele şi făcu un pas înainte. Ector se ridică, alert. „Nu eşti adevăratul Primar al Vieţii. Eşti un adăpost pentru jar şi nimic din toate acestea nu compensează complotul împotriva lui Nyktos, indiferent de motivele tale, spuse el, iar faţa mea a început să mă usture. „Nu ai idee la ce a trebuit să renunţe Nyktos. Prin ce a trecut. Ce a sacrificat pentru tine şi apoi pentru tine...

— Rhain, a avertizat Ector.

M-am oprit din plin. „Ce a sacrificat pentru mine?”

— în afară de sentimentul său de siguranţă în propria sa casă? a scuipat Rhain.

— în afară de asta, am cerut.

— Nimic, spuse Ector ridicându-se. „Rhain este doar exagerat de dramatic. El este predispus să fie aşa.”

Mi s-au îngustat ochii. „într-adevăr?”

„Vine dintr-un loc bun”, a raţionat Ector, mergând lângă Rhain. A pus o mână pe umărul zeului. „Ea nu este inamicul la sfârşitul zilei. Ar trebui să ştii că. Dar dacă nu o faci, tot ce trebuie să faci este să te întorci

ieşiţi pe Rise şi uitaţi-vă la vieţile pierdute."

Rhain şi-a întors privirea când jarul enervant s-a însufleţit brusc, clătinându-se ca un căţel care îşi salută proprietarul. S-ar putea să fie fericiţi pentru sosirea eminentă a lui Nyktos. Eu, totuşi, nu am fost.

Uşile s-au deschis, oprindu-se la jumătatea drumului, de parcă slujitorii invizibili i-ar fi prins înainte de a se izbi de pereţi. O undă de energie fierbinte de gheaţă a sfâşiat mai întâi biroul, gâdilându-mi pielea.

— Tati Nyktos nu e fericit, murmură Ector.

Nu el nu a fost.

„Cel puţin nu este ca răspuns la ceva ce am făcut." Rhain se uită îndreptat spre mine, ridicând sprâncenele.

— De data asta, a adăugat Ector.

Energia nervoasă a bâzâit prin mine când Nyktos a explodat înbirou cuforţaunei furtuni. Invârtindu-se, sfere argintii s-au blocat asupra meaîn timpce traversa camera, desfăcând săbiile.

„Nu ţi-am spus să rămâi înăuntru?" Nyktos s-a oprit în faţa mea, trântind săbiile pe birou în spatele meu. „Să nu mă împinge în asta?"

„Ai făcut."

Bărbia îi căzută. „Şi totuşi ai făcut exact ceea ce ţi-am cerut să nu faci şi a ieşit pe Rise, riscând nu numai viaţa ta, ci şi a lui Saion."

„Nu mi-ai cerut asta. Mi -ai cerut asta."

„Acelaşi lucru."

„Nu este absolut acelaşi lucru şi cum am riscat viaţa lui Saion? A ales să mă urmeze...

„Nu a avut de ales în această chestiune, deoarece era însărcinat să te ţină înăuntru", a spus el. Peste umărul lui, i-am văzut pe Rhain şi Ector furişându-se constant spre uşi. „Este norocos că nu am obiceiul să pedepsesc pe altul pentru greşelile altcuiva."

Frustrarea a crescut, alăturându-se zumzetului anxios. „Singurul care se comite faptele rele în acest moment eşti tu."

Sprâncenele lui Nyktos se ridicară. „Abia aştept să aud raţionamentul tău în acest sens. Sunt sigur că implică ceva de genul: fac ceea ce vreau pentru că pot şi îmi iau la dracu consecinţele."

Chiar atunci, ceva s-a mutat din adâncul acelei crăpături. Ceva absolut. Nu am întins mâna spre vălul neantului, în timp ce un amestec brut, volatil de furie şi hotărâre mă străbatea. „Din momentul în care am învăţat

că nu mai trebuia să răspund unei îndatoriri pe care nu am avut de ales să o accept, am devenit propria mea persoană. Cineva care poate face propriile alegeri. Nu ml se va ordona şl nu ml se va spune ce pot şl nu pot face ca şl cum nu aş avea nlclo putere sau control asupra vieţii mele, Indiferent de riscurile pe care ml-aş putea asuma. Am terminat de trăit aşa."

Nyktos se retrase, făcând câţiva paşi înapoi. Fulele de eather l-au încetinit ochii, evocând o mică schimbare în setul rece al trăsăturilor sale. A urmat o tăcere tensionată până când el a spus: „Unul dintre voi vă rog să-mi aducă un vas cu apă curată şl o cârpă. Celălalt trebuie să plece."

„Ştii, cred că o să-ţi Iau chestiile astea şl apoi mă voi face... rar." Rhain dădu înapoi, apucându-l de braţ pe Ector. „Vino, fii puţin cu mine."

„Este probabil o Idee bună." Ector pivotă. „Are faţa înfricoşătoare din nou."

A cam făcut-o.

Nyktos a aşteptat până am rămas singuri. „Cineva trebuie să-şi facă griji că ţi se întâmplă ceva, deoarece tu nu ţi se întâmplă. Nu o faci niciodată." Nyktos făcu un pas măsurat înainte. „Vrei să faci alegeri Indiferent de riscuri? Problema cu asta este că nu te gândeşti niciodată la acele riscuri. Sau consecinţele."

„Asta nu este..." Am tras aer în piept. Nyktos stătea brusc la cel mult un pas de mine. „Nu poţi să faci asta?"

„De ce?" El s-a uitat la mine, cu firele de zâmbete devenind din nou mal strălucitoare în ochii lui. „Nu-mi spune că te sperie."

„Nu mă sperie. Pur şl simplu mă enervează ."

Buzele lui se răsuciră într-un zâmbet strâns. „Desigur că nu. Nu al Instinctul care îl avertizează cel mal mult când sunt în pericol grav."

„Neadevarat." Am început să-mi încrucişez braţele, dar tragerea de rană de-a lungul taliei m-a oprit. „Instinctele mele funcţionează perfect. Mal devreme, m-au avertizat că al fi supărat pe decizia mea de a Ieşi pe Rlse.

Ochii I s-au îngustat în fante subţiri şl strălucitoare. „Al încercat vreodată, oh, nu ştiu? O asculţi? îţi preţuieşti viaţa?"

„Nu am avut niciodată ocazia să fac asta, nu-i aşa?" m-am repezit.

Nyktos rămase complet nemişcat, cu excepţia ochilor. A trecut un moment lung şl mi-am dorit să am capacitatea lui de a citi emoţiile, de a obţine un fel de perspectivă asupra a ceea ce simţea sau gândea. Se întoarse apoi, mergând ţeapăn spre credenza şl luând un decantor de cristal plin cu lichid chihlimbar. „Ştiu că am mal spus asta, dar nu mă supăr când spun că nu-ţl preţu ieşti viaţa."

spuse el, turnând un pahar, oprindu-se, apoi turnând o secundă. „Nu este cu adevărat menit să fie o insultă."

am pufnit. „Sigur sună ca unul când o spui."

„Atunci îmi cer scuze. îmi pare rău."

Capul mi s-a smucit. „îmi ceri scuze serios?"

S-a întors la mine, oferindu-mi un pahar. „Nu crezi că meriţi unul?"

„Uh..." M-am gândit la asta în timp ce am luat băutura, nesigur dacă am făcut-o sau nu. am ridicat din umeri.

Buzele i s-au ondulat uşor. „Ei bine, oricum îl ai." A doborât whisky dintr-o înghiţitură. „încerc sa inteleg."

„înţelege ce?" Am înghiţit puţin mai puţin impresionant, dar jumătate din whisky dispăruse când am lăsat paharul în jos.

Îşi aşeză paharul în spatele uneia dintre săbii, trăgându-şi marginea colţilor peste buza de jos. „Cum ai devenit cine eşti."

Whisky-ul mi-a lovit pieptul şi apoi stomacul într-o goană caldă. „Nu sunt urmând cu adevărat ceea ce întrebi."

„Majoritatea nu ar încerca să seducă şi să-l omoare pe Primai al Morţii. Nici măcar dacă era o datorie forţată în ei încă de la naştere. Nici măcar pentru regatul lor. Apoi întoarceţi-vă şi plănuiţi să faceţi acelaşi lucru unui alt Primai. Nici nu aş spune că ar fi o lipsă de curaj din partea lor".

„Doar o lipsă de bun simţ din partea mea?" am replicat eu.

Sprânceana aceea blestemata se ridică din nou. „Tu ai spus-o."

Am mai băut înainte să-i arunc paharul în faţă. „Regatul meu este pe moarte. Am crezut – am crezut cu toţii – că s-a datorat înţelegerii făcute de regele Roderick. Ce trebuia să fac?"

„Literal orice altceva."

Degetele mele s-au strâns pe sticlă. „Ce ce, Atotştiutorul? îţi cer să opreşti Putregaiul? De ce mi-ar fi trecut asta chiar prin minte când am crezut că Rot se datorează expirării înţelegerii şi nu ceva ce făceai tu? Nici măcar nu ştiam cine este Kolis cu adevărat." Sau chiar cine şi ce am fost. Dar zeii ştiau că nu mă duc acolo chiar acum. „Deci, ce ar fi trebuit să fac? Ai chemat din nou un zeu sau Primai şi ai încercat să faci o altă înţelegere?

Ai dat cu piciorul pe drum pentru ca altcineva să se ocupe? Să-mi trăiesc genul de viaţă?" Am râs aspru. „Sau pur şi simplu nu faci nimic şi lasă împărăţia mea să moară?"

„Şi ce fel de viaţă ai trăit cu adevărat?" întrebă el încet.

Căldura a revenit, măturandu-mi pieptul şi a avut foarte puţin de făcut

cu whisky-ul. Am pus paharul pe birou. Rhain s-a întors atunci cu articolele cerute de Nyktos. Trimiţându-mi o privire ascuţită, a aşezat în linişte castronul şi prosopul pe birou, lângă săbii. A plecat repede, închizând uşile în urma lui.

Dar ceea ce spusese zeul înainte de sosirea lui Nyktos a rămas cu mine. „Ce ai sacrificat pentru mine?”

Ochii lui Nyktos s-au ridicat spre ai mei. „Ce a spus unul dintre gardienii mei?”

„Nimic.”

„Nu cred asta.”

„Acesta nu este un răspuns.” Inima mi-a bătut puternic.

„Este pentru că nu am sacrificat nimic”, a spus el şi nu eram sigur că eu l-a crezut. „Ridică-ţi puloverul.”

Am clipit, întrebându-mă dacă whisky-ul ajunsese la mine atât de repede. „Scuzaţi-mă?”

„Ai fost rănit. Vreau să văd cât de rău este.”

„Nu este-”

— Ridică-ţi puloverul şi dă-mi voie să-ţi verific rănirea, Sera. A tras aer în piept. „Vă rog.”

Am ezitat, doar pentru că el întrebase de data asta. Şi doar pentru că ar fi făcut-o spus te rog, iar asta era încă o slăbiciune a mea.

Nyktos închise pentru scurt timp ochii. „Nu cred că eşti suficient de rănit încât să ai nevoie de sânge, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji că voi profita de tine.”

Faptul că am simţit chiar şi cea mai mică dezamăgire la auz care mi-a spus că am nevoie de o doză mare din ceea ce Nyktos tocmai insinuase că îmi lipseşte. Bun simţ.

Gene groase ridicate. Ochii argintii s-au luminat încet din spatele mei străpuns. Cunoscându-mi norocul, acesta a fost probabil unul dintre acele momente în care el îmi citea fie intenţionat, fie neintenţionat emoţiile. Ar fi simţit dezamăgirea şi nici nu voiam să ştiu ce crede el – dacă m-ar vedea ca pe cineva atât de disperat de afecţiune încât aş căuta-o de la cineva care nici măcar nu vrea prietenie de la mine.

Şi asta ar fi corect la un anumit nivel. întreaga mea viaţă i-a lipsit nu numai atingere, ci şi afecţiune. Mi-am dorit foarte mult, dar nu eram destul de disperat ca să iau orice resturi slabe care mi-au fost oferite de cineva.

îmi doream doar afecţiunea lui pentru că credeam că am gustat-o înainte ca el să afle adevărul. Mă dorise atunci, până la punctul de a distra atenţia, dar eu

am crezut că şi el mă iubea. Că îi păsa. Acum, era doar o dorinţă fizică, una pe care probabil o refuzase până la ultima suflare.

Apoi, ceea ce a spus m-a lovit. „Aştepta. Crezi că ai profitat eu după ce mi-ai dat sângele tău?"

„Ştiam ce ţi-ar face sângele meu. Ar fi trebuit să pot mă reţin sau te-am lăsat singur în momentul în care ai început să simţi efectele."

M-am uitat la el. „Reacţia mea a avut foarte puţin de-a face cu sângele tău."

„Sera."

„Şi tot ce are de-a face cu atracţia mea pentru tine. Ţi-am spus asta atunci. Nu s-a schimbat."

Maxilarul i s-a flectat. „Chiar şi aşa, ar fi trebuit să fiu capabil să mă controlez de a deveni un om fără control asupra corpului său."

Am râs. „Nu eşti doar un bărbat."

„Doar pentru că sunt un Primai nu înseamnă că corpul meu răspunde diferit."

„Nu mi-am dat seama că Primals – sau bărbaţii în general – aveau atât de puţin control asupra penilor lor", am răsturnat, enervat că îşi va scuza reacţia, plăcerea, ca pe ceva asupra căruia nu avea control.

„Nu asta e ceea ce eu... nu contează." Ochii i s-au strălucit pentru scurt timp. „Lasă- mă să-ţi văd rana."

„Tot ceea ce." Am prins tivul şi slipul de dedesubt, ridicându-le până la coaste. „Nu este rău. Vedea?" M-am uitat în jos, încântându-mă uşor la tăietura subţire care trecea de-a lungul părţii stângi a taliei mele. „Doar o rană în carne."

„Nu există o rană la nivelul cărnii."

Am început să-mi dau puloverul în jos, dar Nyktos mi-a dat palmele şoldurilor. Contactul m-a surprins destul de mult încât nu am protestat când m-a ridicat pe birou. Mâinile lui zăboveau acolo. Amintirea puterii lui era întotdeauna o surpriză. M-a făcut să mă simt incredibil de delicat şi nici măcar nu eram în acelaşi domeniu cu delicat. Nicio parte din mine nu era, aşa cum spusese odată Tavius, plinuţă.

Nenorocitul nenorocit.

Doamne, aproape că mi-aş fi dorit să fie încă în viaţă, ca să pot împinge ceva mai tare decât un bici pe gât.

Ochii lui Nyktos s-au ridicat spre ai mei. „Proiectezi din nou."

„îmi pare rău", am mormăit eu când el întinse mâna spre cârpă. „Nu trebuie să faci asta."

„Ştiu. O fac pentru că vreau."

El mai spusese asta. Şi inima mea nesăbuită a sărit, la fel ca atunci. îşi apăsă degetele pe pielea de sub rană, atingerea blândă şi totuşi

un alt șoc. am tresărit.

„Îmi pare rău.” Și-a retras mâna. „Nu am vrut să provoc durere.”

„Nu ai făcut-o. Doar că... aș vrea să fie din nou caldă atingerea ta, am spus, ceea ce nu era complet neadevărat. „S-a cald pentru că te-ai hrănit?” am întrebat, știind că Nyktos se hrănea rar. Din câte am putut aduna, Primals nu aveau nevoie să se hrănească des decât dacă erau răniți și slăbiți. Și l-am slăbit, doar puțin, când l-am lovit cu acea explozie de pământ.

A scuturat din cap. „Pielea mea nu s-a mai încălzit niciodată la atingere hrăni re. întotdeauna a fost frig.”

„Atunci de ce...?” Mi-am dat seama. — Jarul?

„Eu sunt Moartea”, mi-a amintit el. „Și porți în tine jarul vieții. Sângele tău este cel care mi-a încălzit pielea.”

„Va avea sângele meu alte efecte asupra ta?”

Era o ondulare rapidă în sus a buzelor lui. „Asta încă de văzut.”

Mă uitam prea tare la gura lui, așa că mi-am mutat privirea spre... gâtul lui. Ceva despre ceea ce spusese nu avea sens. El nu era adevăratul Primai al Morții, ci doar un Primai al Morții. Deci de ce ar fi pielea lui rece în primul rând? Apoi, din nou, poate pentru că era un Primai al Morții.

Acum doar mă încurcam. „Mă întreb dacă Taric ar putea gusta. Adică știa că am cel puțin un jar în mine când mi-a trecut prin amintiri, dar dacă nu ar fi făcut-o, ar fi știut totuși?”

Eather a fulgerat strălucitor în ochii lui Nyktos. „Nimeni altcineva nu se va hrăni din tine, deci nu este ceva pentru care va trebui să-ți faci griji.”

Sprâncenele mele s-au ridicat.

— Dar, da, spuse el, cu vocea slabă. „L-ar fi gustat.”

„Sângele meu are gust ca și cum miroase?”

A tăcut când a scufundat cârpa în apă. „Are gust de a furtuna de vară și soarele.”

Un râs nesigur m-a părăsit în timp ce pieptul mi s-a încălzit. „Ce înseamnă asta are gust de?”

„Căldură. Putere. Viață”, a spus el fără ezitare. „Totuși moale. Aerisit. Ca un pandișpan. Ca...”

Mă uitam din nou la gura lui. „Precum ce?”

Nyktos și-a dres glasul, clătinând din cap. „Apropo, când te gândești Mă mișc prea repede? De fapt, nu mă mișc, nu așa cum crezi tu.”

m-am încruntat. Era clar că schimba subiectul. „Atunci în ce fel te miști?”

— Folosesc eather ca să mă voiesc acolo unde vreau să ajung, spuse el, apăsând uşor pânza pe pielea din jurul rănii. „Se numeşte shadowstepping."

M-am uitat la el, cu sprâncenele ridicate. „Nu se numeşte asta în mod normal mersul vechi simplu?"

Nyktos chicoti. „Este puţin diferit de atât. Când vreau să mă mişc aşa, devin o parte a pământului – aerul din jurul nostru. Ochii muritorilor pur şi simplu nu ne pot vedea făcând asta."

Curiozitatea a crescut. „Cu ce seamănă?"

„O licărire de umbră, care se mişcă foarte repede", a răspuns el. „Şi cu cât un zeu poartă mai mult pământ, cu atât pot păşi mai departe în umbră şi se mişcă mai repede."

— Asta ai făcut când m-ai luat din Sala Mare din Wayfair?

„Da. Am chemat ceaţa să ne ascundă mai întâi. Şi pentru că eşti în mare parte muritor, ar fi fost o experienţă foarte dureroasă pentru tine dacă erai treaz."

L-aş crede pe cuvânt pentru asta, dar apoi mi-am amintit ce mi-a spus el despre faptul că nu putea să se dorească din lacul meu. „Aşa că te poţi duce oriunde vrei să mergi..." zâmbi el. „Cât de departe poţi... umbră pas?"

El a ridicat privirea spre mine. „Atât cât vreau".

Am clipit încet. „Atunci de ce foloseşti un cal? Sau mergi undeva? Dacă aş putea face asta, probabil că n-aş merge un picior."

A apărut un rânjet slab. „Doar pentru că pot face ceva nu înseamnă că trebuie să fac."

Spusese o variantă a asta înainte, când eram la lacul meu. „Pariez că poţi face multe lucruri despre care habar n-am."

Zâmbetul lui se ridică mai departe pe o parte.
„Voi putea face asta dacă urc?"

„Veţi Urca", a corectat el. „Şi totul va depinde de cât de mult eater ai în tine. Pe baza a ceea ce eşti deja capabil să faci, îmi imaginez că vei putea să faci umbră într-o anumită calitate. Mulţi zei pot. Deşi nu pot parcurge distanţa pe care o poate parcurge un Primai sau să traverseze tărâmuri."

Am încercat să mă imaginez umbră ieşind dintr-un spaţiu şi în altul şi am decis rapid că probabil nu voi mai merge niciodată normal.

„La ce te gândeai?" întrebă Nyktos după câteva momente. „Cu doar câteva minute în urmă, când ai simţit că... ai vrea să ucizi pe cineva."

Prins cu garda jos, am scos adevărul. „Tavius."

Un muşchi i s-a bifat în maxilar în timp ce a continuat să şteargă cu grijă sângele din jurul rănii. „O parte din mine nu vrea să ştie ce te-a făcut să te gândeşti la el.” O şuviţă de păr i-a alunecat din cocul în care şi-a legat părul la loc, căzându-i pe obraz. A rămas tăcut când a scufundat din nou cârpa în castron.

— Te-a rănit înainte de acea zi?

L-am privit în vârful capului în timp ce se apleca încă o dată, toate gândurile de a păşi în umbră dispărând.

„A făcut-o, nu-i aşa? Acea vânătaie pe care am văzut-o pe tine. Avea câteva zile, aproape s-a decolorat. Ai spus că ai intrat în ceva şi totuşi am văzut puţini oameni la fel de siguri ca tine. El s-a oprit. „Cu excepţia cazului în care sunt în preajma şerpilor.”

Colţul buzelor mi s-a zvâcnit şi apoi s-a turtit când m-am gândit la cauza vânătăii la care a întrebat Nyktos. Tavius aruncase cu un castron cu curmale

„Ţi-a făcut rău?” Nyktos insistă.

Am început să mint, dar mi-am dat seama că eram pur şi simplu prea obosită ca să fac asta. „Nu a fost amabil.”

„Şi ce înseamnă asta?” A tamponat rana uşor, dar eu tot smucită la în epătura durerii. „îmi pare rău.”

„E în regulă.” Mi-au ars obrajii, fie din conversaţie, fie din scuzele lui. Poate amândoi. „Ar putea fi răutăcios. Crescând, a fost în mare parte verbală.

Când purtam vălul, nu îndrăznea. în cea mai mare parte, am spus, gândindu-mă la modul în care încercase să mă atingă în noaptea în care fusesem adusă pentru prima dată la Templul Umbrei pentru a onora înţelegerea.

„Şi asta s-a schimbat?” Nyktos privi rana.

Mi-am ridicat umărul drept.

„Te-a atins?”

„Uneori.” Privirea mea s-a ridicat spre uşile negre împodobite în argint. „Cel mai de atunci, nu a avut nicio şansă.”

— L-ai lovit în fund?

Buzele mi s-au răsucit într-un zâmbet. „De mai multe ori. Dar alţii nu au putut întotdeauna să riposteze.” M-am gândit brusc la prinţesa Kayleigh plângând în linişte în pădure. „Tavius a fost logodit la un moment dat, cu o prinţesă mai tânără din Irelone. Nu cred că a fost... amabil cu ea.”

„îmi pare rau sa aud asta.” Atunci a tăcut, dar nu pentru mult timp. „în ziua în care te-a biciuit...”, a spus el, iar privirea mea a zburat spre el. Nyktos a târât pânza de-a lungul cărnii deasupra taliei jambierelor mele, spălând urmele subţiri de sânge. „De ce a facut-o?”

A mai întrebat asta. Nu i-am spus atunci. Nyktos aşteptă, tăcut în timp ce îşi apleca capul. Nu şi-a ridicat privirea spre mine şi poate de aceea am simţit că pot vorbi. „Tavius m-a urât. Chiar nu ştiu de ce. Sincer, nu cred că a fost personal. Nu a fost drăguţ cu mulţi. Era doar genul ăsta de persoană, ştii? Cineva care obţine putere şi plăcere din dominarea altora. Şi când nu pot face asta, îi face cu atât mai hotărâţi să facă asta."

— Cunosc tipul, spuse el.

Mi-am imaginat că a făcut-o. „Tatăl său – regele Ernald – a murit cu o seară înainte, iar regele, el cam... nu ştiu. L-a mustrat pe Tavius pentru comportamentul lui înainte. Cred că am fost mai şocat decât Tavius, dar cu tatăl său plecat şi pe cale să devină Rege, era ca şi cum orice l-a reţinut nu mai era acolo. M-a învinuit pentru Putregai, am adăugat după câteva clipe. „El a crezut că ar trebui să fiu pedepsit pentru că am eşuat."

„Eşuând?" Umerii lui Nyktos se încordară. „Pentru că nu te iau ca consoartă?"

Mi-am întors privirea de la el, concentrându-mă asupra apei rozalii din castron. „Printre multe alte lucruri, sunt sigur. Oricum, a vrut să mă pedepsească."

Nyktos coborî mâna care ţinea cârpa pe birou. „Şi mama ta? S-a comportat aşa cum a făcut în ziua aceea? nu a făcut nimic? Pentru că şi ea te-a învinovăţit pentru Rot? Ai crezut că ai eşuat?"

Chiar nu avea rost să răspund.

„Ce s-ar fi întâmplat dacă nu te-aş fi simţit în ziua aceea?" a întrebat Nyktos în timp ce privirea mea s-a mutat către mâna lui care ţinea pânza însângerată. Degetelor i se albiseră. „Ce ţi-ar fi făcut odată ce s-a distrat cu biciul?"

Am clătinat din cap, stomacul mi-a învârtit când mi-am amintit că Tavius mă ţinea pe acel pat îngust şi inconfortabil. Apăsându-mă în salteaua subţire până am simţit că mă sufoc. M-am mişcat, strângând de tivul puloverului meu până când am simţit firul că începe să iasă.

Nyktos îmi ridicase paharul cu cealaltă mână. „Băutură."

Ştiind că probabil că i-am aruncat acele emoţii înăbuşitoare şi sufocante, am luat paharul şi am terminat whisky-ul.

Luă paharul gol, lăsând din nou deoparte şi apoi se întoarse la el studiind rana. „Ce s-ar fi întâmplat?"

„Nu contează."

„Conteaza."

„La care?” Am râs răguşit şi apoi, pentru că nu puteam suporta tăcerea care avea să urmeze, am vorbit din nou. „El... ar fi făcut ceva care s-ar fi încheiat cu partea lui preferată din el fiind împinsă în gât. Ar fi încercat, adică.”

Nyktos şi-a răsucit capul într-o parte. O încărcătură bruscă de energie a lovit aerul, făcând ca pielea mea să se răspândească de-a lungul pielii. Un miros de ars se ridica. M-am uitat în jos şi nu am văzut altceva decât cenuşă din pânza pe care o ţinuse – şi un semn carbonizat pe birou.

„Alţii trebuiau să fie conştienţi. Sora ta vitregă?” Tonul lui era rece, plat. Sub ire. „Olanda?”

Am înghiţit acreţia care se adună în fundul gâtului. „Ce ar putea face oricare dintre ei? Holland ar fi fost trimisă departe sau ucisă pentru că a vorbit – sau cel puţin ar fi încercat. A intervenit de mai multe ori, în moduri în care a putut. Şi nu cred că Ezra a ştiut în întregime întinderea comportamentului lui Tavius.

„Îi aperi?”

„Pentru că merită să fie apărate. Era un Prinţ, iar eu... M-am întrerupt şi am închis ochii, neştiind de ce i-am spus măcar ceva din astea. Trebuia să fie şocul a tot, adrenalina scădea şi epuizarea se instalează. Poate pentru că simţea că nu avea niciun motiv să se ascundă când ştia deja alte adevăruri urâte. Când am ştiut cum se vor termina toate astea. Ar fi putut fi doar al naibii de whisky.

„Ai fost o prinţesă.”

„Nu am fost niciodată aşa.”

Nyktos nu a vorbit, iar eu nu mi-am deschis ochii. Au trecut câteva momente înainte ca el să spună: „Când nu te-am luat ca consoartă, nu ţi-am dat libertatea.”

Un tremur uşor mă străbătu. Nu a fost o întrebare. Nu avea nevoie de răspuns.

— îmi pare rău, Sera.

Ochii mi s-au deschis, fiecare parte a fiinţei mele apucându-mi în timp ce îmi dau drumul puloverului. îşi ridicase capul şi, cu ochii aţintiţi asupra mea, văzându-mă – văzându -mă cu adevărat – îi făcu scuzele cu atât mai insuportabile. Pielea mi-a ars fierbinte. Mi-a cuprins pieptul. — Nu vreau scuzele tale, m-am sufocat. „Nu ţi-am spus nimic din toate astea ca să-l iei. Nu vreau mila ta sau simpatia ta.”

„Ştiu.” Mi-a atins obrazul, cu degetele umede, dar calde. „Respiră, Sera.”

Am aspirat aer.

„Nu aş putea niciodată să-mi fie milă de cineva la fel de puternic şi curajos ca tine”, a spus Nyktos. „Dar ai simpatia şi scuzele mele.”

M-am lăsat pe spate, dar mâna lui a urmat-o. „Nu vreau asta. Sau trebuie şi

— Ştiu, repetă el, cu degetul mare pe obrazul meu. „Dar ele sunt acolo în cazul în care ai nevoie de ele într-o zi.”

Emoţia brută s-a umflat atât de repede încât a trebuit să închid ochii din nou, pentru că, dacă nu aş face-o, mizeria aceea de emoţie s-ar face dureros de vizibilă.

Degetul mare al lui Nyktos se opri. „Mă voi duce chiar acum şi voi pune capăt scuzei tale mizerabile pentru viaţa unei mame şi voi duce sufletul ei în Abis, aşezându-l lângă a lui Tavius, acolo unde îi este locul.”

Mi s-au deschis ochii. „Nu poţi să spui asta.”

„Nu am mai însemnat nimic în toată viaţa mea”, ajurat el. „Tot ce trebuie să faci este să spui da şi se va face.”

Am aspirat aer în timp ce o parte teribilă din mine şi-a ridicat capul nenorocit. Partea care exista dincolo de vălul nimicului, care s-a ascuns sub pânza goală şi a fost focul care a forjat vasul la loc. Partea din mine care voia să ţipe da şi să se delecteze în cunoştinţa că eu am fost cel care i-a adus sfârşitul. Pe mine. Cel care nici măcar nu merita să se uite în ochi jumătate din timp.

Ironia era prea dulce. Nu ar fi? Căci ea a fost cea care a construit acea pânză şi a mânuit acel foc.

Nyktos a aşteptat şi, în acel moment, am ştiut că o va face. Nu pentru că i-ar fi drag de mine sau i-ar păsa, ci pentru că se simţea responsabil. Vinovat. Poate chiar cu remu cări. Simpatic.

Am expirat brusc şi am fost forţat să ies: „Nu”.

„Sunte i sigur?”

„Da. Nu ar fi... nu ar merita până la urmă.” Nu voiam sângele ei pe mâinile mele. Deja aveam destul.

„Dacă te răzgândeşti vreodată, cunosc un tip care poate face asta.”

M-am cutremurat cu un râs umed. „A fost o glumă cu Primai of Death?”

„Poate.” Au trecut câteva momente lungi. Niciunul dintre noi nu s-a mutat. Mâna lui era încă pe obrazul meu. Ochii ni s-au blocat, iar contactul, apropierea...

L-am înmuiat. Apoi s-a tras înapoi şi şi-a coborât mâna şi mi-a lipsit imediat atingerea lui.

„Trebuie să te odihneşti”, a continuat el înainte să pot spune ceva. „Şi nu-ţi ordon. Dacă alegi să nu o faci, depinde de tine. Dar corpul tău are nevoie de ea. Indiferent dacă vrei să recunoşti sau nu, Culling-ul îi face pe toţi să slăbească mai uşor, iar tu deja ai trecut peste asta.

o singura data. Durerile de cap vor reveni mai repede şi mai rău decât înainte şi ai putea să te odihneşti din nou.”

„Nu vreau asta”, am murmurat.

„Bun. Nici eu nu.” Privirea lui mi-a urmărit chipul. „Jăracul vieţii din tine este foarte puternic.”

„Da, m-am gândit. Ştii” – mi-am ridicat mâinile, mişcându-mi degetele – „Pot să aduc oameni înapoi din morţi şi, se pare, să-i chem când sunt foarte supărat.”

Era o uşoară încălzire în ochii lui. „Nu vorbeam despre niciunul dintre aceste lucruri. Ai fost tăiat cu piatra umbră. Asta ar ucide un muritor. Ar ucide şi un godling. Pielea şi venele tale ar purta deja semnul acesteia şi sângele meu pe care îl ai în tine nu l-ar fi oprit.”

„Oh.” Mi-au făcut ochii mari. El a avut dreptate, uitasem. Privind în jos, mi-am smuls puloverul. Tăietură era acolo, supărată, dar nu mai sângera.
„Wow.”

„Da. Wow, repetă el sec.

Un chicot mi s-a strecurat pe gât, şi acesta a fost în totalitate whisky-ul.

Nyktos zâmbi slab. „Te face să te întrebi cum altfel te protejează jarul Primai.”

Capitolul 13

Pe uşile balconului era un lacăt când m-am întors în camerele mele.

Evident, asta nu a fost pentru a împiedica pe cineva să mă ia. Nu a fost necesar cu farmecul.

O parte din mine nu putea fi atât de supărată că o văd acolo. Am zâmbit în timp ce mă uitam la el. A crezut că nu pot alege un lacăt? încuietoarea nu a fost însă singura completare nouă în cameră. Mi-a luat o perioadă de timp nelegiuit să văd cartea întinsă pe masă lângă uşi şi am crezut că era cea pe care o citea Orphine.

Mi-am mâncat cina, încă o dată singur. Apa proaspătă a venit repede după aceea şi am făcut curăţenie aşa cum făcusem înainte. Rana de pe partea mea nu se redeschise şi, în timp ce am împins uşor pielea, am crezut că arată ca o tăietură veche de câteva zile în loc de doar ore.

Te face să te întrebi cum altfel te protejează jarul Primai.

începeam să mă întreb asta.

Mai obosită decât voiam să recunosc, m-am târât pe o haină grea, verde de pădure, pe care nu o purtasem încă, fără să mă deranjez cu o cămaşă de noapte. M- am dus la şezlong şi am luat cartea. Scrisul era slab, dar lizibil, şi totuşi cuvintele încă se înceţoşeau în timp ce mă uitam la pagină. Nu m-am putut concentra. Pe măsură ce ora întârzia, planul lui Nyktos îmi ocupa gândurile. Dacă şi când Hanan ar trimite mai mulţi războinici, întrebările pe care le aveam despre această armată despre care nu ştiam că există şi faptul că nu-mi venea să cred că am vorbit despre Tavius sau despre viaţa mea în Lasania. Nu mi-a plăcut să mă gândesc la ultimele două lucruri, darămite să vorbesc despre ele. M-a făcut să simt mâncărimi în piele.

Ridicându-mă, m-am dus la masă şi am luat sticla de vin adusă cu cina. A fost dulce şi am luat o înghiţitură lungă, apoi alta, încercând să-mi distrag atenţia cu cartea. A fost un eşec, deoarece vinul cu siguranţă nu ajutase procesul. M-a făcut să mă uit la uşa lui Nyktos din ce în ce mai mult, luând în considerare lucruri cu adevărat nebuneşti.

Am dat din umeri de pe halat, lăsându-l să stea acolo unde a căzut. Nu m-am obosit să pun

pe o cusătură de îmbrăcăminte, prea caldă din cauza flăcărilor trosnitoare din şemineu şi a vinului. M-am culcat apoi înainte ca vinul să mă îndemne să fac ceva nesăbuit.

Ca şi cum ai merge la uşa aia.

Am zâmbit, imaginându-mi reacţia lui Nyktos dacă intru în camera lui, gol ca în ziua în care m-am născut. El ar...

Ce ar face?

Zâmbetul meu s-a stins când am întors capul, uitându-mă la u ă. Gândurile mele şi-au găsit drum acolo. în mintea mea, i-am văzut patul masiv. A fost acolo?
Să te odihneşti? Sau nu putea să doarmă şi el? Se gândea la evenimente întunecate care au avut loc în ultimele zile? Sau se gândea la noiîn patul lui?

Am închis ochii la pulsul ascuţit al dorinţei. Schimbându-mă pe spate, am căutat altceva pe care să mă opresc, dar mintea mea m-a trădat. M-a dus imediat înapoi în dormitorul lui, arătându-ne pe pat, pe mine în genunchi, iar corpul mare al lui Nyktos ţinându-l pe al meu, aşa cum a făcut-o în Rise. Nu era nimic între trupurile noastre moale de transpiraţie şi fiecare lovitură a lui era profundă. Era o plăcere care se mărginise să pedepsească. Era mult prea uşor de rememorat felul în care se mişca.
Nici nu mi s-a părut o amintire, nici când îl simţeam nici acum, între coapsele mele şi în interiorul meu. Am închis ochii, mu cându-mi buza când nevoia a revenit.

Am dat cu piciorul în pătura răsucită în jurul picioarelor mele de frustrare. Doamne, de ce îmi făceam asta?

Rotindu-mă cu grijă din nou pe o parte, m-am uitat încă o dată la u ă. Pentru o clipă nesăbuită, mi-a venit ideea să merg la acea uşă, să o găsesc descuiată şi să intru în dormitorul lui. Nu mai era niciun zâmbet pe faţa mea acum, când mă întrebam dacă îl voi găsi pe Nyktos dormind în patul lui. M-ar primi? Mă vrei? Fara regret? Respiraţia pe care am luat-o a fost uşoară când mi-am imaginat că el îşi curbea corpul în jurul meu, atingându-mă. Cu ochii închişi, mi-am strâns coapsele, apăsându-mi mâna plină de piept. Mi se simţea pielea fierbinte când îmi forţam degetele. Vârfurile degetelor miau zdrobit adânciturile rămase în urmă de la muşcătura lui Nyktos, trimiţând un fior ilicit prin mine. Durerea adâncîn mine a pulsat când am tras un deget peste un mamelon întărit. Mi s-au legănat şoldurile -

Se auzi un sunet, tăcut şi prea rapid pentru ca eu să-l desluşesc. Ochii mi s-au deschis, trecând pe lângă u ă, spre draperiile trase peste u a balconului. Nu am văzut decât umbre şi noapte, dar camera... a simţit

diferit. întunericul părea încărcat. Am stins lampa? A fost aprins când m-am întins? Nu mi-am putut aminti datorită whisky-ului şi vinului. Dar camera era goală, cu excepţia mea şi a nevoii mele, care se simţea ca şi cum ar fi devenit propria sa entitate, umplând spaţiul chiar şi dincolo de pat. Am închis din nou ochii, dorindu-mă să dorm, darîn linişte, tot ce mă puteam gândi era gura lui Nyktos care se închidea pe gâtul meu, pe sânul meu.

Deschis pentru mine.

Am tremurat la amintirea cererii lui aprinse, lăsându-mă pe spate. Am lovit din nou cu piciorul în pătură, întâmpinând aerul mai rece în timp ce mi-a spălat pielea goală. Nu a făcut nimic pentru a atenua focul. Aerul încărcat nu părea decât să-l incendieze. Cealaltă mână mi-a căzut pe stomac, apăsând pe pielea mea goală.
Vârfurile sânilor îmi furnicau sub degete în timp ce mă mişcăm nelini tit, apăsându-mi spatele în saltea. Umiditatea care se aduna între coapsele mele a crescut.

Pulsul mi-a bătut când mi-am alunecat mâna în jos, aşa cum am făcut-o când i-am răspuns cererii. Am ezitat, nu de ruşine sau lipsă de experienţă – îmi făcusem plăcere înainte, evident. Dar nu mi-am lăsat mintea să rătăcească la modul în care învăţasem să fac asta – acele amintiri nu erau binevenite aici – am ezitat pentru că nu avea să mai existe în mintea mea un chip fără chip, fără nume, ca vremurile de mai înainte. Liniile şi avioanele ar fi clare, la fel ca şi numele. Dacă m-aş atinge, ar fi degetele lui Nyktos pe care mi le-am imaginat în mine. Nu s-ar nega asta.

Arăta i-mi...

Mi-am lăsat coapsele să se deschidă în aerul rece şi întunericul camerei. Mi-am alunecat mâna mai josîn timp ce mă întorceam la amintirea noastră . Eram în patul lui, iar gura lui Nyktos era pe sânul meu. Dar nu degetele mele am călărit în timp ce am uşurat unul prin umezeala alunecoasă. Era penisul lui. Am gemut, dându-mi capul pe spate pe pernă în timp ce am început să-mi trec degetul înăuntru şi în afară, apăsând călcâiul palmei pe bucata de carne ultra-sensibilă. Sentimentul lui, care mă întindea şi mă umplea, era marcat pe pielea mea, prea uşor de amintit. Am mai băgat un deget înăuntru...

Ochii mi s-au deschisîn timp ce inima îmi bătea cu putere. Nu se auzea niciun sunet.

Nu puteam auzi nimic peste gâfâitul meu, dar a fost acel... schimb din nou în cameră.
O conştientizare.

O ştire că nu eram singur.

Inima mi-a tresărit când mă uitam în jos, pe lângă degetele de la sân şi între picioare, pe lângă genunchii îndoiţi. Am scanat spaţiul de la poalele

patul, şemineul neaprins de lângă uşile balconului, şezlongul întunecat din faţa lui... Focul neaprins ?

Aerul mi s-a blocat în plămâni, privirea mi s-a întors înapoi spre şezlong şi masa groasă de umbre de acolo. Inima mea a continuat să sară. Acel grup de umbre nu părea normal. Nu erau la fel de opace ca ceea ce evocase Cimmerianul şi puteam vedea acum strălucirea stinsă a flăcărilorîn spatele lor, dar umbrele păreau să se învârtească. Am tras în aer. Mirosul de citrice şi aer proaspăt m-a înconjurat.

Mirosul de Nyktos.

Corpul meu a fulgerat rece şi apoi fierbinte când buzele mi s-au deschis. Trebuia să fie imaginaţia mea sau vinul. Nu putea să fie aici, darîn timp ce mă uitam la umbre, mi-am adus aminte de când îl văzusem prima dată în Templul Umbrei şi fusese acoperit într-o noapte nesfârşită. Umbrele păreau să se fi lini tit.

Ar putea el... ar putea fi aici? Uitate la mine?

Răsucirea ascuţită a plăcerii care se ondula adânc în mine a fost de-a dreptul păcătoasă. La fel ca şi căldura şi umezeala. Gândurile mele încărcate de dorinţe s-au accelerat. Nyktos... putea simţi o emoţie extremă, iar ceea ce simţeam era destul de extrem. Ar putea măcar să simtă nevoia mea dacă s-ar afla într-o altă cameră?

Şi venise la mine?

Acea buclă de plăcere nebunească s-a încolăcit şi mai adânc, mai strâns. Dacă ar fi fost aici, privind...

Mi s-a tăiat respiraţia. Cu ochii pe jumătate închişi, mi-am târât dinţii peste buza de jos în timp ce mi-am mişcat degetele spre sân şi în interiorul meu. Vârtejul răspunzător al plăcerii a răsunat în acele umbre de la picioarele patului. Şoldurile mi s-au ridicat, urmând ritmul lent. Acele umbre păreau să se solidifice. îngroşaţi. Puls. Sângele meu a făcut la fel. Sentimentul de conştientizare a crescut. Bucuri minuscule s-au răspândit pe carnea mea expusă.

îi simţeam privirea .

Ca toate vremurile înainte, când ştiam că se uita la mine. Privirea lui a fost întotdeauna o mângâiere şi, de asemenea, era grea pe sânii mei, pe burta şi pe degetele dintre picioare. Şi ştiam... ştiam că el era acolo.

Ori asta, ori chiar aş fi băut mult prea mult vin. Ambele erau la fel de posibile, dar am ales să-l cred pe primul.

Nyktos s-a furişat în camera mea, învelit în umbră şi mă privea şi acum.

Umbrele pulsau, părând să se extindă şi să se întunece la poalele

patul. Spatele meu sa arcuit în timp ce tensiunea se învârtea.

Aerul mi-a zdrobit partea de jos a piciorului, îngheţat şi totuşi arzător, şi a fost real.

Nu a fost imaginaţia mea.

O, Doamne, mi-am smuls mâna, cu degetele lucioase şi umede pe burtă. Am rămas complet nemişcat în timp ce priveam un fir de noapte alunecând peste pat. Nu mi-am închis picioarele. Nu am făcut altceva decât să aştept... şi să vreau. Şi ştiam că nu ar trebui să-mi doresc aşa ceva, dar, Doamne, am vrut.

Am gâfâit când acel fir de aerîntunecatîmi săruta gambele, iar altul mi-a lins interiorul coapsei. Mi-am ţinut respiraţia, pulsul bătându-mi puternic în timp ce mâinile îmi cădeau pe pat. Am prins cearceaful de sub mine, pieptul meu ridicându-se şi coborând brusc.

Secunde s-au întins pentru o eternitate, apoi mi-am târât picioarele peste pat, răspunzând unui instinct necunoscut şi deschizându-mă mai departe pentru el.

Umbra îngheţată, dar fierbinte, s-a lovit de miezul meu.

Am gâfâit, strigând. Călcâiele picioarelor mi s-au înfipt în pat când am început să tremur. Senzaţia — presiunea, plinătatea — era intensă. Primitiv.

Din altă lume. Abia puteam să văd firele nopţii, dar le-am simţit. Arsura rece era tot ce puteam simţi. Am gemut, răsucindu-mă şi măcinat. Şoldurile mi s-au ridicat de pe pat, iar aerul fierbinte de gheaţă curgea peste curba spatelui meu. Tensiunea se desfăşura cu o forţă şocantă. Am strigat, ajungând la punctul culminant în timp ce ochii mei mari s-au fixat pe masa groasă de umbre palpitante. Tremurând, m-am prăbuşit în salteaua moale, în timp ce şuviţele nopţii s-au îndepărtat încet de pat.

Mici replici m-au legănat când m-am rostogolit pe o parte, apoi pe burtă şi... am aşteptat. O încărcătură de energie a trecut prin cameră. Respiraţia pe care am luat-o s-a prins din nou la acea atingere, un sărut fierbinte de gheaţă pe spatele coapselor mele, curba fundului meu. Inima mi-a lovit coastele. Senzaţia a dispărut, dar prezenţa era încă acolo. Mai aproape decât înainte.

„Nyktos?” Am şoptit.

Nu a existat niciun răspuns în tăcerea încărcată, dar am aşteptat până când ochii mi-au obosit prea mult ca să rămân deschişi şi, în timp ce am plecat, am simţit că patul se mişcă lângă

L-am simţit pe Nyktos.

„Ai dormit bine?” întrebă Nektas.

Aproape că m-am înecat cu sucul pe care l-am sorbit, privirea mi-a aruncat imediat spre patul meu. Ceea ce se întâmplase aseară se simţea acum ca un vis păcătos, febril, dar nicio parte din mine nu se îndoia că Nyktos fusese în camera mea. Că mă urmărise. M-a atins . Stai în pat lângă mine. Căldura s-a strecurat în faţa mea când mi-am târât privirea de pe pat.

Nektas m-a privit curios.

Mi-am dres glasul, lăudându-mă cu mâneca liberă a rochiei. Era una din aur roz. Rochia nu avea prea multă înflorire, dar mânecile, care s-au slăbit la cot şi fluturau chiar deasupra încheieturii, îi dădeau o senzaţie delicată. Corsetul ar fi fost considerat modest dacă zona respectivă se potrivea cu adevărat. Mi-a fost teamă că cusăturile vor sparge în orice secundă, dar mi-a plăcut că rochia să fi fost tăiată cu două fante pe fiecare parte a fustei, care se termină chiar sub jumătatea coapsei. A făcut acces uşor la pumnalul pe care l-am învelit acolo.

Şi m-am simţit oarecum... drăguţ în asta. Nu era atât de des că purtam una atât de moale şi nu complet transparentă, precum rochia de mireasă uitată de zei. Dacă nu am venit cu un plan mai bun, oprirea încoronării era foarte puţin probabilă, aşa că am sperat cu adevărat că rochia pentru asta era oarecum... decentă.

„Am dormit bine", am reuşit.

„Bun." Nektas se a eză pe canapea. Mi-a adus micul dejun în această dimineaţă şi, spre deosebire de toţi ceilalţi, a rămas. Deşi nu spusese prea multe până acum, era plăcut să avem companie. „îmi amintesc când Ash a trecut prin Culling. A dormit îngrozitor – mai rău decât face în mod normal."

„Este obişnuit?"

„Pentru unii. Dar cred că pentru cei care deja nu dorm atât de bine, Cullingul agravează situaţia."

Deci fusese treaz, întins în patul lui? Roncăind ultima pâine, m-am uitat la uşa camerelor lui, iar stomacul mi-a dat o altă răsturnare.

Ce ar spune Nyktos când m-ar vedea?

Mai bine, ce as spune?

Pentru că ştiam ce a însemnat noaptea trecută. Ceea ce nu se schimbase. Nyktos încă mă dorea . Nu era doar o nevoie corporală pe care nu o putea controla. Ştiam deja asta.

Dar nu ştiam ce voi face cu acea informaţie. Ştiam ce ar trebui să fac. Uita de asta. Ignora. Nyktos mă dorea într-un sens carnal. Sexul nu a fost afecţiune sau acceptare. Nu însemna altceva decât o complicaţie pentru o situaţie deja dezordonată. Dar l-am vrut – atingerea lui, senzaţia lui pe pielea mea şi în interiorul meu, care se desface. Am vrut asta. Nu pentru că a trebuit.

Nu din alt motiv decât că era ceea ce îmi doream.

Dar tot ceea ce oferea doar sexul era temporar şi nu eram sigur dacă îmi doream mai mult. Nici măcar nu eram sigur ce mai era. Companie? încredere?
Confort? Toate acestea părea mai mult, dar nu ştiam. Şi nici nu ştiam de ce îmi doream mai mult când viaţa mea putea fi redusă la luni în loc de ani dacă planurile lui Nyktos nu funcţionau. Ar avea sens dacă aş vrea chiar acum. Şi de ce nu aş putea să vreau asta? Ai asta?

„Ai terminat de mâncat?"întrebă Nektas.

Clipind, m-am uitat în jos la farfuria mea aproape goală şi am dat din cap.

„Şi ai terminat de gândit profund în timp ce te uiţi la o uşă?"

Buzele mele strânse. „Da."

Nektas se ridică cu un rânjet pe jumătate. „Trebuie să mă duc să-mi verific fiica." S-a oprit, aruncând o privire peste umăr la mine. „Vii?"

M-am ţinut nemişcat, deşi voiam să sar de pe scaun pentru că eram... ei bine, nu voiam să fiu un intrus. Simţindu-mă complet nesigur de ceea ce făceam, am ridicat un umăr. „Cred?"

„Atunci să mergem." Nektas deschise uşile. „Probabil că nu mai dormea şi la câteva secunde să se târască pe fereastră, ca noul ei prieten."

Am oftat.

Nektas nu fusese complet incorect. Jadis fusese trează şi încerca să ajungă la mânerul uşii care dădea spre balcon. Ea s-a repezit pe tatăl ei, ciripind şi şopăt, apoi m-a întâmpinat cu acelaşi entuziasm.
De acolo, ea a luat mâna tatălui ei şi ne-a condus afară din cameră. Odată ajunsă în hol, ea a scos o serie de ciripit emoţionat în timp ce a sărit mai sus, fâlfâind din aripi până când a reuşit să plutească câteva secunde.

„Asta înseamnă că este fericită că ni te alături în aventura ei."
a exclamat Nektas.

Am zâmbit, u urată. „La fel ca şi mine."

Aventura ei ne-a dus la etajul principal şi în holul vizavi de birourile lui Nyktos, într- un fel de cameră de primire echipată cu scaune formale, cu spătar rigid şi o masă îngustă. M-am întrebat dacă la acea masă se ţineau întâlniri sau jocuri de cărţi, în timp ce Jadis inspecta fiecare piesă de mobilier cu un admirabil simţ al curiozităţii.

Când Nektas a plecat să ia un ulcior cu apă şi pahare, am fost împietrit că ceva groaznic s-arîntâmpla pejadisîn timp ce el era plecat. Ea a tot încercat să escaladeze picioarele biroului dintr-un motiv necunoscut, iar eu aş fi făcut-o

Niciodată nu am fost mai recunoscător să-l văd revenind.

Nu era singur.

Un draken cu solzi violet-negru, înalt de doar câţiva metri, era cu Nektas.

Reaver a ciripit un salut când se îndrepta spre mine. Nu a ajuns prea departe. Jadis aproape că l-a abordat, înfăşurându-şi braţele subţiri în jurul stomacului lui, prinzând una dintre aripile lui între ele.

I-am privit, uimit. Nu credeam că mă voi obişnui vreodată să văd drakenul în această formă. Şi să crezi că ar putea creşte la dimensiunea tatălui lui Jadis?

Nektas mi s-a alăturat la masă, în timp ce fiica lui s-a concentrat doar să se joace cu Reaver.

Ceea ce însemna să-l urmăreşti prin cameră ca un mic diavol murdar.

— În cazul în care te întrebi, spuse Nektas, turnând apă într-una dintre ele cupe largi, „sunt mereu aşa”.

Am zâmbit, gândindu-mă că probabil că Reaver nu alerga cât putea de repede.

„Nu am avut ocazia să vă întreb ce părere aveţi despre planul lui Ash”, a spus Nektas, în timp ce cei doi făceau o altă alergare largă şi sălbatică în jurul mesei. „întregul îndepărtează partea de jar.”

„Sunt... speranţă cu speranţă.” îmi pun o şuviţă de păr la spate după ureche, Am aruncat o privire spre el. „Crezi că va funcţiona?”

„Nu pot să ştiu asta.”

m-am încruntat. „Nu este tocmai liniştitor.”

„Nu e sortit.” Nektas a prins braţul fiicei sale în timp ce mai alergau în jurul mesei. A ţinut-o nemişcată până când ea a luat câteva înghiţituri de apă în grabă, apoi i-a dat drumul.

S-a întors imediat să-l urmărească pe Reaver.

„Delfai va avea răspunsuri pentru noi.” Nektas puse paharul înapoi pe masă. „Dar Ash încearcă să facă ceea ce a fost făcut o singură dată înainte. Nu se poate spune ce este sau nu este posibil.”

Urăsc să nu ştiu şi să trebuiască să aştept ca să aflu. „Aş vrea să putem merge acum. Adică, cât de periculos poate fi Valea?”

„Nu Valea este periculos. E drumul spre Vale”, a explicat el. „Va trebui să călătorim la Stâlpii Asfodelului pentru a intra în Vale. Orice se poate întâmpla între aici şi Stâlpi şi, după cum ar trebui să ştiţi până acum, zeii pot intra în Shadowlands după bunul plac. La fel şi Primals. Nu există reguli care să mă împiedice să ard un zeu într-un bă crocant, dacă consider de cuviin ă.”

Mi-am încreţit nasul la alegerea lui de cuvinte.

„Nu acelaşi lucru se poate spune despre Primals. Nu pot lupta cu unul. Nici zeii care slujesc la Curtea lui Ash, decât dacă îl atacă pe Ash.” Nektas făcu o pauză. „Sau consoarta lui.”

„Oh.” Am aruncat o privire pe fereastra singuratică din cameră. Cerul cenuşiu de dincolo era o culoare moale, lipsită de viaţă, ruptă doar de licărirea slabă a stelelor. Păcat că farmecul nu a putut împiedica pe alţii să mă atace. „Dacă Nyktos ar fi spus asta, ar fi avut mai mult sens.”

„Nu a făcut-o?”

I-am aruncat o privire. Expresia lui era atât de blândă, încât cerul trebuia să fie invidios. „Nu.”

Mi-a aruncat un zâmbet slab în timp ce privirea lui se îndreptă spre u ă. „O secundă.”

M-am întors să-l văd pe Rhain prin golul îngust. Nektas i sa alăturat în sala, şi i-am urmărit, curios de ce ar putea discuta.

Şi chiar ar fi trebuit să mă uit la tânărul draken.

Jadis a scos un ţipăt strident, oprindu-mi inima. Capul mi s-a biciuit acolo unde... Se pare că Reaver zburase în vârful unui dulap gol şi era cocoţat acolo, în siguranţă, departe de îndemâna lui Jadis.

Ceva de care nu era nici pe departe fericită.

Ea a sărit şi a bătut din aripi, reuşind să iasă doar câţiva centimetri în aer pentru câteva secunde. Strigătele ei erau jalnice.

„Reaver”, am strigat, împingându-mă de la masă. „De ce nu cobori?”

îşi clătină capul în formă de diamant. Şi, sincer, nu l-aş putea învinovăţi.

„Vrea doar să se joace.”

Reaver a clătinat din nou din cap, iar Jadis a renunţat să zboare, optând să se târască în sus dulapul, făcând să se clătinească întregul lucru.

„Oh, zeii mei.” M-am repezit spre ea, apucând-o în timp ce a făcut cam un picior. „Nu poţi face asta.”

în momentul în care am lăsat-o jos, ea a alergat înapoi în dulap. Am repetat această serie de evenimente de mai multe ori înainte să se întâmple o criză de furie în toată regula.

Cu ochii mari şi gura căscată, am privit-o aruncându-se pe burtă, plângând în timp ce îşi bate pumnii mici cu gheare şi picioarele cu gheare de podea, zgâriind piatra umbră. Am încremenit, habar n-am cum să pot calma un copil muritor, darămite pe unul draken.

Am aruncat o privire disperată spre u ă, văzând că Rhain i Nektas dispăruseră din vedere. „Glumeşti cu mine?” am şoptit, întorcându-mă înapoi către Jadis.

S-a căzut pe spate, rămânând atât de nemişcată, încât mi-a fost teamă că se năpustise. M-am îndreptat spre ea când Reaver a scos un zgomot aspru, care a sunat foarte mult ca un râs.

Asta nu a ajutat lucrurile.

Drakenul s-a întors pe picioare într-o clipită, ochii purpuri s-au îngustat în timp ce ea behăia şi ţipa la Reaver. Nu făcu nicio mişcare să se întoarcă şi nu aveam idee ce făcea Nektas în sala aia blestemată. M-am întors să aflu.

Doar o secundă — a trecut o secundă — şi am simţit miros de fum.

M-am învârtit, gâfâind în timp ce flăcările se târau pe piciorul unuia dintre scaunele pe care Jadis era ghemuit în faţa. „O, zeii mei!”

Jadis sări entuziasmat, cu ochii aprinşi de flăcări. Am prins rapid ulciorul, stingând focul. Inima bătând cu putere, am făcut un pasînapoi — Nektas a

intrat apoi în cameră, oprindu-se brusc. „Ies din camera pentru doua minute...”

„ Nu au fost două minute”, am gâfâit. „Au fost doi ani.”

Jadis şi-a pus aripile pe spate şi aproape de corp, apoi a plecat, grăbindu-se sub un alt scaun.

Nektas ridică privirea spre Reaver, care scoase un ciripit nemulţumit înainte de a aluneca pe podea, unde îl privi pe Jadis. M-am simţit oarecum rău pentru ea, în timp ce tatăl ei a convins-o să iasă de sub ea.

„Cineva, evident, nu şi-a petrecut somnul dormind”, a spus Nektas.

„Este timpul să facem exact asta.”

Am alergat după ei, simţindu-mă de parcă aş fi supravieţuit cu puţin timp unui război. Jarul din pieptul meu s-a încălzit brusc când ne-am apropiat de birourile lui Nyktos. Stomacul meu a început imediat să se răsucească şi să se răsucească aşa cum a făcut Jadis în mijlocul crizei ei, în timp ce Nektas a încetinit, oprindu-se în alcov.

„Ai nevoie de ceva?” Nektas a sunat în timp ce eu amânam. Jadis a început imediat să se chinuie să coboare.

„Nu”, a venit răspunsul care nu ar fi trebuit să-mi facă faţa să simtă că ar fi în flăcări, dar a făcut-o. „O poţi dezamăgi.”

— O răsfăţaţi, mormăi Nektas, dar şi-a lăsat fiica să plece, iar ea a plecat, dispărând în birou. Din interior se auzi un râs aspru, iar Reaverîl urmă într-un ritm mult mai lini tit. Nektas s-a oprit la intrare, aruncând o privire înapoi la mine. El a ridicat sprâncenele.

M-am desprins de unul dintre stâlpii din piatra umbră şi am venit înainte, dorind ca inima mea să încetinească.

Nyktos se afla în spatele biroului său, iar micuţul draken era lipit de cămaşa lentă şi albă pe care o purta. Ea fie îl îmbrăţişa... fie îl sugruma. Nu puteam fi exact care.

„Ce aţi făcut voi doi?" întrebă Nyktos, aruncând o privire spre locul în care Reaver era deja cocoţat pe colţul biroului său.

Reaver scoase câteva mormăituri scăzute, dar Jadis ciriptea şi şopaia rapid. Se lăsă pe spate în braţele lui Nyktos, întorcându-şi capul către Reaver. Ea a şuierat la el şi nu m-am putut abţine să nu rânjesc.

„Poate că Reaver se va juca cu tine dacă nu-l urmăreşti atât de mult."
Nyktos a răspuns.

Sprâncenele mele s-au ridicat. Uitasem că Nyktos le putea înţelege.

„Apropo, a dat foc unuia dintre scaune", a anunţat Nektas. Fiica lui şi-a plantat imediat capul în pieptul lui Nyktos. „Aşadar, este timpul pentru un pui de somn."

Sprâncenele lui Nyktos se ridicară în timp ce Jadis scotea un scâncet jalnic, înăbuşit. „E în regulă. Nu sunt nervos." I-a frecat spatele între aripi. „Avem o mulţime de scaune."

„Nu este în regulă." Nektas a venit în jurul biroului, scoţând-o pe Jadis din braţele Primalului. Fiica lui aproape sa aruncat peste umărul lui, atârnând moale în timp ce Reaver o privi cu prudenţă. „Oricâte scaune ar fi."

Nyktos zâmbi, periând o şuviţă de păr pe spate după ureche în timp ce el în cele din urmă, m-am uitat dincolo de draken până unde pluteam lângă bibliotecile goale.

Tot ce mă puteam gândi era acel sentiment de fierbinte de gheaţă pe pielea mea, în interior

Nu se putea câştiga nimic din expresia lui Nyktos. Habar n-aveam la ce se gândea, în timp ce privirea lui se îndrepta peste trăsăturile mele şi apoi cobora. Linia maxilarului i se strânse. „Aminteşte-mi", i-a spus lui Nektas, „să verific cu Erlina pentru a vedea când va termina cu îmbrăcămintea".

încruntat, m-am uitat în jos şi am văzut că corsetul alunecase puţin, fie pentru că nu era potrivit, fie pentru că încerca să o împiedice pe Jadis să nu se rănească şi să incendieze palatul. Oricum, nu era ca şi cum sânii mi-ar fi căzut de fapt. Inca. Mi s-au îngustat ochii. „Ce eîn neregulă cu rochia, Alteţă?"

„Tot."

Am inspirat brusc, fără să mă mai simt atât de frumos în rochie.

Sprânceana lui Nektas s-a ciupit de confuzie când mi-a aruncat o privire. „Nu văd nimic rău în asta."

— Desigur, nu ai vrea, mormăi Nyktos, lăsându-se pe spate în scaun.

„Mi se pare că sunt multe lucruri", a spus Nektas, „nici niciunul nu este greşit. Le-aş putea enumera pentru tine..."

„Nu este necesar", a spus Nyktos. Şi-a lăsat mâna pe birou şi degetele lui au început să bată lângă volumul cu care îl văzusem cu o zi înainte.

Mi-a ars ceafa. „Dacă aş fi ştiut că vei insulta rochia care nici măcar nu-mi aparţine, aş fi ales să vizitez ce a mai rămas din zeii înmormântaţi."

Ochii lui Nyktos s-au îndreptat spre mine, îngustându-se.

— Cred că ea spune că ar prefera compania lor decât a ta, a adăugat Nektas cu ajutor.

— Mulţumesc pentru explicaţia inutilă, spuse Nyktos târâtor. Primai i-a trimis o privire de avertizare înainte de a se concentra asupra mea. O parte din tensiune s-a slăbit din falca lui. A trecut un moment. „Nu am vrut să-ţi jignesc rochia. îmi... îmi cer scuze dacă..." Trase aer în piept în timp ce mă uitam la el. „Dacă a fost nepoliticos din partea mea."

„Dacă?" am întrebat.

„Bine, a fost nepoliticos", a amendat el. — Nu e nimic în neregulă cu rochia ta, mormăi el. „Arăţi minunat în ea."

Sprâncenele mele s-au ridicat când l-am văzut pe Nektas frecându-se de gura, încercând să-şi ascundă zâmbetul. Enervarea mea faţă de amândoi s-a aprins. Nyktos păruse de parcă ar fi vorbit despre o bară în rochie, iar Nektas nu reuşise cu siguranţă să-şi ascundă zâmbetul.

— Trebuie să-l fac pe Jadis să doarmă, spuse Nektas, iar Primai dădu din cap. Reaver a lansat de pe biroul lui Nyktos în timp ce Nektas se îndrepta spre u ă.

Am început să-i urmăresc, dar m-am oprit. Nektas nu avea nevoie să fiu o distragere a atenţiei în timp ce încerca să-şi facă fiica să doarmă. Am rămas în urmă când au părăsit biroul, chiar dacă bănuiam că Nyktos probabil ar fi preferat să nu fi făcut.

în timp ce uşile s-au închis în spatele lui Nektas, m-am întors încet spre Primai. încă stătea pe spate în scaun, cu degetele bătând încet pe birou în timp ce mă privea. „Cum te simţi în această dimineaţă?"

„Bun." Am simţit că afurisita de căldură îmi loveşte din nou faţa. „Tu?"

Ridică mâna de pe braţul scaunului, sprijinindu-şi degetele maxilarul şi bărbia lui.

„Perfect."

Tăcerea trecu. „Al dormit bine azi noapte?”

Nyktos a rămas complet nemişcat. Cred că nici nu a respirat. „Ca un prunc.”

M-am uitat la el. „Estl sigur de asta?”

„Da.” în ochi l-au apărut fâşii de zâmbet când neîncrederea se strecură.

Chiar avea de gând să se comporte ca şl cum n-ar fi fost în dormitorul meu cu o seară înainte, prlvlndu-mă? Atlngandu-ma?

— Se pare că al avut o dimineaţă destul de plină de evenimente, spuse el.

Avea să se comporte de parcă noaptea trecută nu s-ar fi întâmplat. Ml-am domolit frustrarea. „Acesta este un mod de a spune.”

„Sperăm că, de dragul mobilierului de pretutindeni, Reaver nu se mal adăposteşte în locuri pe care Jadis încă nu le poate ajunge.”

„Cred că va fi puţin probabil.”

„Probabil. Am trecut prin asta când Reaver avea vârsta el. Sunt destul de încrezător că am pierdut obiectele de cel puţin două camere din cauza crizelor sale de furie.”

Ml-a fost greu să-ml Imaginez pe Reaver având o criză de furie în oricare dintre forme. „Ce... ce s-a întâmplat cu părinţii lui Reaver?” am întrebat, dându-ml seama că tot ce ştiam era că nu mal trăiesc.

„Au murit apărând Shadowlands. înainte de a fi suficient de mare încât să se transforme în formă de muritor”, a răspuns el şl au urmat câteva bătăi de tăcere. „Kolls s-a enervat când nu l-am răspuns Imediat la chemarea lui. A trimis mal multe din draken-ul lui şl, după aceea, am aflat că nu puteam decât să amân să răspund la chemarea lui atât de mult timp.”

Ml s-a strâns pieptul. „Sora mea...? Ezra? Ea crede că nu poţi urî pe cineva pe care nu l-al întâlnit niciodată. Ea greşeşte. Nu l-am întâlnit niciodată pe Kolls şl îl urăsc.”

Nyktos rămase tăcut pentru o clipă. „Nu cred că trebuie să cunoşti pe cineva pentru a simţi un anumit fel faţă de el. Nici măcar nu cred că trebuie să cunoşti cu adevărat pe cineva să-l fie dor.”

„într-adevăr?”

„Ml-e dor de multe pe care abia le cunosc. Experienţele nu au fost niciodată împărtăşite. Istoria niciodată făcută.” Degetele I s-au oprit pe birou. „Amintirile nu s-au creat niciodată.”

„Trecutul care nu este niciodată plâns.” M-am gândit la mama de care nu fusesem niciodată aproape. Tatăl pe care nu-l cunoscusem. Prietenii pe care nu l-am făcut niciodată. Inima lui. Gândul acela a fost ca o lovitură în piept – atât realizarea că îmi doresc afecţiunea lui, ceva ce nu puteam recunoaşte cu disperare, cât şl că ar fi

nu-mi aparţine niciodată. „Şi viitorul care nu a fost niciodată anticipat."

„Atunci înţelegi."

„Eu... cred că da." Am clipit înapoi umezeala bruscă din ochi, gândindu-mă la paznicii care căzuseră ieri. „îmi pare rău pentru cei care s-au pierdut ieri. Nu cred că am spus asta."

Nyktos dădu din cap. „La fel ca şi mine."

Mi-am încoltit degetele în jurul marginilor mânecilor. în tăcere, mi-am amintit ce spusese Saion în Rise. „Cimerianul? Cel numit Dorcan. A spus că ai o armată."

— Da, spuse el.

„Este ceva ce au toţi Primals?"

A scuturat din cap.

Mintea mea a început să bată. „Cât de multe aveţi?"

„Armata este substanţială." Privirea lui nu mă părăsise. Nici o dată de când Nektas plecase cu tinerii. „Sunt staţionaţi la graniţele Ţărilor Umbrelor."

„De ce nu au dat ajutor când dakkai-ii au atacat?"

„Ar fi avut dacă ar fi nevoie."

Atacul fusese destul de mare. Pentru mine, asta ar fi trebuit să justifice implicarea armatei lui. Şi singurul motiv pentru care aş putea crede că nu va trimite după ei ar fi pentru că preferă să nu rişte să piardă niciun soldat.

Poate pentru că credea că are nevoie de toate.

Ceea ce ar putea însemna...

Inima mi s-a răsturnat greu. „Ce ai fi făcut cu Kolisdacă jarulvieţii nuar fifost plasat în linia mea de sânge?" Am întrebat. „Pe baza a ceea ceaispus în sala tronului, este clar că nu ai acceptat pur şi simplu acest mod de viaţă. Să trăieşti sub cineva care măcelăreşte fără motiv şi săvârşeşte zeii doar ştiu câte atrocităţi."

Nyktos era tăcut.

I-am ţinut privirea. „Plănuieşti să intri în război cu Kolis?"

Capitolul 14

Degetele lui Nyktos au continuat să bată, potrivindu-se cu ritmul inimii mele. Am încercat să ţin la distanţă frustrarea trezită. Dacă nu răspundea, nu eram sigur ce aş face, dar probabil ar fi tare şi puţin violent.

„Să vorbeşti deschis despre aşa ceva împotriva Regelui Zeilor", a spus el în cele din urmă cu o uşoară ondulare a buzei de sus, „ar câştiga una, chiar şi un Primai, o sentinţă în cele mai întunecate părţi ale Abisului, unde chiar şi un zeu. al morţii nu ar călători de bunăvoie."

Şi să vorbesc despre lucrul activ împotriva lui Kolis, nu a fost? Cum făcuse în sala tronului? am zâmbit. „Mă îndoiesc că asta te-a împiedicat să planifici tocmai asta."

„Ce crezi că ar presupune un război al Primilor?" a contracara în schimb.

„Ceva de neimaginat."

„Ar fi corect." A împins de pe birou şi s-a îndreptat spre credenza. „Niciun Primai în mintea lor bună nu ar încerca să intre în război împotriva Regelui Zeilor, fals sau nu."

L-am privit trăgând volumul cu care îl văzusem înainte ca Cimmerianul să se arate mai aproape. Ştiam că am dreptate şi el nu spunea adevărul. Pur şi simplu nu a vrut să vorbească despre orice planuri pe care le-ar fi făcut sau ar fi pus la cale.

Nu avea încredere în mine.

Nu era aşa cum mă aşteptam să facă. Nu după toate, dar tot... m-a deranjat, înţepat. Şi înţepătura m-a făcut să mă gândesc din nou la acel lucru necunoscut – un viitor. Dacă planurile lui Nyktos cu privire la jar ar funcţiona, aş putea fi consoarta lui Nyktos pentru sute de ani – dacă nu mai mult. Asta dacă am supravieţui cu toţii lui Kolis. Dar am continua aşa odată ce am fost încoronat într-o zi? Am mai trăi aşa? Paturi separate? Vieţi separate? O consoartă numai în titlu, neimplicată în politica Curţii şi posibile bătălii sigur că vor veni? Voi fi lăsat în urmă, când a domnit ca Rege al Zeilor? Un nod mi s-a înfipt în gât. Sau dat deoparte, nu mai este deloc Consoarta?

„La ce te gândeşti?” întrebă Nyktos.

Scos din gândurile mele, mi-am ridicat privirea. „Doar planul tău.”

„Nu cred că este adevărat.”

„De ce?”

„Pentru că tocmai ai proiectat... tristeţe.”

m-am înţepenit. „Nu am.”

— Spune-mi ceva, Sera? Capul i se înclină. „Când spui adevărul?”

„Când mă simt confortabil să fac asta”, am replicat.

O sprânceană a crescut. „Cred că acesta a fost de fapt adevărul.” M-a privit timp de câteva bătăi ale inimii şi apoi a deschis volumul. „Sunt lucruri la care trebuie să mă ocup...”

Cu alte cuvinte, am fost concediat. Fără ca el să facă măcar o singură referire la ceea ce se întâmplase între noi noaptea trecută. Şi, da, refuzul lui de a recunoaşte ce s-a întâmplat nu a fost o problemă în comparaţie cu orice altceva. Dar aş prefera să fiu frustrat de el din cauza asta decât să mă opresc asupra unui viitor care poate veni sau nu.

Aşadar, am salutat frustrarea în creştere. „Când am ajuns prima dată, ai spus că pot merge oriunde vreau, în interiorul acestor ziduri şi în curte. Asta mai rămâne?”

„Da.” Se întoarse către o pagină goală.

„Nu eşti îngrijorat că voi fug?”

„Nu când am făcut-o aşa de fiecare gardian care patrulează pe Rise şi pe Palatul va veghea cu siguranţă la porţi.”

Ochii mi s-au îngustat pe capul lui plecat. „Deci pot merge oriunde?”

Nyktos dădu din cap.

M-am mişcat liniştit spre el. „Chiar si aici? Biroul tau?”

„Sunt sigur că există locuri mai interesante în care să fii.”

„încep să mă îndoiesc că locuieşti aici dacă crezi asta.”

— Locuiesc aici, Sera.

„Ei bine, ai spus oriunde. Şi eu aleg aici.” M-am oprit lângă scaun. „Cu tine.”

Respiraţia pe care a expirat a zguduit practic pereţii în timp ce îşi ridica privirea spre mine.

Luptându-mă cu un rânjet, mi-am înclinat bărbia spre tom. „Ce-i asta?”

„Una dintre cărţile morţilor.”

Bătăile inimii mi s-au oprit când am privit cartea de parcă ar sări de pe biroul lui şi ar fi sufocat viaţa din mine. „Cartea care enumeră cei care vor muri în ziua aceea

este deschis?" Am şoptit. „Nu am fost niciodată sigur că este real."

„E real."

„Nu va muri nimeni astăzi? Pagina este goală."

„Pentru acum. Incă nu am scris numele."

„Ai nevoie de ceva cu care să scrii?" Am aruncat o privire spre biroul lui, altfel gol. „Sunt sigur că pot să-ţi aduc ceva. Nu aş vrea să te întârzi să smulgi oamenii de la cei dragi."

„Nu omor oameni când le scriu numele", a răspuns el sec.

„Ar muri cu sau fără ca eu să fac asta."

„Atunci care este scopul de a le scrie numele?" Am ridicat mai multe bucle şi am început să răsucesc şuviţele împreună în timp ce mă întorceam în jurul scaunului.

„Sufletele lor nu pot trece prin Stâlpi până nu le scriu numele."

„Ai omis acea parte când mi-ai spus că trupurile nu trebuie să fie ars pentru ca sufletele lor să-i părăsească".

„Nu credeam că este ceva ce trebuia să ştii." Atenţia lui a scăzut şi a zăbovit acolo unde degetele mele se jucau cu părul meu.

M-am apropiat mai mult. „Ai nevoie de mine..." Privirea lui se îndreptă spre a mea. „Pentru a recupera ceva cu care să scrii?"

„Am ceea ce îmi trebuie."

„Este invizibil?"

„Nu. Incă nu l-am convocat." El a ridicat mâna. A apărut un vârtej subţire, strălucitor de energie alb-argintiu, iar o secundă mai târziu, un Stylus subţire şi negru zăcea în palma lui cândva goală.

Buzele mi s-au deschis. „Ai... tocmai ai chemat un Stylus din aer?"

„Am făcut."

A fost oarecum mai misterios decât să-l priveşti cum îl evocă pe Odin de la manşeta lui. „Ce zici de cerneală?"

„Numele morţilor nu sunt scrise cu cerneală. Sunt scrise cu sânge."

„Sângele tău?"

Nyktos dădu din cap.

Buza mi s-a ondulat când a coborât stylus-ul pe pergamentul legat, iar purpuriu a apărut când a început să scrie. „Doare?"

Nyktos clătină din cap.

M-am apropiat şi mai mult, oprindu-mă la marginea biroului lui. L-am privit în tăcere. A scris nume după nume în linii roşii, curgătoare, până când a întors pagina şi a început să o umple şi pe aceea. „Cigrafia ta este frumoasă."

„Mulţumesc."

A umplut o altă pagină.

Apoi un al treilea.

„Cum... cum alegi cine moare?"

„Eu nu." Alt nume. „Numele îmi vin în timp ce scriu."

Mi-am sprijinit şoldul de birou, încreţindu-mi piciorul doar cât să se despartă panourile rochiei, dezvăluindu-mi piciorul de la gambe până chiar deasupra genunchiului. „Dacă faci o greşeală?"

S-a oprit din scris, privirea lui alunecând încet pe lungimea piciorului meu expus.

„Dacă inventezi nume şi nu-ţi dai seama?" am întrebat ca si eu mi-am destors firele de păr. „Sau ce dacă scrii greşit un nume?"

„Nu fac greşeli."

„Vreodată?"

„Nu cu asta. în alte lucruri?" mormăi el, marginile colţilor târându-şi peste buza de jos, în timp ce privirea lui zăbovea pe curba şoldului meu. „Mult prea des."

„într-adevăr?"

„Mă pot gândi la câteva chiar acum."

„Precum ce?" am întrebat, ştiind că eram un nebun şi mă bucuram din plin.

— Ca şi cum nu l-ai lăsat pe Nektas să te ia cu el când a plecat. S-a întors la scris. „Ar fi putut să te lase jos pentru un pui de somn. Sunt sigur că Jadis şi Reaver i-ar fi plăcut compania."

Mi-am strâns buzele ca să nu mai râd. „Asta a fost nepoliticos."

„A fost?"

„Da." L-am văzut cum scria mai multe nume. Secundele s-au transformat în minute. Buni zei, câţi ar muri astăzi? „Poate că ar fi trebuit să plec cu Nektas. Mă întreb dacă i-ar fi... plăcut să mă lase jos pentru un pui de somn.
Părea să-i placă rochia mea."

Asta i-a atras atenţia.

Stilul s-a oprit din mişcare. Bărbia i s-a ridicat, iar ochii nori de tunete străpunşi de fulgere i-au întâlnit pe ai mei.

Foarte intenţionat, mi-am pus mâinile pe biroul lui şi m-am aplecat în faţă.
Uşoară îndoire a taliei a fost suficientă pentru a testa limitele rochiei.

Ochii lui Nyktos coborî. Stilul i-a dispărut din palmă. Am sperat că asta înseamnă că a fost terminat.

„îmi pare rău", am spus. „Distrag atenţia?"

„Nu pari deloc rău." Linia maxilarului i s-a flectat în timp ce el încet i-a atras privirea spre a mea. „Şi ştii exact ce faci."

„Ce-i asta?"

„Sunteţi intenţionat să distragi atenţia."

„Nu aş face niciodată."

„Şi seducător."

„De ce ai crede asa ceva?" am întrebat, clipind cu ochii mari.

— Sânii tăi sunt la câţiva centimetri de faţa mea, Sera. Privirea i-a coborât şi apoi revenit la al meu. „Nu cred. Ştiu. Şi nu va funcţiona."

„Eşecul tău de a-ţi împiedica privirea să rătăcească în locuri nepotrivite nu este o reflectare a acţiunilor mele", i-am spus, înclinând capul şi lăsându-mi părul să cadă înainte pe mâna lui. „Dar dacă aş încerca să te seduc, Alteţă, cu siguranţă ar funcţiona."

„Asa crezi?"

„Nu cred." Am zâmbit atunci, luminos şi larg. „Ştiu."

Muşchiul acela a început să-i ticăie maxilarul. „Ei bine, ai şti cum să ai succes în acest demers, nu-i aşa?"

„Ai." Degetele mele s-au apăsat pe suprafaţa netedă a biroului. Aş vrea cel mai mult cu siguranţă a deschis uşa şi a intrat direct în acel comentariu.

„Te-a jignit asta?" Acele şuviţe din ochii lui se învârteau.

„Nu chiar. E adevărat, am spus, aruncând privirea în jos. „Cunosc toate modalităţile de a..." Mi s-au îngustat ochii la carte, m-am încruntat. „Corectează-mă dacă greşesc, dar nu este ciudat că atât de mulţi cu acelaşi nume exact au murit astăzi?"

Nyktos nu spuse nimic.

Un rânjet mi-a tras de buze. — Te prefăceai că încă mai scrii nume, nu-i aşa?

„M-am gândit că vei realiza că sunt ocupat şi vei decide să distrag mai puţin atenţia", mi- a spus el. „Evident, asta nu a funcţionat."

Pierzând lupta împotriva unui zâmbet, am scos un râs gutural. „Poate o sa fac găseşte pe altcineva care să -ţi distragă atenţia, m-am batjocorit, împingând de pe birou.

Nu am ajuns departe.

Mâna lui s-a rupt, închizându-se în jurul ceafei mele. Mi-a tăiat respiraţia când privirea mi s-a fixat pe a lui. — Vreau să fac un lucru perfect clar, Seraphena.

Presiunea pe care a folosit-o a fost uşoară, doar suficientă pentru a mă forţa să-mi pun mâinile pe birou în timp ce m-am aplecat până am ajuns la nivelul ochilor, cu gura la centimetri.

în afară. Pulsul ml-a zburat nesăbuit. Strângerea lui nu a fost dureroasă. Aş putea scăpa de el dacă aş vrea, dar nu am făcut-o. I-am dorit atenţia şi acum am avut-o.

„Atâta timp cât eşti consoarta mea”, a spus el, pe un ton înşelător de blând, „tu va fi foarte selectiv în ceea ce priveşte modul în care îţi petreci timpul cu ceilalţi.”

„Presupun că atunci când faci referire la modul în care petrec timpul cu cineva, vorbeşti despre ceea ce vine de obicei după actul de seducţie?”

Cartea morţilor s-a închis trântit şi a alunecat pe biroul lui. Niciunul dintre mâinile i se mi caseră. „Ştii exact despre ce vorbesc.”

„Atunci sunt confuz”, am spus în puţinul spaţiu dintre noi. „Tu ai spus că eu trebuia să-ţi fie Consoarta numai în titlu.”

Privirea i s-a lăsat din nou, doar pentru o scurtă secundă, dar am ştiut unde se uită. „Am făcut.”

Respiraţia pe care am inspirat-o era doar el. Sângele mi s-a încălzit şi pielea mi s-a înroşit. „Atunci care sunt nevoile mele?”

„Nevoile tale?” repetă el, cu vocea netezindu-se într-un trăsnet decadent care Nici măcar nu eram sigur că ştia.

„Intimităţi. Atingerea. Contact piele pe piele. Sex. Fuc...”

„Cred că am înţeles.”

„Deci, cum rămâne cu ei?”

Şi-a ondulat braţul şi m-a întins şi mai mult. Era o şansă foarte mare ca sânii mei să iasă din rochie. Capul i se înclină. A fost doar o mişcare uşoară, dar ne-a aliniat perfect gura. Dacă vreunul dintre noi s-ar apleca înainte un centimetru sau doi, buzele ni s-arîntâlni. „Sunt sigur că poţi rezista acelor dorinţe sau poţi să le faci singur.”

— Pentru că m-ai privit făcând-o. Mi-am umezit buzele. Nyktos nu a spus nimic, cu privirea lui acum pe gura mea. „M-ai urmărit aseară. M- ai atins , am şoptit eu, simţind un tremur uşorîn mână pe ceafa mea. „Te-am simţit. înăuntrul meu. A fost extrem de nepotrivit din partea ta.”

„Mai nepotrivit decât să-ţi draci cu degetele în timp ce ştiai că mă uit?”

Respiraţia pe care am luat-o nu a mers nicăieri, când căldura lichidă mi-a inundat venele. Felul în care a spus „la naiba” a evocat imagini cu cearşafuri de mătase şi membre încurcate. „Ceea ce ar fi fost mai nepotrivit a fost dacă nu te-ai fi ocupat de asta şi a trebuit să o fac eu.”

Nările i s-au deschis.

„De ce ai venit aseară în dormitorul meu?”

— La îndemână, murmură el. „Tine minte?”

„îmi amintesc, dar a fost cu adevărat asta? Sau ai simţit nevoia mea? Dorinţa mea? De tine.” Am înaintat cu un pas, a teptându-mă pe jumătate să se retragă. El nu a făcut-o. Când am vorbit, buzele mele s-au periat de colţul lui şi am simţit un zgomot slab de statică. „Mă gândeam la tine când mi-am tras degetele. îmi închipui că a fost atingerea ta – înainte să ştiu că eşti în cameră.

„Sera”, a avertizat el – sau a implorat. Suna ca ambele.

„M-am gândit că ar trebui să ştii.” M-am retras, liniştindu-mă când ochii lui argintii topit s-au fixat pe ai mei. „Pot avea grijă de dorinţele mele, dar asta merge doar atât de departe.”

— Ar fi bine să-l faci să se întindă cât de departe poate, ordonă el încet.

„Şi dacă nu o fac?”

„Ceea ce le-am făcut acelor zei în sala tronului va păli în comparaţie cu ceea ce le fac oricui vă satisface nevoile.”

O zguduire de surpriză m-a străbătut, urmată rapid de o doză de plăcere cu adevărat răsucită la ameninţarea lui alimentată de gelozie. Furia era chiarîn spatele ei, totuşi. Nu am avut de gând să-mi satisfac nevoile cu nimeni. Dar ceea ce a cerut a depăşit aroganţa când a pretins că nu vrea aşa ceva de la mine. — Lasă-mă să-ţi explic un lucru perfect, Nyktos. Dacă mă vrei ca consoartă numai în titlu, atunci nu ai niciun cuvânt de spus asupra a ceea ce fac sau cu cine, din acest moment până când îmi trag ultima suflare – oricând ar fi asta.

„Dacă? Vorbeşti de parcă ar fi o altă opţiune.”

Mi-a sărit pulsul. „Pentru că există.”

„Şi ce este asta?” Capul i s-a mişcat, iar buzele lui au periat colţul meu.

„Ne satisfacem reciproc nevoile.” Am fost puţin surprins când am rostit cuvintele, dar erau exact acum la care mă gândeam mai devreme. „Nu ai nevoie de încredere fragilă şi nici măcar nu trebuie să-ţi placă pe cineva atunci când ai atracţie.”

Degetele lui s-au ondulat în părul meu. — Nu te displace, Sera.

O emoţie nedorită mi s-a umflat în piept, lăsându-mă neclintit şi făcându-mă nervos. Am încercat să pun distanţă între noi, dar strângerea lui a interzis-o. „Nu există niciun motiv să minţi. Ştiu unde stăm unul cu celălalt. Nu mă ofer pentru orice afecţiune slabă pe care tu sau oricine le poţi oferi.”

Un muşchi i-a bifat maxilarul. „Atunci pentru ce te oferi?”

„Plăcere.”

Fulele de eather s-au sălbatic în ochii lui. „Asta e tot?”

„De ce trebuie să fie altceva când este ceea ce vreau ?” am spus, şi

asta era adevarul. Poate că erau mai multe în spate, dar ştiam că nu trebuie să mă bag prea adânc în asta. „Oricum, nu voi juca jocul „Nu-te-vreau", dar nimeni-altcineva nu te poate avea. Cu tine sau cu oricine."

— Nu este nimeni altcineva, Sera. Mâna lui a aterizat în centrul spatelui meu, făcându-mă să sar.

„Numai dacă eşti tu", am spus, pe deplin conştient că nu aveam de gând să-mi aşez nevoile cu altcineva în acest moment sau în viitorul apropiat. Nu din cauza a ceea ce spusese, ci pentru că pur şi simplu nu mă atrăgea.

Dar nu trebuia să ştie asta.

„Deci, asta e afacerea. Între noi. Nu între tatăl tău şi vreun strămoş al meu."

Ochii i-au strălucit, eatherul pătrunzând în vene chiar sub ei, când gura lui a intrat încă o dată la câţiva centimetri de a mea. „Plăcere de dragul plăcerii?"

„Da", am şoptit când am simţit o încălzire ciudată în piept.

„Eşti atât de nesăbuit." Mâna lui a alunecat de la spatele meu la şold, lăsând fiori în urma ei. — Ai pumnalul pe tine?

Sprâncenele mele s-au ciupit la întrebarea neaşteptată. „Da?"

„Asigură-te că rămâne ascuns", a avertizat Nyktos. „Pentru că a sosit un Primai."

Căldura din sângele meu s-a răcit imediat. „Te aşteptai să viziteze cineva?"

„Deloc." Fără avertisment, Nyktos m-a tras pe biroul lui şi în poală. Puterea lui şi senzaţia corpului său împotriva şi sub al meu au fost un şoc pentru simţuri. „Nu ai suficient timp să pleci, aşa că nu poţi evita asta. Indiferent ce spun sau fac, vei rămâne chiar acolo unde te am eu. înţelegi?"

Am dat din cap.

Nyktos mi-a periat părul peste umăr. — Vorbesc serios, Sera.

„Ştiu." Am întors capul spre el. „Ştiu când să fiu rezervat şi nu imprudent."

„Bun. Doar nu uita cum să fii atât de nesăbuit mai târziu." Privirea lui se îndreptă spre uşile închise. „îmi cer scuze din timp pentru felul în care sunt pe cale să mă comport. Am senzaţia că nu o veţi aprecia, având în vedere ceea ce tocmai am discutat."

înainte să pot răspunde la ceea ce spusese el, o încărcătură de energie a trecut prin cameră, dansând peste pielea mea înainte ca eu să pot

formulează un răspuns. Mi-au izbucnit umflături minuscule pe piele. Respirația pe care am expirat a format un nor slab, cețos. Prinzându-mi brațul peste talie, m-am înțepenit în timp ce fiecare parte a ființei mele a reacționat la puterea revărsată în aer.

„Relaxează-te", mi-a murmurat Nyktos la ureche, în timp ce mâna lui se așeza pe șoldul meu, strângând ușor. „Ceea ce simți tu sunt eu. Practic mă arăt."

Nu eram sigur dacă asta trebuia să mă facă să mă simt mai bine, dar am forțat să iasă aerul din plămâni și degetele să se relaxeze.

Ușile biroului lui s-au deschis, iar o siluetă înaltă a umplut intrarea.
Sabia de la șold era una ticăloasă, curbată, de genul creat pentru tăierea capului. Părul deschis, blond-brun, încadra pomeții înalți și o falcă cizelată la fel de tare ca stratul subțire de armură de piatră de umbră purtată peste un piept și umeri lați. O cicatrice superficială îi curgea de pe linia părului și peste puntea nasului drept, apoi pe obrazul stâng, rana vindecată avea o nuanță de roz
pal.

Ce naiba ar putea lăsa genul ăsta de cicatrice pe un Primai?

Degetele mele s-au apăsat pe brațul lui Nyktos când Primai s-a oprit brusc, cu cizme blindate în conformitate cu lățimea umerilor lui. Felul în care stătea acolo – energia frenetică și violentă care îi năpădea chiar sub carne și strălucirea esenței care pulsa în spatele pupilelor sale spunea un lucru.

Era un războinic.

Privirea argintie a Primalului a plutit încet peste noi, în timp ce colțurile buzelor lui s-au întors. A apărut mai întâi un divot adânc în obrazul drept, iar apoi unul identic în stânga.
„întrerup?"

Bărbia lui Nyktos mi-a zdrobit vârful capului, surprinzându-mă destul de mult încât am sărit puțin. — Cum arată, Attes?

Fiecare mușchi din corpul meu s-a blocat când mi-am dat seama cine stătea în fața noastră. Fusesem exact la punct, dar el nu era doar un războinic. El era războinicul — Primai al Acordului și Războiului. Poporul căruia s-a rugat în ajunul oricărei bătălii să acorde armatelor nu numai abilitățile sale mortale, ci și inteligența de a depăși pe toți cei care încercau să-i depășească. Un Primai care ar putea incita la un acord între regate în război sau la violență totală, sângeroasă, cu simpla lui prezență.

Degetele lui Nyktos s-au mișcat brusc de-a lungul șoldului meu, alunecând afară și în palma lui, trăgându-mă din spirala descendentă a gândurilor mele.

„Cu siguranță se pare că sunt." Privirea lui Attes s-a întors la mine. Privirea lui neclintită era aproape la fel de intensă pe cât ar fi putut fi cea a lui Nyktos, găurindu-mă în mine până când am fost sigur că-mi poate scoate toate secretele la iveală.

A fost nevoie de totul în mine să stau nemişcat şi să nu mă zvârcolesc sau să reacţionez. Instinctul mi-a spus că, dacă arătam disconfort sau frică, el ar face ceea ce ar face orice prădător atunci când ar mirosi sângele: atac.

— Şi totuşi încă stai aici, spuse Nyktos. „Fără invitaţie, aş putea adăuga."

O curbă slabă a buzelor a apărut în timp ce privirea lui Attes a rămas fixată asupra mea. S-a uitat la braţele mele, simţind farmecul. „Deci, aceasta este ea? Muritoarea care are atât de multe dintre Curţi zbârnind de bârfe."

„Nu mi-am dat seama că eşti genul care întreţine bârfele", a răspuns Nyktos, cu un ton rece de indiferenţă, în timp ce îşi aluneca încet mâna peste burta mea. m-am încordat. Mâna lui şi-a făcut drum spre coapsa mea, lăsând în urma ei o cale de mici fiori. „Dar, da, aceasta este consoarta mea."

Atingerea lui Nyktos mă aruncase. Habar n-aveam ce-i pătrunsese şi, pentru o clipă, nu eram sigur la ce se aştepta de la mine. Trebuia să fiu tăcut şi blând? Sau faci lucrul normal când eşti prezentat cuiva? M-am hotărât pe cel din urmă şi am reuşit să răspund: „Bună, al tău..." Respiraţia mi s-a strâns când mâna lui Nyktos a alunecat sub panoul fustei, degetele lui întinzându-se larg peste carnea goală a coapsei mele . Nu exista nicio posibilitate pentru Attes să rateze plasarea posesivă a mâinii lui Nyktos. Mi-am dres glasul. „înălţimea Voastră."

Attes şi-a înclinat capul în semn de salut în timp ce continua să mă studieze, zâmbetul revenindu-i. — Urmează să fie Consort, îl corectă el încet pe Nyktos.

„De asemenea, nu am ratat faptul că ea nu este o simplă muritoare." Privirea lui s-a lăsat spre umflarea sânilor mei deasupra corsetului prea strâmt. „Ea poartă un... semn. O aură."

Ochii mi s-au îngustat uşor. Habar n-aveam exact ce tip de semn credea că vede în apropierea generală a sânilor mei. M-am tresărit când degetul lui Nyktos a început să se mişte de-a lungul pielii piciorului meu, înainte şi înapoi într-o linie dreaptă şi lentă. Şi nu ştiam ce să cred despre afecţiunea lui bruscă – afecţiunea senzuală bruscă . Nu eram obişnuit să fiu atins atât de dezinvolt sau atât de deschis.

„Este o cinstită în vârful lui Culling", a spus Nyktos atât de lin încât am fost impresionat. Degetul lui s-a lini tit pe pielea mea. „Şi dacă te uiţi la ea aşa, îţi voi tăia ochii din orbite şi îi voi hrăni lui Setti."

Mi-au făcut ochii mari.

Attes a râs adânc, iar sunetul era frumos – nu la fel de frumos ca al lui Nyktos, dar profund şi gutural. „Călaşul meu preferă lucerna şi cuburile de zahăr în detrimentul ochilor." îşi trecu degetele peste banda argintie de pe bicepşi. „Dar el

apreciază oferta.”

„Sunt sigur că o face.” Degetul lui Nyktos a revenit la trasarea acelei linii.

Attesî i potrivi sabia în timp ce se a ează pe scaunul din fa a biroului. „Este o divină care deja a chemat-o pe Lethe acasă?”

Iritaţia mi-a ars limba. Să stau şi să mi se vorbească despre asta ca şi cum nu aş fi în cameră a fost culmea înfurii.

— Nu, spuse Nyktos.

Attes ridică o sprânceană. „Atunci unde ai găsit-o?”

Tocmai îi spusesem lui Nyktos că ştiam când să fiu rezervat. Acesta a fost unul dintre acele momente. Un Primai stătea în faţa noastră. Numai asta era o poziţie precară în care să mă aflu. Aşa că, mi-am tot amintit de asta în timp ce căutam vălul golului din mine, cel care îmi permitea să nu simt nimic – nici măcar mânie – şi să exist. O purtasem atât de des încât aproape că simţeam că devenise cu adevărat cine eram. Dar m-am chinuit să-l găsesc.

Aveam senzaţia că are legătură cu mâna pe picior.

„Am găsit-o într-un lac.”

Sprâncenele lui Attes se pocniră. „Sper cu adevărat că vei detalia asta.”

„în lacul meu.” Am vorbit atunci, incapabil să mă opresc. „Era...” am inspirat bruscîn timp ce Nyktos îşi mişca picioarele, trăgându-mi mai mult spatele de burta lui. Degetul lui Nyktos a început să se mişte, trasând acum o linie scurtă de-a lungul coapsei mele.

„El a fost...?” îl îndemnă Attes, cu privirea coborându-se spre locul în care mâna lui Nyktos dispăruse. Dintr-o dată, am ştiut de ce Nyktos simţise nevoia să-şi ceară scuze din timp pentru comportamentul său. Tot ceea ce făcea era la vedere lui Attes. Nyktos spunea foarte clar că sunt a lui.

Problema a fost că nu m-a deranjat în totalitate.

Ceea ce a reprezentat o altă problemă, deoarece lipsa mea de dezgust faţă de asta însemna că era cu adevărat ceva în neregulă cu mine şi ar trebui să mă gândesc mult la asta mai târziu.

„El a păcălit în timp ce eu înotam”, am reuşit eu.

O sprânceană se ridică când Attes aruncă o privire între noi. „Cred că trebuie să vizitez mai multe lacuri din tărâmul muritorilor”.

— Ar trebui, sugeră Nyktos. „Deşi mă îndoiesc că vei găsi o comoară atât de neaşteptată ca mine.”

Comoară? A fost un salt prostesc în piept care s-a întâmplat înainte de a-mi putea aminti că, dacă iau jarul, o comoară era chiar

ultimul lucru pe care Nyktos a crezut că sunt.

— Din păcate, cred că s-ar putea să ai dreptate, spuse Attes după un moment. „Mă îndoiesc că va găsi o comoară ca... unică.”

Degetul lui Nyktos se opri. Era ceva în tonul lui Attes şi în zâmbetul uşor, aproape secret, care îi împodobeşte buzele – ceva care a făcut să se formeze minuscule bile de nelinişte în pieptul meu.

„Care e numele tău?” întrebă Attes, bătând cu degetul mare pe braţul scaunului.

Nyktos nu a spus nimic în spatele meu, aşa că am luat asta drept permisiunea de a răspunde. „Sera.”

— Sera, repetă el cu voce joasă. „Fără nume de familie?”

Era îndoielnic că ar putea găsi mulţi în tărâmul muritorilor care să-mi recunoască prenumele. Ultima ar fi o cu totul altă poveste. Am ridicat timid din umeri.

„Intrigant”, a remarcat el. „Cred că ceilalţi vor înţelege de ce ai luat o consoartă odată ce o vor vedea.” Primai a zâmbit lent, arătând gropiţa de pe obrazul drept. Mi-a făcut cu ochiul. „Am senzaţia că mulţi dintre ei se vor trezi că doresc să se împodobească cu un accesoriu atât de atrăgător.”

Furia mi s-a adunat în piept pentru o secundă înainte ca braţele lui Nyktos să dea o strângere de avertizare. Probabil că îi proiectasem acea emoţie chiar în gât. Pentru că... un accesoriu? Nu era suficient de bun simţ în întregul tărâm al Iliseeumului ca să-mi ţin gura. „Mă îndoiesc că preferaţi gustul ochilor mai mult decât corcelul, dar referiţi-vă din nou la mine ca pe un accesoriu şi veţi fi cel care vă hrăniţi cu ei.”

în momentul în care acele cuvinte mi-au părăsit gura, aproape le-am regretat. Primai of Accord and War a mers imposibil de încă în acelaşi mod în care Nyktos a făcut-o adesea. Ochii lui strălucitori, argintii, s-au fixat asupra mea. Energia îngheţată şi întunecată a crescut, lovindu-mi pielea în timp ce se construia din spatele meu. Dintr-o dată am fost nesigur pe care Primai m-am înfuriat mai mult.

Attes a zâmbit, dezvăluind dinţii drepţi şi colţii. „Acesta are muşcătură.”

— Habar n-ai, murmură Nyktos, iar capul meu s-a îndreptat spre el. Ochii lui i-au întâlnit pentru scurt timp pe ai mei, în timp ce mâna aceea nenorocită a alunecat mai adânc printre coapsele mele. Degetul mare îl trânti, aproape periând lenjeria subţire de acolo. „Comporta.”

M-am retras, mi-a spart din nou reţinerea.

— Veses a văzut-o încă?

Vasele. Atenţia mi s-a îndreptatînapoi spre Attes ca amintirea Primalului atingerea lui Nyktos mi-a umplut gândurile.

„Nu", a răspuns Nyktos, tonul lui suficient de rece pentru a-mi răcori pielea.

„Ei bine, asta va fi o complicaţie, nu-i aşa? Unul pe care nu l-aş invidia."

Am deschis gura, dar Attes a continuat. „Şi ai avut o mulţime de complicaţii în ultimul timp, se pare. Am auzit că ai scăpat despre tine câţiva zei înmormântaţi.

— Presupun că nu ai avut nimic de-a face cu asta.

Attes zâmbi. „Ar trebui să mă cunoşti mai bine decât atât. Dacă aş avea o problemă cu tine, nu mi-aş trimite unul dintre drakenii mei şi nici nu i-aş dezlănţui pe cei înmormântaţi aici.

„Nu, nu eşti genul care să arunce sabia în spatele cuiva."

„Nici tu."

— Mă bucur că avem asta în comun, răspunse Nyktos, dar nu părea deloc bucuros. — Ce vrei, Attes?

„Sunt multe lucruri pe care le vreau şi foarte puţine dintre acestea îmi sunt disponibile." Attes întinse un picior. Privirea i s-a lăsat acolo unde era mâna lui Nyktos. „Nu te-am văzut niciodată atât de... absorbit de altul".

Aproape că am râs.

„Nu ai făcut". Buzele lui Nyktos m-au periat obrazul, făcându-mi pulsul să treacă de surprindere. „Prefer să o am la îndemână."

Doar pentru că se temea că voi face ceva nesăbuit, dar nu extrem de nesăbuit.

„îmi dau seama cu uşurinţă de ce."

„Şi văd că nu eşti aproape să ajungi la subiect înainte să fug de răbdare", a avertizat Nyktos. „Şi aproape am ajuns, ca să ştii."

Zei buni, felul în care a vorbit cu celălalt Primai a fost şocant. Ştiam că există o ierarhie pentru Primals, cu Primai of Death şi Primai of Life fiind în vârf, dar totuşi. Acesta a fost Primai of War.

Privirea lui Attes se ascuţi, întărindu-i unghiurile frumoase ale feţei. „Mi-ai ucis cimmerianul. Cei care au venit la ridicarea ta."

Schimbarea rapidă de subiect m-a surprins în timp ce Nyktos a spus: „Nu erau cimerienii tăi. L-au servit pe Hanan. Şi dacă ai fi avut atâta grijă pentru ei, ar fi trebuit să- i înveţi mai bine decât să slujeşti unui asemenea laş."

Tensiunea s-a revărsat în cameră, chiar dacă degetul lui Nyktos a continuat trasând linii scurte şi inactive peste carnea coapsei mele.

„Oricât de mult mă enervează să recunosc asta", a spus Attes după mult timp

moment, „ai un punct acolo. Dar l-ai ucis şi pe Dorcan. Aveam impresia că voi doi vă iubiţi unul pe celălalt."

Dorcan... îl numea pe Nyktos un vechi prieten. Nu mă gândisem prea mult la asta, pentru că Nyktos nu-i considera prieteni pe niciunul dintre cei apropiaţi. Dar asta nu însemna că nu erau.

„Poate că l-am tolerat. Dar orice toleranţă aş putea avea faţă de cineva se termină atunci când vin la Curtea mea, fac cereri şi îmi atacă gardienii. Niciunul dintre ceilalţi Primişti nu ar fi făcut ceva mai puţin."

„De obicei eşti mai îngăduitor decât noi ceilalţi."

— Poate că nu mă cunoşti atât de bine pe cât crezi, spuse Nyktos.

„Deci, ce ai venit să faci, Attes? Să-mi spui despre lipsa mea de clemenţă? Dacă da, ce le-ai făcut gărzilor fratelui tău când au ieşit din linie?"

„Gărzile lui Kyn au fost nişte rahat."

„Din ceea ce am auzit, erau pur şi simplu în stare de ebrietate şi sărbătoreau în acea noapte."

„Incapacitatea lor de a-şi gestiona spiritele nu a fost motivul pentru care i-am evidenţiat."

„Nu a fost?"

„Nu." Attes şi-a înclinat bărbia spre mine. „Presupun că vei fi în curând Consortul este suficient de înţelept să nu repete ceea ce se discută aici?"

„Consoarta lui este destul de înţeleaptă", am răsturnat, eşuând încă o dată să-mi controleze limba.

„Sper," a răspuns Attes. „De asemenea, sper că eşti mai atent cu tine ton. S-ar putea să găsesc îndrăzneala ta revigorantă. Ademenitoare, chiar. Alţii nu vor."

„Cei care probabil că nu vor trăi suficient pentru a se tăvăli în insulta lor", a răspuns Nyktos înainte ca eu să pot.

— Pentru că te vei asigura că sunt morţi înainte de a putea?

Nyktos râse întunecat. „Pentru că consoarta mea va arunca probabil un pumnal în inimile lor înainte ca eu să-mi dau seama de ceea ce s-a întâmplat."

Cuvintele lui m-au şocat şi mi-au făcut inima să bată. El a spus clar că nu eram o domnişoară de protejat şi asta mi-a plăcut — poate prea mult.

„Deci, ar trebui să iau mai în serios ameninţarea anterioară de a-mi hrăni ochii?"

I-am zâmbit lui Primai.

„O sa tin minte asta." Attes se reorienta asupra lui Nyktos. „O să spui Eu, cum naiba s-a înălţat un zeu aici în Shadowlands?

Inima mi-a bâlbâit la strigătul flagrant, dar Nyktos nu a reacţionat. Nimic în afară de mişcarea degetului lui care se apropie şocant de subţirerea mea

încă o dată lenjerie de corp. Mi-am mu cat interiorul buzei, în timp ce un val de căldură lipită răspundea atingerii indecențe. Privirea lui Attes s-a coborât din nou, iar eu am știut de unde stătea și de cum mă ținea Nyktos, putea vedea exact ce pune mâna lui Nyktos. Cu simțurile crescute ale Primals, era, de asemenea, probabil să-și dea seama cât de mult m-a afectat. Căldura mi-a opărit pielea, dar nu de rușine. Ar fi trebuit să fie. Sau, cel puțin, furie. Şi mai era puţin din asta – doar cât să curățească o parte din căldura lângă care îmi invadează simțurile. Nyktos dădea un spectacol. Nu pentru mine, ci pentru Attes.

„Trebuia să fie Kolis”.

Attes pufni. „Hai naibii, Nyktos.”

„Nu ştiu cine altcineva ar fi putut fi.”

„Dacă era Kolis, de ce ar fi ales în cele din urmă să urce un zeu? Aici, în Shadowlands.”

— Ar trebui să-l întrebi asta.

„Bănuiesc că va trebui.”

Nu credeam că Attes plănuia să facă asta, pentru că nu părea că el credea că Kolis era capabil de aşa ceva.

— Ştiu că a fost un zeu de la Curtea lui Hanan, spuse Attes după o clipă. „Singurul pe care îl cunosc şi care se găseşte adesea în Shadowlands este Bele.”

„Ea este adesea aici”, a confirmat Nyktos, în timp ce îmi doream inima să se calmeze.

„Ei bine, Hanan are o nenorocire chiar acum la Dalos, convins că tu, Primai al Morţii, ai reuşit cumva să ridici un zeu. Ceilalţi Primals sunt îngrijoraţi. Că, dacă un zeu poate să urce pentru a-şi contesta poziţia, atunci poate şi altul.”

„Nu arăţi chiar atât de îngrijorat”, a subliniat Nyktos, iar el nu a făcut-o.

„Asta pentru că nu mă tem că cineva îmi ia locul.” Se a ează pe spate,lăsându- i mâna pe genunchi. „Nimeni dintre noi nu a uitat cine a fost tatăl tău.” Attes îi ţinu privirea lui Nyktos şi mi s-a înmuiat stomacul la insinuare.

„Sau cine trebuia să fii.”

„Crezi că există tăciuni de viaţă în mine?” Nyktos râse, amestecând părul de-a lungul gâtului meu. — Că nu Kolis, ci eu, am făcut-o?

O, Doamne, ce dacă ar fi făcut-o? Dacă Kolis ar crede asta? Presiunea mi s-a strâns asupra pieptului şi mi-am ţinut respiraţia când inima a început să-mi bată repede. Nyktos mi-a strâns uşor coapsa.

„Dacă n-ar fi fost Kolis, atunci ar trebui să fie jarul vieţii aici”, răspunse Attes. „Şi nu ai negat asta.”

— Nici nu am confirmat nimic, răspunse Nyktos, iar eu am auzit

zâmbet fumuriu în cuvintele lui. „încep să mă întreb dacă eşti aici din cauza curiozităţii tale sau dacă ai venit în numele lui Kolis."

Attes a plecat încă o dată. „Ambele ar fi adevărate."

Mi s-a răcit interiorul când Nyktos s-a sprijinit în spatele meu. Acea energie întunecată a crescut din nou. „Chiar aşa?"

„Este. Sunt curios de ce s-a întâmplat aici." Aura din ochii lui Attes s-a luminat. „Şi Kolis mi- a însărcinat să-ţi transmit un mesaj."

„Nu ştiam că acum te foloseşte pentru astfel de lucruri."

„Cred că m-a ales pentru că sunt cel mai apropiat." Attes făcu o pauză. „Şi unul dintre puţinii pe care ai fi mai puţin probabil să-l arunci în Abis odată ce ai auzit mesajul."

„Nu aş pune prea multă încredere în spatele acestei convingeri." vocea lui Nyktos scăzuse. „Care este mesajul?"

„Kolis este conştient că ai luat o consoartă." Un muşchi îndoit în maxilarul lui. „Şi Majestatea Sa a decis să-ţi refuze dreptul la încoronare."

Capitolul 15

însuşi aerul din cameră părea să se oprească. Kolis ar putea... ar putea face asta?

„Acum are?” Vocea lui Nyktos era blândă — prea blândă.

— A făcut-o, confirmă Attes. „Din moment ce nu a avut loc o încoronare mulţi ani, el vrea să fie mai... tradiţional.”

„Ce înseamnă asta?” am întrebat, cu gura uscată.

Attes î i înclină bărbia. „înseamnă că Nyktos trebuie să obţină permisiunea lui Kolis pentru a încorona o consoartă.” Privirea lui se îndreptă spre Nyktos.

Buzele mi s-au deschis. „Fecior de curva.”

Rânjele lui Attes se învârtiră în ochii lui Attes, când zâmbetul lui reveni. Şi-a înclinat capul, lăsând vocea în jos. — Tocmai l-ai numit pe Regele Zeilor fiu de căţea?

„Uh...”

Attes a râs chiar dacă trupul lui Nyktos sa îngheţat împotriva mea.

„Şi când se aşteaptă el să fac asta când va avea loc încoronarea a avut loc mâine?” întrebă Nyktos.

Rânjetul lui Attes dispăru. „Nu va fi nicio încoronare mâine. În schimb, Kolis vă va chema – pe amândoi.”

Mi s-a părut că biroul a dispărut în jurul nostru. Inima a început să-mi bată cu putere, eu a încercat să se ridice, dar braţul lui Nyktos a rămas ferm în jurul meu.

„Când?” Nyktos mu că.

„Când este gata.” Attes a zâmbit, dar nu era căldură în curba buzelor lui. Fără gropiţă. „Asta a fost tot ce a spus.”

„Deci, ar putea fi mâine sau peste o săptămână sau o lună”, a bănuit Nyktos.

„Pe scurt.” Attes se a ează înainte, cu umerii încorda i. „Ştii, cred că ar fi făcut asta chiar dacă un zeu nu s-ar fi înălţat aici. La urma urmei, eşti favorita lui.”

Favoritul lui? Am avut sentimentul că Attes a vrut să spună exact opusul spunând asta.

„Da.” Nyktos se lăsă pe spate. „Cred că este timpul să pleci.”

„La fel ca şi mine.” Primai al acordului şi al războiului a crescut. S-a uitat la mine. „A fost o plăcere să te cunosc.” Ochii primordiali s-au ridicat spre ai mei. „Dacă descoperi că ai prefera să-ţi petreci timpul într-un pat şi un climat mai cald...”

M-am uitat la el, oarecum uluit. „Mulţumesc pentru ofertă, dar nu sunt interesat.”

„Prea rău.” O gropiţă a apărut în obrazul drept. „Dar dacă vreodată răzgândeşte-te, tot ce trebuie să faci este să mă suni. Voi răspunde.”

„Părăsi.” Promisiunea violenţei fredona în acel cuvânt. „înainte de trebuie să fii scos de aici.”

Attes s-a înclinat în direcţia noastră, apoi a plecat. Uşile se închiseră în urma lui. Nici Nyktos, nici eu nu ne-am mişcat sau am vorbit câteva secunde, dar temperatura din cameră scăzuse şi mai mult. Braţul din jurul taliei mele şi mâna de coapsă s-au întărit. Umbrele sângeraseră la suprafaţa cărnii lui, iar respiraţia pe care o expiram a format încă o dată un nor ceţos. Mi s-a părut că văd mici explozii de lumină argintie în tot spaţiul.

Tremurând în timp ce aerul rece s-a scurs prin rochie, i-am atins braţul. Ca şi cum aş fi avut în noaptea atacului Draken. „Este... e frig”, am şoptit, buzele începând să-mi furnică.

Mâna lui Nyktos a alunecat între coapsele mele, dar braţul din jurul meu s-a strâns. „Cartă cu mine.”

„Ce?” Am şoptit.

— Ceartează-te cu mine, repetă el, cu vocea plină de fum şi gheaţă. „Distrage-mă. Ceva care să mă oprească să mă duc după Attes şi să-mi iau furia asupra lui. Asta nu se va termina bine pentru Shadowlands sau Vathi, şi acesta este ultimul lucru de care avem nevoie.”

M-am răsucit spre el. Ochii lui erau sfere de argint aproape pur. Falca lui era la fel de tare ca pereţii din piatra umbră. Pe obrajii lui înflorise întuneric agitat. Eather i-a aprins venele de sub ochi, iar duritatea privirii fixate pe uşile dincolo de mine mi-a spus că nu exagerează deloc. Deci, am făcut primul lucru care mi-a venit în minte.

Strângându-i obrajii acum îngheţaţi în palmele mele, am făcut ceea ce mi-a cerut când m-a ţinut în tunelurile cu parfum dulce de la Luxe.

I-am sărutat.

Buzele lui – mai reci decât înainte – erau încă acea juxtapunere ciudat de atrăgătoare de moale şi fermă, în timp ce întregul său corp smuci. Nu s-a îndepărtat, dar a devenit complet rigid împotriva mea. Era la fel de nemişcat precum fusese în

tunel de viţă de vie şi am făcut încă o dată ceea ce făcusem atunci.

Prinzându-i buza inferioară plinuţă între dinţi, l-am muşcat.

Nu era suficient de greu pentru a-i extrage sângele sau a-l răni, dar, ca înainte, nu mai era nemişcat.

L-am sărutat, dar el a devorat. Capul i s-a înclinat şi mi-a despărţit buzele cu o mişcare aprigă a limbii. Scârâitul ascuţit al colţilor lui împotriva buzelor mele mi-a făcut un fior strâns, în timp ce mâna lui mi-a prins părul de la ceafă. M-a ţinut acolo, sărutul lui tare, solicitant şi mi-a plăcut răspunsul lui aproape imediat, crud, când îmi treceam limba peste a lui. Din adâncul gâtului, din piept i se auzi un bubuit. Avea un gust la fel de decadent ca sângele lui, afumat şi dulce, iar eu m-am pierdut repede în sărut. în el.

Degetele mele au alunecat înapoi, scufundându-se în şuviţele moi ale părului lui în timp ce mă apăsam de pieptul lui, dorind să fiu mai aproape. Având nevoie de ea. Pentru că m-a sărutat aşa cum a făcut-o prima dată. De parcă n-ar lăsa niciun centimetru din gura mea să rămână neexplorat. De parcă ar fi aşteptat toată viaţa să facă asta. Gândul nu se mai simţea prostesc sau capricios. Parcă m-am scufundat sub suprafaţa lacului meu.
Se simţea ca un fel de pace sălbatică. Se simţea corect.

Şi asta m-a speriat.

Am rupt sărutul, dar nu m-am putut retrage departe. Mâna lui era încă pe ceafă, îngropată în părul meu, iar eu eram suficient de aproape pentru a-i simţi respiraţia rece venind rapid şi superficial pe buzele mele furnicatoare.

Abia atunci mi-am dat seama că temperatura încăperii a crescut.

„Sper că a funcţionat", am şoptit, înghiţind.

Pieptul lui s-a ridicat cu o respiraţie adâncă lângă al meu, când mâna lui s-a desprins de părul meu. „Sunt la nivel."

„Bun." Am început să pun puţină distanţă între noi, dar braţul lui în jurul taliei mele a rămas la fel de strâns ca înainte. „Sunt încă în poala ta."

„Ştiu."

„Nu este tocmai confortabil", am minţit. Nu m-am simţit niciodată mai confortabil, ceea ce m-a făcut nesigur. Vulnerabil.

„Nici tu."

Sprâncenele mele s-au ridicat. „Asta a fost-"

„Pena mea a fost tare tot timpul în care ai stat în poala mea", a spus el.
„Sărutul nu a ajutat."

nepoliticos", am terminat, clipind.

Umbrele de sub pielea lui încetiniseră şi se estompeau. „Şi aici am crezut că să-mi găseşti puia era ceea ce ţintii înainte de Attes

sosit.”

Mi-a rămas gura căscată. „Nu mai.”

O parte din strălucirea intensă i s-a diminuat din privirea. „Mincinos”, şopti el în pu inii centimetri dintre guri noastre.

Eram atât de mincinos.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. „A trebuit să mă comport aşa.”

Am ştiut imediat că vorbea despre cum se comportase în faţa lui Attes. Erau lucruri mult mai importante de discutat, dar am spus: „Chiar?”

„Attes este condus de trei nevoi: pace, război şi naibii.”

— în ordinea aceea anume?

A apărut o urmă de zâmbet. „În orice ordine. Dacă ar fi avut o idee că există puţină atracţie între noi, ar fi fost mai interesat de tine decât era deja.”

„Mai interesat? Nu văd de ce ai crede că este deloc interesat.”

— L-ai ameninţat că-l faci să-şi mănânce ochii.

„Exact. Dacă asta i-ar câştiga interesul, ar fi puţin bizar.”

„M-ai înjunghiat în piept.” Nyktos î i înclină capul. „Şi am ameninţat că îmi scot ochii. Asta nu mi-a descurajat interesul la momentul respectiv.
Ce spune asta despre mine?”

„Bună întrebare”, am mormăit, fără a rata partea de atunci a ei afirmaţie. „Dar ai început toată chestia cu îndepărtarea ochilor.”

„Nu am vrut ca Attes să creadă că oricare dintre noi l-ar fi binevenit să acţioneze conform intereselor sale.”

Mi s-au îngustat ochii. „Nu cred că trebuie să-ţi faci griji că voi primi asta.”

„într-adevăr? Nu ai sugerat cu câteva minute înainte de sosirea lui că eşti dispus să cauţi pe alţii pentru a-ţi satisface nevoile?

Am rămas cu gura căscată la el. „Nu asta am spus!”

„De fapt, sunt destul de sigur că asta este exact ceea ce ai spus.”

— Nu a fost... M-am întrerupt. „Bine. Acum, sunt enervat. Sper că eşti în control asupra problemelor tale de furie, pentru că, dacă nu mă laşi, probabil că te lovesc.”

„Va trebui să risc asta”, a răspuns el. — Pentru că trebuie să vorbim despre rahatul pe care tocmai l-a tras Kolis şi există şanse mari să nu rămân la nivel.

„Ce legătură are asta cu mine să rămân în poala ta?”

„Pentru că dacă îşi pierde calmul, te-ar putea răni."

Capul mi s-a îndreptat spre uşile acum deschise. Nektas stătea acolo şi nu era singur. Ector era lângă el. Nici nu voiam să mă gândesc la cât timp au stat acolo.

„Şi cu tine atât de aproape de el", a continuat Nektas, „nu va risca".

Am deschis gura, dar chiar nu ştiam cum să răspund la asta. Deloc. Deci, n-am spus nimic. Nimeni nu a spus nimic.

— Tocmai ne-am întâlnit cu Attes, spuse Ector, rupând tăcerea stânjenitoare. „Este adevărat să ghicesc ce a spus. Kolis îţi cere să-i ceri permisiunea?"

— Este, confirmă Nyktos, cu antebraţul încordându-se sub degetele mele. Amintindu-mi reacţia lui în camera de război, mi-am tras mâna înapoi.

— La naiba, rosti Ector.

Am secundat acea emoţie în timp ce mă uitam peste umăr la Nyktos. „Ştiai că poate face asta?"

„A obţine permisiunea Regelui Zeilor era o tradiţie pe vremea când domnia tatăl meu." Nyktos se lăsă pe spate în scaun, lăsând puţin mai mult spaţiu între noi. „Primii şi zeii au căutat aprobarea lui înainte de încoronare, sperând că îşi va da binecuvântarea. Dar Kolis nu a făcut-o o dată. Nici nu a arătat vreodată vreun interes pentru aşa ceva." Muşchiul de-a lungul maxilarului lui Nyktos s-a flectat. „Dar ar fi trebuit să mă aştept la asta – că el va face rahatul asta."

La urma urmei, eşti favorita lui.

„Va folosi asta ca o şansă pentru a afla cum s-a simţit jarul vieţii aici", a spus Nektas. „Pariez că va oferi asta în schimbul permisiunii sale."

Privirea de chihlimbar a lui Ector s-a aruncat de la mine la Nyktos. „Nu poţi să-i spui adevărul."

„Fără rahat", a răspuns Nyktos.

„Dar ce-i vei spune dacă este cazul?" Imediat ce am terminat de pus întrebarea, am înţeles. „Attes a spus că nici el, nici ceilalţi Primals nu au uitat cine era tatăl tău sau cine trebuia să fii tu. Kolis ar putea crede că eşti tu.

„Asta e mult mai bine decât să creadă că eşti tu", a replicat el.

Am rămas cu gura căscată la el. „Nu, nu este."

— Kolis ar şti că nu este Ash, îl întrerupse Nektas. „El este deja l-a testat pe Ash suficient pentru a şti că nu are niciun jar de viaţă în el."

„Testat...?" M-am oprit, gândindu-mă la cerneala care se învârtea peste pielea lui Nyktos. Am ştiut când Ector şi-a întors privirea, frecându-şi mâna prin păr. ştiam

fără măcar să întreb. Unele dintre acele picături le reprezentau pe cele pe care Kolis le omorâse pentru a vedea dacă Nyktos le putea readuce la viaţă.

zeilor.

Nyktos stătuse nemişcat în spatele meu şi am sperat că nu mă proiectam şi că nu mă citea. Nu credeam că va aprecia durerea pe care o simţeam pentru el.

Nyktos a vorbit în cele din urmă. „Aş minţi. I-aş spune că am simţit, am căutat pentru sursă, dar nu am găsit-o."

„Ar crede asta?" am întrebat, uitându-mă înapoi la el.

„A trebuit să-l conving pe Kolis de multe lucruri", mi-a spus el. „îl voi convinge de asta când îşi va emite citaţia – ori de câte ori va fi al naibii de bun şi gata. Care-"

— Prezintă multe probleme, a încheiat Nektas.

A fost o subestimare.

„Crezi sau nu, interferenţa lui Kolis nu este singura problemă pe care o avem acum cu faţa", a spus Nyktos. — Nu după ce Attes a cunoscut-o pe Sera.

M-am răsucit înapoi spre el încruntat. „Mă îndoiesc că Attes crede că sunt ceva mai mult decât o pereche de sâni guriţi."

Ector chicoti.

Ochii lui Nyktos s-au fulgerat de eather. „Te provoca „.

încruntarea mea s-a adâncit. „Când m-a numit accesoriu?"

„Nu atunci. Mai târziu. îl simţeam folosind eather. El hrănea emoţiile tale, amplificând fie calmul, fie violenţa."

Exista un motiv pentru care Primals nu intrau adesea pe tărâmul muritorilor. Prezenţa lor ar putea schimba dispoziţiile şi minţile muritorilor şi ar putea avea un impact asupra mediului din jurul lor. Primai Maia ar putea evoca iubire şi fertilitate. Embris ar putea să-şi sporească înţelepciunea sau să-i îndrume să facă alegeri proaste. Phanos ar putea agita oceanele într-o frenezie. Fratele lui Attes, Kyn, ar putea genera pace sau răzbunare.

— Chiar crezi că a încercat să facă asta? am întrebat, gândindu-mă la momentul în care eather-ul din ochii lui Attes devenise mai strălucitor. „Mie?"

— Fără îndoială, confirmă Nyktos.

„Dar nu m-am simţit mai calm sau mai violent... decât în mod normal", am spus, iar el a râs. „Nu am simţit nimic."

— Exact, spuse Nyktos.

— Oh, la dracu, murmură Ector. „Attes şi-ar fi dat seama că prezenţa lui nu a avut niciun impact asupra ta."

O felie ascuţită de nelinişte mi-a lovit pieptul. „Dar Nyktos i-a spus că sunt un

Dumnezeul...”

„Nici zeii, nici zeii nu sunt imuni la abilităţile unui Primai”, a spus Ector. „Nu reacţionăm la prezenţa lor la fel de repede sau nechibzuit ca un muritor, dar ne-ar afecta dacă un Primai ar vrea. De aceea, zeii din Curtea lui Kyn sunt o grămadă de nenorociţi, iar cei din a Maia sunt o mulţime excitantă.”

Buzele mele strânse.

„în afară de Arae şi draken”, a continuat Ector, „doar un altul ar fi imun”.

Privirea lui Nyktos a prins-o pe a mea. „Numai un Primai este imun la prezenţa altui Primai.”

„Dumnezeu buni, asta ar putea însemna...” Mi-am strâns ochii. Ar putea însemna că Attes ar putea bănui adevărul. Că eu am purtat jarul vieţii. Consoarta viitoare, care era pe cale să fie convocată de Kolis.

Respiraţia mi s-a zgâriat pe gât.

— Dă-ne un minut, spuse Nyktos, iar când am deschis ochii, atât Ector, cât şi Nektas dispăruseră, uşile s-au închis din nou. Trecură mai mult de câteva secunde în tăcere înainte ca Nyktos să vorbească din nou. „Va fi bine.”

Un râs sugrumat m-a părăsit. „Attes ar putea să realizeze acum că eu sunt cel care poartă jarul vieţii. Şi Kolis o să ne cheme pe amândoi. Cum naiba este în regulă?”

„Ar putea fi mai rău.”

„Cum?”

„Kolis ar fi putut să nege încoronarea. îmi este interzis să iau o consoartă.”

„El poate face asta?”

Nyktos dădu din cap. „Aş putea să te iau în continuare ca consoartă, dar nu ai fi recunoscut ca atare de celelalte instanţe.”

Adică, indiferent de protecţia oferită, postul oferit nu ar mai fi existat. Nici zeii, nici drakenul nu m-au putut apăra împotriva unui Primai. Dacă unul dintre ceilalţi Primişti sau Kolis însuşi m-ar prinde, Nyktos nu ar avea niciun sprijin dacă ar riposta – şi ştiam că o va face. „Va face asta?”

„Dacă m-ai fi întrebat asta ieri, aş fi spus că nu. Acum? Orice este posibil.”

Orice...

Inima a început să-mi bată într-un mod care a îngreunat respiraţia. Gândurile mi s-au accelerat. Muşchii încordaţi. „Dacă eu... ce-arfi dacă arăt ca Sotoria?”Am şoptit.

„Nu te va atinge.” Nyktos mi-a cuprins obrazul, iar ochii mi s-au închis la urma slabă de energie care se mişca de la vârful degetelor lui pe pielea mea. „Nu voi permite.”

Siguranţa din promisiunea lui, siguranţa ei, a ameninţat să mă învăluie. Deja începea să-mi liniştească inima şi nu voiam să mă lupt cu ea. Am vrut să mă bazez pe promisiune. Pe el.

Fruntea lui Nyktos mi-a atins tâmpla şi o parte din rigiditatea mi-a scăpat din muşchi. Am început să mă relaxez în el. „Nu va avea ocazia să înveţe dacă arăţi ca ea.”

Cu ochii deschişi, m-am smucit înapoi. „Nyktos...”

„Nu te vei apropia nicăieri de el.”

Stomacul mi s-a zguduit. „Tocmai mi-ai spus ce s-a întâmplat când cineva întârzie în răspunsul la chemarea lui Kolis. Nu voi fi motivul pentru mai multe morţi.”

„Nu ai fost niciodată motivul.”

„Rahat.”

„Kolis a fost motivul. Nu tu. Nu acţiunile tale. A fost el. întotdeauna el.” în ochi i s-au agitat şuviţe de alură. — Trebuie să înţelegi asta, Sera.
Nu eşti de vină.”

A fost greu de acceptat atunci când Kolis reac iona la ac iunile mele .

Neputând să stau nemişcat, l-am tras de strânsoarea. Braţul lui Nyktos căzu. m-am ridicat, dându-seînapoi de el. — Nu mă voi ascunde de chemarea lui, Nyktos.

Mâna îi căzu pe braţul scaunului. „Şi nu-ţi voi permite să fii în pericol.”

„Sunt deja în pericol! Toată viaţa mi-am trăit aşa.” Crăpătura din pieptul meu ameninţa să se extindă şi să se adâncească în timp ce mă uitam la rafturile goale. „Dacă refuzul meu de a-i răspunde la chemarea lui a provocat să se întâmple ceva – ca oamenii să fie răniţi sau ucişi – nu aş putea...” Mi-am dat părul înapoi de pe faţă în timp ce mă întorceam de la el. „Nu m-am putut descurca cu asta.”

— Chiar de asta eşti hotărât să-i răspunzi la chemarea lui?

încet, m-am înfruntat cu el. „Ce alt motiv ar putea fi?”

„Nu asta ai vrut?” Prinderea lui de braţul scaunului se strânse, albindu-şi degetele. — Să ajungi la Kolis?

Am deschis gura, dar m-am gândit că ar trebui să sărbătoresc asta. Nici o dată – nici din momentul în care Attes îi transmisese mesajul până acum – nu mi-a trecut prin minte că Nyktos nu va fi forţat să mă ia ca Consort mâine. Aş putea să mă întâlnesc faţă în faţă cu Kolis fără riscurile de a scăpa. Şi dacă aş arăta ca Sotoria, datoria mea ar
fi şi mai uşoară

obţine. Nu numai vieţi ar fi salvate. Tărâmuri întregi ar fi. Ar trebui să fiu încântat.

Dar nu am fost.

Am simţit orice în afară de asta. Un amestec sălbatic de emoţii a răsărit sub suprafaţă, făcând ca crăpătura din pieptul meu să slăbească şi mai mult. Eram speriat, îngrozit. Furios, disperat. Pe punctul de a pierde controlul -

Am aspirat înghiţituri adânci de aer, închizând totul. Aducerea la tăcere a furtunii la fel ca atunci când am îmbrăcat vălul.

Nyktos nu-şi luase ochii de la mine. Privirea lui era la fel de dură precum fusese mai devreme. „În acest fel, nu ar trebui să încerci să scapi, nu-i aşa?"

Respiraţia pe care am luat-o mi-a căzut scurt, când mi-a ars ceafa. „La naiba."

Un muşchi îndoit în maxilarul lui. Am crezut că ar fi tresărit, dar nu eram sigur şi nu mi- a păsat. M-am întors ţeapăn, părăsind biroul lui înainte ca crăpătura din pieptul meu să explodeze din nou.

înainte să-mi pierd controlul.

Nektas aştepta în hol când am ieşit năvalnic din biroul lui Nyktos. Nu l-am văzut pe Ector când m-am întors, trecând pe lângă draken. Am înghiţit un blestem când Nektas a căzut în pas lângă mine.

„Grozav. Mă urmăreşti, am mormăit eu.

„Eşti foarte priceput, meyaah Liessa."

Am oftat.

„Nu-ţi place să fii menţionată drept regină, nu?"

„Eşti foarte priceput, meyaah draken."

Râsul lui Nektas a fost scurt şi aspru când am deschis uşa de la casa scărilor. „Nu ştiam că sunt drakenul tău."

Am început să urc treptele înguste mult mai puţin măreţe decât scara principală. „Da, ei bine, tu eşti drakenul meu la fel de mult ca şi eu regina ta."

„Eşti regina noastră cu sau fără încoronare."

„Asta nu are sens, dar orice", am mormăit, întinzând mâna către uşa de la etajul al patrulea.

Nektas şi-a întins braţul peste capul meu, trăgându-l înainte ca eu să pot. „Tu porţi în tine singurul jar adevărat al vieţii, Sera. Tu eşti regina ."

M-am uitat peste umăr la el încruntat.

A trecut uşor pe lângă mine, tăcut în timp ce a condus spre dormitorul meu. L-am văzut cum a intrat în cameră şi a mers direct în camera de baie.

Aîmpins acea uşă şi a inspectat spaţiul înainte de a merge la uşile balconului, în timp ce m-am oprit lângă canapea. Acolo, a împins draperiile deoparte şi a privit afară.

— Vrei să verifici şi tu sub pat? Am sugerat.

Se întoarse, arcuind o sprânceană întunecată. „A greşit Ash? Dacă te îndoieşti de motivaţiile tale?”

„Dumnezei”, am mârâit eu. „Urmărirea cu urechea este un talent la care drakenii sunt deosebit de pricepuţi sau este doar ceva la care eşti cu adevărat bun?”

Nektas se uită blând la mine.

I-am ţinut privirea.

„Vrei să ştii ce cred eu?”

„Nu”, am spus.

„O să-ţi spun oricum.”

„Atunci de ce ai întrebat?”

„Am încercat să fiu politicos”, a răspuns el şi am pufnit. „El a greşit.”

Nu am spus nimic.

„Dar avea şi dreptate.”

„Ei bine, comentariul tău a fost de ajutor, ca întotdeauna”, am spus, clătinând din cap frustrat. „Ştii, treaba este că nu-l acuz pe Nyktos că a pus la îndoială asta. Nu chiar. Dar, sincer faţă de zei, să profit de asta ca pe o oportunitate de a ajunge la Kolis nici nu mi-a trecut prin minte.”

„Atunci pe cine eşti mai supărat? Ash sau tu însuţi?”

„Ambii?”

El a zâmbit slab. „Nu poţi fi supărat pe amândoi.”

Am privit în altă parte. „Da, dar să fii supărat nu contează. Ceea ce crede Nyktos nu contează. Ce vreau eu nu contează. Ceea ce face este faptul că Kolis ne-a învins – probabil fără să-şi dea seama că a făcut-o. Acum, vom fi chemaţi amândoi şi cum poate Nyktos să-l convingă pe Kolis că nu are idee cum a înălţat un zeu sau că nu ştie că a fost Bele?

„Aşa cum a spus Ash, a trebuit să-l convingă pe Kolis de multe minciuni în trecut.”

„Precum ce?” am întrebat, incapabil să mă opresc.

„Acel Ash nu-l urăşte cu fiecare fibră a fiinţei sale şi vrea

vezi-l înlăn uit sub pământ. Kolis nu ştie asta. El crede că Ash îşi testează limitele doar atunci când se răzvrăteşte împotriva lui sau împinge ceva înapoi. Kolis crede că Ash îi este la fel de loial ca oricare alt Primai."

Neîncrederea a trecut prin mine. „Cum poate Kolis să nu ştie adevărul când i-a ucis pe părinţii lui Nyktos? Cum poate să se gândească pentru o secundă că Nyktos va fi loial după aceea?

„Pentru că Ash l-a convins că nu simte nimic în ceea ce priveşte mama lui. Nu i-a fost greu să creadă pentru Kolis, deoarece Ash nu a cunoscut-o niciodată", a explicat el. „Şi l-a convins pe Kolis că-şi ura tatăl – că îl considera pe Eythos slab şi egoist. Dacă Ash nu ar fi reuşit să-şi ascundă adevăratele sentimente faţă de el, Kolis ar fi făcut mai rău decât a făcut după ce a luat jarul."

„Mi-e frică să întreb."

„Kolis a ucis fiecare zeu şi divinitate care au slujit sub Eythos, asigurându-se că nimeni nu ar putea Urca pentru a înlocui Primai al Vieţii."

„Dumnezei buni", am şoptit. „Toti?"

„Cei care nu erau la Curte au fost vânaţi pe Iliseeum şi pe tărâmul muritorilor. Chiar şi slujitorii de câteva generaţii îndepărtaţi de la Curte, cei care nu au trecut niciodată prin sacrificare, au fost măcelăriţi."

Mi-am închis gura împotriva bilei în creştere. Nu ştiam ce să spun, dar m-am gândit brusc la muritorii ucişi. Fraţii şi copilul. Moartea lor ar fi putut fi rezultatul asta? Oare Nyktos crezuse greşit? Sau pentru că simţise că nu poate să-mi spună în acel moment?

„Dacă Kolis ar fi ştiut ce simţea Ash cu adevărat pentru el, ar fi ucis toţi zeii de aici", continuă Nektas în linişte. „Fiecare muritor şi evlavios. înlănţuit fiecare draken din Abis. Kolis ar fi nivelat Ţările Umbrelor."

M-am aşezat pe marginea patului.

„Deci, a-l convinge de asta nu va fi diferit."

„Cum...?" Am strâns coloana patului lângă care stăteam. „Cum poate fi atât de convingător?"

Ochii purpuri ai lui Nektas i-au întâlnit pe ai mei. „Este acelaşi lucru care te face să fii atât de convingător. Că este de datoria lui să facă tot ce este necesar pentru a proteja cât mai mulţi oameni."

am tresărit. „Nu mă prefac..."

„Nu vorbesc despre Ash."

Vorbea despre Kolis — despre datoria pe care ştiam că este a mea. Una care să- mi permită să fac tot ce era necesar. Mi-am lipit buzele.

„Dar este diferit. Kolis nu a făcut niciun atac personal împotriva mea. Nu există istorie între noi, aşa cum este cu el şi Nyktos."

„Nu există?" întrebă Nektas încet, m-am liniştit. „Nu sunt ea."

— Nu, dar ea face parte din tine, Sera.

înclinând capul pe spate, m-am uitat la suprafaţa lucioasă a tavanului.

„Da, ei bine, dacă arăt ca ea şi el ne cheamă înainte ca Nyktos să scoată jarul din mine, suntem înnebuniţi. Toată lumea este înnebunită."

„Atunci trebuie să ne asigurăm că acel jar nu este vulnerabil pentru mult timp."

Mi-am coborât privirea spre el.

Nektas mă urmărea. „De ce nu-i mai spui Ash?" întrebarea m-a luat neprevăzut.

„Nu ştiu."

„Este o minciună."

„De unde ai şti?" am cerut, încrucişându-mi braţele.

Nektas se înainta, cu paşii lui surprinzător de liniştiţi pentru cineva atât de mare.

„Ash aşa îl numea tatăl său."

Nu ştiam asta şi nu credeam că vreau să ştiu asta acum.

„Pentru ca el să se prezinte ca atare în faţa dumneavoastră a însemnat ceva", a adăugat Nektas.

„Poate că a fost înainte." Oftând, m-am rezemat de coloană. „Dar el este nu mai Ash pentru mine."

Capul i s-a înclinat, fantele verticale ale pupilelor sale extinzându-se până când au fost aproape mai frecvente. „El este aşa cum îţi doreşti să fie", a spus el.

„Aşa cum eşti ceea ce îţi doreşti să fii pentru cei din Shadowlands şi nu numai.

Asta depinde de tine. Nimeni altcineva."

Capitolul 16

După ce Nektas a plecat, au fost prea multe ce-ai-aş putea încolţi prin cap – prea multă energie neliniştită şi anxioasă care îşi făcea drum prin mine pentru ca eu să stau nemişcat.

Trebuia să o rezolv.

Şi trebuia să aduc la tăcere acele ce-ar fi, măcar pentru puţin timp.

Mi-am împletit rapid părul şi mi-am petrecut restul după-amiezii făcându-mi atât de mult antrenament pe cât îmi aminteam şi puteam fi făcut singur. Mi-am imaginat un partener imaginar, ceea ce nu a fost greu. Adversarul meu a alternat între Nyktos şi mine — pentru că eram enervat pe amândoi din motive diferite — în timp ce am trecut prin shadowboxing şi joc de picioare. M-am scufundat şi m-am aruncat, lucrând mai întâi doar cu mâinile şi apoi cu pumnalul. Nimic nu a fost la fel de bun ca să exersezi cu o altă persoană, dar a fost mai bine decât nimic.

Lupta era parţial memorie musculară, dar perioadele lungi de inactivitate ar putea fi diferenţa dintre a trăi şi a muri.

în plus, mi-a ajutat să-mi păstrez mintea goală. Nu mă gândeam la somaţie, la planul lui Nyktos, la ce ar fi putut să sacrifice în plus faţă de tot ceea ce avea deja de făcut sau la sufletul care aparţinea în mine. Eram un alt fel de pânză goală în timp ce înjunghiam şi loveam cu piciorul în aer, dar epuizarea m-a găsit mai repede decât ar fi trebuit şi am atribuit-o la sesiunile de antrenament ratate. Cel puţin, asta am decis să cred, pentru că alternativa era Cullingul.

Am curăţat folosind apa rece din acea dimineaţă. De vreme ce se făcea târziu, am strecurat o scuză slabă pentru o cămaşă de noapte şi apoi am tras halatul. Păreau ore, dar au trecut doar câteva minute când Orphine sosi cu cina. După aceea, m-am întors pe şezlong, unde am deschis o carte, dar la fel ca cu o seară înainte, nu m-am putut concentra. Acele ce-ar fi s-au întors.

Când ne-ar chema Kolis? Ar încerca Nyktos să-l ascundă convocare de la mine? Şi dacă nu a făcut-o, dacă aş arăta ca Sotoria?

De ce mi-a fost teamă de asta când ar trebui să salut această posibilitate? Bun venit ceea ce Nyktos mă acuzase în acea după-amiază.

Pentru că Nyktos avusese dreptate. Mi-a fost mai uşor să fac ceea ce trebuia.

Numai că nimic nu se simţea mai uşor.

Pentru că ce ar face Nyktos dacă am ajunge la Curtea lui Kolis, iar falsul Rege m-ar fi recunoscut ca fiind Sotoria? I-ar permite cu adevărat lui Kolis să mă ia?
Sau ar interveni? Ştiam răspunsul şi m-a îngrozit. Dacă aş fi reuşit să scap, aş fi putut ajunge la Kolis fără ca Nyktos să fie acolo. Nu numai că a fost pus în pericol, dar şi a fost pus într-o situaţie în care trebuia să aleagă între Ţările Umbrelor — Şi eu.

Cum ar putea continua să-l convingă pe Kolis de loialitatea lui dacă arîncerca să-l împiedice pe falsul Rege să mă ia? La naiba, cum a avut Nyktos de succes în tot acest timp?
Ştiam că Nektas a spus că e o datorie, dar zeii mei... nici măcar eu n-aş fi putut face asta.

Privirea mea s-a îndreptat spre uşa împodobită cu argintiu care se învecina cu dormitoarele noastre şi m-am gândit la acel sărut.

El este aşa cum îţi doreşti să fie.

„Nici nu-l cunosc”, am şoptit eu când jarul din pieptul meu s-a încălzit

Am ţipat, ridicându-măîn picioare când uşa s-a deschis brusc. Cartea se prăbuşi pe podea cu o bătaie puternică când Nyktos intră cu paşi mari înăuntru de parcă ar fi avut tot dreptul să facă asta.

— Te-ai gândit să bati mai întâi? am exclamat.

„Nu.”

„Tu trebuie sa ai.” Mi-am lipit palma de inima mea tunătoare. „Aş fi putut fi ocupat.”

„Facand ce?”

„Multe lucruri”, am mormăit. „Foloseste-ti imaginaţia.”

Nyktos se opri, cu maxilarul strâns. „Nu sunt sigur dacă să-mi folosesc imaginaţia ar fi înţelept.”

„Presupun că nu.” M-am aplecat, luând cartea. Când m-am uitat la el, am văzut că se apropiase în linişte şi verifica farfuriile. „Mi-am mâncat toată cina ca o fată bună, în caz că te întrebi.”

Privirea lui rece, argintie, a pâlpâit de la masa spre mine.

„Ai nevoie de ceva?”

„Am nevoie de un singur lucru momentan. Dormi."

„Bine." Am deschis cartea şi m-am prefăcut că citesc. „Vă mulţumesc pentru partajarea."

— La îndemână, Sera.

încet, mi-am ridicat privirea spre el. „Serios?"

„Se pare că glumesc?"

„Chiar şi cu broasca de la uşa balconului? A funcţionat foarte bine aseară."

„Sunt sigur că, având suficient timp, ţi-ai dat seama cum să alegi lacătul".

„Sunt sigur că, dacă aş fi vrut să deschid acea lacăt, aş fi făcut-o deja." m-am repezit. — Nu voi încerca să evadez, Nyktos. Ce rost ar avea acum?"

Trăsăturile lui nu arătau nimic, dar cuvintele lui... spuneau multe. „Mi-ai promis că nu vei mai merge după Kolis. Vreau să cred asta, dar ceea ce vreau nu poate fi mai important decât ceea ce ştiu. Dacă ţi se oferă o oportunitate, o vei profita în continuare. Chiar si acum. Nu voi lăsa acea încredere fragilă să fie ruptă atât de repede."

Inima mi-a tresărit când mă uitam la el. Un nod dezordonat de emoţie a funcţionat iese din acea crăpătură. Cuvintele au bubuit. „Nu vreau."

„Ştiu." Ochii i s-au luminat într-o nuanţă mai blândă de gri, chiar dacă pieptul i s-a ridicat cu o respiraţie adâncă. — Vino în pat, Sera.

Nici măcar nu eram sigur de ce mă lupt cu el pe asta. îmi plăcea să dorm în a lui pat. Cu el. Chiar şi când m-a iritat.

Asta ar trebui să mă preocupe.

Şi a făcut-o, dar tot ce puteam face a fost să adaug asta la lista absurd de lungă de lucruri care mă îngrijorau.

Ridicându-mă, am intrat mai întâi în camera de baie să mă pregătesc de culcare. Când mi-am curăţat dinţii şi am scuipat pastă în lighean, urme de roz se învârteau prin spumă. Miau sângerat puţin gingiile. Stomacul mi s-a prăbuşit când mi-am şters rapid gura şi apoi am părăsit camera de baie, urmând pe Nyktos prin pasajul întunecat şi îngust. M-am oprit lângă pat, gândindu-mă la afacerea pe care i-o oferisem înainte de sosirea lui Attes. Doamne, uitasem de asta.

Nyktos a trecut pe lângă mine. — Cel puţin nu ai pantaloni şi cizme care să fie scoase în seara asta, spuse el.

„Cred că ai prefera asta odată ce vezi ce e sub halat."

Inexplicabil de nervos, am întins mâna spre cercevea.

S-a întors spre mine, lumina aplicelor aruncând o privire de pe panta lui

pometii. „Te rog spune-mi că nu eşti nud acolo sub."

Ei bine, am presupus că asta a indicat că nu avea intenţia de a face acea înţelegere cu mine. „Eşti îngrijorat că nu vei mai putea controla reacţia corpului tău?"

„Trăiesc cu frică constantă de asta", murmură el, cu privirea fixată asupra mea.

O mică parte din mine chiar credea asta. „Nu sunt nud. Nu chiar."

„Nu chiar?"

Mi-am desfăcut halatul, lăsând-o să-mi alunece pe braţe. Nyktos era acum acela să rămână complet nemişcat la vederea cămăşii de noapte subţiri, aproape transparente.

Buzele lui s-au întredeschis, dezvăluind o urmă de colţi. „Aşa porţi de obicei în pat?" întrebă el aspru.

„Crezi sau nu, aceasta este cea mai modestă dintre cămăşile de noapte pe care mi le-a adus Aios." Obrajii mi s-au încălzitîn timp ce el m-a privit drapând halatul peste piciorul patului.

„Good Fates", a mormăit el, înţepenit pentru o clipă, apoi a venit spre mine, cu fiecare pas lent şi măsurat. Un dulce fior de anticipare a trecut prin mine în timp ce îmi înclinam capul pe spate pentru a ridica privirea la el.

Doar o fante subţire de argint strălucitor era vizibilă în spatele genelor sale groase, când îşi strecură degetele sub cureaua satinată. Spatele degetelor lui reci mi-au târât de- a lungul pielii în timp ce îmi trage cureaua pe braţ. A zăbovit câteva clipe, abia atingându- mă, dar am simţit apăsarea uşoară a pielii lui în fiecare parte a corpului meu. Şi-a strecurat degetele de sub curea. „Se poate?"

Nu am ştiut la început pentru ce cere permisiunea, dar mi-am dat seama că se uita încă o dată la împletitura mea întinsă peste umăr. „Tu... poţi."

Nyktos şi-a mişcat mâna atunci. Nu a ridicat împletitura sau a tras de ea.

Chiar sub umărul meu, şi-a ondulat arătătorul şi degetul mare în jurul împletiturii. Am rămas nemişcat în timp ce şi-a tras vârful degetului pe lungime, zgâriindu-mi curba sânului, am tremurat.

„Ţi-am spus" – continuă el trecându-şi degetul mare peste împletitură – „că părul tău îmi aminteşte de lumina filată a lunii?"

„Da." '

— E frumos, spuse el, apropiindu-se de cravată care ţinea şuviţele împreună. A smuls cu grijă trupa ca înainte. Alunecând-o pe încheietura mâinii, a desfăşurat uşor împletitura, lăsând masa de valuri şi bucle să-mi cadă peste umerii. „Ma intorc imediat."

Am stat acolo, cu inima bătându-mi bătând când el a intrat în camera de baie,

închizând u a în urma lui. Nu m-am mişcat când am auzit stropi de apă, pielea încă furnicând de amprenta atingerii lui. în cele din urmă, m-am forţat să mă mişc. M-am dus la o parte a patului în care dormisem noaptea trecută şi m-am urcat, trăgând pătura moale în sus pe picioare, în timp ce mă aşezam pe o parte, cu faţa în dormitorul meu.
Un parfum de citrice şi de aer proaspăt m-a înconjurat imediat.

Am auzit uşa deschizându-se, dar nu m-am întors când s-a dus la dulap. Am vrut pentru că ştiam că se dezbracă, dar mi-am dat seama că n-avea rost să mă mai chinuiesc.

Patul s-a mişcat când mi s-a alăturat, iar apoi întunericul a înghiţit camera. „Ştii", am spus, „ai fi putut să aştepţi să mă culc şi apoi să te furişezi din nou în patul meu".

„Aş fi putut", a fost de acord el. „Dar atunci ce aş fi găsit la intrarea în camera ta odată ce te-ai culcat?"

Mi-am dat ochii peste cap. „Nu este ca şi cum aş face asta în fiecare seară."

„Ei bine, găsesc că vestea asta este uşor dezamăgitoare."

Sprâncenele mele s-au ridicat. Am început să mă rostogolesc pe spate, dar el a vorbit. M-a oprit cu două cuvinte. „îmi pare rău."

m-am liniştit. „Pentru ce?"

— Pentru azi mai devreme, spuse el după o clipă. „Când ţi-am sugerat că motivaţia ta pentru a răspunde la citaţie era ca să poţi ajunge la Kolis. Ar fi trebuit să ştiu că nu asta te-a determinat – cel puţin nu motivul principal.
Ai spus că nu vei duce până la capăt planul meu dacă îndepărtarea jarului ar duce la rănirea altora."

Nu eram sigur dacă trebuia să-şi ceară scuze pentru asta. Dacă aş fi fost el, aş fi presupus acelaşi lucru. Dar se înşelase. A ajunge la Kolis nu fusese motivul principal, chiar dacă ar fi trebuit să fie. „Mulţumesc", am murmurat, întorcându-mi privirea către peretele întunecat. — Asta înseamnă că nu vei încerca să mă laşi în urmă când ne va chema?

„Nu voi. Nu pentru că este ceea ce vreau eu, ci pentru că este ceea ce vrei tu."

Am expirat zdrenţuit, dorind să-i mulţumesc din nou, dar ştiind că să-i mulţumesc pentru asta nu ar fi apreciat.

Tăcerea s-a lăsat între noi şi a durat atât de mult încât am crezut că Nyktos a adormit, dar apoi a vorbit din nou. „De ce îţi ţii respiraţia atât de des?"

Mi s-au deschis ochii. „Ce?"

„îţi ţii respiraţia. De obicei, pentru o numărare, apoi expiraţi."

„Doamne, este chiar atât de vizibil?" am întrebat, gândindu-mă la când văzuse

o facîn sala tronului în timp ce Holland şi Penellaphe erau acolo.

„Nu chiar."

M-am încruntat la întuneric. „Dar ai observat."

„Nu înseamnă că alţii au." Au trecut câteva bătăi de tăcere. „De ce o faci?"

Am închis ochii. „Este doar ceva pe care Holland m-a învăţat să fac."

A rămas tăcut pentru o clipă. — Dar de ce trebuie să o faci, Sera?

„Nu ştiu."

Nyktos nu a mai vorbit după aceea. Nu a fost nimic altceva decât tăcere multă vreme, apoi eu am fost cel care am vorbit. „Eşti îngrijorat de citaţie? Ce se va intampla?"

„Nu", a spus el şi a fost o minciună. Patul se mişcă din nou. Braţul i s-a talia mea, greutatea grea şi rece era... plăcută. „La îndemâna braţului."

Am închis ochii, încercând să ignor cât de mult îmi plăcea senzaţia braţului lui. Abia în acel moment mi-am dat seama că am făcut ceva ce nu făcusem niciodată în toată viaţa mea.

Am lăsat pumnalul în dormitorul meu.

Eram într- o... dispoziţie.

O dispoziţie mohorâtă, aşa cum ar numi-o Holland. A fost cu mine când m-am trezit în ceea ce ar fi trebuit să fie ziua încoronării mele, dar pentru a doua oară în viaţa mea, imam trezit în ziua în care trebuia să fiu căsătorită, doar pentru ca acele planuri să se schimbe.

Era devreme, cerul încă o nuanţă adâncă de gri, dar Nyktos plecase deja, iar eu nu zăbovisem în dormitorul lui. Făcusem curăţenie cu apa proaspătă pe care o adusesem cineva şi mă schimbasem în ultima rochie pe care o aveam, o tăietură destul de asemănătoare cu cea pe care o purtasem cu o zi înainte, dar în totalitate neagră. Abia după ce mi-am strâns practic sânii în corset şi am fixat ultimii nasturi, mi-am dat seama că hainele mele fuseseră în sfârşit spălate şi returnate, aşezate într-un teanc îngrijit pe pat. Am oftat, neavând niciun plan să mă dezbrac.

În schimb, m-am dus la şezlong şi m-am lăsat jos. Acolo am stat, mintea mea neliniştită, deşi corpul meu era nemişcat. Prea nemişcat.

Stările păruseră să vină şi să plece odată cu schimbările din vânt în timp ce eram pe tărâmul muritorilor, deseori lovindu-mă în noapte, când nu puteam dormi şi nu aveam ce să-mi ocupe mintea. Acelea au fost nopţi în care nici măcar ideea de a-mi ocupa corpul într-unul din vizuinţele hedoniste care împrăştiau Luxe nu a atras.

Acelea au fost nopţile în care mă întrebam dacă tatăl meu fusese afectat de starea de spirit. Dacă ar fi jucat un rol în căderea lui de pe turn în noaptea naşterii mele. Dacă da, acesta era singurul lucru pe care mi-l lăsase, dacă aşa ceva putea fi transmis? Nu eram sigur. Dar dacă da, aş fi preferat ceva mai puţin întunecat.

Oare Sotoria simţise la fel? Aţi experimentat aceste dispoziţii? A fost ea-?

M-am oprit când inima mea a început să se împiedice prea repede, iar senzaţia de a nu avea control a crescut rapid. Nu mă puteam gândi la nimic din toate astea, aşa că am stat acolo, ziua căscând în faţa mea, goală şi ¡relevantă. Mâine ar fi la fel? A doua zi? Nu a existat niciun antrenament la care să participaţi. Nu a existat mâncare de dus familiilor afectate de putregai. Fără vizite neaşteptate din partea lui Ezra sau cereri de ajutor pentru Doamnele Milei. Doar mai multă aşteptare. Nicio evadare de unde gândurile mele doreau să zăbovească – un loc care prospera reluând toate cele mai rele momente.

Dezamăgiri şi eşecuri.

Ruşinele şi disperările.

Cu excepţia acum, au fost altele noi. Destinul care nu fusese niciodată adevărat. Trădarea mea asupra lui Nyktos şi faptul că niciunul dintre noi nu pusese la îndoială ceea ce credeam că va pune capăt Putregaiului. Era greu să mă uit înapoi acum şi să nu simt că ar fi trebuit să ştiu că Nyktos nu era cauza. Era greu să stau aici, cald şi bine hrăniţi, în timp ce cei din regatul meu mureau de foame şi s-ar confrunta în curând cu greutăţi şi moarte de neimaginat dacă planul lui Nyktos nu ar funcţiona.

Şi mi-a fost greu să stau cu mine. Cu ştiinţa că mă temeam de citaţie când ar trebui să o aştept cu nerăbdare.

Degetele mele mi-au îngrijorat cusătura de pe braţul şezlongului în timp ce mă uitam la grămada îngrijită de haine care fusese aşezată pe pat. Nu eram obişnuit cu o asemenea lenevie. O astfel de lipsă de scop. Mi-a făcut pielea prea strânsă şi subţire. Un nod mi s-a blocat în gât, gândurile mele devenind la fel de grele pe cât se simţea corpul meu. M-am aplecat în şezlong, simţindu-mă de parcă aş putea să mă afund în tapiţeria moale şi să devin parte din ea până am dispărut. Şi n-ar fi cam drăguţ —?

„Nu.” Inima a început să-mi bată în timp ce mă ridicam, muşchii devenind rigid.

Inspiră. Acesta a fost un... un gând rău . Incomod. Sufocant. Mi-am netezit brusc mâinile umede peste genunchii mei goi. Ţine. Camera era prea mică când stăteam acolo.

Eram prea mic, micşorându-mă cu fiecare secundă care trecea. Expiraţi. Am continuat respiraţia lentă şi uniformă şi mi-am strâns ochii până când am văzut alb şi presiunea din piept s-a slăbit.

De ce-ţi ţii respiraţia?

Ochii mi s-au deschis când m-am ridicat. N-am putut să mai petrec un moment în această cameră. Punându-mi picioarele în pantofi cu talpă subţire, am părăsit camera, surprins să-l găsesc pe Saion în hol în loc de Orphine. Nu s-a luptat când i-am spus că vreau să-mi iau micul dejun în altă parte şi, cu cât mă îndepărteam de camerele mele, cu atât constricţia din piept şi gât mi s-a slăbit.

Ne-am oprit în bucătării, apoi mi-am luat micul dejun într-una dintre numeroasele camere de primire de la primul etaj cu Reaver, care a ajuns să ne urmărească şi în prezent dormea pe o canapea îngustă de culoarea Ulmilor întunecaţi dincolo de Wayfair. Să iau micul dejun în afara camerei mele a fost o îmbunătăţire semnificativă, dar liniştea mă atingea.

La fel era şi felul în care Saion plutea în linişte lângă uşi, cu o mână sprijinită de mânerul unei săbii scurte, privindu-mă aşa cum a făcut-o în ziua în care cimerianul. a venit.

Lăsându-mi lingura deoparte, m-am uitat în jurul camerei. La fel ca toate cele pe care le văzusem când Jadis ne dusese înăuntru şi ieşi din camere, acesta era bine întreţinut, deşi părea că nimeni nu a călcat piciorul în el în decenii – poate secole. Pe podoabele din lemn ale braţelor şi picioarelor canapelei pe care dormea Reaver nu era nici măcar un fir de praf. Am scanat pereţii goi de piatră umbră, amintindu-mi de spaţiile personale ale lui Nyktos — goale ca un gol. M-am încruntat, dându-mi seama că, în afară de tablourile părinţilor lui Nyktos din bibliotecă, nu văzusem alta.

„Sunt folosite vreodată aceste spaţii?” am întrebat în timp ce îmi treceam un deget pe paharul cu suc.

Saion î i înclină capul, aruncând o privire spre pere i. „Din când în când, Jadis sau Reaver le explorează, dar în afară de asta, nu că am văzut eu.”

„Cine le ţine atât de curate?”

„De obicei, Ector.”

„Este atât de plictisit?”

Saion chicoti. „M-am întrebat asta şi eu, dar cred că o face pentru Eythos.”

Degetele mele s-au oprit pe sticlă. — Ca în memoria lui sau ceva?

„Aşa cred." A aruncat o privire peste spaţiu. „Când tatăl lui Nyktos era în viaţă, a ţinut toate aceste camere deschise şi curate. Au fost oaspeţi. Nu atât de mulţi pe cât mi-am imaginat că sunt atunci când Eythos era adevăratul Primar al Vieţii, dar au existat... Se opri ca şi cum ar fi căutat cuvântul potrivit.

„A fost viaţă aici odată?" Am bănuit.

Saion dădu din cap. — Da, spuse el, dresindu- i glasul. „A fost."

A fost atent la Ector şi a fost doar surprinzător pentru că ştiam atât de puţine despre el – despre oricare dintre ei. M-am rezemat în scaun. „De unde eşti?"

Saion ridică o sprânceană întunecată. „Aceasta este o întrebare aleatorie."

Era. „Doar curios."

Nu a spus nimic şi mi-am dat seama că orice schimbare a inimii pe care o avusese a mers atât de departe. — Nu contează, am spus. „Presupun că putem relua chestia incomodă de a-mi veghea în tăcere."

„M-am născut în Insulele Triton."

Privirea mi-a tăiat spre el, puţin surprins că răspunsese. — Aţi aparţinut curţii lui Phanos?

„Am rămas acolo până când am trecut de vreo cinci decenii după Culling-ul, apoi am plecat atât cu Rhahar, cât şi cu mine."

„De ce ai plecat?" Nu m-am putut abţine să nu întreb. Din câte ştiam, zeii născuţi la Curtea lui Phanos şi-au extras puterea din lacuri, râuri şi mări şi, ei bine, nu existau astfel de lucruri în Ţările Umbrelor.

„Chiar vrei să ştii?"

„Nu aş fi întrebat dacă nu aş fi făcut-o."

Capul i s-a înclinat într-o parte şi l-a sprijinit de tocul uşii. „Ai auzit de Regatul Phythe? A existat în urmă cu câteva sute de ani — cu aproximativ o sută de ani înainte ca Eythos să încheie înţelegerea cu strămoşul tău. Era un regat frumos, plin de oameni care trăiau din pământ şi din mare.
Oameni paşnici", a spus el şi nu mi-a trecut pe lângă faptul că acum ştiam că Saion era mai în vârstă decât Nyktos. „În tărâmul muritorilor, se întindea cândva de-a lungul poalelor sudice ale lanţului Munţilor Skotos, până la mare."

„Numele este vag familiar." M-am încruntat, căutându-mi amintirile.
„Nu era un vechi regat favorizat cândva de Phanos până când unul dintre fiii regelui ia făcut ceva uneia dintre fiicele lui Phanos sau ceva de genul?

„Asta s-a scris. Dar singurul adevăr în asta era că Phythe a fost cândva favoritul lui Phanos – până când au căzut în disfavoare."

Am prins paharul. „Am o bănuială teribilă că ştiu unde se duce asta."

„Da, probabil că o faci." Ochii i se mijiră gânditori. „A fost o scurgere de petrol în largul coastei Lasaniei, nu-i aşa? Acum aproximativ un deceniu?"

„L-am văzut. Phanos a ieşit din apă şi a distrus toate navele din port. Au murit sute, am spus. „Ce s-a întâmplat cu adevărat atunci?"

Saion clătină din cap. „Obişnuiau să ţină aceste jocuri în onoarea lui Phanos în fiecare an, dar erau periculoase. Oameni au murit adesea în timpul lor, inclusiv singurul fiu al regelui. După aceea, Regele a încheiat jocurile, crezând că Phanos este un zeu primar binevoitor care nu ar vrea să-şi vadă cei mai credincioşi făcându-se rău."

„Ei nu au avut dreptate?"

„Fătal greşit", a confirmat el. „Phanos a fost insultat. Am văzut sfârşitul lui jocurile ca o lipsă de credin ă. L-a înfuriat şi a inundat împărăţia."

— Zeii mei, am optit eu îngrozită.

„Da." A scapat o respiraţie grea. „Am vizitat Phythe des. Oamenii de acolo erau — erau buni. Nu toate au fost perfecte, ştii? Dar niciunul dintre ei nu merita asta. Phanos tocmai a şters un regat. Nu a fost nici un avertisment. Nimeni nu a avut şansa de a scăpa de valurile mai înalte decât Rise care venea dinspre mare şi călătorea kilometri în interior. Totul şi toţi cei din Phythe au fost duşi în mare." S-a frecat de bărbie, clătinând din cap.

„Când eu şi Rhahar am aflat ce a făcut, am fost şocaţi. Nu-mi venea să cred. A făcut asta în timpul jocurilor la care ştiam al naibii de bine că nici măcar nu le-a acordat atât de multă atenţie. Şi chiar dacă fiul regelui ar fi făcut ceva uneia dintre fiicele sale, asta nu justifică luarea vieţii unui întreg regat. Nu l-am putut servi după aceea. Nu am fost singurii care am plecat, dar" – expiră el cu putere – „de aceea am plecat".

„Doamne, nu ştiu ce să spun. Asta e teribil." M-am înfiorat, imaginându-mi teama pe care trebuie să o fi simţit oamenii din Phythe când au văzut valul venind spre ei, ştiind că nu aveau cum să scape de ea.

„Este."

Am înghiţit în sec, aruncând o privire în jos către Reaver, care nu este conştient. „Oare Primals au fost vreodată cu adevărat binevoitori?"

„Nu cred că cineva este cu adevărat binevoitor pe parcursul întregii vieţi. Nici măcar muritorii", a spus el şi m-am uitat la el. „Dar nu ne aşteptam la asta de la Phanos, aşa că trebuie să însemne că nu a fost întotdeauna aşa."

— Crezi că este pur şi simplu pentru că a trăit prea mult?

„Nu cred că este asta – sau cel puţin nu este singurul motiv. Primarii sunt bătrâni. în curând, şi ei vor deveni Antici. Dar Eythos, împreună cu Kolis, era mai în vârstă decât toţi. Şi nu a coborât niciodată în genul ăsta de existenţă fără inimă. Alţi câţiva Primals nu au făcut-o", mi-a spus el şi m-am gândit la Attes.
„Dacă-l întrebi pe Ector şi pe alţi zei care erau în viaţă când Eythos era adevăratul Primai al Vieţii, ei îţi vor spune că a existat o schimbare semnificativă în mulţi dintre Primals atunci când Kolis a furat esenţa fratelui său."

Am pus paharul deoparte. „Crezi că acel act a afectat comportamentul lor? Cauzat să devină mai puţin binevoitori?"

„Aşa crede Ector." Saion ridică din umeri. „Nu există nicio modalitate de a şti cu siguranţă, dar cred că a înţeles ceva."

Dacă acesta ar fi cazul, ar putea însemna că am putea avea succes la a legăna măcar câţiva Primals? „Deci, ai ajuns aici, unde nu există lacuri sau râuri dincolo de Black Bay şi Red River?"

A apărut un zâmbet ironic. „Nu la început. A trecut ceva timp până la noi ne-am găsit drumul către Shadowlands sau chiar ne-am întâlnit faţă în faţă cu Nyktos.

„Cum s-a întâmplat asta?"

A rămas tăcut câteva clipe. „Zeii nu pot părăsi Curtea în care s-au născut fără permisiunea Primalului care o supraveghează. Nu se întâmplă adesea să se acorde permisiunea. Şi dacă un zeu îşi abandonează curtea oricum, este considerat un act de rebeliune deschisă, care se pedepseşte cu moartea – tipul final."

m-am înţepenit. — Nu se pare că tu şi Rhahar aţi avut permisiunea.

„Nu am făcut-o." Rânjetul pe jumătate a revenit. „Phanos a trimis pe alţii după cei care au părăsit Curtea în urma incidentului cu Phythe. La scurt timp după ce Eythos a fost ucis, în cele din urmă ne-au găsit şi ne-au adus la Curtea din Dalos, unde zeii sunt condamnaţi şi pedepsiţi. în timp ce eram ţinuţi acolo, aşteptând sosirea lui Phanos, Nyktos ne-a vizitat, întrebat de ce am plecat. I-am spus adevărul şi apoi a plecat."

Sprâncenele mele s-au ridicat. „Tocmai a plecat?"

„Da. La acea vreme, am crezut că era o prostie de făcut." Saion chicoti. „Nu ştiam prea multe despre el, doar că era tânăr pentru un Primai – cu adevărat tânăr. Dar devenise deja cunoscut ca fiind unul dintre ultimii Primişti pe care cineva dorea să-i traverseze. Oricum..." a continuat înainte să pot întreba exact cum şi-a câştigat Nyktos acea reputaţie. „Nyktos a venit la Curte a doua zi când a sosit Phanos şi chiar înainte să fim condamnaţi, Nyktos a intervenit. A spus că Phanos nu are dreptul să ne condamne, deoarece noi nu

l-a slujit mai mult, dar l-a slujit pe Primai al Morţii. Mă îndoiesc că cineva a fost mai şocat decât Rhahar şi mine la anunţ, dar Nyktos, omule, este un nenorocit când vrea să fie. Vedeţi, când ne-a vizitat cu o zi înainte, ne- a atins pe amândoi când a plecat. Am ajuns prin gratii şi ne-am bătut pe umeri. Nu ne-am gândit la nimic. Singurul lucru pe care l-am gândit amândoi după aceea a fost că celula era mai rece – că eram mai reci. Asta a fost. Dar când ne-a atins, ne-a luat sufletele.”

Capitolul 17

Mi-a rămas gura căscată. „Ce?”

„Da.” Saion râse din nou. „Haosul a izbucnit. Ştiam ce înseamnă asta, mai ales Kolis. Vezi tu, se presupune că Kolis a scos rahatul ăsta tot timpul când era adevăratul Primai al Morţii. Doar că a făcut-o când cineva l-a supărat. Dar, oricum, Nyktos avea sufletele noastre. Niciunul dintre ceilalţi Primişti nu ne-a putut atinge. Noi îi aparţinem.”

Uimit, m-am legănat înapoi. Ştiam că Nyktos putea să facă asta, să invoce un suflet cu o atingere, dar cumva, uitasem cât de mortal şi periculos putea fi. — Mai poate Kolis să facă asta?

„Nu cred. Dacă ar putea, îmi imaginez că ar fi făcut-o în stânga şi în dreapta.”

Mulţumesc zeilor că ticălosul nu a putut. „Ce s-a întâmplat după ce a făcut asta?”

„Ei bine, Phanos a fost bifat. în mod ciudat, l-a amuzat pe Kolis. El a văzut-o ca pe Nyktos cu Phanos sau aşa ceva”, a spus el şi m-am gândit la ce spusese Nektas despre modul în care Kolis credea că Nyktos îi era loial. „Oricum, nu era nimic de făcut. Phanos s-a întors la Curtea lui super supărat şi am fost duşi în Shadowlands.”

„Ţi-a dat sufletele înapoi, nu?”

„Dacă a făcut-o şi Phanos ar afla vreodată, ne-ar putea revendica încă o dată.”

Acesta nu a fost un răspuns direct, dar eram dispus să pariez că Nyktos le-a returnat. Cei care au slujit Ţările Umbrelor nu au făcut-o pentru că trebuiau sau pentru că Nyktos avea ceva la fel de valoros precum sufletul lor. L-ar fi returnat, iar Saion şi Rhahar au fost suficient de înţelepţi pentru a păstra asta pentru ei înşişi.

„V-a salvat vieţile”, am spus, ridicând privirea la el.

„Nu suntem singurele vieţi pe care le-a salvat.”

Ştiam asta, dar totuşi... acţiunile lui Nyktos erau multe de înţeles. Chiar şi gândul ce s-ar fi întâmplat dacă l-aş fi ucis cu succes mi-a făcut inima să se oprească şi să mă dureze pieptul. Am luat paharul cu suc, terminându-l, dar nu a făcut nimic să-mi uşureze nodul din gât sau să întărească slăbiciunea bruscă.

în jurul crăpăturii acelei din pieptul meu. „Eu... am crezut cu adevărat că datoria mea de a-l ucide pe Nyktos este singura modalitate de a-mi salva regatul.” Mi-am dres glasul, cu vocea abia peste o şoaptă. „Nimeni – şi vreau să spun, nimeni – nu mă poate urî mai mult decât mine pentru asta.”

„Ştii”, a spus Saion, „de fapt cred asta.”

Vârfurile urechilor arzându-mi, m-am ridicat de pe scaun, având brusc nevoie de liniştea de care fugisem nu cu mult timp în urmă. „Cred că mă voi întoarce în camerele mele acum.” Am aruncat o privire către tânărul draken, care încă dormea. „Ar trebui să-l trezim pe Reaver?”

„O să fie bine.”

„Sunte i sigur?” Mi s-a părut puţin greşit să-l părăsesc în timp ce dormea.

Saion a dat din cap când a ieşit în hol, aşteptându-mă. „Daca tu trezeşte-l, probabil că va deveni puţin... captivant. Cu dinţii lui, nu cu cuvintele lui.”

Am ridicat o sprânceană. — Atunci cred că îl voi lăsa în pace.

„Alegere înţeleaptă.”

M-am dus la scara din spate, asemănătoare cu cele de la capătul aripii unde se afla biroul lui Nyktos şi am împins uşa. Sunetele slabe ale metalului care se ciocneau cu metalul răsunau în casa scării. Saion nu a arătat nicio reacţie la sunet, dar curiozitatea şi- a înfipt ghearele în mine. M-am dus la uşa exterioară.

„Unde te duci?”

„Nicăieri.”

— Cu siguranţă se pare că te duci undeva şi nu e dormitorul tău, mormăi Saion.

Am deschis uşa grea şi am privit afară. L-am văzut imediat pe Nyktos în umbra Rise, ridicând o sabie. Mi-am spus că a fost pentru că era mai înalt decât cei doi sau doi alţii cu el, când a primit lovitura altuia. Sau că era încălzirea din pieptul meu, zumzetul slab al jarului care-i aparţinea. M-am convins că nu are nimic de-a face cu anticiparea, cu nerăbdarea care a prins viaţă când l-am văzut.

Saion s-a mutat în spatele meu, privind deasupra capului meu la paznicii care se înfruntau în perechi. „Se antrenează.”

— M-am gândit, am murmurat, încântat de felul în care s-a mişcat Nyktos. Era o graţie prădătoare în modul în care îşi folosea corpul mare, ţâşnind înainte şi înapoi de parcă ar fi fost uşor ca aerul.

M-am uitat, gândindu-mă la modul în care îi salvase pe Saion şi Rhahar prin înşelătorie inteligentă. Ce preţ a plătit, totuşi, odată ce amuzamentul lui Kolis a dispărut? Pentru că, deşi Kolis credea că Nyktos i-a fost loial, el încă i-a făcut

zei în ţeapă în ascensiune.

Nyktos şi-a coborât sabia pe adversarul său cu suficientă forţă pentru a dezarma gardianul. A prins cealaltă sabie, apoi a îndreptat ambele lame spre gâtul bărbatului.

Un dor nelini tit m-a învârtit în timp ce Nyktos l-a strâns pe bărbat pe umăr. Mi-am întors privirea, găsind rapid pe Rhain şi Ector împreună cu paznici necunoscuţi. Au fost zile în Lasania când a trebuit să mă târăsc în turnul de est pentru a mă antrena. Zile pe care mi-am dorit să le petrec făcând doar ceea ce am ales să fac. Dar antrenamentul mă ţinuse ocupat şi poate chiar ajutase să ţin la distanţă acele stări pe care le-am experimentat.

Nu eram obişnuit să existe aşa, cu singurele mele opţiuni de a-mi petrece timpul dormind, citind sau hoinărind în timp ce îi enervam pe alţii cu prezenţa mea. Nu eram obişnuit să nu am un scop.

„Credeam că te îndrepţi spre dormitorul tău", mi-a amintit Saion.

„Am fost." Mi-am ciugulit buza inferioară în timp ce Nyktos făcea semn unui alt gardian înainte – unul musculos şi cu părul blond.

„A fost." Saion oftă. „Timpul trecut. Grozav."

Am ignorat asta. „Cât de des se antrenează?"

„în fiecare zi, de obicei pentru câteva ore dimineaţa."

„Obişnuiam să mă antrenez în fiecare zi."

„Felicitări", a răspuns el sec.

Antrenamentul era ceva. Şi ar trebui să mă antrenez, păstrându-mi reflexele perfecţionate. Erau atât de multe pe care le puteam face singur. M-am uitat peste umăr la Saion, mintea mea năvălind. „Ai prefera să stai în afara camerelor mele uitându-te la un perete sau un tren gol?"

S-a uitat în jos la mine. „Este o întrebare trucată? Desigur, aş prefera să mă antrenez."

Hotărârea m-a cuprins. „Atunci hai să ne antrenăm."

Sprâncenele i se ridică. „Tren. Cu tine?"

„Da."

Saion scoase un sunet înecat. „îmi pare rău. Nu se va intampla."

m-am încruntat. „De ce nu?"

— Pentru că aş prefera să nu fiu eviscerat de Nyktos, ceea ce este exact s-ar întâmpla dacă aş ridica o sabie împotriva ta, antrenându-te sau nu."

„Este ridicol."

„Este ceea ce este."

Am rămas cu gura căscată la el. — Vorbeşti serios, nu-i aşa?

„Da."

— Nyktos a dat ordinul ăsta?

„Nu în atâtea cuvinte, dar nu este unul care trebuie rostit cu voce tare pentru a fi cunoscut şi înţeles." Saion a oftat când m-am întors către Nyktos şi paznici. „De ce am senzaţia că eşti pe cale să faci ceva prost sfătuit?"

Poate că eram, dar nu-mi păsa. N-aş mai petrece o zi irosindu-mă în camerele mele. nu puteam. Nu aş mai exista doar, devenind un spirit lipsit de viaţă care cutreiera săli în loc de pădure. Nu când am terminat de trăit ca şi cum n-aş avea niciun cuvânt de spus în viaţa mea. Şi nu hotărâsem deja asta? A vorbit? Era timpul să ac ionăm după aceste cuvinte, pentru că lucrurile trebuiau să se schimbe. împingând uşile larg, am ieşit afară.

— Ştiam, mormăi Saion.

Jumătăţile rochiei mele mi-au fluturat în jurul picioarelor în timp ce traversam curte. Câţiva dintre gardieni m-au observat imediat, oprindu-se când mă apropiam.

Nyktos a blocat o lovitură cu marginea săbiei, în timp ce capul lui s-a pocnit în direcţia mea. Trăsăturile lui erau toate linii şi unghiuri reci.

„Ţineţi." A latrat cererea şi pe tot terenul, antrenamentul s-a oprit. Gardienii au început să se încline în direcţia mea.

„Alteţa Voastră", am spus, mai politicos decât am spus vreodată două cuvinte în toată viaţa mea.

O licărire de alură a apărut în ochii săi cenuşii şi rece, unind strălucirea precaută cu privirea lui în timp ce se îndrepta cu faţa la mine. El a aruncat scurt o privire spre Saion şi apoi şi-a atras atenţia înapoi spre mine. „Te plimbi?"

A face o plimbare? Aşa cum frumoasele Doamne din Lasania s-ar plimba prin grădinile din Wayfair? Aproape că am râs. „Aş dori să ştiu dacă este posibil ca Saion să se antreneze cu mine."

„Uau." Capul lui Saion se îndreptă spre mine. „I-am spus că nu se poate."

— îi este teamă că nu-l vei înghiţi dacă o face, am continuat, conştient de apropierea lentă a lui Ector şi Rhain. „Ceea ce sper că este o exagerare pentru a ascunde faptul că el este pur şi simplu nervos că voi fi mult mai bine cu o sabie decât el."

„Nu acesta este motivul", a răspuns Saion. „Ceea ce ai spus primul a fost adevăr. Pur şi simplu sunt nervos că interiorul meu va ajunge în exteriorul meu."

„De ce ai fi îngrijorat?" Am provocat, strângându-mi mâinile.

„Mă îndoiesc că mă vei răni; prin urmare, Nyktos nu ar avea niciun motiv să-ţi facă rău." M-am uitat la Primai. „Corect?"

Nyktos nu spuse nimic, dar nuanţa ochilor lui se adânci.

„Nu te-aş răni intenţionat”, a început Saion, „dar eu sunt un zeu”.

„Felicitări”, am întrerupt-o, imitând tonul lui de mai devreme.

Ochii lui Saion se îngustară. „Prin urmare, sunt mult mai puternic decât tine.”

„Forţa are foarte puţin de-a face cu îndemânarea când vine vorba de o sabie”, am spus.

„De fapt, are dreptate”, interveni Ector.

„Ector.” Saion se întoarse. „Poţi închide...?”

M-am repezit înainte, apucând mânerul uneia dintre săbiile lui Saion şi smulgând-o. Saion s- a întors spre mine, făcând ochii mari în timp ce Ector s-a înecat de râs.

„Am o sabie de folosit”, am anunţat, cu faţa lui Nyktos şi zâmbindu-i.

„Există o multitudine de motive logice pentru care ar trebui să-mi continui antrenamentul. Dar din moment ce gardienii tăi sunt prea nervoşi pentru a se antrena cu mine, atunci nu ar trebui să fii tu?

— La naiba, murmură Rhain.

Am ridicat sabia, ridicând-o spre gâtul lui Nyktos. „Sau şi tu eşti... nervos?”

Tăcerea a coborât în curte în timp ce Nyktos se uita la mine. în ochi care se încinseseră până la argint mi c începură să se zvâcnească fâ ii de pământ. „Nervos este ultimul lucru pe care îl simt în acest moment.”

Ector şi-a dres glasul în timp ce se uita la pământul plin.

„Bun.” Nu mi-am permis minţii să ia ceea ce a spus direct în jgheab. „Atunci ar trebui să-ţi ridici sabia.”

Singurul lucru care i-a ridicat a fost un colţ al buzei. „Şi dacă nu o fac?”

„Te vei trezi cu mare nevoie de o hrănire.”

Ochii lui au devenit un foc de esenţă primordială, aprins fie de furie, fie de ceva la care am ales să nu mă gândesc în acest moment. „îţi dai seama că majoritatea bărbaţilor şi-ar lua viitoarea consoartă ţinând o sabie la gât în faţa gărzilor lor, ca o mare ofensă.”

„Care este unul dintre motivele pentru care găsesc că majoritatea bărbaţilor sunt uşor de jignit.” Mânerul săbiei se simţea bine în palma mea, greutatea binevenită. — Dar tu nu eşti ca majoritatea bărbaţilor, nu-i aşa?

„Presupun că nu, deoarece majoritatea şi-ar trimite soţiile în camerele lor pentru un astfel de act.”

— Următoarea soţie, am corectat eu încet. „Şi dacă îmi ordonaţi să mă întorc în camerele mele, strânsoarea mea pe această sabie ar putea aluneca un centimetru.”

„Accidental, desigur.”

Conştientă că am câştigat un public destul de mare, am zâmbit strâns. „Intenţionat."

Râsul scurt al lui Nyktos a fost aspru, gutural şi... cald. „Vrei să te antrenezi cu mine? Ce mai astepti?"

„Nu ţi-ai ridicat sabia."

„Nu am nevoie."

Mi-am înclinat capul într-o parte în timp ce mă uitam în jos la arma lui. O ţinea, cu vârful îndreptat spre pământ, nu gata. Ceea ce însemna un singur lucru. El credea că nu trebuie să se apere. Ţinându-mi în frâu furia faţă de insulta neintenţionată – sau nu –, am coborât sabia pe care o ţinem. Privirile ni s-au blocat când am început să-l încerc încet. Dacă credea că nu are nevoie de apărare, aşa să fie.

Asta ar fi greşeala lui. Am aşteptat până ce cealaltă parte a buzei i s-a răsucit.

Apoi am atacat.

Nyktos a fost rapid, deturnând lovitura fără măcar să mă înfrunte. „Tu te-ai dus după spatele meu." S-a uitat peste umăr la mine, zâmbind. „Ar fi trebuit să ştiu că te vei lupta murdar."

„Şi ar fi trebuit să ştiu mai bine decât să-ţi supraestimez priceperea."

Sprâncenele i se ridicară. „Chiar aşa?"

„Chiar şi un novice ştie să nu întoarcă niciodată spatele cuiva cu o sabie." Am făcut o lovitură rapidă, curată, cu lama de-a lungul gâtului lui, tăind o bucăţică de păr care căzuse eliberată de nod.

S-a întors spre mine, cu ochii îngustându-se. Cineva a scos un fluier scăzut în timp ce şuviţă de păr a căzut pe pământul tare şi gri.

„Huh." M-am prefăcut cu ochii mari. „Aceste săbii din piatra umbră sunt ascuţite."

„Atinge." A lovit, nu atât de repede pe cât ştiam că poate, dar lovitura săbiei lui care se leagă de a mea mi-a zguduit întregul braţ, dovedind că nu se reţinea complet.

„Dacă vrei, mi-ar plăcea o tăietură." I-am înfipt sabia în piept.

A tăiat lovitura cu o lovitură a lamei. „Niciodată n-aş îndrăzni nici măcar Gândiţi-vă să vă tăiaţi o şuviţă de păr pe cap."

„Prea rău." Mulţumit în secret, i-am urmărit mişcările în timp ce mă înconjura, ţinând sabia parţial coborâtă. Era mult mai uşoară decât cea pe care o purta, dar ştiam că muşchii îmi vor obosi, totuşi. De asemenea, ştiam că nu mai aveam nicio speranţă să mă opresc împotriva lui dacă el decide cu adevărat să nu se mai abţină.

Dar aici nu era vorba de a câştiga.

„Acum că am atenţia ta", am început eu, privindu-l cu atenţie.

„Aveţi atenţia mea deplină şi nedivizată acum." El a toarcat practic pe

cuvinte, bărbia înclinată și ochii strălucitori din spatele genelor lui.

Muşchii jos din stomacul meu s-au ondulat. „înţeleg că trebuie să fiu urmărit."

„Este bine de auzit, deoarece am discutat deja până la capăt fiind repetitiv." El împinse.

M-am oprit, ridicându-mi sabia cu ambele mâini şi blocându-i lovitura. „Nu am terminat."

„Scuzele mele." Aînceput să se încline...

Trăgând înainte, m-am învârtit şi m-am întors înapoi cu mânerul săbiei, trântindu-lîn stomac. Nyktos mormăi un blestem aspru.

Râsete înăbuşite şi fluierături au răsunat prin curte în timp ce dansam la îndemâna braţului când el sa ridicat.

„Ai," tuşi el râzând.

M-am îndreptat spre el, zâmbind nu atât de strâns. „După cum spuneam, înţeleg că simţi că este necesar, chiar dacă sunt sigur că Saion ar prefera să o îngrijească pe Jadis în timp ce Reaver o evită decât să mă urmeze din cameră în cameră."

„Ştii," a tras Saion de pe bolovanul pe care stătea acum, „aş face-o de fapt, trebuie să mă gândesc mult şi bine la care dintre ele ar fi de preferat."

„Voi veghea asupra ei", a oferit un gardian şi i-am aruncat o privire rapidă. Tot ce am avut timp să văd a fost că el era gardianul cu părul blond cu care îl văzusem prima dată pe Nyktos. „Se pare că ar fi o datorie distractivă."

— Nu va fi necesar, Kars, mârâi Nyktos, apărându-i colţii.

încântat de reacţia lui, a fost nevoie de mult pentru a-mi opri zâmbetul. „Nici eu nu voi fi forţat să rămân în dormitorul meu pentru a citi sau a tricota sau orice altceva."

„Nimeni nu a spus că trebuie să stai în dormitorul tău tot timpul."

Nyktos s-a îndreptat spre mine, cu sabia ridicată, când s-a oprit. „Aştepta, tricotaţi?"

„Ce crezi?"

„Nu ştiu." Şi-a târât colţii peste buza de jos. „Dar am senzaţia că ai face lucruri groaznice cu un ac de tricotat."

„Dă-mi o pereche şi vei afla." M-am aruncat asupra lui.

Nyktos a tras în faţă, blocându-mi lovitura în timp ce mi-a prins braţul de sabie cu cealaltă mână. M-a tras spre el. Respiraţia mi s-a strâns la senzaţia pieptului lui lângă al meu. „Oricât de mult îmi plac ameninţările tale cu violenţă, ar trebui să petreci mai puţin timp să le faci şi mai mult timp să ajungi la punctul din spatele motivului pentru care m- ai întrerupt."

„Darîmi place atât de mult să te ameninţ", am spus, ridicându-mi genunchiul. Mai multe blestemele au explodat din partea privitorilor.

Nyktos mi-a scăpat încheietura mâinii, folosindu-şi coapsa pentru a evita o lovitură directă într-un loc foarte sensibil. „Rochia în care ai fost ieri a fost o distragere a atenţiei", şopti el, privirea coborându-şi acolo unde umflăturile sânilor mei se încordau de dantela neagră a corsetului. „Dar acesta este destul de indecent."

„Aşa cum am spus mai înainte, eşecurile tale de a-ţi împiedica privirea rătăcită nu se reflectă asupra mea."

„Ar trebui să fiu făcut din piatră pentru ca privirea mea să nu rătăcească." O şuviţă de păr brun-roşcat îi căzu pe obraz când bărbia i se înclină în jos. „Dar eu sunt doar carne şi oase, iar tu eşti..."

„Ce sunt eu?"

„Tu eşti carne şi foc."

„Atunci ar trebui să fii atent", m-am batjocorit, „ca să nu devii altceva decât jar şi cenuşă". Răsucindu-mă brusc, i-am rupt strânsoarea şi am dat înapoi, făcându-i cu ochiul. „Am nevoie de ceva de făcut."

„în afară de a fi o distragere a atenţiei?"

„în plus faţă de."

Nyktos râse, făcându-şi atunci mişcarea. S-a legănat tare – destul de tare încât, dacă s-ar fi conectat cu sabia mea, cu siguranţă m-ar fi dezarmat. M-am aruncat spre stânga şi m-am învârtit, balansându-mi lama în jos. Impactul a răsunat prin curte.

„Frumos", a strigat cineva – posibil acest Kars sau Ector. Nu eram sigur.

Zâmbetul meu nu se luptă în timp ce mi se răspândea pe faţă. „Trebuie să mă antrenez."

Nyktos îşi dădu şuviţa de păr acum mai scurtă de pe faţă în timp ce se îndrepta. „îţi dai seama că, dacă vrei să te antrenezi, tot ce trebuia să faci era să întrebi."

Mi s-au îngustat ochii. „într-adevăr?"

„într-adevăr." S-a balansat din nou.

M-am băgat sub braţul lui şi m-am învârtit, dând afară. Piciorul meu cu papuci s-a conectat cu secţiunea lui mediană în timp ce am arcuit sabia în sus şi în jur. Gărzile au strigat când Nyktos se lăsă pe spate. Sabia mea a tăiat aerul acolo unde fusese pieptul lui. S-a dat înapoi, ochii lui sclipind într-un fel cum făceau Holland ori de câte ori l-am surprins la antrenament şi a aprobat orice am făcut.

Practic pluteam în timp ce îl înconjuram. „întreb acum."

„Sunt sigur că sunt mai multe." Sabia lui era pregătită. „Dacă nu plănuieşti să-ţi petreci toată ziua antrenându-te. Dacă nu, spune-mi ce vrei."

— Vreau să merg la Curte, am spus după o clipă. „Acum. Nu vreau să aştept."

„Ar trebui să iau notiţe?" a întrebat Rhain de unde s-a rezemat
bolovanul pe care stătea Saion.

„Nu este nevoie." Acei ochi argintii erau fixaţi pe ai mei. „Nu voi uita nimic." Şi- a mişcat sabia spre mine. — Ce altceva, Sera?

Mi-a rostit numele ca pe un sărut. Abia mi-am înăbuşit un fior. „Vreau să fiu implicat în orice plan cu privire la Kolis în loc să mi se spună despre ele după fapt", am spus. „Sau nu s-a spus deloc. Vreau adevărul când vine vorba de planurile tale cu privire la el."

„Este mai mult?"

A existat şi mi-a venit chiar atunci – ceva care ar fi trebuit să fie evident în momentul în care Attes a plecat după ce şi-a transmis mesajul. Mi-am coborât vocea ca să audă doar Saion şi cei de lângă bolovan. „Nu vreau să aştept să merg la Vale. Trebuie să acţionăm în acest sens, mai devreme decât mai târziu, indiferent de riscurile implicate."

Un muşchi flectatîn maxilarul lui Nyktos. „Altceva?"

„Vreau să-mi văd sora vitregă."

„Sera..."

Sabia mi-a zgomotit de pe cea a lui Nyktos. „Ştiu că farmecul funcţionează numai asupra mea în timp ce sunt în Shadowlands şi că intrarea în tărâmul muritorilor este, de asemenea, un risc, dar este unul pe care sunt dispus să-l asum. Acesta este dreptul meu."

Muşchiul ăla din maxilarul lui ticăia şi mai repede.

— Şi ştiu că încerci să păstrezi jarul în siguranţă...

„Nu doar jarul." Mi-a deviat lovitura. „Tu."

M-am împiedicat, recăpătându-mi repede picioarele. „Eu... apreciez asta, dar este alegerea mea şi am fost de acord cu tot ce ţi-ai dorit..." – i-am văzut ridicarea neîncrezătoare a sprâncenelor – „în mare parte. Trebuie să-l anunţ pe Ezra că facem tot ce putem pentru a opri Putregaiul, dar că ea ar trebui să se pregătească în cazul în care ceva nu merge bine."

„Este mai mult?" mârâi Nyktos.

Mai mult?

„Cine", am scapat eu.

„Ce părere ai despre ei?"

Am ridicat sabia, blocându-i lovitura. „Nu mai vreau să le iau singur, am spus, ţinând vocea jos.

Sabia lui coborî un centimetru. — Doar cina ta?

M-am balansat, ducându-i sabia în lateral. „Doar cina mea. Şi eu... vreau să ajut."

„În ce fel?"

O strălucire fină de sudoare mi-a umezit fruntea în timp ce am împins şi am parat. „în orice fel am nevoie de mine."

Ochii lui Nyktos s-au luminat. „Şi cine determină cum ai nevoie de tine?"

— Da, am spus, începând să gâfâi în timp ce Nyktos nu dădea absolut niciun semn de oboseală. „La fel ca şi tine."

Nyktos se opri.

am lovit. Lama mea a tăiat aerul, lovindu-l pe braţul lui Nyktos. m-am rotit, dând afară şi ţintindu-i pieptul.

Mi-a prins glezna şi s-a ţinut. Jumătăţile fustei s-au despărţit. Pielea mea, de la jumătatea coapsei până unde mâna lui îmi înconjura glezna, a fost expusă mângâierii aprinse a privirii lui. Palma lui căluşită era aspră pe carnea mea goală, trimiţându-mi sângele să bată prin mine într-o fugă ameţitoare.

„Te uiţi din nou la cei de nemenţionat", am spus pe nerăsuflate, şi asta nu avea nimic de-a face cu luptele.

Privirea lui s-a îndreptat spre a mea. „Ştiu."

„Pervers".

Nyktos a zâmbit, apoi mi-a scăpat glezna şi şi-a trântit sabia, cu vârful în jos, în pământ. M-am întors, dar el m-a prins de braţ, învârtindu-mă. M-am mişcat să mă răsucesc din strânsoarea lui, dar el a fost mai rapid, trăgându-mă cu spatele la piept. Capul i-a căzut în timp ce şi-a trecut mâna pe braţul meu. Căldura trupului lui împotriva spatelui meu şi respiraţia lui împotriva gâtului meu au trimis un fulger ascuţit de conştientizare prin mine. „îţi dai seama că acum trebuie să-mi smulg ochii gardienilor?"

„De ce?"

„Pentru că şi ei ţi-au întrezărit lucrurile de nemenţionat."

„Merita", a strigat cineva.

Nyktos mârâi, iar eu am simţit zgomotul avertismentului de-a lungul spatelui şi spatelui meu, unde... am simţit lungimea dură a lui. O greutate dureroasă s-a instalat în sânii mei şi a coborât în timp ce pieptul meu se ridica şi cobora rapid.

„Nu este necesar", am spus, fiecare respiraţie prea rapidă plină de parfumul lui proaspăt.

„Este?" Degetele lui s-au apăsat în tendoane cu suficientă presiune încât mâna mea sa deschis. Nu s-a luptat. Sabia scurtă mi-a alunecat din strânsoarea şi a lovit pământul.

„De asemenea, te face să pari destul de... posesiv." Mi-am întors capul spre

lateral, stomacul meu încleştându-se în timp ce buzele lui mă zgâriau pe obraz. Mi-am coborât vocea într-o şoaptă în timp ce mi-am coborât mâna dreaptă la coapsă. „Despre ceea ce refuzi să pretinzi."

Nyktos s-a înţepenit în spatele meu.

Smucindu-mă într-o parte, mi-am băgat cu cotul în stomacul lui suficient de tare încât să-l prind cu garda neprevăzută. Mi-a dat drumul, întinzând mâna spre sabia pe care o băgase în pământ în timp ce mă învârteam, dar n-am mers.

Nu aveam nevoie.

Nyktos încremeni când tăcerea se lăsa peste curte. Privirea i s-a coborât spre Pumnalul de piatră de umbră l-am ţinut de gât şi apoi l-am aruncat pe al meu.

I-am zâmbit.

„Bravo", murmură el.

O rundă de aplauze şi hohote au izbucnit în curte, iar zâmbetul meu s-a larg. „Cine se va antrena cu mine?"

„Sunt sigur că acum există o listă extrem de lungă de voluntari", a comentat Ector, cuvintele sale fiind întâlnite de câteva afirmative zgomotoase.

— O voi face, spuse Nyktos, cu vocea lui stârnind gânduri despre membre încurcate şi nopţi blânde. — Ai de gând să cobori acea lamă acum?

Râzând pe sub răsuflare, am retras pumnalul şi l-am învelit.

„Mai bine?"

„Nu sunt sigur." S-a îndreptat, ochii lui nu i-au părăsit niciodată pe ai mei.

Căldura mi s-a strecurat pe gât când mi-am strâns mâinile încă o dată, pe deplin conştient de privirile avide. Mi-am dres glasul, mi-am tras privirea de la a lui şi m-am uitat la Saion. „Cred că mă voi întoarce în camera mea acum."

Saion se uită cu privirea şi apoi îşi înclină capul pe spate, râzând adânc. „Soarte", el murmură, alunecând de pe bolovan.

„Până mai târziu", i-am spus lui Nyktos.

Nyktos m-a privit cu o tăcere intensă în timp ce luam sabia aruncată a lui Saion şi i-am întins-o zeului, cu mânerul mai întâi. Am făcut câţiva paşi spre uşi şi apoi m-am oprit, întorcându-mă înapoi către Nyktos şi gardienii lui şi făcându-le cea mai elaborată reverenţă de care eram capabil.

Se auziră chicote, chiar şi de la Rhain, amuzat fără tragere de inimă, dar aşa a fost Râsul profund şi aspru al lui Nyktos, care a rămas cu mine.

Capitolul 18

A venit o bătaie la aproximativ o oră după ce m-am întors în camerele mele. Nesigur cine ar putea fi, am deschis mai întâi uşa şi apoi am deschis-o mai larg când l-am văzut pe tânărul muritor.

M-am făcut deoparte, lăsându-i să intre. — Bună, Paxton.

îşi făcu drum în cameră, favorizând piciorul drept faţă de cel stâng. O perdea de păr blond căzu înainte în timp ce se înclină. „Alteţa Sa a cerut să văd dacă aveţi nevoie de apă proaspătă pentru baie."

„Am apa care a fost adusă azi dimineaţă", i-am spus.

A investigat camera de baie, observând imediat plinul, cada nefolosita. „Apa trebuie să îngheţe până acum."

Probabil, dar nu a fost ca şi cum aş fi plănuit să mă înmoaie în el. „Va fi bine."

„Nu este nicio problemă." Se întoarse deja, făcându-şi drum în hol.

A fost mai rapid decât mă aşteptam să fie. M-am grăbit după el. „Chiar nu este..."

„O să-l iau pe înălţimea Sa". Paxton se îndreptă direct spre uşa de lângă A mea. „El o va repara imediat pentru tine."

„Chiar nu trebuie să faci asta..."

„Nu e nicio problemă."

— înţeleg, dar...

„Se va ocupa de el. Vei vedea."

Uşa lui Nyktos se deschise înainte ca Paxton să poată bate în ea. Primai am ieşit în hol şi toate gândurile coerente m-au cam abandonat.

Părul umed era liber, periându-i umerii, iar bucata aceea pe care o tăiasem cu sabia îi săruta curba obrazului drept. Nu purta cămaşă. Mărgelele de apă zăboveau pe liniile dure şi slabe ale pieptului şi stomacului lui. Pantalonii săi din piele moale se lipiră indecent de şoldurile slabe, de parcă abia şi-ar lăsa corpul să se usuce de la baie înainte de a-i trage. Nici măcar nu le prinsese.

„Ce se întâmplă aici?" întrebă Nyktos.

„Făceam aşa cum ai cerut, Alteţă, să văd dacă ar vrea apă pentru baie, dar ea a spus că va folosi ceea ce a fost adus în dimineaţa asta.

Nyktos a spus ceva, dar nu eram exact sigur, deoarece eram cu adevărat absorbit de vârtejul de picături tatuate care i-au călătorit de-a lungul taliei şi din interiorul şoldurilor, dispărând — „Sera".

Clipind, mi-am ridicat privirea spre a lui. „îmi pare rău. Ai spus ceva?"

Era din nou acea căldură în ochii lui, transformându-i într-un argint topit. „Poate că dacă ai înceta să mă mai uite timp de cinci secunde, m-ai auzi."

„Nu te uit cu ochii", am mormăit eu, clipind.

Paxton se încruntă. „Ce înseamnă oglindirea?"

„Să priveşti pe cineva cu dragoste", a răspuns Nyktos. „Şi destul de impertinent." S-a oprit, ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. „De parcă nu ar avea control asupra unde le rătăcesc ochii."

Băiatul a zâmbit înainte de a-şi lăsa bărbia. „Da, asta e ceea ce făceai."

M-am întors către Paxton. „Nu ştii ce înseamnă ogling, dar ştii ce sunt amoros şi impertinent?"

„Pax este bine familiarizat cu toate diferitele fraze ale impertinentului." zise Nyktos, iar pielea băiatului i se încreţi la ochi pe măsură ce zâmbetul lui creştea. — N- ai folosit apa adusă azi dimineaţă?

„Nu chiar, dar eu..."

„Apa trebuie să îngheţe până acum."

Paxton î i ridică bra ele. „Asta am spus."

Mergând înainte, Nyktos şi-a lăsat mâna în vârful capului lui Paxton când acesta a trecut, ciufulind şuviţele de păr ale băiatului. Gestul a fost... a fost cam dulce. „O voi încălzi."

„Nu este necesar", am repetat fără niciun rezultat, când Nyktos trecea pe lângă mine şi intră în dormitor. Aşteaptă o secundă... „Cum vei încălzi apa?"

„Magie", a aruncat el pe un ton uşor pe care nu-l mai auzisem de prea mult timp.

„într-adevăr?" Am răspuns sec, ignorând orice prostie în care erau implicate inima şi mintea mea. „Poţi folosi eather pentru a încălzi apa?"

„Este un zeu primordial", a spus Paxton, părând incredibil de exasperat pentru cineva de vârsta lui. „Nu e nimic ce să nu poată face."

„Nu este în întregime adevărat." Nyktos aruncă o privire spre pat, o uşoară încruntare trăgându-i buzele. „Sunt multe lucruri pe care nu le pot face."

— Nume unul, a provocat Paxton.
„S-ar face ca viitorul meu Consort să urmeze instrucţiunile ar fi unul dintre ele."

Paxton a chicotit în timp ce ochii mei s-au îngustat pe centrul cernelii în spirală mâzgălite pe spatele lui. Mi-am încrucişat braţele peste piept. „O să-ţi fie şi mai greu acum."

„De parcă ar fi devenit mai uşor." Nyktos se opri la intrarea în camera de baie.

Am înaintat un pas, urmat de Paxton. N-aş recunoaşte, dar eram curios să văd cum va încălzi Nyktos apa.

Cu toate acestea, la fel cum am făcut de fiecare dată când am intrat în spaţiu, Nyktos pur şi simplu stătea acolo. Lă imea umerilor i se strânse. S-a uitat peste umăr, mai întâi la patul făcut şi apoi la mine.

„încălziţi apa cu mintea?"

„El chiar trebuie să-l atingă." Paxton a clătinat din cap de parcă i-aş fi sugerat ceva ridicol. „Nu ştiu ce face."

„Ei bine, atunci, asta ne face doi", am spus.

Nyktos a închis uşile şi s-a îndreptat spre noi, trăgându-şi buza inferioară între dinţi, arătând doar o urmă de colţi. „Pax, de ce nu te duci să vezi dacă Nektas s-a întors?"

— îl va avea pe Jadis cu el?întrebă băiatul, bărbia ridicându-se şi ochii strălucind de emoţie.

„El ar trebui să. Şi sunt sigur că şi-ar putea folosi ajutorul tău pentru a o distra."

„Minunat." Pax se întoarse şi se îndreptă târâind spre u ă. Se opri brusc, făcând o plecăciune în grabă la talie. „Bună ziua, Alteţelor Voastre."

„La revedere", am murmurat, complet confuz de... ei bine, cam tot.

„Nu îi va fi cu adevărat de ajutor lui Nektas", a spus Nyktos după ce Pax a dispărut în hol. „Se va alătura lui Jadis în orice necaz în care se va băga, iar apoi împreună, probabil îl vor teroriza pe Reaver."

M-am întors către Nyktos, descoperind că se apropiase în acel mod tăcut al lui. A trecut un moment lung în timp ce mă studia. Tăcerea şi intensitatea privirii lui au ajuns la mine. Mi-am dres glasul. — Ai... terminat de antrenament cu gărzile tale? am întrebat, ceea ce era o întrebare absurdă din moment ce stătea în picioare

in fata mea.

„Am făcut.” Privirea lui a părăsit-o în cele din urmă pe a mea. „Aşteptaţi aici. Va dura câteva minute, dar voi reveni.”

Am dat din cap şi abia când a ieşit pe uşile mele m-am întrebat de ce nu folosise uşa care se învecina cu camerele noastre.

Apoi mi-am amintit. Uşa era în mod evident încuiată din partea lui, rămânând descuiată doar când a considerat de cuviinţă. Apoi, din nou, dacă ar putea cu adevărat să încălzească apa cu degetele şi ar avea un cal de război care trăieşte în manşeta lui, ar putea probabil să descuie uşa cu un gând.

Oftând, m-am întors pe şezlong şi m-am aşezat. Puţin îndurerat de mânuirea săbiei, am închis ochii. Habar nu aveam cât timp a trecut, dar au trecut mai mult de câteva minute când uşa alăturată s-a deschis, surprinzându-mă.

Nyktos stătea acolo, cu toată moliciunea din trăsăturile lui. Duritatea acum familiară se instalase în mandibula lui, iar ochii i se răciseră.
Nici măcar nu păruse atât de rece – atât de detaşat – când i-am tăiat braţul sau i-am ţinut pumnalul la gât doar cu o oră şi ceva în urmă. „Vino.” A ţinut uşa deschisă. „Am ceva pentru tine.”

„Uh...” M-am ridicat încet, privind în întunericul camerelor sale private.
„Esti sigur de asta?”

„Nu aş întreba dacă nu sunt.” El a aşteptat. „Vii?”

Prea curios pentru binele meu, mi-am mişcat picioarele şi l-am urmat în linişte în camerele lui şi pe lângă patul nefăcut. S-a dus acolo unde ştiam că se află camera lui de baie şi a împins uşa către spaţiul slab luminat.

— Vrei să-mi arăţi camera ta de baie? Paşii mi-au încetinit.

„Nu tocmai”, a răspuns el, uitându-se înapoi la mine. „Poţi veni mai aproape.”

Podelele de piatră erau răcoroase pe picioarele mele goale în timp ce mă strecuram înainte, simţindu-mă în stare de neregulă când mă oprim lângă el. Mai zărisem acest spaţiu înainte, când stătuse la vanitate şi curăţa sângele din momentul în care dakkais-ul atacaseră. Era o altă u ă direct peste cap, dar nu aveam idee la ce ducea. Spaţiul era ca orice altceva la el – gol, cu excepţia câtorva sticle aliniate frumos pe un raft deasupra vanului şi... Ochii mi s-au mărit. Văzusem doar un indiciu de cadă înainte, dar acum am

văzut că era de cel puţin trei ori mai mare decât cea din camera mea de baie, cu un pervaz suficient de larg pe care să mă aşez. Suficient de mare pentru mai multe persoane. Poate chiar un mic draken. A făcut sens. Nyktos era un om mare,

dar cada era...

Era plin de apă aburindă şi bule spumoase, iar pieptul meu s-a strâns. Nu avea nimic de-a face cu respiraţia. Asta îi luase atât de mult.

„Baines a spus că nu credea că foloseşti baia din camerele tale”, a spus el şi am simţit că pielea mea începe să se încălzească. „Ar fi trebuit să-mi fi trecut prin minte că scăldat în camera în care ai fost atacat ar fi mai puţin atrăgător.”

„Nu am...” Orice minciună pe care am fost pe cale să spun, sa prins de nodul care se forma în gât. M-am uitat la firele de abur care se ridicau din cadă, ochii mi se înceţoşeau.

„Veţi fi în siguranţă aici”, mi-a spus Nyktos, tonul i se înmuia şi leşina mi-a trecut un fior. „Mă voi asigura de asta.”

Nu puteam vorbi. Nu încă. Gura mea era închisă atât de strâns încât maxilarul începea să mă doară. Acesta a fost... acesta a fost un gest incredibil de atent. Mi-am şters palmele umede brusc de şolduri. A fost prea gânditor.

„Sera?”

Am inspirat adânc pe nas. „Nu trebuia să faci asta.”

„Da am făcut.”

„Nu.” Am clătinat din cap. „Eu... nu merit asta.”

„Toată lumea merită apă proaspătă în care să se scalde şi să facă acest lucru în pace.”

„Nu merit asta de la tine”, am corectat.

Nyktos s-a înţepenit lângă mine. Nu m-am uitat la el. Nu am putut. Dar am simţit tensiunea curgând prin corpul lui. „Ceea ce nu meritai a fost să fii sugrumat în camera ta de baie.”

„Sunt de acord cu asta, dar...”

„Trebuie să fii acoperit de un strat fin de murdărie din cauza faptului că eşti acolo, în curte. Sunt sigur că vrei să faci baie. Este pur şi simplu o baie”, a spus el, dar nu a fost pur şi simplu orice. „Unul pe care eşti mai mult decât binevenit să îl foloseşti la discreţia ta.”

Capul mi s-a întors spre el. „Acesta nu a fost ceva ce am cerut.”

„Ştiu.” Nu s-a uitat la mine când a spus: „Sunt săpunuri pe scaun pe care le poţi folosi. Şi prosoapele sunt aici.” Făcu un semn către suportul de perete. „Cealaltă u ă este încuiată. Nimeni nu poate intra de acolo. Nu vă grăbi i. O să aştept în dormitor.”

Nyktos nu a zăbovit. A ieşit din camera de baie, a închis uşa în urma lui şi m-a lăsat acolo, cu mâinile tremurând uşor. M-am întors la cadă, neştiind ce să fac din asta — din orice.

Acesta a fost un act de bunătate. Nu ar trebui să fiu surprins, pentru că, în ciuda oricăror probleme pe care le-am fi avut unul cu celălalt, Nyktos era un om bun. Era gânditor. Ştiam asta, dar acest act neaşteptat m-a stricat la cusături şi a făcut ca crăpătura din pieptul meu să se simtă şi mai instabilă. M-am simţit ca şi cum aş fi fost la o suflare de la dezlegare. Şi acesta a fost ultimul lucru de care aveam nevoie.

în plus, chiarîmi doream o baie. Probabil că era un strat fin de murdărie acoperindu-mă, iar curăţeniile grăbite mă lăsaseră să mă simt puţin neplăcut.

Desfăcând pumnalul, l-am aşezat pe margine şi apoi m-am scos din rochie. Pieptul meu a apreciat imediat libertatea. Am tresărit când mi-am dat din umeri de pe lenjerie intimă, văzând adâncituri roz în carnea sânilor, de unde cusăturile corsetului fuseseră prea strânse. Lăsând hainele şi lenjeria intimă într-o minge oarecum îngrijită, am atins apa spumoasă. Fierbinte. Perfect. Am păşit în apă şi apoi m-am scufundat în ea. A fost doar o înţepătură slabă de la tăietura de pe talie, când căldura mi s-a infiltrat în muşchii încordaţi şi nodurile de-a lungul spatelui meu. Şuviţe de păr mi s-au întins peste apă în timp ce umerii îmi alunecau sub suprafaţă. Mi-am întins picioarele şi nici nu am ajuns de partea cealaltă.

Această cadă era delicios de obscenă.

Lăsându-mă să alunec sub suprafaţă, am rămas acolo. Doar am existat, nici aici, nici acolo. Am plutit, ţinându-mi respiraţia până când plămânii mi-au ars şi au apărut mici rafale de lumină în spatele pleoapelorînchise. Apoi am reapărut, trăgând adânc aer în aer în timp ce clipeam apa din genele mele.

Aruncând o privire la uşa închisă, m-am plimbat pe podeaua căzii, trimiţând bulele în frenezie şi stârnind mirosul de mentă. Am refuzat să mă gândesc la faptul că Nyktos se gândise să adauge asta în apă, deoarece nu mi s-a părut genul care să se bucure de băi cu spumă.

Luând una dintre sticle, mi-am curăţat rapid săpunul prin păr, ignorând şi faptul că chiar se gândise să lase două ulcioare cu apă curată şi caldă lângă cadă. Nici nu m- am gândit la cum îmi spălase părul la sosirea mea în Shadowlands. Nici nu m-am gândit cum mă ajutase să mă usuc după aceea.

Odată ce părul meu s-a eliberat de săpun, nu am avut de ce să zăbovesc, dar apa era încă minunat de caldă, iar dimensiunea căzii mi-a amintit puţin de lacul meu. Inima mi s-a răsucit când m-am împins în colţul căzii,

lăsându-mi capul să se sprijine de pervazîn timp ce mă uitam la fereastra mică şi la cerul cenuşiu de dincolo.

Ceea ce mi-a permis să mă relaxez nu a fost faptul că cada sau camera erau diferite, eu ştiam asta. A fost cel care a aşteptat chiar în faţa uşii. Ştiam că sunt în siguranţă.

Nu am vrut să-mi închidă ochii sau să fiu adormit.

Sincer, nu aş fi crezut că este posibil, dar asta a fost ceea ce am făcut.

Sunetul numelui meu şi o atingere uşoară a sprâncenei m-au trezit, la fel ca în seara precedentă. Ochii mi s-au deschis.

Nyktos stătea pe marginea căzii, părul pe care îl tunsem căzând înainte, zgâriindu-i obrazul şi curba maxilarului. îşi îmbrăcase o cămaşă neagră, dar o lăsase desfăcută şi descheiată.

Pumnalul a rămas acolo undeîl lăsasem eu, acum lângă coapsa lui.

„Cred că...” mi-am dres glasul. „Cred că am adormit”.

Nyktos nu spuse nimic o clipă lungă şi mi-am aruncat privirea în jos pentru a confirma ceea ce bănuiam deja. Majoritatea bulelor se evaporaseră, lăsând doar pete de spumă slabă împrăştiate în cadă. Eram foarte conştient că aproape toată mine era vizibilă pentru el. „Apa trebuie să fie rece până acum.”

„Puţin.” Am forţat o înghiţitură. „Chiar poţi încălzi apa cu o atingere?”

El a dat din cap. „Nu este chiar magie. Eater răspunde voinţei mele.”

Asta mi s-a părut magic. „Pariez că e util.”

„Se poate.” Trecu o clipă, apoi băgă o mână în apă.

Pulsul mi-a tresărit când o strălucire slabă a apărut în jurul degetelor lui, stinsă de spumă. Apa se învârtea uşor, formând vârtejuri minuscule. M-a lovit o senzaţie ciudată, o furnicătură de-a lungul stomacului, picioarelor — şi între ele. Mi s-a tăiat respiraţia când apa s-a încălzit – când m-am încălzit.

„Mai bine?” întrebă Nyktos.

„Da”, am şoptit eu când senzaţia de furnicături s-a atenuat. „A fost... o experienţă unică.”

„Foarte”, murmură el, privirea lui strălucitoare călătorind peste faţa mea atât de intens încât simţea o atingere fizică. Privirea lui s-a coborât peste panta gâtului meu, zăbovind pe vânătaia slabă rămasă acolo, apoi până acolo unde umerii mei au spart suprafaţa înainte de a se deplasa mai jos. Vârfurile sânilor mi s-au strâns sub privirea lui grea, iar muşchii din stomacul meu au urmat exemplul. Privirea lui a plecat mai departe, peste mâna mea sprijinită de buricul meu şi apoi spre spaţiul dintre coapsele mele despărţite. Căldura mi-a inundat venele când un puls ascuţit şi răsucit mi-a străbătut.

Privirea lui Nyktos se ridică. Aura din spatele ochilor lui era strălucitoare ca nişte şuviţe

Eather s-a scurs afară.

Inima mi-a lovit coastele. „Cred că tu eşti cel care face ochiul acum ."

Gene groase coborâte, apărându-i ochii, dar i-am simţit privirea. Se întorsese acolo unde vârfurile sânilor mei erau chiar sub suprafaţa apei. „Ştii că nu trebuie să-mi permiti să privesc astfel de locuri de nemenţionat."

„Ştiu."

O parte a buzei i s-a curbat. „Şi totuşi continui să-l permiti."

Scânteia de iritare a aprins şi mai mult focul din sângele meu. „Fac. Ce crezi ca asta inseamna? Că încerc să te seduc, Nyktos?

Ochii lui s-au ridicat din nou spre ai mei. Şuviţele de esenţă se agitau încet. „Este asta e o întrebare serioasa? Tot ceea ce faci este seducător."

„Tu eşti cel care a spus că mă vei aştepta şi apoi ai ales să intri în camera în care făceam baie", i-am amintit. — Şi totuşi crezi că încerc să te seduc?

Degetele mâinii de pe marginea căzii au devenit albe.

„Cât timp ai stat acolo şi te-ai uitat la mine când nu eram conştient?" M-am îndepărtat de colţul căzii, aşezându-mă. Apa s-a scufundat sub umflarea sânilor mei. „Mai bine, cum am încercat să te seduc când ai intrat în dormitorul meu neinvitat şi m-ai văzut cum mă bucuram? Apoi m-a atins?"

Fiecare parte din el a rămas nemişcată. Pieptul lui. Trăsăturile lui. Eather-ul din ochii lui.

am zâmbit. „Oh, îmi pare rău. Nu trebuia să mai aducîn discuţie asta? Ai uitat că m-ai urmărit, dorindu-ţi să fie degetele tale în loc de ale mele în mine? Sau ţi-ai fi dorit să fie penisul tău?"

Aerul s-a electrizat, umplându-se de putere în timp ce ochii lui s-au fixat pe ai mei. Ar fi trebuit să fie un avertisment, dar eram supărat – pe el pentru că s-a comportat ca şi cum răspunsul lui la mine ar fi fost vina mea şi pe mine însumi pentru că acea durere era acolo, palpitantă şi dornică.

— Chestia e, Nyktos. M-am ridicat, amestecând ce a mai rămas din spuma. Apa mi-a curs pe stomac, curgându-mi peste şolduri şi între coapse. „Dorinţa mea de tine nu este ceva ce să nu pot controla. Este o alegere. Am curajul să recunosc asta, iar tu nu. Acum, dacă mă scuzaţi...

„Nu." Mâinile lui Nyktos au aterizat pe şoldurile mele, oprindu-mă. Se uită în sus eu, cu ochii lui învârtindu-se, sfere arzând. „Nu eşti scuzat."

Capitolul 19

Am avut un zgomot în gât şi un fior extrem de idiot sub burta mea, ca răspuns la ascuţitul tăios al tonului lui. Căldura inconfundabilă din privirea lui. Simţul de branding al mâinilor lui reci pe pielea mea. „Nu am întrebat dacă mi se permite", i-am spus.

„De fapt, ai făcut-o." Mâinile lui s-au strâns, strângând carnea de şoldurile mele. „Ai întrebat, iar eu îţi spun că nu."

Părul ud mi-a căzut peste umeri şi sâni când mi-am înclinat bărbia în jos şi mi-am apucat încheieturile. „Vrei să stau aici?" Mânia şi dorinţa de el era un amestec periculos şi ameţitor. „Atunci ar trebui să-mi dai un prosop. Nu aş vrea ca goliciunea mea şi incapacitatea ta de a-ţi abate privirea să fie văzute ca o altă încercare forţată de seducţie."

Râsul lui Nyktos era fum şi foc, care se întindea peste stomacul meu, iar batjocurile mele de mai devreme mă bântuia acum pentru că parcă nu va mai rămâne nimic din mine decât jar şi cenuşă.

Mi-am apăsat degetele în pielea lui. „Dă drumul-"

„Ai avut dreptate. M-am uitat la tine mai mult decât ar fi trebuit în timp ce ai dormit în această baie, gândindu-mă la oferta aia nenorocită pe care mi-ai făcut-o când sunt lucruri mult mai importante cu care să mă consum în timp ce mă uitam la sânii tăi.
Sfârcurile alea nenorocite." Genele i-au căzut în jos. „Păsărică ta. Şi am stat aici şi m-am gândit la felul de gust. Cum m-am simţit în jurul penisului meu. Mica bijuterie de acolo şi cum o singură atingere te face chiar mai umedă decât orice mi-aş fi putut imagina vreodată."

Aerul mi s-a blocat în plămâni şi o căldură ameţitoare mi-a cuprins simţurile.

„Dar mă gândesc la asta când nici măcar nu mă uit la asta", a spus el şi se uita la asta acum. Buzele lui s-au întredeschis, dezvăluind vârfurile ascuţite ale colţilor. „Mă gândesc atât de mult la asta, încât te visez pe penis, călare pe mine."

Am tresărit în timp ce buzele lui s-au periat de pielea de deasupra buricului meu şi a mâinilor lui am alunecat înapoi, cu degetele apăsând în obrajii fundului meu.

„Mi-am tot spus că nu ştii că sunt acolo când te-ai atins. Acesta a fost singurul lucru care m-a împiedicat să Intru între picioarele tale şl să te trag până când nlclunul dintre noi nu a putut merge."

Ml-au slăbit picioarele şl aş fi căzut dacă nu s-ar fi ţinut de el

„Şi am stat aici, ultându-mă la tine şl la toată frumuseţea ta – dorindu-te atât de mult." Vocea lui era şoapta de mătase a miezului nopţii când îşi ridica capul, ducându-şi gura la pielea de sub buricul meu. „încerc să-mi reamintesc toate motivele – şi sunt vaste – pentru care nu pot recunoaşte ce îmi faci. De ce nu-ml permit să fii altceva decât o distragere a atenţiei."

Inima ml-a bâlbâit şi am început să mă trag înapoi.

Degetele lui s-au întins pe fundul meu, oprindu-mă. „Dar, în schimb, tot ceea ce par să pot să mă gândesc este la modul în care aştept cu nerăbdare să faci exact opusul a ceea ce ţi-am cerut.
Sau cât de mult îmi plac tachinarea şi îndrăzneala ta. Mă gândesc cât de mult mă distrează gura aia dracului a ta.
Marginea colţilor lui a patinat peste pielea mea, trimiţând un florîncolăclt în jurul coloanei vertebrale.
„Mă fixează cum te-ai simţit sub mine. Moale. Cald. Cum m-am simţit în tine când al venit."

O serie de furnicături, la fel ca atunci când încălzise apa, m-au cuprins în valuri. M-a ghidat astfel încât genunchii să fie pe podeaua căzii. Mâinile lui mi-au părăsit fundul. Unul mi-a prins şuviţele de păr în timp ce se ridica, trăgându-ml capul pe spate, în timp ce coapsele îmi apăsau pe marginea căzii. Schimbarea bruscă a poziţiilor mi-a făcut pulsul să se bată rapid în timp ce el se ridica deasupra mea. Felul în care mi-a avut părul a făcut ca spatele meu să se arcuiască şi sânii să iasă în afară şi să-l atingă coapsele.

Privirea mi-a coborât, doar pentru o secundă, şl asta a fost tot ce a fost nevoie pentru a vedea creastă dură şi groasă a ceea ce simţisem lipit de spatele meu în curte.

Inima mi s-a împiedicat uşor – mi-am dat seama că probabil că fusese la margine şi l-am îndemnat imediat peste asta. Şl flecare parte nesăbuită a mea este încântată de asta. A vrut. Avea nevoie. M-am uitat în sus la el, iar pofta din setul brutal al trăsăturilor lui – dezvelirea colţilor – era puternică şi consumatoare. Mâinile mele au aterizat pe marginea răcoroasă a căzii în timp ce mă stabileam.

„Este suficient de curajos pentru tine?"întrebă Nyktos. „Destul de adevărat?"

Erau multe lucruri pe care le puteam spune sau chiar să le fac, dar partea impulsivă a firii mele se unise cu nesăbuinţa. Acea parte din mine era în control.

„Te gândeşti la asta acum?" am întrebat, cu vocea guturală şi groasă. Pielea mi s-a îmbujorat de excitare. „Sau te gândeşti cum s-a simţit penisul tău să fie în gura mea? Asta vrei acum?"

— La naiba, gemu el, închizându-şi ochii. — Ce crezi, Liesa?

Liesa.

Doamne, acel cuvânt avea atât de multă putere şi, chiar acum, era un afrodisiac uimitor. „Arata-mi atunci."

Ochii i s-au deschis. Erau argint pur, strălucitor.

Degetele mele s-au apăsatîn porţelanul căzii. „Arată-mi că asta vrei. Sau te-ai întors să fii altceva decât o vorbă?"

Nyktos nu sa mişcat. Pieptul lui nu s-a ridicat sau a coborât dintr-o suflare. Nu pentru câteva secunde.

Apoi a făcut-o.

Seîntinseîn jos, apucându-şi clapeta pieilor. Ruptura materialului şi pocnitul nasturilor mi-au transmis un fior răutăcios. Şi-a rupt pantalonii şi şi-a înfăşurat mâna pe baza penisului său rigid. Pe vârf se formase deja o mică sferă de lichid.

Buzele mi s-au deschis într-o expiraţie ameţitoare când mi-am ridicat ochii spre ai lui. „Dovedeşte-o."

Sunetul care venea de la el era crud şi primitiv şi nimic mortal. Mâna din părul meu s- a strâns şi mai mult şi apoi a dovedit că este exact ceea ce îşi dorea.

Nyktos m-a tras de el, dar eu l-am luat în gură. M-a tot strâns mai aproape, iar eu l-am dus, cât am putut, până când buzele mele au ajuns la mâna lui. S-a tras înapoi încet, dar l- am lăsat doar să ajungă atât de departe, strângându-şi şoldurile la fel ca şi pe ale mele. Capul îi căzu pe spate în timp ce gemea.

Aceasta nu a fost o seducţie. Nu au existat lisuri sau gusturi tachinate. Nicio uşurare în ea. Am aspirat greu şi adânc, mişcându-mi capul şi gura în ritm cu mâna lui. Respiraţiile lui zdrenţuite şi gemetele lui umplură camera. Gustul pământesc al pielii lui şi felul în care mi-a băgatîn gura mi-au sporit excitarea.

Şoldurile au început să-şi piardă orice simţ al ritmului. Când l-am simţitînţepenit, nu s-a îndepărtat aşa cum încercase înainte. M-a strâns lângă el, cu numele meu zdrobitîntre dinţii încleştaţi în timp ce se golea.

Am rămas cu el în timp ce spasmele s-au atenuat. Muşchii lui au întârziat să se slăbească, la fel ca strânsoarea. Apoi m-am tras înapoi şi... am făcut ceea ce făcusem prima dată. M-am aplecat să sărut una dintre picăturile cu cerneală pe şoldul interior.

Mâna lui a căzut departe de mine şi m-am scufundat puţin în cadă, respirând

superficial. Au trecut secundele şi am început să-mi ridic capul, pregătindu-mă pentru... ei bine, orice a urmat.

Nyktos a venit peste marginea căzii, forţându-mă să mă întorc. Apa ii stropi pieile. Mi-au făcut ochii mari. „Ce eşti tu-?" Cuvintele mele s-au încheiat într-o inspiraţie ascuţită când el m-a prins de braţe şi m-a ridicat.

Aerul rece s-a învârtit peste pielea mea în timp ce ne-a întors, aşezându-mă pe marginea căzii. Mâinile lui m-au părăsit din nou, apoi a căzut în genunchi, apa urcându- i până la coapse.

„Ce faci?" am gâfâit.

O şuviţă de păr i-a căzut pe faţă când mâinile lui au aterizat pe genunchii mei. — Presupun că oferta ta nu a fost o afacere unilaterală, nu-i aşa?

„Nu, darîţi vei uda hainele..."

„Chiar nu-mi pasă." Palmele lui s-au înălţat, împingându-mi coapsele depărtate, deschise şi larg – spre el. „Mi-ai spus să dovedesc asta. Penisul meu din gura ta nu era singurul lucru la care mă gândeam."

„Nyktos." Am gâfâit când umerii i-au înlocuit mâinile.

„Sa te gust a fost unul dintre ei", mi-a spus el.

Şi a demonstrat şi asta.

Gura lui era pe mine, limba lui pătrunzând adânc. Buzele i se închiseră peste mănunchiul de nervi, oldurile mele s-au smucit de pe cadă, dar el i-a încruci at bra ul în jurul lor, for ându-mă să mă întorc.

El... m-a devorat. Lins. Degustare. Supt. Ospă . Pentru cineva cu puţină sau deloc experienţă, ştia cu siguranţă ce să facă.

Sau poate că pur şi simplu nu putea greşi.

Că am fost atât de trezit de el pentru că era gura lui pe mine, limba lui în mine.

Oricum, era magnific. Eram. Mi-a căzut capul pe spate când am cedat în faţa lui. Degetul şi-a înlocuit limba, mai întâi doar unul şi apoi altul, împingând adânc în timp ce sugea acea bucată de carne care palpita. Capul meu înclinat înainte, cu ochii mari şi aţintiţi pe capul lui îndoit, pe şuviţele de păr răspândite peste coapsele mele. Tensiunea s-a strâns şi s-a ondulat în timp ce i-am călărit degetele, gura lui – am strigat când şi-a ridicat

capul. Buzele lucioase erau întredeschise, degetele încă îngropat în mine, mişcându-mă încet.

„Când vorbeam despre gust de tine", a spus el, „nu era doar păsărică ta".

am tresărit. „C-ce?"

Capul i s-a prăbuşit. Punerea colţilor lui era un foc fierbinte de gheaţă şi apoi a lovit, scufundându-se în piele chiar deasupra îmbinării sensibile a nervilor.
Şocul muşcăturii a târât din mine un ţipăt. Valuri de plăcere cu nuanţe de durere m-au cuprins. Picioarele mi s-au înţepenit. Şoldurile mele au încercat să se ridice, dar el m-a ţinut acolo, cu degetele plonjând înăuntru şi afară din mine, gura lui mişcându-se peste clitorisul meu, sugând nodul de carne – sugând sângele care curgea de la înţepăturile de deasupra. Senzaţia...

— E prea mult, am gâfâit, mâinile mele alunecând pe pervaz. M-am zvârcolit cu disperare, apăsându-mi genunchii în umerii lui, dorind să mă îndepărtez.
Nevoia de a fi mai aproape. „Eu... nu pot suporta. Te rog, Ash...”

Mârâitul lui a bubuit prin mine, în mine. A aspirat mai tare, mai adânc, iar bobinele se învârteau şi se învârteau. M-a lovit un cutremur. Am prins un pumn de păr. mă destrămam.

M-a luat plăcerea şi am căzut în ea fără ezitare, fără ruşine. M-am rupt, sfărâmându- mă în cioburi de beatitudine împodobite cu mătase. întregul corp mi-a tremurat, eliberarea lăsându-mă şchiopătând în timp ce mâna mea a alunecat de pe părul lui. Dacă nu ar fi fost stăpânirea lui Nyktos asupra mea, cu siguranţă aş fi căzut.

Am gemut când el mi-a tras pielea pentru ultima oară – o ultimă tragere de sânge în timp ce el şi-a îndepărtat degetele de pe mine. Alunecarea caldă şi umedă a limbii lui de-a lungul centrului meu şi apoi peste muşcătura lui a fost o fericire. M-am înfiorat, aproape devenind moale.

Şi-a ridicat capul, lăsându-mi uşor picioarele în apă. în ochi i se învârteau fire uimitoare de esenţă. Niciunul dintre noi nu a vorbit câteva clipe şi am închis ochii înainte să văd vreo urmă de regret care se va forma cu siguranţă în trăsăturile lui. Asta ar putea să mă facă un laş, dar ceea ce tocmai experimentasem fusese minunat. Şi în niciun moment nu m-am gândit la altceva decât la ce simţeam şi la felul în care îl făceam pe Nyktos să se simtă. Tocmai fusesem eu însumi. Nu Consoarta. Nu un asasin sau o armă. Nu un monstru.

Şi nu am vrut ca nimic să strice asta.

Nu când mâinile lui erau încă pe mine, senzaţia pielii lui puţin mai puţin rece şi binevenită pe şoldurile mele.

— Rămâi aici, spuse Nyktos aspru, stropindu-se cu apa în timp ce se ridica.
„Vă rog.”

Am dat din cap, cu palmele sprijinite de marginea căzii. A ie it din apă. Se auzeau zgomote în care se dezbrăcă, îmbrăcămintea udă şi grea lovind podeaua. încă nu-mi venea să cred că se urcase în cadă îmbrăcat complet.
Un zâmbet obosit mi-a tras buzele.

— Frumos, murmură Nyktos.

„Ce?" Ochii mi s-au deschis când mi-am ridicat capul. Stătea lângă cadă, cu un prosop înnodat în jurul taliei.

„Tu. Zâmbetul tău", a spus el. — Eşti frumoasă, Sera.

Obrajii s-au încălzit, am deschis gura, dar nu am găsit cuvinte în timp ce el s-a întors, întlnzând mâna spre alt prosop. Atunci mi-am dat seama că I-am spus Ash.

O, dumnezei.

S-a întors pe marginea căzii, cu genele în jos, dar l-am simţit privirea asupra mea – pe faţa mea. Numărea pistruii pentru a vedea dacă s-au schimbat? Apoi privirea lui s- a mutat la umflaturile sânilor mei, la curba şoldurilor mele. „Stand?"

Sperând că picioarele nu mă vor dezamăgi, am făcut ceea ce ml-a cerut el, cu faţa la fereastra mică de vizavi de cadă. Din spate, m-a înfăşurat în prosopul pufos şl moale, în braţe şi tot. înainte să-l pot mulţumi, m-a ridicat din cadă în braţe şl pe pieptul lui.

ocul m-a lovit în valuri, aproape la fel de puternic pe cât fusese eliberarea.
Spectacolul de putere s-a pierdut rapid în actul în sine. Am rămas uluit într-o tăcere deplină în timp ce mă ducea din camera de baie şl în patul lui.
M-a întins în centru, cu părul nu mai udat, dar încă ud. Şi-a scos prosopul de la talie şl am văzut cerneala de-a lungul interiorului şoldurilor lui slabe şl a excitării lui semi-dure înainte să se urce şi el în pat lângă mine.

M-am întins acolo în coconul meu de prosoape, acoperit de la umeri până la coapse, complet confuz. Nu era noapte când m-a ţinut la îndemână.
Acest lucru a fost diferit. Da, ne-am bucurat unul de celălalt. Sigur, frustrarea şi poate un pic de furie au dat naştere la asta, dar nu existase pretenţii. Ceea ce împărtăşisem nu era o consecinţă a hrănlrll alimentate de dorinţă, dar nu eram suficient de naiv încât să cred că însemna că trecutul sau viitorul s-au schimbat brusc.
Nyktos mă dorea atunci şl acum, asta era clar.

Dar ceea ce nu era clar a fost asta.

Aşa cum nu fusese clar când făcusem sex înainte şi dorise să stau în patul lui. A crezut că trebuie să fie aşa după? Nyktos era un... un învăţat rapid, urmărind în mod natural ceea ce îl plăcea corpului său şl acordând atenţie modului în care am răspuns la ceea ce a făcut, dar el fusese virgin. Experienţa lui a fost limitată aici. La nalba, experienţa mea s-a limitat la a coborî şl a pleca, dar ştiam destule ca să ştiu asta când m-a adus la a lui

pat noaptea, era diferit de asta.

— Eşti tăcut, spuse Nyktos. M-am uitat la el. Stătea întins pe spate, nud ca în ziua în care s-a născut, cu un braţ în spatele capului şi celălalt pe piept, în timp ce se uita la tavan. „Nu eşti niciodată tăcut."

Un râs scurt m-a lăsat în timp ce privirea mea s-a mutat în tavan. „Cunosc un întreg regat care nu ar fi de acord cu asta."

„într-adevăr?"

Am dat din cap.

„De ce?"

Nu eram sigur cum să răspund, aşa că a durat câteva momente. „Ca consoartă a ta, nu trebuia să fiu cunoscută de cei mai mulţi."

Se auzi un ritm de tăcere. „Ce înseamnă asta?"

„Este ca şi cu Aleşii, dar chiar mai mult. Eu... nu ştiu cum explicaţi-o altfel decât să spuneţi că eu... nu am existat."

„Ai existat."

— Totuşi, nu am făcut-o, i-am spus, neputând să dau vina pe whisky-ul ăsta de onestitate, aşa cum făceam când vorbisem despre Tavius. Poate că de data asta a fost orgasmul. „Am fost învăluit ca Aleşii şi asta a presupus cei mai mulţi că sunt, dar eram sigur că oamenii au pus la îndoială asta pentru că nu eram la Temple ca ceilalţi Aleşi. Oricum, aceleaşi reguli s-au aplicat şi la mine când am fost acoperit cu voal. Dar nici după ce nu m-ai luat, iar eu nu am mai purtat vălul, a rămas la fel. Oamenii din Lasania nici nu ştiau că eu sunt adevăratul moştenitor al tronului. Nici măcar nu ştiau că prinţesa Seraphena există. Şi puţinii care au făcut-o, precum servitorii mai în vârstă care lucrau în Wayfair şi trebuiau să bănuiască cine sunt? Nu au recunoscut-o niciodată. Sau eu. Eram o fantomă."

Nyktos nu spuse nimic, dar i-am simţit privirea asupra mea.

Ca şi înainte, nu m-am uitat la el. Dar nu am putut face faţă tăcerii care s-a lăsat între noi, ceea ce era extrem de ironic având în vedere subiectul. Mi-am dres glasul. „Oricum, sunt de fapt obişnuit să fiu tăcut."

„Dar nu cu mine."

— Asta pentru că de obicei mă enervezi, am spus sec, iar chicotul lui răspuns mi-a încălzit pielea. A fost din nou acea senzaţie ciudată, plăcută în pieptul meu, şi asta a fost... ei bine, ar putea fi îngrijorător. „Şi pentru că a seduce pe tine mi-a cerut să vorbesc, cu excepţia cazului în care nu asta ţi-a plăcut.

Atunci aş fi tăcut." în momentul în care acele cuvinte mi-au părăsit gura, m-am înfiorat. „Probabil că nu ar fi trebuit să spun asta."

Au trecut câteva momente. „Ai fi devenit orice ai crezut că vreau?”

închizând ochii, mi-am imaginat dându-mă cu pumnul în faţă. Greu. Repetat. Nici nu ştiam de ce am adus în discuţie asta când nu voiam altceva decât să uit.

„Sera?”

am înghiţit. „Aş fi avut.”

Se mi că, ridicând un picior. „Ai vorbit înainte să-ţi dai seama că sunt Primarul Morţii. N- ai fost niciodată liniştit atunci.”

„După cum ţi-am spus, m-ai enervat”, am spus în loc de ceea ce mi-a trecut imediat în cap. Asta din cauza felului în care mă simţeam auzită şi văzută când eram cu el. Apreciat. Numărate. Deschizând ochii, în cele din urmă mi-am întors capul spre el. Era o uşurinţă în el şi în liniile trăsăturilor sale. Ochii ni s-au întâlnit. Cuvintele mi s-au umflat în gât. Cei mai bine să nu li se ofere viaţă. „Ar trebui să plec. Sunt sigur că ai...”

— Nu, a spus el încet, iar eu am îngheţat. „Am câteva ore înainte de orice trebuie făcut. Sunt obosit. Trebuie să fii obosit. Deci aici suntem.”

„La îndemâna braţului?” Am şoptit.

— Da, spuse Nyktos după o clipă.

Am dat din cap, dar amândoi ştiam că a mă ţine în patul lui nu era necesar în timpul zilei, când palatul şi curtea făceau echipă cu zeii. Sincer, nu era chiar necesar noaptea.

Deodată, în timp ce mă uitam la el, mi-a dat seama că poate el... trebuia să fie la fel de singur ca mine, dar mult mai mult decât mine. Şi chiar acum, nu trebuia să fim. Am închis ochii şi m-am lăsat aici, în clipa şi nimic Mai mult.

„Sera.” Mi s-a părut că l-am auzit pe Nyktos şoptindu-mi numele în timp ce am început să moştenesc oprit. „Nu ai fost niciodată o fantomă pentru mine.”

M-am trezit ceva mai târziu, pe jumătate întinsă pe burtă, prăjită şi acoperită cu ceva mult mai gros şi mai moale decât un prosop. O pătură de blană.

Nyktos.

El nu era acolo. Căldura mi-a dispărut din piept şi, în timp ce zăceam acolo,

M-am gândit că poate a adormi împreună este cu totul altceva decât a te trezi împreună.

Era o intimitate pe care ştiam că niciunul dintre noi nu a experimentat-o vreodată. Unul care părea să meargă mai adânc decât ceea ce împărtăşisem în cadă şi cuvintele rostite după aceea.

Nu ai fost niciodată o fantomă pentru mine.

Pieptul mi s-a strâns şi apoi s-a slăbit. Chiar spusese asta? Cuvintele sunau ca ceva pe care cineva le-ar fi evocat într-un vis, dar dacă le-ar fi rostit, erau... erau amabile şi mult mai frumoase decât ştia el probabil, şi le-aş preţui aşa cum sunt.

Cuvinte.

Am început să mă rostogolesc pe o parte, dar m-am oprit. Ceva zăcea peste mine picioarele. Mi s-au deschis ochii.

Jadis stătea întinsă pe burtă, la fel ca mine, cu braţele şi picioarele desfăcute. Ea scoase un sunet moale, de sforăit, în timp ce aripile ei aproape translucide, de culoare maro- verzuie, se zvâcneau înainte de a se linişti. Habar n-aveam cât m-am uitat la ea înainte să- mi dau seama că nu era singura din cameră.

Mi-am ridicat privirea, respiraţia mi s-a blocat în plămâni când l-am văzut pe Nektas stând cu picioarele sprijinite pe piciorul patului. M-a lovit un sentiment rău de déjà vu. Dar de data aceasta, pe chipul lui frumos era un ciudat rânjet pe jumătate.

„Mă vezi cum dorm?” am întrebat, cu vocea puţin răguşită. „Din nou?”

Se mişcă uşor, sprijinindu-şi coatele pe braţele scaunului şi strângându-şi uşor mâinile în poală. „Eventual.”

încruntat, m-am ghemuit mai adânc în pătură în timp ce îl priveam. „Este... înfiorător.”

„Este?”

„Da.”

El a ridicat din umăr, atrăgându-mi atenţia asupra singurei împletituri neagră şi purpurie care stătea acolo. —Jadis a vrut să te vadă.

M-am uitat la drakenul care sforăia încet. — Vrei să spui că a vrut să tragă un pui de somn pe picioarele mele?

„Ei bine, a vrut să te trezească, dar Ash i-a spus că ai nevoie de odihnă”, a împărtăşit el, iar inima mea se mişcă puţin. „A devenit rapid evident că a spus adevărul, deoarece ai dormit prin ea sărind în sus şi în jos pe pat.”

Sprâncenele mele s-au ridicat.

„Oricum, îi place să doarmă aşa”, a continuat el, trimiţându-l să doarmă

fiica o privire draguta. „Cred că este modul ei de a se asigura că nu te ridici şi nu o părăseşti."

— Are sens, am bolborosit.

„Şi din moment ce a decis să doarmă, m-am gândit că voi aştepta ca unul dintre voi să se trezească." Şi-a dezcruclşat gleznele, lăsând un genunchi să se îndoaie.

„Oh." M-am concentrat pe rânjetul lui. Era ceva... mulţumit în asta. Am devenit foarte conştient de faptul că Nektas a trebuit să bănuiască ce m-a făcut să fiu în patul lui Nyktos în mijlocul zilei. Gol. „Nu este aşa cum arată."

„Cu ce seamănă?"

„De parcă aş fi în patul lui..."

„Pentru că te-a vrut acolo", a întrerupt el. „La fel ca şi tu?"

Mi-am închis gura.

„Doar dacă nu asta ai vrut şi te-a prins cumva aici."

O pauză. „Complet nud."

Mi s-au îngustat ochii. „Nu m-a prins aici", am mormăit. „M-a lăsat să folosesc camera lui de baie şi am fost obosită după aceea."

„Nu trebuie să-mi explici nimic din toate astea."

„Nu am fost."

Nektas se uită la mine blând.

„Tot ceea ce." Mi-am tras marginea blănii pana la ochi, simtindu-mi obrajii caldi.

„Cred că doar mă voi întoarce la somn."

Chicotul lui era aspru şi scăzut. „înainte să faci asta, am crezut că tu aş dori să ştiu că Erlina a fost aici mai devreme în timp ce tu dormi.

Mi-am dat capul sus. „De ce nu s-a trezit nimeni...?" M-am tăiat.

„Nyktos a crezut că am nevoie de restul."

„Ai avea dreptate."

Capul mi-a căzut pe spate pe pernă în timp ce am oftat lung.

„încerca doar să fie grijuliu", a început Nektas.

„Ştiu." M-am uitat la tavanul din piatra umbră.

„Şi asta te deranjează?"

— Poate, am mormăit. „Nu ştiu."

„Emoţiile iraţionale pot fi un simptom al sacrificării."

Capul mi s-a ridicat din nou în timp ce ochii mei s-au îngustat la draken. „Nu sunt iraţional."

„M-am gândit că ar trebui să ştii." El a zâmbit. „Erlina a lăsat ce îmbrăcăminte a terminat. Ea se va întoarce când va avea loc încoronarea pentru a face orice...

modificări minute."

Ori de câte ori se ţinea încoronarea. Stomacul mi s-a prăbuşit şi am decis că nu mă puteam gândi la asta chiar acum. Făcând acest lucru, m-a făcut prea nerăbdător să stau nemişcat şi, având în vedere că aveam un bebeluş draken întins pe picioarele mele şi era gol, nu era vorba de mersul în pas. „Unde... unde este Nyktos?"

„La Curte."

Următoarea respiraţie pe care am luat-o ar fi putut aprinde un incendiu şi a luat totul în mine să nu mă lansez din pat şi să dau foc la ceva.

Nektas arcui o sprânceană. „Expresia ta actuală îmi aminteşte dejadisîn clipele înainte ca ea să se arunce pe podea şi să înceapă să ţipe."

„Este probabil să mă descurc mult mai rău decât atât. I-am spus... M-am oprit, realizând că Nyktos de fapt nu fusese de acord cu niciuna dintre cererile pe care le făcusem în curte, nici măcar cu partea despre Vale sau să mă duc la Ezra. La naiba. M-am lăsat pe spate, gemând încet în timp ce închideam ochii.

— I-ai spus că vrei să mergi la Curte cu el, a terminat Nektas pentru mine.

m-am încruntat. „De unde ti i? Nu ai fost acolo."

„Ector şi Rhain mi-au oferit o detaliere minut cu minut a ceea ce s-a întâmplat."

„Grozav." M-am uitat la el. „I-am spus că nu vreau să aştept să merg la Vale."

„Nu i-am vorbit despre asta, dar sunt sigur că o va aborda destul de curând", a spus el. Nu eram atât de sigur. „Ash trebuia să ţină tribunalul în această după-amiază, dar era ocupat altfel. A trebuit să fie reprogramat pentru această seară."

Nyktos spusese că avea câteva ore înainte să fie nevoie de el. Ii lipsise Court să fie aici cu mine? Sau doar dormise mai mult decât plănuise?

Şi de ce mă gândeam la asta? Nimic din toate acestea nu a schimbat faptul că nu făcuse aşa cum i-am cerut, dacă credea sau nu că am nevoie de odihnă. — Presupun că este încă la Curte?

„El este, dar nu se ţine aici. Cu tine şi Bele proaspăt înălţat pândind pe săli, el ţine Curtea în Lethe la Primărie. Şi-a gândit că aşa va fi mai sigur până la încoronare şi ori de câte ori cineva îşi dă seama ce să facă cu Bele."

— Nici măcar nu ştiam că ţine Curtea în alt loc decât aici, am mormăit.

La naiba, nici măcar nu văzusem clădirea în care ar fi avut locîncoronarea.

Văzusem oraşul doar noaptea şi de la distanţă. O Primărie probabil că nu ar fi fost vizibilă din locurile în care am fost, dacă ar fi fost ceva asemănătoare cu cele vechi din Lasania. Erau de obicei în aer liber, constând din scaune de tip amfiteatru care înconjoară o estradă.

„De obicei preferă să-i aibă acolo", a spus Nektas. „Ash îi place să fie văzut în Lethe. Prezenţa lui este binevenită şi este, de asemenea, o reamintire pentru cei care călătoresc în şi din Lethe că el nu este un conducător absent."

Şi, desigur, nu ştiam nimic din toate astea. „Doamne, sunt atât de multe pe care nu le ştiu despre Lethe sau chiar despre Shadowlands."

— L-ai întrebat despre Lethe? întrebă Nektas. „Ai arătat vreunul interesul să înveţe aceste lucruri?"

Mi-am deschis gura, dar eu... nu am întrebat.

Nektas m-a privit. „Când Ash a decis să onoreze înţelegerea pe care a făcut-o tatăl său, nu a vrut să-ţi forţeze niciuna dintre responsabilităţile de a fi Consort – ceva despre care ştia că nu ai acceptat niciodată. Dacă ar fi aflat că eşti interesat, sunt sigur că ţi-ar fi oferit voluntar orice informaţie ai fi vrut să ştii. în schimb, a învăţat că nici tu nu ai avut niciodată nicio intenţie de a îndeplini acea afacere. Că ai avut alte planuri."

Maxilarul mi s-a închis.

„Chiar dacă înţelege ce te-a determinat şi acceptă asta, de ce ar crede că vrei să ştii aceste lucruri când tocmai recent i-ai spus că vrei să fii de folos?"

„Bine, ai făcut o mulţime de puncte valide", am recunoscut, obrajiimi se încălzeau la adevărîn cele mai multe din ceea ce spusese el. „Dar nu are cum să mă fi iertat cu adevărat."

„Nu am spus niciodată că a făcut-o. Am spus că înţelege şi îţi voi spune acelaşi lucru pe care i l-am spus când era mult mai mic. Iertarea aduce beneficii celui care iartă şi este uşor. înţelegerea înseamnă acceptare şi asta este mult mai greu."

Privirea lui o ţinea pe a mea în timp ce Jadis se mişca puţin. „Şi dacă Ash nu arînţelege şi nu accepta acţiunile tale din trecut, nu ai fi acolo unde eşti acum. Nu ai purta parfumul lui pe corpul tău şi nu aş fi simţit niciodată ce am făcut când l-am găsitcutine.

„Ce ai simţit?" am şoptit, cu inima bătându-mi în piept.

„Ceea ce am simţit înainte." Acel mic rânjet ciudat s-a întors. „Pace."

Capitolul 20

Învelit în blana în care lăsasem camerele lui Nyktos, am trecut o mână peste bluzele moi şi puloverele agăţate în garderobă, jambierele groase ca pantalonii, pantalonii ca cei pe care Nyktos şi ceilalţi îi purtau adesea din piele moale şi veste, tunici şi rochii la fel de mătăsoase ca şi gama de lenjerie intimă pe care le descoperisem într-unul dintre sertare. Erau atât de multe culori, atât pastelate, cât şi nuanţe vii, şi toate erau ale mele. Dacă îmbrăcămintea pe care Erlina le-ar fi terminat ar fi un indiciu al talentului şi al gustului ei, rochia deîncoronare ar fi uimitoare.

Pace.

Inima mea a început din nou acel staccato sălbatic când am scăpat blana şi am luat o lenjerie de corp care părea să fie concepută să acopere cât mai puţin din bucăţile mele private. Am început să trag restul de dantelă, îngheţând când am pus ochii pe acele bucăţi private.

Prin prăfuirea părului palid şi fin, am văzut că pielea în care colţii lui Nyktos se înfundaseră era roşie, dar nu erau răni înţepate. Mi-am apăsat degetele pe carne, simţind cele două adâncituri superficiale. încruntat, mi-am ridicat mâna pe partea laterală a gâtului, unde muşcătura deja dispăruse. Trecuseră câteva zile până când semnele de pe gâtul şi sânul meu să se estompeze, dar ore pentru asta? Asta nu avea sens. A fost ceva diferit?

Făcând o notă ca să-l întreb despre asta mai târziu, am tras noul halat din cuier şi am tras de materialul de pluş vopsit într-un albastru-gri închis.

Fixându-mi nasturii de-a lungul taliei, m-am dus la uşile balconului. Cerul de deasupra pădurilor purpurie era o nuanţă mai închisă de fier, stelele mai strălucitoare şi abundente, dar nu la fel de vii ca atunci când se lăsase noaptea. Cu toate acestea, nu putea dura mult până când s-a făcut noapte – câteva ore, dacă asta.

Mai obosită decât ar fi trebuit să fiu după ce am dormit, m-am retras pe şezlong şi m-am ghemuit adâncîn materialul moale al halatului după ce mi-am îmblânzit părul într-o împletitură. Ceea ce spusese Nektas mi-a intrat în gânduri. Nu lucrurile care aveau de-a face cu pacea, ci partea despre care ştiam că Nektas avea dreptate.

Nu i-am dat lui Nyktos nicio indicaţie reală că eram interesat de ceva în afară de ceea ce plănuia el să facă cu Kolis şi, ei bine... cu mine. înainte de curte, nu pomenisem niciodată că merg la Curte sau că sunt de folos. îi întrebam despre armata şi planurile lui, dar asta a fost tot.

Şi, dumnezei, acum mă simţeam ca un măgar pentru că înainte ca Nyktos să fi aflat adevărul, îmi dăduse spaţiu pentru că nu dorise să mă simt copleşit. Era foarte probabil să fi făcut la fel şi acum, aşteptând să dau un fel de indicaţie că vreau să fiu o adevărată Consort... în afara dormitorului.

în apărarea mea, până de curând nu existase niciun motiv să mă gândesc la un viitor. Dar totuşi, m-am chinuit până la vârful degetelor de la picioare. Şi am închis ochii în timp ce încercam să-mi dau seama exact cum să-i spun lui Nyktos foarte clar că sunt interesat să aflu mai multe despre Lethe şi Shadowlands.

întrebarea părea destul de simplă, dar petrecusem mai mult timp învăţând cum să ucid pe cineva decât înţelegând elementele de bază ale comunicării deschise şi sincere. Sau cum să depăşeşti acest... sentiment de vulnerabilitate care a venit odată cu a fi deschis. Nici măcar nu eram sigur dacă era normal să-mi fac griji că întreb sau spun ceva greşit, aşa cum făceam adesea. Sau că nu mi-am putut face gândurile, care îmi sunau atât de bine în cap, să-mi iasă din gură la fel. Ar suna prostesc? Oare orice aş spune s-arîntoarce să mă bântuie? A durea?

Să vorbeşti lucrurile întotdeauna a sunat uşor, dar anxietatea este doar Ideea de ea a fost de asemenea insurmontabilă.

Dar am vrut să fiu... mai mult? Nu doar consoarta lui, ci o adevărată consoartă pentru Shadowlands?

în timp ce zăceam acolo, întrebându-mă iar şi iar, trebuie să fi plecat.

Următorul lucru pe care l-am ştiut, am simţit o căldură bâzâind în piept. Am deschis ochii, speriat să-l găsesc pe Nyktos ghemuit lângă şezlong.

„începeam să cred că nu te vei trezi niciodată”, a spus el. „Eu am bătut de câteva ori şi ţi-am strigat numele când am intrat.”

„îmi pare rău.” Mi-am dres glasul, ridicându-mă în timp ce mă uitam în jos spre locul în care mâna lui se odihnea între genunchi. Obrazul meu încă furnică la atingere. „Nu-mi vine să cred că am adormit din nou.”

îngrijorarea i-a ciupit trăsăturile în timp ce privirea lui a trecut peste a mea. „Cum te simţi?”

„Amenda.” Mi-am frecat ceafa, lucrând la îndoire acolo.

„Fără semne de durere de cap sau vreo durere de maxilar?”

Am clătinat din cap, lăsându-mi mâna pe şezlong. „Bănuiesc că sunt doar

obosit.”

îngrijorarea aceea părea să crească în privirea lui. „Nu ar fi trebuit...”

„Ce?” am întrebat când nu a terminat.

— N-ar fi trebuit să iau de la tine mai devreme, spuse el, cu ochii întîlniţi A mea. „Ar fi trebuit să ştiu mai bine...”

— Nu m-a deranjat, am întrerupt eu.

„Ştiu că nu ai făcut-o.” Eather-ul pulsa în spatele pupilelor lui, în timp ce vocea lui se aspru, trimiţând un fior peste pielea mea. „Dar asta nu are rost. Nu ţi-am luat prea multe, dar Cullingul are deja destule efecte asupra corpului tău. Dacă începi să te doare capul, vreau să-mi spui. îl putem împiedica să devină la fel de rău ca înainte.”

„Eu voi.” Nu am vrut să simt din nou o astfel de durere. „Deci, atunci nu îmi imaginam că toată partea mă muşcă?”

Capul îi înclină. „Nu.”

„Am întrebări despre asta.”

Două pete adânci au apărut în centrul obrajilor, în timp ce umerii i se strângeau. „Tu faci?”

Am încuviinţat din cap în timp ce priveam fardul răspândit pe faţa lui, gândindu-mă cât de drăguţ era. „Nu a rămas niciun semn de muşcătură în urmă...”

Tensiunea s-a diminuat de la el. „Asta pentru că am închis rănile.”

Sprâncenele mele s-au ridicat. „Mai vino?”

„Am închis rănile”, repetă el. „Cu limba.”

Mi-am amintit clar alunecarea fierbinte şi limpede a limbii lui în timp ce o u urase pe a lui degetele de la mine. Acum, obrajii mi s-au încălzit. „Cum este posibil?”

„Mi-am tăiat buza şi mi-am extras sânge”, a explicat el, culoarea ochilor i s-a adâncit. „Doar o picătură era pe limba mea când am trecut-o peste răni. Deci, în realitate, sângele meu i-a vindecat”.

„Oh”, am şoptit, găsind brusc halatul moale mult prea gros şi greu. „De ce nu ai făcut asta înainte?”

„Sângele meu va vindeca doar muşcătura pe care am creat-o. Nu aş putea îndepărta urmele muşcăturii lui Taric fără ca tu să bei din mine şi asta ar fi necesitat mai mult decât o picătură. Maxilarul i s-a întărit. „Dar înainte de asta? După ce te-am muşcat?” S-a încruntat. „Nu ştiu de ce nu am făcut-o.”

„Interesant”, am murmurat, iar el a ridicat o sprânceană. „Oricum, sunt bine. M-am bucurat din plin de acea baie. A fost o surpriză – una foarte frumoasă. Ca şi alte lucruri.”

„Alte lucruri?”

Ca ce a urmat. Vorbirea. Ce mi-a spus când am adormit. Totuşi, nu m-am putut impune să spun nimic din toate acestea, indiferent cât de mult aş încerca – sau cât de mult aş fi vrut să trec peste sentimentele de vulnerabilitate. „Ai fost foarte bun în ceea ce ai făcut cu acea limbă."

Nyktos se uită la mine. Nu a existat nicio fulgerare de mândrie masculină înmulţumită. Doar o înroşire slabă şi o privire surprinsă de parcă nu-i venea să creadă că am crezut asta. Şi-a dres glasul. „Mă tem că mâncarea se va răci dacă zăbovim mai mult."

Privirea mea s-a îndreptat către masa de lângă uşile balconului, unde de obicei stătea doar un vas acoperit.

în seara asta, au fost doi.

Mi s-a strâns respiraţia la bătăiile bruşte ale inimii. Două acoperite bucate. Doua pahare. O sticla devin.

— Ai spus că nu vrei să mănânci singur cina, a început Nyktos în timp ce mă uitam la cele două farfurii, cu un nod înfipt în gât. — E târziu, aşa că m-am gândit că s-ar putea să nu vrei să mergi în sala de mese, a adăugat el în tăcere. „Dar dacă te-ai răzgândit sau ai prefera altă companie, pot..."

„Nu. Nu pleca." M-am trântit în picioare atât de repede faţa mea a întors umbra din Pădurea Roşie. „Adică, nu m-am răzgândit."

„Ma bucur sa aud." A apărut un rânjet slab. „în caz contrar, începeam să mă simt destul de ciudat."

Nu credeam că este posibil ca el să se simtă la fel de stânjenit ca şi atunci. M-am grăbit la masă de parcă mi-ar fi teamă că el va fi cel care se va răzgândi. Şi am fost. M- am ocupat să mă aşez. „Cum a fost Curtea?" Am întrebat, rugându-mă către Fates să nu fie unul dintre acele momente în care îmi proiectam emoţiile peste tot.

Nyktos a urmat mult mai lini tit, luând locul vizavi de mine.
„Nimic prea plin de evenimente." S-a aplecat, ridicând capacul de la vasul meu şi apoi al lui. „O mână de plângeri minore între vecini."

„Sunt oarecum surprins că astfel de lucruri sunt aduse în faţa unui Primai." Mi-am desfăcut şerveţelul, punându-l în poală.

Acel rânjet al lui s-a întors, adâncindu-seîn timp ce ridica sticla, arătând o urmă de colţi. Stomacul mi s-a răsucit în modul cel mai distrat în timp ce el a tras dopul şi un parfum aromat şi dulce a lovit aerul. „Sunt de fapt bucuros că mi-au adus aceste probleme."

„Tu esti?" L-am privit turnând vinul roşu intens în paharele noastre.

„Da." Luă un cuţit de sculptat în timp ce se relaxa pe scaun. „înseamnă că sunt suficient de confortabili pentru a face asta. Că nu se tem de mine şi ei

simţi-te suficient de în siguranţă pentru a veni la mine."

„Nici nu m-am gândit la asta."

„Oamenii din Lasania nu erau suficient de confortabili să aducă aşa ceva preocupări pentru Rege şi Regina?"

„Odinioară. Ar ţine primării unde lucrurile ar putea fi exprimate sau cerute." I-am privit tendoanele fine ale mâinilor şi degetelor lui în timp ce a terminat de sculptat pieptul gros, împingând feliile într-o grămadă îngrijită lângă movila strălucitoare de legume. „Dar pe măsură ce Rot s-a înrăutăţit, plângerile au devenit mai puternice şi s-au cerut mai multe lucruri. Au oprit primăriile. Protestele au început la scurt timp după".

„Şi cum a fost primit asta?"

— Nu bine, am recunoscut. „Coroana a tratat cu protestatarii destul de sever. Şi în loc să strângă alimente sau să mute fermele pe terenuri neatinse de Putregai, nu au făcut nimic." Mânia veche a revenit. „Ei au aşteptat să..."

„Opriţi putregaiul?" Şi-a lăsat cuţitul deoparte.

Am dat din cap. „Aşadar, au făcut foarte puţin să se pregătească în cazul în care nu am reuşit."

— Nu ai eşuat, Sera, spuse el, atrăgându-mi privirea către a lui. „A deveni consoarta mea nu ar fi oprit Putregaiul."

Ceea ce a spus nu era nou. Am ştiut că în momentul în care am aflat că Rot nu are nimic de-a face cu înţelegerea. Dar ce însemna asta, ceea ce făcuse Eythos, nu s-a instalat pe deplin până acum. Am tras aer în piept. „Nu am eşuat."

Sprânceana i se ridică. „Asta am spus."

„Nu. Adică, ştii cum a vorbit Holland despre diferitele fire – despre datoria mea?

Ochii lui Nyktos se îngustară. — Dacă vorbeşti despre să te duci după Kolis...

„Nu aia." Cel puţin, nu acum. „încă o pot salva pe Lasania pur şi simplu rămânând în viaţă suficient de mult încât să-ţi transfere jarul. Asta va opri Putregaiul."

M-a privit. — Cred că am discutat deja despre asta, Sera.

„Ştiu. Doar că... nu ştiu. Nu m-a lovit cu adevărat până acum", am spus. „Bănuiesc că m-am obişnuit să..."

„îţi da vina pe tine?" spuse el, iar eu am ridicat din umeri. — Pentru că familia ta te-a învinuit?

„Ezra nu a făcut-o niciodată", am şoptit.

„Şi acest Ezra, va domni mai bine decât cei dinaintea ei?"

„Da. Ea este deja. Ezra este regina pe care o merită." Am zâmbit când el şi-a ridicat farfuria şi s- a întins peste masă.

— Apropo, mă aştept să trăieşti mai mult decât timpul necesar pentru a-mi transfera jarul, a spus el. „Şi presupun că voi descoperi singur cât de meritantă este această soră a ta vitregă.”

„Pot să o vizitez?”

— Asta vrei, nu-i aşa?

„Da, dar...”

Privirea lui s-a îndreptat spre a mea. „Vom merge mâine, dar nu putem zăbovi mult. Am avut noroc uneori în trecut, dar alţii pot simţi prezenţa mea în tărâmul muritorilor. Este un risc.”

M-am gândit la Gyrm-urile înfiorătoare care îşi găsiseră drumul spre lacul meu, dar ei mă căutaseră pe mine şi nu pe el. „Ştiu.”

„Şi trebuie să fii selectiv în ceea ce împărtăşeşti cu ea”, a continuat el. „Ştiu că poate vrei să-i spui adevărul despre Kolis, dar acest tip de cunoştinţe va fi o condamnare la moarte pentru ea dacă va fi descoperit. Puteţi vorbi cu ea despre Putregai, dar nu despre cauză.”

„Am înţeles”, am spus. „Nu vreau să o pun în pericol.”

„Bun.” Ne-a schimbat farfuriile. „Mânca.”

Mi-am aruncat privirea în farfurie şi apoi la cea pe care o luase, încurcată. „Nu trebuia să faci asta.”

„Ştiu.” Aînceput să sculpteze bucata neatinsă de pui. „Şi înainte de a sublinia acest lucru, ştiu că eşti mai mult decât capabil să-ţi tai singur mâncarea, dar era mult mai multă carne în acel piept decât acesta şi vei avea nevoie de toate proteinele pe care le poţi obţine.”

Sprâncenele mi s-au ciupit când m-am uitat între grămada mea frumos sculptată şi cea la care lucra el. Păreau aproape identici ca mărime şi calitate, dar intenţia din spatele acţiunilor lui era... se simţea gânditor, nu infantilizant. Aşa că, m-am oprit să fac o replică caustică.

„S-ar putea să nu simţi asta, dar corpul tău foloseşte multă energie pe măsură ce accelerează pentru înălţare.”

M-am gândit cum aţipit după ce m-am trezit şi mi-am luat furculiţa, lopând câteva bucăţi de carne pe dinţii subţiri. Cu siguranţă am simţit-o. „Mulţumesc”, am murmurat.

„Nu trebuie să-mi mulţumeşti.”

„Ei bine, am făcut-o.” Am mâncat furculiţa de pui în timp ce mă uitam la Nyktos. Avea capul plecat, părul pe care l-am tuns în curte periându-i maxilarul. Rânjetul era din nou acolo. Pace. M-am zvârcolit pe scaunul meu. „Şi cum rămâne cu bazinele din Divanash? Te-ai gândit la asta?”

„Eu am.” Şi-a mestecat mâncarea la fel de bine cum a cioplit-o.

încercând să nu-mi fac speranţe, am luat o înghiţitură din vinul dulce de porto. „Şi?”

„Şi este, de asemenea, un risc”, a spus el. „Asta nu s-a schimbat.”

„Doar pentru că este un risc nu înseamnă că se va întâmpla ceva.”

El a ridicat o sprânceană în timp ce se uita la mine. „Adevărat, dar am învăţat să fii precaut – prea mult.”

Pun pariu că a făcut-o.

„Dar”, a continuat el cu o respiraţie adâncă, „nu avem idee când ne va chema Kolis. Ar putea fi mâine. Ar putea fi peste o săptămână sau chiar mai mult. Timpul nu este un lux.”

Am dat din cap de acord. „Dar poate că Kolis amânarea încoronării este o binecuvântare. Ne va da ceva timp să scoatem jarul înainte ca Kolis să ne cheme.

— M-am gândit la asta, chiar înainte de această după-amiază.

Am înţepat un morcov. — Dar ai fost prea precaut?

Paharul îi ascundea parţial zâmbetul. „Am vorbit cu Nektas după ce m-am întors de la Curte”, a continuat el şi am sperat cu adevărat că drakenul nu a menţionat ce mi-a spus. „Este la bord.”

Emoţia mi-a frezonat, dar eram totuşi precaut. „Eşti la bord?”

„Nu-mi place ideea că eşti acolo fără protecţia titlului, fie că este aici sau pe tărâmul muritorilor.” Şi-a lăsat paharul jos, în timp ce eu încercam să nu acord un sens mai profund la ceea ce spusese. „Şi nu pentru că încerc să te controlez...”

„Ştiu”, am întrerupt şi am făcut-o.

„Sunt u urat să aud asta. M-am temut...”

„Ce?” am întrebat când nu a terminat.

„M-am temut că această situaţie în care ne aflăm te poate face să te simţi aşa.” Nyktos se uită la paharul lui. „Că te-am făcut să te simţi aşa pentru că mi-am folosit autoritatea ca să te opresc să faci ceea ce vrei, iar eu...” Sprâncenele lui s-au încruntat în timp ce clătină din cap. „Nu-mi place.”

M-am uitat la el pentru ceea ce mi s-a părut o mică eternitate, neştiind ce să spun. Şi-a folosit autoritatea pentru a mă împiedica să fac o listă destul de lungă de lucruri – lucruri care ar fi avut ca rezultat probabil rănirea sau moartea.

„Există o diferenţă între cineva care încearcă să te controleze şi cineva care încearcă să te protejeze. Ştiu că s-ar putea să nu mă comport ca şi cum ar fi o diferenţă, dar eu

ştii că există unul."

Ochii uşor luminaţi ai lui Nyktos s-au ridicat spre ai mei.

„Trebuie doar să existe un echilibru, ştii? Când nevoia de a proteja ceea ce este valoros nu împiedică ceea ce trebuie făcut."

Dădu încet din cap. „Descoper că echilibrul nu este uşor de găsit. Dar sunt la bord. Avem planuri pentru mâine, se pare, iar Nektas va fi indisponibil a doua zi, darîn două zile vei merge cu Nektas la bazinele din Divanash."

Am încercat să lupt cu zâmbetul, dar nimic nu a împiedicat-o să se răspândească pe faţa mea. Nici nu se putea ascunde de el. Ochii i se luminaseră şi mai mult şi m-am întrebat dacă era conştient de cum s-au schimbat.

Privirea lui Nyktos se îndepărtă în timp ce bea un pahar lung din vinul său.

— Oricum, spuse el, dresindu- i glasul, am auzit-o pe Erlina adusă de hainele pe care le făcea. Ai fost mulţumit?"

„Toţi sunt frumoşi."

„Sperăm că distrag mai puţin atenţia."

„Sunt."

„Mulţumesc Sorţilor."

M-am rezemat pe spate în scaun, privindu-l peste marginea paharului meu. în cămaşa neagră lejeră, dezbrăcată pe care o purta şi cu părul liber, mi-a amintit cum fusese când eram cu el lângă lacul meu. O fiinţă puternică, de altă lume, dar nu una care să fi existat în afara mea.

El este aşa cum îţi doreşti să fie.

A fost greu să nu-l văd ca Ash în aceste momente de linişte.

„Am o întrebare pentru tine", am spus.

„întreabă departe."

„Nu sunt sigur că ar trebui. Simt că manierele mă dictează că nu".

„Nu mi s-a părut niciodată genul care să se gândească mult la maniere."

„Se ştie că ţin cont de maniere o dată sau două."

Ochii i s-au încălzit când s-au aşezat asupra mea. „Care este întrebarea ta?"

Am mai băut un pahar din ceea ce speram să servească drept un pic de curaj lichid. „Sunt surprins că eşti aici."

— Asta nu sună ca o întrebare, Sera.

Felul în care mi-a spus numele... Muşchii din stomacul meu s-au încolăcit şi mai strâns. „Ai dreptate. Chiar nu a fost o întrebare. Mai mult o declaraţie. Pur şi simplu nu credeam că vei lua cina cu mine."

„Am avut impresia că nu credeai că voi întâlni niciuna dintre ele cererile pe care le-aţi făcut astăzi”, a spus el.

„Sunt aşa de transparent?”

„De obicei, nu eşti. Dar în asta, eşti la fel de transparent ca o fereastră”, a remarcat el.

Mi-am dat ochii peste cap.

„Să fiu alături de tine la cină este un lucru mic”, a adăugat el. „Şi unul uşor de acomodat.”

„Acesta trebuie să fie primul lucru pe care l-ai făcut cu mine şi pe care l-ai găsit uşor.”

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. „Nu este primul lucru.”

Tăcerea s-a întins între noi şi mi s-a părut că timpul s-a încetinit până la un târâş infinit, când am observat înmuierea privirii lui şi liniile dure ale trăsăturilor lui.

Aînceput să se încline înainte şi apoi s-a prins. Şi-a dres glasul, şi-a întors privirea, rupând orice vrajă ciudată părea să fi căzut peste noi.

în linişte, am căutat ceva de spus. Din fericire, mi-am amintit ceva ce spusese Attes ieri.

„Ai fost prieten cu cimerianul?
Dorcan?”

Atenţia i s-a îndreptat înapoi spre mine. „Ti-am spus inainte. Nu am prieteni.”

Spusese asta, dar m-am gândit la gardienii lui şi la Nektas, care îl considerau familie. „Te- a considerat prieten?”

„Nu pot să răspund la asta.”

— Dar l-ai cunoscut, am insistat.

Nyktos se mi că pe scaun, aten ia lui căzându- i paharul. „Am l-a cunoscut de ceva vreme. El nu a făcut întotdeauna parte din Curtea lui Hanan.”

Acesta a fost un răspuns mai mult decât mă aşteptam. — Ai spus că ar fi putut să aleagă Tribunalul altuia pentru a servi. Dar a spus că nu este posibil. De ce slujea sub Hanan dacă făcea parte din descendenţa lui Attes?

„Attes nu este doar Primai of War. El este, de asemenea, Primai of Accord. Preferă acordul decât discordia, aşa că Vathi este în mare parte paşnic. Cel puţin, jumătatea lui este”, a explicat el. „Cimerianul poate deveni un pic... nervos dacă nu are sânge de vărsat, aşa că mulţi îl părăsesc pe Vathi pentru a servi în alte Curţi. Hanan are multe dintre ele.”

„Pentru că Hanan este un laş şi are nevoie de alţii să lupte pentru el?”

Nyktos chicoti aspru. „Hanan iubeşte vânătoarea dacă nu este la fel potrivite. Deci, da, a fost o observaţie destul de punctuală.”

Am spart un mic rânjet în timp ce am tras marginea şervețelului la bărbie. „Este ciudat pentru mine că un Primai poate fi un laş.”

„Forţa şi puterea merg doar atât de departe şi rareori schimbă o persoană în bine.” Nyktos şi-a lăsat mâna la piept în timp ce cuvintele lui mi-au încolţit un fior pe şira spinării. „Oricum, probabil că Dorcan i-a promis lui Hanan un jurământ de sânge – unul care poate fi încălcat doar prin moarte. Acesta ar fi singurul motiv pentru care nu putea părăsi Curtea. Mişcare stupidă din partea lui. M-aş fi aşteptat să fie mai deştept decât atât.”

„Este un lucru ciudat de aşteptat de la cineva pe care nu-l consideri un prieten”, am murmurat.

Nyktos pufni.

Mi-am ciugulit buza, spunandu-mi sa tac, dar trebuia sa stiu. „Ai prieteni.”

„Sera...”

„A nega că faci asta nu schimbă faptul că oamenilor le pasă de tine. Nici nu se schimbă faptul că îţi pasă de ei. Este în regulă să ai prieteni.” Practic i-am simţit privirea găurindu-mă în mine. „Dar îmi pare rău că ai fost nevoit să omori pe altul.”

Nyktos era tăcut.

„Nu ar fi trebuit să o faci dacă nu m-ar fi văzut”, am recunoscut.

„S-ar fi întâmplat inevitabil.”

A fost aceasta concluzia adevărată, anticipată? Că ar fi mai multă moarte? Dacă ar fi venit un război între Primişti, aşa ar fi.

— Şi te înşeli, spuse el. „Nu este în regulă să ai grijă de ceilalţi când îi torturează sau îi ucide.”

Degetele mele s-au strâns în jurul tijei paharului când mă gândeam la ce spusese el în camera de baie în acea după-amiază. Toate acele motive vaste din spatele pentru care nu şi-a permis să fiu o distragere a atenţiei. „Kolis?”

Nyktos nu răspunse. Nu avea nevoie.

„îmi pare rău”, am şoptit.

S-a uitat la mine şi, după o clipă, a dat din nou din cap.

„Nektas a spus... a spus că ai reuşit să-l convingi pe Kolis că îi eşti loial.”

„Eu am.”

— Atunci de ce te tratează aşa? l-am întrebat, neputând să cred că Kolis pur şi simplu îl pedepsi pe Nyktos pentru acţiunile despre care credea că nu erau altceva decât limitele de testare Nyktos. — E din cauza tatălui tău?

„Probabil. Dar nu este atât de diferit faţă de felul în care este cu alţi Primişti care de fapt îi sunt loiali. într-un fel sau altul, cad în şi

din favoarea lui la fel de repede pe măsură ce treci prin haine curate."

Am râs, dar mi-aş fi dorit să fi spus adevărul. Instinctul mi-a spus că, deşi Kolis era probabil crud cu ceilalţi, cu Nyktos era diferit. Că, deşi tratamentul lui Nyktos ar fi putut proveni iniţial de la tatăl său, trebuia să fie mai mult decât atât. Că avea legătură cu modul în care Attes a susţinut că Nyktos era favoritul lui Kolis.

A rămas tăcut câteva clipe. „Cealalta noapte? Când am intrat în dormitorul tău?

„Da?" Am rezistat cumva impulsului de a-l batjocori cu ceea ce făcuse şi, de fapt, eram destul de mândru de mine că am făcut asta.

„Eu... aş fi venit mai devreme", a spus el. „Dar a fost o problemă la Pillars."

— De aceea ai plecat cu Rhahar? am întrebat, fără a mă lăsa să mă concentrez asupra a ceea ce venise înainte. El a dat din cap. „Sufletele au avut nevoie de judecata ta?"

„Nu de data asta. Au fost sufletele care au refuzat să treacă."

„Asta se întâmplă des?"

„Mult mai mult decât ai crede." El a oftat. „Din ce în ce mai multe suflete refuză să treacă şi intră în schimb în Pădurea Muritoare. îi face pe cei deja acolo să fie agitaţi."

„The Shades nu poate fi distractiv de tratat."

„După cum ştiţi, nu sunt." Degetele lui bătură în linişte partea laterală a paharului. „în momentul în care sufletele refuză să treacă şi să intre în pădure, ele devin Umbre. Nektas crede că asta este tot pentru ei. S-au pierdut şi ar trebui distruşi. Imediat. Şi ştiu că ar trebui. Nimeni nu s-a mai întors din asta. Dar cred că... ce se întâmplă dacă cineva o face? Şi dacă? Ar trebui să existe în continuare o şansă ca ei fie să se confrunte cu dreptatea, fie să primească mântuirea. Dar odată ce sunt distruşi, asta este. Nu mai sunt şanse."

Mi s-a adunat umezeala în ochi când am suflat tremurând. Ştiind că nu-i plăcea să-i omoare pe Shades, mi-a sucit inima, mai ales că acţiunile mele l-au determinat să facă exact asta. Dorind să le mai dea o şansă, era încă un semn al cât de bun era. Şi, dumnezei, el merita mai mult decât viaţa asta.
Unul care nu i-ar permite să fie apropiat sau afectuos cu altul pentru că se temea că acele emoţii le vor face rău. în realitate, nici măcar nu a fost o viaţă. Ştiam asta mai mult decât oricine. Pur şi simplu a existat şi asta nu era corect.

„Sper că planul tău funcţionează."

O sprânceană întunecată a crescut. „Oare pentru că te gândeşti în sfârşit la un viitor

asta nu implică moartea ta?"
„Nu."
— Desigur, nu, mormăi el.
„Este clar că tu ar trebui să fii adevăratul Primar al Vieţii", i-am explicat. „Nu pentru că ar fi fost destinul tău, ci pentru că eşti bun."
A apărut un zâmbet slab, dar nu i-a încălzit trăsăturile ca cele de dinainte. „Acolo greşeşti. Ti-am spus înainte. Am un os bun şi decent în corpul meu, Sera. Dar eu nu sunt bun şi ai face bine să-ţi aminteşti asta."

Capitolul 21

Inima mi s-a răsturnat puternic, dar am crezut în ceea ce spuneam. „Ce te face să crezi că nu eşti bun?”

— Am... făcut lucruri, Sera.

— Ca să ucizi de nevoie sau cu forţa?

Nyktos nu spuse nimic în timp ce privirea lui neclintită s-a fixat asupra mea.

„Sau pentru că ai început să-ţi placă să-i omori pe cei care te-au chemat din dorinţa de a-i face rău altuia?” Am continuat. „Nimic din toate astea nu schimbă faptul că eşti în mod inerent bun, Nyktos.”

Linia maxilarului i se încordă. „Şi de unde ai şti? Ce experienţe de viaţă ţi-ar putea oferi o astfel de perspectivă atunci când eşti în mare parte un muritor care se află abia pe punctul de a trăi douăzeci şi unu de ani?

Mi-am arcuit o sprânceană. „Ştiu pentru că stau aici în viaţă când mulţi, inclusiv toţi, de la gărzile tale până la zei şi muritori deopotrivă, m-ar fi ucis când au aflat ce plănuisem.”

Privirea lui s-a ascuţit asupra mea.

„Şi, da, acel jar din mine este suficient de important pentru a mă menţine în viaţă, dar acei jar nu înseamnă că trebuie să fii amabil. Ai fi putut să mă arunci într- o temniţă.

„Aceasta este încă o opţiune”, a remarcat el, turnând vin în paharul lui şi apoi în al meu.

„Dacă aveai de gând să faci asta, în loc să te temi că încerci să mă controlezi. Tot ce ai dovedit este ceea ce spun eu.” Am luat paharul reumplut, prăjindu-l.

A pus sticla deoparte. „Tot ce ai dovedit este ceea ce ţi-am spus înainte. Acel os decent şi bun pe care îl am în mine îţi aparţine.”

Un grad îngrijorător de satisfacţie a trecut prin mine, la fel ca şi dorinţa de a cere să demonstreze asta. Că osul decent şi bun mi-a aparţinut cu adevărat şi numai mie.

„Dar să nu confundaţi cum am tratat cu voi ca pe o reflectare a cine şi ce

Eu sunt", a adăugat el, luând un pahar.

„Tu... manevrarea ta cu mine nu este singurul motiv pentru care ştiu că eşti bun", am replicat. „Nu ai vrut să te bucuri de acele crime şi te-ai îndepărtat înainte ca asta să te poată schimba. Ştiu pentru că simţi urmele lăsate de acele morţi în urmă şi le porţi pe piele. Ştiu pentru că, în ciuda faptului că nu ai capacitatea de a iubi, eşti în continuare amabil şi îţi pasă profund – mai mult decât majoritatea."

El a zâmbit, privind în altă parte. „Nu ştii ce crezi că faci."

„ Ştiu pentru că nu sunt bun."

Privirea lui Nyktos se îndreptă spre a mea. „Crezi că nu eşti bun din cauza a ceea ce ai plănuit?"

Am scăpat un râs sec. „Da, asta este doar o picătură într-un loc foarte adânc, încurcat găleată plină cu multe alte picături."

Eather s-a luminat în ochii lui. — Şi ce sunt celelalte picături alea?

„Vei afla dacă planul tău nu funcţionează. O să-mi vezi sufletul la moartea mea. Nu este negru. Este roşu, udat în sângele celor pe care i-am ucis. Vieţi pe care le-am luat şi care nu au lăsat în urmă urmele despre care vorbeşti."

Jarul din pieptul meu a vibrat. „Nu le simt. Nu ca tine. Sigur, pot experimenta unele remu cări, dar nu durează niciodată. M-am simţit la fel ca atunci când i-am băgat biciul în gâtul lui Tavius...

— Şi n-ar trebui să ai o secundă de remu care, mârâi Nyktos, fulgerându- i col ii.

„Dar am simţit acelaşi lucru când am cioplit inimile lorzilor insulelor Vodina din pieptul lor, iar singura lor crimă adevărată a fost mânia pe mama mea." Mi-am ridicat sprâncenele spre el. „Nici nu am simţit nimic când l-am ucis pe bărbatul din Croft's Cross, care probabil îşi proxenea copiii. Nu că cineva ar trebui să se simtă rău că l-a ucis pe nenorocitul ăla, dar nu l-am făcut curat şi rapid. Restul – şi poate sunt... optsprezece, ultimul pe care i-am numărat? am spus, gândindu-mă la paznicii pe care probabil i-a trimis Tavius. Trecuseră paisprezece înainte de asta. „Tot ce am simţit pentru ei a fost milă şi supărare. Şi tatăl meu vitreg? Poate că nu mâna mea i-a luat viaţa, dar acţiunile mele au fost şi abia m-am gândit la asta. Sincer să fiu, cred că singurul motiv pentru care am simţit ceva este din cauza jarului vieţii. Dacă nu ar fi fost acolo, probabil că nu aş fi simţit nimic."

Ruşinea mi-a opărit fundul gâtului când am ridicat paharul spre mine şi am continuat să termin vinul. „Aşadar, ştiu ce este bun pentru că ştiu ce este opusul într-un mod real, aproape şi personal."

Nyktos a tăcutîn timp ce mă privea şi mi-am dat seama că,

poate, aş fi putut păstra toate astea pentru mine. Dar ce a contat? Nu aveam niciun motiv să mă prefac că sunt altceva decât ceea ce eram. Totuşi, aproape că mi-aş fi dorit să-mi ţin gura pentru că el era singura persoană care nu mă făcuse să mă simt ca monstrul care tocmai mă dezvăluisem că sunt.

— Şi totuşi, spuse el în cele din urmă, în acel mod moale, la miezul nopţii, ai fost dispus să te pui în pericol pentru a-i proteja pe mulţi pe care nu i-ai întâlnit niciodată. Mai mult de o dată. Erai dispus să te sacrifici pentru Shadowlands."

Am tras aer în piept. „Nu este acelaşi lucru."

„Nu este?"

„Nu." M-am ridicat atunci, nemaiputând să stau. „Sunt obosit. Cred că sunt gata de culcare...

„Nu există un Primai bun."

„Ce?"

„Esenţa care curge prin venele noastre este cea care a făcut tărâmurile, creând aerul care este respirat, pământul care este semănat şi ploaia care cade din cer pentru a umple oceanele. Este puternic şi străvechi, imparţial. Este absolut. Şi la început, când existau doar Primii antici, Soartele şi dragonii, Primarii nu erau nici buni, nici răi. Doar au fost.
Pur imparţial. Un echilibru perfect pentru că nu au simţit nimic, nici dragoste, nici ură."

Nyktos se uită la mine. „Eoni au trecut pe acolo, văzând naşterea multor primali noi, inclusiv a tatălui meu. Şi în acel timp, Primals nu au murit.
Pur şi simplu au intrat în Arcadia când au fost gata. Nici măcar nu le trecuse prin cap ideea de a se lupta între ei, darămite de a se ucide.
Procrearea a avut loc de dragul creaţiei. Şi, în cele din urmă, zeii s-au născut. Apoi muritorii. Şi pentru o vreme, nu au existat războaie şi nici morţi inutile în niciunul dintre tărâmuri. Au existat dezacorduri pe tărâmul muritorilor, lupte şi altele asemenea, dar Primarii au intervenit întotdeauna, calmând temperamentul fierbinte şi atenuând durerea de orice pierdere ar fi avut loc. Apoi a căzut primul Primai şi asta a schimbat totul."

„Căzut?"

— îndrăgostit, spuse el, apărând un rânjet ironic. „Vedeţi, de fiecare dată când primarii şi zeii au interacţionat cu muritorii, aceştia au devenit mai curioşi, până când au fost captivaţi de gama largă de emoţii pe care le-au experimentat muritorii – ceva ce nici tatăl meu, nici Nektas nu l-au creat. Muritorii au fost primii care au simţit, din momentul în care şi-au luat prima suflare – şi până la ultima. Şi asta a fost ceva care tocmai s-a întâmplat în ei în mod natural. Dar Primals au fost

menită să fie dincolo de astfel de... nevoi şi dorinţe muritoare."

M-am aşezat incet la loc. „De ce?"

„Pentru că emoţiile pot influenţa deciziile cuiva, indiferent cât de imparţial ar crede cineva că sunt. Dacă pot simţi, pot fi constrânşi de emoţie."

Mi-a întâlnit ochii.

„Atunci un Primai s-a îndrăgostit şi a tulburat Sortile. S-au îngrijorat că dragostea, ţinută în inima unui Primai, ar putea deveni o armă. Ei au intervenit, sperând să-i descurajeze pe alţi Primişti să facă acelaşi lucru, făcând din ceea ce le plăceau arma supremă care să fie folosită împotriva lor."

„Devenind slăbiciunea lor", am şoptit. „Nu am ştiut niciodată de ce dragostea ar putea slăbi Primals." Am clătinat din cap. „Cum sunt Arae atât de puternici pentru a crea aşa ceva?"

„Pentru că ei sunt esenţa – pământul – care a creat primii Primişti", a explicat el. „Tatăl meu mi-a spus odată că ei nici măcar nu au avut formă de muritor de mult timp. Erau pur şi simplu în orice, peste tot."

Am clipit încet, neputând nici măcar să înţeleg cum Holland, care era foarte mult în carne şi oase, putea fi ceva ce exista în vânt şi ploaie. „Ei bine, ceea ce au făcut Arae nu pare să fi fost atât de eficient."

Nyktos chicoti. „Nu, nu a fost. O cădere Primai a fost ca un efect de domino. Alţi Primals s-au îndrăgostit şi, în cele din urmă, chiar şi unii dintre Arae au început să simtă emoţii", mi- a spus el şi m-am gândit la Holland şi la zeiţa Penellaphe. „Dar îndrăgostirea a însemnat că Primals au început să experimenteze şi alte emoţii. Plăcere. Nemulţumire. Vrei. Gelozie. Invidie. Ură. Şi de ce se temeau Arae a devenit realitate pentru că ştiau că ceea ce aparţinuse odinioară doar muritorilor nu putea exista în felul de putere pe care o deţinea un Primai. Emoţiile au început să ghideze acţiunile Primals, iar acel echilibru de putere, cândva imparţial, a devenit la fel de imprevizibil, pe atât de absolut şi a sângerat în tărâmul muritorilor. însăşi natura Primiştilor s-a schimbat. Acum, bunătatea nu există în Primişti – nu genul cântărit la moartea unui muritor."

Şi-a pus paharul deoparte. „Din momentul în care un Primai se naşte sau este înălţat, noua natură a esenţei primare începe să ne schimbe. Şi cu cât creştem în vârstă şi cu cât acea esenţă devine mai puternică, cu atât este mai greu să ne amintim care a fost sursa acelor emoţii şi să fim altceva decât carnea muritoare care conţine putere", a spus el. „Şi acea esenţă – esenţa primordială care ne permite să influenţăm muritorii să înflorească sau să decădeze, să iubească sau să urăsc, să creeze viaţă şi să provoace moartea – nu este niciodată doar bună sau rea. Este doar

absolut. Imprevizibil. Brut.” Ochii i s-au ridicat din pahar spre mine. — Ai cărat acei jar de la naştere, Sera, şi fac parte din tine. Din cauza lor, nu eşti nici bun, nici rău, nu după standardele muritorilor pe care le înţelegi.”

Am tras un aer tremurat. „Vrei să spui că ceea ce eu... mă simt din cauza acelui jar?”

„Da”, mi-a spus el. — Dar încă eşti muritor, Sera, şi acea parte din tine este bună.

„Aceasta-”

— Este, interveni Nyktos. — Nu ai simţi acea ruşine dacă nu ar fi. Sau amărăciunea agoniei când vorbeai de ucidere. Nici nu ţi-ar păsa dacă ai fi meritat. Doar ai lua. Nu ai fi curajos. Ai fi doar puternic.”

„Eu...” M-am înecat cu cuvintele mele. Ar putea fi adevăr în ceea ce a spus? Am clipit înapoi la umezeală bruscă în timp ce mă concentram pe farfuria goală din faţa mea.
Am simţit ruşine şi agonie – chiar confuzie din cauza răcelii acţiunilor mele.
Mi-am strâns ochii şi mi-am luat câteva momente înainte să am încredere în mine să vorbesc. „Dar eşti bun după standardele muritorilor.”

„Numai pentru că încerc să fiu.”

— Asta e tot ceea ce fac muritorii – ei bine, cei mai mulţi oricum, am spus, deschizându-l pe mine ochi. „Ei încearcă să fie buni, iar tu încerci mai mult decât fac majoritatea muritorilor.”

— Poate, murmură el.

în timp ce stăteam acolo, lăsând cuvintele lui să intre, m-am gândit la ceva. „De ce nu i-au făcut Arae pe Primals să facă ceea ce ai făcut tu? Kardia a fost eliminată?”

„Arae cred în liberul arbitru. Şi, da, fiind că sunt Sorţi, adică pe cât de ironic ar putea fi”, a spus el. „Dar ar fi trebuit să o facă.”

Dacă ar fi avut-o, ar fi salvat o mulţime de vieţi şi ar fi oprit multe durere de inimă, dar... „Chiar crezi că ar trebui să aibă?”

„Depinde de zi. Chiar acum, nu.” S-a aplecat înainte. „Eşti ai terminat cu cina?”

Am dat din cap.

„Atunci, vrei să-mi fii alături în camerele mele?”

Inima mi s-a accelerat imediat la ceea ce aştepta în următoarele minute. Ceva a făcut. Ştiam asta pentru că am simţit că ceva s-a schimbat între noi. Că fusese o schimbare. Trebuia să existe pentru că nu m-am certat cu el sau cu mine. M-am ridicat şi am intrat în camera de baie să iau

am grijă de nevoile mele personale şi mă spăl pe dinţi. Am fost inexplicabil de nervos când am ieşit şi l-am văzut aşteptând lângă uşa alăturată, cu sticla de vin de la cină în mână.

Inima mea a început să se împiedice peste tot dintr-un motiv prostesc, când a închis uşa în urma mea şi m-a urmat în camera lui. Abia atunci mi-am amintit că nu purtam altceva decât micuţa bucată de lenjerie de sub halat.

Aoleu.

Nyktos mi-a oferit sticla de vin în timp ce trecea. Am clătinat din cap, hotărând că aveam mai mult decât suficient. M-am aşezat pe marginea patului, cu degetele jucându-se cu nasturii minuscul de pe halat, în timp ce el se scuza şi dispăru în camera de baie. Tot ce am reuşit să fac în timp ce el era plecat a fost să mă întorc un picior şi să-mi bag picioarele sub tivul halatului. Apoi Nyktos s-a întors.

fără cămaşă. Nasturii pieilor lui desfăcuţi.

Niciunul dintre aceste două lucruri nu m-a ajutat cu nervozitatea pe care o simţeam în timp ce îl priveam mergând spre mine, cu părul pe obraz şi carnea de bronz a gâtului şi a pieptului umed.

S-a aşezat în faţa mea. „Se poate?”

Stomacul alăturându-se cu răsturnarea şi bătaia inimii mele, am dat din cap.

Ca cu o seară înainte, şi-a băgat împletitura între degetul mare şi degetul arătător şi încet, aproape metodic, şi-a trecut degetele în jos. Mi-am mu cat interiorul buzei în timp ce dosul mâinii lui mi-a zdrobit sânul. Abia i-am simţit atingerea prin halatul mai grăs, dar un fior încă pătura

Nyktos desfăcu banda de păr, alunecând-o pe încheietura mâinii. Apoi s-a apucat să desfacă împletitura şi nu a vorbit până nu a terminat. „M-am gândit”, a spus el, cu genele groase coborâte în timp ce îmi trase lungimea părului peste umărul meu. „Despre cererile pe care le-aţi făcut.”

„Nu aş spune că au fost cereri.” L-am privit trăgându-şi degetele prin părul meu.

„Cum le-ai numi?”

„Cereri blânde.”

Nyktos râse aspru. „Care parte a fost blândă, Sera? Să mă loveşti cu piciorul sau să-ţi ţii pumnalul în gât?

„Partea în care nu te-am rănit.”

O parte a buzelor i s-a curbat în sus. „A fost o cerere pe care nu ai făcut-o

face.”

„Care a fost acela?”

Mi-a rotit una dintre buclele în jurul degetului său. — Oferta pe care ai făcut-o în biroul meu.

Inima mea şi-a început imediat să bată rapid.

„Asta nu a făcut parte din cerinţele tale.”

„Dar a fost.” am respirat.

„într-adevăr?” A desfăşurat bucla, lăsând-o să se aşeze pe pieptul meu. „Sunt sigur că nu aş fi uitat că ai adus asta în discuţie.”

Mi-am târât dinţii peste buza de jos, în timp ce el a luat o altă bucată de păr. „Oferta a făcut parte din cererea mea de a fi de ajutor.”

Genele s-au ridicat, iar ochii mişcării s-au fixat pe ai mei.

„în orice fel am nevoie de mine”, i-am amintit, încălzindu-mi sângele.

Buzele lui s-au întredeschis, dezvăluind o urmă de colţi. „E bine de ştiut.” Vocea lui era mai aspră, mai aspră. „Deci, oferta pe care ai făcut-o? Plăcere de dragul plăcerii? Mai stă în picioare?”

Un amestec de emoţii s-a învârtit prin mine în timp ce mâinile mele au căzut pe pat. Anticiparea dulce şi dorinţa ascuţită s-au prăbuşit într-un fel de anticipare sălbatică care a purtat doar cea mai vagă stropire a ceva ce nu puteam numi sau plasa, dar am spus: „Da”.

Din spatele pupilelor îi ieşiră sânge de cârlig, strângându-i irisii. „Esti sigur?”

„Eu sunt.” Şi am fost.

O expiraţie zdrenţuită l-a părăsit pe Nyktos. Şi-a ridicat mâna, aşezându-şi doar vârfurile degetelor pe faţa mea. Abia am simţit şocul slab de energie în timp ce el stătea acolo, cu excepţia degetelor lui. Mi le-a tras pe obraz. Pielea îi era puţin mai caldă. Nu la fel de mult pe cât fusese înainte să-l lovesc cu zgomot, dar puţinul sânge pe care mi-o luase în după-amiaza asta îl afectase.

— Treizeci şi şase, murmură el, trăgându-şi degetele de-a lungul maxilarului meu. Degetul lui a trecut peste buza mea de jos. — încă treizeci şi şase de pistrui.

Am început să rânjesc.

„Am vrut să mă asigur că le-am numărat corect.” Degetele lui s-au răspândit pe celălalt obraz al meu şi apoi pe partea laterală a gâtului meu până la panoul halatului îndoit pe pieptul meu. — Mai ai două. Mâna lui a alunecat peste sânul meu drept. A trecut greutatea prin halat, trăgând din mine o expiraţie. „Chiar aici.” Şi-a trecut degetul mare peste zona de deasupra mameloanului meu. „Doi pistrui mici chiar acolo. Cred că mai e altul pe margine.”

Degetele mele tremurătoare s-au înfipt în pătura de sub mine. „Vrei să verifici?”

„Fac.”

M-am lăsat puţin pe spate, dându-i acces la rândul scurt de nasturi. Permiţându-i să preia conducerea. Vreau ca el. Având nevoie de asta.

Şi a făcut-o.

Degetele lui dansau peste nasturi, desfăcându-i repede. Materialul s-a slăbit la umerii mei. Nu spuse nimicîn timp ce-şi strecură mâna sub un panou al halatului. Eather s-a luminat în ochii lui când pielea lui a intrat în contact cu carnea mea goală. „Sera...” Numele meu era un mârâit în timp ce aîmpins panourile în afară. Plăcuţele caluse ale degetelor şi palmelor lui au provocat un vârf ascuţit de plăcere şi i-am simţit intensitatea privirii în timp ce îmi prezenta din ce în ce mai mult la el. Halatul mi-a alunecat pe spate, prinzându-mi de încheieturi. Vârfurile sânilorîmi furnicau, întărindu-se sub privirea lui.

— La naiba, respiră el, cu gâtul înghiţit de o rândunică. Capul i se înclină. Vârfurile degetelor lui mă zgâriau pe partea laterală a sânului meu. „Am avut dreptate. Mai e un pistrui aici.”

Aveam pielea de parcă ar fi în flăcări. „Crezi că sunt mai multe?”

„Ştiu că există.”

„Unde?”

Mâna lui mi-a trecut prin talie şi apoi a sărit în genunchi îndoiţi. Le-a împins uşorîn jos, îndreptându-le. Răspândindu-le. Buzele i s-au întredeschis şi mai mult când a văzut bucăţile de dantelă neagră. „Sunt de acord.”

Obrajii mi s-au încălzit. — Ai să-i mulţumeşti Erlinei.

„Ca eu fac.” Şi-a dus mâna pe interiorul coapsei mele, oprindu-se la jumătatea drumului. „Trei pistrui mici chiar aici, strânşi împreună.” Ambele mâini au alergat pe coapsele mele până la fâşia subţire de dantelă mătăsoasă. „Pistruii tăi sunt ca o constelaţie.”

Mi-am ridicat şoldurile în timp ce el a tras şiretul peste picioarele mele şi apoi mi-a scos lenjeria. Mâinile lui s-au întors la şoldurile mele şi am scos un gâfâit speriat în timp ce mă trăgea de marginea patului. S-a lăsat în genunchi pe podea. Un puls de plăcere a trecut prin mine în timp ce privirea lui s-a fixat pe spaţiul palpitant dintre picioarele mele.

„Este un alt nume pe care va trebui să-l vin. Ce voi numi această constelaţie”, a spus el, trecându-mi un braţ sub şolduri în timp ce îmi agăţa unul dintre picioarele peste umăr. Poziţia m-a forţat să mă întorc în coate.

„Sunt mereu mai creativ când am ceva dulce pe limbă.”

Aerul mi s-a blocat în gât când Nyktos își lăsa capul în jos. Respirația lui pe carnea sensibilă de acolo mi-a făcut să sară șoldurile. Degetele mele s-au înfipt în pătură când el și-a întors capul, trăgându- și buzele pe interiorul coapsei mele. Apoi chiar în centrul meu.

Capul mi-a căzut pe spate în timp ce limba lui a urmărit carnea plină de acolo, găsindu-și fără greșeală drumul către unirea ultra-sensibilă a nervilor. Când gura lui s-a închis peste mine, am strigat, tremurând. A suge încet, apoi mai tare, iar sunetul pe care l-a scos la zgomotul de excitare umedă a vibrat pe tot parcursul meu.

Capul i s-a mișcat, apoi limba lui a fost în mine și a scos un alt mârâit gutural. M-am mișcat, legănându- mi șoldurile împotriva răutății limbii lui. M-a gustat. Lins. Am băut din mine fără să-mi tragă sânge, iar pulsația adâncă din mine s-a intensificat. Capul i s-a întors și marginea colților i-a patinat peste carnea turgidă. m-am destrămat. Greu. Rapid.

încă veneam când gura lui a părăsit-o pe a mea și s-a ridicat, cu buzele lucioase și umflate când și- a scos pantalonii. încă tremuram, mușchii se încolăceau și se învârteau la vederea lui, gros și tari, ieșind în afară. încă tremuram când el m-a ridicat, trăgându-mă mai departe pe pat. Și abia puteam să respir, când ochii lui s-au fixat pe ai mei și a venit spre mine, cu șuvițele de păr căzându-i pe obraji. Respirația scurtă nu a fost rea. Nu a fost stârnit de panică, când m-a lăsat pe spate. Am rămas întins acolo, cu pielea furnicând peste tot în timp ce el își sprijinea greutatea pe brațele lui puternice. Respirația și pieptul mi se simțeau diferit.

Toate acestea s-au simțit diferit.

A fost schimbarea de mai devreme. Acea schimbare intangibilă dintre noi. Ceea ce se întâmpla a fost fundamental diferit de înainte. Aceasta nu a fost o dorință alimentată de nevoia de sânge, de hrănire sau de furie. Aceasta a fost plăcere de dragul plăcerii. Si a fost...

A fost o premieră pentru noi.

Și s-a simțit ca o premieră pentru mine. Orice experiență pe care am avut-o, a fugit.
Nimic din ce știam înainte de acest moment nu părea să conteze. Nu mi-am putut explica.

Niciunul dintre noi nu s-a mișcat, deși tremuram din nou. N-am crezut că nici măcar a respirat în timp ce se uita la mine, cu ochii lui o furtună de zgomot învolburat.

Apoi m-am mișcat, strângându-i obrajii și ducându-i gura la a mea. L-am sărutat pentru că asta era diferit.

M-a sărutat înapoi, iar eu m-am gustat pe buzele lui și pe limba lui. Eram lacom. Eram lacomi, sărutam și sărutăm până când el sa mișcat, întinzând mâna între noi pentru a se prinde. Senzația penisului lui târându-se prin umezeala mea

a fost o promisiune tentantă a ceea ce urma şi nu a trebuit să aştept mult. S-a liniştit în mine, iar senzaţia lui – presiunea şi plinătatea – mi-a tras un strigăt zdrenţuit. Nyktos se opri.

— Eîn regulă, am spus pe buzele lui. „Nu te opri. Vă rog."

„Nu trebuie să cerşi niciodată", a promis el. „Nu."

Apoi s-a împins în mine până la mâner şi strigătul meu s-a pierdut în geamătul lui. S-a lini tit din nou, piept în piept cu mine, fruntea lui sprijinită de a mea. Am simţit fiecare respiraţie pe care a luat-o şi fiecare bătaie a inimii lui în acele momente. Apoi a început din nou să se mişte, retrageri lente şi constante şi plonje şi mai decadente. Mi-am încoltit braţele în jurul gâtului lui, picioarele în jurul şoldurilor lui. S-a cutremurat în timp ce se legăna uşor şi i-am găsit din nou gura când crescendo de senzaţii a început să se dezvolte din nou.

Ne-am mutat împreună. Buzele noastre. Limbile noastre. Mâinile. Şolduri. împingerile lente, tachinatoare, mai scurte şi superficiale au făcut loc unora mai lungi, mai adânci. Picioarele şi braţele mele s-au strâns în jurul lui. S-a mişcat mai repede. Mai tare. Frecarea pieptului lui de al meu a incendiat focul din sângele meu şi din miezul meu, iar acel jar... au zumzăit în mine când pielea lui Nyktos a început să se întărească pe a mea.

Umbrele s-au adunat sub carnea lui şi, în timp ce îşi ridică capul, dâre de spărtură i-au umplut venele de sub ochi. Trăsăturile lui s-au transformat puternic în timp ce a lovit în mine, mişcându-neîn sus pe pat, în timp ce acea tensiune se strângea şi se strângea.

„Oh, zei", i-am şoptit, strângându-l de ceafă. I-am strigat numele când tensiunea s-a rupt din nou, de data aceasta mult mai intensă şi mai consumatoare.

Pentru că am auzit cuvântul pe care mi l-a şoptit pe buzele mele cu acea voce aspră şi crudă în timp ce el se cutremură, şoldurile lui zvârnăindu-se de ale mele. Singurul cuvânt care a făcut ca plăcerea să continue la nesfârşit.

„Liessa."

Capitolul 22

Nyktos dispăruse când m-am trezit, dar s-a întors înainte să mă trezesc, aproape ca şi cum ar fi simţit că m-am trezit. Mi-a făcut o baie şi mi-a pregătit micul dejun când am terminat.

Tăcuse în mare parte pe tot parcursul mesei – nu îndepărtat sau rece, ci doar tăcut, şi nu m- am lăsat să mă opresc asupra motivelor pentru care avea puţin de spus. În schimb, pe măsură ce mă pregăteam, mi-am permis să mă bucur de noaptea trecută, concentrându-mă pe ceea ce împărtăşise el despre moralitatea Primals şi plăcerea care venise după aceea. Am avut atât de multe opţiuni de îmbrăcăminte în această dimineaţă şi am optat pentru o pereche de jambiere cu dantelă, o bluză albă şi o vestă neagră care fusese croită doar pentru mine. Şi m-am lăsat să mă bucur şi de asta. În afară de rochia de mireasă pe care o detestam, toate celelalte fuseseră mângâieri.

Dar nu acestea. îmbrăcămintea care căptuşea garderoba îmi aparţinea acum doar mie şi acesta a fost un sentiment ciudat de împuternic, care a rămas cu mine când Nyktos şi cu mine am părăsit palatul pentru a intra în tărâmul muritorilor.

în ciuda a ceea ce Nyktos afirmase în acea dimineaţă, în timp ce îl chema pe Odin de la manşeta lui de argint, cordul nu era peste mine, ţinând un pumnal la gâtul lui Nyktos.

Odin m-a privit de parcă ar fi dezbătut, mu cându-mă în timp ce mă apropiam de el. Acea dispoziţie nu se schimbase pe măsură ce călătoriam pe drumul pe care ajunsesem în Shadowlands, dar nu mi-a diminuat entuziasmul pe măsură ce ceaţa Primai ne învăluia.

Mă duceam să-l văd pe Ezra.

Şi eram pe cale să-mi văd lacul.

Două lucruri pe care mi-aş fi temut să nu le mai văd niciodată.

Ceaţa albă a şters tărâmul în timp ce mă încordam. Ştiam că va fi doar temporar, dar incapacitatea de a vedea încă mă umplea de nelinişte.

Braţul lui Nyktos s-a strâns în jurul meu. „încă câteva secunde”, a spus el, vocea lui moale pe tâmpla mea.

Am dat din cap, apucând pomul şeii lui Odin. Câte secunde, mi-am amintit, şi doar câteva secunde au fost nevoie pentru ca ceaţa să se împrăştie şi pentru un flux de

lumină slabă pentru a străpunge scurtul gol de întuneric care a venit după aceea.

Lumina soarelui.

Buzele mi s-au întredeschis când ceaţa s-a atenuat, dezvăluind podeaua de piatră umbră a lacului şi apele lini tite de fiecare parte a noastră. Să văd lacul împărţit în două, parcă ţinut în spate de pereţi invizibili, era o privelişte neliniştitoare.

Şi una impresionantă.

Mi-am dat capul pe spate când Odin ne-a dus peste lac. Doar o lumină slabă, fracturată, străpunse norii deasupra capului. Mirosul puternic al ploii atârna în aer şi am sperat că asta însemna că deja căzuse o ploaie atât de necesară – sau ar fi făcut – şi nu burniţa care nu făcea decât să mărească umiditatea – ceva ce începeam deja să simt sub mantie... mai subţire dintre cele două noi pe care le făcuse Erlina pentru mine. Materialul moale avea să devină în curând aproape insuportabil, dar era înţelept să ne ţinem feţele ascunse.

Nyktos şi-a ridicat mâna când am ajuns pe mal. Apa imediat a căzut la loc, iar el s-a uitat la mine. „Impresionat?”

„Nu.”

El chicoti aspru, îndemnându-l pe Odin să intre în Ulimii întunecaţi. Am izbit un zâmbet în timp ce scanam valuri de la cascada care se întindea în cascadă de pe vârfurile Elysium şi se răspândea peste lacul meu, pieptul meu simţindu-mă mai slăbit decât în câteva săptămâni. Mi-am ţinut ochii pe ea până când nu am mai putut vedea nici măcar un indiciu de apă, apoi m-am îndreptat cu faţa în faţă, împingând în jos dorinţa ascuţită de a simţi apa pe piele şi de a aluneca sub suprafaţă.

„Aş vrea să putem zăbovi”, a spus Nyktos după ce a călătorit câteva clipe în tăcere, mâna lui mişcându-se pe şoldul meu. „Aşa că te poţi bucura de lacul tău.” Degetul lui a început să se mişte în cercuri inactiv chiar deasupra taliei pantalonilor mei.

„Odată ce va fi în siguranţă, promit că ne vom întoarce în lacul tău. Te poţi întoarce ori de câte ori vrei.”

Mi-am strâns buzele împreună în timp ce partea din spate a gâtului mi-a ars brusc de emoţie. Probabil că proiectasem ceva în acel moment şi asta nu a fost surprinzător de descoperit. Lacul se simţea ca o parte din mine şi nu eram sigur dacă faptul că era o poartă către Shadowlands avea vreo legătură cu el. Dar ceea ce mi-a adus o ustură slabă în ochi a fost răspunsul lui.

Promisiunea lui.

„Mi-ar plăcea asta”, am şoptit.

Nu am mai spus nimicîn timp ce Odin naviga printre grupurile groase de copaci. Ulimii întunecaţi erau tăcuţi, nici măcar geamătul slab sau bocetul unui spirit pierdut nu se auzea. Briza nici nu a pătruns în pădure. Când ne-am apropiat de

marginile, iar zidurile Castelului Wayfair au apărut, m-a cuprins un sentiment ciudat de nervozitate.

„Ar trebui să mergem pe distanţa rămasă”, i-am sugerat. „Orice paznic care ne va observa va fi deja suspicios de doi oameni care ies din Dark Elms. Odin va atrage şi mai multă atenţie.”

Odin pufăi.

— Pentru că eşti destul de mare, am spus în vârful capului lui Odin. „Şi foarte frumos.”

A mai răbufnit.

Am oftat.

Nyktos trase calul la oprire. „Apreciază complimentele.”

„îndoielnic.”

„El face.” Nyktos se legănă de pe cal cu u urin ă. „îi place pur şi simplu să fie dramatic.”

Odin şi-a întors capul spre Nyktos, în timp ce trăgea o nouă respiraţie agravată. L- am prins de braţele lui Nyktos, acceptând ajutorul lui în timp ce mă ridica de talie. Era aproape şi, în timp ce m-a coborât la pământ, am fost tratat cu o alunecare pe tot corpul care a transmis un val de plăcere prin mine.

Mâinile lui au zăbovit pe şoldurile mele, greutatea şi senzaţia lor aprinzând un zumzet plăcutîn sângele şi în pieptul meu, unde jarul se clătina. Mi-am ridicat privirea spre a lui. Eather-ul din ochii lui dispăruse la un puls slabîn spatele pupilelor lui.

„Gata?” el a intrebat.

Am dat din cap.

Nyktos nu sa mişcat. Nici eu, iar nuanţa ochilor lui s-a încălzit până la argint viu. M- am gândit că s-ar putea să mă sărute doar ca să mă sărute, deşi nu am avut timp pentru asta. Ceva despre a-l vedea pe tărâmul muritorilor l-a făcut să pară mai imprudent, mai impulsiv. Mai mult ca...

Frasin.

Maxilarul i s-a strâns când mâinile lui au părăsit şoldurile mele şi au găsit gluga mantiei mele. Nu am înţeles mica explozie de dezamăgire. Sărutul pur şi simplu de dragul sărutării simţea ceva... mai mult.

Şi în timp ce ceea ce eram acum simţeam ceva diferit faţă de înainte şi cu siguranţă nu ca acele oferte grăbite de plăcere pe care le experimentasem în Luxe, nu eram mai mult.

Nyktos a ridicat gluga mantiei mele şi apoi a lui. Străgându-mă din direcţia oarecum tulburătoare pe care o luase mintea mea, m-am întors spre perete şi m-am pus în mişcare.

„Gardienii care patrulează în mod normal în această porţiune a zidului nu sunt cei mai... înţelepţi”, i-am spus, bucurându-mă de senzaţia şi sunetul scrâşnetului ramurilor căzute sub cizmele mele. „Probabil vor presupune că facem parte din personalul de la Dark Elms...”

„Este proprietate privată?” A zâmbit când i-am aruncat o privire de sub capacul glugăi mele.

„îmi pare bine să recunoşti asta acum.”

Nyktos chicoti.

„Dar aveam să spun că, din moment ce toată lumea evită Dark Elms şi nu pot fi accesaţi din afara terenului Wayfair”, am continuat, „probabil vor crede că noi nu am intratîn ei...” M-am oprit în timp ce am cură at ultimul dintre ulmii puternic ramifica i.

Mi-a rămas gura căscată la ceea ce am văzut.

Nyktos se opri. „Este ceva în neregulă?”

„Porţile către Wayfair sunt deschise.” m-am uitat. „Şi sunt... oameni.”

Erau oameni peste tot. Nu nobili, ci oamenii din Lasania.

Străluciră în jurul peretelui, cu feţele strălucind de o strălucire de sudoare, în timp ce unii purtau coşuri, iar alţii braţe de saci.

„Bănuiesc că nu este normal?”

„Nu.” Am clătinat din cap confuz. „Acest lucru nu este deloc normal.”

Am început să merg, pe jumătate temându-mă că a avut loc un fel de revoltă. Dacă da, nu aş putea învinovăţi oamenii că au ripostat, dar probabil că nu s-ar fi terminat bine pentru niciun partid de guvernământ.

Aînceput să cadă o burniţă fină şi mulţi dintre cei din curte au ridicat capotele cusute în cămăşi şi veste. Mi-am accelerat pasul când am traversat solul denivelat şi stâncos şi am trecut prin porţi. Gărzile erau staţionate în partea cea mai de est a curţii, dar niciuna în vestele şi pantalonii ridicole de prune ale Gărzii Regale. Mi-am mijit ochii, căutându-i prin numeroasele intrări ale aripii de est a lui Wayfair.

Uşile de acolo erau deschise, nepăzite.

Aproape că m-am împiedicat de mine când am văzut o mamă tânără şi cei doi copii ai ei cu părul roşu stând sub unul dintre copacii dejacaranda roz-violet.

Cămăşile şi rochiile lor simple de in au arătat clar că nu erau nobili.

Şocat de ceea ce vedeam, abia când am fost aproape de intrările din apropierea bucătăriilor am observat că cei din jur au devenit conştienţi de prezenţa noastră.

Paşii au încetinit. Unii s-au oprit complet. Un gardian s-a frecat de ceafa

gâtul lui, încruntat în timp ce se uita în jur. Un tată care ţinea de mână o fetiţă care se plimba lângă el a tras-o mai aproape în timp ce purta un sac în celălalt braţ. Alţii s-au uitat la cer de parcă ar căuta o explicaţie pentru scăderea bruscă a temperaturii.

Aerul se răcise.

Nu cu mult, dar suficient pentru ca oamenii să observe cum privirile nervoase au sărit peste noi şi apoi s-au aruncat înapoi.

— Mă simt, explică Nyktos pe sub răsuflarea lui. „Ei nu ştiu ceea ce simt, dar ştiu că ceva este printre ei."

m-am încruntat. „Se întâmplă asta de fiecare dată când vizitezi tărâmul muritorilor?"

„Nu, dar în mod normal evit aglomeraţiile mari din acest motiv", a spus el. „O mână de muritori are un impact redus. Dar atât de multe? Ea primeşte pomparea esenţei şi devine aproape ca o entitate tangibilă – nevăzută, dar simţită. Şi ceea ce simt ei îi tulbură."

Pentru că ceea ce au simţit a fost moartea.

Mi-am ridicat privirea spre Nyktos când am intrat în hol, dar trăsăturile lui erau ascunse sub capotă. „Te deranjeaza?" am întrebat eu liniştit. „Reacţia lor?"

„Ceea ce simt ei este firesc", a răspuns el. „Nu ma deranjeaza."

Am păşit într-o parte pentru a face loc unei servitoare care se grăbeşte în bucătărie, cu braţele pline de feluri de mâncare. Faţa i s-a albit când a traversat în faţa noastră, dar nu s-a uitat la noi când a dispărut în castel. „Sincer?"

„Sincer." Degetele lui Nyktos le-au periat pe ale mele, creând un zgomot slab de energie. „Ceea ce simt ei este instinctul, iar acel instinct le spune să nu se plimbe lângă mine. Şi nu ar trebui."

Pentru că toţi Primals au afectat muritorii pur şi simplu fiind în compania lor.
Perioada de timp înainte ca un muritor să simtă efectul unui Primai a variat. Unii muritori ar fi mai susceptibili la violenţă sau poftă, iar unii Primali s-ar asigura probabil că prezenţa lor este simţită, dar Nyktos era un Primai al Morţii. Prezenţa lui ar putea ucide dacă nu era atent.

„Cum pot fi deranjat de sentimentul lor de perseverenţă de sine?" Nyktos a terminat.

Dar Kolis fusese.

Făcea parte din ceea ce îi acţionase gelozia faţă de fratele său – teama pe care chiar şi eu o simţeam în cei care treceau pe lângă holul folosit în mare parte de servitori.

Mi-am ciugulit buza în timp ce paşii mi-au încetinit. Neliniştea a crescut, având multe de făcut

cu faptul că nimeni nu se oprise să ne întrebe. Mi-a făcut să crească teama cu privire la un fel de revoltă, dar a fost şi pentru că ultima dată când am mers pe această sală a fost ultima zi pe care o petrecusem pe tărâmul muritorilor.

Instinctul meu m-a ghidat spre singurul loc pe care nu voiam să-l revăd.

Sala Mare.

Mâna lui Nyktos a periat-o încă o dată pe a mea. „Esti bine?”

Stomacul răsucit ca ventilatoarele de deasupra capului, am dat din cap. „Da. Da.” eu mi-am dres glasul. „Sunt doar îngrijorat pentru Ezra.”

Am putut simţi privirea lui Nyktos asupra mea în timp ce mă forţam sătrec prin stâlpii de marmură sculptaţi cu volute aurii. Inspiră, mi-am amintit în timp ce pieptulmise strângea.

Sala Mare era aşa cum mi-am amintit. Mai ales.

De tavanul de sticlă în formă de cupolă atârnau bannere mov, purtând emblema regală aurie, cea a unei coroane de frunze cu o sabie care lovi în centru. încă îmi amintea de cineva înjunghiat în cap. Ţine.

Mult mai puţini oameni se învârteau în Sala. Privirea mea a călătorit pe marmură şi calcar şi peste nervurile aurii. Crăpătura din podea era nouă, cauzată de sosirea lui Nyktos când a văzut ce îmi făcea Tavius.

Expiraţi. Am început să mă uit la statuia lui Kolis...

Mâna lui Nyktos s-a încolţit în jurul meu, trimiţând o zguduire de surpriză prin mine.

Privirea mea a zburat spre el.

Capul îi era înclinat înainte. — Cred că ţi-am găsit sora vitregă. El apoi mi-am strâns uşor mâna înainte de a o elibera.

înghiţind, m-am pus să privesc dincolo de statuia cu care fusesem forţată genunchi înainte în timp ce fratele meu vitreg mi-a deschis spatele cu un bici.

Două tronuri de diamant şi citrin stăteau pe estrada înălţată de la capătul sălii. Nici unul

nu a fost îmbrăcat în alb sau împrăştiat cu trandafiri negri pentru a-şi plânge Regele pierdut.

Regele pe care l-am ucis în cele din urmă.

Am tresărit, amintindu-mi că felul în care mă simţeam despre asta avea mai mult de-a face cu jarul decât cu mine.

Tronurile erau goale, dar l-am văzut pe Ezra. Brusc, a fost mai uşor să respiri.

Ezra stătea pe un scaun mult mai puţin elaborat la poalele estradei, cu părul castaniu deschis trântit într-un coc îngrijit. Pe capul ei nu avea nicio coroană în timp ce asculta vorbind un bărbat de peste masă, unul care se apleca peste un teanc de pergament. îmbrăcămintea şi postura bărbatului ţipau nobile, iar cel

înroşirea furioasă pe pielea lui măslinie a avertizat că era nefericit. Gardienii stăteau în spatele lui Ezra, doi la stânga ei şi doi la dreapta ei. Erau îmbrăcaţi aşa cum erau cei de pe perete: tunici, pantaloni, armuri.

Colţurile buzelor mi s-au întors când am văzut că Ezra, în ciuda umidităţii, purta o vestă bine croită, fără bibelouri. Zâmbetul mi s-a răspândit când am văzut înclinarea familiară a maxilarului ei încăpăţânat în timp ce ea răspundea la orice spunea bărbatul. Eram sigur că a fost dornic, inteligent şi delicios de tăiat.

„Cred că ea găzduieşte o primărie", a comentat Nyktos.

Inima încetinind, am dat din cap. Exact asta făcea Ezra şi, aşa cum mi-am imaginat, ea nu ţinea nici unul de pe un tron sau un balcon, departe de oameni. Ea a stat cu ei.

Şi ea le deschisese şi porţile Wayfair-ului.

Capul lui Nyktos se întoarse brusc. Un gardian s-a apropiat încet de noi, cu mâna pe mânerul săbiei.

S-a oprit la câţiva metri de noi, cu gâtul clătinându-i. „Regina se întâlneşte în prezent cu ultimii dintre cei care doresc să vorbească cu ea astăzi", a spus el şi mi-a făcut plăcere să aud că se numeşte regina. „Puteţi face o programare pentru a face acest lucru mâine, vizitând deţinătorul evidenţei de la porţi."

De asemenea, m-a încântat că ceea ce făcea Ezra părea a fi mai mult decât să ţină o primărie săptămânală sau bisăptămânală.

„Nu ne putem întoarce mâine", a spus Nyktos şi am jurat că aerul rece puţin. „Trebuie să vorbim cu regina astăzi şi cât mai curând posibil."

Gardianul păli vizibil în timp ce se uita în adâncurile umbrite ale glugăi lui Nyktos.

Am aruncat o privire lui Primai şi apoi am făcut un pas înainte. „Trebuie să vorbim cu ea azi", am spus, domolindu-mi tonul. — Şi cred că îşi va face timp pentru noi dacă îi spui că Sera este aici să vorbească cu ea.

Paznicul nu s-a clintit în timp ce privirea lui cu ochii mari a sărit între mine şi Nyktos. Am simţit că era pe cale să-şi menţină locul.

— Du-te, îl îndemnă Nyktos, apropiindu-se cu un piciorîn acel mod lini tit, nefiresc al lui. îşi înclină capul pe spate, lăsând capota să alunece câţiva centimetri. „Şi vorbeşte cu regina ta. Acum."

Orice a auzit sau văzut gardianul îl făcea să se mişte. Se pivotă, plecând grăbit.

M-am întors către Nyktos. „Ai folosit constrângere?"

„Nu." A râs încet. „Cred că doar l-am speriat."

„Nepoliticos", am murmurat eu în timp ce mergeam pe peretele secundar de stâlpi care înconjura etajul principal şi am intrat în alcovul privat mobilat cu canapele şi scaune.

A râs din nou. „Poate."

Am pufnit, scanându-i pe cei din Sala, spunându-mi că nu caut o persoană anume, dar nu am văzut-o, totuşi. Ne-am apropiat de estradă tocmai la timp pentru a-l vedea pe gardian trecându-şi nervii pentru a-şi întrerupe regina. Am văzut momentul în care a rostit numele meu.

Ezra s-a înţepenit pentru o bătaie a inimii şi apoi s-a ridicat în picioare, apăsând o mână de talia ei subţire. Nobilul de vizavi de ea o urma în grabă în timp ce cerceta podeaua. Am aşteptat, ştiind că Ezra îşi va aminti că am favorizat nişul de câteva ori când am fost în Sala Mare.

Făcu un pas înainte înainte de a se întoarce brusc. Când ne-a zărit, s-a liniştit încă o dată, probabil neîncrezătoare. Dar Ezra nu era unul predispus la panică.
Era logică şi calmă în toate lucrurile şi era şi atunci.

întorcându-se către bărbat, se scuză. Nobilul nu era încântat, dar oricum i-a întors spatele. Ea a vorbit cu gardienii ei, care s-au împrăştiat, curăţând rapid Sala Mare, luând cu ei pe nobili.

Nyktos a fost tăcut când Ezra s-a apropiat de noi. Uşile sălii s-au închis, şi au rămas doar doi paznici, postaţi în faţa lor.

Ezra se opri în vârful treptelor scurte. „Seraphena?" Vocea ei abia a fost o şoaptă când se uită lângă mine. Am văzut-o vizibil înghiţind.

Am făcut un pas înainte şi mi-am coborât gluga mantiei. „Ezra."

Ea tresări, făcând ochii mari.

— Sau ar trebui să spun, regina Ezmeria? am adăugat, înclinându-mă.

„Nu îndrăzni să faci asta." Ezra s-a repezit înainte, întinzându-se spre mine, dar oprindu-se scurt. „Eu sunt Ezra. Doar Ezra pentru tine."

O figură de dezamăgire a crescut la ştiinţa că ea încă nu se simte confortabil să mă atingă, dar când m-am îndreptat şi am văzut că Nyktos se apropiase, mi-am dat seama că reacţia ei ar fi avut mai mult de-a face cu asta.

— Doamne, am crezut că paznicul a auzit greşit, spuse ea, aruncând o privire Nyktos cu ochi mari căprui. „Nu credeam că voi..."

„Ma vedem din nou", am terminat, iar ea a dat din cap. „Pentru că trebuia să-l omoare pe acesta?" am adăugat, smucind cu degetul mare spre Nyktos.

— Frumos, remarcă sec Nyktos pe sub răsuflarea lui.

Sângele curgea rapid de pe faţa lui Ezra şi nu eram sigur dacă era din cauza a ceea ce spusesem sau pentru că Nyktos îşi lăsase gluga în jos.

în mod clar, Ezra nu uitase cum arăta când îl văzuse ultima oară. „Cred că trebuie să mă aşez...” Ea se prinse înainte de a face asta, începând să îngenuncheze. „îmi pare rău, Alteţă, eu...”

— Nu este necesar, îl întrerupse el. „Te rog aseaza-te. Nu avem mult timp şi mă tem că vei leşina dacă continui să stai în picioare.”

Ezra clipi încet. „Nu am leşinat niciodată.”

Primai a zâmbit, dezvăluind doar un indiciu de colţi. „întotdeauna există o prima dată.”

„Te rog, stai,” am sărit înăuntru. „Are dreptate. Nu avem mult timp, şi există ceva despre care trebuie să vorbesc cu tine.”

Ezra se a eză pe scaun. „Este partea care ar trebui să-l omoare?”

M-am înecat de râs când m-am aşezat pe canapea lângă scaunul ei. Nyktos îşi încrucişă braţele, rămânând în picioare. — Cam aşa este, am spus, aruncând o privire în jurul podelei acum goale a Sălii Mari. Privirea mea a fost prinsă de statuia lui Kolis pentru o scurtă secundă, am înghiţit. „Sunt sigur că ai multe întrebări.”

— încărcături, murmură ea.

— La fel şi eu, am continuat. „Dar, aşa cum am spus, nu putem sta mult, aşa că trebuie să trec direct.” Am respirat superficial, amintindu-mi ce mi-a sfătuit Nyktos că putea şi nu putea fi împărtăşit. „Ceea ce credeam că a pus capăt Putregaiului a fost greşit.

Afacerea pe care a făcut-o strămoşul meu nu a provocat putregaiul la naşterea mea.”

Ezra s-a prins de braţul scaunului în timp ce se uita între noi. „Nu ştiu prea multe despre oferte, aşa că vă rog să-mi iertaţi ignoranţa cu privire la subiect, dar afacerea a expirat odată îndeplinită?”

— Sau se crede că va fi terminat în favoarea invocatorului dacă Primai este ucis, continuă Nyktos, cu vocea înşelătoare.

— Şi asta, spuse Ezra. „Şi asta.”

M-am întors către Nyktos, cu ochii mijiţi.

Sprâncenele i se ridicară. „Ce?”

„Doar ca să ştii, nu am fost niciodată un fan al înţelegerii”, a continuat Ezra.

— Pentru că nu ar fi înţelept să încerci să ucizi un Primai? bănui Nyktos.

— Da, dar mai ales pentru că a fost nedrept faţă de Sera.

Asta nu a fost o veste pentru mine, dar a fost totuşi bine să aud asta.

Nyktos nu spuse nimic, dar îl privi pe Ezra puţin mai puţin intens decât înainte.

Respirând din nou, m-am înfruntat din nou pe Ezra. Sprâncenele ei erau încruntate în tăieturi subţiri când se uita între noi. „Ar fi existat schimbări când înţelegerea ar fi fost îndeplinită. Clima ar reveni la ceea ce era înainte, mai puţin

temperat, aşa cum cred că a făcut-o deja.” Asta explica verile mai fierbinţi, mai lungi, pline de secetă şi furtunile vicioase. „Terenul nu ar mai fi la fel de fertil ca cândva, datorită înţelegerii, dar Lasania ar fi revenit la felul în care trebuia să fie, care nu includea Putregaiul.”

Ezra se lăsă pe spate şi practic am văzut-o întorcând informaţiile peste în capul ei. „Atunci ce este Putregaiul?” ea a intrebat.

„O crezi? Atat de uşor?” întrebă Nyktos înainte să pot răspunde. — Nu credeai tu şi familiile tale – strămoşii ei – că afacerea a fost cauza Putregaiului?

— O cred, spuse Ezra, ridicându-i bărbia.

„Pentru că sunt aici?”

„Ei bine, prezenţa ta poate avea puţin de-a face cu asta.”

Capul îi înclină. „Puţin.”

— Doar puţin, spuse ea. „Dar ştiu cât de importantă a fost salvarea Lasaniei pentru Sera. Ea nu ar minţi despre ceva, ştiind ce înseamnă pentru regatul ei.”

Regatul ei.

Am închis pentru scurt timp ochii. „Lasania nu a fost niciodată a mea.”

„Nu este adevarat. Ar fi trebuit să fii regina, Sera. Nu eu. Dacă pot să recunosc asta, ar trebui să poţi să o faci.”

încurcându-mi degetele în jurul genunchilor, am spus: „Dar tu eşti regină şi asta contează acum. Veţi putea face faţă la ceea ce sunt pe cale să vă spun, spre deosebire de... M-am întrerupt, mi-am luat o clipă, apoi am continuat. „Putrecerea a fost cauzată de cu totul altceva. Ceva mult mai complicat decât o înţelegere.”

Ezra rămase tăcut pentru o clipă. „Şi orice ar fi, nu-mi poţi spune?”

— Nu, am spus eu încet.

„Atunci...” Umerii ei s-au înţepenit. „Atunci nu se poate opri Putregaiul?”

„Vom face tot posibilul să o oprim. Jur, am promis. „Dar nimic nu este garantat. Exista o sansa-”

— Abia, mârâi Nyktos.

„O şansă mică”, am amendat, „să putem eşua. De aceea am venit azi. Am vrut să te avertizez ca să te poţi pregăti.” M-am gândit la ce mi-a spus Holland mie şi la oamenii de afară, cu coşurile şi coşurile lor.

— Dar cred că ai început deja să faci asta.

„Da. Am, spuse ea, strângându-şi strânsoarea pe braţul scaunului. „Ştii ce m-am simţit despre cum a fost tratat Rot. Am simţit că ar trebui să fim

făcând tot ce ne stă în putinţă pentru a construi cămarele oamenilor, nu doar ale noastre.”

„Oamenii pe care i-am văzut în drum spre intrare?” spuse Nyktos, punând prima lui întrebare neantagonistă.

„Am început o mică bancă de alimente în care oamenii pot veni în anumite zile, la anumite ore, dacă au nevoie”, a explicat ea. „De asemenea, am fost în discuţii cu Regele şi Regina Terrei, în speranţa de a le întări credinţa în Lasania. Cred că am succes în astfel de discuţii.” A apărut un mic zâmbet. „Cred că trebuie pur şi simplu să dovedim că o alianţă cu noi este benefică.
Ceva ce tatăl meu, zeii să-i odihnească sufletul, nu a fost niciodată atât de grozav în a transmite.”

Am reuşit să mă contrazic. Ezra şi-a iubit tatăl, iar eu... Privirea mea sa mutat spre ceea ce ar fi fost tronul lui.

„Şi cum reuşiţi asta?”întrebă Nyktos.

Am tras o respiraţie blândă, clipind. Nu credeam că Nyktos era chiar atât de curios despre ce făcea Ezra. S-ar fi putut pur şi simplu să fi împiedicat să spun ce am provocat.

Ceea ce probabil aş avea.
Şi Ezra nu avea nevoie să ştie asta.

„Au multe câmpuri fertile pregătite pentru culturi, spre deosebire de noi”, a spus ea. „Dar avem un lucru din abundenţă pe care Terra nu îl are. Muncă. Muncă plătită, care îi implică pe cei care doresc să se mute în Terra — cel puţin pentru o parte a anului.
Discuţiile noastre merg bine.”

A fost foarte inteligent.

„Dar dacă Putregaiul continuă să se răspândească...” Ea se opri.

Am dat din cap. „S-a răspândit?”

„Un pic mai mult. Am mai pierdut câteva ferme, dar nu sa accelerat sau ceva de genul ăsta”, a confirmat ea. M-am gândit la familia Massey, ştiind că ferma lor trebuia să fie una dintre cei pierduţi. „Este bine să ştii asta – ceea ce ai împărtăşit. îmi dă, ei bine, nu ştiu cum altfel să o spun, dar îmi dă speranţă.”

Sprâncenele mele s-au ridicat. — Nu credeai că voi reuşi să-l omor?

„Nu eram sigură că vei reuşi toată partea-l-a-l-îndrăgosti”, a corectat ea.

„Uau,” am mormăit.

„Eşti un pic... temperamental. Iar cei din jurul tău au tendinţa să ajungă înjunghiaţi”, a început ea cu un rânjet scăpat. „M-am gândit că o faci

probabil să te omori devenind nerăbdător şi doar înjunghiându-l."

Nyktos scoase un râs scurt. „Acum, asta a fost incredibil de inteligent."

Mi-am îngustat ochii la el.

Ezra a deschis gura, a închis-o şi apoi a părut să încerce din nou. „Eu sunt foarte... confuz de tine."

Nyktos se uită la ea. „Tu esti?"

Ea a dat din cap. „Eşti moartea."

„Eu sunt."

„Nu eşti foarte asemănător Morţii."

Capul i se înclină. „Şi cum este unul... asemănător cu moartea?"

— Nu putem sta mult mai mult, am întrerupt eu, pe jumătate speriată de orice ar putea spune Ezra.

„Trebuie să pleci?" întrebă Ezra. „Mari este în prezent cu tatăl ei, dar ea ar trebui să sosească în curând."

„Chiar mi-ar plăcea să o văd, dar nu putem." Am aruncat o privire spre uşi.

„Unde este-?" M-am oprit să întreb. Nu aveam nevoie să ştiu unde era mama. nu mi-a păsat. „Cum este consoarta ta?"

„Perfect." A apărut un zâmbet strălucitor, luminându-i toată faţa. Aşa arăta mai mult. „Ea este absolut perfectă."

„Bun. Sunt fericit sa aud asta."

Ochii ei i-au cercetat pe ai mei şi mi-am dat seama că avea multe pe care voia să le ceară.

Am vrut să spun. „Eu... după ce s-a întâmplat totul aici, am trimis o misivă în Insulele Vodina pentru a-l verifica pe Sir Holland, dar nu am auzit nimic în schimb."

„Oh." Am zâmbit. „Cred că e bine."

„Tu faci?" Privirea ei s-a ascuţit.

„Este timpul." Nyktos intră înăuntru, strângând şirul de întrebări pe care Ezra le avea cu siguranţă din nas.

A fost greu, dar am fost de acord.

„O să te mai văd?" a întrebat Ezra, la fel cum i-am cerut eu lui Holland.

I-am dat un răspuns mult mai plin de speranţă. „Cred că da."

„Si eu sper la fel. Eu într-adevăr." Vocea ei s-a îngroşat. „Mi-e dor de tine."

Respiraţia pe care am expirat a fost zdrenţuită. „Şi mie mi-e dor de tine." M-am întors, grăbindu- mă să mă alătur lui Nyktos la trepte, pe măsură ce arsura din gâtul meu creştea.

„Sera?" Ezra se ridică, oprindu-mă. „îţi aminteşti ce ai spus despre pământurile contaminate de Putregai? Şi de ce nu ar putea fi folosite pentru a construi case pentru cei din Croft's Cross care trăiesc în cele mai înghesuite condiţii?"

Sprâncenele mele s-au împletit. „Da?”

„Acolo sunt Mari şi tatăl ei. La pământurile ruinate. Vor construi case. Nimic extravagant, dar am descoperit magazine de cherestea — cel puţin suficient pentru început”, mi-a spus ea. „A fost ideea ta. Am crezut că ar trebui să ştii.”

Am părăsit Sala Mare simţindu-mă mult mai bine decât atunci când am ajuns. Pieptul meu era mai laxat, desi tristetea persista.

Speram să-l văd din nou pe Ezra. Şi Marisol.

M-am uitat la silueta tăcută de lângă mine. Nyktos era tăcut în timp ce străbatem hol. El îşi ridicase deja gluga şi o faceam şi eu odată ce am ieşit afară. — Mă bucur... Am ocolit curba.

Şi am venit faţă în faţă cu... ea.

Mama mea.

m-am oprit.

Ea s-a oprit.

Niciunul dintre noi nu a spus nimicîn timp ce ne uitam unul la celălalt. Mârâitul scăzut de nemulţumire care radiază de la Nyktos m-a făcut să-mi dau seama că făcusem un pas înapoi.

„Arăţi bine”, am spus, scăpând din stupoare. Şi ea a făcut-o. Părul ei, doar cu o nuanţă sau două mai închis decât al meu, era perfect coafat într-un updo elaborat. O piatră de chihlimbar sclipea de pe gâtul ei, iar rochia de lavandă care îi drapeau silueta elegantă era perfectă pentru ea. Totuşi, erau umbre sub ochii ei. Poate câteva riduri mai multe decât îmi aminteam.

îşi strânse mâinile — mâini lipsite de bijuterii. „La fel ca şi tine.” Şocul a fost gravat în fiecare dintre trăsăturile ei – trăsături pe care le-am împărtăşit cu ea, cu excepţia faptului că totul despre ea era mai rafinat.

Am muşcat înapoi replica caustică care s-a ridicat până la vârful limbii.

— Un gardian a spus că a sosit cineva cu numele tău, continuă ea, aruncând figurii de lângă mine o privire rapidă şi nesigură. Cu faţa ascunsă, ea habar nu avea cine stătea acolo. „Nu am crezut că este adevărat.”

„Era.” Mi-am fixat un zâmbet strâns pe buze. Ar avea şi ea întrebări, dar acolo unde cele ale lui Ezra ar fi fost împinsă de curiozitate, ale ei ar fi izvorât din convingerea că eu am eşuat.

Şi nu am vrut să văd asta umplându-i expresia odată ce surpriza a dispărut, eu nu voia să audă asta în vocea ei.

O auzisem destul de-a lungul vieţii. Chiar nu aveam nevoie s-o văd. Auzi-o. Priveşte-o din nou. Şi mi-am dat seama că a fost o uşurare binecuvântată. „Am venit să vorbesc cu Ezra şi am făcut-o. Acum, trebuie să plec. Scuzaţi-mă.” M-am ocolit, dându-i un loc larg în timp ce puneam un picior în faţa celuilalt.

„Seraphena”.

M-am oprit, cu ochii ridicându-mi spre Nyktos. Nu am văzut nimic din chipul lui, dar nemulţumirea lui devenea ceea ce vorbea afară: o entitate tangibilă, nevăzută, dar simţită. încet, m-am înfruntat cu ea.

„Eu...” Ea aruncă o privire nervoasă în direcţia lui Nyktos. „Nu ştiam că Tavius plănuia să facă ceea ce a făcut...”

„Asta nu contează.” vorbi Nyktos, coborându-şi gluga.

Mama a gâfâit când s-a împiedicat înapoi, cu mâna fluturându-i la piept. A căzut în genunchi, rochia de lavandă strângându-se pe podea în timp ce punea o mână tremurândă pe marmură. „înălţimea Voastră.”

Buza i se curbea de dezgust. „Trebuia să ştii că fiul tău vitreg era capabil să-ţi facă rău fiicei tale şi totuşi... nu ai făcut nimic pentru a o preveni.” Eather trosni din ochi. „Moartea lui nu a fost singura datorată în ziua aceea. Faptul că încă respiri se datorează unui har pe care nu-l meriţi.”

Ea a pălit la umbra părului meu. „M-mulţumesc”, a spus ea, tremurând.

„Nu îmi mulţumi. Nu eu am fost cel care ţi-am salvat viaţa. Am vrut să o iau. Ca să te pun acolo unde îţi este locul, lângă acel nenorocit al unui muritor pe care l-ai fi încoronat rege, spuse Nyktos, cu esenţa ondulandu-i pe piele. „A fost fiica ta. Din motive pe care nu le ştiu, ea mi-a spus că nu. Acesta este cui ar trebui să-ţi petreci restul vieţii nemeritate mulţumind.”

Capitolul 23

La câteva ore după ce m-am întors din tărâmul muritorilor şi mi-am petrecut cea mai mare parte a antrenamentelor după-amiezii cu Bele, care fusese mai mult decât fericit să mă lovească în fund în mod repetat, eram complet, glorios de epuizat.

Marginile părului lui Nyktos mi-au gâdilat obrazul în timp ce buzele lui mă zdrobeau pe sprânceană, inima lui bătând la fel de repede ca a mea. Muşcându-mi buza, unghiile mi-au patinat peste muşchii încolăciţi de-a lungul coloanei lui, spatele meu arcuindu-se în timp ce el tremura deasupra mea şi adânc în mine.

Gemetul lui crud şi aprins în timp ce mi s-a alăturat pentru a găsi eliberarea a transmis o explozie de încântare ondulatoare prin mine, aproape la fel de puternică ca valurile de plăcere pe care le experimentasem cu doar câteva clipe înainte.

Şi asta a fost o... o nouă descoperire pentru mine – extazul care a venit din ştiinţa că el era la fel de mulţumit ca şi mine. Nu era ca şi cum nu mi-ar fi păsat dacă partenerii mei anteriori au găsit plăcere sau nu. A fost că eu, ei bine, nu m-am gândit niciodată la asta.

Deci poate că nu- mi păsa?

Dar am făcut-o când a fost vorba de Nyktos.

Degetele lui reci mi-au netezit părul umed pe spate în timp ce a lăsat un sărut dulce pe fruntea mea. Inima mea a făcut un mic salt prostesc.

S-a îndepărtat de mine pe partea lui şi mi-a fost imediat dor de simţirea lui.

Nyktos a fost tăcut în timp ce mâna lui a plutit peste curba umărului meu, de-a lungul claviculei mele, apoi mai jos, peste vârful sânului meu. Şi eu am fost tăcut în timp ce stăteam nemişcat, permiţându-i să exploreze. Delectându-se în ea.

Plăcuţele aspre ale degetelor lui au dansat peste un mamelon încreţit, trăgând o respiraţie rapidă din mine înainte ca el să meargă mai departe, urmărind umflăturile şi scufundările corpului meu. Găsind oarecum ciudat că atingerea lui ar putea să-mi întărească simţurile, conducându-mă în pragul pragului, oferind şi un asemenea calm liniştitor, ochii mi s-au închis, iar gândurile mi-au plutit în tăcere.

Călătoria noastră în Lasania a fost în prim-planul minţii mele. Ştiind că Ezra

mai mult decât am avut lucruri împreună a fost o u urare. Mi-am întors uşor capul spre Nyktos. „Ştiu că probabil crezi că călătoria de astăzi a fost inutilă.”

„Nu cred asta.”

„Într-adevăr?” Mi s-au deschis ochii. Lumina moale, untoasă de la lampa din apropiere arunca o strălucire caldă peste jumătatea feţei lui. „Pentru că eu... cred că ştiam... nu, ştiam că Ezra s-ar fi pregătit indiferent de ce, chiar dacă Holland nu ar fi spus nimic. Dar trebuia să mă asigur.”

„Am înţeles.” Genele groase îi apărau ochii în timp ce privirea îi urmărea cu aviditate degetele. „Şi mai înţeleg că poate aveai nevoie doar să o vezi.”

Pieptul mi s-a încălzit şi s-a umflat. Acesta a fost probabil ceea ce mi-a determinat motivaţiile. Pentru că o parte din mine, o teamă adânc înrădăcinată, se temea că nu voi mai avea ocazia să o revăd.

Planurile lui Nyktos vor funcţiona. Am repetat asta iar şi iar până când acea teamă s-a retras. Mi-am dres glasul, concentrându-mă pe faptul că Nyktos nu era iritat de călătoria riscantă. Ar fi putut fi şi, cel puţin, ar fi putut să sublinieze că nu fusese necesar.

Zeii ştiau că probabil că aş fi făcut-o.

Ceea ce m-a făcut să simt că am mai mult din mama mea în mine decât mi-am dorit A lua la cunoştinţa, m-am zvârcolit puţin.

„La ce te gândeşti?” a întrebat Nyktos, cu degetele oprindu-se la şoldul meu.

Mi-am întors privirea spre tavan. „Am proiectat?”

„Ai făcut.” El s-a oprit. „Am gustat amărăciune şi... ceva acru.”

Sprâncenele mele s-au ridicat. „Nu sunt sigurîn ce se traduce.”

„Confuzie”, a răspuns el. „Şi ruşine.”

„Frumos”, am mormăit, simţindu-mi obrajii încingându-mă. „De multe ori trebuie să te trezeşti cu gusturi proaste în gură.”

„Uneori.” Mâna lui s-a încoltit în jurul şoldului meu. „O să-mi spui la ce te gândeai?”

„Trebuie să?”

El a chicotit. „Nu.”

Buzele mele strânse. „Vrei să fac?”

„Nu aş fi întrebat dacă nu, dar sunt sigur că ştii deja asta.”

Am făcut.

„Mă... mă gândeam la mama mea.”

Nyktos s-a apropiat mai mult, astfel încât pieptul lui a atins braţul meu şi unul dintre picioarele lui

a periat al meu. „Mi-aş dori să nu faci."

„La fel." Am oftat.

Degetele lui au părăsit şoldul meu, mergând acolo unde mai multe bucle erau încurcate pe braţul meu. S-a apucat să le dezlege. „A fost ceea ce i-am spus?"

„Dumnezei buni, nu." Privirea mea s-a îndreptat spre a lui. „Mi-aş dori să pot retrăi acel moment iar şi iar: ea doar se uită la tine, cu gura căscată, în timp ce ne-am îndepărtat."

A apărut un rânjet slab. „Dar probabil că ar fi trebuit să-mi ţin gura. Ea este mama ta. Al tău să te ocupi."

„Dar eu... nu vreau să am de-a face cu ea. Mi-am dat seama că astăzi. De aceea nu m-am implicat, ştii, cu ea. în principal pentru că ştiam că mă va enerva. Dar şi pentru că eu... Sprâncenele mele s-au pocnit. „Pentru că pur şi simplu nu-mi pasă. Confuzia sau ruşinea mea sau orice ai înţeles aveai de-a face cu gândul că părţi din mine sunt ca ea. Şi mie... nu-mi place asta."

„Cred că toţi avem părţi din noi care sunt ca părinţii noştri, dar asta nu înseamnă că noi suntem ei."

„Adevărat", am murmurat, întrebându-mă cum era tatăl meu pentru a miliona oară.

„Şi partea care nu-i pasă? Nu este neapărat un lucru rău." Şi-a ondulat un deget în jurul unei şuviţe de păr. „Doar pentru că cineva are aceeaşi linie de sânge ca tine, nu înseamnă că merită timpul sau gândurile tale."

„Ai dreptate." Privirea mea a trecut peste trăsăturile lui. „Tu, mai mult decât oricine, ai înţelege asta."

Degetele lui Nyktos s-au oprit în jurul buclei. „Da. Aş face-o", a spus el, neliniştea bruscă a propoziţiei mă alarmând. „Şi de aceea niciunul dintre noi nu va petrece încă un moment gândindu-se la cei cu care, din păcate, suntem rude."

Apoi şi-a rostogolit corpul mare pe al meu şi, în câteva secunde, nu mă gândeam la nimic altceva decât la el şi la felul în care a sărutat. Şi cum şi-a folosit gura şi limba. Degetele şi penisul lui. El a alungat acele alte gânduri.

Chiar şi teama care se agăţa ca o umbră şi bântuia ca o fantomă.

Părul încă umed, am împletit şuviţele într-o împletitură în timp ce mergeam cu Ector la biroul lui Nyktos a doua zi dimineaţă. Conform celorîmpărtăşite de Orphine când îmi luam micul dejun, trebuia să mă întâlnesc cu Primai acolo când eram gata.

Deoarece excursia la Vale nu era programată până mâine, am sperat că Nyktos îmi îndeplineşte o altă pretenţie.

Instruire.

Dar nu eram sigur şi nu era ca şi cum aş fi avut ocazia să-l întreb pe Nyktos în dimineaţa asta. El plecase când m-am trezit.

Folosind una dintre ultimele benzi pe care le-am putut găsi în camera de baie, mi- am făcut o notă mentală să întreb despre cele pe care Nyktos le luase după ce mi-a desfăcut împletiturile. Le-a pus la încheietura mâinii, dar nu au mai fost văzute nicăieri după aceea. Ce făcea cu ei? Le foloseşte în părul lui? M-am concentrat pe asta în loc de sângele pe care îl văzusem din nou mai devreme când mi-am curăţat dinţii.

Am refuzat să mă gândesc la asta.

„Zâmbeşti", a comentat Ector, aruncându-mi privirea în jos. „Simt că ar trebui să- mi fac griji când zâmbeşti."

am pufnit. „Nu este nimic de care să vă faceţi griji."

„Uh-huh."

Mi-am simţit zâmbetul crescând în timp ce coboram scările şi m-am gândit la noaptea trecută. Fiecare moment se simţise ca un fel de vis sălbatic. Nyktos împărtăşise din nou cina cu mine, apoi neîmpărţisem unul pe celălalt. în timp ce corpul lui mare tremura de eliberare, el şoptise acel cuvânt pe buzele mele odată

Mai mult.

Liesa.

Ceva frumos.

Ceva puternic.

Regină.

Am văzut-o pe Lailah îndreptându-se pe hol din dreapta noastră când traversam foaierul, Reaver zburând lângă umărul ei în timp ce ne întorceam spre biroul lui Nyktos. Jarul din pieptul meu s-a încălzit şi s-a clătinat, şi a fost o mişcare rapidă, de umflătură, care m-a făcut să mă simt puţin prost, apoi puţin nesăbuit când am intrat în birou şi I- am văzut pe Nyktos la biroul lui, scriind în Cartea morţilor. Avea părul măturat înapoi din unghiurile ascuţite şi uimitoare ale feţei.

Inima mi-a tresărit când el şi-a ridicat capul. Ochii luminoşi, argintii, conectaţi cu ai mei, iar pielea mea s-a simţit imediat mai cald decât ar trebui. Au fost bufeurile un simptom al sacrificării? L-aş întreba pe Aios data viitoare când o voi vedea.

Cu siguranţă nu Nektas.

„La momentul potrivit." Nyktos închise Cartea Morţilor şi se ridică, răsucind sfoara în jurul cărţii. Era îmbrăcat aşa cum fusese în camerele lui – nicio tunică împodobită, doar o cămaşă neagră, lejeră, cu mânecile suflecate până la coate şi piele. Se întoarse spre credenza. „Tocmai am terminat."

„Mai ai nevoie de ceva?" întrebă Ector.

— Nu, dar nu voi fi disponibil în această dimineaţă. Nyktos puse volumul deoparte, în timp ce anticiparea trecu. „Cu excepţia cazului în care există o urgenţă."

„înţeles." Ector a aruncat o privire vicleană în direcţia mea.

— Mulţumesc, spuse Nyktos, întorcându-se în jurul biroului său.

Ector s-a înclinat şi, cu o privire rapidă în direcţia mea, a ieşit din birou, lăsându-mă singur cu Primai.

Lucrurile încă se simţeau inexplicabil de altfel.

Şi aveam nevoie să preiau controlul asupra inimii mele sălbatice. „Câte suflete au împărtăşit în mod ciudat acelaşi nume astăzi?"

Mi-a trimis un zâmbet slab când a traversat biroul şi nu a făcut nimic pentru a-mi calma inima. „Niciunaîn dimineaţa asta."

— Presupun că este pentru că nu ai fost atât de distras. Mi-am strâns mâinile.

„Având în vedere cât de liniştit era", a spus el, oprindu-se în faţa mea, cu privirea îndreptată spre pieptul meu împins în sus de vestă, „şi că nu erau sâni la câţiva centimetri de faţa mea, eram destul de concentrat".

Am întors un zâmbet. „Ei bine, ar trebui să fii încântat să vezi că nu există ameninţarea ca sânii mei să-mi distragă atenţia astăzi."

„Sunt întotdeauna o distragere a atenţiei", a murmurat el, ridicându-mi împletitura.

„Ceea ce este mai mult un eşec din partea ta decât vina sânilor mei."

Şi-a trecut degetul mare pe lungime. „Aşa că mi s-a spus."

„Deci ar trebui să ştii", i-am spus, bucurându-mă de glumeala u oară. Aceasta mi-a amintitînainte ca trădarea mea să fie cunoscută.

Rânjetul rapid a revenit când el a tras împletitura peste umărul meu, lăsând-o să cadă pe spatele meu. — Vino, spuse el, dându-se înapoi şi pornind spre uşile biroului.

Aruncând o sprânceană, l-am urmat în hol şi apoi l-am coborât spre casa scării din spate. A deschis ou ă grea în dreapta noastră, ultima la capătul holului. M-am uitat în jurul lui. Nu era nimic decât un abis negru. „Ce este asta?"

El aruncă o privire peste umăr. Torţele de-a lungul peretelui au luat viaţă într-o ploaie de scântei. Unul după altul, s-au aprins, aruncând o strălucire portocalie ondulată

peste scări înguste, abrupte şi întortocheate. „O scară."

I-am aruncat o privire blândă. „Eşti atât de util."

„Nu cred că vrei să spui asta ca un compliment." A început să coboare treptele. „Dar o voi lua ca una."

„Tu faci," am murmurat, trăgându-mi mâinile de-a lungul pereţilor umezi în timp ce coboram în spatele lui. Mirosul de mucegai, stătut, care s-a adunatîn spaţiul înghesuit, mi- a amintit de labirintul de camere de sub Castelul Wayfair, care ducea la tuneluri, care se întindeau prin întreg oraşul.

„Veţi fi fericit să ştiţi că atunci când veţi Urca, veţi putea folosi esenţa în acelaşi mod în care tocmai am făcut-o eu", a spus el, dând din cap spre torţele care pâlpâie.

M-am uitat la lăţimea umerilor lui largi, cu mâinile încă pe pereţi. Mi-a plăcut cât de încrezător era în ceea ce priveşte rezultatul planului său. A fost liniştitor. „Deci, voi putea să aprind focul cu mintea, să fac lumină şi să mă mişc foarte repede cu puţin efort?"

„Nu vei putea alimenta electricitatea. Este ceva ce numai un Primai poate face, dar aprinde focul şi se mişcă rapid? Da. Şi asta nu se face cu mintea ta. Se face prin voinţa ta." A urmat cotiturile bruşte ale scării cu uşurinţa care spunea că acesta era un spaţiu bine parcurs pentru el.

„Mie mi se pare acelaşi lucru, dar orice."

„Dar nu este. Mintea ta se gândeşte. Timp. Voinţa ta este pur şi simplu, este imediat."

Am făcut o faţă în spatele lui. „Oricum, voi fi atât de leneş."

Nyktos chicoti. „Ai grijă", mi-a avertizat el în timp ce se întorcea, luând una dintre ele mâinile de pe perete. „Ultimul pas aici este destul de abrupt. Cam un picior."

Jarul a dat un mic mişcare fericit ca răspuns la strânsoarea lui. Sau poate a fost inima mea. Nu mai eram sigur. Ţinându-I de mână, am coborât ultima treaptă şi am intrat în gura unui hol largi, luminat de torţe.

Pieptul mi s-a strâns în timp ce am observat pereţii umezi, din piatră de umbră şi gratiile. Rândurile de bare de culoarea oaselor albite de fiecare parte a holului. Celulele. „Ar trebui să îmi fac griji?"

A venit rândul lui Nyktos să-mi arunce o privire blândă. „Sper cu adevărat că nu este o întrebare serioasă."

N-am spus nimicîn timp ce mă uitam la gratiile din celule. Nu erau complet netede sau drepte. Unele erau răsucite, iarîn interiorul celulelor, am văzut lanţuri care semănau cu gratii. Am pornit spre ei, observând că erau lucruri gravate în ele. Simboluri.

„Acum să te pun într-o celulă după toate", a spus el, oprindu-mă cu strânsoarea pe care o mai avea în mână, „şi mai ales după ce ai încheiat ceea ce este probabil o înţelegere prost, dar foarte plăcută cu tine, nu ar face prea mult. sens, nu-i aşa?"

M-am uitat încet peste umăr la el. „Ne sfătuit?"

Ochii lui străluceau în lumina focului. „Am spus şi eu foarte plăcut."

Am început să subliniez că un lucru nu a şters ceea ce a apărut înainte, dar mi-am amintit ce a spus şi el. Că atracţia lui faţă de mine şi înţelegerea ulterioară de plăcere de dragul plăcerii pe care o făcusem, era ceva pe care îl considera o distragere a atenţiei. Dar începeam să cred că distragerea atenţiei era un cuvânt cod pentru grija.

Şi ştiam că ceea ce Nyktos credea că se va întâmpla cu cei de care şi-a permis să aibă grijă.

De asemenea, o parte din mine începea să creadă că de aceea i s-a îndepărtat kardia . Nu pentru a se proteja, ci pentru a-i proteja pe alţii.

întorcându-mă înapoi la celule, am oprit creşterea durerii înainte ca el să poată înţelege. „Barurile? Sunt doar eu, sau arată ca nişte oase reale? La fel şi lanţurile."

„Sunt." Nyktos a început să meargă, luându-mă cu el. „Oase asta a aparţinut cândva zeilor sau copiilor zeilor."

Buza mi s-a ondulat. — Ca cei care i-au înmormântat pe cei din Pădurea Roşie?

El a dat din cap.

„Ce este sculptat în ele?"

„Secţii primare care le fac foarte greu de spart", a spus el în timp ce continuam prin holul aparent fără sfârşit de celule. Trebuiau să fie zeci. „Oasele vor ţine chiar şi un Primai odată slăbit. Singurul lucru asupra căruia nu au niciun efect este o fiinţă a două lumi."

„Viaţă dublă. Drakenul, am murmurat, amintindu-mi că a spus asta înainte. — Ai spus că tatăl tău a creat mai mult ca drakenul?

„El a creat mai multă viaţă dublă", a spus Nyktos când am ajuns la capătul sălii, unde s-a împărţit în încă două. M-a dus la stânga, unde ou ă a fost inută deschisă de o sabie de piatră umbră înfiptă prin lemn i înfiptă în piatra din spatele ei. M-am încruntat la lamă, clătinând din cap.

„Dar drakenii sunt ca Arae. Dragonii din care au venit sunt de creaţie antică. Ceea ce tatăl meu a creat după draken sunt zei şi, dacă ar exista vreodată alţii cărora li s-ar fi dat viaţă dublă, şi ei ar fi asemănători zeilor."

„Care sunt cei cărora le-a dat viaţă dublă?"

„Sunt doar două. Cele care se pot schimba în forme de feline mari. Se numesc wivern şi pot fi găsite de obicei în Sirta. Sunt luptători înverşunaţi în ambele forme şi majoritatea zeilor ştiu mai bine decât să fie încolţiţi de o femeie supărată.”

Nu m-a surprins că zeii care ar putea lua forma unor astfel de prădători vor fi găsiţi la Curtea lui Hanan.

„Şi apoi sunt ceeren”, a continuat el şi nu m-am putut abţine să nu mă întreb dacă era conştient că încă mă ţinea de mână. „Se găsesc de obicei în Insulele Triton.”

Am tras aer în piept. „Trăiesc în apă?”

„Ei pot.” Şi-a arcuit o sprânceană. — Ai auzit de ei?

„Am auzit poveşti despre ei – despre cele vechi. Legendele despre marinari ademeniţi de pe navele lor de creaturi frumoase din mare, jumătate muritoare, jumătate... peşti.” Mi- am încreţit nasul. „Nu sunt foarte sigur cum unul este jumătate de peşte.”

A zâmbit când am trecut pe lângă câteva camere grosolane, despre care mi-am dat seama că erau menite să fie mai multe celule. Doar o mână avea uşi şi am încercat să nu mă gândesc cât de departe trebuie să fim sub pământ. „Da, sunt unici când iau această formă. Sunt sigur că le vei vedea până la urmă.”

îmi doream foarte mult să văd un ceeren. „Şi ei sunt singurii care pot schimba formele?”

A apărut un rânjet slab. „Unii primali şi chiar mai puţini zei pot.” Nyktos se opri atunci la capătul holului, apoi deschise ou ă. Lăsându-mi mâna, a păşit înăuntru. „Iată-ne.”

Flăcările de la zeci de aplice aruncau o strălucire blândă peste camera largă, care părea să fi fost sculptată din piatra de umbră, pereţii nu era nici pe departe la fel de netezi precum erau pe podelele de deasupra. Din perete fusese construită un fel de masă de piatră, stând puţin mai sus decât talia mea, dar ceea ce se odihnea în mijlocul camerei mi- a atras atenţia şi mi-a atras atenţia în timp ce mergeam încetînainte. Eraun... un corp mare de apă. Ca un lac, dar nu.

Uşa s-a închis în urma mea când Nyktos mi s-a alăturat. „Este o piscină”, a explicat el.

„O piscina?” am repetat, strângându-mi mâinile sub bărbie.

„Da, ca o cadă de baie foarte mare. Sfârşitul aici, a spus el, făcând semn spre locul unde apa se ondula peste nişte trepte, „este destul de puţin adânc, dar devine treptat mai adânc. Morile mici de la capăt, unde este chiar deasupra capului meu, ţin apa în mişcare, iar mineralele care curg de pe piatra umbră ajută la menţinerea apei curate şi răcoroase.” îşi înclină capul pe spate pentru a privi tavanul jos.

„Bucătăriile sunt deasupra noastră, iar focurile de acolo ajută la menţinerea încăperii încălzite. Este cel mai apropiat lucru pe care l-am putut ajunge de un lac."

Privirea mi-a tăiat spre el. „Tu ai creat asta? Cu ether?"

„Folosirea acestui tip de energie pentru a crea aşa ceva ar fi putut destabiliza întregul palat. Acest lucru a fost făcut de mână", a spus el, iar ochii mi s-au mărit. „Nu am făcut asta singur. Rhain şi Ector au ajutat să scoată piatra. Chiar şi Saion şi Rhahar au intervenit de-a lungul anilor. La fel a făcut şi Nektas." A apărut un alt rânjet. „Bele a stat în cea mai mare parte şi a fost supravegheat."

Am chicotit la asta. „Cât a durat asta?"

„Foarte mult timp, dar a meritat." Mândria s-a strecurat în tonul lui. „Mai ales când somnul este greu de atins sau mintea are nevoie de un loc liniştit."

M-am uitat la el în timp ce el şi-a îndreptat privirea către apele întunecate şi strălucitoare care îmi aminteau atât de mult de lacul meu. M-am întrebat cât de des a dispărut în acest spaţiu – unde ştiam că este special, în funcţie de tonul lui şi de cum îl privea. S-ar putea chiar să fie puţin sacru pentru el. M-am întrebat şi de ce hotărâse să mi-l arate.

Ţi-e dor de lacul tău, nu-i aşa?

Acea mişcare de măturat şi fluturat a revenit în pieptul meu în timp ce privirea mea s-a mutat înapoi spre piscină.

„De ce ai vizitat lacul meu dacă ai avut asta?"

Nyktos a rămas tăcut atât de mult încât m-am uitat la el. încă se uita la piscina. — Pentru că era lacul tău.

Capitolul 24

Din tot ce mă aşteptam să spună, asta nici măcar nu era pe listă. „Ce vrei să spui?” Mi-am înclinat corpul spre al lui. „Pentru că când te-am văzut pe lacul meu, te-ai făcut surprins să mă vezi acolo.”

„Am fost surprins să te văd acolo.” S-a uitat în jos la mine. „În afara de multe ori când am fost acolo, nu ai venit niciodată.”

— Dar ştiai că era lacul meu înainte de noaptea aceea?

„Am făcut.”

Sprâncenele mele s-au ridicat. „Voi avea nevoie de puţin mai multe explicaţii aici.”

A rămas tăcut pentru o clipă. „înainte de a muri tatăl meu, mi-a spus despre înţelegerea pe care a făcut-o cu strămoşul tău. Nu mi-a spus de ce, dar cred că aş fi ştiut chiar dacă nu mi-ar fi spus.”

„Din cauza modului în care s-au schimbat Shadowlands?”

Nyktos clătină din cap. „Asta am crezut că este până când am aflat despre jar. Te-am simţit – sau cel puţin jarul care mi-a aparţinut.” îşi înclină capul în timp ce îşi târă colţii peste buza de jos. „I-am avut pe Lathan şi pe Ector să te îngrijească după cea de-a şaptesprezecea aniversare şi, pe măsură ce ai crescut, dar eu... te-am verificat înainte de asta. Eram curios de tine.” Ochii lui i- au întâlnit pe ai mei. „Te-am văzut trecând prin pădure. Te-am văzut stând lângă lac.

Nu am zăbovit niciodată prea mult, aşa că nu te-am văzut niciodată făcând mai mult decât să-ţi bagi picioarele în apă, dar ştiam că te-ai dus acolo.”

— Habar n-aveam, am murmurat surprins. „Chiar trebuie să fiu mai mult atent.”

Nyktos mi-a aruncat un rânjet ironic.

„De ce nu ai vorbit cu mine?” Am întrebat.

„De ce?” A râs aspru, trecându-şi o mână peste cap. „Pentru că, deşi aş putea fi cel mai tânăr Primai – mai tânăr chiar decât majoritatea zeilor – tu ai fost un copil, iar eu eram un om complet crescut după standardele muritorilor. Trebuie să ştii că probabil ai fi fost deranjat de un mascul întâmplător care se apropie de tine în pădure.

M-am gândit la asta. „De fapt, da, ar fi fost cu adevărat înfiorător."

„Exact."

„Dar să mă priveşti mergând prin pădure nu este cumva înfiorător?" Mi-am încrucişat braţele.

Atenţia i s-a îndreptat înapoi spre piscină. „Cred că a fost la limită înfiorător."

Un râs liniştit m-a părăsit. „Mă joc cu tine. Dacă aş fi în locul tău, aş fi fost şi eu curioasă. Doar că probabil că aş fi fost înfiorător şi aş fi vorbit cu tine.

Nyktos zâmbi la asta.

„Dar asta nu răspunde cu adevărat de ce a contat faptul că era lacul meu când ai avut asta." Am dat din cap spre piscină. „A veni aici trebuie să fie mult mai uşor decât a intra în tărâmul muritorilor, chiar dacă poţi face treaba umbră."

„Nu ştiu. Lacul este diferit, iar eu... Se încruntă, scărpinându-şi maxilarul. „M-am simţit atras de asta. Atras de tine."

— Din cauza jarului?

„Pot fi." Şi-a dres glasul. „Oricum, voiam să-ţi arăt asta pentru că ştiu că-ţi place apa, dar dacă ţi-aş fi arătat asta mai devreme, atunci ar fi trebuit să..."

Ar fi trebuit să explice de ce a creat aşa ceva. Vizitele lui la lacul meu. Văzându-mă. Şi nu fusese pregătit. M-am uitat înapoi la piscină. în plus, aveam senzaţia că acest loc era un sanctuar pentru el, chiar dacă alţii îl foloseau.
Aşa cum fusese lacul meu pentru mine. împărtăşirea asta era altceva pe care nu fusese pregătit să facă.

Până acum.

Am inspirat adânc, uimit şi... mişcat.

Nyktos m-a înfruntat. „Să-ţi arăt această piscină nu a fost singurul motiv pentru care te- am adus aici. îţi aduci aminte când am spus că există modalităţi prin care am putea scoate din nou patul din tine?

Fiecare parte din mine s-a concentrat pe asta în timp ce am depus ceea ce el împărtăşise gandeste-te mai târziu. „Da."

„M-am gândit că am putea încerca asta în dimineaţa asta. Şi acesta este un loc foarte puţini decât mă voi aventura. Deci, nu ar trebui să existe riscul ca altcineva să vadă exact de ce eşti capabil sau să fie prins din greşeală în focul încrucişat."

Excitarea a bâzâit prin mine, la fel ca o mică trepidare. „Sunt eşti sigur că nu te pot răni?"

El a dat din cap. „Este nevoie de ceva mai mult decât o explozie de pământ pentru a răni un Primai."

„Dar am făcut-o."

„A fost doar o înţepătură."

„Ţi-a răcit pielea din nou."

„A fost o înţepătură de gheaţă", a amendat el. — Nu mă vei răni, Sera. Nici măcar nu ştim dacă vei avea din nou o asemenea explozie." Ochii lui sclipeau. „Dar dacă te comporţi singur, atunci poate poţi merge la o baie."

„Dacă mă comport eu?" Sprâncenele mele s-au ridicat când am ignorat fiorul fericit pe care l-am simţit la perspectiva. — Ca un fel de copil pe care l-ai privit înfiorător mergând prin pădure?

„Da." Buzele lui tremurau. „Te-a făcut asta să simţi că poţi apela la esenţă?"

— Nu, dar m-a făcut să simt că ar trebui să te lovesc. Mi s-au îngustat ochii. — Tocmai ai încercat să mă îndemne să folosesc eather?

„Am făcut."

Am râs. „Oh, va trebui să faci mai bine decât atât. Este nevoie de mult pentru a mă

enerva." „Vreau să repeţi ceea ce tocmai ai spus şi să te întrebi dacă acesta este

adevărul", a răspuns

el.

Buzele mele strânse. „Lasă-mă să reformulez. Este nevoie de mult ca să mă enervez atât de mult. Am mult mai mult control decât îţi dai seama."

Mă aşteptam la un fel de – pe bună dreptate – răspuns sarcastic, dar a existat nici unul. Nyktos m-a privit câteva clipe. — Lasă-mă să-ţi văd pumnalul.

„De unde ştii că o am?"

— întotdeauna o ai, Sera. Predaţi-l." Făcu o pauză, întinzând mâna. „Vă rog."

„Urăsc când spui te rog", am mormăit, aplecându-mă şi întinzându-mă în interiorul tijei cizmei mele. Am scos pumnalul afară, îndreptându-mă.

„Ce lucru ciudat de urât."

L-am aşezat, primul mâner, pe palma lui. „Da, ai crede."

„Mulţumesc." Nyktos se întoarse brusc, aruncând pumnalul.

Gura mi s-a deschis în timp ce zbura prin aer, lovind peretele de deasupra mesei cu atâta forţă încât mânerul a vibrat. „Ce naiba?" Capul meu s-a îndreptat spre el. „Acum, doar mă enervezi."

Nyktos a zâmbit şi, de asemenea, a fost enervant. „în acest moment, esenţa este legată de emoţiile extreme. Va fi diferit odată ce urci, dar înainte de atunci, se poate manifesta atunci

când eşti foarte supărat sau frustrat. Durere extremă. Durere."
A început să mă înconjoare aşa cum făcuse în curte. „Am un sentiment dacă sunt cel mai bine

tu în luptă, vei fi destul de frustrat."

— Şl de aceea ml-al aruncat pumnalul într-un perete?

„Am aruncat pumnalul în perete pentru că nu vreau să fiu înjunghiat din nou şl nici nu vreau să-ml tunzi mal mult păr."

am deschis gura.

„Şl nici măcar să nu-ml spui că nu m-al înjunghia", a spus el. „Al vrea."

„Eşti aşa de priceput", am mormăit eu, urmărlndu-l.

Nyktos zâmbi. „Dacă suntem capabili să-l scoatem din nou din tine, atunci putem trece la utilizări mal controlate."

„Deci ce vom face?" M-am strecurat mal aproape de el. „Luptă corp la corp până când devin frustrat şl folosesc jarul?"

„Am Impresia că o să te obosim până atunci, dar acesta este planul."

Mi-am ridicat mâna dreaptă şl mi-am întins degetul mijlociu, chiar dacă adrenalina a crescut prin mine. Probabil că avea dreptate, dar am ratat antrenamentul. Luptă.

„în caz că nu ştii ce înseamnă asta, du-te la nalba."

Nyktos chicoti. „Dacă te porţi, poate că o să te trag în schimb."

Un strop de căldură complet nepotrivit a trecut prin mine când am văzut roşu. eu M-am dus la el, legănându-ml braţul

— în nimic.

M-am împiedicat în spaţiul gol în care stătuse el cândva, prlnzându-mă.

Am cautat.

Era la câţiva metri distanţă. „Va trebui să fii mal rapid decât atât."

Sufland o respiraţie deja agravată, m-am lansat spre el, lovind cu piciorul, dar nu am lovit decât în aer. Am început să mă întorc când am simţit o perle slabă în centrul spatelui meu. M-am învârtit, dându-ml cotul pe spate. Păşise din nou la câţiva metri de mine.

„într-o zi, am de gând să-ml bag pumnul în faţa ta," am avertizat.

Nyktos râse. „Asta înseamnă că nu al de fapt de gând să-ţi arunci viaţa?"

Strângând maxilarul, am mers înainte. Ştiam că mă batjocoreşte Intenţionat. Vroia să mă supăr şl începea să funcţioneze. „Ştii ce cred?"

„Hmm?" Nyktos î l aruncă privirea la căma ă, sco ând o bucată de scame

„Cred că continui să treci în umbră pentru că ştii că voi obţine un hlt dacă

nu o mai faci.”

„Ştiu.” Făcu cu ochiul. „Dar asta este mai distractiv.”

Nyktos a dispărut din existenţă exact în momentul în care eu m-am balansat, reapărând în spatele meu. A continuat aşa ceva timp şi am început să transpir. Nu m-am mişcat când l-am simţit în spatele meu, ştiind că va păşi în umbră înainte să pot răspunde.

„Te oboseşti deja?” întrebă Nyktos.

— Puţin, am şoptit.

Se auzi un ritm de tăcere. „Ar putea fi sacrificarea...”

M-am răsucit, dând afară. Am luat contact de data asta, punându-mi cizma în stomacul lui. Nyktos mormăi în timp ce se clătina înapoi. Ochi strălucitori i-au întâlnit pe ai mei. „Pură înşelăciune”.

Rânjind, am pornit spre el şi, de data asta, când a dispărut, am ştiut încotro se îndreaptă. M-am răsucit, ridicându-mi genunchiul. Nyktos blocat

El a tresărit pe sub răsuflare. „Nu vei fi niciodată suficient de rapid.” S-a mişcat, ajungând în spatele meu. Un braţ mi-a trecut în jurul taliei, învârtindu-mă afară. „Oricât ai încerca.”

M-am prins, împingând împletitura peste umăr, când ritmul cardiac începea să-mi crească. A păşit în faţa mea şi nu în spatele meu, aşa cum mă aşteptam – şi mi-a prins bărbia. Prinderea nu a fost deloc dureroasă. „Sunt un Primai.”

„Felicitări”, am scuipat, cuvintele stârnind o amintire care mi-a zumzeat jarul din piept când m-am întins spre el, dar de data aceasta, el era aproape de marginea piscinei.

Mi-am dat seama că asta făcea Taric. Când m-am luptat cu el în sala tronului. Mi -am adus aminte de asta m – a enervat. Pentru că atunci fusesem complet neajutorat. A lupta cu el nu avea sens. Nu fusesem suficient de rapid.
Aşa cum nu am fost aici. Crăpătura din pieptul meu a zumzăit, sentimentul devenind din ce în ce mai puternic pe măsură ce continuam, Nyktos batjocorind, iar eu fiind prea încet. S-a întâmplat iar şi iar până când pieptul şi pielea mi s-au simţit ca un foc.

Nyktos a păşit din nou în umbră. Apoi a fost în spatele meu, cu braţele lui prinzându-le pe ale mele înainte ca eu să pot respira.

— La naiba, am mârâit.

Chicotul lui a fost aspru în timp ce m-a tras înapoi pe pieptul lui dur.
„Acum, cum te-ai elibera de mine? Nu poţi ajunge la acel pumnal sau la orice altă armă, chiar dacă le-ai avea. Ce ai face?”

M-am încordat împotriva lui, reuşind doar să mă atragă mai aproape. „Ţipi tare?”
„Nu.”

„Cerşeşte?” am sugerat, încordându-mă când i-am simţit respiraţia pe o parte a gâtului meu.

„Sunt foarte puţine lucruri pentru care aş fi interesat să te aud cerşind, iar viaţa ta nu este una dintre ele”, a spus el. „Pot simţi că esenţa din tine se intensifică. Este acolo. încărcarea aerului. îl poţi invoca pe ether. Se va manifesta în energie care îmi poate rupe stăpânirea. Nu mă vei răni.”

Si eu am putut sa simt asta. Cuvânt cheie a fost avut. „Nu sunt îngrijorat să te rănesc.”

Respiraţia lui rece mi-a zdrobit coaja urechii. „Atunci ce te opreşte?”

„Acele câteva lucruri pentru care eşti interesat să mă auzi cerşind.”

Nyktos a mers în spatele meu.

Am zâmbit în timp ce îmi apăsam capul pe spate pe pieptul lui. Ştiam că ar trebui să mă concentrez, dar nu puteam să mă inspir din acel jar chiar dacă le simţeam puterea. Şi acum mă simţeam impulsiv.

Şi mai mult decât puţin nesăbuit.

— Pun pariu că pot ghici măcar unul dintre aceste lucruri, am spus.

Se auzi un ritm de tăcere. „Şi care ar fi asta?”

„Nu ştiu dacă ar trebui să o vorbesc.” Mi-am întors capul spre al lui. „Poate fi prea îndrăzneţ.”

„Nu există nicio parte din mine care să creadă că eşti îngrijorat că eşti prea îndrăzneţ.”

„Dar s-ar putea să mă găseşti că spun că este... distrage atenţia.”

Strângerea lui Nyktos asupra mea sa schimbat. M-a tras pe vârfurile degetelor de la picioare şi peste, la doar câţiva centimetri, şi am simţit duritate pe partea inferioară a spatelui.

„Sunt deja distras.”

Mi-am muşcat buza inferioară în timp ce căldura îmi inunda sângele. „Poate fi mai distras.”

„Spune-mi pentru ce crezi că aş vrea să te aud cerşind”, ordonă el, cu vocea plină de mătase şi umbre. „Sau tu eşti cel care nu ai devenit altceva decât vorba?”

Am râs, sunetul profund şi gutural când m-am întins cât am putut, apropiindu-mi gura de a lui. „ Penisul tău”, am şoptit, apoi mi-am pus piciorul pe al lui. Greu.

Nyktos mormăi, probabil mai mult de surpriză decât de durere, dar strânsoarea lui asupra mea s-a slăbit. M-am eliberat, răsucindu-mă din îmbrăţişarea lui. Cu faţa lui, m-am dat înapoi

peste pământul strâns şi piatra. „Aşa voi fi liber."

Eather i s-a infiltrat în ochi când acea gura plină şi luxuriantă se înclină în sus la colţuri. „Acesta este marele tău plan de luptă când nu ai acces la arme?
Vorbesc de cocoşi?"

„Dacă funcţionează, de ce nu?" Am privit creasta groasă vizibilă în pielea lui. „Şi cu siguranţă a funcţionat."

„Poate un pic prea bine."

„Chiar aşa?"

Nyktos nu spuse nimic în timp ce se îndrepta spre mine. Fiorul anticipării a pompat fierbinte prin mine, amestecându-se cu adrenalină. Am aşteptat până când nu s-a aflat la mai mult de un picior de mine, apoi m-am aruncat spre stânga mea, scufundându-mă sub braţul lui. S-a învârtit, prinzându-mă, nu mai păşi în umbră.

M-a tras de el încă o dată, cu spatele în faţă, cu un braţ încrucişat peste pieptul meu. — A fost mult prea uşor, Sera. Cealaltă mână a aterizat pe burta mea, făcându-mă să sar. „Nu cred că încerci serios să mă evadezi."

Mi-a tăiat respiraţia când mâna lui a alunecat în jos, peste şireturile care treceau de-a lungul faţă a jambierelor. „Ce crezi?"

Nu puteam să mă gândesc.

„Aş spune că este evident." Mâna lui şi-a continuat drumul în jos, strecurându-mi între coapsele mele. Un puls ascuţit de dorinţă m-a străbătut. „Ai vrut să fii prins."

Un gâfâit zdrenţuit m-a părăsit în timp ce degetele lui s-au apăsat pe centrul meu. „Nu-mi place să fiu prins." Şoldurile mi-au zvâcnit când degetele lui au început să se mişte în cercuri strânse. „Vreodată."

El a chicotit. „Mincinos."

Am minţit total. începeam şi eu să gâfâi şi asta nu avea nicio legătură cu antrenamentul. Tremurând, mi-am prins antebraţul peste piept, în timp ce degetele lui continuau să mă frece prin jambiere. „Deşi să fii prins în acest fel nu este chiar atât de rău." Am înghiţit un geamăt în timp ce degetele lui apăsau pe mănunchiul sensibil de nervi. „Toţi primarii luptă aşa?"

Sunetul pe care l-a scos Nyktos în spatele meu nu ar fi trebuit să mă entuziasmeze, dar a făcut-o şi am zâmbit. L-am tras de antebraţ în timp ce mi-am aruncat piciorul pe spate, învârtindu-l în jurul lui. M-am răsucit din greu, încercând să-l arunc.

„Mişcare greşită", mârâi el, ridicându-mă de pe picioare. Ne-a întors spre vechea masă de piatră. — Dar nici atunci nu cred că te-ai străduit foarte mult.

Am gâfâit în timp ce el m-a apăsat până când stomacul meu a fost la culoare cu masa. Picioarele mele abia au zgâriat podeaua când am început să mă răsturn, dar el s-a aşezat brusc pe mine, cu pieptul pe spatele meu şi picioarele lui s-au împletit cu ale mele. Şi-a aşezat antebraţul drept între obrazul meu şi piatră şi tot ce am putut vedea erau degetele lui albite şi pumnalul meu, unde era încă înfiptîn peretele de deasupra mea.

am fost prins în capcană.

Degetele mi s-au îndoit de piatra aspră în timp ce aşteptam ca panica să mă lovească şi să-mi strângă pieptul. Dar când am tras în aer, tot ce am putut gusta au fost citrice. Tot ce puteam simţi a fost Nyktos în spatele meu, pieptul lui ridicându-se şi coborând pe spatele meu, respiraţia lui tachinandu-mi obrazul şi şoldurileîmpinse de fundul meu. Panica nu m-a găsit deloc. Un potop fierbinte, şocant de dorinţă a făcut-o.

Pieptul lui Nyktos s-a ridicat brusc pe spatele meu. „Îţi place", a spus el, părând puţin uimit – poate şocat. Dar părea şi foarte interesat în timp ce a tras o mână de şoldul meu. „Îţi place aşa."

am fost prins în capcană. Dominat. Vulnerabil la capriciile lui. Şi mie... mi- a plăcut mai mult decât pur şi simplu . Am simţit că mă loveşte o dorinţă umedă, pentru că eram deschis la capriciile lui. El era cel care preia controlul.

„Pot gusta dorinţa ta." Buzele lui Nyktos m-au periat pe obraz. „Picant. Fumuriu." A mârâit în timp ce a împins cu şoldurile. M-am înfiorat la simţirea lui. „Nici nu trebuie să încerc să te citesc."

Degetele mi-au tremurat de piatră, când acea blestemată de mână a lui a găsitîncă o dată drum printre coapsele mele. Am închis ochii, smucindu-mă de degetele lui. „Eu... eu da."

„De ce?" În tonul lui era curiozitate, înmuiind momentan marginea tare ca granit a poftei din vocea lui. „Spune-mi."

Respiraţia pe care am luat-o a fost greu de pătruns în plămâni şi a avut totul de-a face cu felul în care m-a atins. „Eu..." am gemut în timp ce el tachina. „Nu ştiu."

„Cred că ştii." Mâna lui s-a dus la şireturile jambierelor mele, găsind nodul. Au fost câteva trage scurte, apoi talia s-a slăbit – la fel ca toţi muşchii mei. „Sau poate mă înşel şi tu nu ştii." îşi strecură mâna între clapele jambierelor şi sub lenjerie.

Apoi degetele lui apăsau prin umezeală, apăsând în mine. „Dar nu greşesc că îţi place aşa."

Cu siguranţă nu a fost.

Am scâncit când el a băgat degetul înăuntru. Apoi altul. Felul în care picioarele lui

Eram cuibărit între ai mei, eram deschis faţă de el şi nu puteam face nimic cu greutatea lui care mă ţinea jos. Un alt puls de dorinţă a trecut prin mine.

„îmi place...” am gemut în timp ce greutatea lui s-a aşezat mai mult pe spatele meu. Ale mele picioarele i-au strâns pe ale lui când am apucat mâna cu pumnii care se sprijinea pe masă.

„Precum ce?” Vocea lui era o şoaptă aprinsă la urechea mea. „A fi dominat?”

Am tresărit întregul corp în timp ce tensiunea s-a ondulat rău în groapa mea stomac. „îmi place... să-ţi depun .”

„La dracu.” Corpul lui tresări cu o expiraţie zdrenţuită. „Nu mi te supui niciodată”.

întorcându-mi obrazul, am deschis ochii, iar privirea lui mi-a prins imediat privirea. „Supun acum.”

Eather a sângerat în venele obrajilor lui când degetele lui s-au oprit în mine. „Asta vrei? Acum? Ca aceasta?”

Obrajii mi s-au încălzit. „Cred că poţi simţi că este.”

Degetele lui s-au ondulat uşor în mine, trăgând din mine un strigăt ascuţit de plăcere. „Eu pot.”

am înghiţit. „Ştiu că pot lăsa să se întâmple asta”, am şoptit şi nici măcar nu eram sigură dacă a înţeles ce spuneam. Ce am vrut sa spun.

Nyktos s-a liniştit, apoi a împins o dată, de două ori cu degetele şi apoi mi le-a strecurat. „Cred ca inteleg.”

A făcut el? A înţeles că îmi doream — nu, că aveam nevoie de control în viaţa mea? în deciziile pe care le-am luat, oricât de mari sau mici? Că nu aş fi dominat în conversaţie, nici nu m-aş supune autorităţii sau în luptă.

Dar cu el, cu asta? Am putut. Aş putea să dau drumul şi să fiu luat dacă voiam pentru că ştiam că sunt în siguranţă cu el. Pentru că eu... am avut încredere în el. Privirea lui a ţinut-o pe a mea în timp ce mi-a împins jambierele şi lenjeria până la genunchi, cât de departe puteau ajunge. Nu şi-a îndepărtat privirea în timp ce şi-a desfăcut pielea, împingându-le în jos suficient de mult încât acum îşi ţinea penisul în mână. Nici nu am clipit când am simţit capul pe fundul meu şi apoi am împins în mine.

Am ştiut atunci, fără îndoială, că a înţeles.

S-a aplecat peste mine, pieptul sărutându-mă pe spate în timp ce penisul lui mă întinde, mă umple.

Şi asta nu semăna deloc cu ultima dată.

Sau vremurile de dinainte.

Nyktos m-a luat din spate, trupul lui mare ţinându-mă în cuşcă la fiecare lovitură

a mers mai adânc, aproape pedepsind în plăcerea lui. Fixată în timp ce eram între el şl piatră, nu mă puteam mişca. Şl ml-a plăcut controlul total pe care îl avea, dominaţia brută a ţinerii sale şl împingerile lui care făceau plăcerea să se ascuţl şl să bată sălbatic. Respiraţia l-a Ieşit în mormăituri scurte pe obrazul meu, în timp ce unghiile îmi înflpseră în mâna lui.

Poate că plăcerea de a construi a fost cea care ml-a slăbit limba. Sau Izolarea încăperii de până acum sub pământ cu zgomotul moale al apel din piscină şl libertatea de a nu avea nevoie de control. Orice ar fl fost m-a făcut să şoptesc cereri scandaloase în respiraţiile noastre comune. Cuvinte pe care nu le-am mal spus altuia înainte.

Mal tare.

Ia-mă.

Dă-mi naiba.

Şl a făcut-o. M-a luat din ce în ce mal tare şl mal repede, m-a tras. Mâna de sub a mea s-a desfăşurat şl degetele lui au trecut prin ale mele. M-a ţinut de mână în timp ce şoldurile lui s-au cufundat şl s-au răscolit de ale mele, Iar respiraţia lui a părăsit obrazul meu. Singurul avertisment pe care l-am avut a fost perla nasului lui şl apoi am simţit o zgârietură pe o parte a gâtului. Nu ml-a străpuns pielea şl nici nu ml-a tras sângele, dar simţirea colţilor lui, ascuţiţi şl gata la vena mea, m-a trimis peste margine. Eliberarea a fost aproape prea mare. M-am spulberat într-un mod care s-a limitat la durere, Iar el a urmat-o, strângându-şl trupul atât de strâns de al meu, încât nu mal era spaţiu între noi. Nimic.

Corpul lui Nyktos a continuat să se cutremure în timp ce a încetinit în spatele meu, presiunea colţilor lui împotriva pielii mele neîntrerupte s-a diminuat în timp ce el a şoptit: „Eşti mereu în siguranţă cu mine, Llesa”.

Capitolul 25

Probabil că m-am comportat foarte bine, pentru că ceva mai târziu, am ajuns la piscină.

Apa de la miezul nopţii era mai caldă decât lacul meu, dar încă era răcoritoare când mi-am traversat piscina alunecoasă sub privirea atentă a lui Nyktos. A rămas aproape de parcă s-ar fi temut că mă voi aventura prea departe şi mă înec. M-am întrebat dacă mineralele despre care vorbea mi-au uşurat muşchii răniţi în timp ce mă lăsam să alunec sub suprafaţă, iubind senzaţia de apă care îmi curgea peste faţă şi peste cap.

Sau poate a fost orgasmul. Am zâmbit sub apă. Ar fi putut fi ambele. Am rămas scufundat, cu ochii închişi şi cu braţele întinse, plutind...

Un piept rece l-a atins pe al meu, surprinzându-mă. Braţele lui Nyktos s-au încrucişat în jurul taliei mele, ridicându-mă. Ochii mi s-au deschis când capul mi-a spart suprafaţa. Strângându-l de umerii, l-am târât într-o gură de aer în timp ce ridicam privirea spre el.

Mi-a luat părul ud tencuit pe obrajii mei de pe faţă.

„începeai să mă îngrijorezi."

„îmi pare rău." Faţa mi s-a încălzit. Nu mă gândisem cum trebuie să arate pentru altcineva să mă ţin sub apă. „Nu credeam că am stat atât de mult timp."

Ochii lui i-au cercetat pe ai mei. „Au fost aproape două minute."

Sprâncenele mele s-au ridicat. — Ţineai evidenţa timpului?

A încuviinţat din cap, coborându-şi braţul de pe talia mea în timp ce şi-a tras mâna de-a lungul maxilarului meu. „De ce faci asta?"

„Eu... chiar nu ştiu." Mi-am mu cat buza în timp ce m-am întors înapoi. Apa era până la piept aici pe mine, dar pe Nyktos, abia îi ajungea la buric şi îi distrage atenţia când apa i-a alunecat părul pe spate şi i-a curs pe piept. „Este doar ceva ce am făcut de când eram copil", am spus, sprijinindu-mi braţele pe marginea zidului rece de piatră. „Poate că am început să o fac pentru că în loc să simt că nu pot să respir, de fapt o controlam şi nu mă controla pe mine? Nu ştiu. Dar m-a făcut să mă simt în control. Nu slab sau aşa ceva." Am ridicat din umeri în timp ce Nyktos a rămas tăcut. „Din nou, nici măcar nu sunt sigur că are sens. Este doar un obicei ciudat al meu." Mi-am curăţat

gât. „Deci, oricum, cred că azi a fost un eşec."

„Nu chiar." Apa se agită în timp ce el se apropia. „După cum ţi-am spus, am simţit esenţa în tine. Sincer, probabil l-am simţit în pădure în noaptea aceea, dar am fost..."

M-am uitat înapoi pentru a-l vedea scufundându-se sub apă şi apoi reapărând câteva secunde mai târziu, ridicându-se ca zeul primordial care era. M-am prins puţin să văd muşchii de pe piept şi bicepşi făcând tot felul de lucruri interesante, în timp ce îşi ridica braţele pentru a-şi trece mâinile peste faţă şi a-şi împinge părul pe spate.

— Cred că o putem extrage, spuse el, alăturându-se la perete. S-a uitat peste. „Trebuie să-ţi aminteşti că nu se întâmplă des ca zeii să-şi poată folosi eatherîn aşa fel în timp ce sunt în Culling. Eşti deja cu mult înaintea jocului."

Dând din cap, mi-am sprijinit bărbia pe braţ. „Dar nici nu ar trebui să fiu în joc."

„Există asta." Nyktos rămase tăcut câteva clipe. „Ţi-am spus vreodată despre Lathan când era mai mic?"

Nu avea. Am clătinat din cap.

„Ar avea aceste... senzaţii ciudate. întotdeauna veneau noaptea, chiar când era pe cale să adoarmă", mi-a spus el, sprijinindu-şi bărbia pe braţ ca şi cum eram eu. „Şi fără avertisment, ar simţi această presiune bruscă în piept şi gât. De parcă n-ar putea respira."

m-am liniştit.

„A fost întotdeauna rapid şi brusc, făcându-l să înghită după aer. A spus că atacurile vor veni în vrăji, câteva nopţi la rând, şi apoi nu va avea nimic timp de săptămâni. Obişnuia să se teamă că o sekya îl vizitează."

„O ce?"

S-a uitat la mine. „Este o creatură care poate fi găsită în Abis şi care se angajează într-o anumită formă de tortură. Ei stau pe pieptul tău şi îţi fură eather prin respiraţie."

„Ce naiba?" am mormăit, tremurând.

Nyktos chicoti. „Tatăl meu nu i-a permis niciodată ca sekya să părăsească Abisul. Lathan ştia asta, dar era singurul lucru care avea sens. S-a întâmplat ani de zile, dar nu am observat niciodată până în noaptea în care l-am văzut făcând asta – smucitură de parcă s-ar fi trezit brusc, găfând după aer. Nektas a fost cu noi.
Am văzut şi eu. L-a învăţat pe Lathan tehnici de respiraţie similare cu ceea ce te-am văzut făcând."

„El... ştia el ce a cauzat atacurile?"

„Lathan nu a fost niciodată sigur, dar Nektas a spus că a crezut că este anxietate. Că, chiar dacă Lathan nu se gândea la nimic când adoarme, lucrurile la care s-a gândit în timpul orelor de veghe îl ajungeau din urmă când mintea lui era...”

„Linişte?” Am şoptit.

Privirea lui a pâlpâit din nou spre mine. „Da.”

M-am confruntat cu pereţii camerei, îndoiala începând să se strecoare în mine. „încerci să-mi spui că un godling a avut probleme cu anxietatea? Sau încerci să mă faci să mă simt mai bine că am speriat fără un motiv întemeiat?

„în primul rând, nu cred că te sperii. în al doilea rând, ceea ce te face să simţi că nu poţi respira nu este un motiv nici bun, nici rău. Pur şi simplu este, spuse el şi mi-am arcuit o sprânceană. „Şi, în sfârşit, faci să pară imposibil ca Lathan să fi avut anxietate.”

„Pentru că o divinitate este puternică. Puternic. Tot ceea ce.”

„Ai în tine jar de viaţă. Jăratic primar.” Piciorul lui l-a periat pe al meu sub apă în timp ce şi-a înclinat corpul spre mine. „Esti puternic. Lathan a fost la fel de nesăbuit de curajos ca şi tine. Nimic din toate astea nu are nimic de-a face cu mintea.”

Curajos.

Puternic.

Am deschis gura, dar am tăcut câteva clipe. „A... am făcut-o Te-ai oprit vreodată înainte ca el... înainte să moară?”

„Au fost ani în care nu le-a experimentat. La un moment dat, s-au întors.” Mi-a smuls mai multe şuviţe de păr care erau lipite de braţul meu şi mi le-a drapat pe spate. „Dar le-a gestionat odată ce a acceptat că nu era o sekya care vine după el.”

Mi-am îngropat bărbia între braţe. „Când eram mai tânăr, îmi ţineam respiraţia ori de câte ori mă simţeam aşa, nu doar când eram sub apă.” Faţa mea se simţea din nou fierbinte. „Asta a fost înainte ca Holland să înţeleagă asta. Ai crede că asta ar fi înrăutăţit senzaţia de a nu putea respira, dar eu am avut cam reacţia opusă. Nu ştiu de ce.”

„Nici eu nu ştiu de ce corpul şi mintea fac ceea ce fac în jumătate din timp”, a spus el. Şi din anumite motive, asta m-a făcut să zâmbesc puţin. „Nu cred că vreunul dintre Primişti. Dar dacă te ajută să faci asta şi nu te răneşte, fă ceea ce trebuie să faci.” Şi-a coborât capul spre al meu. — Oricum, nu eşti slab, Sera. Nu fizic, dar mai important, nu mental. Eşti unul dintre cei mai puternici oameni pe care i-am întâlnit vreodată, muritor sau nu.”

Vârfurile degetelor lui au zgâriat curba braţului meu. „Cu sau fără jar."

Crăpătura din piept mi-a pulsat. Un nod de emoţie mi s-a umflat atât de repede în gât, încât chiar dacă aş fi ştiut cum să răspund la asta, nu aş fi putut. Partea din spate a gâtului mi-a ars când am clipit rapid, îndepărtând umezeala despre care ştiam că nu are nimic de-a face cu a fi în apă. Ştiam că probabil proiectam orice sentimente dezordonate au apărut, dar el spusese că sunt puternic. Nu jarul. Pe mine. Şi asta conta.

Pentru că mi-a amintit că am contat.

împingând de perete, m-am întors de la Nyktos şi m-am lăsat să strecoare sub apă înainte ca nodul emoţiei să se hotărască să facă apariţia sub formă de lacrimi fierbinţi şi grase. Nu ştiam cât timp am stat sub, dar Nyktos nu a venit după mine de data asta. El aştepta când am reapărut, totuşi.

Privind. Ochii ni s-au întâlnit.

„încep să cred că s-ar putea să ai un pic de sânge ceeren în tine linie de familie, spuse el cu un rânjet slab.

„Taci." Am împins o mână prin apă, trimiţând un mic val pe piept.

El a ridicat sprâncenele. „Tocmai m-ai... împroşcat?"

am ridicat din umeri. „Pot fi."

Nyktos s-a uitat la mine câteva secunde şi apoi şi-a pus palma deasupra apei. Nu şi-a trecut mâna prin el aşa cum am făcut-o eu. S-a auzit o încărcare în aer, iar apoi apa a început să se ridice sub palma lui, transformându-se într-un mic ciclon. Mi-a rămas gura căscată în timp ce apa continua să se învârtească, pâlnia crescând din ce în ce mai lată până când nu l-am mai putut vedea în spatele ei.

„Ştiu că eşti impresionat de tăcere", a tras el din spatele pâlniei, „dar aş închide gura aia dacă aş fi în locul tău."

Mi-am închis gura. Asta a fost tot ce am putut face în timp ce ciclonul de apă s-a arcuit şi s-a răsturnat. Un sunet pe jumătate ţipăt, pe jumătate râs m-a părăsit în timp ce pâlnia a coborât, aruncându-mă de parcă aş fi fost prins de o furtună puternică. M-am clătinat înapoi, împingându-mi părul de pe faţă. „Bine, nu e corect."

„Ştiu."

Rânjind, m-am apropiat de el. „Fă-o din nou."

Nyktos râse. „Atât de solicitant."

Dar a făcut-o din nou. Şi din nou. Atrăgând apa în mai multe pâlnii mici şi în altele mai mari, care şi-au schimbat formele de la o creatură înaripată la un lup mare, în cursă, care biciuia apa piscinei într-o frenezie spumoasă, eu

a fost la fel de uimit, amuzat şi complet încântat de Nyktos, când în din urmă mi alăturat în centrul piscinei, ţinându-mi un braţ bine în jurul taliei mele, întimp ce apabiciuia înainte şi înapoi în jurul nostru. Nu pentru că ar putea crea astfel de lucruri din apă, ci pentru că el, un Primai al Morţii, a jucat.

Pe măsură ce timpul nostru singur s-a încheiat încet, dar prea repede, am simţit din nou acea schimbare vizibilă. Acea schimbare intangibilă dintre noi în timp ce a luat prosoape de pe un raft din spatele camerei. în mine în timp ce mă îmbrăcam, mi-a fost greu să-mi ţin ochii de la el şi de zâmbetul de pe chipul meu. în el, în liniile relaxate ale trăsăturilor lui care îl făceau să pară atât de tânăr, în timp ce îşi făcea timp să-mi şteargă apa din păr. Şi nu m-am putut abţine să nu cred că mi s-a părut... mai mult.

Că ne -am simţit mai mult.

Mi-am petrecut restul zilei cu tinerii draken şi cu Aios şi, chiar dacă nu mi-am petrecut dimineaţa antrenându-mă şi apoi jucându-mă în piscină, orele petrecute încercând să-l împiedic pe Jadis să încerce să zboare sau să incendieze ceva unul pe altul, minute m-ar fi epuizat suficient.

Un moment în care să respir pur şi simplu, fără teama că ceva nu merge în regulă epic, a venit doar când Jadis s-a grăbit spre locul în care stăteam eu pe canapea, ridicându-şi braţele subţiri şi scufundate spre mine. M-am aplecat s-o ridic, darîntr-o strălucire argintie sclipitoare, ea s-a mutat în forma ei de muritor, chiar atunci şi acolo, goală ca în ziua în care s-a născut.

Ceea ce l-a făcut pe Reaversă scârţâie şi să se arunce din cameră mai repede decât îl văzusem vreodată zburând. Am vrut oarecum să-l urmăresc în timp ce Ector şi-a băgat capul în cameră, a văzut ce s-a întâmplat şi s-a întors imediat în sală, evident că nu dorea nimic de- a face cu ceea ce se întâmpla.

Din fericire, Aios era pregătită pentru goliciunea improvizată, scoţând o cămaşă de noapte albastră şi reuşind să o tragă peste capul cu părul negru al lui Jadis, în timp ce ea aproape că se târa în braţele mele şi îşi îngropa faţa în părul meu. A ieşit în câteva secunde.

„Aş vrea să pot adorm atât de uşor.” Aios se lăsă pe podea lângă farfuriile cu resturi de mâncare. Reuşisem să-l fac pe Jadis să mănânce dintr-o furculiţă

din nou, dar dacă mi-aş fi luat ochii de la ea mai mult de o secundă, probabil că aş fi pierdut un deget. „Şi nu-ţi face griji că o trezeşti." Palatul s-ar putea prăbuşi peste capul nostru, iar ea ar dormi prin el.

„Trebuie să fie frumos." M-am rezemat de braţul canapelei în timp ce mă uitam în jos la valurile întunecate ale părului ei. „Mă întreb de ce sa schimbat. Am văzut-o dormind în forma ei drakenă."

„Nimeni dintre draken nu doarme în forma lor muritoare decât dacă se simte în siguranţă." Aios îşi dădu o şuviţă de păr roşu-vin înapoi de pe faţă în timp ce îşi încrucişa picioarele. Am observat că umbrele dispăruseră puţin din ochii ei. „Mai ales ca tineri. Deci, înseamnă doar că se simte confortabil cu tine."

„Oh," am murmurat, aruncând din nou privirea spre Jadis. Ea întoarse uşor capul, dezvăluind un obraz trandafir în timp ce îşi ţinea mâinile strânse în jurul părului meu. Genele ei erau incredibil de groase. „Cred că este părul meu. Nektas a crezut că culoarea i-ar putea aminti de mama ei.

„Are sens." Zâmbetul lui Aios era slab în timp ce se uita la drakenul adormit. „Este oarecum trist, dar şi puţin dulce, dacă este cazul." Ea şi-a ridicat privirea spre mine. „Nu am apucat să te întreb cum te descurci cu întârzierea încoronării şi cu ştirile citaţiei."

Ţinându-mi braţele încrucişate în jurul lui Jadis, mi-am înclinat capul pe spate. „Chiar nu im-am lăsat să mă gândesc prea mult la asta", am recunoscut cu un rânjet ironic. „Probabil că nu este cea mai bună metodă, dar nu poate fi schimbată."

„Nu, nu se poate."

Am dat din cap, chiar dacă am putea schimba lucrurile dacă l-am putea găsi pe Delfai înainte ca Kolis să ne cheme. Totuşi, dacă nu am făcut-o, şi eu arătam ca Sotoria... N-am spus nimic din toate astea. Aios nu era conştientă de acea parte şi dacă ştia că sunt graeca lui Kolis, eram sigur că acele umbre se vor întoarce. Dar nu îmi permiteam să mă opresc asupra asta. Oricare dintre ele. Dacă aş face-o, aş fi o epavă.

Zgomotul paşilor care se apropiau ne-a atras atenţia asupra uşilor. Am reuşit să păstrez orice surpriză din expresia mea. Reaver se întorsese, acum sub forma lui muritoare. Purta pantaloni largi, de culoare închisă şi o cămaşă de corp simplu şi purta în mâini un sul de ceva alb.

Părul blond şi-a ascuns majoritatea trăsăturilor unghiulare când a ajuns acolo unde stăteam noi, în genunchi lângă canapea. — îşi va dori pătura, spuse el cu vocea aceea ciudat de serioasă. Un ton care părea mult prea matur pentru un copil care nu părea mai în vârstă de zece ani.

— E foarte atent din partea ta, Reaver, spuse Aios.
Ridică un umăr mic în timp ce întindea pătura moale peste cea a lui Jadis

umerii cu ajutorul meu. Odată ce a fost sigur că era acoperită, s-a aşezat pe podea lângă noi.

Am aruncat o privire spre Aios.

Ea zâmbi.

Reaver s-a uitat la mine cu nişte ochi de rubin aşteptaţi de parcă ar fi aşteptat. Pentru ce, cu adevărat habar n-aveam şi mi-am amintit rapid cât de groaznic eram cu copiii.

„Doriţi ceva de mâncare?" Aios luă un castron de amestecat fructe. „Sunt încrezător că Jadis nu a avut mâinile ei în asta."

Am pufnit încet în timp ce Reaver a ezitat şi apoi a dat din cap. Fructul era probabil singurul aliment pe care Jadis nu avea degetele ei – degete lipicioase care erau acum înfăşurate strâns în jurul părului meu. „Ştii când se întoarce Nektas?"

„Mai târziu", a răspuns Reaver în timp ce ronţăia o bucată de căpşuni. „Cred că s-a dus la Vathi să o viziteze pe Aurelia".

„Aurelia?" am murmurat, reţinând un căscat.

— E o draken la Curtea lui Attes, răspunse Aios, aruncându-mi o privire. „Am întâlnit-o de câteva ori. E destul de drăguţă." Ea îi turnă lui Reaver un pahar cu apă, ceva ce el nu reuşise să bea cu Jadis urmărindu-l în jur.
Ochii ei i-au întâlnit din nou pe ai mei pentru scurt timp. — Mă întreb dacă verifică să vadă dacă a auzit ceva despre acel draken care a venit aici.

Asta ar avea sens.

„Nu ştiu." Reaver luă şerveţelul pe care i-o întinse Aios, lăsându-l să cadă pe un genunchi îndoit. „Dar cred că Nek este drăguţ cu ea."

Sprâncenele mele s-au ridicat, la porecla şi la ideea că Nektas este dulce asupra oricui când era clar că era încă îndrăgostit de soţia lui.

Aios zâmbi către băiat. „Şi de ce ai crede asta?"

Reaver a ridicat din umeri când a terminat o felie de pepene galben. „Zâmbeşte mereu ori de câte ori este menţionat numele ei."

„Asta nu înseamnă că este drăguţ cu ea", a spus Aios.

A întins-o cu o privire foarte serioasă. „Atunci de ce zâmbeşte Bele când cineva îţi spune numele?"

Am zâmbit în timp ce faţa lui Aios s-a îmbujorat cu aproximativ o duzină de nuanţe de roz, gândindu-mă la felul în care îi văzusem pe cei doi interacţionând unul cu celălalt. M-am gândit că ar putea fi ceva între ei.

„Asta pentru că Bele este proastă." Aios şi-a dres glasul. — Nyktos a plecat cu el?

Inima mi-a sărit imediat, iar faţa mea a simţit că ar fi probabil vreo duzină de nuanţe de roşu. M-am concentrat să frec centrul spatelui lui Jadis.
în timp ce Reaver ia spus lui Aios că l-a văzut pe Primai afară, lucrând cu gardienii, apoi a început să o întrebe de ce unii pepeni sunt dulci şi alţii acri, m-am uitat la tavanul negru şi lucios.

Nyktos.

l-am repetat numele de nenumărate ori în mintea mea şi, de câte ori l-aş spune, numele nu mi s-a potrivit. Ştiam de ce şi a fost vina lui Nek .

Pentru că la un moment dat, am început să-l văd pe Nyktos aşa cum îmi doream.

Şi asta părea o problemă pentru că gândirea la el ca Nyktos se simţea înţelept. Mai puţin. Nu mai mult. Nyktos era chiar acum, plăcere de dragul plăcerii, şi acesta era cel mai sigur mod de a naviga în această uniune cu el. Nu exista nicio garanţie că orice ştia acest Delfai despre îndepărtarea jarului va funcţiona. Chiar şi aşa, încă nu era nicio promisiune de viitor, până când nu ne-am ocupat de Kolis şi am restabilit un fel de ordine în Iliseeum.

Şi gândindu-mă la el ca Ash, se simţea prea mult ca posibilităţi nesfârşite. Ash simţea mai mult şi nu putea fi niciodată mai mult cu el.

Jadis s-a clătinat puţin în timp ce pieptul meu s-a strâns. M-am întrebat pentru a suta oară ce fac exact aici, trecând printr-un plan îndoielnic când aveam o datorie, un destin. Când oamenii mureau pentru că eram aici. Şi dacă Kolis a descoperit vreodată toată chestia cu sufletul? Ar face exact cum a avertizat Penellaphe.

Presiunea a crescut pentru că eu... ştiam de ce nu făcusem o altă încercare de a scăpa. Nu pentru că mi-era frică să fiu prins din nou. Nu a fost din cauza planului. Acesta a fost motivul pentru care doreşte ca planul său să funcţioneze. Existau toate motivele evidente – oprirea lui Kolis, sfârşitul Putregaiului şi restabilirea lui Nyktos la destinul său de drept de Rege al Zeilor. Dar am avut alte motive, pur egoiste cele.

Nu am vrut să fac ceea ce ar trebui să fac pentru a-l slăbi pe Kolis.

în schimb, îmi doream un viitor al meu, unul în care să încerc să păstrez acea parte din mine bună, la fel cum a făcut Nyktos. Un viitor care a avut mai multe momente precum cele pe care le petrecusem cu el mai devreme. Momente de pace. îmi doream ani ca şi prietenul lui Lathan, în care să nu se chinuie să-şi găsească respiraţia când lucrurile deveneau copleşitoare. Poate chiar momente ca acesta, în care am ţinut în braţe un copil adormit, unul care era al meu. îmi doream un viitor unde eram

Am încercat să opresc gândul să se termine, dar era prea târziu. Motivul din spatele a ceea ce îmi doream era deja pe deplin format, iar cel mai ciudat, cel mai terifiant lucru mi-a trecut prin minte când îl ţinem pe Jadis mai aproape .

Nyktos... era tot ceea ce ştiam deja – un Primai al Morţii care a vrut să le ofere Umbrelor şansa de a înfrunta dreptatea sau mântuirea în loc de nimicul morţii finale. îi păsa şi se gândea la ceilalţi, chiar şi cu mare risc pentru el însuşi. Ceea ce făcuse pentru Saion şi Rhahar şi pentru nenumăraţi alţii era o dovadă nu numai pentru asta, ci şi că reuşea să încerce să fie bun. Inspiră.

Nyktos era un protector cu mult mai mult de un os decent, dar unele dintre ele care mi-a aparţinut şi numai mie.

Nu aveam nevoie de el să demonstreze asta pentru că o făcea deja, acum trei ani, când a refuzat să mă ia ca Consoartă. Pur şi simplu nu îmi dădusem seama atunci şi zeii ştiau că nu ieşise aşa cum se aşteptase el, dar dorise să-mi dea libertate. Ţine. Şi a dovedit-o iar şi iar de atunci, când m-a împiedicat să mă ucid în Luxe şi nu mi-a atins niciun fir de păr pe cap când l-am înjunghiat în inimă. îl oprise pe Tavius când nimeni altcineva nu ar fi vrut sau nu putea. îmi salvase viaţa din nou dându-mi un antidot rar la o toxină mortală şi a făcut-o înainte de a-şi da seama de jar. O doborâse pe mama mea cu câteva crestături şi apoi câteva. Apoi a mai fost ceea ce a susţinut Rhain după ce cimerianul a ajuns la porţile Rise. Sacrificiul necunoscut Nyktos a negat. Expiraţi.

Chiar şi după ce aflase ce plănuisem, a dovedit-o. Nimeni, nici măcar eu, nu l-ar fi învinuit pe Nyktos dacă m-ar fi închis într-una dintre acele multe celule pe care le văzusem mai devreme. Dar nu a făcut-o. Fusese furios, pe bună dreptate, dar furia nu durase.

Ştiam asta. La urma urmei, mi-a dat sângele lui pentru că nu voia să mă vadă suferind.

Nektas avusese dreptate.

Nyktos a înţeles acţiunile mele. Le -a acceptat. Două lucruri chiar şi eu ştiam că sunt mult mai importante decât iertarea. Nyktos mă cunoştea. M -a auzit.
Şi s-a asigurat că am înţeles că o parte din mine este bună. Că nu m-a văzut ca pe o fantomă. Sau un monstru. M -a văzut, ca pe cineva puternic şi curajos, cu sau fără jar, şi acum ştiam că spusese adevărul când pretindea că este mai supărat pentru ceea ce credea a fi lipsa mea de respect faţă de viaţa mea. Că îi păsa, în ciuda hotărârii sale de a nu mă vedea ca ceva mai mult decât un Consort doar cu titlu. în ciuda incapacităţii sale foarte reale de a iubi. Şi din cauza

asta, toate astea...

am vrut mai mult.

Am vrut să fiu soţia lui.

Partenerul lui.

Regina lui.

Am vrut să fiu consoarta lui Nyktos.

Fiind teamă că Jadis cădea, braţele mele s-au strâns în jurul ei din instinct, când am devenit conştientă că greutatea ei s-a scăpat din piept.

„Eîn regulă. O am acum."

Ochii mi s-au deschis de confuzie la sunetul vocii lui Nektas. Stătea la şoldul meu, descurcând cu grijă degetele fiicei sale de părul meu. Era clar că încă dormea, cu picioarele moale, deşi strângerea pe părul meu era încăpăţânată.

„Nu vrea să dea drumul", remarcă Nektas cu un rânjet slab.

Dându-mi seama că trebuie să fi adormit, am aruncat o privire spre podea. Aios şi vasele dispăruseră. Privirea mea s-a îndreptat spre locul în care Reaver era ghemuit pe scaunul de lângă canapea, cu ochii deschişi, dar somnoros.

„Nu am văzut-o niciodată dormind atât de mult." Reaver şi-a frecat obrajii cu pumnul. „Vreodată."

Mai exact de cât timp dormim? Nu eram sigură şi nici nu conta pentru că mi-am dat seama şi că pieptul îmi fredona slab, adică un singur lucru. Privirea mea s-a întors înapoi la mâinile lui Nektas. Nyktos a fost aici. în această cameră.

Tot ce mă gândisem înainte să adorm mi-a revenit în grabă. Ceea ce ştiam. Ce mi-am dorit. O, dumnezei. Inima îmi bătea peste tot şi eram la o secundă să-mi smulg părul şi să fug din cameră de parcă m-aş fi trezit şi m-aş fi găsit o sekya aşezată pe pieptul meu. Ar putea fi o reacţie puţin extremă, dar nu ştiam ce să cred despre toate astea. Ce să faci sau cum să acţionezi. Dorinţa a ceva ce aş putea avea îmi era străină. Pentru că la fel ca Nyktos, mi-am petrecut o viaţă doar existând şi dorinţa simţeam că trăiesc.

Şi asta m-a speriat şi mai tare, deoarece existau şanse foarte mari să o fac

strica un posibil viitor – dacă s-a dovedit a fi unul – cu Nyktos. Una care ar putea fi reală. Nu am fost doar o persoană dezordonată. Eu eram mizeria . Eram temperamentală . Violent, încăpă ânat. Predispus la dispoziţie, anxios într-o secundă şi prea încrezător în următoarea. Abia mă puteam descurca cu mine în majoritatea zilelor, dar îmi doream ca Nyktos să se poată descurca cu mine. Respiraţia mi-a şuierat când Nektas a lucrat cu degetele lui Jadis, cu excepţia unei ultime încurcături.

„Asta e vina ta", am mormăit pe sub răsuflarea mea.
Mâinile lui Nektas se opriră. „Ce este?"

„Totul", am mormăit eu. „Cu excepţia situaţiei actuale cu Jadis şi părul meu."

„A trecut mult timp de când cineva m-a învinuit pentru aproape orice, în timp ce habar n-aveam ce am făcut." A apărut un zâmbet întrebător. „Ciudat, cred că mi-a ratat asta." Ochii lui Nektas s-au ridicat spre ai mei – m-am înţepenit.

Ochii lui străluceau într-o nuanţă de albastru atât de strălucitoare şi intensă încât semănau pentru scurt timp cu safire lustruite înainte de a reveni la nuanţa roşu intens pe care o cunoşteam.

„Ochii tăi", i-am şoptit când în cele din urmă a eliberat mâna fiicei lui de părul meu, ţinându-i pe ea şi pătura ei de pieptul lui lat. „Nu sunt sigur dacă ştii asta, dar şi-au schimbat culoarea pentru câteva secunde."

Totul despre Nektas s-a schimbat într-o clipă. Zâmbetul dispăruse. Trăsăturile i s-au ascuţit pe măsură ce crestele slabe ale solzilor deveneau mai proeminente.

„Ce culoare s-au întors?"

„Albastru." M-am uitat la Reaver, care arăta de parcă era încă pe jumătate adormit. „Un albastru foarte strălucitor, intens." Am crezut că pielea lui şi-a pierdut puţin din nuanţa bogată şi arămie pe care o avea de obicei, dar nu eram sigură. „Este normal?"

— Uneori, murmură el, apoi se aplecă înainte. Mi-a apăsat un sărut rapid pe frunte, uimindu-mă în tăcere. „Vă mulţumesc că veţi avea grijă de tineri."

L-am privit pe Nektas ridicându-se, nu eram sigur cum îi veghesem, dacă nu conta adormirea. Reaver a strigat de pe scaun când Nektas a păşit într-o parte şi apoi l-am văzut în sfârşit.

Nyktos se sprijini de peretele gol, cu braţele încrucişate peste tunica gri închis în care trebuie să se fi schimbat. Capul lui era înclinat într-o parte şi nu mă mai gândeam la schimbarea culorii ochilor pentru că expresia feţei lui era moale şi caldă.

Nektas s-a oprit pe lângă Primai, vorbind prea jos pentru ca eu să aud. Tot ceea ce

Nektas i-a spus că l-a făcut pe Nyktos să împingă de pe perete. Braţele i s-au desfăşurat când s-a uitat la mine.

Am rezistat imboldului de a mă clătina între perne.

Nektas dădu din cap la ceva ce spusese Nyktos, apoi se întoarse către Reaver. Băiatul mi-a făcut un mic semn, apoi trio-ul a dispărut în hol.

Eram singuri, iar Nyktos mergea spre mine. Eram o mizerie, reuşind doar să mă ridic când venea la mine, luând locul pe care îl ocupase Nektas în timp ce mă ocupam să îndrept poalele vestei mele.

„Văd că cuiva îi place părul tău la fel de mult ca mie."

„Da," am şoptit şi asta a fost tot ce am spus.

Se auzi un ritm de tăcere. „Esti bine?"

„Eu... cred că părul meu este lipicios." închizând ochii, mi-am ordonat să o iau împreună. Nu avea niciun motiv să mă comport atât de ciudat. Epifania mea mare, inutilă, nu l-a schimbat pe Nyktos şi a trebuit să tratez asta în acelaşi mod în care am tratat chemarea care se profilează sau problema cui îi aparţinea sufletul din mine: să o rezolv prin... nu să mă ocup de ea.

Sună ca un plan.

M-am uitat la el. Tensiunea se adunase în liniile gurii lui i frunte. îngrijorarea a înflorit.

Privirea lui mi-a cuprins faţa atât de intens încât m-am întrebat dacă îmi număra din nou pistruii. Sau dacă aş fi proiectat mai devreme amestecul sălbatic de emoţii şi el ar fi încercat să-şi dea seama ce le-a provocat. Am sperat cu adevărat să fie primul.

Nu a fost nici unul.

— Ai dormit mult mai mult în ultima vreme, spuse el.

Un pic de u urare m-a cuprins, dar a fost scurt. „Ştiu. Mă simt bine", am adăugat repede. „Fără dureri de cap sau altceva, dar nu am dormit atât de mult înainte. Bănuiesc că este Culling, am recunoscut în cele din urmă cu voce tare – şi pentru mine.

Nyktos dădu din cap. „Ar fi putut fi antrenamentul de azi dimineaţă..."

„Nu vreau să mă opresc."

S-a tras înapoi în timp ce mi-am legănat picioarele de pe canapea şi m-am îndreptat spre margine. „Nu sugerez să facem".

„Simt că există un dar care vine."

Nyktos încă mă urmărea îndeaproape. Prea aproape. „Ai văzut că ochii lui Nektas îşi schimbă culoarea."

m-am încruntat. „La albastru. Este ceva în neregulă cu ei?"

„Nu”, a răspuns el, dând câteva bucle încâlcite înapoi de pe umărul meu. „Nu i-am văzut niciodată de culoarea aceea, dar toţi drakenii aveau ochi albaştri.”

„într-adevăr?” Surpriza a pâlpâit prin mine. „De ce sunt acum roşii?”

„S-au întors aşa după ce Kolis a luat jarul vieţii de la tatăl meu”, a spus el. „Este un fel de notam – o legătură Primară între draken şi adevăratul Primai al Vieţii. A fost tăiat când a fost luat jarul, iar culoarea ochilor lor a rămas aşa, deoarece nu a existat un adevărat Primar al Vieţii – nici un adevărat Primar al Vieţii care S-a înălţat.”

„Atunci de ce pur şi simplu...?” Am tras aer în piept, ridicându-mă în picioare. „S-au schimbat momentan din cauza mea? Dar nu am Urcat. Evident.”

„Jăraticul ar putea deveni mai puternic în tine şi acea legătură înnăscută, primordială, dintre draken şi adevăratul Primai al Vieţii le răspundea temporar.”

Mi-am încrucişat braţele. „Bine. Adică, asta nu e mare lucru. Dreapta?”

„în mod normal, creşterea puterii jarului Primai nu este mare lucru”, a fost de acord el... sau nu a făcut-o, pentru că îngrijorarea era limpede în ochii lui argintii adânci.

„Atunci care este marea problemă?”

Nyktos nu răspunse o clipă lungă. „Ar putea însemna că eşti mai aproape de Ascensiunea decât ne-am dat seama.”

Capitolul 26

A fi mai aproape de Ascensiunea mea a fost o mare problemă.

Pentru că a fi mai aproape de ea cu acest jar încă în mine însemna şi să fiu mai aproape de moartea mea. Nici măcar sângele lui Nyktos nu m-a putut salva, pentru că necesita mai mult decât sângele lui.

Era nevoie de dragostea lui.

Ceva ce Nyktos se împiedicase să simtă odată cu îndepărtarea kardiéi.

Deci, trebuia să scoatem jarul din mine, iar astăzi a fost primul pas major în această direcţie.

Cerul abia începea să se lumineze, când Nyktos şi cu mine am părăsit palatul a doua zi dimineaţă, ne-am îndreptat spre grajduri, în timp ce noua mea mantie de fier, împodobită în argint, flutura în jurul cizmelor mele. Materialul a fost moale şi cald şi am sperat cu adevărat că lucrurile nu se vorîncurca acolo unde voi sfârşi prin a-mi strica noua îmbrăcăminte.

Ronţăindu-mi buza de jos, mi-am ridicat privirea spre Nyktos. La un moment dat, ieri, am decis că nu avea nevoie să ştie ce simţeam. Că eu... îmi pasă de el. Numi s-a părut corect să-i pun asta, deşi ştiam că şi el ţine la mine – şi chiar dacă mă gândeam că ceea ce simţeam ar putea fi mai mult.

Avea părul trântit pe spate într-un coc îngrijit la ceafă, toate, cu excepţia piesei mai scurte pe care o tăiasem, care se sprijinea de înălţimea pometţilor. Continuase să onoreze înţelegerea – ambele – pe care o încheiase cu mine, mi se alătură la cină şi apoi, mai târziu, demonstrând că învăţase excepţional de rapid când era vorba de a-şi folosi limba. Faţa mi s-a încălzit în timp ce amintirile capului lui se ridicau între coapsele mele şi gura lui asupra mea, făcând tot felul de lucruri rele şi minunate pentru ceea ce părea o mică eternitate.

Nyktos sa uitat la mine în timp ce ne apropiam de grajduri. „La ce te gândeşti?”

Ochii mi s-au marit uşor si apoi s-au ingustat asupra lui. „încetează să-mi citeşti emoţiile.”

„Nu sunt."

„Sigur că nu sună..." Am gâfâit când Nyktos păşa fără avertisment, strângându-mă de braţe. Cât ai clipi, m-a ţinut de peretele grajdurilor, cu toată partea din faţă a corpului lipită de al meu. Mi s-a întrerupt respiraţia când mi-am ridicat privirea la el. în irisi îi sângerau şuviţe iridecente de ether.

Apoi gura lui era pe a mea.

Nyktos m-a sărutat, iar el – zei – m-a sărutat de parcă viaţa lui ar depinde de asta, iar acesta a fost unul dintre acele momente. Nu a existat o pasiune controlată sau bancată. A mers după ea. Buze. Limbă. Colţi care se zgârie, tachina. Când gura lui a părăsit-o pe a mea, genunchii mei s-au simţit slăbiţi.

„Proiectai", mi-a şoptit el pe buzele mele care tremurau.

„Dorinţă." Limba lui mi-a trecut peste buza inferioară, trăgând din mine un gâfâit.

„Afumat şi gros. Dacă te gândeşti în continuare la orice ai în minte, nu vom ajunge niciodată la Vale."

Strângându-i partea din faţă a mantiei, m-am luptat cu impulsul de a-i trage gura înapoi la a mea. „Asta nu ar fi... responsabil din partea noastră."

— Absolut nu, a fost de acord el, trăgându-şi mâinile pe braţele mele acoperite.

„Deci, comportă-te."

„Tu eşti cel care mă manipulează şi mă sărută", am subliniat eu.

„Aş spune că tu eşti cel care mă motivează să fac asta." Buzele lui le-au zdrobit pe ale mele. „Dar am căutat un motiv să te sărut de când ţi-ai lins acea picătură de suc de pe buze la micul dejun."

„Nu ai nevoie de un motiv", i-am spus. „Tot ce ai nevoie este să vrei."

„O sa tin minte asta." Fruntea lui a atins-o pe a mea. Niciunul dintre noi nu sa mişcat timp de câteva bătăi ale inimii şi aproape că mi-aş fi dorit să putem rămâne aşa. Dar acesta a fost un gând prostesc. în cele din urmă, s-a dat înapoi.

M-am desprins de perete, observând că o mână de paznici erau grupaţi nu prea departe. Nyktos trebuie să fi fost conştient de ei cu mult înainte de a fi eu, dar asta nu-l oprise. Ceea ce m-a încurcat puţin când ne-am întors să fim responsabili şi ne-am mişcat. Actul lui – sărutul – fusese destul de public. Şi, ei bine, nu eram tocmai obişnuit ca cineva să-mi recunoască existenţa în public.

Mirosul de paie şi fân a ajuns la mine când am intrat în grajduri, eu a văzut repede că erau goale în afară de cai. „Unde este Nektas?"

Nyktos m-a condus spre rândul din spate de tarabe, cu mâna lui pe spatele meu, o prezenţă stabilă, întărită. „Ne va alătura pe drum."

„în forma lui draken?"

„Nu, va fi călare. Va fi mai rapid şi mai uşor să călătoriţi chiar o dată în interiorul Văii."

înseamnă că a fost mai rapid şi mai uşor pentru mine să călătoresc în acest fel. Nu Nektas, care putea să urce în cer. Dar pun pariu că Nyktos dorise drakenul în forma lui muritoare lângă mine.

Se opri, lumina slabă a grajdurilor sclipind de pe manşetă în timp ce aluneca deschide o uşă de grajd. „Faceţi cunoştinţă cu Gala".

Privind în jurul lui, buzele mele s-au întredeschis când am văzut o iapă superbă stând în centrul tarabei, deja înşeuată în timp ce rotea fânul. Era aproape la fel de mare ca Odin, ceva mai mare decât majoritatea cailor din tărâmul muritorilor. Haina ei avea un model roan unic, cu fire de păr albe deasupra unei baze negre, dându-i o culoare albastră slabă.

Paiele mi s-au scârţuit sub cizme când mă îndreptam spre ea. Gala şi-a ridicat capul, zvâcnindu-şi urechile la apropierea mea. — E frumoasă, am spus, ridicându-mi încet mâna spre ea. S-a liniştit, lăsându-mă să-mi trec mâna pe botul ei neted şi lat.

„Mă bucur că îţi place de ea." Nyktos intrase în spatele meu fără să facă o un singur sunet. „La urma urmei, este a ta."

Capul mi s-a biciuit. „Mai vino?"

„Am plănuit să ţi-o dau pentru încoronare." Nyktos trecu pe lângă eu, verificând curelele de pe a. „Dar nu am văzut niciun motiv să aştept."

Gala mi-a înghiontat mâna de când încetasem să o mângâiam în stare de şoc.

„Eşti surprins." El s-a uitat la mine, cu vârstele de spărtură leşin în privirea lui argintie. „Şi, nu, nu vă citesc emoţiile. O văd pe faţa ta."

am clipit. „Doar că... nu mă aşteptam la un cadou." Mi-am dres glasul. „Mulţumesc."

„Nu este obişnuit să oferi un cadou în ziua nunţii pe tărâmul muritorilor?" Nyktos se întoarse spre peretele din spatele calului, unde mai multe săbii scurte erau învelite şi lipite de perete. Aş fi crezut că este un loc ciudat pentru a păstra armele, dar, din nou, părea că există ascunzişuri în orice altă cameră.

„Este." M-am concentrat asupra frumoşilor ochi de căprioară ai Galei, în timp ce ai mei ardeau. „Eu nu am un dar pentru tine, totuşi."

„Nu cred că este obişnuit ca mireasa să-i facă mirelui un cadou, nu?" Nyktos a mers lângă Gala, cu genele groase apărându-i ochii, darîncă i-am simţit privirea. „Şi în plus, îmi faci un cadou. Jarul."

„Mal mult ca tatăl tău îţi dă acel cadou.” Am zgârlat-o pe Gala în spate o ureche. „Nu am avut niciodată un cal.”

Nyktos se apropie. „îmi imaginez că nu a fost din cauza lipsei de cai la îndemână. Grajdurile unei coroane sunt de obicei pline.”

am ridicat din umeri.

„Mama ta a crezut că promisa Consoartă a unui Primai nu a crezut? îşi merită propriul cal?”

Pieptul mi s-a strâns. „Nu cred că mama a crezut că era necesar să am unul. Nu am avut voie să părăsesc terenul Wayfair până la vârsta de şaptesprezece ani. Tot ce trebuia să ştiu era cum să călăresc unul, iar Olanda m-a învăţat asta.” Am bătut-o pe Gala, forţându-mi respiraţia, încet şi uşor. — Atunci vei călări pe Odin?

„O voi face când mă întorc.” Nyktos ridică frâiele. „Va trebui să împărţi Gala cu mine deocamdată.”

„Nu este o dificultate.” Am prins pomul, ridicându-mă în a.

în ochi i s-au luminat fâşii de zâmbet în timp ce rânjea slab. „Am sentimentul că va trebui să-ţi reamintesc că ai spus asta la un moment dat în viitorul apropiat.”

„Probabil.”

Nyktos chicoti în timp ce se ridică cu uşurinţă în spatele meu. Toate simţurile mele au devenit imediat hiperconştiente de apropierea corpului lui, de apăsarea coapselor lui de ale mele, de braţul în jurul taliei mele şi de senzaţia pieptului lui pe spatele meu. Am adormit în braţele lui noaptea trecută şi mă simţise diferit de el, ţinându-mă la îndemână. Membrele noastre fuseseră încurcate. Ambele braţe ale lui fuseseră înfăşurate în jurul meu. Unul dintre genunchii lui fusese băgat între ai mei. Nu fusese în pat când m-am trezit, dar se aflase în încăperile dincolo de camera de baie. M-am întins în pat, ascultându-l vorbind în linişte cu cine credeam că este Rhain.

„Ai spus că nu ai voie să părăseşti Wayfair decât după ce te-am refuzat ca Consort”, a spus el şi am bănuit că încercând să fiu politicos cu privire la intervalul de timp nu fusese necesar. „Totuşi, ai plecat să călătoreşti în Dark Elms.”

M-am încruntat când el s-a întins în jurul meu şi a luat frâiele. Ştiam că Nyktos avea gărzile lui, Lathan şi Ector, să mă supravegheze, dar asta a fost după ce mă respinsese. „Ulmii întunecaţi fac parte din punct de vedere tehnic din Wayfair”,

I-am spus. „A fost una din momentele în care mă priveai?”

A condus-o pe Gala afară din taraba. „Nu trebuie să faci să sune ca şi cum te-am urmărit.”

„Nu ai fost?”

— Nu, mormăi el.

Buzele mi-au zvâcnit, dar apoi m-am gândit la altceva. „Exact cum multe au văzut Lathan şi Ector despre călătoriile mele pe tărâmul muritorilor?

„Suficient.”

Mi-am făcut ochii mari când am ieşit din grajduri, gândindu-mă că el trebuie să fi ştiut despre călătoriile mele în Luxe şi, posibil, chiar despre ce făceam eu acolo. Dar nu am simţit nicio ruşine. Nu era niciun motiv să. Ma respins atunci. Sau eliberează-mă. Tot ceea ce.

Mişcarea de la Rise mi-a atras atenţia. Gardienii de acolo s-au înclinat în timp ce treceam pe lângă noi. Nu i-am recunoscut pe niciunul dintre ei, dar obrajii mi s-au încins, totuşi, amintindu-şi ce văzuseră. Chiar dacă pur şi simplu se închinau pentru Nyktos, nu eram obişnuit cu o asemenea demonstraţie de respect.

Mâna lui Nyktos mi-a părăsit şoldul. Mi-a ridicat gluga pelerina în timp ce privirea mea se întindea pe teren. Drumul către palat s-a împărţit în două, unul îndreptându-se spre nord-vest şi celălalt spre nord-est spre Lethe. Gala a urmat drumul mai îngust din
stânga. Astuzând clema de sus pe mantia care ţinea gluga la loc, m-am uitat la pereţii Rise, bucuros să-i văd goi.

— Unde cred că ne ducem gărzile tale? Am întrebat.

— Probabil că ei cred că te duc să vezi Stâlpii. Mâna lui Nyktos s-a întors la şoldul meu. „Dar sunt sigur că unii vor fi curioşi. Kars avea întrebări.”

Amintindu-mi de paznicul din curte, am întrebat: „Şi ce i-ai spus?”

— Că nu era treaba lui.

Am pufnit la asta. „Darîmi imaginez că toţi ştiu despre ce planurile tale anterioare Kolis au fost, nu-i aşa?

Bărbia lui mi-a zdrobit vârful capului. — Cred că ştii răspunsul la asta, Sera.

Am făcut. Gardienii lui ştiau. Aproape că i-am subliniat că doar pe mine îl ţinuse în întuneric, dar am reuşit să mă opresc. M-am uitat la ramurile cu frunze purpurie ale pădurilor din apropiere, amintindu-mi ce spusese Nektas despre aparenta mea lipsă de interes pentru lumea de aici. în viaţa lui Nyktos.

Mi-am ridicat privirea spre cerul cenuşiu şi pătat de stele. Nimeni altcineva nu a parcurs drumul. Nu era vânt. Fără arome în afară de cea proaspătă de citrice Nyktos. Singurul sunet a fost bătăi de copite ale lui Gala pe pământul împodobit, în timp ce mă străduiam să întreb din nou. Nu ştiam de ce mă face să fac asta. El să fie evaziv sau să refuze categoric să răspundă a fost cel mai rău

se poate intampla.

Am respirat superficial. „Eu... aş dori să ştiu care au fost planurile tale anterioare."

Nyktos rămase tăcut.

închizându-mi maxilarul până când am crezut că mi-ar putea crapa molarii, am ignorat înţepătura de dezamăgire pe care am simţit-o.

„Ai avut dreptate, ştii?" spuse el, rupând tăcerea. Habar n-aveam despre ce aveam dreptate. „în ziua în care m-ai întrebat dacă am acceptat acest mod de viaţă. Nu am. Din momentul în care m-am înălţat, am căutat o modalitate de a-l distruge pe Kolis. Să-l slăbească suficient încât să poată fi înmormântat. După cum ştiţi deja, nu am găsit nimic."

Ar fi putut fi surpriza care m-a pâlpâit prin mine care m-a împiedicat să fac aceeaşi greşeală pe care am făcut-o înainte, subliniind că a făcut-o. „De aceea ai o armată?"

„De aceea am început să construiesc unul." A rămas din nou tăcut câteva clipe.
— Eşti familiar cu războiul, Sera?

„Lasania a fost în pragul războiului de mai multe ori, de obicei cu Insulele Vodina, dar au existat alte regate care s-au gândit să ne exploateze pe măsură ce Putregaiul a început să se răspândească", am spus. „Chiar dacă nu eram partener la conversaţiile dintre mama mea şi Rege, am ştiut întotdeauna când eram din nou pe prăpastie. Armatele îşi vor intensifica antrenamentul, existau recrutări ale celor mai mari şi totul s-a făcut pentru ca soldaţii să fie la fel de bine hrăniţi ca şi nobilii."

„Dar regatul tău nu a mers niciodată în război."

„Nu în timpul vieţii mele, din fericire." Un zdrăngănit de ramuri uscate mi-a atras atenţia asupra pădurii. M-am înţepenit la vederea unui draken mare, în nuanţe de onix, alunecând peste copacii morţi.

— Ehthawn, observă Nyktos. Trebuie să fi fost aproape şi ne-a văzut plecând.
Doar ne ţine cu ochii pe noi."

Am dat din cap, relaxându-mă.

„Au fost momente când Primals s-au luptat pentru o ofensă sau alta", a continuat Nyktos. „în cele din urmă, ei rămân în picioare în timp ce mii de oameni cad. Şi totul pentru că cineva se simţea insultat. Dar acele lupte nu au fost niciodată războaie. Dacă ar fi să mă ducîn război cu Kolis, ar fi un război al Primalor şi s-ar răspândi în tărâmul muritorilor. Sute de mii ar muri, dacă nu mai multe."

Pielea mi s-a răcit.

„Dar apoi te-am găsit."

Mi-am întors capul pe spate să mă uit la el. „Nu m-ai găsit. Tatăl tău practic... mi-a dat ţie."

„Acesta este un mod de a privi." S-a mişcat, braţul lui strângându-mi în jurul taliei mele, trăgându-mi spatele roşu la pieptul lui. M-am îndreptat cu faţa în faţă, nesigur dacă era măcar conştient de faptă. „Până în momentul în care am aflat că purtaţi jarul în tine, nu aveam nicio speranţă să evit un asemenea război. Părea inevitabil.
Nu numai din cauza a ceea ce Kolis a adus asupra Ţărilor Umbrelor, ci şi pentru că, în cele din urmă, îşi va întoarce privirea către tărâmul muritorilor. El a început deja."

Mi-a furnicat ceafă când am trecut în cele din urmă de lungimea Rise şi o mare de copaci purpuri neatinse s-a ridicat de-a lungul drumului.

„Kolis crede că toţi muritorii ar trebui să fie în slujba primaştilor şi zeilor.
Că viaţa lor ar trebui să fie dedicată liniştirii capriciilor celor mai evoluaţi decât ei", a continuat el, iar stomacul mi s-a strâns. „Că cei care nu se închină la Primals cu dăruire şi respect ar trebui să fie pedepsiţi. El a ordonat deja Primilor şi zeilor să pedepsească muritorii mai aspru, chiar şi pentru cele mai simple indiscreţii. Poate că nu aţi văzut încă această desfăşurare în regatul vostru sau pur şi simplu nu eraţi conştient, dar eşecul măcar să vă închinaţi înaintea unei statui a unui Primai ar putea duce la moarte în alte locuri."

Am tresărit şocată.

„Deşi nu-mi place ideea de a face ravagii un război între Primişti ar provoca, războiul părea, aşa cum am spus, inevitabil."

„Până la mine?" Greutatea s-a aşezat pe piept şi m-am forţat să iau o respiraţie profundă, uniformă. „Planul tau. Crezi că va evita un război dacă funcţionează?

„Planul meu va funcţiona", a corectat el. „Odată ce voi avea jarul,Kolis vafi dezbrăcat de gloria lui ca Rege al Zeilor. Numai asta îl va slăbi, dar s-ar putea să nu fiesuficientpentrua-l înmormânta. Nu va coborî uşor. El va lupta."

„Şi ceilalţi Primals?" Acum puteam vedea daunele pe care drakenul le lăsase în urmă în Pădurea Roşie. Zone goale unde copacii s-au ridicat cândva spre cer.
„Ce vor face ei?"

„Unii pot alege să rămână neutri."

Buzele mele s-au desprins pe spate. „Asta e o prostie."

Nyktos a chicotit la blestemul meu. „Aşa este, dar Kolis îşi va avea loialiştii. Nu doar zeii săi, ci şi curţile care au fost capabile să guverneze cu puţină sau deloc ordine, capabile să facă orice vor oricui vor, cu singura lor grijă

fiind aceea de a evita furia lui Kolis. Primiştii care se bucură de aşa cum este acum şi nu ar dori să se întoarcă la cum era când a domnit tatăl meu."

— Şi cum a domnit tatăl tău?

„Asta a fost înainte de vremea mea. Dar din câte ştiu, a fost cu corectitudine. Nu a fost lipsit de defecte, dar nu a permis ceea ce se întâmplă în Dalos."

Sincer, a contat cum conducea tatăl său, atâta timp cât nu era aşa cum a făcut Kolis? „Dar vor exista Primals care ar lupta împotriva lui? Cine ar ajuta?"

„Am susţinătorii mei. Niciunul care nu are armate precum a mea sau a lui Kolis, dar dezlipirea lui Kolis de titlul său de Rege al Zeilor şi ridicarea ca adevăratul Primai al Vieţii poate fi suficient pentru a-i influenţa pe alţii să-l abandoneze pe Kolis", a spus el. „Câte distrugeri sunt cauzate va depinde de câţi primari sunt influenţaţi."

Mi s-a strâns strânsoarea pomului. „Există o mulţime de posibilităţi acolo. Nu există nicio garanţie că planul îl va slăbi suficient pe Kolis sau că alţi Primişti să-l abandoneze."

— Nu există niciodată garanţii, spuse el încet.

Avea dreptate şi asta m-a făcut să mă gândesc la ciudata profeţie. „Ce a văzut Penellaphe în viziunea ei? A făcut să pară că Kolis s-a culcat.

„Sau a fost înmormântat."

Am dat din cap. „Dar a sunat şi ca şi cum s-ar fi trezit din nou."

„Profeţiile sunt doar posibilităţi", a răspuns Nyktos. „Părţi din ele se potîntâmpla sau nu. Nici ei nu sunt o garanţie."

Dar am vrut garanţii când erau în joc vieţile a sute de mii. Şi era doar una la care mă puteam gândi.

Aş putea preveni un război între Primişti, dar planul lui Nyktos ar putea merge prost. Ar putea exista destui Primişti influenţaţi încât Kolis să poată fi învins fără război, iar eu să- mi îndeplinesc destinul, dar nu aşa cum dedusese Holland.

Am observat că Gala încetinise, iar noi ne târâm în mod constant mai aproape de locul în care convergeau Pădurile Roşii şi Pădurile Muritoare. Câteva clipe mai târziu, am părăsit drumul.

„Stâlpii sunt în Pădurea Roşie?" Am întrebat.

„Nu." Nyktos conduse iapa printre copaci. „Vreau să-ţi arăt ceva."

Curios, am tăcut în timp ce călătorim mai departe, sub umbra mare a lui Ehthawn. eu

nu putea să nu mă întreb cum ar arăta pădurea la soare. Cât de bogate ar apărea frunzele? Cât de uimitor? Odată ce Putregaiul a fost învins, soarele avea să se întoarcă în Shadowlands şi am decis în acel moment, fără ezitare, că voi fi aici să văd asta.

S-a creat entuziasm, dar am simţit mai mult. Respiraţia pe care am luat-o a fost neîngrădită, profundă şi întăritoare. Nicio ameninţare de panică făcându-l să se simtă fragil sau de parcă nu era de ajuns, dar am avut o senzaţie de tremur în partea din spate a craniului şi o mişcare de biciuire în stomac şi piept. Mi-a amintit de scoaterea unui corset prea strâmt. O eliberare şi mai tentantă decât ceea ce am simţit în braţele lui Nyktos a însoţit entuziasmul de a decide ceva atât de simplu ca să văd frunzele unui copac sub soare. Dar a fost decizia mea.

Alegerea mea.

Al nimănui altcuiva. Nu al mamei mele sau al unui strămoş. Nu a lui Nyktos. Nici măcar al Sorţii. Toate ale mele.

— Aici, spuse Nyktos încet, trăgându-mă din gândurile mele.

Am început să mă uit înapoi la el, dar mi-a prins bărbia. încărcarea de energie a făcut ca jarul din pieptul meu să se încălzească. Mi-a îndreptat privirea în jos, pe lângă scoarţa cenuşie strălucitoare spre iarba uscată şi cenuşie – am gâfâit.

O viţă de vie răsărise din pământul mort de la baza unui copac de sânge. Verde-închis şi fragilă, îşi făcea drum în sus pe fundul trunchiului. Muguri mici erau împrăştiaţi de-a lungul viţei de vie, dar unul înflorise.

Avea jumătate din dimensiunea mâinii mele, petale de culoarea luminii lunii, pliate în sus şi închise, dezvăluind doar o fâşie subţire de purpuriu. Era ceea ce îl văzusem pe Nyktos mergând în Pădurea Roşie să verifice înainte.

— Macii, am optit. „Macii otrăvitori şi temperamentali care îţi amintesc de mine."

„Macii puternici şi frumoşi care îmi amintesc şi de speranţă", a răspuns Nyktos, degetul mare netezindu-mi sub buza de jos înainte de a se întoarce la şold.

„Acei maci sunt speranţa vieţii. Puterea acelor jar. Dovada că viaţa nu poate fi învinsă, nici măcar în moarte."

Nektas aştepta pe drum chiar în afara Rise, îmbrăcat şi aşezat călare pe un căprişor de castan. Ne-a întâmpinat cu un semn din cap, apoi am continuat.

Nu ştiam dacă ar trebui să mă simt u urată că călătoria fusese fără evenimente sau îngrijorată pentru că fusese prea calmă. în cele din urmă, în timp ce noi trei călăream sub umbra lui Ehthawn, pădurile de pe ambele părţi ale drumului au făcut loc unui teren plat şi sterp.

„Ce era aici?" Am întrebat.

— Lacuri, spuse Nyktos. „La fel ca pe drumul către Shadowlands. Acolo au fost lacuri de ambele maluri."

— Cu toate acestea, mult mai profunde, a adăugat Nektas. „Şi erau de culoarea safirelor lustruite."

„Sună frumos", am murmurat când degetul mare al lui Nyktos se mişca din nou pe şold. Chiar şi prin mantie şi pantaloni, l-am simţit trasând aceleaşi linii lente şi drepte pe care le desenase pe coapsa mea în biroul lui în timp ce vorbea cu Attes. A fost complet distragătorîn cel mai plăcut mod şi, de asemenea, se simţea... intim. Mi-a plăcut.

„Se vor întoarce odată ce Putregaiul va dispărea?" Am întrebat.

— Chiar nu ştiu, spuse Nyktos, mutând frâiele în cealaltă mână. „Râurile care obişnuiau să alimenteze lacurile şi pâraiele de aici au încetat să mai curgă în Ţările Umbrelor. Este posibil ca odată ce Putregaiul dispare, ei să hrănească din nou aceste zone."

Am început să întreb exact cum încetaseră râurile să curgă în Ţările Umbrelor, dar am observat că cerul din faţă începuse să-şi schimbe culoarea – o trecere treptată la gri-fier periat cu urme slabe de roz.

„Ne apropiem de Stâlpi", a explicat Nyktos, observând unde mi-a dus atenţia. „Şi Abisul. Ceea ce vezi este fum de la focul care întunecă cerul şi schimbă culoarea."

Dându-mi seama care ar putea fi incendiile, m-am înţepenit. — Gropile?

Nektas s-a uitat la noi, cu o întorsătură ironică pe buze. „Nu încetează niciodată să ardă."

Gropile Flăcărilor Nesfârşite erau locul unde sufletele care au comis cea mai atroce crimă au fost condamnate – unele pentru o eternitate.

Şi acolo era Tavius.

Un zâmbet destul de contorsionat mi-a tras buzele. Şi poate că ar fi trebuit să mă simt deranjat de asta, dar nu am făcut-o.

Am mers mai departe, fără să văd alte semne de viaţă. Apoi pământul a început o urcare blândă, iar stelele s-au stins încet până când nu mai puteau fi văzute, acum

ascuns în spatele... norilor – ceva ce nu văzusem în Shadowlands. Dar aceşti nori erau cu totul prea jos de pământ, aducându-mi aminte de când furtunile s-au răspândit şi au crescut peste Marea Stroud. Am stat mai drept, mijind ochii în timp ce Gala necheza încet. Jarul din pieptul meu a vibrat, făcându-mi pielea să furnice.

Ceea ce vedeam nu erau nori.

Era ceaţă, deasă şi grea, întuneca pământul şi cerul, lăsând la vedere doar drumul. M- am uitat în jos, văzând cârliţe din ea curgând pe drum, dar ştiam că nu era normal. Era esenţa Primiştilor şi, cu cât mă uitam mai mult în ea, cu atât puteam distinge mai multe aglomerări mai întunecate în interior.

Forme. înăuntrul ei erau forme – corpuri – plutind încet. Capul mi s-a prăbuşit într-o parte când m-am uitat pe lângă Nektas, pe cealaltă parte a drumului.

Erau şi forme acolo.

M-am tras înapoi la pieptul lui Nyktos. „Ce este în ceaţă?"

„Sufletele celor recent decedaţi." Braţul lui s-a strâns în jurul meu. „Ei aşteaptă să intre în Stâlpi."

Privind în ceaţă, mi-am ridicat mâna spre centrul pieptului, unde jarul a continuat să fredoneze şi să răspândească căldură prin secţiunea mediană. Trebuiau să fie sute în ceaţă.

„Esti bine?" întrebă Nyktos lini tit, aplecându- i capul pe al meu.

Am dat din cap în timp ce mi-am strâns mâna într-un pumn. Palmele mele începeau să se încălzească. „Jăracii vibrează aşa cum fac chiar înainte să-l folosesc."

„Tăciunea vieţii răspunde sufletelor." Nektas şi-a atras calul mai aproape de al nostru, în timp ce ceaţa se strecura din ce în ce mai aproape, îngustând drumul. „Când Eythos era Primarul Vieţii, îi era întotdeauna greu să fie lângă Stâlpi – aproape de moarte în număr atât de mare. A fost... purtat pe el."

Dându-mi seama că Nyktos asculta la fel de atent ca şi mine, mi-am coborât pumnul în poală.

„Odată mi-a spus că este greu să ignor atracţia – instinctul de a interveni." Nektas şi-a întors privirea spre cer. „Ştia că moartea este un mod de viaţă. O parte a ciclului care trebuie să continue neîntrerupt. Dar l-a întristat, mai ales aici. Nu putea să le vadă sufletele aşa cum putea fratele său – aşa cum poate acum Nyktos – dar le cunoştea numele fiecăruia. Şi-au cunoscut viaţa, indiferent cât de scurtă sau lungă. Cei care au trăit cel mai scurt l-au tulburat cel mai mult."

Privirea mea s-a întors înapoi spre sufletele învăluite în ceaţă, mi-am dat seama de asta

Capacitatea lui Eythos de a cunoaşte vieţile celor care au murit era ca numele celor care au murit venind la fiul său pentru a fi scrise în Cartea Morţilor.
El ştia pur şi simplu şi eram recunoscător că nu ştiam nimic despre sufletele din ceaţă. Că jarul nu era atât de puternic în mine. A ignora dorinţa de a le folosi a fost destul de greu.

„Ne pot vedea?” Am întrebat.
„Nu. Ei nu ne pot vedea sau auzi. Nu se pot vedea”, mi-a spus Nyktos.

Pieptul mi-a devenit greu. „Sună... singuratic.”
„Este doar pentru o scurtă perioadă de timp, una de care nu-şi vor aminti odată ce trec prin Stâlpi.” Nyktos se întinse, punându-şi mâna peste a mea. Contactul m-a tresărit şi m-am uitat la el. „Te uzează?” Vocea lui era joasă. „Nevoia de a folosi jarul?”

„Nu.” M-am uitat înainte.
„Mincinos”, a şoptit el şi am jurat că braţul din jurul meu s-a strâns şi mai mult.

„Eythos nu putea fi lângă Stâlpi mai mult de câteva minute. Daca asta,”
Nektas a continuat după un minut. „Ar trebui să plece, ştiind că era singura modalitate de a se opri să folosească jarul. Şi totuşi, poţi rămâne în prezenţa lor.”

Am aruncat o privire spre draken. „Am doar doi jar. El a fost Primai al Via ă. Probabil că nu mă afectează la fel de mult ca pe el.”
Privirea purpurie a lui Nektas s-a fixat asupra mea. „Carai înăuntru doi tăciuni Primai tu. Este mai mult decât suficient pentru a simţi acelaşi impact ca şi el.”
„El spune adevărul”, a confirmat Nyktos.
„Cum poate fi posibil asta când nu ştiu nimic despre sufletele din ceaţă?”

„Ai încercat?”
Sprâncenele mele s-au încruntat. Nu făcusem, dar nici nu încercasem să folosesc jarul. Ei oarecum îşi făceau treaba ori de câte ori cineva morea sau era rănit.
„Eşti mai puternică decât îţi dai seama, meyaah Liessa.” Nektas a zâmbit în timp ce i- am aruncat o privire.
— Jarul, vrei să spui, l-am corectat.
„Nu a vorbit greşit.” Degetul mare al lui Nyktos se plimba înainte şi înapoi. „El vorbeşte de tine. Nu jarul.”
Am tăcut în timp ce am continuat urcarea, puţin uşurată să ştiu că dorinţa pe care o simţeam de a folosi jarul nu se datora incapacităţii mele de a mă controla.

Şi, de asemenea, puţin dezorientat să mă gândesc că m-aş descurca cumva cu ei decât Eythos. Atât Nyktos, cât şi Nektas trebuiau să se înşele, dar întrebarea lui Nektas a răsunat şi m-am trezit privind în ceaţă, concentrându-mă pe una dintre forme. Secundele au trecut şi eu... am crezut că forma a devenit mai clară. Un cap şi umeri au devenit inconfundabile. Giulgiul părea să se estompeze în jurul sufletului în timp ce jarul pulsa — trăgând o respiraţie
scurtă, m-am îndreptat repede spre înainte. Inima

bătând nesigur, am decis că nu aveam nevoie să ştiu dacă sunt capabil să numesc morţii sau să le văd viaţa. Nu avea niciun moment când jarul avea să fie în curând în Nyktos.

Dar jarul a continuat să bată.

Ceaţa se retrăsese de pe drum şi din cer, lărgindu-se şi revărsându-se peste pământ. Şi mai multe suflete erau aici, dar n-am îndrăznit să privesc prea de aproape în ceaţă.

Bărbia lui Nektas s-a ridicat şi i-am urmărit privirea şi l-am văzut pe Ehthawn depărtând, în stânga noastră, cu aripile lui lungi tăind prin vâlcele slabe de ceaţă.

M-am uitat până nu l-am mai putut vedea. „Unde se duce?”

— Trebuie să verifice ceva, răspunse Nyktos, în timp ce Nektas îi trimitea o privire rapidă. Am urcat pe deal chiar atunci, stelele s-au întors şi Stâlpii au apărut la vedere.

Ei, ca tot ce se afla în Shadowlands, erau făcuţi din piatră umbră.
Două coloane negre adânci s-au ridicat din ceaţă, poziţionate la câţiva metri una de cealaltă, şi s-au întins atât de sus pe cerul de fier acum violet, încât nu puteam vedea unde se terminau sau dacă s-au întâmplat. Păreau să fie semne pe ele, similare cu cele pe care le văzusem în Templul Umbrei. Un cerc cu o linie verticală prin el. Când am început să coborâm dealul, atenţia mi s-a mutat mai jos.

Drumul din faţă s-a despărţit, devenind o răscruce de drumuri. Răscrucea nu era goală. Trei au aşteptat călare. Toţi erau îmbrăcaţi şi îmbrăcaţi cu glugă, îmbrăcaţi în alb. Fiecare cal era, de asemenea, învăluit în aceeaşi culoare palidă. Manelurile şi giulgiile se unduiau uşor în jurul lor, dar nu bătea adiere.

Şi nici caii nu erau tocmai normali.

Ceea ce puteam vedea la ei sub giulgii mi-a amintit de Umbrele — puţin mai mult decât scheletul şi tendonul.

„Este cu adevărat neliniştitor”, am şoptit.

Nyktos chicoti aspru. „Ca ei sunt.”

„Ce sunt ei?”

„Sunt Polemus, Peinea şi Loimus”, a răspuns Nektas.
m-am încruntat. — Acestea sunt numele lor?

„Ei bine, sunt mai mult o întruchipare a cine sunt ei decât nume reale”, a spus Nyktos. „Este limbajul primar.”

„Şi sunt...”, spuse Nektas, ridicând din umeri în timp ce se uită la Nyktos. „Bine, Presupun că le-ai putea numi călăreţi.”

Sprâncenele mele s-au ridicat în timp ce Nyktos pufni. „Din ce?” am întrebat, cu siguranţă m-am înfiorat. în afară de giulgii, niciunul nu se mişcase. Nici măcar un centimetru.

— Despre sfârşit, spuse Nyktos şi m-am înţepenit. „Numele lor înseamnă război, ciumă şi foame. Şi când călăresc, aduc sfârşitul oriunde călătoresc, pentru că moartea îi urmează mereu.”

„Ce naiba?” am şoptit, făcând ochii mari când ne apropiam de cei trei călăreţi.

Nyktos a râs din nou, sunetul mi-a bubuit pe spate şi am fost atât de bucuros că i s-a părut amuzant. „Din fericire, ei pot fi invocaţi doar de adevăratul Primai al Vieţii.”

„Da.” Mi-am dres glasul. „Din fericire.”

Cei trei călăreţi şi-au ridicat capetele în timp ce am încetinit şi apoi s-au oprit în faţa lor. Nu vedeam nimicîn mantiile lor cu glugă şi nu voiam. Nu aveam nevoie să fiu bântuită de orice coşmar care ar exista cu siguranţă în interior.

Apoi caii s-au mişcat, coborându-şi capetele învăluite în timp ce fiecare se apleca picior din faţă. Ei şi călăreţii s-au înclinat.

— Hă, murmură Nektas, cu capul înclinat. „Nu am văzut asta de ceva vreme.”

M-am uitat înapoi la Nyktos. Se uită la călăreţi, cu ochii uşor mari şi luminoşi. Linii încordate şi palide îi înconjurau gura. „Nu i-am văzut niciodată făcând asta.” A clipit de mai multe ori, iar o parte din strălucire a dispărut când s-a uitat la mine, dresându-şi glasul. „Intrarea în Vale este la doar câţiva metri în dreapta noastră.”

Nu am văzut absolut nimic decât ceaţă învolburată, alb-argintiu.

„Nu pot merge mai departe în această direcţie”, a spus el în timp ce mâna lui părăsea şoldul meu şi

brațul lui s-a slăbit în jurul meu.

M-am întors în timp ce Nektas călărea în fața călăreților, care se întorseseră la pozițiile lor ciudat de nemișcate. Nyktos se legănă de pe spatele lui Gala. A desfăcut cele două săbii scurte pe care le adusese cu el și le-a fixat de partea lui Gala. „Doar în cazul în care.” Apoi mi-a dat frâiele, dar mâna lui a rămas încrucișată peste a mea.

Ochii de argint închis s-au fixat pe ai mei și am simțit aceeași mișcare de măturare în pieptul și stomacul meu în timp ce a spus: „Ea este foarte importantă pentru mine, Nektas”.

„Știu”, a răspuns drakenul.

Mi s-a părut un lucru ciudat de spus de Nyktos, dar el a spus că sunt foarte important. Către el. Nu jarul. Pe mine. Și poate de aceea am scapat ce am făcut.

„Vreau să fiu consoarta ta, Nyktos.”

în momentul în care acele cuvinte mi-au părăsit gura, am fost atât de aproape de a mă scufunda cu capul înainte sub giulgii călăreților. Buzele mi s-au întredeschis, dar aerul nu mi-a pătruns în plămâni. Inima mi se oprise. întregul tărâm se opri în timp ce mă uitam la Nyktos.

Ce naiba a fost în neregulă cu mine? Dacă nu m-aș fi hotărât să-mi păstrez marele gura inchisa?

Nyktos era complet nemișcat în timp ce își ridica privirea spre mine. Au trecut secundele și, în acel timp, am simțit că sângele curgea rapid de pe fața mea înainte de a reveni. Pieptul a început să mă strângă și să mă doară.

S-a mișcat, ridicându-și cealaltă mână pe obrazul meu. „Respiră”, șopti el.

Am aspirat aer, tremurând.

Degetul mare a tras acea linie peste bărbia mea, chiar sub buza mea, iar inima îmi bătea prea repede pentru cineva care stătea. Pentru că felul în care se uita la mine, firele de zgomot începuseră să se întindă din spatele pupilelor lui, se simțea ca... mai mult. Ceea ce știam că este imposibil, dar...

A ridicat mâna pe care o ținea la gură și a apăsat un sărut pe degetele mele. Apoi, încet, mi- a răsturnat-o și mi-a mai sărut palma. Nu mi-a luat niciodată acei ochi acum încălziți, de argint miros. — Te voi aștepta, Liessa.

Capitolul 27

Lumina soarelui.

Acesta a fost primul lucru pe care l-am observat când ceaţa groasă şi învolburată s-a împrăştiatîncetîn timp ce călătorim pe ceea ce părea un drum de piatră. Trecuse atât de mult de când nu văzusem soarele. I-am simţit căldura pe pielea mea. Mi-am ridicat privirea, cu ochii înţepaţi de strălucire în timp ce mi-am lăsat gluga în jos. Cerul era vopsitîn nuanţe de albastru viu şi alb moale, dar nu era soare şi, pe măsură ce ceaţa primordială continua să plutească şi să se estompeze, dealurile luxuriante, ondulate, verzi pline de copaci cu flori violet şi roz coborând până la pământ au devenit vizibil. Peisajul arăta ca un tablou.

Nu erau oameni. Fără case sau alte semne de viaţă. Am strâns ferm pe frâiele lui Gala, mi- am aruncat privirea în jos. Sprâncenele mele s-au ridicat la vederea drumului strălucitor.

„Acelea sunt... diamante?" Am întrebat.

„Diamante zdrobite. Valea a fost formată din lacrimile de bucurie ale celor mai vechi Primişti şi zei", a spus el. „Le vei găsi aproape peste tot aici."

M-am uitat la el. îmi zâmbea şi nu credeam că s-a oprit de când plecasem de la Nyktos la răscruce. Când m-am gândit că Nyktos ar fi vrut să-mi sărute la revedere şi cumva am simţit că era aproape la fel de bine ca el să facă asta.

Nektasîncă zâmbea.

— Taci, am mormăit eu.

„Nu am spus nimic."

„Nu a fost nevoie." Mai mult din ceaţă s-a curăţat. Drumul diamantelor părea fără sfârşit, şerpuind printre dealurile înierbate şi copacii plângând puternic înfloriţi, cu ramurile atârnate aproape de pământ.

„Nu ştiam că poţi citi gândurile."

I-am aruncat o privire arcuită.

Zâmbetul lui nu s-a stins, nici măcar o secundă în timp ce-şi apropie cârbul. A rămas tăcut doar câteva clipe. „Este adevarat? Ce i-ai spus la

răscruce?”

Faţa mi s-a încălzit şi nu a avut nimic de-a face cu soarele. încă nu-mi venea să cred că am scos asta. Dar am avut şi nu aş putea spune exact că am regretat. Poate că m-aş fi înşelat crezând că ar fi mai bine dacă Nyktos nu ştia. „Am făcut”, am spus în cele din urmă. „Am vorbit serios.”

Am mers mai departe câţiva paşi. „îţi pasă de el.”

Nu a fost o întrebare, ci o declaraţie de fapt. Adevăr. Mi-am deschis gura în timp ce m-am uitat la el, cu stomacul răsturnându-mi de parcă aş fi scăpat de Gala – din calul pe care mi-l dăruise Nyktos. — Da, am şoptit.

Rânjetul acela a rămas în timp ce îşi arcui o sprânceană. „Ştiu.”

„Ei bine, mă bucur că s-a stabilit.” Mi-am dres glasul, cu faţa la drum.

„Ştiam asta înainte să fii gata să-ţi recunoşti asta.”

„Felicitări”, am mormăit.

„De ce crezi că ţi-am spus să mergi la el când avea nevoie să se hrănească?” a continuat de parcă nu aş fi vorbit. „Ştiam că trebuie să-l ajuţi. Nu dorit.
Nu pentru că ai simţit că trebuie. Dar pentru că aveai nevoie .”

— Şi tu ai mirosit asta la mine? am întrebat cu un oftat.

Nektas pufni. „Am văzut când nu ai putut răspunde dacă ţi-ai fi urmat planul dacă ai fi aflat că nu ţi-ar salva oamenii.”

Respiraţia pe care am luat-o a fost subţire. întrebarea aceea mă lăsase la fel de inconfortabil atunci ca şi acum. — încă nu pot să răspund la asta, am recunoscut eu răgu it. „O parte din mine spune da pentru că aş face orice pentru a salva Lasania. Orice. Dar cealaltă parte spune că nu. Dar dacă aş fi făcut-o, nu ar fi fost nevoie să mă ucizi. Cred că... asta ar fi făcut treaba pentru tine.”

Simţeam privirea lui Nektas asupra mea. „Dacă acesta este cazul, atunci am mai multă dreptate decât mi-am dat seama.”

I-am aruncat o privire rapidă, dar acum privea înainte, cu sprâncenele întunecate tăietură pe frunte.

„Ştii”, a început el după câteva momente de tăcere, „te-am dus şi la el în acea noapte pentru că ştiam că nu te va răni.”

Stomacul meu a mai făcut o scădere. — Dar ai crezut că mă va răni în noaptea din Dying Woods.

„Asta a fost diferit. Când Primul îşi ia adevărata formă în furie, ei nu sunt ei înşişi. Ei devin furie şi putere şi pot ataca. Şi, deşi ştiam că nu îţi va face rău în furie aşa cum este de obicei, nu ştiam ce va face în acea formă.” Privirea lui a atins-o pe a mea. „Dar acum da. El

s-a oprit. Nu pentru că aş fi fost acolo. Ar fi putut să mă încurce. S-a oprit. Acum stiu."

„Ştii ce?"

„Că ceea ce simte pentru tine depăşeşte dragostea. îi pasă de tine."

„Eu... ştiu şi asta."

A tăcut un pic. „Ştii ce şi-a făcut? Şi de ce?"

înghiţind în sec, am dat din cap. „I s- a îndepărtat kardia pentru că el nu am vrut ca dragostea să devină o slăbiciune sau să fie înarmată."

— Ai crede că este pentru că Ash nu vrea să devină tatăl lui, spuse el după o clipă. „Eythos s-a schimbat după ce l-a pierdut pe Mycella. Era încă bun, dar şi-a pierdut cea mai mare parte din bucurie când Mycella a murit. Dacă nu ar fi fost Ash, cred că s-ar fi irosit până când a alunecat în stază."

M-am întrebat dacă este acelaşi lucru pentru Nektas. Dacă nu ar fi Jadis, s-ar pierde şi el?

„Ash a crescut văzând acea pierdere şi tristeţe de fiecare dată când se uita în ochii tatălui său. El a simţit asta însuşi, fără să cunoască niciodată atingerea mamei sale sau auzind vocea ei", a spus Nektas. „Dar lui Ash nu se teme să devină tatăl lui. îl este teamă să nu devină unchiul lui."

am tresărit. „Nu ar putea deveni niciodată Kolis."

„Nici eu nu cred, dar nici măcar eu nu mă aşteptam niciodată ca Kolis să ajungă la asemenea extreme." A urmat o pauză. „Nu a fost niciodată ca Eythos. Un pic mai rezervat. Mai rece. Singurătatea preferată. O parte din asta se datora a ceea ce esenţa Primai i-a curs prin vene. El este Moartea, iar Moartea nu vrea companie. Şi pe măsură ce Ash îmbătrâneşte, văd deja ceva din asta în el", a spus el şi inima mi s-a cuprins. „Viaţa şi moartea nu sunt foarte diferite. Ambele sunt naturale, un ciclu necesar, pentru că nu poate exista viaţă fără moarte, dar acolo unde Eythos a fost sărbătorit şi binevenit, Kolis a fost temut şi temut. Asta ar stimula gelozia în cei mai buni dintre noi, iar el era gelos pe fratele său. încă mai este, chiar şi acum."

Nektas râse fără veselie, clătinând din cap. „Dar abia când Kolis a experimentat dragostea şi pierderea s-a schimbat. Că a început să devină ceea ce este astăzi. Dragostea poate da viaţă şi inspiraţie unuia, iar pierderea ei poate putrezi şi poate păta mintea celuilalt. De asta se teme cel mai mult lui Ash." Privirea lui a găsit-o din nou pe a mea. „Iubind pe cineva. Pierzându-i. Apoi devenind ceva şi mai rău decât Kolis."

Am înghiţit în sec, găsind acele motive şi mai triste. „Dar vorbim despre grija pentru altul. Nu iubitor. Sunt două lucruri diferite. Şi ştiu

este imposibil pentru el să simtă aşa ceva."

„Sunt atât de diferiţi?" întrebă Nektas. „Pentru că vorbim despre felul de grijă care îţi permite să te pui în pericol pentru cel căruia îi pasă. Asta nu te împiedică să simţi, chiar dacă crezi că acele emoţii nu vor fi returnate. Chiar dacă ştii riscurile. Cu toate acestea, încă poţi găsi pacea."

„ Nu mă poate iubi."

„Nu vorbesc despre el."

Am tresărit din nou. „Nu-l iubesc", am negat, dar cuvintele au răsunat puţin gol. „Nici nu ştiu cum se simte."

„Atunci de unde ştii?"

Mi-am închis gura. Un amestec ciudat şi ameţitor de emoţii m-a cuprins şi am simţit că cădeam şi zburam în acelaşi timp. „Nu mă pot gândi la asta."

„De ce? Pentru că ţi-e teamă că-l iubeşti, iar el nu poate simţi la fel?

„Nu. Nici măcar asta. Nu vreau să mă gândesc la asta pentru că mă îngrozeşte", am recunoscut fără ruşine.

„Aşa cum ar trebui."

I-am aruncat o privire ascuţită. „Este lini titor."

Nektas a râs, iar eu am vrut să-l lovesc în timp ce priveam în altă parte. Nici nu voiam să mă gândesc la ideea de iubire. Era mai uşor să recunosc că îmi pasă de Nyktos. Păsat profund. Dar asta nu a fost dragoste. Şi aceasta a fost o conversaţie pe care nu am vrut să o continui.

Am aruncat o privire peste dealuri şi ramurile pline de flori care dansau la doar câţiva centimetri de pământ. — întreaga Vale arată aşa?

„Unele zone comune seamănă cu asta", a răspuns el. „Dar în cea mai mare parte, Valea este în continuă schimbare, găzduind paradisul ideal al unui suflet şi devenind orice îşi doresc."

— Uau, am murmurat.

„Toate aspectele nevoilor şi dorinţelor unui suflet sunt îndeplinite în Vale, chiar şi ceea ce văd. Arcadia este aproape la fel." Se mi că pe a. „Uită-te în dreapta ta şi în sus, spre cer. O vezi?"

I-am urmat instrucţiunile, mijind ochii până când am văzut ceaţă sclipitoare adunându-se de-a lungul dealurilor. „Ceaţa?"

„Se numeşte Giulgiul", a spus el. „Este făcut din ceaţă primară şi ascunde Vale de la cei care nu intră prin mijloace mai tradiţionale."

Ca şl în, prin moarte.

Cu cât am călătorit mai departe de-a lungul drumului diamantelor, cu atât am început să observ mai mult ceaţa care se adună, adunându-se pentru a ascunde tot ce se afla dincolo. La fel ca pe drumul spre Stâlpi, Giulgiul s-a strecurat tot mai aproape de drum şi, în linişte, nu m-am putut abţine să nu mă întreb dacă voi intra în Vale la moartea mea dacă planul lui Nyktos nu mergea. Sau aş găsi pacea veşnică în Arcadia dacă planul lui ar reuşi? A compensat cu adevărat tăciuna primară pentru moralitatea nu atât de muritoare? Sau s-ar reduce pur şi simplu ca Nyktos să intervină la moartea mea şi să se asigure că am găsit pacea în loc de pedeapsă?

Am tremurat la ceea ce acum se simţeau ca nişte gânduri morbide, ceea ce era ciudat. M-am gândit mult la moarte în trecut, acceptând că era un rezultat inevitabil, mai devreme decât mai târziu. Dar acum, gândirea la moarte se simţea diferit. Un final prea devreme pe care nu l-am mai acceptat pentru că era speranţă. Un posibil viitor care oferea un... Un zumzet blând m-a tras din gândurile

mele. M-am ciupit din sprâncene, m-am uitat în dreapta mea. Sunetul nu era un zumzet. Era o voce. Voci. Cântând. Strânsoarea mea de frâiele lui Gala s-a slăbit şi apoi s-a întărit în timp ce mă străduiam să aud cuvintele.

Erau într-o altă limbă, una care părea străveche, iar jarul bâzâia ca răspuns la ea. Dar sunetul — vocile şi melodia... Erau o rugăciune. O sărbătoare. Bântuind în timp ce vocile se ridicau şi coborau, făcând semn.

Lacrimile mi-au umplut ochii. A fost cel mai frumos sunet pe care l-am auzit vreodată.

Nektas m-a prins brusc de frâiele, oprindu-l pe Gala. „Stop."

„Ce?" am optit eu răgu it.

„Te apropii prea mult", a avertizat el, cu trăsăturile trase. „Nu poţi să mergi acolo."

„Unde sa mergi...?" Am tras o respiraţie speriată, realizând că eram la doar câţiva paşi de Giulgi, mai aproape de armonia blândă. Clipind înapoi lacrimile, m-am uitat la Nektas.
„Nu am vrut să fac."

„Ştiu." A tras uşor de frâiele, îndreptând-o pe Gala spre centrul drumul. — Le auzi cântecele?

Am dat din cap, cu inima bătând. „E frumos."

„Sunt sirenele care cântă."
„Sirene?"

„Ei sunt paznicii Văii şi ne-au simţit."

Atenţia mea s-a mutat încet înapoi spre ceaţă. „De ce cântă?"

„Numai drakenul şi cei care s-au înălţat pot călători în Vale."

el a spus. „De câte ori simt ceva care nu ar trebui să fie atât de aproape, ei cântă pentru a-i ademeni pe infractorii în Giulgi. Nici măcar tu cu tăciune primară nu ai supravieţui asta."

Pielea îngheţată, m-am uitat în jos la strânsoarea degetelor mele albe pe frâiele şi apoi la mâna lui Nektas, în timp ce sirenele continuau să cânte. Degetele lui au rămas ferm încolţite în jurul frâielor şi au rămas acolo.

Câteva ore mai târziu, sirenele au încetat în cele din urmă să cânte. Nektas îşi eliberase strânsoarea pe frâiele mele, iar tensiunea rigidă mi s-a slăbit din muşchi. M-am durea peste tot din cauza ca ma reţinem. Aş fi fost aproape de a sări de pe şa şi de a intra în Giulgi de prea multe ori. Nici măcar o gustare din sacadatul adus de Nektas cu el nu a ajutat, iar mâncarea era în mod normal cea mai mare distragere a atenţiei.

Şi ar trebui să experimentez asta din nou la ieşire.

Nu aşteptam cu nerăbdare asta în timp ce am urcat pe un deal, dar toate gândurile despre sirene şi chemarea lor au scăpat în timp ce un orizont stâncos se înălţa în faţă. Era un munte cu stânci abrupte, verticale, făcute din piatră de umbră pură şi altceva – ceva care strălucea purpuriu sub soare, aducându-mi aminte de părul lui Nektas.

„Dumnezeu buni, sper cu adevărat că nu trebuie să urcăm chestia aia", am spus. „Dacă da, cred că îmi voi risca cu sirenele."

Nektas chicoti. „Din fericire, iazurile din Divanash sunt dedesubt."

— Sub toate astea? Muntele era o fortăreaţă de piatră, o impunătoare privelişte printre toată frumuseţea.

S-a uitat la mine. „Eşti claustrofob?"

„Eu nu cred acest lucru."

— Ei bine, cred că suntem pe cale să aflăm, nu-i aşa?

Va fi distractiv, m-am gândit când am intrat la poalele dealurilor şi în cele din urmă ne-am oprit când Nektas a zărit fanta unei intrări prin care nu eram sigur cum ar trebui să mă încadrez, darămite Nektas. Am lăsat caii legaţi sub un copac care plângea, unde ciuguleau iarba şi se puteau odihni. Cu o ultimă zgârietură în spatele urechilor lui Gala, l-am urmat pe Nektas. Abia am reuşit să alunecăm lateral prin deschidere, apoi am ieşit în întuneric total.

Am gâfâit, fără să văd nimic în timp ce m-am oprit. Am întins mâna orbeşte, simţind peretele rece şi neted în spatele meu, dar nimic în stânga mea. Am căutat în întuneric, nici măcar nu am putut să văd drakenul. Inspiră. Gâtul mi s-a strâns când am grăunţ: „Nektas?”

„Sunt aici.” Mâna lui s-a încrucişat peste a mea, caldă şi fermă. Expiraţi. „Poţi vedea?”

„Eu pot.” Aînceput să dea drumul.

„Draken trebuie să aibă o vedere foarte bună”, am spus, vocea părând să-mi poarte aerul dulce parfumat. Inspiră.

„Avem simţuri uimitoare.”

M-am lipit de mâna lui în timp ce încercam cu disperare să nu mă gândesc la faptul că nu puteam vedea nimic şi că orice ar putea fi la câţiva centimetri de mine. Ţine. Dakkais. Barrats. Păianjeni uriaşi. Doamne, asta nu a ajutat. Expiraţi. — Ai spus că ai mirosit la mine înainte miros de moarte.

„Am făcut. încă o fac, a răspuns el, vocea lui părând chiar lipsită de trup de i l-am inut de mână ca pe un copil speriat. „Miros de Ash pe tine.”

Am făcut o faţă.

„Şi miros de moarte”, a adăugat el. „Corpul tau. E pe moarte.”

„Ce naiba?” Am gâfâit, trăgându-mă de mână.

Nektas a rezistat. — Mori activ, Sera. Cullingul te ucide. Tu stii asta.”

„Fac.” Am respirat şi mai adânc. „Dar să spui asta când sunt eu sub un munte şi nu poţi vedea rahatul îl pune într-o perspectivă cu totul diferită.”

„Nu văd cum.”

„Probabil pentru că poţi vedea şi nu mori activ.”

„Buna observaţie.” El s-a oprit. „Scuzele mele.”

„Dumnezei”, am mormăit. A trecut un moment doar cu sunetul paşilor noştri. „îţi miros rău?”

Nektas râse.

Mi s-au îngustat ochii. „Nu e nimic amuzant la întrebarea mea.”

„Da, există”, a spus el. „Moartea nu miroase rău. Poartă la fel parfum ca viata dar mai slab. Liliac.”

Liliac.

Mirosisem asta înainte. Liliac învechit. M-am întrebat dacă Nyktos ar putea mirosi asta la mine. M-am oprit să întreb asta. Aş prefera ca el să creadă că miroseam ca o furtună de vară — indiferent cum mirosea.

Am continuat în tunel ceva timp şi nu credeam că noi

mers drept. Eram pe punctul de a întreba dacă Nektas s-a pierdut când am auzit zgomotul apei şi apoi am văzut o înţepătură de lumină care creştea constant. Lumina soarelui, mulţumesc zeilor. în curând, l-am putut vedea pe Nektas în faţa mea.

Paşii lui au încetinit. „Stai chiar acolo."

„Nu ştiu unde te aştepţi să mă duc", i-am răspuns în timp ce el îmi dădu drumul la mână.

„Cine ştie cu tine?" A sărit jos. „Cineva îţi întoarce spatele pentru câteva secunde şi tu fugi."

„Eu nu."

Se întoarse de jos, oferindu-şi mâinile. Le-am luat în loc să-l lovesc. M-a ajutat să cobor, căderea de câţiva metri. Aerul era semnificativ mai cald aici şi umed. Mult mai dulce. Am făcut un pas şi am văzut imediat de ce. Ramuri groase acoperite de liliac şerpuiră de-a lungul podelei, se căţărară pe pereţii cavernei şi se întinseră pe tavan, aproape sufocând lumina care venea prin deschiderea de deasupra.

„Este o mulţime de liliac." M-am uitat în jur. „De aceea miroase moartea ca liliac?"

„Nu ştiu de ce moartea miroase aşa, dar liliacurile sunt speciale. Ele reprezintă reînnoirea şi atât viaţa, cât şi moartea sunt asta — o reînnoire." Nektas cutreiera înainte. „Dacă vezi vreodată liliac ca acesta lângă apă în tărâmul muritorilor, poţi fi sigur că te afli aproape de o poartă către Iliseeum – spre Dalos, în special."

M-am gândit la lacul meu. „Şi dacă nu există?"

„Atunci poarta duce probabil la Shadowlands", a spus el. „Iata."

Ocolindu-l pe Nektas, am văzut un afloriment stâncos care s-a ridicat până la înălţimea taliei mele, formând un cerc zimţat care era aproximativ de mărimea lui Nektas în forma lui de draken. Apele piscinelor din Divanash erau lini tite i limpezi pe măsură ce ne apropiam de ele.

„Deci, ce să fac?" Mi-am lipit mâinile de lighean. „întrebi doar unde este?"

„Un fel de. Va fi nevoie de o picătură de sânge."

„Doar o picătură?" M-am întins între jumătă ile mantiei mele i mi-am desfăcut pumnalul de pe coapsa.

„Doar o picătură", îl sfătui el. „Dar trebuie să-i dai şi ceva ce nu ştiu ceilalţi."

zeilor. Uitasem de partea aceea. M-am încruntatîn timp ce mă uitam la piscine.

„Odată ce faci asta, Pools ar trebui să te informeze că este în regulă să continui, întrebaţi pe cine sau ce căutaţi, iar Pools vă va răspunde.” Şi-a înclinat capul. „În speranţa.”

Am ezitat, cu mâna şi pumnalul suspendate deasupra apei.

„În speranţa?”

Nektas a ridicat din umeri. „Nu i-am văzut niciodată lucrând.”

— Grozav, am mormăit, clătinând din cap. Ceva ce nu era cunoscut de alţii. „Deci, practic trebuie să recunosc un secret sau ceva?”

„Acesta este esenţa. Este un fel de schimb. Un răspuns pentru un adevăr, unul nu este cunoscut de alţii – probabil nici măcar de tine însuţi”.

„Nu este cunoscut de sine?” Am repetat în linişte, încruntarea mea crescând. Am început să întreb ce naiba însemna asta, dar am crezut că înţeleg ce fel de adevăr caută. Unul care te-a făcut inconfortabil să recunoşti.

Doamne, au fost o mulţime de adevăruri incomode. Şi nu era suficient timp în timpul zilei pentru a le enumera, începând cu ce simţeam pentru mama mea şi terminând cu ceea ce aş putea simţi pentru Nyktos. Au existat o mulţime de mâncărimi şi adevăruri sufocante între acele două lucruri pe măsură ce le-am trecut prin ele.

Dar a fost unul care m-a făcut cel mai inconfortabil. Una care m-a lăsat să mă simt expus şi crud. Vulnerabil.

Simţind că pielea mea începe să se târască, am înţepat un deget cu cea mai mică presiune. Pumnalul răutăcios de ascuţit a înţepat şi sângele a curăţat imediat.

întinzându-mi braţul peste bazine, am urmărit sângele curgându-mi din deget în timp ce şoptam cuvinte care mi-au opărit gâtul: „Ziua în care am luat prea multă aspiraţie de somn nu a fost un accident sau o decizie rapidă.” Mâna mi-a tremurat. „Nu am vrut să mă trezesc.”

Caverna era liniştită, cu excepţia zgomotului din urechile mele, când picătura de sânge mi-a alunecat din vârful degetului şi a stropit de pe suprafaţă.

Un şuierat a lovit aerul peşterii când mi-am tras mâna înapoi. Apa a izbucnit la viaţă, clocotind şi învârtindu-se. S-a revărsat abur în spaţiul de deasupra piscinelor.

Gâfâind, am făcut un pas înapoi în timp ce ceaţa s-a învârtit sălbatic înainte de a mă prăbuşi înapoi în bazine.

— Cred că asta înseamnă că a acceptat răspunsul tău, meyaah Liessa, spuse Nektas încet.

Nu m-am uitat la el. M-am prefăcut că nu a auzit ce am recunoscut.

— Arată-mi pe Delfai, un zeu al divinaţiei, am spus. „Vă rog.”

Sângele s-a scufundat, smulgându-se în timp ce apele se unduiau şi se învârteau, înghiţind sângele. Nektas se apropie în timp ce norii se formau adânc sub

suprafaţă, mai întâi albă şi apoi mai închisă. Mi-a amintit de sufletele din ceaţă pe măsură ce norii au luat formă, dar aceasta nu era o imagine spălată. Culoarea s-a infiltrat în piscină, iar un albastru pastel s-a rostogolit peste suprafaţă. Un cer. Pini verzi adânci se ridicau în spatele unui conac mare, măturător, făcut din piatră de fildeş, fiecare ac de pe copaci strălucind.

Am gâfâit când o altă undă a împrăştiat cerul şi pinii, ştergând conacul. „Sper cu adevărat că nu a fost asta pentru că asta nu mi-a spus absolut nimic."

Nektas s-a uitat peste capul meu. — Nu cred, spuse el. „Uite."

Apa îşi schimba din nou culoarea pe măsură ce formele deveneau vizibile, m-am încordat. Au apărut un cap şi umeri. Un corp. Apoi altul. Unul era mai înalt, cu pielea care îmi amintea de bijuterii de chihlimbar şi părul negru ca trandafirii înfloriţi de noapte. Era un bărbat, cu faţa lui ovală înclinată în lateral. Arăta cam la vârsta pe care eu credeam că are Olanda, în al treilea sau al patrulea deceniu de viaţă. Era ceva în mâinile lui. Măcina ceva într-un castron de ceramică în timp ce buzele i se mişcau în tăcere. Părea că vorbeşte cu cineva...

— Ăsta e Delfai, spuse Nektas, aplecându-se în jurul meu pentru a pune o mână pe marginea de piatră a piscinei. „Arăt destul de viu şi bine."

Oricine îi vorbea începea să prindă viaţă în ape. Păr lung, des, blond maroniu şi umerii drepţi. Piele roz, sărutată de soare. O faţă în formă de inimă. Mi-a luat respiraţia surprinsă. O faţă pe care am recunoscut-o, una mult mai plină şi cu ochi verzi mai strălucitori şi mai vii decât îmi aminteam.

„O cunosc", am şoptit, uluit, în timp ce o priveam zâmbind ca răspuns la orice i-a arătat Delfai în castron. „Aceasta este Kayleigh Balfour. Prinţesa de Irelone. Delfai este în Irelone, la Cauldra Manor.

Capitolul 28

„Trebuie să fie soarta”, a spus Nektas în timp ce ne înapoi prin Vale. „Acel Delfai ar fi cu cineva pe care îl cunoşti exact în acest moment.”

„Pot fi.” Braţele şi picioarele deja încordate în pregătirea pentru sirene, mi-am ţinut ochii antrenaţi drept înainte. „Sau ar fi putut fi ceva ce Delfai ştia? Zeii divinaţiei ar putea vedea trecutul, prezentul şi viitorul, nu? Poate că a ştiut să se împrietenească cu Kayleigh?

Nektas dădu din cap. „Ei nu le cunosc pe toate în mod înnăscut. Trebuie să fi fost ceva în care Delfai fie alesese să se uite, fie i se ceruse să facă. Dar dacă da, înseamnă că te-ar aştepta.”

M-am gândit la asta. „Penellaphe a fost cel care ia spus lui Nyktos să-l găsească pe Delfai. Nu ştiu câţi ani are, dar ar fi putut fi ea cea care i-a spus ceva lui Delfai?”

„Penellaphe era tânără când Kolis a furat jarul lui Eythos, dar suficient de mare pentru a- şi aminti de Zeii Divinaţiei”, a spus el. „Ar fi logic să caute un Dumnezeu al Divinaţiei pentru a afla mai multe despre viziunea ei.”

Şi Holland ar fi putut parcurge din nou acea linie fină de interferenţă.
Oricum, nu a fost o coincidenţă. „Ştii, prinţesa Kayleigh a fost logodită cu fratele meu vitreg”, am spus, fără să-i fi spus lui Nektas cum o cunoşteam.
„A venit să o viziteze pe Lasania împreună cu părinţii ei, regele Saegar şi regina Geneva.
Să-l întâlnesc pe Tavius. Fratele meu vitreg a fost un... măgar nepocăit.”

„M-am gândit la fel de mult.” Nektas sa aplecat, îndreptându-mi gluga care trebuie să fi alunecat. „Având în vedere plăcerea pe care Ash o găseşte când îl vizitează în Abis.”

— El face asta des?

„Mai mult decât a avut cu orice alt suflet de mult timp.”

Mi-am strâns buzele ca să-mi opresc zâmbetul, pentru că până şi eu puteam să recunosc că era un lucru sucit în care să-mi găsesc plăcerea. Mi-am dres glasul.
„Oricum, a avut cel mai bun comportament cu ea. La început. Nu a durat mult. Am văzut-o plângând într-o seară, după ce a făcut o plimbare nesupravegheată cu el în

grădini. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar ştiu că a fost ceva îngrozitor pentru că atunci când am avertizat-o despre el, nu a fost deloc surprinsă să audă ce aveam de spus.”

— Dar ea nu s-a căsătorit cu el? a întrebat el, iar când am clătinat din cap, şi-a înclinat-o pe al lui. „Ar putea să plece de la o astfel de logodnă? Aveam impresia că nu era obişnuit în tărâmul muritorilor printre nobili.”

„Nu este.” Buzele mele s-au zvâcnit într-un mic rânjet. „Aşadar, am născocit un plan pentru a o face... indisponibilă pentru o astfel de logodnă.”

Sprâncenele i se ridicau sub glugă. „Şi cum ai reuşit asta?”

„Am obţinut o poţiune de la o vindecătoare pe care o cunoşteam, una care ar putea să o facă să pară bolnavă – suficient de bolnavă încât logodna ar trebui să fie amânată.” Am râs de zâmbetul lui. „A mers. Kayleigh şi-a convins părinţii că trebuie să fie climatul mai cald şi mai umed din Lasania şi au dus-o acasă. Nu ştiu dacă au crezut că este o problemă legată de climă, Irelone este mult mai cool, dar ei... o iubesc. Asta a fost clar când nu au forţat-o să rămână în Lasania şi nici nu au făcut-o să se întoarcă.”

— Foarte inteligent din partea amândoi, spuse el. „Deşi este păcat că oricine ar trebui să recurgă la astfel de tactici.”

— De acord, am murmurat. „Tavius, mama mea şi regele Ernald nu au ştiut niciodată cu siguranţă că am intervenit, dar cred că au bănuit ceva.” am ridicat din umeri. „Dar dacă nu aş fi făcut-o? Ar fi schimbat asta decizia lui Delfai? Şi nu am fi reuşit să-l localizăm în tărâmul muritorilor? Adică, totul trebuie să fie conectat.” Am râs din nou. „Bănuiesc că fiecare aspect al vieţii cuiva este într-un fel conectat – fiecare alegere de a face sau nu ceva creează o reacţie în lanţ. Nu poţi să nu te întrebi exact cât de mult este preordonat.”

„Te vei înnebuni gândindu-te la asta”, a răspuns Nektas. „Dar niciuna dintre alegerile tale nu este prestabilită. Soarta nu este absolută. Soarta este doar o serie de posibilităţi.”

„Cum poţi fi sigur de asta?” Am întrebat.

„Pentru că am fost acolo când au fost creaţi muritorii. Mi-am împrumutat focul pentru a insufla viaţă în carnea lor”, mi-a amintit el. „Morii au fost creaţi după imaginea Primals, dar li s-a dat şi mai mult.”

„Abilitatea de a simţi emoţii.”

„Şi liberul arbitru”, a spus el. „Soarta nu uzurpează asta, oricât de mult şi-ar dori probabil Arae să facă în unele situaţii. Soarta vede doar toate rezultatele posibile ale liberului arbitru.”

Am simţit o oarecare uşurare când aud asta, ştiind că deciziile luate,

fie bune sau rele, au fost alegeri făcute activ şi nu rezultatul urmăririi nefericite a unui set de evenimente deja decise. M-am uitat la Nektasîn timp ce Giulgiul care protejează Valea se strecura din ce în ce mai aproape de drum şi am început să aud din nou sirenele cântând. „Primii au liber arbitru?"

„Nu au făcut-o la început."

Mi-am amintit ce îmi spusese Nyktos. „Abilitatea lor de a începe să simtă emoţii a schimbat asta?"

El a dat din cap. „Nimic nu este mai puternic, mai mult de viaţă şi de modificare a tărâmului decât abilitatea de a simţi. Pentru a experimenta emoţia. Dragoste. Ură. Dorinţă. A avea grijă de sine. Să ai grijă de altul."

Nyktos nu ne aştepta la răscruce când părăsisem Valea aşa cum mă aşteptam să fie. Călăreţii înfiorătoare erau, totuşi, şi s-au înclinat încă o dată când am trecut. M-am gândit că Nyktos fusese prins de ceva, fie la Pillars, fie în Lethe. Nektas nu părea îngrijorat, aşa că nu am crezut că s-a întâmplat ceva prea grav.

Nu m-am uitat la sufletele care aşteaptă să treacă prin Stâlpi, deşi jăracul tremura, iar muşchii îmi erau deja încordaţi şi dură din cauza luptei cu chemarea sirenelor. Dar ceaţa Primai a scăzut în cele din urmă şi am putut vedea purpuriu în depărtare, sclipind sub lumina strălucitoare a stelelor. Am ciugulit o bucată de brânză pe care Nektas o predase în timp ce gândurile mele săreau de la un lucru la altul şi am ignorat durerea slabă din tâmplele mele. N-aş face odată ce m-am întors la palat. Poate că nu este Culling, dar nu aş risca dacă da.

„Sera?"

Terminând bucata de brânză, am aruncat o privire spre Nektas. „Da?"

„Esti bine?" m-a întrebat, uitându-se la mine şi apoi întorcându-şi privirea către drum înainte.

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama ce întreabă, iar când am făcut-o, oînroşire m-a cuprins. Mâinile mi s-au strâns pe frâiele lui Gala. Am simţit că limba mea s-a îngroşat, devenind grea şi inutilă, când inima a început să-mi bată cu putere.

Esti bine?

O întrebare atât de simplă. Unul la care mulţi au răspuns uşor, mi-am imaginat. Un eu

ar fi putut să răspund în dimineaţa aceea fără ezitare sau mult pe gânduri. Esti bine? Acum, întrebarea era încărcată de înţeles pentru că nu numai Bazinele lui Divanash cunoşteau un secret pe care alţii nu îl cunoşteau. Nektas a făcut-o, de asemenea.

„Eu... cred că da", am spus în cele din urmă, învingând valul înţepător şi inconfortabil. — Voi fi, am adăugat ridicând din umeri. „Sunt mereu."

— Nu toată lumea poate fi întotdeauna bine, spuse el încet. „Şi dacă se întâmplă să descoperi că nu eşti, poţi vorbi cu mine. Ne vom asigura că eşti bine. De acord?"

Gâtul şi ochii ustură, capul meu îndreptat spre el. Privirea lui era încă fixată pe drum şi nu ştiam dacă a făcut asta intenţionat sau nu.
Poate ştia că era mai uşor aşa. „De acord", am şoptit.

„Bine", a răspuns el şi pentru o vreme, asta a fost tot ce s-a spus. O tăcere s-a lăsat între noi când un nod s-a înfipt adânc în pieptul meu, acolo unde se formase acea crăpătură.

Am fost mişcat de oferta lui, puţin zdruncinat şi prins cu nerăbdare. A fost o... bunătate neaşteptată şi m-a făcut să vreau să mă scufund cu faţa întâi pe drum, în acelaşi timp în care am vrut să-l îmbrăţişez pe draken.

— Opreşte-te, a ordonat Nektas tăios.

Smucit din gânduri, am atras-o pe Gala pe loc. îngrijorarea a înflorit.
„Ce este?"

îşi înclină capul pe spate, adulmecând aerul. „Suntem pe cale să avem companie." Bărbia i s-a afundat în timp ce privirea i-a străbătut pământul, sterp, cu excepţia bolovanilor mari şi a copacilor morţi împrăştiaţi, care trebuie să fi crescut din lacurile care curgeseră odată aici. „Şi nu va fi de natură prietenoasă."

„Grozav." Am întins mâna pe partea lui Gala şi am desfăcut una dintre săbiile scurte pe care Nyktos le pusese acolo. „Ştiam că această călătorie s-a simţit prea fără evenimente." I- am urmărit privirea, fără să văd nimic la început. Apoi mişcarea unuia dintre copacii slabi şi scobitori din apropierea drumului mi-a atras atenţia. Mi-am mijit ochii în timp ce strânsoarea mea s-a ferm în jurul mânerului săbiei.

— Nu lovi mai întâi, a avertizat Nektas încet. Degete subţiri şi lungi îndoite în jurul marginii trunchiului, de culoare maro-cenusie noroioasă. Degetele s-au ondulat, înfipând în scoarţă. Gheare, m-am înţepenit. Un braţ subţire a devenit vizibil, pielea părând dură şi stâncoasă, ca... scoarţă. „Ne permit să trecem fără incidente. Călăreşte încet. Fii pe fază."

Am privit mâna aceea pe copac în timp ce o împingeam pe Gala înainte. „Ce sunt ei?"

Nektas şi-a adus calul mai aproape de al meu. „Sunt nimfe şi sunt

vechi. În mod normal, erau creaturi amabile şi binevoitoare care trăiau în pădurile şi lacurile din Iliseeum, îngrijind pământul care le hrănea.

Prietenii dragonilor şi apoi Primals şi zei", a spus el şi m-am concentrat asupra părţii obişnuite a acelei afirmaţii şi a timpului trecut al celorlalte. „Dar acum sunt încă o repercusiune a acţiunilor lui Kolis. Când a furat jarul lui Eythos, l-a corupt. Le-a transformat în creaturi de coşmaruri care acum se hrănesc cu durere şi tortură."

„Oh", am şoptit. „Sună minunat."

„Odinioară erau una dintre cele mai frumoase creaturi pe care le-ai fi văzut vreodată în Iliseeum", a răspuns el.

Nu m-am lăsat să simt strânsoarea tristeţii care a însoţit cunoaşterea că Kolis i-a contaminat. Nu mi-ar face favor dacă aş face-o şi ei au decis că nu ne vor lăsa să trecem. „Au fost aici când am călătorit la Pillars?"

„Sunt mereu aici."

M-am gândit la felul în care atât Nyktos, cât şi el priviseră pământul. „Sunt ei ce l-au atras pe Ehthawn?

„Probabil." Mâna lui Nektas se sprijini pe sabia legată de cal.

„De obicei, nu atacă un Primai sau Consoarta lor. Orice şi orice altceva este un joc corect. Nici focul draken, nici eather nu le fac nimic. Singura modalitate de a-i opri este să le scoţi capul."

— Grozav, am murmurat când am trecut pe lângă copacul în care se pândea cel în spate. Am văzut un altul în spatele unui bolovan. „Câţi crezi că sunt aici?"

„Pot fi sute", a spus el, iar inima mi s-a cuprins. „Dar am văzut doar vreo duzină lângă drum."

„Trebuie să fie o vedere bună pentru că am văzut doar două."

„Este. De asemenea, ştiu ce să caut."

Am călătorit câteva minute într-o tăcere tensionată. Am mai văzut unul. De data asta, un pic mai mult din nimfă. Un picior moale. Un picior s-a prins în scoarţă.

Ascensiunea a apărut mai mult la vedere, iar eu tocmai începeam să fiu puţin sperând că ne vor lăsa să trecem când Nektas a mormăit: „La naiba".

Apoi am văzut-o.

O nimfă ghemuită în centrul drumului, umerii cocoşaţi şi aşa mic se amestecase cu drumul însuşi.

A crescut încet, iar eu, sincer faţă de zei, îmi doream cu adevărat să văd unul dintre aceste lucruri înainte ca acestea să se schimbe, deoarece această creatură era cu adevărat o chestie de coşmaruri. Piele ca scoarţa, răsucită şi năucită. Gheare pentru degete de la mâini şi de la picioare.

Trăsăturile feţei crăpate şi distorsionate. Craniu fără păr, cu o coroană de os zimţat, expus.

„Vreau să te aud ţipând”, şuieră nimfa cu o voce guturală şi umedă.

„Vreau să te văd sângerând ca un râu”. S-a trântit în mişcare, alergând spre

Nektas a scos o lamă din mâneca mantiei. A aruncat pumnalul, lovind creatura între ochi. Aruncată înapoi, nimfa urlă, zvârnindu-se în timp ce apuca lama înfiptă în cap.

Aerul se umplu de şuierat de pe ambele părţi ale drumului. Am înjurat, legănându-mă în jos, în timp ce Nektas făcea la fel. Erau neclare, părând să se scurgă din bazinul neuniform, din copaci şi din stânci.

— O să trec de partea asta, îl sfătui Nektas, înaintând cu paşi mari înainte, legănând lama de piatră umbră peste gâtul nimfei de pe drum, scoţându-i capul. Creatura s-a spart în praf argintiu sclipitor. — L-ai pe celălalt?

M-am pregătit. „Mă gândeam să-i las să facă orice, dar presupun că da.”

El a zâmbit din umbrele glugăi lui în timp ce se îndrepta spre partea dreaptă a drumului.

Nimfele convergeau spre noi. Unul era înaintea celorlalţi. „Nevoie.

Lăcomie. Sângerează, a clocotit, sărind.

Făcând un pas înainte, am răsucit sabia drept în timp ce a aterizat, trecând lama prin gâtul nimfei. Când creatura s-a destrămat, m-am învârtit, prinzând o a doua nimfă. A explodat şi el.

Doi au traversat drumul deodată. „Ură”, a răpit unul.

„Soarta”, a gâlgâit altul.

M-am răsucit, lovind cu piciorul prima nimfă în genunchi. Piciorul creaturii a crăpat, despărţind centrul. „Ew,” am şoptit, trecând sabia prin gâtul celuilalt şi apoi pe primul, în timp ce şocheia spre mine.

Privind pe partea cealaltă a drumului, l-am văzut pe Nektas tăind metodic printre nimfe. Capul mi s-a biciuit în timp ce m-am aruncat în lateral, evitând cu puţin ghearele unei nimfe.

„Mort. Bled. Roşu.” Nimfa s-a învârtit.

„Vorbesc mereu aşa?” am strigat în timp ce i-am tras lama peste gât. Părea să mai fi rămas doar câteva.

Nektas a aruncat o nimfă în timp ce îşi trânti sabia printr-o alta. „Dacă consideri ca o prostie rimată este vorba, da.”

Zumzetul jarului din pieptul meu era o şoaptă în sângele meu în timp ce mă legănam. A

mâna uscată a zgâriat în aer, la câţiva centimetri de faţa mea în timp ce mă întorceam. Blestemant, m-am smucit înapoi şi m-am întors, împingând sabia înapoi. Lama a lovit pieptul nimfei. Praf umflat, strălucitor şi gros. Am tras sabia în sus, peste gât... Un cal a nechezat

nervos, făcându-mi inima să se prăbuşească. O nimfă a repezit caii. „Frica este suliţa mea", şuieră acesta. „Durerea este câştigul tău."

„Asta nici măcar nu are sens." Am tras după nimfă. „Oh, nu, nu. Nu o să-i atingi."

Am strâns umărul nimfei, pielea aspră şi uscată sub a mea, exactîn momentul în care a ieşit pe Gala. Ştiam că nu voi fi suficient de rapid cu sabia. Nimfa îşi punea ghearele în cal. Furia sa înrădăcinat adânc, stârnind jarul. Mai multe lucruri s-au întâmplat deodată.

Jarul mi-a vibrat sălbatic în piept, căldura mi-a inundat venele, iar lumina alb-argintie mi-a înghesuit colţurile vederii pe măsură ce puterea se construia, crescând în interiorul meu şi încărcând aerul. Am gâfâit când eather mi-a scânteie peste mână.

M-am dat înapoi, dar era prea târziu. Esenţa curgea peste nimfă şi se scurgea prin coaja cărnii ei. Lumina a umplut toate sutele de fisuri minuscule de pe tot corpul său, luminându- l din interior şi apoi din exterior. Eather s-a turnat din gura şi din ochi deschisi.

Nimfa a explodat.

Un val de putere a suflat înapoi, atât de intensă explozia de pământ m-a trântit pe fundul meu când s-a rostogolit în mine.

„La dracu", am şoptit, ridicând sabia în timp ce o umbră a căzut peste mine.

Nektas s-a uitat la mine. — Credeam că ai spus că eather nu le-a făcut nimic?

„Nu ar trebui", a spus el. „Numai Primai al Vieţii poate mânui genul de eather care poate ucide o nimfă." Nektas şi-a dat gluga pe spate. „Este acelaşi tip de putere care poate ucide un alt Primai."

Nektas a spus foarte puţin restul călătoriei înapoi la palat şi asta m-a lăsat puţin neliniştit.

Nu eram un Primai, aşa că nu puteam înţelege cum aş putea avea în mine genul de eather care ar putea ucide un alt Primai. Sau cum ar putea fi acel jar

puternic.

Şi îl lovisesem pe Nyktos cu acel ether. as fi putut...

Doamne, nici măcar nu mă puteam lăsa să termin acea linie de gândire – un indicator sigur al cât de mult mă schimbasem. Ceea ce trebuia să fac era să lucrez la controlul jarului până când Nyktos l-a îndepărtat.

După ce i-am dat Galei o perie rapidă şi nişte lucernă, m-am despărţit de Nektas când am intrat în palat, promiţând că voi merge direct la Nyktos.
Nektas a plecat să se întoarcă la Jadis, care era în munţii pe care încă nu i-am văzut.

Dându-mi seama că Nyktos trebuie să fie în biroul lui, m-am îndreptat acolo şi am intrat în hol. în câteva secunde, am zâmbit la senzaţia că jarul se mişca în piept. Am păşit în nişă, observând că uşa era întredeschisă în timp ce am deschis o parte – m-am oprit, numele lui zbârnind şi murind pe buzele

mele înainte să devină chiar o şoaptă. Nu am putut înţelege ce am văzut. Era ca şi cum mintea mea nu putea procesa ceea ce îmi spuneau ochii.

Că era Nyktos aşezat pe canapea, cu o mână relaxată pe perna lângă el, cu cealaltă strângând braţul într-o strânsoare albă. Corpul lui încordat, capul întors pe spate şi ochii închişi, liniile izbitoare ale feţei încordate şi pielea mai palidă decât ar trebui să fie.

Sau că nu era singur.

Nicăieri aproape de asta.

Cineva era în poala lui. O femelă — o femeie subţire, sălcioasă, purtând o rochie violetă strălucitoare, era în poală . Călărându-se pe el. Bucuri blond-aurie căzură pe pieptul lui şi îi protejară faţa în timp ce ea îl strângea de umerii, cu degetele palide înfipând în cămaşa întunecată – în timp ce se mişca împotriva lui. Nu puteam să-i văd faţa, dar ştiam cine era.

Vasele.

Primai al Riturilor şi Prosperităţii era în poala lui Nyktos. Atingându-I. călare pe el. Se hrăneşte din gât.

Capitolul 29

Inima mi-a accelerat şi apoi a încetinit în timp ce corpul meu a fulgerat înainte de a deveni îngheţat. Nu simţeam absolut nimic în timp ce stăteam acolo, uitându-mă la Nyktos. La Veses. La ei. Am încercat să dau un sens la ceea ce vedeam – de ce era cu cineva, darămite ea, cea pe care el o numea cea mai proastă.

Nu avea sens.

Nu se putea.

Poate că m-am lovit cu capul luptându-mă cu nimfele şi aveam halucinaţii pentru că asta părea mai plauzibil decât asta. decât hrănirea ei din Nyktos. decât ei împreună.

Pentru că i-am spus că vreau să fiu Consoarta lui.

Mi-a spus Liessa – pe cineva pe care a găsit-o frumos. Cineva pe care l-a găsit puternic.

Cineva care avea să devină regina lui.

Apoi a gemut, sunetul răguşit şi senzual. Braţul canapelei a scârţâit sub strânsoarea strânsă a lui Nyktos, iar zgomotul – sunetele – m-a scos din amorţeală şocată.

Mintea mea. Corpul meu. Fiecare parte din mine a procesat ceea ce vedeam. Emoţiile au venit într-un val în creştere, m-au copleşit, şi au fost intense şi bruşte, în timp ce capul lui Nyktos smuci încet. M-am înfiorat sub greutatea fierbinte şi înăbuşitoare a... rănii. O agonie crudă şi acidulată a udat fiecare por. Răni sufocante, zdrobitoare sculptate prin muşchi şi oase. Crăpătura din piept mi s-a cutremuratîn timp ce pielea mi se înţepa de căldură.

Cu altceva.

Capul auriu al lui Veses s-a ridicat la sunetul aerului şuierător de pe buzele mele întredeschise. Două răni adânci, furioase, au stricat gâtul lui Nyktos.

Părul des şi strălucitor a alunecat înapoi peste un umăr subţire în timp ce Primai se uita la mine. Gura roşie de sânge ieşea în evidenţă grotesc faţă de delicateţea frumuseţii ei. Surpriza a pâlpâit peste trăsăturile ei, apoi ochii argintii luminoşi s-au mărit şi apoi s-au blocat cu ai mei, în timp ce limba ei roz s-a aruncat peste el.

buza ei de jos. A lins sângele de acolo. Sângele lui Nyktos .

Bilă amară îmi înghesuia gâtul. M-am înecat cu el, încă înrădăcinat în loc, incapabil să mă mişc în timp ce Veses mă privea. M-a mărit. Răsucirea buzei ei mi-a spus că a găsit lipsă de ceea ce vedea şi, Doamne, am simţit asta până la os, în timp ce mă uitam la ea. La ei. Doi Primişti frumoşi şi puternici. împreună.

Sprânceana lui Veses se ridică. Acea buclă uscătoare s-a transformat într-un zâmbet dureros de frumos. „Deci, aceasta este ea?” a întrebat ea, vorbind cu acea voce guturală pe care mi-am amintit-o înainte de a chicoti.

Capul lui Nyktos se întoarse încet. Ochii i s-au deschis, şi asta – asta a fost tot ce am putut.

Nu a existat niciun gând în spatele acţiunilor mele. A fost instinct, m-am împiedicat înapoi un pas, lovindu-se de u ă. Inima bătând încă o dată, m-am învârtit.

Veses au râs.

Şi acel râs ascuţit ma urmat în timp ce ieşeam de la birou. S-a lipit de pielea mea pentru că nu m-am simţit niciodată atât de naiv, atât de prost. Râsul acela a rămas cu mine în timp ce crăpătura din piept îmi tremura violent. Dar cuvintele lui Nyktos m-au bântuit în timp ce am fugit.

Ea este foarte importantă pentru mine.

Am alergat orbeşte, cu gâtul strâns.

Eşti unul dintre cei mai puternici oameni pe care i-am întâlnit vreodată.

Am deschis uşa în timp ce jarul din pieptul meu pulsa, alăturându-se agoniei palpitante.

Nu ai fost niciodată o fantomă pentru mine.

O nevoie necunoscută m-a împins pe scara îngustă şi mucegăită.

Liesa.

Cizmele mi-au alunecat pe trepte. Am căzut pe fund, izbucnirea durerii plictisitoare nimic în comparaţie cu tristeţea care mă zdrobeşte din interior. Nu mai simţisem niciodată aşa ceva înainte, când mă ridicam în picioare şi continuam. Nici măcar când familia mea a plecat la moşiile de la ţară, iar eu fusesem prea tânăr să înţeleg de ce mă lăsaseră în urmă. Nici măcar palma înţepătoare pe care mama mea a dat-o în noaptea celei de-a şaptesprezece ani de naştere nu a dus atât de rău. Nu era la fel de adânc. Nu mi-a furat fiecare respiraţie prea scurtă.

Am lovit decalajul dintre ultima treaptă şi podea cu un mormăit, dar nu am încetinit. Am alergat pe lângă celule, încercând să depăşesc ceea ce am văzut. Depăşeşte cuvintele lui Nyktos.

Eşti curajos şi puternic.

Barele care căptuşeau celulele erau neclare când am trecut pe lângă ele, ajungând la capătul

prima sală. Am plecat la stânga când presiunea s-a strâns pe piept.

Vei fi o consoartă mai mult decât demnă de săbiile şi scuturile lor.

Pereţii de piatră umbră m-au înghesuit în timp ce încercam să scap de mine.

Inima mea proastă.

Ideile mele stupide despre el — despre Nyktos. De ceea ce aş putea însemna pentru el. De ceea ce a însemnat pentru mine. Nu am putut fugi de ei când am căzut de uşa de la capătul holului. Fiecare respiraţie o durea în timp ce îmi apăsam fruntea de lemn, strângându mi ochii împotriva umezelii. Dar era prea târziu. Obrajii îmi erau umezi, chiar dacă nu plângeam. Nu mi-am permis asta.

Mi-am închis maxilarul în timp ce mi-am trântit palma de u ă, căutând furie. Pentru furie. Dar tot ce am găsit a fost durere. Rănit. Dezamăgire. în el.
În mine.

Nu ar fi trebuit să fac înţelegerea asta cu el. Nu a fost niciodată plăcere de dragul plăcerii. Mă minţisem pe mine atunci. Am putut vedea asta acum. Nu aş fi fost atât de sfâşiat de ceea ce i-a făcut trădarea mea dacă ar fi fost doar despre asta. Nu l-aş fi dorit pe el şi doar pe el.

Şi ca el să ceară să nu caut plăcere de la nimeni altcineva? Cum îndrăzneşte ?

Mâinile tremurând, durerea în piept, am găsit mânerul şi l-am deschis. M-am clătinat în caverna slab luminată a unei camere, închizând uşa în urma mea.
M-am dat înapoi, împingându-mi mâinile peste faţă, în timp ce piscina se prelingea încet în spatele meu. Degetele mele erau umede şi eu... nu ar fi trebuit să permit asta.

— O, zei, am optiteurăgu it, tremurând.

Nu ar fi trebuit să mă las să simt nimic. Ar fi trebuit să ştiu mai bine. am avut fost antrenat mai bine decât asta. Am fost inteligent. Feroce. Gol. Viclean-

Imaginea lui Veses încolăcită în jurul lui Nyktos m-a atacat şi am văzut-o mişcându-se împotriva lui. Hranindu-se cu el. Şi mi-am amintit ce mi-a făcut muşcătura lui. Nu puteam uita cât de şocantă fusese această plăcere. îşi făcuse oare muşcătura să doară aşa cum o făcuse Taric cu mine? Sau i-a oferit ea acelaşi fel de plăcere pe care mi-a dat-o şi mie Nyktos? I-am văzut strânsoarea cu degetele albe de braţul scaunului. Avea sângele lui în ea. Mai avea ceva în interiorul ei? Cu rochia ei, nu puteam... Gâzâind, m-am învârtit şi m-am aplecat, strângându mi genunchii în timp ce

crăpătura din piept îmi tremura şi tremura. M-am îndreptat brusc, uitându-mă drept înainte, dar fără să văd nimic din frumuseţea întunecată a piscinei. Bazinul lui.

Mi-a spus că nu a fost nimeni înaintea mea. Şi presupusa lui lipsă de

experien ă? Cum l-am crezut că învaţă rapid? Am închis ochii, dar nu m-a împiedicat să-l văd din nou pe Veses, atât de confortabil să-l ating. Am văzut-o încă o dată în poala lui şi am tresărit.

Ar fi trebuit să ştiu.

Nyktos nu putea iubi. Poate că i-ar păsa, dar orice a împiedicat pe cineva să facă asta trebuia să vină din acelaşi loc în care a făcut dragostea. în acelaşi loc au fost ţinute ataşamente. Legături care erau mai adânci decât sângele. Ar fi trebuit să mă aştept să nu existe o asemenea loialitate faţă de mine.

Am râs, sunetul şocant şi ciudat. Mi s-au deschis ochii pe măsură ce am devenit fierbinte, întinzându-mi mâna pe clema de pe mantie, am smuls-o, lăsând-o să plutească până la pământ, unde a tremurat. Nu mi-ar fi dat nimic dacă s-ar fi culcat cu jumătate din tărâmul muritorilor şi cu Iliseeum înaintea mea. Dar el minţise şi nici una dintre minciunile mele nu i-a făcut mai puţin înţepătura. Pentru că ceea ce am văzut a fost astăzi. Nu înainte. O avea în biroul lui, în poală, iar ea se hrănea din el, făcând numai zeii ştiau ce altceva. După mine.

După ce mi-a spus cât de curajos şi de puternic sunt. Cât de vrednic am fost. După ce mi- a spus că nu am fost niciodată o fantomă pentru el. După ce m-am simţit în siguranţă cu el. încet, m-am întors spre masa de piatră şi... ne-am văzut acolo.

Furia a venit în cele din urmă, s-a revărsat în mine, mi-a umplut venele şi s-a scurs prin oase. Furia a inundat crăpătura din pieptul meu, înghiţind jarul vibrator, iar ceea ce s-a repezit înapoi s-a simţit la fel de putrezit şi decăzut ca nimfele. Focul ma cuprins, prinzându-mi plămânii în timp ce mă uitam la masa de piatră. Sigur. Mă simţeam în siguranţă aici cu el.
Destul de sigur încât să îmi permit să vreau mai mult.
A simţi. A trai. A spera. Presiune construită şi construită. Aerul s-a încărcat în jurul meu şi apoi sa oprit. Apa a încetat să mai şoptească. Am tremurat când am făcut un pas înainte, cu gura deschisă. Sunetul care venea de la mine mi-a rănit urechile şi, odată cu el, a venit un val de durere, furie şi putere – putere străveche, infinită. Dezlănţuit.

Masa de piatră s-a spart în cenu ă.

Lumină slabă şi pâlpâitoare şi umbre dansau pe peretele acum gol. M-am uitat în jos la mâinile mele – la degetele larg răspândite luminate din interior. O lumină argintie a apăsat pe mânecile bluzei mele în timp ce mă scuturam, în timp ce praful cobora în jos, căzând pe obrajii mei umezi. Sângele şi plămânii mi-au continuat să ardă.
Am continuat să tremur — nu, nu eram eu. Erau pereţii şi tavanul înalt şi măturat.

îmi s-a împiedicat inima, m-am întors spre piscină. Apa s-a aruncat şi s-a prăbuşit violent, dar nu a scos niciun sunet. Praful a căzut în foi mai groase ca zăpada. Panică

a înflorit când mantia părea să vibreze de-a lungul podelei. Durerea mi-a luminat pieptul. Durere adevărată. Nu respiram. îmi ţineam respiraţia.

Mi-am forţat gura să deschid pentru a inspira, dar acum mi se simţea gâtul denivelat şi se scufunda. Doar stropi subţiri de aer au trecut pe lângă tehnica lui Holland, luptându-mă să mă controlez.

O fisură a crăpat de-a lungul peretelui, surprinzându-mă. Un altul s-a format în podea, răsunând ca un tunet.

O, dumnezei. Făceam asta.

Aveam nevoie să respir, dar mai întâi trebuia să mă calmez. Am căutat frenetic vălul din mintea mea în timp ce mă afundam în mâini şi în genunchi. în partea îndepărtată a creierului meu, ştiam că respir prea repede. Asta era problema, dar nu am putut găsi golul, pânza goală pe care o uram atât de mult. Nu mă puteam regăsi în calm pentru că nu eram sigur că mă voi recunoaşte dacă o faceam. Că aş şti chiar cine sau ce sunt.

O serie de fiori mi-au trecut pe gât şi de-a lungul spatelui craniului. Degetele mi s- au îndoit pe podeaua de piatră umbră, în timp ce crăpăturile subţiri se întindeau sub mine ca o pânză de păianjen fină. Jarul din pieptul meu a vibrat pe măsură ce fracturile din podea se adânceau. Colţurile ochilor mi-au devenit albe. Stelele au început să izbucnească în toată viziunea mea.

Ceva... ceva era în interiorul crăpăturilor din podea, crescând şi răspândindu-se — Rădăcinile

şerpuiră din piatra despicată şi din pământ, desfăcându-mi peste mâini ca nişte viţe, înfăşurându-mi încheieturile, braţele. Mi-a cuprins stomacul. Ce... ce se întâmpla?

Vedeam rădăcinile cenuşii, dar nu le simţeam greutatea pe pielea mea. Nu-mi simţeam picioarele sau faţa. Oh, Doamne, asta a fost? Muream acum şi pământul se ridica pentru a-mi revendica cadavrul? Mă simţeam aşa – simţeam că tărâmul dispare sub mine şi nu mă mai simţeam, am fost detaşat. Plutitoare. Căderea -

Braţele mi-au trecut în jurul meu, ţinându-mi spatele de un piept, rupându-mi rădăcinile braţelor. S-au sfărâmat în cenuşă când au lovit pământul. Sera. Mi-am auzit numele. Am auzit-o vorbindu-se de nenumărate ori până când a spart.

„Sera”, a strigat Nyktos, trăgându-ne înapoi în timp ce rădăcinile se întindeau din noi crăpături de sub mine, căzând peste picioarele mele – peste ale lui Nyktos. A înjurat, lăsându-mă suficient de mult încât să prindă una dintre rădăcini, smulgând-o. „Trebuie să-ţi încetineşti respiraţia. Ascultă-mă, spuse el, cu vocea blândă. „Pune-ţi limba în spatele dinţilor din faţă superiori.”

Ordinul m-a prins atât de neprevăzut încât am făcut ceea ce a ordonat el.

„Ţine-ţi limba acolo şi gura închisă.” S-a lăsat pe spate, ţinându-mă aproape în timp ce îmi îndrepta postura chiar şi în timp ce rădăcinile se târau în sus corpurile noastre, traversându-mi pieptul. Am tresărit, scâncind în timp ce viţele ne înconjurau talia. A apucat din nou de rădăcini, smulgându-le. „Ignoră-i.
închide ochii şi ascultă-mă. Concentrează-te doar pe mine. Vreau să expiri numărând până la patru. Nu inspira. Doar expiră. Unu. Două. Trei. Patru. Acum inspiră pentru acelaşi număr.” Mâna lui a

mers pe partea laterală a gâtului meu şi degetul mare s-a mişcat cu mişcări scurte pe pulsul meu, la numărătoarea lui. „Acum expiră pentru aceeaşi numărătoare. Nu te opri.”

I-am urmat instrucţiunile, nu prea diferite de ceea ce mă învăţase Holland. Am inspirat patru numărări şi apoi am expirat pentru aceeaşi lungime.
Nyktos a repetat în linişte instrucţiunile, pieptul lui ridicându-se şi coborând pe spatele meu în timp cu al meu. Inhala. Expiră. Cre tere. Toamna. Iar şi iarîn timp ce rădăcinile se învârteau în jurul nostru, lovindu-mi mâna la gât, umerii noştri...

„Nu funcţionează”, se zgârie o voce din umbră, sună atât de departe. Am deschis ochii atunci, l-am găsit pe Rhain ghemuit în faţa mea. Avea ochii mari în timp ce rupea bucăţi de rădăcină. — Trebuie să opreşti asta, Nyktos.
Praf negru îi căzu pe obraji şi în părul roşcat-auriu. „înainte să fie prea târziu.”

Nyktos a înjurat în spatele meu. Mâna de la gât mi-a întors capul. Nyktos s-a uitat la mine, cu pielea prea palidă şi prea subţire, dar nu erau umbre sub carnea lui. Nu-i umple venele. Roşu şi-a marcat gâtul. Plăgi perforate.

Am tresărit, trăgându-mă de strânsoarea lui.

„Fă-o.” Rhain a smuls o altă rădăcină. „Fă-o acum, sau ea nu numai că
pleacă să se omoare, dar să ne doboare tot palatul blestemat în cap.”

— La naiba, mârâi Primai, strângându-mi ceafa. „îmi pare rău. îmi pare atât de rău.”
Fruntea lui a atins-o pe a mea pentru scurt timp, apoi s-a tras înapoi.
— Ascultă-mă, Seraphena. Eather se învârti prin ochi, iar vocea lui... era mai profundă, mai lentă. „Nu te mai lupta cu mine şi ascultă.”

Am încetat să mă mai chinui.

Am ascultat.

A aşteptat.

încă o dată un vas gol.

O pânză goală.

Şi când Nyktos a vorbit din nou, a fost doar un cuvânt, atât o şoaptă, cât şi un ţipăt care a ajuns adânc în mine, apucându-mă. A prelua controlul.

Dormi.

Capitolul 30

Am visat la lacul meu.

Eu inotam. Aşa am ştiut că visez. Nu învăţasem niciodată să înot, dar am alunecat fără probleme prin apa rece, la miezul nopţii. Nu eram singur. O siluetă singură stătea pe mal, privind.

Un lup alb.

Lupul aştepta în umbra ulmilor, cu blana groasă de un argintiu luxuriant fasciculele fracturate de lumina lunii.

Nu ştiam cât am visat, dar am înotat şi am înotat, plin de linişte, înconjurat de el.

Lupul a aşteptat.

Braţele şi picioarele mele nu au obosit. Pielea mea nu s-a încreţit şi nu s-a tăiat. Nici foamea, nici setea nu m-au găsit. Am înotat deasupra apei şi apoi mai jos.

Şi fiara a aşteptat.

„Sera."

Am clipit încet din ochi deschişi, care aveau impresia că ar fi fost cusuţi închişi. Mi-a trebuit o clipă până mi s-a clarificat vederea şi să pun cap la cap obrajii şi bărbia rotunjite, părul şi ochii în nuanţe de onix care se îngustează la colţuri – irisi de un argintiu luminos.

„Bele?" Am grăunţ, tresărind la zgârietura gâtului meu.

„Numele meu este Nell."

Am inspirat brusc, înconjurat de parfumul de citrice şi de aer curat. „W ce?"

Un rânjet rapid îi trase buzele pline. „Glumesc." Zeiţa s-a uitat peste umăr şi a strigat: „în sfârşit s-a trezit".

Am tresărit, urechile mele ciudat de sensibile. în sfârşit treaz? Bele a dispărut din vedere şi am văzut pereţi netezi şi negri şi o canapea lungă şi adâncă. Capul mi s-a întors şi inima mi s-a oprit când privirea mi-a aterizat pe cutia mică de lemn de pe noptiera de lângă pat.

Eram în dormitorul Primalului.

Amintirile au răsărit prin mine – imagini cu el şi ea în biroul lui, urmele muşcăturilor de pe gâtul lui şi agonia zdrobitoare a zborului meu nebun spre piscina de sub palat. Dezamăgirea. Slăbirea inimii – Nu.

Nu m-as duce acolo. N-aş mai simţi asta – nimic din toate acestea. Am început să mă

ridic — „Să nu facem asta încă”. Rhain intră în camere, cu curelele concepute pentru a-i ţine armele atârnându-i liber pe piept.

M-am oprit, amintindu-mi că era sub palat, rupând... rădăcinile care crescuseră din crăpăturile pe care le creasem în fundaţie, asistând la pierderea mea totală a controlului. Faţa mi s-a încălzit.

Rhain s-a apropiat de pat în care nu aveam idee cum am ajuns. „Cum te simţi?” întrebă el, cu linia sprâncenelor încruntată în timp ce stătea pe marginea patului. Părea îngrijorat, dar şi... uşurat şi nu înţelegeam de ce ar simţi oricare dintre aceste două lucruri.

Sau de ce ar fi în aceste camere.

„Bine”, am şoptit eu răguşit, privind în jur şi văzându-i doar pe Bele zăbovind lângă canapea, învăluită în griul gărzii. „însetat.”

„Bele”, strigă Rhain. „îmi faci o favoare şi ne aduci apă şi suc, vă rog?”

„Arăt de parcă vreau să-ţi fac o favoare?” replică Bele.

Răspunsul ar fi nu.

Rhain îi aruncă o privire ascuţită peste umăr. Ea a oftat din greu, dându-şi ochii peste cap.

— Oricum, mormăi ea. „Voi fi bucuros .”

Buzele zeului zvâcniră în timp ce o privea îndreptându-se în picioare spre uşi.

„Mulţumesc.”

Bele l-a dat jos.

Râsul blând al lui Rhain s-a stins când atenţia i s-a întors asupra mea. „Ai un durere de cap? Vreo durere de maxilar?”

„Nu.” Trepidarea a crescut, alăturându-se confuziei în creştere. „Ar trebui?”

„Nu sunt sigur.” El a ridicat din umeri şi nimic din toate acestea nu era tocmai lini titor.

„Vrei să încerci să te ridici şi să vezi ce se întâmplă?”

„Nu ştiu." M-am uitat la el, şi mai confuză. „Eu?"

A apărut un rânjet pe care nu-l mai văzusem de când aflase de trădarea mea. S-a estompat repede. „Hai sa incercam."

Aveam o mulţime de întrebări, începând cu ceea ce mi s-a întâmplat exact sub palat şi terminând cu cea pe care nu voiam să o întreb. Unde era Nyktos? Dar nu voiam să ştiu unde este. Punându-mi mâinile pe salteaua moale, amîmpinsîn sus.

„încet." Rhain s-a aplecat în faţă pentru a ajuta, mâna lui atingându-mă braţul – braţul meu gol. O sclipire de energie a bâzâit din pielea mea către a lui, trăgând un şuierat de la el în timp ce se smuci înapoi.

— îmi pare rău, am gâfâit. „Te-am rănit?"

„Nu." Clipi rapid. „Nu mă aşteptam ca încărcătura de energie să fie atât de puternică."

A fost asemănător cu ceea ce am simţit când pielea mea a intrat în contact cu... cu cea a lui Nyktos, dar asta nu mi s-a părut atât de puternic. Pătura a alunecat în timp ce imam aşezat, căzând până la talie şi dezvăluind că eram complet nud. Mi-am tras în grabă blana moale de bărbie, în timp ce ochii mei s-au îndreptat spre cei ai lui Rhain. „De ce sunt goală? Şi te rog spune-mi că nu tu m-ai dezbrăcat."

Rhain zâmbi. „Nu vă faceţi griji. Nu sunt nici pe departe interesat de ceea ce tocmai mi-ai prezentat. Acum, dacă ai fi fost Saion sau Ector, aş fi fost cu totul în peepshow."

„Nu ţi-am dat fulger", am mormăit, strângând pătura. „Dinadins."

M-a privit rezemat de tăblia cu smocuri. „Apropo, fie Aios, fie Bele a fost cel care a făcut asta. Erai acoperit cu praf şi murdărie, iar Nyktos nu a vrut să te trezeşti acoperit de murdărie."

Inima mea s-a răsucit prea tare. „Ce grijuliu cu el."

Capul lui Rhain se înclină încă o dată, cu ochii îngustaţi.

M-am uitat din nou la uşi, apoi la cea care ducea la camera de baie. Ambele erau închise. M-am reorientat pe Rhain. „Ce naiba sa întâmplat?"

„Speram că poţi răspunde la asta pentru mine."

„Tocmai m-am trezit, deci de unde ar trebui să ştiu?"

„Vorbeam despre ce a venit înainte să-ţi pierzi rahatul şi să prăbuşeşti tot palatul", a răspuns el şi m-am încordat. „N-am văzut niciodată aşa ceva – nici măcar de la un Primai în Culling lor." Bărbia i se ridică uşor.

— Eşti puternică, Sera.

— Mul umesc, am murmurat.

„Nu sunt sigur dacă este un compliment", a răspuns el. „Care este ultimul lucru pe care îl ai tine minte?"

A fost nevoie de câteva momente pentru a pune în ordine amintirile panicate şi dezarticulate. „Eu... am spart o masă şi tot palatul tremura. Au fost aceste rădăcini care ieşeau din pământ." Am clătinat din cap. „Apoi...
Nyktos era acolo. La fel ai fost tu. Am fost..."

„Îţi pierzi rahatul?"

Mi-am arcuit o sprânceană. — Acesta este un mod de a spune, am mormăit. „Nu am vrut să-mi pierd controlul şi să fac orice făceam. Tocmai s-a întâmplat, iar eu... Faţa mi s-a încălzit şi mai mult. „M-am panicat." Mai erau amintiri şterse despre Rhain i-a spus ceva lui Nyktos. „Este ultimul lucru pe care mi-l amintesc."

Apoi Bele intră înapoi în cameră, ţinând un paharîntr-o mână şi un ulciorîn cealaltă. Pumnalele legate de şoldurile şi coapsele ei străluceau întunecat sub aplicele din apropiere, când se apropia.

„Simt că am ratat ceva", am spus, uitându-mă la ceaşca pe care o ţinea Bele, vrând să-l smulgă din mâini.

Bele pufni.

Rhain i-a trimis o altă privire nemulţumită pe care nu eram sigur că nici măcar a observat-o – sau îi păsa dacă o făcea. A luat ceaşca de la ea şi mi-a întins-o, având grijă să nu-şi lase mâinile să intre în contact cu ale mele.

Ceea ce m-a făcut şi mai îngrijorat. Dar comportamentul lui Rhain m-a lăsat pe tot cu atât mai nervos. „De ce eşti drăguţ cu mine?" am scapat eu.

Bele scoase un râs puternic în timp ce Rhain se lăsă pe spate cu un picior bun. — Nu ştiu ce vrei să spui, spuse el.

„Nu mă placi. Amândoi ştim asta, am subliniat eu, uitându-mă la pantele obrajilor lui Rhain devenind roz. „Dar eşti aici şi eşti cam drăguţ. Deci, aproape că am murit sau ceva?

„Bine." Bele scoase cuvântul.

Neliniştea mea a crescut în timp ce am ridicat paharul la buzele mele uscate. Prima înghiţire de apă a fost beatitudine. Am băut cu poftă, cu ochii închizându-mă în timp ce am înghiţit lichidul rece.

— Mai încet, îl sfătui Rhain încet. „A trecut ceva vreme de când ai mâncat şi nu vreau să te îmbolnăveşti din cauza băuturii prea repede."

De ceva vreme de când am mâncat? Am luat un mic dejun destul de bogat şi nu putea să fi fost atât de mult în urmă. Am aruncat o privire între cei doi. Doar dacă nu a fost mai mult decât îmi dădeam seama. Am sorbit din apă. „Exact de cât timp sunt

dormit?”

„Trei zile”, a răspuns Bele.

M-am sufocat, scuipând apă peste bărbie şi pe braţele lui Rhain.

— Ai fi putut să aştepţi până a terminat de înghiţit? a întrebat-o pe zeiţă.

Bele a ridicat din umeri. „Având în vedere cât de mult bea, asta ar fi trecut într-o oră de acum înainte.”

„îmi pare rău.” Mi-am târât braţul peste bărbie. „Am adormit de trei zile? Cum este posibil?”

„Cullingul”. Rhain mi-a luat ceaşca, aşezând-o pe noptieră. „Şi nu este chiar un somn. Este staza. Se poate întâmpla atunci când corpul este suprasolicitat.
Practic, sistemul tău se opreşte pentru a-şi acorda timp să reconstruiască energia epuizată necesară atunci când te afli în Culling. Nu se întâmplă întotdeauna”, a spus el şi mi-am amintit că Nyktos a menţionat-o înainte. „Totul depinde de câtă energie ai folosit şi de ce ai făcut pentru a reumple acea energie.”

„Am dormit o dată timp de patru zile.” Bele îşi încrucişă braţele. „A fost ca hibernând. Mi-aş dori să pot face asta acum, sincer să fiu.”

Rhain a oftat în timp ce mi-am târât privirea de la ea şi am întins mâna după apa. A apucat ceaşca, dându-i-o. Am terminat conţinutul, dorindu-mi să fie whisky. „Oricum, te-ai epuizat, aşa că corpul tău ţi-a dat timp să-ţi revii.”

— Ai noroc că au fost doar trei zile. Bele s-a întors la masă să ia ulciorul cu ceea ce speram să fie suc. „Puteai să fii eliminat timp de săptămâni.”

„Săptămâni? Asta se poate întâmpla?” am bolborosit.

Rhain dădu din cap. „S-a întâmplat cu zei care nu s-au hrănit. Dar cei mai mulţi în Culling lor nu supravieţuiesc acestui tip de epuizare a energiei.”

m-am încruntat. „Rădăcinile care au ieşit din pământ? Asta se întâmplă în mod normal?”

se batjocoră Rhain. „La naiba, nu, nu este. Asta se întâmplă doar când Primals intră în stază. Rădăcinile — sunt menite să protejeze un Primai în timp ce se odihnesc. Ei te protejează.”

„M-au sufocat”.

„încercau să te acopere, să te ţină în siguranţă. Bine, lasă-mă să explic aşa, a spus Rhain când mi-a văzut privirea de neîncredere. „Primalii sunt o parte a structurii tărâmurilor. Rădăcinile le menţin conectate la

tărâmuri în timp ce se odihnesc. A intelege?”

— Da, am optit.

Rhain miji ochii. „Nu înţelegi.”

„Nu.” M-am întors către Bele. „Dar oricum ar fi, nu sunt un Primai.”

„Dar ai în tine tăciune primară . Deci, da, practic eşti un Primai în sacrificarea lor.” Bele a umplut din nou cana. „Eşti o mică minge de specialitate.”

Rhain părea puţin mai puţin impresionat de această afirmaţie.

„Trebuie doar să te asiguri că asta nu se va întâmpla din nou”, a spus Rhain în timp ce i-am luat paharul de la Bele. „Pentru că data viitoare când te culci, s-ar putea să nu te trezeşti.”

„Ca... deloc”, a adăugat Bele în timp ce beam un pahar din sucul dulce de fructe. A făcut mult mai mult pentru a-mi uşura zgârietura gâtului. „Este destul de comun să te pregăteşti să mori în timpul sacrificării.”

— Bele, gemu Rhain.

„Ce? E adevărat. I-am spus mamei mele că vreau o ceremonie dacă mor”, a continuat ea. „Una mare, neplăcută, plină de rugăciuni nesfârşite către Primals şi un flux nenumărat de plângeri pentru a vorbi doar despre cât de grozav am fost. Vreau suspine puternice, sincere, nu doar câteva lacrimi. Vorbesc din plin, plâns urât. Moci curgând pe faţă un fel de plâns.” Pielea de deasupra sprâncenelor ei s-a încreţit în timp ce buzele i se strângeau. „Şi măcar o luptă bună în timp ce corpul meu arde. Ca o luptă completă care dă chiar peste rug.”

M-am uitat la Bele. „Wow.”

— Cam asta rezumă, remarcă Rhain.

M-am uitat la el şi apoi mi-am amintit ce îi spusese lui Nyktos.

Trebuie să opreşti asta. Fă-o. Şi mi-am amintit că am devenit gol. Gol.

Mi s-a strâns strânsoarea cupei. „Nu m-am dus la culcare.”

— Nu, nu pe cont propriu, confirmă Rhain.

„Nyktos... a folosit constrângere asupra mea.”

„Nu a vrut”, a spus Rhain, şi mi-am amintit şi asta – mi-am amintit că Nyktos încerca să mă facă să-mi calmez respiraţia. Reticenţa lui aproape palpabilă. „Dar dacă nu ar fi făcut-o, tu nu ai fi aici. Dacă nu ai doborât palatul asupra noastră, ai fi putut intra în Ascensiunea ta.

Şi asta te-ar fi ucis. înţelegi? Pentru că asta era probabil ceea ce se întâmpla. Te-ai forţat să intri în înălţare.”

Nu mă forţam la rahat, dar am înţeles ce spunea. „Eu... înţeleg”, am spus şi asta a fost greu. „înţeleg de ce a trebuit să o facă, dar asta

nu înseamnă că trebuie să-mi placă.”

Nările lui Rhain s-au deschis. „încă o dată, nu cred că înţelegi.”

Furia a izbucnit în timp ce i-am ţinut privirea. „Mi-am petrecut toată viaţa fără arbitru liber, dar eram conştient că nu am control. Cu constrângere, nu am conştientizare. S-ar putea să nu ţi se pară o diferenţă sau una care ar trebui să conteze, dar pentru mine o face. Dar aşa cum am spus, înţeleg de ce a făcut-o. Alternativa ar fi fost moartea.”

Ceva i-a pâlpâit pe faţă, dar a dispărut înainte să înţeleg ce este. „Doar nu-l ţine împotriva lui.” Şi-a întors privirea.

„El va face asta pentru tine.”

Altceva spusese de Rhain m-a lovit brusc. Că habar n-aveam ceea ce Nyktos sacrificase pentru mine...

Sucul a stropit când Bele s-a lăsat jos pe marginea patului, cu armele şi tot. Rhain îi aruncă o privire exasperată.

Limpezindu-mi gândurile, am luat un pahar cu atentie in timp ce ma reorientam asupra a ceea ce era important. „Cum facem să nu se întâmple asta din nou?” Am întrebat. „Intrarea în stază...”

„Şi probabil să mor?” Bele a terminat pentru mine.

— Da, am mormăit. „Acea.”

„Mâncând. Multe proteine.” Bele se sprijini de tăblie.

— Şi ciocolata, dacă îmi amintesc bine.

Ciocolată. Acum am înţeles de ce asta însoţea adesea mâncarea adus la mine şi de ce Nyktos a fost mereu atât de concentrat pe mesele mele.

— Activitate fizică, continuă Rhain. „Asta ajuta.”

„Şi, da, asta sună contraproductiv”, a spus Bele. „Dar există o ştiinţă în spatele ei pe care nu mi-a păsat niciodată să o învăţ. Dormit. Nu ca acel lucru de somn al morţilor pe care tocmai îl făceai, ci un somn normal, bun de opt ore.”

„Nu cred că am dormit vreodată opt ore de mai multe nopţi”, am spus. „The ciocolata cu care pot face faţă, totuşi.”

„Sângele ajută şi el.” Bele a ridicat o sprânceană în timp ce mă uitam la ea. „Sângele zeilor, adică. Sau al unui Primai.” Ea mi-a făcut cu ochiul. „L-ai bea exact ca şi cum ai bea acel suc”, a spus ea, iar eu mi-am aruncat privirea spre ceaşcă. „Poate fi puţin ciudat aşa dacă nu- l ţii de cald. Devine cam gros şi îngheţat.”

„Soarte”, mormăi Rhain, trecându-şi mâna pe faţă.

Stomacul mi s-a învârtit când m-am aplecat în tăblie. Ar fi trebuit să plătesc

mult mai multă atenţie lui Nyktos când m-a avertizat despre Culling, în loc să mă enervez cu comentariile lui despre a mă asigura că mănânc şi mă odihnesc suficient. Am coborât ceaşca, aruncând o privire pe lângă Bele, spre uşile camerei.

„A mai fost cineva aici în timp ce m-am odihnit?”

— Nu din ce să ştiu eu, spuse Bele.

Am aruncat o privire spre Rhain. Se uita fix la ulcior. Niciunul dintre ei nu ştia de vizita lui Veses? Rhain trebuie să fi fost aproape ca să mă găsească lângă piscină cu Nyktos, dar asta nu însemna că ştia că ea fusese aici. Din câte ştiam eu, zeii nu puteau simţi sosirea unui Primai la fel ca un alt Primai.

„Unde este el?” Nu m-am putut abţine să întreb.

„La Pillars, am de-a face cu nişte suflete nervoase.” Bele şi-a întins picioarele lungi, lăsându-şi gleznele încrucişate în poala lui Rhain. „Probabil că va fi foarte dezamăgit să afle că ai decis să te trezeşti în sfârşit când nu era aici.”

M-am îndoit de asta.

„Ştii, el a fost aici aproape tot timpul în care ai dormit”, a spus Bele, în timp ce Rhain şi-a aruncat picioarele cu cizmele din poală. „Dormând lângă tine.
Să nu se rătăcească mai departe de biroul său decât dacă era nevoie. Găsind peste tine ca o mamă găină a morţii.”

Degetele mele s-au apăsat în ceaşcă, în timp ce asta mi-a trecut drept prin piept. „Era îngrijorat de jar. Dacă mor, ei merg cu mine.”

„Da, nu cred că asta a fost.” Bele şi-a lăsat picioarele înapoi în poala lui Rhain. — Era îngrijorat, nu-i aşa, Rhain?

— Da, mormăi Rhain, fără să se obosească să-şi scoată picioarele de data aceasta. „Am crezut sincer că îl va ucide pe Ector de cel puţin cinci ori în ultimele trei zile.”

Bele zâmbi la asta.

Şi eu... nu ştiam ce să fac în privinţa asta, când Rhain şi Bele au început să se certe dacă Ector meritase multele ameninţări cu moartea pe care le primise. Am înţeles suficient despre emoţii în general pentru a ştiu că cineva ar putea să-i pese de altul şi totuşi să facă lucruri care i-ar putea... răni – intenţionat sau nu. Văzusem asta destul în tărâmul muritorilor şi mă îndoiam că Primarii sunt altfel, deoarece îşi luau emoţiile de la muritori. Şi acum, puţin îndepărtat de ceea ce văzusem în biroul lui, puteam să recunosc în sinea mea că Nyktos ţinea la mine. El a dovedit asta. Dar ceea ce văzusem arăta cât de superficiale erau acele sentimente. Nu numai atât, mă minţiseîn mod clar în legătură cu relaţia lui cu Veses – ce simţea pentru ea. Cine stia

despre ce altceva nu fusese sincer. Dar şi eu...

mi-a pasat prea mult.

Nu aş fi reacţionat aşa cum am făcut altfel. Aş fi fost mai mult supărat decât rănit. Inima mea nu s-ar fi simţit ca şi cum s-ar fi frânt. Am avut sentimente pentru el şi asta nu a făcut niciodată parte din înţelegerea pe care am încheiat-o cu el.

Asta nu a fost niciodată în cărţi pentru mine. Dar îi deschisesem uşa, lăsându-mă să mă simt în siguranţă cu el şi să vreau mai mult decât ar trebui. Şi asta era pe mine.

Dar ce era pe el? Greşeala pe care a făcut-o? Trecuse pe uşa aceea deschisă.

Şi asta se simţea ca o greşeală de neiertat.

Din ambele părţi.

Pentru că am fi putut avea ceea ce am oferit eu în acea afacere. Plăcere de dragul plăcerii. La naiba şi nimic mai mult. Fără conversaţii lungi despre anxietate sau temerile mele legate de ce fel de persoană eram. Nu trebuia să mă întrebe despre viaţa mea în Lasania. Nu aveam nevoie să mă întreb despre a lui.

M-am uitat la sucul întunecat, roşu-rubiniu, cu ochii arzând. Dacă aş fi fost sincer cu mine, nu ar fi putut rămâne niciodată pur fizic. începusem să am grijă de el când fusesem hotărât să-l ucid. începusem să vreau mai mult chiar şi atunci.

închizând ochii, am înlăturat usturimea şi mi-am forţat gândurile la ce va urma. Ceea ce am văzut între el şi Veses nu s-a schimbat că erau probleme mult mai mari de rezolvat. A fost găsit Delfai în Irelone. Scoaterea jarului. Am de-a face cu Kolis. Toate lucrurile care au cerut ca eu şi Nyktos să lucrăm împreună. Dar cel mai important, nu puteam să-mi pierd din nou controlul. A face asta era prea periculos. Pentru ceilalţi. Pentru mine.

Şi contrar a ceea ce credea Nyktos, nu voiam să mor. Nu atunci când exista posibilitatea unui viitor care să nu fie dictat de un destin la care nu acceptasem niciodată. O viaţă pe care eu şi nimeni altcineva nu am avut-o. Aveam nevoie să supravieţuiesc pentru a trăi asta.

Pentru că mi-am dorit asta.

A meritat-o.

Ceea ce însemna că trebuia să devin consoarta lui Nyktos. Până când am avut de-a face cu Kolis, aveam nevoie de protecţia oferită de titlu. Dar nu putea fi nimic mai mult decât atât. Eram suficient de matur ca să recunosc asta, indiferent cât de mult îmi plăcea să fiu în braţele lui Nyktos. Oricât de mult mi-am dorit asta.

Pentru că lucrurile fizice au dus la a dori mai mult. La sentimente. Şi asta nu era sigur. Nu pentru mine. Nu pentru alţii. Mă durea pieptul chiar şi acum, semn sigur că eu

voia prea mult.

Dar odată ce ne-am descurcat pe Kolis? Aş putea să vreau pe mulţumirea inimii mele — şi ceea ce îmi doream era libertatea.

Ştiam ce trebuie să fac.

Hotărârea s-a format când am deschis ochii. Bele şi Rhain încă se certau. Peste ce, habar n-aveam. Dar Rhain mă urmărea. Am întins mâna peste Bele, aşezând cana pe noptieră.

„Ce faci?" ea a întrebat.

„Să ies din pat". Am tras de blană, dar jumătate din ea era blocată atât sub ea, cât şi sub Rhain. „V-aţi putea mişca cu toţii? Dacă nu, va trebui să mă dau jos din acest pat complet gol."

„Nu am neapărat o problemă cu asta", a remarcat Bele. „Dar Nyktos ar putea."

— Asta e problema lui, nu a mea, am spus. „Şi ultima dată când am verificat, eu Sunt mai mult decât capabil să decid cât timp vreau să stau în pat."

„Nu este vorba să fii capabil sau să te controlezi", a argumentat Rhain. „Este vorba despre a te asigura că eşti gata să fii treaz şi să te mişti. Nu dormeai, Sera. Erai în stază – ceva la care nu ar fi trebuit să fi putut supravieţui. Din punct de vedere mental, s-ar putea să crezi că eşti cu toţii buni, dar fizic, s-ar putea să nu fii."

Avea o idee, i-aş da asta. Dar nu am vrut să fiu la Nyktos pat când s-a întors. Nu am putut. „Trebuie să folosesc camera de baie."

„De ce nu ai spus asta?" Bele oftă în timp ce se rostogoli de pe pat.

Rhain a ezitat, expresia de pe chipul lui spunând că nu prea mă credea, dar s-a ridicat şi el. Mi-am adunat blana în jurul meu şi m-am îndreptat spre cealaltă parte a patului. M-am ridicat, recunoscător să descopăr că picioarele mele nu s-au prăbuşit asupra mea. S-au simţit puţin ciudat când făceam un pas, totuşi – puţin furnicători din cauza lipsei de mişcare. Ţinând blana aproape, m-am îndreptat direct spre coridorul îngust dintre cele două camere.

„Unde te duci?" întrebă Bele.

„în camerele mele de baie. Şi acolo stau", am anunţat cu cât de multă autoritate am putut, în timp ce era drapat într-o pătură.

Nici unul nu m-a oprit. Au urmat, totuşi. Dormitoarele mele erau aşa cum le lăsasem. Draperiile de la uşile balconului au fost trase înapoi, dezvăluind cerul cenuşiu închis. Era noapte. Unul dintre ei a aprins luminile din pereţi când am intrat în camera de baie, luând halatul pe drum.

Am închis uşa, nepermiţându-mi să mă gândesc la ce s-a întâmplat în acest spaţiu. Trebuia să trec peste asta pentru că nu aş mai folosi camerele de baie ale lui Nyktos.

Am ignorat un pic de dezamăgire pe care am simţit-o când mă ocupam de nevoile personale şi apoi am întrebat prin uşă: „Pot să aduc apă caldă?"

Se auzi o afirmaţie înfundată, apoi am aşteptat, făcându-mi timp în liniştea camerei de baie pentru a găsi calmul. Am căutat vălul şi de data aceasta nu a fost un eşec. Am descoperit acel nimic, lucrul care m-a lăsat să închid dezamăgirea, durerea şi mânia. Sigilat dorinţa – nu, nevoia – de a şti exact ce făcuse Nyktos cu Veses până la ultimul detaliu dezgustător. Am luat toate acele emoţii dezordonate şi, în mintea mea, le-am închis într-o cutie indestructibilă din piatră de umbră.

A venit o bătaie. Am expirat, lung şi încet, lăsând golul să invadeze fiecare parte a fiinţei mele în timp ce deschideam uşa. Nu era Baines cu apă, ci Rhain. M-am dat înapoi în timp ce umplea cada şi apoi i-am mulţumit când a terminat.

— Mă voi asigura că se trimite nişte mâncare, spuse Rhain şi apoi plecă, închizând uşa în urma lui.

Am făcut cea mai rapidă baie din toată viaţa mea, dar mi-am băgat fundul în cada. Totuşi, de data asta m-am îndreptat spre uşă şi inima mi-a bătut cu putere toată treaba.

A fost un succes – unul minor, dar totuşi. Am pieptănat rapid încurcăturile din părul ud şi l-am împletit pentru că stomacul meu hotărâse să se trezească la un moment dat în timpul băii. mor de foame.

Doar Bele a rămas în camerele mele când am ieşit, nu am văzut ea la început când ochii mei erau lipiţi de vasul acoperit de pe masă.

— Este supă, spuse Bele, iar privirea mea s-a îndreptat spre canapea. Se plantase acolo, cu picioarele întinse şi gleznele încrucişate pe braţul canapelei. „Uşor de digerat."

— Mulţumesc, am murmurat, grăbindu-mă la masă. A aşteptat un castron destul de mare de supă, împreună cu două felii de pâine şi o bucată de ciocolată.

Am devorat totul în tăcere.

„încă flămând?" întrebă Bele.

Rezemat pe spate în scaun, m-am gândit pentru scurt timp să cer mai mult, dar stomacul meu se simţea deja prea strâns şi meritam sticla de vin care stătea în apropiere. „Sunt bine." Am aruncat o privire spre canapea. Tot ce puteam vedea era partea din spate a capului ei întunecat şi vârfurile ascuţite ale cizmelor, am apucat

sticla de vin şi paharul şi trandafirul, îndreptându-se spre pat ca să o pot vedea. M-am aşezat pe margine. — Vezi asupra mea până la întoarcerea lui Nyktos?

„Nu. Orphine este în apropiere.” îşi legăna picioarele înainte şi înapoi. „Sunt aici pentru că sunt năzdrăvan”.

Sprâncenele mele s-au ridicat.

„Am fost aici, ştii, când întregul palat a început să tremure zilele trecute”, a continuat ea după o clipă. „La început, am crezut că este un alt atac şi m-am cam entuziasmat. Aşa m-am plictisit. Dar când m-am uitat afară şi nu am văzut nimic, mi-am dat seama că Nyktos era într-o dispoziţie urât. Aceasta a fost singura explicaţie logică, deoarece nici măcar cei mai vechi şi mai puternici zei nu au putut face să zdrăngănească întregul palat.”

Mi-am turnat o jumătate de pahar de vin şi apoi, gândindu-mă, am umplut totul, gândindu-mă că voi avea nevoie de el pentru ori de câte ori Nyktos îşi face apariţia.

„Dar tu ai făcut-o.” Bele şi-a întins gâtul, privind înapoi la mine. „Un muritor cu jar primar în tăierea lor.”

Am luat un pahar lung la recapitularea inutilă.

„Ce naiba? Cum este posibil? înţeleg că eşti super special, dar... Fates bune, spuse Bele şi am dat din cap în tăcere de acord la neîncrederea în tonul ei. „Oricum, ce te-a enervat?”

Am mai luat o gură de vin.

„Şi ştiu că a trebuit să facă ceva pentru că acesta este cam singurul lucru care face să meargă pe eather în timpul sacrificării.” Ea s-a ridicat. „Când eram în Culling-ul meu şi în apropierea Ascensiunii, am spart ferestrele chiar dacă mă supăram puţin pentru ceva. Mulţi. Când am terminat cullingul, nu mai erau ferestre în casă.”

„A sugerat cineva vreodată că ai putea avea probleme de furie?” Am întrebat.

Bele pufni. „Spune, probabil, cea mai argumentată şi mai combativă persoană pe care am întâlnit-o vreodată.”

m-am încruntat. „Nu sunt combativ.”

Ea şi-a ridicat sprâncenele.

„Sunt... asertiv.”

„Agresiv asertivă”, a replicat ea. „Aşa cum ar trebui să fii — ca toate noi trebuie să fim. Deci, nu e ruşine acolo.”

— Bine, am murmurat, luând încă un pahar. Vinul dulce mi-a încălzit sângele. „De ce eşti cu adevărat aici, Bele?”

„A fost o întrebare grosolană.”

M-am uitat la ea.

Bele nu făcuse nimic rău, dar când am găsit acel văl al nimicului, nu a fost uşor să-l îmbrac şi să-l scot după bunul plac. Cu cât îmi permiteam să simt ceva mai mult, cu atât era mai greu să găsesc acel gol calm. Şi de aceea îmi fusese atât de greu să găsescîn mine însumi să-mi închid emoţiile. M-am lăsat deschis prea mult timp.

Deci, aşa ar fi fost.

Apoi Bele a spus: „Ştiu că Veses a fost aici".

Capitolul 31

Mâna mi s-a strâns pe tija paharului în timp ce Bele vorbea. „Ector şi Saion se îndreptau spre Lethe, iar eu aşteptam să vină Aios. Eram în drum spre bucătării, mă ocupam de treburile mele, când am văzut-o intrând în biroul lui Nyktos", mi-a spus ea. „Şi am fost ca... grozav, căţea aia este aici."

Am început să ridic paharul la buze, dar am văzut că era gol. M-am gândit să-l umplu, dar am decis că a venit un punct între primul şi al doilea paharîn care curajul lichid s-a transformat în ridicol lichid.

„Am crezut că lucrurile se vor schimba", a spus ea, iar privirea mea a zburat spre ea. Bele se ridică, încrucişându-şi braţele. „Acel Veses nu ar fi... în vizită acum că Nyktos ia o consoartă."

— Ei bine, se pare că nu au făcut-o, am spus, ştergându-mi mâinile pe halatul moale.

Bele deschise gura şi o închise. Au trecut câteva secunde. — Nu ştiu ce se întâmplă acolo, între Veses şi Nyktos, spuse ea, iar vinul mi s-a acris imediat în stomac. „La naiba, nici măcar nu ştiu ce se întâmplă cu tine şi Nyktos. Niciunul dintre noi nu o face."

„Te rog spune-mi că gărzile lui nu stau şi discută despre mine şi Nyktos." Am spus.

„Nu stăm şi vorbim despre tine. De obicei stăm în picioare în timp ce o facem", a răspuns ea, iar eu am oftat. „Nimeni dintre noi nu înţelege cu adevărat. Voi doi.
Nyktos nu a vrut un Consort. Nu avea nevoie de unul. Şi ai vrut să-l ucizi – sau ai crezut că trebuie. Tot ceea ce. Dar am văzut cum te uiţi la el", a spus ea, iar obrajii mi s-au încălzit. „Am văzut cât de confortabil eşti să-l atingi. Foarte puţini ar îndrăzni măcar să se gândească să facă aşa ceva."

Vesele aveau.
Şi a făcut.

Furnitura mea de gol a crăpat puţin. M-am ridicat şi m-am mutat la masă, având nevoie să mă plimb puţin.

„Şi nu l-am văzut niciodată atât de implicat cu altul ca el cu tine.

Atât de enervant de îngrijorat.”

Enervant de îngrijorat? Aproape că am râs. — Sunt jarul, Bele. este important să rămân în viață.”

Nasul i s-a încrețit. „Dacă ar fi fost doar jarul, nu ne-ar fi ucis verbal în dimineața în care a ținut discursul în sala tronului despre cât de curajos ai fost.”

„Ce?”

„Da. După ce ai plecat cu Orphine și majoritatea celorlalți gardieni s-au întors la posturile lor, s-a întins în noi, ceilalți. Ea zâmbi. „Sincer, Nyktos poate veni cu niște amenințări impresionante și creative și le transmite cu un nivel de răceală în care nimeni nu se îndoiește de sinceritatea lui.”

„Nu știam că v-a spus nimic tuturor”, am murmurat, crezând că despre asta era vorba în discursul lui. S-ar fi putut gândi să vorbească direct cu cei mai de încredere paznici ai săi, pentru că se temea că ar fi mai probabil să mă ajute să scap. Sau ar fi putut doar să se asigure că sunt pur și simplu mai primitori cu mine. Am clătinat din cap. N-a contat în nici un caz. Lui Nyktos îi păsa cum am fost tratat. Ceea ce făcea cu Veses nu a schimbat asta.

— Oricum, bănuiesc că ai văzut ceva, spuse Bele, atrăgându-mi atenția înapoi asupra ei. „Pentru că acesta este singurul lucru la care mă pot gândi și care te-ar face să te enervezi.”

„De ce ai crede asa ceva?” M-am așezat și am legănat scaunul pe spate, proptindu- mi degetele picioarelor de marginea mesei.

— Pentru că i-am mai văzut împreună.

M-am oprit să mai respir, doar pentru câteva secunde în timp ce mă uitam la ea, apoi am tras adânc aerîn piept, ținând-o când am realizat că ceea ce văzusem nu fusese un lucru unic. chiar credeam că este, dar am presupus că mi-am dorit să fie așa.

„Ce...?” Am înghițit în sec, spunându-mi că nu trebuie să știu mai multe.

Am lăsat scaunul să se așeze pe toate cele patru picioare și mi-am lăsat picioarele pe podea. Mișcarea nu m-a împiedicat să întreb: „Ce ai văzut? Ei dracului?”

„Destinele bune, nu. aș fi traumatizat. Ar fi ca și cum ai intra pe fratele tău făcând sex.” Ea se cutremură când se întoarse, mergând înapoi spre canapea. „Am văzut-o hrănindu-se de el. Asta nu duce întotdeauna la sau include sex.”

Am bănuit că nu, dar felul în care se mișcase Veses... Mușcându-mi pe o parte a buzei, am oprit acele gânduri. Nu aveam nevoie să redau ceea ce am făcut

văzuse. „Când i-ai văzut?”

Bele se aruncă încă o dată pe spate, proptindu-şi din nou picioarele pe braţul canapelei. „Acum un an. Mă întorceam de la cercetări la Curtea din Dalos şi aveam nişte veşti să-i dau. Am intrat pe ei. Niciodată în viaţa mea n- am ieşit dintr-o cameră la fel de repede ca atunci.” Ea şi-a întors privirea, trăgându-şi dinţii ascuţiţi pe buza de jos, în timp ce s-a scufundat în faptul că acest lucru cu Veses se întâmpla de un an. Un an întreg. „Nici nu ar trebui să vorbesc despre asta.”

M-am dus la pat şi m-am aşezat din nou pe margine. — Pentru că Nyktos ar fi supărat pe tine?

„Nu-mi pasă dacă este. Nu mă înţelege greşit, îl iubesc pe Nyktos ca şi cum ar fi fratele meu de sânge. La fel cum face Aios. Dar dacă nu vrea ca oamenii să vorbească despre ceea ce a făcut, ar trebui să se asigure că nimeni nu află despre asta”, a spus ea. „Nu ar trebui să vorbesc despre asta pentru că nu ştiu ce naiba am văzut în ziua în care am intrat pe ei. Adică ştiu ce am văzut, dar nu înţeleg.”

Nici eu.

„Aios susţine că Veses a fost decent odată, dar după o parte din rahaturile pe care am văzut-o făcând-o în Dalos, îmi este greu de crezut.” Ochii lui Bele sclipiră cu o explozie intensă de ether şi apoi se calmară. „Nyktos ştie ce fel de Primai este ea. Nu numai atât, ea îl sprijină pe Kolis. Nyktos nu are încredere în ea. Nu-i place de ea.”

A apărut un amestec conflictual de emoţii, dar le-am zdrobit înainte de a le putea înţelege. în schimb, le-am ţinut încuiate în acea cutie. „Dacă acesta este cazul, atunci de ce i-ar permite să se hrănească din el – cel puţin în ultimul an?”

„Aşa cum am spus, asta nu înţeleg.” Bele se uită fix în tavan. „De ce i-ar permite să facă asta? Trebuie să existe un motiv.”

M-am uitat la mâinile mele – la unghiile care se crăpaseră şi se ciobiseră din cauza ghearelor de pământ. Nu mă puteam gândi la un singur motiv care nu doar să explice, dar să aibă sens pentru ce Nyktos i-ar permite lui Veses să se hrănească cu el. Mi-am ondulat degetele spre interior, ascunzându-mi unghiile. Şi nu am vrut să mă gândesc la acele motive – la oricare dintre acestea.

Jarul s-a trezit brusc la viaţă în interiorul meu, întinzându-se ca şi cum trezindu-se. M-am încordat în timp ce privirea mea zbura spre uşi, cu inima bătând.

Ea mi-a urmărit privirea. „Ce?”

„Vine”, am spus.

— Al naibii de jăratic primar special, mormăi ea. „De ce nu simt asta din moment ce am Urcat din punct de vedere tehnic?" a continuat ea. „Este o prostie totală."

Uşa s-a deschis, dar nu cea principală. Nyktos a intrat prin ele uşa alăturată şi s-a oprit când privirea lui a aterizat asupra mea.

Timpul a simţit că s-a oprit în timp ce ne uitam unul la altul, iar dorinţa de a ne ridica şi de a merge la el a apărut de nicăieri. Chiar am înclinat înainte ca şi cum aş fi în picioare înainte să mă prind.

Apoi Nyktos se mişcă şi se apropie de pat. Gri-oţelul tunicii sale şi brocatul argintiu care se întindea pe gât, peste pieptul şi stomacul lui mi-au amintit de culoarea ochilor lui şi de şuvoiele de pată din ei. Se opri din nou, părând să devină brusc conştient de prezenţa lui Bele.

Ea şi-a dat capul pe spate şi i-a zâmbit. „Bună."

„Poţi să ne acorzi o clipă?" el a spus.

„Dar tocmai mă simţeam confortabil", a protestat Bele.

Nyktos se uită la ea şi orice vedea ea o făcu să se mişte. „Amenda." Ea a apărut. „Vă voi acorda două câteva momente", a spus ea şi aproape am întins-o şi am oprit-o.

Ştiam ce urmează şi nu eram pregătit.

Dar nu am fost un laş. Asta mi-am spus în timp ce o priveam ieşind încet din cameră şi închizând uşa în urma ei. S-ar putea să fi fost prost şi naiv – prea nesăbuit de data asta, într-un mod pe care nu l-am mai experimentat până acum – dar n-aş mai alerga.

Simţind privirea lui Nyktos, mi-am atras atenţia de la u ă. Privirile noastre s-au blocat. în ochii lui erau vizibile doar urme slabe de ether. „Cum te simţi?" el a intrebat.

„Perfect pentru cineva care a fost în stază de trei zile", am spus, mândru de cât de fermă era vocea mea şi de cât de neliniştit sunam.

Ceva pe care nu am recunoscut i-a ondulat ochii. A aruncat o privire spre camera de baie, iar apoi privirea i s-a fixat asupra mea. Nu a vorbit. Tăcerea s-a lăsat între noi.

Eu am fost cel care l-am încheiat. „Am găsit unde este Delfai."

„Ştiu. Mi-a spus Nektas. El este în Irelone."

„Atunci trebuie să merg acolo..."

„Nu vreau să vorbesc despre asta chiar acum", îl întrerupse el, respirând adânc. „Adică, nu pentru asta sunt aici."

Golul impenetrabil se simţea mai mult ca un furnirîn acel moment.

„Despre ce vrei să vorbim?"

Aînaintat cam un picior înainte de a se opri. „îmi pare rău."

Fiecare muşchi din corpul meu s-a blocat. — Pentru constrângere? mi-am fluturat mâna. „Nu mi-a plăcut, dar înţeleg de ce ai făcut-o. Mă îndoiesc că cineva vrea să reconstruiască acest palat."

Sprâncenele i s-au ciupit în timp ce privirea lui mi-a străbătut trăsăturile. „Am nevoie scuze pentru asta. Nu-mi place să-l folosesc, chiar şi atunci când este necesar."

„Ştiu."

Eather s-a liniştit în ochii lui în timp ce se uita la mine. „Darîmi cer scuze pentru ceea ce credeai că ai văzut."

Neîncrederea a zguduit golul, ameninţând că îl va zgudui. „Ştiu ce am văzut."

„Tu nu."

Furia a stârnit, dar am refuzat să-l las să se aprindă. Ştiam că nu se va opri aici pentru că în spatele ei se profila o emoţie mult mai periculoasă. Unul care a durut.
Unul care i-ar putea răni pe alţii. „Te-am văzut cu Primai pe care l-ai numit cel mai rău tip din poală. Ea te călărea în timp ce bea din tine. Nu asta am văzut?"

— Ea nu a fost... Tensiunea îi cuprinse gura.

„Nu a fost ce? Spune-mi cum ceea ce am văzut nu a fost aşa cum arăta, am cerut. „Că nu a fost prima dată când s-a întâmplat."

Privirea i s-a ascuţit. „Ce ţi s-a spus?"

„Conteaza?" M-am gândit la confuzia lui Bele cu privire la motivul pentru care ar permite asta. A mea. „Deci, nu a fost prima dată?"

S-a uitat în tăcere câteva clipe. „Nu."

Ştiam deja asta. Nici nu ştiam de ce am întrebat. Nu ştiam de ce am continuat să deschid gura. „De ce ai fost cu ea?"

Strălucirea s-a stins în ochii lui. „Pentru ca am fost."

„Pentru că eram", m-am auzit repetând în timp ce mă uitam la el. Un şocat râsul m-a lăsat în timp ce stomacul mi se înclina. „Atât ai de spus?"

îşi întoarse capul. Tăcere.

Bineînţeles, ar fi tăcut acum. Am simţit o altă scânteie de furie, mai puternică decât înainte. „Când am făcut această înţelegere cu tine – plăcere de dragul plăcerii – ar fi trebuit să fac aceeaşi cerere pe care mi-ai făcut-o tu de la mine. Că astfel de intimităţi au rămas doarîntre noi. Greşeala mea."Jarul din piept mi-a zumzăit în timp ce îmi forţam să inspir şi să ies adânc şi lent din plămâni. Dar furia a lăsat o parte din amărăciune să se scurgă din cutie şi să iasă la suprafaţă.

„Sau, cel puţin, aţi discutat cu cine altcineva aţi împărtăşi aşa ceva

intimităţi cu astfel încât să fiu pregătit în cazul în care s-a întâmplat să intru în ceva la câteva ore după ce ţi-am spus că vreau să fiu consoarta ta.

El tresări.

Primai a tresărit de fapt. Ar fi trebuit să sărbătoresc lovitura pe care intenţionam să o aterizez, dar nu am putut. Nu s-a simţit bine. M-am ridicat şi m-am dus spre şemineu. „Nu trebuie să discutăm despre asta."

„Cred că facem".

„Noi nu. Pentru că nu-mi pasă."

„Nu este adevărat", a argumentat el, iar eu m-am întors, nici măcar surprins să văd că el urmase acel pas enervant de liniştit al lui. „Ceea ce s-a întâmplat lângă piscină a fost pentru că îţi pasă, iar eu..." îşi întoarse privirea, cu pieptul ridicându-şi brusc. „Ceea ce contează este că te-am făcut să pierzi controlul. Te rănesc." Ochii lui i-au întâlnit din nou pe ai mei, acum plini de şuviţe de zâmbete. „Nu am vrut asta. Nu mi-am dorit asta niciodată. Şi urăsc că te-am rănit. îmi pare rău, Sera."

M-am dat înapoi, o reacţie fizică pe care nu am putut-o opri pentru că suna autentic. De parcă ştia cu adevărat că mă va răni. Că am avut un motiv să fiu rănit. Cumva, el a recunoscut că a fost mult mai rău decât mi-aş fi putut imagina. Am simţit furnirul devenind şi mai fragil. „Nu-ţi cere scuze", am spus, găsindu-mi vocea în timp ce îmi încrucişam braţele peste piept. „Ceea ce ai rănit a fost ego-ul meu. Asta e tot."

Nyktos clătină din cap. „Sera..."

„Eu sunt cel care îmi pare rău."

A tresărit, cu ochii mari. „Pentru ce?"

„Pentru ceea ce crezi că ştii", i-am replicat cuvintele. „Am fost prost şi naiv să te cred când ai spus că nu a fost nimeni înaintea mea. Ar fi trebuit să văd prin asta prima dată când am fost împreună. Aşa mi-aţi rănit ego-ul."

Nările i s-au deschis. „Nu a fost o minciună."

„Cred că este timpul să nu mai minţi."

— Nu mi-am dorit pe nimeni în afară de tine, Sera.

Am râs, sunetul rece în timp ce refuzam să-i las cuvintele să intre. Pentru că eu nu puteam avea încredere în el şi nu puteam avea încredere în ceea ce aş face cu acele cuvinte.

„Ştiu ce crezi că ai văzut, Sera, dar nu făceam sex", a spus el, ochii lui sclipind de un argintiu intens, când privirea mea s-a îndreptat spre a lui. „Dacă crezi că ai văzut asta, te înşeli. Nu am absolut nimic de câştigat mintând."

Am dat înapoi, dar apoi m-am oprit. Nu eram sigură ce avea de câştigat prin minciună şi nici nu eram sigură ce avea de câştigat prin puţul de uşurare pe care îl simţeam. „Atunci ce am văzut?" Am întrebat din nou pentru că, aşa cum am demonstrat deja, am fost un prost.

Un muşchi i-a bifat de-a lungul curbei maxilarului şi m-am lăsat să-i arunc o privire în gât. Nu era niciun semn de muşcătură, dar încă îl vedeam în mintea mea. „Ceea ce ai văzut este... este complicat."

Am inspirat profund, confuz şi am pierdut rapid controlul asupra mâniei mele. „În nou, asta e tot ce ai de spus? Nici măcar nu te obosi să răspunzi. Nu-mi pasă că ai fost cu ea. Asta nu este..." M-am oprit cu un alt râs. Opri minciuna. M-am înţepenit, realizând că nu aveam nicio faţă de salvat.

Când am pierdut controlul sub palat, m-am lăsat goală. „Ştii ce?

Să te văd cu ea mi-a rănit sentimentele. Nu ştiu de ce. N-ar fi trebuit. Nu mi-ai făcut nicio promisiune. Şi n-am cerut nimic de la tine.

Această unire dintre noi nu a fost niciodată ceva ce nici unul dintre noi şi-a dorit. Nu trebuie să discutăm mai departe despre ceea ce aţi fost sau nu aţi făcut. Ştiu ce am văzut. Ţi-ai cerut scuze. Este ceea ce este."

„Ce vrea sa insemne asta?"

„înseamnă înţelegerea pe care am făcut-o? S-a terminat. Singurul lucru dintre noi acum ăştia sunt tăracii proşti. Vreau să plece, şi apoi vreau să plec."

A făcut un pas măsurat spre mine. „A plecat de la ce anume?"

— De aici, am spus. „De la tine."

Sub pomeţi i s-au format scobituri. „Nu poţi să pleci de la mine."

m-am înţepenit. „Dacă spui asta pentru că trebuie să devin Consoarta ta, înţeleg toate motivele. Dar voi fi asta numai în nume. Şi odată ce scoţi jarul şi Kolis este învins, vreau să ies din asta. îmi vreau libertatea. Asta e afacerea pe care ar fi trebuit să-l fac cu tine.

Eather se zvârcoli în ochi. — Asta e afacerea pe care o ceri acum?

Mi-am ridicat bărbia, ţinându-mi strâns braţele de mine pentru a le împiedica să tremure. A trebuit, sau acel tremur s-ar muta în piept. Şi a trebuit să spun ce am făcut în continuare, pentru că nu simţeam din nou durerea asta. Nu puteam pierde controlul. „Da."

Nyktos a rămas complet nemişcat. „Atunci aşa să fie", a spus el, iar cuvintele au simţit ca un jurământ.

O legătură.

Incasabil.

Capitolul 32

„Eşti sigur că eşti bine?” a întrebat Orphine, aruncându-mi o privire în timp ce ne îndreptam spre scări a doua zi dimineaţă.

Era a doua oară când întreba şi de ambele ori a pus întrebarea, am fost surprins. „Sunt bine.”

Orphine nu a spus nimic la răspunsul meu, darîndoiala i s-a instalatîn trăsături. Ea nu m-a crezut.

Eram obosită şi nu aveam cea mai bună dispoziţie. Abia dormisem cu o seară înainte şi nu eram sigur dacă asta avea de-a face cu starea de inconştienţă timp de trei zile sau cu conversaţia mea cu Nyktos.

Sau cum m-am tot uitat la uşa alăturată, întrebându-mă de ce Nyktos dintr-o dată nu a mai crezut că trebuie să mă ţină la îndemână.

Şi mă urăsc puţin pentru că mă întreb asta.

Dar am fost bine.

Gol. Gol.

Ceea ce a fost perfect. Aveam planuri. Ceva ce hotărâsem în mijlocul sesiunii mele de ritm maraton pe timpul nopţii. Trebuia să discut despre călătoria la Irelone şi aş face-o cu cea mai mare maturitate şi detaşare.

Dacă aş putea să mă descurc de mama, aş putea să mă descurc pe Nyktos.

Jarul din pieptul meu a vibrat când am ajuns în holul de la primul etaj, dar am ezitat în alcovul întunecat. Uşile erau întredeschise. înainte, nu m-aş fi gândit de două ori să intru directînăuntru. Conştientă că Orphine mă urmăreşte, am ridicat o mână ca să bat. Ceva spusese Bele a intervenitîn acel moment. Dacă Nyktos nu vrea ca oamenii să vorbească, atunci s-ar asigura că nimeni nu găseşte nimic de discutat, nu? Dar eu chiar... „Poţi să intri”, răsuna vocea lui Nyktos din birou.

Am îngheţat, cu mâna suspendată în aer.

— Ori de câte ori eşti gata, a adăugat Nyktos după un moment.

Coborându-mi mâna, am ignorat felul în care Orphine se uită la mine şi mi-am închis ochii pentru scurt timp, rostind în tăcere un şir de blesteme. Apoi am deschis uşa.

Rhain stătea în dreapta lui Nyktos şi se aşeză în spatele biroului său, închizând una dintre Cărţile morţilor. Părul i-a fost dat pe spate şi am crezut că... părea mai palid în jurul colţurilor ochilor şi al gurii. Au fost şi umbre sub ochii lui, în timp ce privirea lui mut peste împletitura mea groasă, vesta şi jambierele croite ca nişte colanţi groşi. Asta a fost tot ce m-am lăsat să observîn timp ce mergeam înainte, dar ceva ce nu ar trebui să simt că s-a înflorit la vederea palirii şi a acelor umbre. îngrijorare.

„Nu te-am cunoscut niciodată să bati." Privirea lui Nyktos s-a ridicat spre a mea, iar strălucirea etherului pulsa slabîn spatele pupilelor lui.

„Nu am vrut să întrerup", i-am explicat.

Rhain se uită la mine.

„De asemenea, nu este ceva pentru care te-am văzut îngrijorat în trecut."

Nyktos se lăsă pe spate în scaun. Purta o tunică gri închis, deşi fără brocart argintiu.

„Ei bine, am învăţat să bat", i-am răspuns.

Colţurile gurii i se strânseră.

Mi-am strâns mâinile, amintindu-mi să respir adânc, încet, şi să nu-mi pierd, aşa cum spusese Rhain atât de succint, rahatul. „Speram să am un moment din timpul tău." M-am uitat la Rhain. A continuat să mă privească de parcă nu m-ar fi văzut niciodată. „Dacă nu, mă pot întoarce."

„Te simţi rău?" scapă Rhain.

„Mă simt destul de bine", i-am spus. „Şi nu ştiu de ce toată lumea mă tot întreabă asta."

„Păstrează?" întrebă Nyktos.

— Orphine m-a întrebat dacă sunt bine de vreo două duzini de ori, am spus eu, exagerând.

„Probabil pentru că eşti..." Rhain se încruntă. „Politicos."

Expresia mea o oglindea pe a lui. „Nu ştiu de ce ar face pe cineva să creadă că nu sunt bine."

„Te-ai cunoscut pe tine?" replică Rhin.

Nyktos îi aruncă o privire, iar zeul oftă. „Mă îndrept spre Rise." S-a înclinat, apoi, cu o ultimă privire curioasă în direcţia mea, a plecat

Singur.

Nyktos m-a privit în timp ce rămăsese înclinat pe scaun, cu o mână ridicându-se pentru a-i încolăci bărbia.

M-am aşezat pe marginea scaunului în faţa biroului lui. „Nu voi ocupa mare lucru

timpul tau-"

— Poţi să ai tot timpul doreşti, Seraphena.

Seraphena.

Doamne, am vrut să urăsc cum şi-a îndoit limba în jurul numelui meu, făcându-l să sune atât ca o şoaptă rea, cât şi ca o rugăciune evlavioasă.

Mi-am ţinut mâinile strânse. „Mulţumesc, dar nu cred că voi avea nevoie de atât de mult. Sunt sigur că eşti ocupat."

Şi-a trecut degetul mare peste buza inferioară, cu privirea încă fixată pe a mea. Nu credeam că clipi o dată. „Ce vrei să nu ia mult timp?"

Ceva în tonul lui m-a lăsat puţin nesigură. O... moliciune. „Vreau să discutăm despre Irelone. Aş vrea să merg acolo cât mai curând posibil. M-am gândit că Nektas ar putea călători cu mine."

„Merg cu tine", a spus el, învechindu-se în spatele pupilelor sale. „Trebuie să aud exact ce spune Delfai despre jar pentru a mă asigura că pot efectua procesul de îndepărtare."

Iritaţia zumzea din adâncul interiorului. Călătorind cu Nyktos oriunde a fost... ei bine, nu oportun. Şi am fost încrezător că Nektas poate transmite orice detalii pertinente în mod eficient. Totuşi, mi-am înăbuşit iritaţia. „Bine."

Şi-a arcuit o sprânceană. „Bine?"

Am dat din cap.

Ochii lui Nyktos s-au îngustat uşor când şi-a tras o dată degetul mare de-a lungul buzei Mai mult. — Presupun că ai vrea să pleci chiar acum.

„A ."

„Aş vrea să aştept până mâine."

Am strâns din dinţi. „Şi de ce ai vrea să faci asta?"

„Pentru că unul dintre drakenii lui Kyn a fost zărit în această dimineaţă deasupra Golfului Negru", a spus el, iar eu m-am încordat. Drakenul nu a făcut nicio mişcare împotriva noastră. Tocmai a făcut cerc la marginile teritoriului nostru."

Ne. Al nostru.

Mi-am strâns mâinile. „Ce crezi că face?"

„Scouting. Probabil că vom vedea câţi paznici avem în ascensiune, spuse el şi m-am încordat şi mai mult când şi-a târât marginea colţilor peste buză. „Şi probabil că încearcă să privească bine armatele, ceea ce nu va reuşi."

„Oare ceilalţi Primals nu ştiu dimensiunea?"

„Ei ştiu doar că am unul şi că este considerabil. Dar nici măcar

Dorcan ştia dimensiunea exactă", a răspuns el. „Vreau să fiu aici doar în cazul în care suspiciunile mele sunt greşite."

„De înţeles", am spus. „Dacă draken atacă, vreau să fiu de ajutor."

„Desigur."

Acum era rândul meu să mă uit confuz. „Desigur? Ca în tine nu vei cere să rămân înapoi?"

„Am învăţat să nu vă cer asta", a răspuns el. „Sau să te aştepţi să renunţi când ai nevoie să ajuţi — când vrei."

— Nu eşti îngrijorat că mă voi ucide pe mine şi pe jarul?

„îmi fac griji pentru asta în fiecare secundă de trezire", a spus el. „Dar am învăţat şi că este ceva cu care va trebui să mă ocup." Se mi că, îndreptându-se pe scaun. „în plus, cealaltă afacere pe care ai făcut-o, cea din curte, a fost că ai vrut să fii de ajutor. Am fost de acord. Asta nu s-a schimbat."

Am clipit rapid, mi-am dat seama că toate acordurile noastre fuseseră anulate. „Atunci plecăm dimineaţa."

Nyktos dădu din cap. A trecut un moment. „Nektas a spus că ştii femeia cu care era Delfai? Ea a fost cea despre care ai vorbit înainte?"

— Sunt prinţesa Kayleigh – logodnicul odată al lui Tavius, am spus eu dând din cap. „Ar trebui să fie la Cauldra Manor, în Massene — un sat din Irelone, lângă capitală. îmi amintesc că a spus că era casa strămoşilor Balfour. Sper că este o poartă aproape."

A zâmbit atunci, puţin mai larg, mai cald. „Am avut noroc că unul este atât de aproape de Wayfair, dar nu există niciunul în Irelone pe care să-l folosesc.
Cu toate acestea, nu avem nevoie de o poartă de acces. Vom păşi în umbră."

Am început să întreb cum ar fi posibil asta, dar apoi mi-am amintit cum mă Mare din Wayfair. „Deci, va trebui să mă elimini".

„Voi face tot posibilul să mă asigur că nu simţi nicio durere şi că este rapid", m-a asigurat el. „Singura alternativă este să intrăm prin Spessa's End sau Pompay, unde sunt cele mai apropiate porţi de Irelone, ceea ce ar consuma destul de mult timp."

„Este în regulă", i-am spus. „Pot să mă descurc."

„Stiu ca poti." O pauză. „Puteţi face faţă cu orice."

M-am liniştit, încă o dată uimit de tonul lui prea moale, în timp ce el continua să mă privească îndeaproape, suficient pentru a-mi înţepă pielea de conştient. Am fost recunoscător că nu avem nimic altceva de discutat. Mi-am desfăcut mâinile, începând să mă ridic...

„Nektas mi-a spus că ai dat de nimfe la întoarcerea din Vale."

„Noi am făcut." Am rămas încordată pe scaun, ca o pasăre cocoţată pe o stâncă, pregătit să ia zborul. „Uitasem de ei."

— Ai omorât unul, spuse el. „Cu ether."

Am dat din cap.

„Nu ar trebui să poţi face asta."

„Aşa a spus Nektas. Jarul... Presupun că sunt chiar atât de puternici. Dar asta va fi în curând ceva pentru care nu va trebui să-mi fac griji." Mi-am dres glasul. „Nu vreau să te ţin..."

„Nu vreau să faci asta."

Confuzia a crescut încă o dată. „Fă ce?"

„Acest."

Am aşteptat mai multe explicaţii. Nu era niciunul. „O să am nevoie de tine să detaliezi."

O parte a buzelor i s-a curbat. „Nu trebuie să devii cineva care nu eşti."

Muşchii de-a lungul coloanei vertebrale mi s-au încleştat. „Nu sunt."

„Eşti prietenos. în elegere. Rezervat. Chiar şi politicos." El a declanşat ceea ce majoritatea ar considera trăsături admirabile.

„Nu este un act."

„Nu am sugerat că a fost."

m-am încruntat. „Atunci ce sugerezi mai exact, Alteţă? Pentru că sunt confuz de ce ai cere acum să fiu... ce? Mai argumentat? Ira ional?"

„Aşa cum ţi-am spus mai devreme, mi-a plăcut destul de mult partea mai... nesăbuită a naturii tale."

Eram încă pe afară. înăuntru, însă, am tremurat.

„Dar asta?" îşi coborî mâna la suprafaţa biroului său. „Acesta a fost cum ai fost crescut să fii, nu-i aşa?

Am tras respiraţia.

„Pliable. Supus. Linişte." El s-a oprit. „Gol."

Un vârtej ascuţit de furnicături mi-a măturat ceafa în timp ce ochii mei s-au fixat pe ai lui – cu o privire care a continuat să fie intensă şi... şi căutătoare. M-am prins de braţele scaunului, „încerci să-mi citeşti emoţiile."

— Da, confirmă el fără nicio urmă de ruşine. „Şi nu simt nimic."

Mi s-a uscat gura. „Asa de?"

„Nu a fost o dată când am fost în prezenţa ta de mai mult de câteva minute în care să nu fi simţit că proiectezi o emoţie, fie că este vorba de bucurie, dorinţă sau furie”, a spus el. „Nu din prima clipă în care te-am văzut în Dark Elms până când am încercat să-ţi încetinesc respiraţia sub palat.”

M-am scuturat, calmul mi-a trosnit.

„Acesta nu eşti tu. Nu ai fost niciodată aşa cu mine.” Palma i se lipi de birou. „Fie că este pentru că te-am enervat sau pentru altceva, ai fost întotdeauna tu însuţi. Ţi-ai câştigat mai mult decât dreptul de a fi tu însuţi. Să gândeşti ce vrei, să simţi ce vrei. Asta nu ar trebui să se schimbe.”

„Nu ar trebui?” Am şoptit.

„Nu.” Un muşchi i-a bifat maxilarul. „Indiferent ce ţi-am făcut.”

Ce avea el...? M-am oprit să termin acest gând. „Problema cu asta este că sentimentele mele ar fi putut să mă omoare şi să distrugă palatul.”

— Nu sentimentele tale, a corectat el încet. „Ce le-am făcut. Ce sa întâmplat este vina mea, Sera. Nu al tău.” Privirea lui nu a clintit niciodată. „Nu trebuie să te schimbi. Şi oricât de... oricât de egoist este acesta, nu vreau să faci.”

„Nu vreau să fiu aşa”, am şoptit înainte să mă pot opri.

Nyktos smuci – de fapt s-a retras – şi umbrele au devenit vizibile dedesubt pielea lui pentru o scurtă secundă.

Unghiile mele rupte au zgâriat braţele de lemn ale scaunului şi m-am concentrat asupra respiraţiei până când abisul din care venise şoapta dureroasă a fost închis încă o dată. „Dar nu pot să mai simt aşa ceva niciodată. Deci, nu putem obţine întotdeauna ceea ce ne dorim.” m-am ridicat. „Nici măcar Primals.”

„Sera.” Se ridică, cu ambele mâini pe birou. „Nu am...” El tresări, aerul şuierând între dinţii încleştaţi în timp ce îşi ridică mâna dreaptă de pe birou şi se uită la ea. Nările i s-au deschis. „La dracu.”

„Ce?” Ochii mei i-au cercetat faţa când nu a răspuns. „Ce este?”

Nyktos şi-a întors mâna astfel încât palma lui să se îndrepte spre mine. Buzele mele s-au deschis la tăietura roşiatică-neagră care trecea printr-un cerc aparent înscris în centrul mâinii lui. — Kolis, mârâi el, ochii i se umplură de dungi vii de pământ.

„Ne-a chemat”.

Nu văzusem niciodată atât de mulţi oameni în biroul lui Nyktos deodată.

Fiecare dintre cei mai de încredere gardieni ai săi era prezent, inclusiv Aios şi Nektas, care sosiseră cu cei doi tineri draken. Jadis era în forma ei de muritor, cuibărit pe pieptul tatălui ei şi adormit adânc, cu ceea ce părea a fi jumătate de mână în gură.

Mi-am aruncat privirea în poală. Cumva, am ajuns să stau pe canapea cu Reaver, care era treaz, dar în prezent avea capul în formă de diamant sprijinit pe genunchiul meu. Cred că a făcut-o pentru a mă împiedica să bat în mod repetat cu piciorul pe podea.

O parte din mine s-a gândit, de asemenea, că poate îmi simţise nervozitatea şi răspundea la asta, ceea ce nu părea un lucru normal.

Privirea ml s-a mutat spre încheieturile mele goale. Farmecul era acolo, Invizibil pentru mine, dar nu ar funcţiona în afara Ţărilor Umbrelor. Aş putea fi ţinut în Dalos.

— Te-a chemat înainte de a crede că o va face, spuse Nektas, legănându-l uşor pejadis de unde stătea în spatele biroului lui Nyktos. „M-am gândit că o să-şi ia timpul lui dulce."

— Asta am sperat, spuse Nyktos, sprijinindu-se de partea din faţă a biroului, cu braţele încrucişate peste piept. Ca ultima dată când m-am uitat la el, el m-a urmărit. Doar eu.

„Aştepta. Sunt confuz", a spus Ector.

Theon pufni. „Nimeni nu este surprins."

Ector îl ignoră. „Să fii chemat la Dalos nu va fi distractiv, dar să-i obţii permisiunea înseamnă să o încoronezi ca Consoartă mai devreme decât mai târziu, oferindu-i protecţia pe care ţi-ai dorit-o."

— Da, spuse Nyktos. „Dar ar fi fost de preferat să obţinem mai întâi jarul din Sera."

Aios se încruntă în timp ce schimbă o privire cu Bele. „Eşti îngrijorat de asta? Kolis le va putea simţi în ea acum că au devenit mai puternice?

Atunci mi-a tăiat capul spre Nyktos. Nici măcar nu mă gândisem la asta. „El va?"

„S-ar putea să simtă ceva care face aluzie la faptul că nu eşti un evlaviu obişnuit." în spatele pupilelor lui pulsa doar o slabă strălucire de ether. „Dar dacă da, asta poate fi

explicat.”

„Cum?"

„Sânge", răspunse Nektas, frecându-l pe spatele luijadis. Unul dintre picioarele ei minuscule ieşea cu privirea de pe marginea păturii ei. „Sângele lui. Dacă cineva bea suficient din sângele unui Primai, va emite nişte vibraţii Primai până când sângele este complet absorbitîn sistemul său."

„Oh." Am vrut să mă relaxez auzind asta, dar am avut o problemă mult mai mare mă întâlnesc faţă în faţă cu Kolis.

„Deci, atâta timp cât te joci frumos cu Kolis, el îşi va da permisiunea." spuse Saion. — Foarte frumos, Nyktos.

— Da, mult noroc, mormăi Lailah. M-am uitat spre locul unde stătea ea de cealaltă parte a unui Rhain tăcut, cu mâna sprijinită de mânerul uneia dintre săbiile legate de şold.

„Nu pentru el îmi fac griji." Ector s-a uitat fix în direcţia mea, iar Rhahar a tuşit uşor.

M-am gândit la ce împărtăşise Nektas despre Nyktos, care l-a convins pe Kolis că era loial. „Exact cât de frumos va trebui să jucăm?"

„Veţi face orice vă cere Kolis", a spus Rhain, vorbind pentru prima dată. „Oricât de dezagreabil sau ticălos ţi se pare că este. Vor fi doar câteva lucruri pe care Nyktos le poate refuza în numele tău."

Presiunea mi s-a instalat în piept. Am început să întreb ce fel de lucruri, dar am tăcut din cauza felului în care trăsăturile lui Nyktos au devenit puternice. Reaver mi-a înghiontat mâna, atrăgându-mi atenţia. Şi-a dat din nou nasul de palma mea. înghiţind, mi-am trecut degetele peste fruntea lui, ţinând cont de micile umflături care încolţiseră de-a lungul coroanei capului său în formă de diamant. Într-o zi, aveau să devină coarne mai mari decât mâna mea, dacă nu jumătate din braţ.

„Asta înseamnă că nu ameninţaţi că îi tăiaţi ochii şi ii hrăniţi atunci când vă enervează inevitabil", a avertizat Rhahar, pielea netedă şi maronie a obrazului său strălucind sub lampa lângă care stătea.

„De unde ai auzit despre asta?" am exclamat.

„Toată lumea a auzit că l-ai ameninţat pe Attes." Nyktos zâmbi.

„De fapt, mi-a spus lui Theon şi mie când ieşise în ziua aceea", a spus Lailah. „A fost destul de amuzat de asta."

Theon se încruntă. „Şi cam încântat de asta", a spus el. Un zgomot scăzut radia din Nyktos în timp ce aerul se încărca. Theon îşi ridică mâinile. „îmi pare rău. Uită că am menţionat asta."

M-am uitat la Nyktos, folosind fiecare gram de voinţă pe care nu trebuia să spun nimic. îndrăzneala totală a lui de a fi furios pe o altă persoană fiinţă

atras de mine – oricât de bizară ar fi fost această atracţie – când am vrut să dau foc canapelei pe care stăteam din cauza a ceea ce făcuse el cu Veses pe ea...

Privirea lui Nyktos a pâlpâit spre a mea, pulsul etheriului mai strălucitor. I-am ţinut privirea pentru o clipă şi apoi am îndepărtat privirea. Atenţia mea s-a ciocnit cu cea a lui Rhain. Ne-a privit, cu buzele trase într-o linie strânsă şi subţire.

„Atunci când plecaţi cu toţii?" întrebă Saion, legănându-se pe spate pe scaun, în timp ce îşi planta cizma pe marginea biroului.

Nyktos şi-a dat piciorul de pe masă. „După ce ne întoarcem de la Irelone şi au scos jarul." M-am înţepenit, mâna mi s-a oprit.

„Am în eles." Saion ridică bărbia. „O să o ţinem aici".

„Stai", am spus. Reaver şi-a întors capul spre Nyktos. „Nu ştim cât timp va dura."

„Ştim de unde să începem să-l căutăm pe Delfai", a răspuns Nyktos. „Şi vom lua oricât de mult este necesar."

Am aruncat o privire spre Nektas. Drakenul nu spuse nimic în timp ce încerca să bage piciorul lui Jadis sub pătură. „Cât a durat până când Kolis s-a supărat când ai întârziat ultima dată să răspunzi la o somaţie de la el?"

Nyktos nu spuse nimic.

Iritaţia a crescut când m-am uitat prin cameră, mâna mea alunecând pe spatele lui Reaver. „Cât timp?"

Toată lumea studia cu atenţie podeaua, tavanul sau unii pe alţii.
Toţi, cu excepţia lui Rhain. „Mai puţin de o zi."

— La naiba, mârâi Nyktos, împingând de pe birou în timp ce se întoarse către zeu. „în mod normal, mă aştept la acel rahat de la acesta ." El a smucit bărbia.

— Hei, mormăi Ector. „Mi-am ţinut gura închisă de data asta."

Rhain nu sa dat înapoi, dar a făcut un pas înapoi. „Ar trebui să ştie cât va costa întârzierea."

— Destul de sigur că voia exact opusul, murmură Bele. „în orice caz, avem totul acoperit."

Theon dădu din cap. „Asta facem."

„Nu", am spus.

Fiecare cap s-a întors spre mine – chiar şi al lui Nektas şi al lui Reaver. Dar numai Nyktos a fost cel care a vorbit. „Sera..."

— Nu, am repetat, iar Reaver s-a ridicat pe cap, privindu-l pe Primai. „Nu vreau să fac parte din orice va face Kolis ca răzbunare pentru noi

răspunzând la chemarea sa în timp util.”

Eathers-a infiltratîn pielea obrajilor lui Nyktos. „Eşti mai important decât...”

— Nu spune asta, l-am avertizat în timp ce el făcea un pas înainte. „Cel...”

Reaver şi-a extins aripile, surprinzându-mă. M-am rezemat în timp ce el s-a întins şi-a scos gâtul subţire şi şi-a ridicat capul.

Nyktos se trase scurt în timp ce din pieptul lui Reaver iradia un zgomot scăzut, iar din nările lui curgea fum.

Uimit, m-am uitat la micul draken. Privirea mea a zburat către Nyktos, apoi către Nektas, care începuse să rânjească. „Ha!” am exclamat, întinzându-mă să-l mângâie pe capul lui Reaver. „Este un bun Reaver-Butt.”

Reaver fredonă în timp ce îl privi pe Nyktos. A scos un sunet scăzut, clacănit.

— Omule, trăse Theon târâtor, cu gura zvâcnind de parcă s-ar fi luptat, apoi a pierdut bătălia pentru a-şi reţine râsul. „Este cam greşit.”

„Este jarul”, am ghicit. „Probabil că răspunde la asta.”

„Nu, tu eşti.” Nyktos s-a uitat la mine. „El te protejează.”

M-am încruntatîn spatele capului lui Reaver. „Nu o să-mi faci nimic.”

Nyktos oftă. „El ştie asta, darîmi spune doar că el nu apreciază că te-am supărat.”

am pufnit. „Ei bine, atunci el va fi ocupat să-ţi spună asta.”

Cineva, şi de data asta părea ca Aios, a râs pe sub respiraţie.

Reaver s-a aşezat lângă mine, trecând din nou capul peste genunchiul meu. De data asta, nu a fost nevoie să-mi dea mâna. Am ajuns să-l mângâi.

— Poţi să nu mai rânjiţi oricând, spuse Nyktos fără să se uite la Nektas.

„Ştiu”, a răspuns drakenul, încă zâmbind.

— Răspundem la chemarea lui, am spus, ridicând privirea spre Nyktos. „Nu aşteptăm. Noi ne ocupăm mai întâi de asta.”

Un muşchi ticăieîn maxilarul lui Nyktos. „Atunci plecăm într-o oră.”

Aios mă urmase în camerele mele, oferindu-se să ajute la alegerea ţinutei potrivite.

„Nu este potrivit ceea ce port?”

„Este.” Ea era cu spatele la mine în timp ce răsfoia hainele din garderobă.

„Dar?”

— Dar Kolis te va considera prea dezinvoltă, spuse ea, iar acesta a fost ultimul lucru pe care m-am îngrijorat că se gândea el. „Şi ar vedea asta ca fiind o lipsă de respect.”

Mi-am încrucişat braţele peste piept. „Se pare că el vede multe lucruri ca fiind lipsite de respect.”

„El face.” Aios scoase o rochie purpurie adâncă pe care o făcuse Erlina. M-am uitat peste el când am trecut prin haine. Nu pentru că nu era frumos, ci pentru că nu eram sigură unde sau de ce aş purta ceva atât de elegant. „Acest lucru va fi bine.”

Apudând iritaţia în loc să mă concentrez pe spaima care se dezvoltă rapid, I a luat halatul şi, cu ajutorul lui Aios, s-a schimbat în ea.

„Este frumos pentru tine”, murmură zeiţa, jucându-se cu lanţul în jurul gâtului ei când se dădea înapoi.

„Mulţumesc.” Mi-am trecut mâinile peste catifea şi dantelă. Rochia era croită perfect, îmbrăţişându-mi sânii, slăbită în talie şi strânsă la şolduri. Nu era nicio teamă de a cădea din ea cu decolteul care mi-a măturat ceafa şi drapat pe un umăr. Un strat fin de dantelă fusese cusut peste corset şi şolduri şi erau fante pe ambele părţi ale fustei, ceva care trebuia să fie stilul de la Iliseeum şi care mi-a fost de folos în timp ce mi-am legat teaca de coapsa superioară.

„Sunteţi atât de mult ca Bele”, remarcă ea. „Ascund armele ici şi colo.”

„Mi-aş dori să am mai mult decât atât.”

„La fel ca şi mine.” Ea zâmbi strâns în timp ce se uită lauşile camerei închise. Nyktos spusese că va veni după mine când va fi timpul. în prezent, a rămas cu ceilalţi, trecând peste lucruri pentru când era plecat. „Sper că nu vei fi acolo suficient de mult ca să-ţi faci griji pentru orice altă ţinută.”

Inima mi-a sărit şi nu am vrut să iau în considerare posibilitatea ca asta nu ar fi o călătorie dus-întors. Sau jurământul pe care îl făcuse Nyktos.

Sau despre ce lucruri groaznice vorbise Rhain.

„Pot... pot să te întreb ceva?”

„Desigur.” Am netezit fusta rochiei în timp ce m-am îndreptat.

— Vei încerca să te duci după Kolis cât timp eşti acolo? întrebă Aios.

întrebarea ei directă m-a luat pe nepregătite. Am clătinat din cap.

își strânse buzele împreună în timp ce își întoarse privirea. „Sper că spui adevărul. Nu înţeleg de ce ai fi încercat aşa ceva înainte şi îmi fac griji că vei face asta din nou."

„A fost diferit atunci. Nu credeam că există altă opţiune", am spus, simţind greutatea incomodă a cuvintelor mele. Vina. „Acum, există."

Aios rămase tăcut pentru o clipă. „De ce ai crede că a fost o opţiune în primul rând?" Ochii ei i-au întâlnit pe ai mei. „Eşti curajos. Puternic. Ai în tine tăciuni – puternice – dar de ce ai crede că ai putea face cumva rău unui Primai?

„Am motive să cred că pot."

„Orice motiv ai avea, te înşeli."

Tocurile cu papuci pe care le purtam abia scoteau un sunet când făceam un pas spre ea. „Este ceva ce nu..." Am eliberat o respiraţie exasperată, fără să găsesc în mine să mint. „Sunt graeca lui Kolis."

Pieptul lui Aios se ridică cu o respiraţie ascuţită. „Asta e imposibil."

„Am sufletul Sotoriei", am spus, dându-i o scurtă explicaţie despre cum ştiam eu. „Eythos şi-a plasat sufletul în linia mea de sânge, împreună cu jarul", am spus, cu vocea joasă, deşi nimeni nu era în preajma noastră să audă. „Eythos ştia ce făcea când i-a băgat sufletul cu jarul. El a creat o... o armă. Eu sunt slăbiciunea lui Kolis. Dacă aş fi ajuns la el, l-aş fi putut opri. De aceea am plecat."

„Dar..." Se formară cute deasupra sprâncenelor ei când clătină din cap. „Nu ai sufletul Sotoriei. Tu eşti Sotoria."

Am tras aer în piept. „Eu sunt Sera. Nu sunt ea."

„Ştiu. îmi pare rău. Tu esti tu." Degetele ei s-au dus la lanţul subţire din nou. „Eu... pur şi simplu nu mă aşteptam să spui asta."

Am râs răguşit. „Da, bine, nici nu mă aşteptam să aud când mi-a spus Holland."

Ea a expirat puternic. „Dacă Kolis ar descoperi..."

„Asta a fost scopul meu să plec înainte", am spus. „Nu ştiu dacă semăn cu ea sau nu. Speram că am făcut-o şi nu ar fi nevoie să-l... seduc." Mi s-a acret stomacul. „Deci, de aceea am plecat. Nu a fost doar ceea ce ai spus. Este destinul meu. A fost destinul meu. A deveni consoarta lui Nyktos nu este. Nu a fost niciodată."

„Nu ar putea destinul tău să fie ambele?"

Privirea mea s-a îndreptat spre a ei şi mintea mi s-a îndreptat imediat spre cum am făcut-o

a vrut să fie consoarta lui Nyktos.

— Acum, înţeleg, spuse Aios, cu buzele încreţite. „De aceea Nyktos a vrut să întârzie asta. Nu ar fi riscat pe Kolis să-şi înlăture frustrarea de pe Shadowlands pentru altceva." îşi trecu împletitura pe spate peste umăr. — Şi nu mai speri că arăţi ca Sotoria?

Pielea mi s-a răcit din cauza reticenţei mele de a răspunde la întrebare. Să spun adevărul. Dar am făcut-o. „Nu", am şoptit. „Şi nu ar trebui să mă simt aşa, chiar şi cu planul lui Nyktos. Pentru că mai puteam face ceva. Aş putea încă să încerc. Pentru asta m-am pregătit...

„Nu ţi-am spus niciodată cum a fost timpul petrecut cu Kolis, nu?"

Am clipit, clătinând din cap.

„Eu, ca şi Gemma, am fost una dintre favoritele lui." Aios a râs, dar acesta era ca nişte cioburi de sticlă. „M-a ţinut într-o cuşcă."

Buzele mi s-au deschis când groaza mă cuprinse.

„De acord, era o cuşcă mare de oase aurite."

„De parcă asta ar fi în regulă", am scapat eu.

Zâmbetul ei era strâns. — Nu, dar... Ea înghi i în sec. „Oricât de rău ar fi să spui şi oricât de greu va fi de înţeles, cuşca nu a fost la fel de rea ca ceea ce s-a întâmplat odată ce Kolis s-a plictisit de favoriţii lui. Şi asta s-a întâmplat întotdeauna. Uneori, în zile sau săptămâni. Alte ori, luni sau chiar ani."

Ani? A petrecut într-o cuşcă? A ...

M-aş pierde în câteva zile.

M-am aşezat pe marginea canapelei, doar pentru că m-am gândit că aş putea să cad dacă nu o fac.

„Vedeţi, Curtea lui este fără lege şi totuşi plină de reguli necunoscute care, dacă sunt încălcate, duc la moarte. Nu există altă modalitate de a explica. Doar cei mai cruzi şi mai manipulatori supravieţuiesc în Dalos." Degetele ei au răsucit lanţul. „Dar favoriţii lui au fost întotdeauna protejaţi – şi, da, deseori avea mai multe deodată. Fiecare nevoie sau dorinţă, cu excepţia libertăţii, a fost asigurată. Mâncare decadentă. Bijuterii. Blanuri luxuriante." Degetele i s-au oprit. „Nimeni nu avea voie să ne vorbească. Atinge-ne. îşi ucidea în mod obişnuit propriile gardieni când credea că priveau prea mult în direcţia noastră. Niciodată... nu s-a forţat niciodată pe favoriţii lui. De-abia le-a atins. Nici măcar cei care i s-au oferit ca mijloc de scăpare."

Nu mă aşteptam la asta.

„Ne dorea doar acolo, ca nişte podoabe frumoase pe care le putea vizita oricând voia să le privească. Cei care nu puteau face altceva decât

Ascultă-l cum vorbeşte la nesfârşit ore în şir, despre cât de rău era Eythos şi cât de nedrept fusese tratat.” Ea şi-a dat ochii peste cap. „Fate, au fost momente când sincer aş fi preferat să-mi duc un pumnal la urechi decât să-l ascult. Dar Kolis... ar putea fi înşelător de fermecător când ar fi vrut să fie. Destul că ai început să te relaxezi în preajma lui, poate chiar să-ţi laşi garda jos, deşi ştiai mai bine. Cred că acesta este unul dintre cele mai rele lucruri la el. Capacitatea lui de a face pe cineva să se îndoiască de ceea ce ştie că este adevărat. Să fii surprins cumva când acel furnir fermecător dispare. Il vezi aşa cum ai ştiut întotdeauna că este, aşa cum te aruncă la şerpi.”

„Ce? Ce vrei sa spui? Despre şerpi, am întrebat, pe jumătate speriată de răspuns.

„Alţi zei. Primarii. Godlings. Cei care-l slujesc. Sincer, eu nici nu ar trebui să se refere la ei ca şerpi. Aceasta este o insultă la adresa şerpilor.”

„De fapt, nu cred că poţi insulta şerpii. Sunt cei mai răi.”

Aios a zâmbit, dar a dispărut repede. „Toată lumea din Curtea lui ştie că Kolis se sătura în cele din urmă de favoriţii săi. Aşadar, ei aşteaptă în timp ce eşti plin de lucruri pe care le doresc, în timp ce prietenii sau chiar familia lor sunt ucişi pentru crima de a privi în direcţia ta. Ei ştiu că îşi vor primi meritul.
Momentul în care un favorit şi-a obţinut libertatea a fost adesea ultimul moment al vieţii lor. Lucrurile pe care le-au făcut oamenilor care nu făcuseră nimic rău – a căror singură crimă era să devină obiectul nedorit al fixării lui Kolis... Ea inspiră brusc, în timp ce stomacul îmi continua să se învârtă. „Şi Kolis, nu a făcut nimic. Nu când au fost bătuţi. Violat. Ucis. De asta şi-a făcut plăcere.
Privindu-i pe cei pe care i-a ales şi pe care îi preţuise dezbrăcaţi. Dacă ai supravieţuit lansării iniţiale, atunci a început adevărata distracţie. Ai fost urmărit de cei mai de încredere ai lui – şi li s-a permis să facă tot ce voiau. Te-ar putea ucide dacă asta le-ar plăcea. Nu aveai drepturi. A fost ca un joc.
Văzând cât au supravieţuit. Au fost adesea pariuri. Odată, una dintre favoritele lui abandonate a rămas însărcinată. Nu a fost alegerea ei. Nici când am văzut-o pe Kolis luând pruncul din braţe şi aruncând un pumnal în inima bietului copil.

Mi-am apăsat dosul mâinii pe gură. Trandafir biliar. „Cum...?” Mi-am dres glasul. „Cum ai scăpat?”

„Am supravieţuit”, a spus ea, iar oroarea a ceea ce trebuie să fi implicat supravieţuirea ei a bântuit acele momente de tăcere. „Şi când mi s-a prezentat oportunitatea de a părăsi Dalos, l-am evidenţiat pe unul dintre paznicii lui favoriţi şi

mi-a făcut scăparea”.

Buzele mele s-au răsucit într-un zâmbet de plăcere răzbunătoare.

„Văd că aprobi asta.”

„Fac. Sper că m-a durut.”

Strălucirea eatherului strălucea putern icîn ochii ei. „Afăcut.”

„Sunt... îmi pare atât de rău”, am şoptit. „Nici nu pot să înţeleg cum ar putea cineva să facă sau să permită asta. Oricare din toate astea.”

„Majoritatea nu poate şi pentru asta ar trebui să fim recunoscători.”

Am dat din cap. „Eşti... eşti foarte puternic. Sper că ştii asta. Dar mi-aş dori să nu fii nevoit să ştii.”

„în unele zile nu se simte aşa, dar mulţumesc.” Bărbia i se ridică. „A fost acum mult timp în urmă. Am avut timp să procesez ceea ce mi s-a făcut. Sunt norocos să-i am pe cei în jurul meu, cum ar fi Bele şi Nyktos.”

Dar asta nu însemna că ororile nu au găsit-o în continuare, iar ea trebuia să le revadă acum.

Aios a venit în faţă, îngenunchind şi strângându-mă de mână. „Nu ţi-am spus asta, ca să-ţi fie milă de mine.”

„Ştiu.” I-am strâns degetele.

„Ţi-am spus pentru că nu ştiam altă modalitate de a-ţi spune ceea ce ştiu că este adevărat – doar în cazul în care te decizi să urmezi acest destin pe care îl crezi că este al tău. Nu contează ce suflet porţi în tine.” Aios ne-a ridicat mâinile unite.

„Ceea ce face este dacă Kolis este sau nu capabil să iubească din nou, chiar şi graeca lui. Şi nu este. Nu există altceva decât putregai şi putrezire acolo unde ar trebui să fie kardia lui. Kolis nu are nicio slăbiciune.”

Capitolul 33

Aios a plecat la scurt timp după aceea, dar groaza pe care ea şi mult prea mulţi alţii o trăiseră a zăbovit în cameră în timp ce îl aşteptam pe Nyktos.

Cu adevărat bolnavă la nivel mental şi fizic, am închis ochii. Nu aveam nevoie de detalii despre modul în care supravieţuise ca să ştiu că Kolis şi fiecare individ care luase parte la supravieţuirea ei ar trebui să fie distruşi până nu mai rămâne nimic din ei – nici măcar cenuşă.

în mod normal, nu eram în afacerea de a stivui şi compara pierderile pentru a vedea ale cui sunt mai mari, dar a fost greu să nu le fac în acest caz. Nimic din ceea ce experimentasem în viaţa mea nu se putea compara cu ceea ce au suferit Aios, Gemma şi nenumăraţi alţii.

Umezeala s-a lipit de genele mele în timp ce mă forţeam să respir lung şi adânc. Am luat ceea ce împărtăşise Aios şi l-am ascuns în acelaşi loc în care mi-am ascuns emoţiile. A trebuit să. Era singurul mod în care puteam ignora vocea care şopteşte în gândurile mele.

Tu eşti slăbiciunea lui.

Aios trebuia să greşească. Nimeni nu era lipsit de slăbiciune.

Jarul din pieptul meu a vibrat, alertându-mă de prezenţa lui Nyktos. O bătaie s-a auzit pe uşa alăturată, în timp ce îmi ştergeam în grabă obrajii. „Intră", am strigat, dresându-mi glasul.

O lumină străluci de pe manşeta din jurul braţului lui Nyktos când acesta intră. Se schimbase şi el, purtând acum piele neagră şi o tunică de culoarea miezului nopţii, croită pe umerii lui largi şi pe talia slabă. Brocart argintiu tundea gulerul şi pieptul. Ceva despre a-l vedea aproape de negru m-a lăsat ciudat de neliniştit.

Poate pentru că mi se părea diferit – mai prădător decât normal. De neatins. Din altă lume.

Primai.

M-am ridicat, puţin nesigur, şi m-am întors către el. S-a oprit, privirea lui măturandu-mi lungimea părului, periându-mi curba şoldului. „Aios

mi-am ales rochia, am spus, ridicându-mi braţele în lateral. „Ea a spus că Kolis ar fi probabil jignit de pantaloni sau aşa ceva.”

Gâtul îi lucra la o rândunică. „Rochia este frumoasă.” Pieptul i se ridică cu o respiraţie adâncă şi tremurătoare. „E ti frumoasă.”

Am făcut un pas înapoi, chiar dacă inima mea proastă a făcut un salt fericit, idiot. „Nu spune asta.”

Acea şuviţă mai scurtă de păr i-a alunecat peste obraz în timp ce capul i s-a înclinat, iar ochii i s-au ridicat spre ai mei. „îmi pare rău. E adevărat.” Capul i se îndreptă. A trecut un moment. „Ştiu că lucrurile sunt... altfel între noi acum.”

Aproape că am râs, dar am reuşit să mă opresc.

„Dar nimic din toate acestea nu poate conta acum. Trebuie să lăsăm totul deoparte”, el a continuat. — îţi aminteşti cum eram când Attes era aici?

„Nu ca şi cum aş uita”, am mormăit.

„Aşa va fi în Dalos”, a spus el. „Dacă ne comportăm de parcă nu putem suporta să fim unul în prezenţa celuilalt în loc să părem ca şi cum ar exista un fel de atracţie între noi, va ridica întrebări. Trebuie să ştiu dacă eşti capabil să faci faţă asta.”

Mi s-a rigidizat coloana vertebrală. „Chiar am de ales?”

„Erai dispus să te prefaci că eşti îndrăgostit de mine ca să mă seduci, aşa că aş crede că ai fi dispus să faci acelaşi lucru pentru a te menţine în viaţă”, a răspuns el.

Mi-am strâns mâinile în pumni. „Nu mă pretindeam că sunt îndrăgostit de tine.”

Nyktos m-a privit. „Nu te-ai prefăcut deloc.”

Partea din spate a gâtului îmi furnică. „Nu asta spuneam.”

„Ştiu, dar asta nu schimbă adevărul. Nu a fost niciodată un act. Nimic din toate.”

Am tras o respiraţie stridentă. „Felicitări că ţi-ai dat seama că atunci când este prea târziu”, am răstit eu.

Eather pulsa slab în spatele ochilor lui. „Prea târziu pentru ce?”

încrucişându-mi braţele peste piept, nu am spus nimic.

„Vrei să fii consoarta mea? în mai mult decât titlu?” Nyktos se apropie în acel mod tăcut al lui. „Către oamenii din Shadowlands şi, în cele din urmă, Iliseeum? Mie?”

Jarul din pieptul meu zumzea în timp ce pielea mea se înţepa, se încingea. „De ce ai vorbi despre asta acum?”

„Nu ştiu.” O privire de consternare reală îi trecu în mod normal

trăsături stoice. „Pentru că de ce ai vrea asta de la mine – vrei mai mult – când ştii că sunt incapabil să-ţi ofer ceea ce meriţi."

„Şi ce merit eu?"

„Cineva care te iubeşte, necondiţionat şi irevocabil. Cineva care a avut curajul să-şi permită să simtă asta", a spus el. Braţele mi-au alunecat din strângere în timp ce mă uitam la el. Şi-a întors privirea, umerii îndreptaţi. „Erai trist. înainte să intru în cameră, am putut să gust întristarea ta. Picant şi greu." Privirea lui s-a întors spre a mea. „Când nu puteam simţi nimic de la tineînainte."

Nu am fost surprins să aud că proiectasem atât de puternic. „Aios mi-a povestit despre timpul petrecut în Dalos."

„Ea a făcut?" Surpriza îi umplu tonul.

Am dat din cap. „Era îngrijorată că voi încerca ceva pentru a-l opri pe Kolis."

„Şi are ea un motiv de îngrijorare?"

Ar trebui, dar... am clătinat din cap. „Vreau un viitor – o viaţă pe care o controlez. Nu moartea. Vreau să supravieţuiesc asta."

„Deci poţi trăi în sfârşit? Fii liber?"

Piept greu, am dat din cap încă o dată când m-am întors de la el. Un ceas nevăzut ticăia peste capul nostru şi ştiam că nu putem amâna asta. Dar ştiam, de asemenea, că, dacă îmi permiteam să simt mai mult decât ceea ce ieşise în timpul discuţiei cu Aios, aş descoperi că sunt ceea ce Nyktos pretindea că nu sunt. frică.

Mi-am frecat mâinile peste braţe. „Dacă... ce dacă mă recunoaşte ca Sotoria?"

„Atunci va fi un război", a spus el.

Inima tresărită, l-am înfruntat. Nu a fost nicio ezitare în răspunsul lui. Nici măcar o bătaie de inimă. „Nyktos..."

„Tu nu-i aparţine. Nu aparţineţi nimănui", a spus el. „Dacă te recunoaşte ca Sotoria, va încerca să te păstreze. Nu voi permite să se întâmple asta."

Un păianjen rece mi-a mers pe şira spinării.

Nyktos a păşit spre mine, cu bărbia în jos. „S-ar putea să fie eoni mai în vârstă decât mine şi poate să aibă în spate întreaga Curte şi pe majoritatea – dacă nu pe toţi – Primals, dar dacă face măcar o mişcare către tine, voi lăsa întregul Oraş al Zeilorîn ruine .."

Aerul mi s-a prins în gât. Nicio parte din mine în acel moment nu s-a îndoit de asta Nyktos era capabil să facă exact asta. „Nu vreau să se ajungă la asta."

— Nici eu, spuse el încet. „Gardienii mei sunt conştienţi că lucrurile pot merge

sud. Ei nu ştiu toate motivele, dar vor fi pregătiţi să apere Shadowlands, la fel ca şi armatele.

Mi-am forţat respiraţia în plămâni, respirând lung şi încet. Oricât de greşit ar fi fost, nu am vrut ca Kolis să mă recunoască. Nu voiam să fiu nevoită să folosesc ceea ce mi-am petrecut viaţa antrenându-mă pentru a-l pune capăt. Dar nu am vrut genul de vărsare de sânge despre care vorbea Nyktos. Acest nivel de distrugere nu numai că ar sparge Iliseeum; cu siguranţă se va răspândi şi pe tărâmul muritorilor. Singurul mod în care oricare dintre tărâmuri a supravieţuit a fost dacă aş trăi – cel puţin, suficient de mult pentru ca Nyktos să ia jarul. Dar dacă Kolis şi-ar fi dat seama cine sunt...

Atunci tot ce am putut face a fost să previn un război. Asta nu a fost mult. Tărâmul muritorilor avea să fie pierdut şi, în cele din urmă, la un moment dat în viitorul îndepărtat, la fel se va întâmpla şi Iliseeum. Dar a fost ceva.

„Nu te-am întrebat niciodată nimic”, am spus, întâlnindu-i privirea.

„M-ai cerut şapte lucruri, mai exact.”

„Bine. Uită acele lucruri. Ceea ce vă întreb acum – nu, ceea ce vă voi implora este mult mai important.”

Nyktos s-a înţepenit, eather-ul fulgerându-i în ochi, de parcă ar fi ştiut ce am fost pe cale să spun. Şi poate că a făcut-o.

„Dacă Kolis mă recunoaşte ca fiind Sotoria, nu vreau să intervii.”

„Sera...”

„Nu pot fi cauza unui război care va distruge oraşe şi se va termina cu nenumărate morţi. N-aş fi niciodată liber atunci. Oricare ar fi viaţa pe care am avut-o, nu mi-ar aduce nicio bucurie,

ştiind asta, am spus, cu vocea tremurândă. „Nu aş putea trăi cu asta. Aş fi la fel de bun ca mort. Ştiu că jarul este important, dar...

„Nu numai naibii de jarsunt important, Sera. Tu.” El a inspirat bruscîn timp ce eu am tresărit. „Eşti important. Şi ceea ce îmi ceri este să plec, lăsându-te nu numai cu moartea sigură, ci şi cu Kolis. Dacă Aios v-a spus pe toate, atunci ştiţi ce va implica asta. Şi mai trebuie să ştii că îţi va fi mult mai rău pentru că nu vei fi favorita lui. Vei fi al lui în toate modurile în care crede că are dreptul.”

Trandafir de greaţă. „Ştiu.”

Era chiar în faţa mea acum, cu ochii plini de vârtej. „Atunci trebuie să ştii că ceea ce îmi ceri este să fac exact ceea ce spui că nu poţi face – ceea ce am avut deja de făcut toată viaţa.

Să trăiesc ştiind că i-am lăsat pe alţii în urmă să sufere şi să moară în moduri de neimaginat. Să trăiesc când sunt deja mort înăuntru.”

m-am tras înapoi. „Nu eşti mort înăuntru.”

„Chiar crezi asta?” A râs şi era gheaţă. Fumuriu. „Chiar dacă nu mi-ar fi îndepărtat niciodată kardia , nu aş fi capabil să iubesc. Nu după ce am avut de făcut. Ce am permis. Numai asta m-ar fi lăsat nedemn să trăiesc o asemenea emoţie. Şi acea bunătate pe care o vezi în mine? Acea parte din mine despre care crezi că se extinde la toate celelalte, aproape că a dispărut. Lăsându-l pe Kolis să distrugă încă un nevinovat – să te distrugă – va lua ceea ce a mai rămas din acea bunătate. Voi deveni ceva mult mai rău decât Kolis.”

îi este teamă să devină Kolis.

Nu credeam că este posibil când Nektas o spusese. încă nu am făcut-o, dar ştiam că asta nu conta dacă Nyktos crede asta. Dacă le-am cerut altora să nu-mi spună cum să simt, nu era locul meu să fac unul dintre acele lucruri pe care le uram.

Ceea ce însemna că eram la o răscruce. într-un impas şi am rămas cu două opţiuni cu care niciunul dintre noi nu ar putea trăi.

Şi nici unul dintre tărâmuri nu ar supravieţui probabil.

„Atunci bănuiesc...” Expirând brusc, mi-am ridicat privirea spre el. „Atunci presupun că suntem înnebuniţi.”

S-a uitat la mine o clipă, apoi a scos un râs scurt, zdrenţuit.

„Presupun că acesta este un mod de a spune.”

„Sau poate că voi doi veţi avea noroc şi el nu vă va recunoaşte.” Nektas a intrat pe uşa deschisă alăturată, cu Jadis încă întins pe umăr şi pe piept. Reaver îl urmă în forma lui draken, alunecând spre canapea.

— Jadis a vrut să te vadă înainte să pleci, a explicat Nektas. „Şi am decis să ascult cu urechea.”

— Nu sunt şocată să aud asta, am murmurat.

La sunetul vocii mele, Jadis şi-a ridicat obrajii roşii. Clipind cu un somn greu, cu ochi purpuri, ea şi-a întins două braţe mici în direcţia mea, când Nektas mi-a adus-o. Nu ştiam ce să fac, dar când mi-am ridicat mâinile, ea mi-a prins pumni de păr şi s-a aplecat, lipindu-şi buzele de fruntea mea.

A fost cel mai dezordonat, mai umed şi mai dulce sărut pe care l-am primit vreodată.

— Noapte-noapte, murmură ea, trăgându-se înapoi.

„Acesta este modul ei de a-şi lua rămas bun”, a explicat Nektas.

„Noapte-noapte”, am şoptit, cu vocea ciudat de groasă, în timp ce am descurcat cu grijă degetele ei de pe părul meu.

Buzele ei trandafirii s-au deschis şi s-au răspândit într-un zâmbet frumos. Apoi s-a întors către Nyktos şi a repetat acelaşi lucru. Cel mai ciudat lucru s-a întâmplat în timp ce Primai s-a apropiat de micul draken. Era ca oînroşire a muşchilor. S-au desprins şi apoi s-au strâns când l-am privit aplecându-şi capul spre ea şi ia

braţele ei minuscule într-o strângere blândă. Zâmbetul umed pe fruntea lui şi zâmbetul lui răspunzător au făcut inima mea să facă tot felul de lucruri ciudate.

Mi-am întors repede privirea, înghiţind grosimea bruscă din gât.

Nu fusese nimic fals în zâmbetul lui. Toată faţa i se încălzise.

Şi, dumnezei, acea expresie, modul blând în care ţinea braţele copilului, spunea că era mult mai mult din el care era încă în viaţă decât îşi dădea seama.

— Vreau să merg cu voi doi, spuse Nektas încet. „Dar numai tu şi Ash poate răspunde la citaţie."

Mi-am dres glasul, am dat din cap. „Chiar crezi că vom avea noroc?"

„Nu văd de ce norocul nu a putut fi de partea noastră de data asta." Nektas se strânse ceafa mea cu mâna lui liberă. „Te voi vedea din nou." l-am crezut.

Speram doar că nu era la începutul unui război.

Nyktos şi cu mine am stat pe balconul lui sub cerul cenuşiu deschis. Nu am călători cu calul. Eram pe cale să experimentez ciudăţenia care păşi în umbră din nou.

„Eşti gata?" întrebă Nyktos.

Deloc, dar n-am spus asta în timp ce mi-am întors capul pe spate pentru a privi licărirea slabă a stelelor. Toată durerea pe care o ascunsesem cu doar o zi în urmă părea nesemnificativă în faţa a ceea ce ne aştepta. „Ştii", am spus, cu inima bătând cu putere, „am descoperit că prefer să nu ştiu când sunt pe cale să leşin".

„De inteles." Era aproape, stătea în spatele meu. „Odată ce urci, nu vei leşina şi nu vei simţi nicio durere din cauza asta. O vei putea face singur."

Când am atins balustrada netedă, odată ce m-am înălţat m-am simţit ca o lovitură lungă în loc de o posibilitate. „înainte să plecăm, poţi să-mi spui la ce să mă aştept? De exemplu, care sunt unele dintre lucrurile pe care le poate cere Kolis de la noi? Am întrebat.

A urmat un interval de tăcere şi apoi: „Posibilităţile sunt nesfârşite", a spus el, cu tonul plat. „Odată a cerut să-i smulg inima unui evlavios care nu se înclinase la fel de repede ca ceilalţi când am trecut."

Tăciunea de pământ a vibrat când am închis ochii. „Câte dintre mărci

pe pielea ta sunt din cauza a ceea ce a cerut?

„O sută zece”, a răspuns el.

Bila mi-a astupat gatul. Ştia asta fără să trebuiască să se gândească numărul.

„Am pierdut socoteala atrocităţilor la care am fost martor”, a continuat el după o bătaie. „Obişnuiam să mă forţez să mă uit dacă nu puteam face nimic. Mi-e dor de acele zile. Pentru că acum... acum nu cred că nici măcar bat cu o genă.”

S-ar putea să nu aibă nicio reacţie fizică la groază, dar ştiam că tot l-a ajuns. Era în tonul lui zguduit. „Ai fost acolo când el... când s-a săturat de unul dintre favoriţii lui?”

„Eu am.”

Stomacul mi-a continuat să se învârtească. „Şi?”

„Şi a trebuit să mă uit în altă parte până să încerc să-i scot afară. Uneori, eram prea târziu să fac ceva.”

„Dar aţi intervenit.” M-am prins de balustradă, gândindu-mă la Saion şi Rhahar şi Aleşii pe care îi salvase.

„Când puteam fi sigur că intervenţia mea nu avea un preţ pe care l-arplătialţii.” El s-a oprit. „Mi-aş dori să nu fii nevoit să te gândeşti la asta sau să fii în aceastăpoziţie.”

Am dat din cap, forţându-mi strânsoarea de balustradă. „Voi putea face tot ce este necesar.”

— Pentru că ai ucis la cererea mamei tale?

Incapabil să vorbesc, am dat din cap scurt în timp ce am deschis ochii.

„Doar ţine minte, indiferent ce s-arîntâmpla, o parte din tine este bună. Acest lucru nu poate fi afectat de ceea ce poate veni. Nu eşti un monstru. Şi nu vei fi unul când ne vom întoarce.”

Acel blestemat de nod mi s-a umflatîncă o dată în gât, înlocuind gustul acru al bilei. „Poate că nu sunt un monstru, dar eu, ca tine, sunt capabil de acte monstruoase. Şi când mă gândesc cu adevărat la asta, nu sunt sigur că există o diferenţă între cele două.”

„Atunci noi toţi, cei buni şi cei răi, suntem puţin monstruoşi”, a spus el.

Pregătindu-mă, m-am întors către Nyktos. „Sunt gata.”

Mi-a luat mâinile în ale lui, iarîncărcătura de energie mi-a dansat pe braţe. M-a prins la pieptul lui, iar contactul a trimis prin mine un val uluitor de senzaţii pe care mi-am ordonat să le ignor.

— Aşteaptă, spuse el, cu vocea aspră.

Inspirând brusc, mi-am pus mâinile pe partea din faţă a tunicii lui,

respirând parfumul de citrice.

Respiraţia lui rece mi-a luat obrazul. — Un pic mai strâns decât atât, Sera.

„Nu-mi amintesc că mi s-a cerut să mă ţin mai tare înainte."

„M-ai ţinut de parcă viaţa ta ar depinde de asta înainte", a remarcat el.

„Nu-mi amintesc să fi făcut asta", am mormăit.

Nyktos a chicotit în timp ce îmi încrucişa un braţ peste spatele meu. Capul i-a căzut în jos, iar respiraţia lui a atins curba gâtului meu, provocând un fior nedorit.

Aerul s-a încărcat, iar trupul lui Nyktos a zumzăit cu putere împotriva mea. Ceaţa albă pe care o văzusem în Sala Mare din Wayfair nu venea de pe podea de data aceasta. A venit de la Nyktos, greu şi gros. Se învârtea în jurul nostru, împletit cu umbre întunecate. Pieptul mi s-a strâns când ceaţa învolburată a ajuns la şolduri, am închis.

„Respiră cu mine", a spus el, trăgându-şi mâna spre centrul spatelui meu, în timp ce pieptul lui s-a ridicat de al meu şi a ţinut un număr până la patru, apoi a expirat. I-am egalat următoarea respiraţie în timp ce ceaţa mi-a răscolit umerii. „A respira."

Buzele lui Nyktos atinseră acelaşi loc pe carejadisîl sărutase ca şi ceaţa ne-a înghiţit. Shadowlands au căzut, luându-mă cu ea.

Şi m-am ţinut.

am clipit.

Aşa s-a simţit de data asta.

Am clipit pur şi simplu şi, când am deschis ochii, stăteam sub un baldachin strălucitor de frunze aurii. Ramurile de deasupra capetelor noastre erau atât de grele de ele, încât strălucirea aruncată asupra noastră nu venea din peticele de cer albastru, ci din soarele care se reflecta în frunze. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva.

Degetele reci mi-au atins obrazul când am auzit trilul moale al păsărilor strigându-se una pe cealaltă, un sunet pe care nu îl mai auzisem de când am ajuns în Ţările Umbrelor. Nyktos mi-a atras privirea spre ochii lui mari, învolburaţi. „Sera?" opti el.

„Da?"

Era tăcut în timp ce se uita la mine, iar eu am început să devin îngrijorat. „Abia ai rămas inconştient."

Nu mi-am dat seama că am rămas inconştientă deloc. „Este un lucru rău?”

Maxilarul i s-a flectat. „Trebuie să scoatem acel jar din tine”, a spus el, încă şoptind. „Curând.”

Inima mi s-a împiedicat de ea însăşi când m-am dat înapoi, privind în jur. Trunchiurile grupului de copaci în care stăm sclipeau cu pete de aur.

„Ei sunt frumoşi.”

Mâna lui Nyktos căzu. „Se numesc copacii din Aios.”

M-am uitat la el. — Presupun că numele nu este o coincidenţă?

Un rânjet ironic apăru în timp ce ridică privirea spre ei. „Nu. Aios le-a crescut cu atingerea ei.”

Mi-a rămas gura căscată. „Ea poate face asta?”

„Ea poate crea multe lucruri frumoase când vrea”, a spus el şi m-am întrebat dacă Aios a crescut aceşti copaci după ce ea a fugit de la Dalos. „Suntem chiar la porţile Dalos. Odată ce părăsim aceşti copaci, trebuie să fim foarte atenţi.”

Am dat din cap.

„Nu permite nimănui să te ademenească departe”, a continuat el. „Şi să nu ai încredere în nimeni.”

„Nu plănuiam la asta.”

— Bine, spuse el. „Vor şti deja că am ajuns. S-ar fi simţit.”

Inima mi-a lovit coastele. „Sunt gata”, i-am spus şi nu eram sigur dacă era o minciună sau nu. Oricum, am început să ne plimbăm printre copacii strălucitori, paşii noştri scoţând în mod ciudat niciun sunet.

Mi-am făcut timp să mă concentrez să mă asigur că emoţiile mele sunt închise şi că inima şi mintea mea sunt calme. Am respirat briza armonioasă care îmi amintea de casă, mi-am ţinut respiraţia până la numărarea până la patru, apoi am expirat. Am făcut asta când am ajuns la marginea copacilor şi a apărut Rise din jurul oraşului Dalos. Zidul era la fel de înalt ca cel care înconjura Casa lui Haides şi Lethe, dar era construit din marmură lustruită, care strălucea cu bucăţi de piatră strălucitoare. Diamante.

Extravagant.

Dar ceea ce mi-a atras atenţia a fost ceaţa groasă de deasupra Rise, un giulgiu la fel cum văzusem în Valea care întuneca tot ce se afla dincolo.

Lumina caldă a soarelui ne-a abătut şi, când m-am uitat la cer, nu am văzut niciun soare, la fel ca în Vale. Nyktos a fost tăcut în timp ce privirea mea a căzut pe poarta Riselui, care ne era deschisă. O duzină de paznici stăteau pe marginile porţii şi mi-au amintit imediat de statuia lui Kolis din Sala Mare a

Wayfair.

Pe pieptele aurii gravate cu acelaşi simbol care fusese sculptat în palma lui Nyktos erau purtate peste tunici albe, până la genunchi. Greaves şi-au acoperit viţeii. Săbii cu lame de aur erau învelite la talie. Capetele lor erau goale, dar un fel de vopsea groasă aurie le împodobea feţele ca o mască – una în formă de aripi.

Ceva în ea a lovit în mine o coardă de familiaritate, dar nu am putut să o plasez când o umbră a căzut peste noi. Am aruncat o privire rapidă peste umăr, iar aerul mi s- a înfipt în gât. Statui masive de oameni sculptate din marmură se înălţau deasupra copacilor din Aios, stând cu braţele în lateral, într-o linie care se îndrepta spre est şi vest cât am putut vedea. Erau mai înalţi decât orice clădire din Lasania, chiar şi Templele, şi ne aruncau o umbră impunătoare în timp ce paznicii de lângă poartă îngenuncheau.

Am trecut pe lângă ei în tăcere, trecând în Oraşul Zeilor şi am văzut ce ascundea Rise şi ceaţa. Ştiam că îmi rămânea cu gura căscată când am luat-o pe Dalos, uimit de dimensiunea oraşului. Era mult mai mare decât Carsodonia, capitala Lasaniei.

Copaci asemănători cu cei din Vale aliniau un drum strălucitor de diamante zdrobite, cu ramurile lor joase, măturătoare, căzând într-un baldachin de flori albe care se agitau uşorîn briza. Privirea mea a urmărit drumul către o structură imensă din spatele unui zid sclipitor mai scurt decât cel al Rise, nu prea departe de intrare.
Cele patru turnuri eşalonate ale sale se ridicau din mijlocul cupolei, părând să bea în razele soarelui. Am putut vedea vârfurile baldachinelor de fildeş şi aur rostogolindu-se chiar dincolo de înălţarea interioară. în ciuda căldurii, pielea mi s-a răcit. Instinctul mi- a spus că acolo aştepta el, adevăratul Primai al Morţii, în fortăreaţa întinsă de diamant şi cristal.

Mi-am tras privirea de la cetate şi am privit spre oraşul strălucitor. Clădiri mari şi mici împrăştiau numeroasele dealuri şi văi cât de departe putea urmări cu ochii, unele plate şi pătrate, iar altele rotunde, cu colonade mari, cu laturile strălucitoare ca diamant. în tot oraşul, turnuri cristaline s-au înălţat în arcuri graţioase, învârtite, care au dispărut în nori albi. Viţa păreau să crească peste multe dintre clădiri, târându-şi drum pe turle.

„E frumos.”

„De la distanţă, aşa este.”

Un fulger de nelinişte a trecut prin mine. M-am uitat la Nyktos în timp ce mă conducea în centrul drumului îngust, singurul sunet acela al brizei.

cu ramurile graţioase şi arcuite ale copacilor şi şoapta vântului. O încruntătură mi-a tras buzele în timp ce mă uitam în jur, fără să văd pe nimeni şi... şi să nu aud pe nimeni. Nici măcar păsările strigându-se una la alta din copacii din Aios nu se auzeau aici. Mi s-a răspândit pielea de găină minusculă la fiecare pas care ne-a adus mai aproape de cetate.

„Unde este toata lumea?” am întrebat, cu vocea joasă.

„Ştii ce au luat mulţi pentru a-l chema pe Dalos?” Nyktos a spus, privirea atentă în timp ce cerceta încontinuu copacii. „Oraşul morţilor”.

Asta nu era de bun augur.

„Cei care încă mai trăiesc sunt probabil la Curte.” Făcu un semn cu bărbia către cetate. „A avut loc în incinta Palatului Cor.”

Gura mi s-a uscat când ne-am apropiat de stâlpii înălţării interioare. Nu erau gardieni la această poartă, dar în aer era un miros ciudat – o dulceaţă amestecată cu ceva metalic. Trepidarea s-a amplificat, iarjarul din pieptul meu a fredonat nesigurîn timp ce mergeam printre stâlpi şi intram în curtea Corului. Nyktos a blestemat pe sub răsuflarea în timp ce paşii noştri au încetinit şi privirea mea s-a îndreptat peste – M-am oprit smucind când groaza mă cuprinse. Nu fusese vântul

pe care îl auzisem.

Doamne bune, au fost gemete. Sunetul venea de la copacii din interiorul curţii, de la golfurile strălucitoare ale cetăţii şi de la pânzele albe ondulante, care nu erau baldachini, ci văluri, rochii rupte şi tunici ondulate în vânt.

Nimic – absolut nimic – nu m-arfi putut pregăti pentru asta. Privirea mea s-a aruncat de la corpul nud înşirat deasupra uşilor de aur ale Corului, pătat cu râuri uscate de purpuriu, până la formele legănate şi moale dincolo de florile albe ale sălciilor. Bile m-a sufocat. Inima mi-a bătut cu putere în timp ce gâtul mi s-a strâns şi s-a apucat de sunetul — gemetele — care răsună din ramuri şi din spaţiile dintre stâlpii care căptuşesc colonada, unde mâinile şi picioarele fuseseră înţepate de piatră.

Mi s-a părut că l-am auzit pe Nyktos şoptind numele meu, dar nu puteam fi sigur pentru că geamătul era un cor mult mai brutal decât cel al sirenelor. Nici măcar nu am putut număra câte cadavre erau — erau atâtea. Gura mi s-a mişcat fără sunet, iarjarul...

O nouă groază a răsărit când jarul mi-a vibrat frenetic în pieptul meu, răspunzând nu doar morţii, ci şi celor pe moarte. Am încercat să mă uit în altă parte, sperând cu disperare că asta va opri jarul, dar nu aveam unde să mă uit. Corpurile atârnau ca nişte clopote de vânt din copaci şi balcoane. Pielea mi s-a încălzit

şi fredonam şi simţeam că mi se strecoară controlul slab asupra jarului. Colţurile ochilor au început să devină albe în timp ce picioarele mele se mişcau fără voinţă, atrăgându-mă spre colonada, unde ochii albaştri ai unui mascul ţipau ceea ce gura lui cusută nu putea cerşi.

Via ă.

Sau moartea.

O eliberare.

Braţul meu a început să se ridice. Nu l-am putut opri. Puterea jarului era prea puternică, şocul a ceea ce vedeam prea mult. Crăpătura din interiorul meu a început să se prăbuşească pe măsură ce puterea se scurgea, răspândindu-se.

Jăraticul — sursa vieţii — s-a ridicat în mine, în inima lui Dalos, şi nu puteam face nimic pentru a mă opri.

Capitolul 34

Nyktos m-a învârtit, trăgându-mă la pieptul lui. Abia am observat încărcătura de energie care trecea de la corpul lui la al meu, în timp ce mă strângea pe obraz.

„Nu ştiam că va fi aşa. Te-aş fi avertizat. îţi jur", el a spus. „Respiră, Sera. Ia doar o respiraţie cu mine."

Privirea mea largă şi panicată s-a îndreptat către a lui în timp ce jarul mi-a apăsat pielea, scoţându-mi scântei în vene. „Nu pot să-l opresc", am şoptit, pieptul ridicându-se şi coborând rapid. în ochi îi aprinse înţelegerea. „Trebuie să mă opreşti, pentru că sunt..."

Gura lui Nyktos s-a închis peste a mea, uimindu-mă. Am gâfâit, iar el a profitat din plin de deschidere, adâncindu-se cu sărutul său. Apăsarea buzelor lui, mişcarea neaşteptată a limbii lui de-a lungul a mea şi gustul de mentă al gurii lui erau ca o dâră de fulger prin simţurile mele, împrăştiind norul de panică şi apoi toate gândurile. Nu am ştiut niciodată că un sărut poate avea o asemenea putere, dar Nyktos... al lui a avut. Mâna lui mi-a netezit obrazul şi părul meu, legănându-mi ceafa pe măsură ce sărutul se adâncea.

Buzele lui s-au mişcat lângă ale mele, tari şi sălbatice, în timp ce urme de miezul nopţii şi de fum curgeau din el în fire groase, care se ridicau. S-au ridicat peste picioarele noastre şi s-au încremenit peste partea inferioară a spatelui meu. Atingerea îngheţată a fost un alt şoc, amintindu-mi de noaptea din camerele mele când el privea şi apoi atinsese.

M-am strâns de partea din faţă a cămăşii lui, marginile brocartului mă mâncărim pe palme, în timp ce pulsaţiile din piept mi se intensificau. Lumină argintie a izbucnit din degetele mele şi a fost stinsă de umbrele lui.

Nyktos oprea jarul, nu într-un mod pe care îl prevăzusem, ci în acelaşi mod în care îi distrasem atenţia după ce Attes îşi părăsise birourile. Fusesem pe cale să-l implor să folosească constrângere şi trebuie să fi ştiut asta. în schimb, mă sărutase.

Şi a continuat să mă sărute.

Am stat în curtea morţilor şi a muribunzilor, dar nu am putut

a fost mai departe de ea în timp ce gura şi limba lui le-au urmărit pe ale mele. M-am relaxat în el, tremurând în timp ce colţii lui mi-au tăiat buza inferioară, trăgând doar o urmă de sânge pe care l-a lins.

Nu a încetat să mă sărute, până când puterea mi-a invadat sângele s-a retras şi jarul s-a liniştit, încă bubuind, dar manevrabil.

Şi totuşi, a tras de pe buzele mele. Gura lui a dansat peste a mea până când un alt fel de căldură mi-a înroşit pielea, convinsă nu de groaza din curte, ci de modul în care i-am răspuns. Indiferent unde am stat. Indiferent ce l-am văzut făcând. Oricât de neînţelept a fost asta.

Se dresea glasul.

m-am încordat.

Buzele lui Nyktos încetiniră împotriva mea. îşi făcu timp, atenuându-şi mişcarea limbii şi apăsarea gurii. Când în cele din urmă şi-a ridicat capul şi ochii mi s-au deschis, umbrele de pământ pe care el le-a strigat au dispărut.

Privirea lui s-a întâlnit şi a ţinut-o pe a mea. Era o întrebare în privirea lui. Eram eu în control? Aşa credeam acum că ştiam ce ne înconjoară. I-am dat un mic din cap.

„Atat de puternic. Atât de curajos, murmură Nyktos, alunecându-şi degetele de pe părul meu. Şi-a târât palma de-a lungul obrazului meu în timp ce a spus cu o voce mai tare: „Există vreun motiv pentru care întrerupi, Attes?"

Slavă Domnului că a fost Attes şi nu altcineva, dar acea uşurare a fost de scurtă durată. Probabil că Attes a bănuit că nu eram aşa cum mi-a prezentat Nyktos şi niciunul dintre noi nu ştia ce va face cu aceste informaţii.

Invocând curajul despre care vorbea Nyktos, m-am uitat peste umăr şi am văzut că Primai nu era singur. Un bărbat cu părul negru stătea lângă el, cu faţa pictată cu aripi aurii.

Am clipit în timp ce acea mască pictată a stârnit amintiri de care nu prea puteam să mă agăţăm. Răsucirea buzelor masculului necunoscut nu semăna deloc cu zâmbetul amuzat al lui Attes, dar mi-am ţinut ochii pe ele, nepermiţându-mi să mă uit în altă parte pentru că ştiam ce voi vedea.

„Nu eu am întrerupt", a răspuns Attes, cu braţele încrucişate peste pieptul fără armură, îşi smuci bărbia spre cel care stătea lângă el. „A fost Dyses. Mă bucuram de spectacol."

Scânteia de energie care radiază de la Nyktos era la fel de rece pe cât obrazul meu era cald pe palma lui. „Chiar eşti obligat şi hotărât să pierzi acei ochi ai tăi, nu-i aşa?"

Attes chicoti. „Merită.'

L-am văzut pe Primai of Accord and War ridicând o sprânceană blond închis în timp ce Dyses făcea un pas înainte şi se înclina. Ochi albaştri pal s-au uitat peste mine în timp ce se ridică.

Zeul şi-a ridicat bărbia. „Majestatea Sa ţine în prezent Curtea şi nu este încă pregătită să te primească", a spus Dyses, cu vocea lui ţinând un ton greu care mi-a amintit de Lordii Insulelor Vodina. „Alţii sunt în atrium. Te voi escorta şi... El şi-a dres glasul. — Amanta ta acolo.

Am clipit o dată, apoi de două ori.

Attes îşi aplecă bărbia în timp ce îşi târă mâna peste gură, nereuşind să-şi ascundă zâmbetul din ce în ce mai largi.

„Şi cât timp va fi ocupată Majestatea Sa?"întrebă Nyktos în timp ce el şi-a lăsat mâna de pe obrazul meu şi s-a mişcat astfel încât să fie lângă mine.

„Se va alătura cu tine când este gata", a răspuns Dyses, cu privirea palidă pâlpâind

„Sunt sigur că o va face," aproape toarcă Nyktos în timp ce frustrarea îmi zgâria pielea. „Şi ea nu este amanta mea. Ea este consoarta mea."

— Numai dacă Majestatea Sa acordă un asemenea titlu, a corectat Dyses, buzele curgându- se în timp ce mă privea. „Până atunci, ar trebui să-şi dea seama că se află în prezenţa celor mai buni şi a plecăciunii ei."

M-am înţepenit, realizând că ar fi trebuit să fac asta în momentul în care am pus ochii pe Attes. Deşi aveam sentimentul că Dyses era mai jignit că nu i-am arătat respect. înghiţindu-mi supărarea şi dovedind că, într-adevăr, am bun simţ, am început să mă înclin.

— Nu o vei face, spuse Nyktos încet, oprindu-mă cu o mână pe braţ.

Ochii lui i-au întâlnit pentru scurt timp pe ai mei, apoi s-a întors spre Dyses. „Consortul meu în curând se va închina când va fi în prezenţa celor care merită respect."

Zâmbetul lui leneş a stârnit clopote de avertizare. „Dar până atunci..."

Nyktos pă i în umbră, apărând în spatele lui Dyses într-o clipă. Nu a fost nici un avertisment. Pieptul lui Dyses a explodat pur şi simplu într-un jet de sânge fierbinte, strălucitor, roşu-albastru.

M-am smucit din instinct, mâna mergând la coapsa mea unde era legat pumnalul, dar apoi am văzut mâna lui Nyktos.

Zeii mei... Nyktos îi bătuse mâna direct prin spatele zeului – prin os şi ţesut.

Nyktos şi-a smucit mâna şi a fost... ţinea în palmă un bulgăre cărnos, albastru-roşcat. Dyses se uită în jos la pieptul lui, cu gura căscată.

„Te vei închina în faţa ei.” Degetele lui Nyktos s-au închis peste inimă,

distrugându-l într-o explozie de argintiu.

— La naiba, a răpit Dyses, căzând în genunchi.
Apoi la faţa lui.

M-am uitat la gaura însângerată şi zimţată din centrul tunicii albe a lui Dyses, apoi mi-am ridicat încet privirea spre Nyktos.

— Ei bine, spuse Attes târâtor. „Asta fie o va enerva pe Majestatea Sa, fie distreaza-l."

„Probabil cel din urmă." Nyktos îngenunche, folosind tunica zeului pentru a curăţa sângele şi a curăţa din mâna lui, în timp ce privirea lui se ridică spre a mea. „ Nu mi- a plăcut tonul lui."

— Nici eu, am spus răguşit, găsindu-mi vocea. „Dar asta a fost, poate, puţin excesiv."

Nu era nimic de desluşit în liniile dure şi izbitoare ale feţei lui Nyktos.

„El a testat exact ceea ce aş permite atunci când vine vorba de tine." El a stat. „El a eşuat şi alţii vor şti."

„Am senzaţia că vor fi mulţi zei morţi şi fără inimă până la sfârşitul zilei", a remarcat Attes, aruncându-mi o privire. Zâmbetul i-a revenit. „Sângele lor se va potrivi cu rochia ta minunată."

„La fel ca şi al tău dacă te uiţi în continuare la ea aşa", a avertizat Nyktos, călcând peste zeul căzut. — Presupun că ai aşteptat sosirea noastră?

Attes părea netulburat de ameninţare. „Am fost. Sperând că vei ajunge curând, pentru că eşti, de departe, o companie mai bună."

„Asta nu spune mare lucru." Nyktos a încrucişat mâna care nu fusese în interiorul altui zeu în jurul meu. „A fost vreun motiv?"

M-am uitat în jos în timp ce Nyktos mă conducea în jurul Dizilor căzuţi, ezitând în timp ce mă uitam la mâna zeului.

„Sera?" Nyktos s-a uitat înapoi la mine. „Cineva îl va recupera."

— Nu este asta, am spus, după ce am jurat că mâna lui Dyses se zvâcnise. Dar asta era imposibil. Zeii, spre deosebire de Primals, nu ar putea supravieţui fără inimile lor. Cu toate acestea, nici jarul nu simţisem răspuns la moartea zeului. Ştiind că nu pot să împărtăşesc asta în acest moment, am clătinat din cap şi m-am încruntat. „Nu-i nimic."

„Nu se simte bine, nu-i aşa?" spuse Attes, atrăgându-mi atenţia. El şi-a ridicat privirea de la zeu către Nyktos. „Dyses s-a simţit întotdeauna... îndepărtat."

— Da, murmură Nyktos, întorcându-şi colţurile buzelor în jos. „Dar niciunul dintre servitorii lui Kolis nu s-a simţit bine, nu-i aşa? Nu peste mult timp." A continuat să se uite la zeu, cu capul înclinat. „Nu simt că nu... suflet."

Capul lui Attes se legănă brusc înapoi spre zeul căzut. „Asta e Imposibil."

„Şi nu văd niciunul". Nyktos m-a îndreptat mai departe de zeul căzut. Se uită la celălalt Primai. „Fie sufletul lui nu şi-a părăsit încă trupul, fie nu are niciunul. aş şti."

„Da, ai face-o." Attes a înghiontat piciorul zeului. Nu a existat nicio reacţie. „Intrigant." Şi-a ridicat capul, cu ochii argintii plaţi. „Ar trebui să fim pe drum."

Când am pornit înainte, mi-am aruncat o privire înapoi către Dyses. Zeul era mort, dar ar fi putut fi cu adevărat... fără suflet? Am înghiţit în sec, gândindu-mă la ceea ce spusese Gemma despre unii dintre Aleşi care dispăruseră şi se întorseseră ca ceva ce nu mai văzuse niciodată înainte.

Neliniştit, m-am îndreptat cu faţa în faţă, în timp ce Attes conducea drumul, având grijă să nu merg pe sub corpul lăsat să putrezească deasupra. M-am înfiorat, concentrându-mă pe senzaţia mâinii reci a lui Nyktos şi pe căluşurile aspre ale palmei lui. Era ceva temeinic în atingerea lui la care nu voiam să mă gândesc prea profund în timp ce ne-am îndreptat pe o potecă de diamante şi granit.

„Văd că Majestatea Sa a făcut nişte redecorări", a comentat Nyktos în timp ce am intrat într-o altă curte pe care mi-a fost prea frică să o verific.

„Aşa se pare." Un muşchi flectat de-a lungul maxilarului lui Attes, o mică reacţie care părea să spună multe. „Nu sunt sigur ce le-a pecetluit soarta, dar cred că unii au fost Aleşi luaţi dintr-un Rit recent."

Respiraţia pe care am luat-o mi-a pârjolit plămânii când am închis pentru scurt timp ochii.

Nyktos mi-a strâns mâna, fără să spună nimic, în timp ce Attes ne conducea pe o cale de ventilaţie cu flori puternice, parfumul floral dulce şi frumuseţea roz şi violet pal a înfloririlor în contradicţie cu ceea ce am asistat.

— Ai fost chemat aici? a întrebat Nyktos în timp ce treceam pe lângă linia pereţii de gresie ai mai multor bungalouri.

„Kyn a fost." Attes îi aruncă o privire lui Nyktos. „Aşa că am decis să mă alătur lui."

Ceva a trecut între cei doi Primişti, în timp ce Attes se reorienta pe calea şerpuitoare. „Hanan este şi el aici. Dacă a fost chemat sau nu, nu ştiu."

Neliniştea s-a trezit şi mai puternic, dar Nyktos doar a zâmbit. „Şi de ce te-ai hotărât să ni te alături?"

Attes a păşit în faţa unuia dintre bungalouri. „Speram să o văd pe Sera."

Nyktos şi-a întors încet capul către celălalt Primai, în timp ce eather a trosnit

aerul din jurul ochilor lui.

Am oftat. „Cred că găseşti o plăcere perversă în a-l Irita pe Nyktos.”

„Am multe plăceri perverse”, a recunoscut Attes. „Dar voiam să mă asigur că îţi aminteşti ce ţl-am spus când ne-am cunoscut prima dată.” Paşii lui au încetinit. „în timp ce ţl-am găsit limba ascuţită înviorătoare şl chiar atrăgătoare”, a spus el, ochii lui argintii reci, întâmplnându-l pe al mei, „alţii nu vor. Mal ales pe cele pe care le veţi găsi aici la Cor Palace.”

în alcovurile întunecate care mărginesc sălile împodobite cu aur care duceau la atrlum, Indivizi, parţial îmbrăcaţi şl complet nuzi, se Implicau în orice act sexual Imaginabil – şl pe unii pe care nici măcar nu le luasem în considerare – atât singuri, cât şl în grupuri. Nu m-am uitat suficient de aproape ca să-ml dau seama dacă toţi erau zel sau nu, pentru că... zel buni, se întâmplau multe peste tot dacă gemetele şl gâfâiturile care răsună în jurul nostru ar fl fost ceva ce trece.

Nici Nyktos, nici Attes nu au părut atât de deranjat sau chiar conştient de fulgerările membrelor goale şl pielea strălucitoare de sub tavanele aurite, lăsându-mă să mă întreb cât de comun era asta.

„Cand al ajuns?” m-a întrebat Nyktos în timp ce mă străduiam să-ml ţin privirea departe de coloanele placate care căptuşesc Intrările nlşurllor şl doar de draperiile aurii, cu brocart, de la capătul holului.

„Acum doar câteva ore”, a răspuns Attes, cu ochii mijiţi uşor. „Tu probabil că nu va fl surprins să audă asta, dar Kyn este deja adânc în cupe.

Nyktos zâmbi. „Nici pe departe.”

„Mal e cineva aici?” Am întrebat. Nu l-am spus numele, dar l-am simţit pe al lui Nyktos ulta-te la mine.

„NIclun alt Primai de care să fiu conştient. Prezenţa mea singură compensează mal mult decât absenţa lor.” Ml-a trimis un rânjet rapid, tachlnator.

Ml-am dat ochii peste cap, uşurat să aflu că Veses lipsea, dar îngrijorat că Nyktos ar putea elimina cel puţin un organ vital sau o bucată de Attes până când am terminat alcl.

Jăraticul bubuia slab când draperiile aurii se despărţiră în faţă. Ml-a bătut Inima în piept.

Spaţiul de dincolo era o cameră mare, circulară, dar nu una pe care aş numl-o neapărat atrlum. canapele adânci şl

canapele stăteau la picioarele unor bucăţi groase de material care păreau să acopere ferestrele căptuşind pereţii, iar tavanul de deasupra părea să fi fost vopsit cu... aur.

Privirea mea s-a îndreptat imediat peste încăpere spre estrada înălţată, cu coloane, între două arcade închise. Perdelele de aur erau legate înapoi de coloane, dezvăluind un tron tuns în ceea ce părea a fi diamante şi... aur.

începeam să văd o temă — una destul de strigătoare — în Palatul Cor, în timp ce traversam podeaua de marmură cu nervuri aurii.

Am observat că atriumul nu era gol. Un bărbat înalt, cu părul negru, stătea în dreapta estradei, cu spatele la noi, în timp ce vorbea cu cineva pe care nu-l puteam vedea. Era îmbrăcat ca Attes şi Nyktos – piele închisă la culoare şi o tunică fără mâneci. O manşetă de argint îi împodobea bicepşii de sus. Avea o cană în mână, plină pe jumătate cu un lichid de culoare chihlimbarului închis.

„Hanan", îl sfătui Nyktos pe sub răsuflarea, înclinându-şi capul spre al meu.

Stomacul meu simţea că era plin de şerpi în timp ce am dat din cap scurt. în atrium se aflau alţii, distanţaţi peste tot, semănând cu paznicii pe lângă care trecusem – complet blindaţi şi feţele vopsite în aur.

Nyktos ne-a condus spre o canapea din stânga, cât mai departe posibil de gardieni. S- a aşezat, trăgându-mă în spaţiul dintre picioarele lui. M-am înţepenit pentru o jumătate de secundă înainte să-mi amintesc de ce mă poziţionase aşa. M-am relaxat la pieptul lui, păstrându-mi expresia goală.

Attes î i arcui o sprânceană. „Trebuie să-mi găsesc fratele", a spus el, aruncând o privire înapoi către sala foarte... activă prin care călătorisem. „înainte de a intra într-un fel de situaţie dificilă, probabil că voi găsi neplăcut."

„Attes?" Nyktos l-a oprit pe celălalt Primai în timp ce îşi încrucişa braţul peste al meu talie. „De ce i-ai ucis pe gardienii lui Kyn?"întrebă el, ţinând vocea jos.

Umerii lui Attes s-au înţepenit când mi-am amintit că vorbeau despre gărzile lui Kyn când Attes venise să ne spună că încoronarea va trebui amânată. „Le-au luat tinerilor ani de zile să intre în tabăra lor", a spus el, iar din Nyktos şi în spatele meu a radiat un zgomot de dezaprobare. „Nu a fost pentru a-i ţine în siguranţă, aşa că i-am eviscerat şi apoi i-am terminat."

Primai s-a înclinat apoi înainte de a pivota pe călcâi. L-am privit plecând din atrium, draperiile aşezându-se la locîn spatele lui.

„Nu te aşteptai la acel răspuns?" Am întrebat.

„Nu aş fi avut acum câteva luni”, a spus el,întinzând un picior în timp ce îl ţineam pe al meu ascuns între al lui.

Mi-am întors capul spre al lui, vorbind la fel de lini tit ca i el. „S-a părut ca şi cum Attes... se îngrijea de mine?

Dădu din cap în timp ce arunca o privire peste atrium. Eatherul se supusese în al lui ochii, dar privirea lui a rămas alertă. „A făcut-o”.

„Deci, poate că poţi înceta să ameninţe că îi smulgi ochii?” Am sugerat. „Ar putea fi un... prieten.”

„Atunci ar trebui să nu se mai uite la tine de parcă ar vrea să te guste.”

Sprâncenele mi se ridicau pe frunte. „În primul rând, nu se uita la mine aşa.”

„Numai aşa se uită la tine.”

„Şi chiar dacă ar fi, nu ai dreptul să fii gelos”, i-am reamintit.

„De acord. Dar asta nu schimbă faptul că eu sunt şi că Attes va fi inevitabil nevoit să-şi regenereze ochii.” Şi-a întors capul spre stânga noastră.

O uşă de lângă estradă s-a deschis şi o femeie a ieşit purtând o tavă cu ochelari. Avea părul ondulat strâns dat înapoi de pe faţă, iar masca vopsită strălucea pe tonurile reci şi negre ale tenului ei. Atenţia mi s-a îndreptat către îmbrăcămintea lungă până la corp – o rochie peplos lejer, dintr-un material aproape transparent. Brăţări aurii erau stivuite pe braţele ei subţiri, de la încheieturi până la coate.

„Toată lumea trebuie să poarte aur aici?” am întrebat în timp ce femeia s-a apropiat de noi.

Nyktos pufni. „Majestatea Sa favorizează culoarea – simbolismul.”

Femeia s-a opritîn faţa noastră, ţinând tava la nivel în timp ce se înclina profund. „V-ar păsa de băuturi răcoritoare, Alteţelor Voastre?”

Privirea mea s-a ridicat spre a ei. Ochii femeii erau de un maroînchis şi nu era nicio urmă de aură în spatele pupilelor. Era oare posibil ca ea să fi fost o divină care nu se înălţase? Sau un muritor? Un ales. Pieptul mi s-a strâns în timp ce mă uitam peste ochelari, privirea mi s-a fixat asupra unuia cu lichid întunecat şi violet înăuntru. Curios, am ajuns la el.

— Ar fi o alegere neînţeleaptă, murmură Nyktos, întinzându-se în jurul meu pentru a scoate un pahar subţire de lichid chihlimbar din tavă. Mi l-a predat şi apoi a luat altul. „Mulţumesc”, i-a spus el femeii.

Surpriza trecu pe chipul femeii, dispăru într-o clipită în timp ce îşi plecă bărbia şi se înclină încă o dată. Ridicându-se, ea se întoarse pentru a-şi croi drum

unde stătea Hanan, încă ne-a băgat în seamă.

Ceea ce a fost în regulă pentru mine.

„Ce era în celălalt pahar?”

— Vinul Radek, făcut din struguri găsiţi în Kithreia, spuse el, luând o înghiţitură.

— Asta e... Curtea Maiei, nu-i aşa?

„Este. Vinul este un afrodlslac destul de puternic.”

„Oh.” Am aruncat o privire rapidă către Nyktos şl apoi înapoi la locul în care femela l-a oferit tava lui Hanan. „Exact cât de puternic?”

„Nu am luat niciodată parte din ea, dar am auzit că va lăsa pe cineva să albă nevoie de trei zile întregi.”

Făcând ochii mari, am luat un pahar din ceea ce s-a dovedit a fl whisky. „Cam greu de Imaginat că cineva ar avea rezistenţa pentru asta.”

— Pot, murmură el, cu Irlsll strălucitori în spatele ochilor întredeschise

M-am uitat la el. „Pariez ca potl.”

O parte a buzelor I s-a curbat în sus. Ml-am întors privirea, sorbind încet whlsky-ul în timp ce urmăream nervurile din marmură, urmărind liniile şl curbele până în centrul atrlumulul. Ml- am mijit ochii, coborând paharul în timp ce m-am lăsat pe spate doar un Inch sau cam asa ceva. Braţul lui Nyktos s-a strâns când am urmat din nou acele linii de pe podea.

Nu erau semne naturale, darîn deslgnul unul...

Un lup.

Un lup mare, târâtor şl mârâit.

Nyktos şl-a înclinat capul spre al meu. „Al simţit ceva afară? Cu Dyses?”

Clipind, ml-am tras privirea de pe podea. „Eu... nu am simţit nimic.”

El dădu din cap, fălcile lui întărlndu-se. Un semn că a înţeles ce nu am spus.

„Sunt doar eu, sau există un deslgn pe podea?”

— Nu eşti tu, confirmă el. „Asta dacă vezi un lup.”

„Fac. îmi aminteşte de blazonul de pe uşile tronului tău.”

„Ar trebui, pentru că este aproape Identic. Este creasta liniei de sânge a tatălui meu. Atât al lui, cât şl al lui Kolls.” El s-a oprit. „SI al meu.”

Whlsky-ul afumat ml-a pârjolit gâtul. Voiam să-l întreb ce simţea că împărtăşeşte aceeaşi creasta cu unchiul său, dar ştiam că nu era locul potrivit pentru asta. Privirea mea s-a întors spre lup şl m-am gândit la lupul klyou pe care îl readucesem la viaţă – cât de fioros şl de curajos fusese, chiar şl la limita morţii. „De ce este lupul creasta?”

„Familia mea a fost întotdeauna... parţială faţă de lupi”, a explicatei după a

moment. „Tatăl meu mi-a spus odată că nu există altă creatură atât de loială sau de protectoare ca un lup. Sau spiritual. I-a văzut aşa cum s-a văzut pe sine. Ca un gardian."

„Te vezi ca atare?" am murmurat. Pieptul lui s-a ridicat împotriva mea înapoi, dar nu răspunse. Asa am făcut. „Ar trebui."

Mâna lui s-a ferm pe şoldul meu în timp ce bărbia lui mi-a zdrobit capul. „Crezi asta? Chiar si acum? După toate?"

Ştiam despre ce vorbea. Vasele. — Chiar şi acum, am recunoscut. „Să fii un idiot complet nu schimbă asta."

Nyktos nu spuse nimic.

Luând încă un pahar, m-am uitat la chipul stoic, pictat, al unui gardian. Acele amintiri slabe s-au agitat din nou. „Este ceva în măştile alea", am spus, dresându-mi glasul. „Nu pot pune degetul pe ea."

„Sunt un alt simbol care i-a aparţinut cândva tatălui meu", a spus Nyktos după o clipă, degetele de la şoldul meu începând să se mişte leneşi. „Şoimii reprezintă inteligenţa, puterea şi curajul. Un memento să fii atent, dar să fii şi curajos." oapta lui mi-a zguduit tâmpla. „Aripile sunt cele ale unui şoim, dar când tatăl meu a domnit ca rege, au fost întotdeauna de argint."

m-am înţepenit. „Argint? Ca un şoim de argint?"

— Ca şi marele şoim argintiu, confirmă el. „Tatăl meu a fost întotdeauna fascinat de creaturi. El a crezut că sunt..." Nyktos a încetat când mâna lui s-a strâns pe şoldul meu. „Te-ai încordat. Ce este?"

„Nu ştiu." Mi-am întors capul spre al lui, înghiţind un gâfâit în timp ce buzele mele le-au periat pe ale lui. Mi-a tremurat strânsoarea de sticlă când am înghiţit. „Tot văd şoimi argintii. Ca noaptea din Pădurea Muritoare. A fost unul atunci."

„Asta e imposibil." Degetele lui Nyktos au început să se mişte din nou, trăgându-se în cercuri inactiv de-a lungul şoldului şi taliei mele. „Ai fost norocos să vezi unul în Pădurea Roşie, dar nici măcar un şoim nu ar intra în Pădurea Muritoare."

„Dar am făcut..." Am tăcut când o uşă din spatele estradei s-a deschis şi a intrat un bărbat cu umeri laţi, pieptul gol, cu părul în două nuanţe ca Nektas – purpuriu şi negru. Nu aveam nevoie să fiu mai aproape ca să-i văd ochii sau dacă carnea lui bronzată purta crestele slabe de solzi ca să ştiu că acest bărbat era un draken.

„Davon", a spus Nyktos în linişte, după ce mi-a urmărit privirea. „El este un rudă îndepărtată a lui Nektas."

„Oh."

„Nu suficient de îndepărtat, potrivit lui Nektas."

— Oh, am repetat, privindu-l pe draken să coboare de pe estradă.

Trecându-şi părul lung peste umăr, s-a uitat la noi în timp ce el a păşit prin atrium. Apoi a zâmbit.

m-am înţepenit.

„Ignora-l.” Nyktos şi-a trecut degetul mare peste şoldul meu.

A fost cam greu să faci asta, în timp ce el continua să ne privească în timp ce se ducea la uşile cu perdele. Cum naiba ar rămâne o rudă a lui Nektas la Curtea lui Kolis după ce i-a făcut el soţiei lui Nektas? Dar nu spusese Nektas că unii dintre drakenii care l-au servit pe Kolis fuseseră forţaţi să intre în asta? Prin urmare, corupându-i? Oricum, nu a fost nevoie de niciun salt de imaginaţie pentru a-şi da seama de ce Nektas şi-ar fi dorit ca acest Davon să fie o rudă mult mai îndepărtată.

Un braţ despărţi draperiile când Davon se apropia de ele. L-am văzut doar puţin din bărbatul care aştepta în hol, deoarece era cu spatele la noi. Piele aurie.

Păr corect, până la umeri.

„Avem ceva de care să avem grijă”, a spus bărbatul.

M-am încruntat în timp ce Davon mi-a răspuns: „Bineînţeles că facem”.

Era ceva familiar în acea voce – slăbirea moale a discursului lui. Eram aproape sigur că am auzit-o înainte.

Nyktos şi-a întors din nou capul, captându-mi atenţia cu o alunecare a buzelor peste ale mele. „Hanan vine.”

Toate gândurile despre omul ascuns şi despre draken au căzut pe marginea drumului ca Nyktos îşi aşeză paharul de whisky abia atins pe măsuţa laterală.

Mi-a apăsat un sărut în colţul buzei, unul care a trimis un fior de reacţii amestecate prin mine înainte să-mi pot aminti că acesta a fost un act. Un spectacol. încet, şi-a ridicat gura de la a mea. „Hanan.”

„Nyktos”, a venit răspunsul profund şi dur.

Cu inima bătând nesigur, mi-am întors capul şi mi-am ridicat privirea la Primai of the Hunt and Divine Justice. Părea să fie cam de vârsta lui Attes, în al treilea deceniu de viaţă, cu trăsături palide şi ascuţite, unghiulare – frumos într-un fel de prădător, viclean, care m-a lăsat rece.

— Mă întrebam când îmi vei arăta respectul recunoaşterii, spuse Nyktos şi i-am auzit zâmbetul îngheţat şi plin de fum în voce.

„Dar m-am gândit că aşteptai ca o mică armată de cimerieni să te însoţească înainte de a face asta.”

zei buni...

Am privit buzele lui Hanan subţiri. încă nu eram obişnuit cu schimbarea rapidă a comportamentului când era prezent un alt Primai – cât de repede putea Nyktos să treacă de la periculos la mortal.

„Ei bine, din moment ce i-ai ucis pe cei pe care i-am trimis la Curtea ta”, a început Hanan, „nu ar trebui să fii surprins să vezi că nu am niciunul cu mine”.

„Şi ce păcat a fost.” Degetele lui Nyktos şi-au continuat urmele lente de-a lungul şoldului meu. „Să fi irosit atâtea vieţi de cimerieni cu îndrăzneala şi laşitatea ta.”

Hanan se înţepeni. „Acea gura a ta te va pune în necazuri într-o zi.”

„Cred că a făcut-o deja, dar iată-mă.”

„Şi aici...” privirea lui Hanan s-a aşezat asupra mea. „Ea este.”

Gheaţa mi s-a apăsat pe coloana vertebrală. Mi-am aşezat whisky-ul pe măsuţa laterală în caz că aveam nevoie de ambele mâini. Zâmbetul care s-a instalat pe buzele lui Hanan m-a preocupat, la fel ca puterea rece care se ridica în spatele meu.

„Nu este ceea ce mă aşteptam”, a spus Hanan.

Nyktos şi-a tras degetele pe talia mea până la banda corsetului meu. „Şi la ce te aşteptai?”

Primai of the Hunt and Divine Justice ridică o sprânceană. „Orice altceva decât un diamant care va fi inevitabil sfărâmat în bucăţi minuscule.”

Am tras aer în piept, surprins de ceea ce ar putea fi de fapt un compliment... şi o ameninţare voalată. „Nu sunt genul de diamant uşor de spart”, am spus înainte de a-mi putea aminti avertismentul lui Attes. „La urma urmei, diamantele nu se sparg.”

Hanan î i înclină capul. „Dar se sparg”.

„Ai grijă, Hanan”, a avertizat Nyktos încet, în timp ce Hanan a îngenuncheat la picioarele noastre, aducându-se la nivelul ochilor cu mine.

Celălalt Primai l-a ignorat pe Nyktos în timp ce inspira adânc, adulmecând la... în aer, la fel cum ar face-o un prădător când îşi miroseşte prada. „Eşti, dar... ce? Un godling? Sau aşa mi se spune. în pragul înălţării ei”, a spus el, iar nu aş fi putut fi mai recunoscător pentru aparenta lui lipsă de simţuri. „Dar de acum, eşti doar un muritor.” El a zâmbit, dezvăluind doi colţi ascuţiţi. Jarul mi-a zumzăit în piept, ameninţând să-şi dezlănţuie mânia violentă. „Şi nu există nimic mai fragil decât atât.”

„Ştii ce altceva se poate rupe?” a întrebat Nyktos, trecând cu degetul mare sub umflarea sânului meu. „Oasele tale.”

Buzele lui Hanan s-au întredeschis, dar înainte ca el să poată răspunde, se îndrepta înapoi peste marmură. Ochii i s-au deschis larg, strălucitori de esenţă, în timp ce a pocnit cu o mână pe podea, oprindu-se. Dacă aş putea gusta furia ca Nyktos, mi-am imaginat că m-aş îneca în ea.

— Te-am avertizat odată, pur şi simplu din amuzament, spuse Nyktos târâtor, cu un ton blând şi complet în dezacord cu cuvintele pe care le rosti. „Nu te voi avertiza din nou. Mai vorbeşti cu ea o dată? Uită-te la ea? Şi voi sfărâma fiecare os din trupul tău laş şi apoi te voi trage în Abis pentru a te îngropa atât de adânc în gropi încât îţi va lua o sută de ani să-ţi găseşti calea. Mă înţelegi?”

Acum buzele mele s-au deschis. O înfăşurare fierbinte şi ameţitoare m-a cuprins, curgându-mi jos în stomac. Nicio parte din mine nu ar fi trebuit să fie altceva decât îngrozită sau deranjată de cuvintele lui Nyktos, mai ales că nu m-am îndoit de ele nicio secundă. Dar o mulţime din mine era... trezită. Şi nu am crezut că niciuna dintre acele părţi era jarul Primăriei, deşi păreau să palpeascăîn acord cu cuvintele lui Nyktos.

Hanan se ridică, tensiunea încordându-i gura. — Crezi că este înţelept să mă ameninţe?

„Cred că este al naibii de neînţelept din partea ta să îndrăzneşti măcar să -mi vorbeşti după ce ţi-ai trimis gărzile la Rise-ul meu pentru a face cereri”, a răspuns Nyktos. „Şi acuzaţii fără temei.”

„Fără temei?” Hanan râse în timp ce firele de eather i se biciuiau prin ochi. „Un zeu de la Curtea mea S-a înălţat la Primalitate în cadrul Curţii voastre .

Tot ce trebuia să faci a fost să mi-o predai şi, probabil, am fi putut evita ceea ce va urma cu siguranţă.

„A ei?” spuse Nyktos şi asta a fost tot ce a spus.

„Bele.”

Mi-am păstrat faţa goală chiar dacă inima mi-a accelerat. Urăsem chiar să o aud numele pe buzele Primalului.

„Nu l-am văzut pe Bele de multe luni. Nici nu aş şti unde se află, deoarece nu este membru al Curţii mele.” Nyktos a minţit atât de uşor încât aproape l-am crezut. „Ar trebui să-ţi supraveghezi mai atent vasalii.”

„Chiar o să mergi pe acest drum? Prefă-te că nu ştii un zeu care se ridică în curtea ta? Sau cine a fost?”

Degetul mare al lui Nyktos se plimba înainte şi înapoi, creând singura căldură în întregul atrium. „Şi chiar insinuezi că nu ar fi putut fi Kolis să fi făcut-o? Poate că ai căzut în dizgraţie faţă de el şi te pune la cale. Sau poate nu crezi că este capabil să facă aşa ceva? Asta e?”

Nyktos râse. „Atunci aş fi foarte atent. Pentru că nu cred că vrei ca Kolis să ştie că ai atât de puţină încredere în... puterea lui.

Hanan se albi. „Nu asta spun.”

„Nu este?”

„Nu. Dar cred că vom vedea cât de repede se rupe acesta.” a scuipat Hanan, eather smulgându-se din ochi, chiar dacă jarul ml-a zumzăit în piept. „Mal devreme decât mal târziu, îmi Imaginez, din moment ce Majestatea Sa este pe cale să sosească. Şl am senzaţia că va avea mal multe întrebări despre cum exact a înălţat un zeu decât despre viitorul tău Consort. Voi avea ceea ce îmi doresc înainte de a se termina ziua, Iar tu... el bine, probabil să te întorci să stăpâneşti Curtea Morţilor fără nimic, de obicei.

Degetele lui Nyktos se opriră în timp ce se aplecă înainte, apoi se opri. Aerul a Ieşit din atrium cu respiraţia pe care am luat-o. Pielea de găină ml s-a întins pe carne şl pieptul ml s-a strâns.

Zâmbind, Hanan se dădu înapoi în timp ce un val de paznici pictaţi umplea atrlumul, uşile care duceau spre estradă s-au deschis şl...

Kolis, regele fals şl adevăratul primar al morţii, a Intrat.

Capitolul 35

O prezenţă enormă s-a revărsat în atrium, aşezându-se pe pielea mea în timp ce parfumul de liliac învechit mă sufoca. Ochii mi-au usturat când sâmburele cu dantelă aurie s-a răscolit de-a lungul podelei şi s-a revărsat peste marginea estradei, dând scântei din marmură şi lingând peste stâlpii estradei, agitând draperiile. Oasele mele aveau impresia că s-ar prăbuşi sub puterea care inundă camera. Eather s-a răspândit ca o ceaţă învolburată sărutată de lumina soarelui, dar era ceva în acea lumină.

E ceva în neregulă.

Pieptul lui Nyktos s-a lipit de spatele meu. Abia l-am auzit şoptind „respiră", dar m-am supus când masa de putere învolburată şi palpitantă a început să se retragă. Un vuiet de sânge năvalnic mi-a umplut capul în timp ce esenţa s-a prăbuşit pe podea la picioarele lui goale, unde s-a încolăcit ca o viperă pe pantalonii lui albi de in, aşteptând să lovească.

Am devenit conştient de Nyktos în picioare — de mine în picioare. Mâinile lui erau pe şoldurile mele, ghidându-mă spre genunchi. Mi s-a părut greşit, în fiecare parte a mea, să îngenunch, dar am pus o mână tremurândă pe podea şi cealaltă peste inima mea în timp ce mă înclinam.

Pentru că dacă Nyktos ar putea, eu sigur că aş putea.

Mi s-a înţepat ceafa. Conştientizarea a crescut. Simţeam privirea lui Kolis, iar jarul din interiorul meu pulsa. Panica a ameninţat să prindă rădăcini când m-am închinat în faţa monstrului care îmi stăpânise viaţa înainte să mă nasc.

A condus toate vieţile pe care nu mi le aminteam.

Apelând la acel văl al neantului, l-am alunecat pe el, stingându-mi frica şi furia în timp ce număram secundele dintre fiecare respiraţie, nu as crapa aici. nu m-as rupe. Nu aş. Nu aş. Nu aş. Nu azi.

Mâinile mi s-au lini tit. Pieptul mi s-a slăbit. Bataia inimii mele. am respirat.

Am fost nimic încă o dată.

„Ridică-te" se auzi vocea udată de căldură şi lumina soarelui. O voce care, dacă a ascultat suficient de atent, a purtat o tăietură ascuţită ca o lamă.

Rochia purpurie a alunecat pe podea ca o băltoacă de sânge care curge spre mine în timp ce mă ridic. Nyktos se poziţiona astfel încât stătea parţial în faţa mea şi abia atunci mi-am dat seama că Attes se întorsese cu fratele său, care avea părul puţin mai închis, dar avea aceeaşi înălţime şi lăţime de umăr.

A clătinat uşorîn picioare şi era pe jumătate dezbrăcat.

— Şi stai, îi ordonă Kolis. „înainte ca nemernicul ăsta să-i cadă pe faţă."

Oricând, aş fi râs pentru că Kyn părea ca şi cum el au fost la câteva secunde de a face exact asta.

Nyktos se întoarse, ochii lui plin de fier îi întâlnesc pe ai mei, în timp ce Attes aproape că îşi împinge fratele pe un scaun din apropiere. M-a luat de mână cu un mic semn din cap, călăuzindu- mă înapoi spre locul în care fusesem aşezaţi.

„Nu ea."

m-am în epenit.

Pielea s-a strâns la colţurile gurii lui Nyktos, în timp ce nările i s-au deschis. Din spatele pupilelor lui se răspândiră fire de pământ.

„Vreau să o văd", a adăugat Kolis. „Uită-te bine la cine a capturat atenţia nepotului meu ."

Scobiturile obrajilor lui Nyktos s-au adâncit pe măsură ce venele de sub ochi au început să se umple de o strălucire slabă de pământ şi am ştiut că ceva rău era pe cale să se întâmple. Simţurile îmi furnicau de cunoştinţe. Şi nu credeam că sunt singurul care a simţit furtuna violentă în Nyktos. Attes se întoarse de la fratele său ghemuit, îndreptându-şi corpul spre cel al lui Nyktos.

Nu mi-am dat timp să mă gândesc. Am făcut un pas rapid într-o parte, dezvăluindu- mă pe deplin. Inspiraţia rapidă a lui Nyktos a căzut ca gheaţa pe pielea mea, dar nu am tremurat când stăteam acolo, cu mâinile în lateral. Nu am intrat în panică când am privit masa aceea agitată de lumină aurie învârtindu-se în jurul picioarelor lui Kolis. am respirat.

— Iată-o, a spus Kolis târâtor, iar apoi a fost chiar în faţa mea, după ce a păşit în umbră.

Muşchii mi s-au încordat de-a lungul coloanei vertebrale în timp ce m-am luptat cu dorinţa de a mă retrage de la pamantul care a plutit peste tivul fustei mele. M-am uitat la pieptul lui – pieptul lui gol, ţinându-mi privirea coborâtă, aşa cum ar face-o în prezenţa unui astfel de Primai. Erau... străluciri de aurîn carnea lui de bronz, un model de mături şi vârtej.

„Ridică-ţi ochii spre ai mei", şopti el. Perseverat. îndemnat.

Muşchii au ascultat chiar dacă stomacul şi pieptul mi s-au scobit. A

constrângere. Era o constrângere – una inutilă care nu era altceva decât o demonstraţie de putere. De forţă, pentru a reaminti tuturor din cameră exact cine era el. Mi-am ridicat ochii exact aşa cum îmi forţase el.

Respiraţia pe care am luat-o mi s-a strâns în gât când l-am văzut pe Kolis. Nu de la distanţă. Nu cum era înfăţişat în picturi sau în piatră. Nu se putea confunda asemănările dintre el şi Nyktos. Cu toate acestea, cumva, chiar şi cu caracteristicile lor comune, diferenţele erau izbitoare.

Frumuseţea lui Nyktos era aspră şi îngheţată, o sculptură argintie de unghiuri dure şi linii neînduplecabile prinde viaţă într-un mod aproape terifiant. Frumuseţea lui a cerut să te uiţi la el şi să fii plin de dorinţa de a încerca să-i surprinzi trăsăturile cu cărbune sau lut.

Dar acele trăsături, curba puternică a maxilarului său, pomeţii înalţi şi arcuiţi şi gura luxuriantă şi largă... lucruri care erau atât de sălbatice şi neîngrădite pe Nyktos, erau perfecte deplină pentru Kolis – aurii şi calde .
Frumuseţea lui te-a înşelat. Te-am primit să te uiţi mai de aproape, să te uiţi şi să fii mângâiat. Te-a convins să te apropii.

Erau aceiaşi, dar opuse, una a cărei frumuseţe fusese concepută pentru a fi infinită în finalul ei, pentru a trage frică în inima ta. Şi celălalt a cărui frumuseţe nu era altceva decât o prefăcătură. O faţada. O capcana.

Ochii argintii pătaţi de fire de aur mi-au urmărit trăsăturile încet, intens. Pielea mea a început să se înţepe şi să se târască, dar nu am arătat nimic pentru că nu simţeam nimic în timp ce stăteam în faţa fiarei care începuse toate astea.

Cel pe care mi-am petrecut viaţa antrenându-l să-l ucid.

— Mi s-a spus că te numeşti Sera? m-a întrebat Kolis în timp ce ridicam privirea, observând coroana lui – o serie de săbii făcute din diamante şi aur, centrul care se termină în forma unui soare şi a razelor sale. „Este scurt pentru ceva?”

Incertitudinea a crescut. Nu ştiam dacă ar trebui să spun adevărul, dar m-am gândit că mai puţine minciuni înseamnă mai puţine posibilităţi de a fi prins într-una. Chiar şi o mică minciună ar putea provoca o inspecţie mai atentă. „Seraphena, Maiestate.”

— Seraphena, repetă el, încreţindu-şi buzele spre interior. „Un nume care arde. Interesant. De asemenea, mi s-a spus că eşti un evlavios.” Vârtejurile strălucitoare i-au mutat gâtul şi peste maxilar, sângerând prin carne până au format o mască trosnitoare, înaripată, ca cele pictate pe feţele celorlalţi.
„Ea nu se simte ca aşa.”

„Este o divină”, a răspuns Nyktos. „Tatăl este un zeu. Mama este muritoare.”

Părul auriu îi peria obrazul şi umărul în timp ce îşi înclina capul. The

coroana a rămas dreaptă. „Este
prea mult eaterin„ea pentru” că
aşa să fie căzut.

„Poate că îmi simţi sângele. Are destul de mult din asta în ea.” zise Nyktos. În mod normal, acel ton îngâmfat mi-ar fi zgâriat pe fiecare dintre nervii mei.

Dar am înţeles misiunea aici.

„înţeleg. Văd şi că ai fost fermecat. Deştept, nepot, remarcă Kolis, cu o privire amuzată pe buze, în timp ce continua să mă privească. „Părul tău este... captivant”, murmură falsul Rege şi mi-am amintit ce spuseseră Gemma şi Aios despre favoriţii lui. Toţi erau fie blonde, fie roşcate. El şi-a ridicat mâna...

Nyktos a fost ca un fulger, captând încheietura lui Kolis înainte ca măcar un singur deget să poată atinge o şuviţă din părul meu.

Inima mi-a tresărit.

Kolis întoarse încet capul către Nyktos. Niciunul dintre gardieni nu s-a mişcat în timp ce falsul Rege se uită în jos spre locul în care mâna lui Nyktos îi strânse încheietura mâinii şi apoi înapoi la ochii lui Nyktos.

„Nu vreau ca ea să fie atinsă.” Vocea lui Nyktos se adânci. „Ea este a mea.”

Mi-am muşcat interiorul obrazului.

— Şi dacă vreau să o ating? întrebă Kolis, atât de liniştit că abia l-am auzit.

Nyktos a zâmbit, iar stomacul mi s-a prăbuşit la batjocura unui astfel de gest. „Îţi voi face ceea ce ai făcut tu celor care îndrăznesc să-i atingă pe cei care îţi aparţin.”

Maxilarul a început să mă doară din cauza cât de tare îmi ţineam gura închisă.

Cei care i-au aparţinut. Favoritele lui. Cei despre care Aios spusese că erau în cuşcă.

„Este destul de posesiv cu acesta”, a adăugat Attes de unde stătea, pe jumătate înclinat, pe jumătate întins. „Am ameninţat să-mi smulg ochii de cel puţin trei ori.”

Nu eram sigur că a ajutat.

Zâmbetul lui Nyktos a crescut, dezvăluind un indiciu al colţilor lui şi cu siguranţă nu am crezut că asta a ajutat. „Această ameninţare este mai degrabă o promisiune”, a răspuns el, în timp ce ţinea în continuare privirea lui Kolis. „Ea nu trebuie să fie atinsă. De oricine în afară de mine.”

Trecu un moment lung, tensionat, apoi o parte a buzelor lui Kolis se ridică. Nu am simţit nicio uşurare, doar mai multă tensiune. — Nepot, toarcă Kolis, aurul învârtindu-i prin irisi. „Tu... te rog mie.”

Ce?

— Dar ar trebui să mă eliberezi, continuă Kolis, înainte să fiu nemulţumit.

Nyktos ridică câte un deget, lăsând să cadă încheietura regelui fals.

Zâmbetul de pe chipul lui Kolis a crescut în timp ce se uita la nepotul său. „De partea asta a ta...” Bărbia i se ridică în timp ce inspira adânc. „întotdeauna îmi place când văd că iese.” El a aruncat o privire prea lungă spre mine. „Acesta ar trebui să fie, cel puţin, distractiv.”

începeam să cred că cuvântul mulţumit nu însemna ceea ce Kolis crezut că a făcut-o. Sau poate că eu am greşit.

Nyktos a zâmbit, totuşi, întorcându-i spatele falsului Rege. M-a luat de mână, încrucişându-şi braţul în jurul taliei mele. Privirea lui nu a atins-o pe a mea când a spus: „Putem să stăm amândoi?”

„Poţi să faci ce vrei.”

Nyktos m-a îndrumat spre canapea, întorcându-ne în aceeaşi poziţie ca înainte, cu mine aşezat în V-ul picioarelor lui. Am întors capul, dar Kolis a privit. Privit. La noi. La mine. Şi abia atunci mi-am permis să simt orice fel de uşurare.

Nu arătam ca Sotoria. Pentru că Kolis nu m-a recunoscut.

Un tremur slab a trecut prin mine când Kolis s-a întors pe tronul său depe estradă, în spatele lui cârlige de sâmburi auriu. Nyktos mi-a strâns uşor partea în timp ce expiram puternic, sprijinindu-i o mână pe genunchiul lui. Nektas avusese dreptate. Norocul a fost, pentru o dată, de partea noastră. Cel puţin, cu asta. Orice altceva? Nu eram atât de sigur.

Kolis încă mă privea, holbându-se, cu capul înclinat, dar coroana nu aluneca nici măcar un centimetru în timp ce degetele lui băteau pe braţele aurite ale tronului său. — Sentimentele mele sunt rănite, Nyktos, începu el. „Aş fi crezut că ai fi căutat aprobarea mea pentru un astfel de... eveniment fericit – unirea ta cu focoasa Seraphena.”

„N-am crezut că ai fi prea interesat de un astfel de eveniment”, a răspuns Nyktos, în timp ce-şi târa degetul mare înainte şi înapoi pe o parte a taliei mele. „M-am gândit că eşti mult prea ocupat pentru o asemenea cerere.”

„Te-ai gândit greşit.” Kolis a zâmbit cu buzele. „Este un spectacol al respectul pe care tu, dintre toţi oamenii, ar fi trebuit să ştii că mi se cuvine.”

— Atunci îmi cer scuze, spuse Nyktos.

Nu părea nici pe departe autentic.

Zâmbetul strâns al lui Kolis spunea că simţea acelaşi lucru. „Vom vedea cât de rău vă pare, sunt sigur.”

Gheaţa mi-a acoperit interiorul, dar nu a existat nici măcar o mică problemă în alunecarea degetului mare al lui Nyktos.

„Dar mai trebuie să discutăm ceva", a adăugat Kolis.

„Dacă vorbeşti despre vasalul pe care l-am întâlnit la sosirea mea..."

Tonul lui Nyktos era leneş, parţial amuzat şi mi-a amintit de felul în care vorbise când am fost la lacul meu. „Nu mi-a plăcut tonul lui."

Kolis pufni. „Nu vorbesc despre Dyses. O să fie bine."

„Din păcate, nu cred că va fi", a spus Nyktos. „Considerând că i-am îndepărtat inima."

Zâmbetul regelui fals a crescut atunci, sclipind din dinţi, iar neliniştea mea a crescut. „Da, bine, vom vedea şi despre asta." Se lăsă pe spate când degetele lui Nyktos s-au oprit pentru o scurtă clipă în calea lor pe talia mea. „Sunt sigur că ştii de ce altceva te-am chemat, nepotule."

Degetele mele s-au apăsat în genunchiul lui Nyktos. Am decis chiar atunci că urăsc cum Kolis s-a gândit să-i amintească lui Nyktos de sângele pe care l-au împărtăşit.

Degetul mare al lui Nyktos îşi reluă mişcările inactiv. — Este pentru că Hanan? Cred că ştiu cum a fost înălţat un zeu sau cine a fost?

Capul lui Primai Hanan sa întors în direcţia noastră. „Nu este ceea ce cred. Este ceea ce ştiu."

— Nu ţi-am dat voie să vorbeşti, spuse Kolis, cu privirea rămasă asupra noastră. — Am făcut-o, Hanan?

Hanan se înţepeni acolo unde stătea. „Nu, nu ai făcut-o. îmi cer scuze, Maiestate."

„Nu mă obliga să fac o impresie nefericită asupra minunatei Seraphena, înfuriindu-mă", a avertizat Kolis.

„Nu asta a fost intenţia mea", a spus rapid Hanan, aplecându-şi capul. „Doar că nu apreciez că ar încerca să-ţi vorbească în mod fals despre ceva atât de grav."

— Sunt atât de sigur că asta te motivează să vorbeşti atât de liber, toarcă Nyktos, cuvintele bubuind pe spatele meu.

Eather a scânteie din ochii lui Hanan în timp ce se uita la Nyktos, dar Kolis a ridicat o mână, făcându-l pe Hanan la tăcere. „Puterea de a înălţa un zeu este una simţită de toţi. Este o putere care nu ar trebui să existe dincolo de această Curte", a spus el, ştiind al naibii de bine că probabil toţi cei din cameră – în afară de mine – ştiau că puterea nu mai exista în Dalos. „Dar da?"

— Da, confirmă Nyktos.

Varcile se învârteau la baza tronului în timp ce capul lui Kolis se înclină

încă o dată. „Şi asta este tot ce ai de spus?”

— Este tot ce pot spune , unchiule, spuse el şi m-am încordat când l-am auzit referindu-se la Kolis ca atare. Totuşi, el a continuat să-şi mişte degetul mare în acele mişcări lente şi reconfortante. „Am simţit-o însumi. Am simţit-o înainte în tărâmul muritorilor, deşi mai puţin puternic. Si eu l-am cautat. Nu am găsit niciunul în Shadowlands care ar fi putut fi responsabil pentru o asemenea explozie de putere.”

Hanan practic a vibrat de nevoia lui de a vorbi, dar a aşteptat până când Kolis dădu din cap. „Şi cum ar fi posibil?”

„Este o întrebare serioasă?” Nyktos replică în timp ce Attes îşi târă colţii peste buza de jos, ascunzându-şi abia zâmbetul. „Cine a fost responsabil, în mod clar, nu mai este în Shadowlands. Am presupus că era regele nostru.”

Aproape că am râs, dar am fost mult prea impresionat de cât de calm era Nyktos, cât de convingător. Şi a fost, de asemenea, prea uluit de toate acestea. Kolis îşi trimisese dakkais-ul ca un avertisment că era conştient de jarul vieţii. Ar fi putut să-şi trimită drakenul, în ciuda faptului că Nektas nu l-a recunoscut pe cel care l-a atacat. Trebuia să ştie că Nyktos nu a crezut, nici măcar o secundă, că era el. Ceva nu era în regulă aici.

„Sugerezi că Kolis a înălţat un zeu în Shadowlands fără motiv şi apoi a plecat?” întrebă Hanan.

„Cine altcineva ar fi putut fi? Doar Primai al Vieţii poate Ridica un zeu”, a spus Nyktos.

Mi s-a blocat respiraţia în gât când aerul din atrium a devenit fierbinte, gros şi umed.

Aurul din ochii lui Kolis s-a luminat. — Ce sugerezi, Nyktos?

„Cred că el sugerează că o singură persoană ar fi putut fi capabilă de un astfel de eveniment miraculos”, a spus Attes. „Tu.”

Atunci, şi numai atunci, Kolis şi-a îndepărtat privirea de la noi. Esenţa de-a lungul podelei pulsa în timp ce privea de sus la Primalul Războiului şi Acordului.

— Da, murmură el, în mod clar nu la fel de enervat că Attes a vorbit pe loc, cum fusese cu Hanan. „Numai eu am puterea de a înălţa un zeu. Pentru a întoarce viaţa la ceea ce a trecut.” încet, Kolis s-a întors spre noi, în timp ce cârliţele de esenţă se înălţau, încolăcindu-se. L-am văzut din nou, o umbră în acea esenţă, în timp ce Kolis a ridicat din nou mâna.

Uşile din spatele lui s-au deschis şi... Dyses a mers pe estradă, cu partea din faţă a tunicii mânjită cu uscat.

sânge de culoare ruginită.

Buzele mi s-au întredeschis într-o inspiraţie ascuţită când Nyktos s-a înţepenit în spatele meu. Attes se ridică mai drept, înclinându-se înainte, când zeul se opri lângă Kolis şi se înclină – zeul prin care îl văzusem pe Nyktos împingându-i mâna. Un zeu care nu ar trebui să stea în picioare pentru că Nyktos îi distrusese inima.

Era imposibil, dar... dar nu crezusem că i-am văzut degetele tremurând? Nu-i simţisem moartea aşa cum am simţit-o când au pierit alţi zei. Atât Attes, cât şi Nyktos spuseseră că ceva nu a părut în legătură cu Dyses.

— Era mort ultima dată când l-am văzut, remarcă Nyktos cu răceală.

Kyn a râs scurt şi înăbuşit.

„Am fost, Alteţă.” Dyses s-a înclinat încă o dată. „Dar Primai of Viaţa a considerat de cuviinţă să mă refacă.”

Dar asta... nu avea sens. Când am restaurat-o pe Bele, am Urcat-o. Ochii acestui zeu erau încă acea nuanţă incredibilă de albastru palid. Oare pur şi simplu făcusem greşit pentru că nu ştiam ce fac? Sau asta a fost diferit?

Inima a început să-mi bată cu putere. Despre asta vorbise Gemma? Alesul care a dispărut, doar ca să se întoarcă ca ceva rece, lipsit de viaţă şi flămând? Dyses nu semăna deloc cu Andreia. Nu era un Craven. Aşa că trebuia să fie unul dintre ceea ce Kolis îi numea Revenants.

Dar Dyses fusese afară la soare, iar Gemma spusese că acele lucruri se mişcă doar noaptea. Şi că Kolis avea nevoie de graeca lui pentru a le perfecţiona.

Kolis a zâmbitîn timp ce ridica privirea la Dyses, dar expresia s-a stins când privirea i s-a aşezat asupra lui Hanan. „Doar pentru că am ales să nu refac viaţa sau să Urc un zeu nu înseamnă că nu o voi face, atunci când cineva merită. Nu este vina mea că celor mai mulţi le lipsesc astfel de binecuvântări”, a spus el, ridicând bărbia. „Crezi că nu ştiu că vasalii mei şi-au jurat loialitate faţă de mine, darîmi pun la îndoială puterea? Că nu ştiu că tu şi câţiva dintre fraţii tăi te îndoieşti că sunt la fel de puternic precum am fost în momentul în care m-am înălţat să conduc ca regele tău?

„Eu... eu...” se bâlbâi Hanan, pielea lui palidând în câteva nuanţe. „Nu am vrut să spun să sugerezi că ai fost incapabil. Nu ai spus că tu eşti...”

„De ce ar trebui să-ţi spun asta?” replică Kolis.

Hanan a tăcut.

Nu putea spune nimic.

Pentru că Kolis l-a avutîntr-un colţ. Dacă Hanan a recunoscut că a crezut că a fost altcineva care a înălţat un zeu, ceva care ar trebui să fie

imposibil, atunci ar putea însemna că el credea că Kolis nu era capabil să facă asta. A gândi ceva a fost complet diferit de a spune asta.

„Te-aş sfătui să fii mai atent în exprimarea preocupărilor tale, Hanan, ca să nu te trezeşti în favoarea mea.” Kolis a repetat cuvintele anterioare ale lui Nyktos. „Şi ar fi considerabil neînţelept să faci asta atunci când există altul care ţi-ar putea lua locul.”

— Da, Maiestate, spuse Hanan, clar zguduit.

„Lăsaţi-mi vederea.” Vricile se învârteau de-a lungul stratului. „Şi nu te întoarce până nu te chem.”

Primai of the Hunt and Divinejustice s-a ridicat, înclinându-se ţeapăn înainte de a se întoarce şi a părăsi atriumul fără a-i recunoaşte pe cei rămaşi în spaţiu.

S-a lăsat tăcerea, iar apoi Kolis a spus: „îmi cer scuze că a trebuit să suporţi martor la o asemenea absurditate, Seraphena.”

Am tresărit, privirea mea zburând spre a lui. Cuvintele lui. Comportamentul lui. Nimic nu se potrivea cu ceea ce ştiam despre Kolis. „Este... este în regulă.”

Regele fals a zâmbit. „Ai o fire bună şi iertătoare.”

Degetele lui Nyktos s-au oprit, iar secundele au trecut – momente pline de conştientizarea că ştiam că nu a urcat pe Bele. Şi că orice stătea lângă el nu era deloc corect. Cu coada ochiului, l-am văzut pe Attes aruncând o privire către gardieni şi m- am întrebat dacă se gândea ce eram eu – şi probabil Nyktos -.

Câţi dintre aceşti paznici au fost cei renăscuţi sub Kolis — un Primai cine nu ar trebui să poată reda viaţa?

„Amândoi aţi părut surprinşi să-l vedeţi pe Dyses în viaţă şi bine.” Kolis aruncă o privire între Attes şi Nyktos. „V-aţi împărtăşit aceleaşi preocupări ca şi Hanan?”

„Nu te-am văzut de mult acordând onoarea, Maiestate.”
Attes ridică din umeri. „Este doar o surpriză să văd că faci aşa ceva.”

Kolis dădu din cap, apoi atenţia i se îndreptă spre Nyktos. Zâmbetul acela al lui adâncit, strâns. „Şi tu?”

„Este puţin probabil ca eu şi Hanan să împărtăşim vreo îngrijorare”, a răspuns el lin. „Şi eu sunt surprins din aceleaşi motive ca şi Attes. Şi pentru dakkais-urile pe care i- aţl trimis pe pământurile mele la scurt timp după ce energia s-a simţit.”

Un fior mi-a coborât pe coloana vertebrală în vârful picioarelor în timp ce mă pregăteam.

Kolis se apleacă înainte, lăsând o mână să cadă peste braţul tronului.
Coroana strălucea la fel de strălucitoare ca soarele. „De ce ai crede că acestea

două lucruri sunt legate?”

„Ei nu sunt?”

„Nu.”

— Momentul prost, atunci?

„Da, momentul prost.” Capul lui Kolis se înclină într-o manieră... serpentină. „Am fost nemulţumit de eşecul tău de a-ţi anunţa intenţiile de a lua o consoartă. încă nu sunt mulţumit că aţi căutat să organizaţi o încoronare fără aprobarea mea.”

m-am liniştit.

La fel şi Nyktos.

Era o prostie şi mă îndoiam că Nyktos îl credea. Nici măcar nu eram sigur că Kolis credea că îl credem. Neliniştea a crescut. Se simţea ca un joc în care regulile erau ţinute ascunse.

„Ştii ce se întâmplă când sunt nemulţumit, mai ales cu tine.”

Vocea lui Kolis a alunecat şi a alunecat prin atrium, acoperindu-mi pielea cu ulei. „Şi totuşi se pare că îţi faci o mare bucurie să faci asta. Am fost atât de tolerant, dar m-ai lipsit de respect şi asta nu poate rămâne nepedepsit.”

— Ştiu, spuse Nyktos şi asta a fost tot ce a spus. Frica, rece şi aspră, m-a străbătut.

„A fost vina mea”, am scăpat, cu inima strânsă în timp ce capul lui Attes s-a îndreptat în direcţia mea.

„Sera”, şuieră Nyktos, îndreptându-se în timp ce îmi apuca şoldurile de parcă ar fi plănuit să mă ridice şi să fugă din cameră – sau să mă arunce din ea. „Acesta este-”

„Nu.” Kolis s-a ridicat. „Vreau să aud ce are de spus.” Acele de aur, ochii zvârcoliţi aţintiţi asupra mea. „Cum este vina ta?”

„Eu...” am înghiţit în sec, inima îmi bătea în timp ce gândurile îmi năvăleau. „Nu a făcut-o cere-ţi permisiunea pentru că i-am cerut să nu facă.”

— Nu este adevărat, mârâi Nyktos.

„Da, aşa este”, am argumentat, îndreptându-mă cât de departe am putut, în timp ce privirea lui Kolis s-a răsfoit între noi. — Vezi tu, mi-a fost teamă...

„Pe mine?”

„Nu”, am negat repede, dorind ca inima mea să încetinească. „Nu am de ce să mă tem de tine.”

Kolis a ajuns la marginea estradei, a alunecat spre ea, iar acele cârcei de sâmburi s-au vărsat pe marmură.

„M-am temut că mă vei găsi nedemn. Sunt doar un evlavios. Şi Nyktos, nepotul tău” – m-am înecat cu cuvântul, făcând ochii mari – „el este Primai

de moarte. Cu siguranţă, mulţi zei sunt mult mai demni decât mine."
Kolis nu spuse nimic în timp ce se uita la noi.

„Nu ne-am gândit cu adevărat că ar fi un motiv de îngrijorare pentru că Nyktos a crezut că eşti prea ocupat pentru astfel de lucruri. Dar eu am fost cauza şi regret profund." Mânia îngheţată s-a apăsat pe spatele meu şi am ştiut că nu voi auzi niciodată sfârşitul asta – asta dacă Kolis nu m-ar lovi chiar aici. Dar nu i-am putut permite să-l pedepsească pe Nyktos. nu aş face-o. „Sper să pot fi iertat şi să pot dovedi că pot fi demn de o asemenea onoare şi bunătate."

Kolis a rămas tăcut suficient de mult încât am început să simt presiunea strecurându-mi în piept. Dar apoi a apărut un zâmbet limpede. „Eşti... curajoasă, Seraphena, să-mi recunoşti aşa ceva, Regele . Doar asta te-ar face cel mai demn. Dar am să te pun să-mi dovedeşti că eşti tu."

Nyktos m-a pus brusc pe picioare, apoi a stat în faţa mea. „Dacă cineva trebuie să-şi dovedească vrednicia, eu sunt."

„Sunt sigur că vor exista şi alte modalităţi de a face acest lucru în viitor. Dar dacă vrei permisiunea mea să o ia drept Consoartă" – masca i s-a stins din jurul ochilor şi i-a zvârlit obrajii – „ea trebuie să o câştige în acelaşi fel în care ţi-aş cere eu."

„Pot să fac asta", am spus, fără să mă lăsăm să mă gândesc la felul în care ar putea fi atunci când ochii sălbatici şi învolburaţi ai lui Nyktos s-au ciocnit cu ai mei. Am tras o respiraţie superficială. „Vreau să mă dovedesc demn, Maiestate."
Kolis se uită la Kyn. — Ai adus ceea ce am întrebat?

Privirea mea s-a îndreptat către Primai al Păcii şi al Răzbunării. Kyn se aplecă, pe jumătate ridicată, în timp ce Attes se încruntă. „Da," a răspuns Primai cu hotărâre. „în hol."

Kolis pocni din degete, iar doi gardieni s-au desprins de pereţi, dispărând în spatele perdelei.

— La naiba, rosti Attes pe sub răsuflare, întorcându-se spre estradă. Ochii lui închis, iar stomacul meu... a căzut.

— Ar trebui să fie... începu Nyktos.

— Comand tăcerea, îl întrerupse Kolis. „Nu mă ne supune, Nyktos. Nu tu vei fi cel care suferi."

Mâinile lui Nyktos s-au încleştat pe părţile lui în timp ce se ţinea nemişcat, iar stomacul meu a continuat să se încline, să cadă.

Gardienii s-au întors cu un... un bărbat tânăr. Unul cu câţiva ani mai tânăr decât mine. Avea părul blond ca Reaver şi palidă de piele, moale la faţă.

Inima mi-a bătut repede când şi-a ridicat bărbia şi am văzut...

Ochi crimson.

Un draken.

Un draken, care ar fi considerat încă un tânăr.

„Cum plăteşti preţul lipsei de respect, Nyktos?"întrebă Kolis.

Primai s-a uitat la mine, pieptul lui ridicându-se şi coborând pe scurt, superficial izbucni. Şi inima mea... nu încetinea. „Cu o viaţă."

O, dumnezei.

Mâinile au început să-mi tremure în timp ce mă uitam la tânărul draken. Nu putea Rău...

Nu. Nu.

Kolis nu l-ar fi putut chema pe Kyn să-şi aducă unul dintre draken-ul mai tineri cu el doar pentru a fi sacrificat. Acest lucru nu se putea întâmpla. Acesta nu putea fi preţul cerut de Kolis.

Dar nu asta făcuse de atâtea ori, încât carnea lui Nyktos era plină de acele mementouri, de acele avertismente?

Totuşi, m-am auzit şoptind: „Nu înţeleg".

Kolis î i înclină capul. „Mi se datorează o viaţă pentru a plăti pentru dezonoare."

„Dar el..." i-am făcut semn către draken, înghiţind. „Ce-a făcut?"

— Nimic, a spus Kyn.

Privirea mea largă s-a îndreptat către tânărul draken. Se uită drept înainte, cu buzele lipite ferm, cu ochii rubin limpezi. Nu a vorbit. Nu clipi. Nu a plâns.

— Plăteşte preţul, spuse Kolis în timp ce Kyn retrăgea un pumnal subţire. Lama întunecată tremura în mâna Primalului. „Şi atât tu, cât şi Nyktos veţi fi iertaţi. Veţi avea permisiunea mea."

Am clătinat din capîn timp ce mă uitam la piatra din umbră, groază zgâriindu-mă şi făcându-mi drum. „Şi dacă eu... dacă nu o fac?" Am întrebat. Nyktos s-a întors spre mine, cu faţa fără sânge. — Vei refuza încoronarea?

„în schimb, mă va ucide", a spus drakenul, în timp ce ridica privirea spre regele fals. „Şi apoi te va ucide. Dar nu înainte de a chema un draken din Ţările Umbrelor pentru a fi şi el ucis.

Kolis chicoti încet. „Nu detectez minciuni."

M-am înecat cu gâfâitul. „Trebuie să existe o altă opţiune..."

— A spus singura altă opţiune, se răsti Kolis, apărând pe podea cât ai clipi. Etherea din jurul lui s-a învârtit. — Refuza-mă, Seraphena, şi voi face exact cum mi-a avertizat el.

Nu ar fi trebuit să fiu surprins. Nici o singură parte din mine. Nu când am fost avertizat că erau lucruri pe care Kolis ne-ar putea face să le facem. Lucruri care ne-ar bântui. Dar indiferent ce s-a spus sau ce mi-a spus Aios, nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru asta. Acesta era ceva ce nici nu puteam să înţeleg.

„De ce? De ce asta?” am şoptit eu răguşit, cu inima bătând. „Ce câştigi din asta?”

Unde era echilibrul în asta?

Ceva asemănător cu confuzia se undui peste trăsăturile lui Kolis, aproape de parcă nimeni nu l-ar fi întrebat asta înainte. Apoi faţa i s-a limpezit. — Totul, spuse el. „îmi va spune tot ce trebuie să ştiu.”

Asta nu avea sens pentru mine.

Nyktos făcu un pas înainte, cu mâinile ridicate. „Dă-mi voie să fac asta. Eu sunt care te-a supărat...

„O să te mai avertizez doar o dată.” Scântei de aur şi argint din ochii lui Kolis. „Tăcere. Sau va fi inima ei pe care o ţin în mână.”

Nyktos inspiră brusc în timp ce pielea i se sub ia. Umbrele înfloreau sub carnea lui.

— Controlează-te, nepotule, îl sfătui Kolis. — Ai face bine să ţii acel temperament în frâu.

Reţinerea lui Nyktos a fost impresionantă. Şi-a ţinut frâu, pieptul şi corpul incredibil de nemişcat când făcea asta.

„Este suficient de tânăr încât să facă capul sau inima”, a spus Kolis şi nu a existat nicio emoţie în spatele cuvintelor sale. Se părea că mă învăţa cum să coase o cusătură în haine. Acesta a fost...

Acesta era Kolisul la care mă aşteptam.

m-am cutremurat.

Attes smulse lama din mâna fratelui său şi se ridică, trăsăturile sale tare şi îndepărtat când se întoarse spre noi.

„Şi dacă cineva în afară de Seraphena plăteşte preţul, îi voi cere să plătească preţul cu sângele ei”, a avertizat Kolis. „Nu că niciunul dintre voi ar fi suficient de prost pentru a îndrăzni o asemenea lipsă de respect.”

Attes a trecut pe lângă Nyktos, cicatricea de pe faţa lui ieşind în evidenţă în timp ce s-a oprit în faţa mea, întinzându-mi lama. Deschizând gura, am aruncat o privire către Kyn. Am vrut să-mi cer scuze. Avea mâna încrucişată moale peste ochi. Nu am reuşit să găsesc cuvintele în timp ce m-am pus să mă uit la draken.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Demisionat. — Fă-o, spuse el încet. „Sunt pregătit

intră în Arcadia unde mă aşteaptă familia mea."

Groaza ml-a închis gâtul. Se aştepta cu adevărat la asta şl asta... asta a înrăutăţit situaţia. „Cum te numeşti?"

— Nu contează, spuse tânărul draken.

— Da, am şoptit, cu ochii înceţoşaţi.

— Nu, spuse el încet. „Nu este un nume pe care trebuie să-l aminteşti."

Un alt fior m-a luat.

Nyktos s-a întors spre mine, cu trăsăturile lui puternice şl marcate de linii adânci de tristeţe, cu fulgi de eather din ochii lui înnebuniţi şl plini de furie abia înlănţuită.

— Fă-o, spuse drakenul. „Vă rog."

Secundele care au trecut s-au simţit ca o eternitate. Nu am avut de ales. Nu ml-a păsat să obţin permisiunea lui Kolis pentru încoronare. Nici măcar nu-ml păsa dacă refuzul însemna să-ml pierd viaţa. Era ştirea că, dacă nu făceam asta, tânărul mascul tot va muri. Erau celelalte vieţi care ar fl pierdute dacă aş refuza. Nu am avut de ales.

Cel puţin, nu acum.

„îmi pare rău", am spus.

Drakenul dădu scurt din cap şl apoi închise ochii.

L-am închis. Totul. Aşa cum făcusem când mama îmi ordonase să trimit un mesaj domnilor Insulelor Vodlna. Nu simţeam nimic când îmi ridicam privirea spre Kolis. Acel zâmbet alunecos era pe chipul lui frumos, în timp ce eatherul se învârtea, încolăclndu- seîn lateral, Iar coroana ardea puternic.

Era ceva în esenţa lui.

în acea putere a lui.

Nu mal văzusem la Templul Soarelui când venise pentru Rit.

Dar era acolo acum.

Ceva pătat.

Răsucit.

Pângărit.

A stins lumina arcuită, aurie. Bucăţile murdare au stârnit un gri plat, fără viaţă, care ml-a amintit de Putregai. Ceea ce era în esenţa din jurul falsului Rege, ceea ce era în Interiorul lui, a făcut ca jarul din pieptul meu să zumzeze violent – a făcut ca crăpătura din Interiorul meu care deschisese noaptea în Pădurea Muritoare să se lărgească. Şl la fel ca atunci, un străvechi simţ al cunoaşterii s-a trezit şl s-a întins, ridicându-şi capul. Deodată, am fost acolo, dar nu.

Această entitate s-a contopit cu oasele mele, a purtat carnea mea şi a văzut prin ochii mei.

Furia, pură şi primordială, mi-a dat foc sângelui în timp ce bărbia mi s-a înmuiat, iar o voce printre gândurile mele mi-a şoptit: a mea, devenind un cor al multora care strigă: „A mea!" Puterea lui furată. A fost al meu. Durerea lui. Ar fi al meu. Răzbunare. Pedeapsa. Sânge. A mea. Toate ar fi ale mele.

Şi am ştiut care era acea voce în timp ce strânsoarea mea pe lamă s-a consolidat. Cine a fost. Nu era sursa jarului. Era un spirit. Fantome ale multor vieţi. Un suflet.

Am întâlnit privirea lui Kolis şi, deşi buzele mele s-au curbat, Sotoria a fost cea care a zâmbit în timp ce plăteam preţul.

Capitolul 36

Tot ce a urmat s-a întâmplat năucit de parcă priveam de sus. Kolis a râs în timp ce jarul vieţii fredona violent în pieptul meu.

A râs când am lăsat să cadă lama, iar aceasta a zgomotit de pe podeaua de marmură.

Şi-a dat permisiunea în timp ce îl priveam pe Attes ridicând drakenul căzut, maxilarul Primului încordându-se în timp ce sângele masculului îi zgâria carnea – în timp ce Kyn îşi fixa ochii pe ai mei – ochii acum limpezi de ceaţa de lichior, dar plini de ură arzătoare.

M-a considerat demn , când Nyktos mi-a luat mâna care îngheţase în aer.

Ne-a respins în timp ce vocile s-au calmat, iar acea entitate din mine s-a stabilit aşteaptă ce i se datora .

A lăsat un semn care a rămas când am ieşit din atrium.

Nu-mi aminteam să fi mers pe hol sau prin curte. Nu l-am văzut pe Attes sau pe Kyn, iar dacă Nyktos a vorbit, nu l-am auzit. Am realizat ceea ce am venit. Am intrat în copacii din Aios ştiind că Kolis nu mă recunoştea ca fiind Sotoria şi am plecat ştiind că Gemma avusese dreptate: Kolis îşi dăduse seama cum să creeze viaţă.

Dar am lăsat o bucată din mine în urmă în acel atrium – o mică fărâmă din acea bunătate despre care vorbise Nyktos. Fusese sculptat şi acum stătea lângă acea lamă pe marmura pârjolită de sângele drakenului.

în timp ce Nyktos şi-a încrucişat braţele în jurul meu, pregătindu-ne să ne întoarcem în umbră spre balconul camerelor sale private, am ştiut că nu voi primi niciodată acea bucată înapoi.

O imagine a drakenului a fulgerat în faţa mea. — Du-mă la Curtea lui Attes şi Kyn, am răpit, simţind acele respiraţii strânse şi superficiale în timp ce mă ţinea la piept. „Du-mă la Vathi. îl pot aduce înapoi."

„Sera", a şoptit el – a implorat, într-adevăr. „Nu poţi face asta."

„A-l aduce înapoi nu va cauza moartea altuia, nu? Drakenul trebuie să fie ca un zeu."

„Da, dar-'

I-am prins partea din faţă a tunicii, ţinând vocea jos. „Eu pot sa incerc. Nu a trecut atât de mult şi nu ştim dacă Kolis o va simţi, nu? Cum putem fi siguri? Nu am adus niciodată un draken înapoi. Nu e ca şi cum l-aş urca pe el. Am mai adus animaleînapoi şi nimeni...

— Un draken nu este acelaşi lucru cu un animal, Sera, m-a întrerupt Nyktos, cu ochii aplatizaţi în timp ce o adiere blândă a agitat frunzele aurii deasupra noastră. „Şi când ai făcut-o, s -a simţit. Era slab. Diferit. Nu ştiam ce simţeam atunci, dar acum ştim."

„Bine. Atunci poate că va simţi ceva, dar trebuie să fac asta.

Vă rog." Mâinile mi-au tremurat când i-am tras tunica. „Ce rost are toate astea dacă nevinovaţilor li se permite să moară? Ce rost are să-i sacrifici pe cei puţini pentru a-i salva pe cei mulţi când cei puţini devin atât de numeroşi? De ce există măcar un echilibru dacă răul i se permite să-l tulbure continuu?" Cum poate cineva să rămână bine trăind aşa?

Umbrele sângerau sub carnea lui Nyktos în timp ce se uita la mine. „Noi nu. în schimb, supravieţuim. Aşa onorăm sacrificiul pe care drakenul nu ar fi trebuit să facă niciodată."

Dar asta nu a fost de ajuns.

Nu pentru mine.

Nu pentru ea.

„Nu este suficient", i-am spus. „Nu va fi niciodată de ajuns."

Ochii lui Nyktos se închiseră în timp ce înjură. Apoi s-a înălţat în jurul nostru pamantul umbră. Inima mi-a tresărit când am încercat să mă îndepărtez, dar Nyktos m-a strâns strâns la pieptul lui. Au trecut doar câteva secunde, apoi aerul mai rece, care mirosea a mare, a înlocuit aerul cald.

Mi s-au deschis ochii în timp ce m-am smucit înapoi. Nu am ajuns departe. Nyktos m- a strâns, dar m-am răsucit în îmbrăţişarea lui, realizând că ne aflam pe un fel de balcon de piatră albă. Uimit, am văzut verde – vârfurile de pini luxurianţi şi întunecaţi măturând peste dealuri ondulate care măturau în sus şi până la munţi acoperiţi cu zăpadă. M-am întors, uitându-mă dincolo de o înălţime de culoarea fildeşului la fel de înaltă ca ceea ce înconjura Casa lui Haides şi apoi spre apele albastre pal ale mării.

„Unde suntem?" Am şoptit.

„într-un loc cu alegeri proaste de viaţă", mormăi Nyktos.

Vântul răbufni brusc pe balcon, biciuindu-mi părul în timp ce ceva mare şi negru s-a ridicat. Aripi. Aripi mari, piele de drenaj.

Nyktos m-a tras la pieptul lui în timp ce o coadă cu coarne aluneca la un fir de păr de unde mă aflam.

„Ce naiba faceţi voi doi aici?”întrebă Attes. „Fără invitaţie sau avertisment, pot adăuga.”

Vathi.

Nyktos mă adusese la Vathi.

Aproape că m-am prăbuşit de uşurare când ne-am întors către uşile deschise. Attes mergea cu paşi mari spre noi, cu petice din tunică arse direct până la carnea expusă, crudă.

— Drakenul, am spus eu în grabă. „Unde este el?”

Attes a tras scurt. „Kyn l-a luat să ardă...”

„Opreste-l! Trebuie să-l opreşti chiar acum.” M-am trântit înainte, panicată înflorire. „Vă rog. Du-te şi adu-l la mine. Vă rog.”

O încruntătură adâncă apăru în timp ce se uită la Nyktos. „Ce naiba?”

„Merge!” am strigat, făcându-l pe Attes să clipească.

— Fă-o, ordonă Nyktos. „Repede.”

Attes ezită doar o clipă, apoi o ceaţă argintie se învârte în jurul lui. O bătaie mai târziu, a dispărut. încet, m-am întors către Nyktos. Nu eram tocmai singuri. Dincolo de curte, un draken negru stătea cocoţat pe Rise, privindu-ne cu atenţie.

„Mulţumesc”, am rostit.

„Nu-mi mulţumi.” Nyktos se îndepărtă, frecându-şi o mână peste cap.

„Imi pare rău. Trebuie sa fac asta.” Inima răsucindu-se când Nyktos şi-a întors privirea, mi-am frecat palmele fără sânge peste corsetul rochiei, smulgându-le când am simţit găuri mici acolo. Sângele drakenului îmi ardese prin rochie, dar nu ajunsese pe pielea mea. Amintirile feţei lui palide şi resemnate au apărut din nou, iar bila m-a sufocat.

Nyktos scoase un sunet aspru când se întoarse, întinzându-se spre mine.

„Nu! Nu...” Incapabil să suport contactul, am făcut un pas în lateral. O acru îngrozitoare a zeilor s-a instalatîn pieptul meu, încordându-mi stomacul. „Trebuie să-l aduc înapoi pentru că nu merita asta, adică era practic un copil.

Şi nu înţeleg de ce Kolis i-ar face asta unuia dintre drakenii lui Kyn.

Pur şi simplu pentru că poate?”

„A făcut-o pentru că ştia că drakenii sunt unul dintre puţinele lucruri la care lui Kyn îi pasă. În mod evident, Kolis plănuia să ceară acel preţ şi l-a chemat tocmai din acest motiv”, a spus el şi m-am întrebat dacă de aceea Kyn fusese atât de beat. „Kolis ştia ce face. El îl făcea pe Kyn duşmanul nostru.”

Văzusem ura în ochii lui Kyn. Nu era nicio îndoială în mintea mea că

Kolis reuşise. „Dar drakenul ăla nu a făcut nimic rău...”

„Ai dreptate. Nu a făcut-o.” Tensiunea îi cuprinse gura. „Dar asta nu contează pentru Kolis. Mă îndoiesc că a fost vreodată.”

Am inspirat, dar respiraţia abia mergea nicăieri. „Crezi că putem ai încredere în Attes?”

„Este puţin târziu să pun această întrebare acum”, a spus el. „Dar sper că da.”

Mi-am împins o masă de bucle încâlcite înapoi de pe faţă în timp ce greutatea aceea uleioasă şi insidioasă mi-a strecurat din nou prin vene.

Dacă am întârzia prea mult? Ce se întâmplă dacă asta nu a funcţionat? Nu am adus niciodată înapoi pe cineva cu o viaţă dublă.

Presiunea a început să crească şi m-am întors, apucând balustrada. M-am simţit... rău în propria mea piele. De parcă nu aş putea răpi urâţenia chiar dacă aş lua o perie de sârmă.

„Se întoarce”, a spus Nyktos când am simţit un tremur uşor în piept.

M-am întors în cameră, aproape strigând când l-am văzut pe Attes întinzând drakenul zvelt, cu părul blond, pe o masă dinăuntru. M-am repezit înăuntru, aproape dărând peste o plantă de şarpe în ghiveci în graba mea.

— Kyn a plecat să-şi găsească nişte whisky înainte să înceapă, spuse Attes, cu sprâncenele ciupit, în timp ce a tras o mână peste obrazul fără sânge al drakenului. S-a uitat la noi. „Chiar nu ştiu ce crezi niciunul dintre voi că va face.”

„Da, ei bine, eşti pe cale să afli.” Nyktos a intrat în spatele meu în timp ce eu ajunse de partea drakenului. „Nimeni nu vine aici.”

Lovitura pe care am dat-o fusese curată, dar nu atât de rapidă. Ar fi fost nevoie de câteva minute pentru ca el să sângereze şi nu mi-a plăcut să mă gândesc la acele minute, dar aveam nevoie de acel timp suplimentar. Sufletul drakenului ar fi putut intra deja în Arcadia şi nu mă puteam lăsa să mă gândesc ce înseamnă să-i trag sufletul înapoi. Şi poate că ar trebui. Pentru că cine eram eu să fac această alegere?

Dar nimic din moartea acestui draken nu fusese firesc. Nu fusese vremea lui. Nu fusese alegerea mea.

Aceasta a fost.

Şi bine sau greşit, eram dispus să trăiesc cu acesta.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui, având în vedere sângele uscat.

„Nimeni nu intră niciodată în camerele mele private”, a spus Attes ca răspuns ordinul lui Nyktos. „Până astăzi, adică.”

„Şi nu vei vorbi despre ceea ce urmează să vezi”, a continuat Nyktos, apropiindu-se de masă în timp ce închideam ochii, chemând jarul vieţii.

— Dacă o faci, îţi voi nivela Curtea, Attes. Şi te voi vâna. Şi nu-ţi vor îndepărta ochii când te voi găsi.”

Jarul a răspuns cu un val de căldură şi energie, inundându-mi venele.

Am văzut argint, chiar şi în spatele pleoapelor mele închise. Am simţit puterea trecând prin mine, curgându-mi pe braţe şi peste degete. Palmele mi s-au încălzit în timp ce eather a scânteie, furnicături şi absolut.

„Ştii, m-am săturat de ameninţările tale, Nyktos. Chiar te-ai putea gândi la... Attes se întrerupse cu o gâfâitură în timp ce parfumul liliacului proaspăt înflorit umplea spaţiul. „Sfinte dracu'.”

Mi-am deschis ochii, aspirand aerîn timp ce o strălucire argintie se ondula peste draken, spălându-i peste rana înţepată din piept şi apoi intră înăuntru. Din afară se auzi un sunet zguduitor, ascuţit, ceva ce am recunoscut ca fiind un strigăt al unui draken. I s-a răspuns într-un cor care trebuie să fi răsunat în întreaga Curte.

— La naiba, repetă Attes, dându-se înapoi de la masă.

Toate venele drakenului s-au luminat, mai întâi la piept şi apoi de-a lungul gâtului şi obrajilor. Pentru o scurtă secundă, drakenul a fost luminos, strălucitor ca o stea. Apoi etherul s-a stins.

Inima bătând cu putere, mi-am ridicat mâinile. „Eu... nu ştiu dacă va funcţiona.”

Nyktos se aplecă înăuntru. — Dacă nu, va...

„Nu va fi în regulă”, am şoptit. „Poate că trebuie să încerc din nou. S-ar putea trebuie să încerci mai mult.” M-am dus să-mi pun mâinile pe pieptul drakenului.

„Sera.” Nyktos se întinse, prinzându-mă de mână. Am început să mă eliberez —

Pieptul drakenului s-a ridicat într-o respiraţie profundă, zdrenţuită, în timp ce ochii lui s-au deschis — ochi care erau de un albastru intens, de cobalt. Aşa cum fusese şi a lui Nektas pentru scurt timp. Apelul eşalonat a venit din nou din afară.

„Mulţumesc lui Dumnezeu”, am şoptit, căzând de masă în timp ce zâmbeam. „A mers.”

Nyktos mi-a strâns mâna. A zâmbit, dar nu a ajuns la ochii lui învolburaţi. „A făcut.”

„Eu...”Tânărul draken şi-a dres glasul, clipind din ochi care s-au adâncit în nuanţa lor normală lustruită, rubin. Se uită în jos la pieptul său, punând o mână tremurătoarepe pielea acum vindecată. Privirea lui a zburat spre a mea. — Meyaah Liessa, a răpit el.

„Nu. Doar Sera, i-am spus, cu vocea groasă şi tremurândă. „Cum faci

simt?”

„Mă simt... în regulă”, răspunse el, privindu-i lui Attes în timp ce Primai se apropia de masă. „Doar obosit. Într-adevar obosit.”

— Cred că este normal, am spus, atingându-i uşor braţul. „Probabil că vei avea nevoie de odihnă pentru o vreme. Sper că eşti... M-am întrerupt. „Veţi avea nevoie doar de odihnă.”

„Da.” Se uită din nou la Attes.

— Va trebui să-şi schimbe formele, a explicat Primai, aruncându-mi o privire înainte de a se concentra asupra drakenului. „Veţi fi în siguranţă aici să vă odihniţi.”

El a dat din cap, cu ochii închişi. „Asta.”

„Scuzaţi-mă?” am întrebat.

— Asta, repetă el somnoros. „Numele meu este Thad”.

— Va trebui să-l ţii ascuns, a spus Nyktos în timp ce stăteam lângă uşile deschise. Munţii lui Vathi erau frumoşi, dar era greu să-i vezi cu o duzină de draken care acum mărginesc Rise. „Kolis probabil a simţit asta.”

Attes pufni. „Da, a făcut-o. Cu toţii am simţit asta.”

„Poate chiar trebuie să fie ascuns de Kyn.”

„Ar putea fi o problemă.”

Mi-am aruncat o privire peste umăr, verificând mai întâi drakenul cu solzi maro şi negru, acum ghemuit pe partea lui pe masă. Coada lui, încă fără vârfuri, atârna de margine.

„Kyn îi pasă de draken.” Attes se plimba pe lângă masă. „Poate crede că unul dintre ceilalţi a avut grijă de Thad, dar petrece mult timp în munţi.”

„Atunci, când se trezeşte, poţi să-l aduci în Shadowlands”, a oferit Nyktos. „Nektas îl va ţine în siguranţă şi ascuns.”

Attes dădu din cap. „Că o va face.”

„Nu putem zăbovi.”

„Nu.” Attes şi-a înclinat capul spre mine. „Acel farmec pe care îl poartă nu va fi lucrează aici.”

„Nu”, am spus. „Nu va.”

— Kolis poate trimite dakkais aici, a avertizat Nyktos. Nimic nu avea

sa întâmplat încă, dar ştiam că asta nu însemna nimic. „Pentru a căuta jarul.

„Vom fi pregătiţi dacă o face.”

„Şi?” insistă Nyktos.

Attes se opri în faţa lui. „Şi nu vor afla ce sa întâmplat aici. Jur.” S-a întors spre mine. „Pentru tine.”

L-am văzut pe Primai coborându-se într-un genunchi, punându-şi o mână peste inimă în timp ce îşi aplatiza cealaltă palmă pe podea. „Jur că nu voi trăda ceea ce ai făcut astăzi, meyaah Liessa.”

— Chiar nu este necesar, am spus. „Partea de regina mea. Nu sunt regina ta.”

Attes ridică capul. „Da tu esti-”

„Nu, nu sunt nimic”, l-am întrerupt.

Primai of War and Accord se încruntă în timp ce se ridică, întorcându-se către Nyktos.

Nyktos clătină din cap.

Attes s-a uitat înapoi la mine. „Ştiam că ceva este... diferit la tine. Nu te-ai simţit ca un divin.” Apoi i-a spus lui Nyktos: „Dar am crezut că a fost ceea ce i-ai spus lui Kolis. Că i-ai dat mult din sângele tău.”

„Trebuia să ştii când ai plecat că nu a fost cazul. Eşti isteţ. S-ar putea să fi crezut că eu sunt sursa de putere când ai sosit, dar probabil că ai avut suspiciuni când ai plecat.”

— Am făcut-o, a confirmat Attes, privirea lui măturându-mă. „Am avut multe suspiciuni când nu ai răspuns prezenţei mele aşa cum ar fi trebuit să faci.”

m-am încordat. „A fost nepoliticos din partea ta să încerci.”

„Sunt lucruri mult mai grosolane pe care le-aş putea încerca”, a răspuns el, dar când Nyktos s-a îngustat, a adăugat: „Dar prefer să nu fiu ameninţat pentru a şaisprezecea oară astăzi.”

— Nu au fost de şaisprezece ori, dar sunt sigur că vom ajunge la numărul ăsta destul de curând, mârâi Nyktos, cu ochiul liniştit. „De ce să nu-i spui ceva lui Kolis, Attes? Ai fi putut să mergi la el cu suspiciunile tale înainte. Ai putea acum. Ai fi favorizat aşa cum a fost Hanan cândva şi ştii ce înseamnă asta. Nu trebuie să vă faceţi griji că drakenul sau vasalii voştri vor fi târâţi la Curte pentru a fi sacrificaţi.”

„Ştiu. Şi aş fi putut.” Attes îl înfruntă pe Nyktos. „Dar aşa cum am spus mai devreme, eu aminteşte-ţi cine a fost tatăl tău. Imi amintesc cine trebuia să fii.”

în jurul nostru s-au aşezat cârcei umbrite de alură, când ne-am întors în Ţările Umbrelor. Stelele erau încă slabe, dar cerul începea să se întunece când am ieşit din îmbrăţişarea lui Nyktos şi m-am întors către balustrada lui balcon.

Nu existau munţi sărutaţi de zăpadă sau pini verzi adânc la care să priviţi aici, dar exista o frumuseţe unică, ciudată, în marea purpurie de frunze şi în cerul de fier.

„Ce crezi că se va întâmpla acum?" am întrebat, încrucişându-mi degetele peste balustrada rece de piatră. „Cu Attes? Kolis?"

„Nu există cu adevărat de unde să ştii. Kolis poate să nu facă nimic în acest moment sau poate trimite un avertisment la fel cum a făcut cu noi. Nyktos mi s-a alăturat, punându-şi mâna lângă a mea. „Dar am încredere în Attes. Cel puţin, cu asta. A fost zguduit şi nu l-am văzut niciodată zguduit. El va tace — cel puţin suficient de mult pentru ca noi să ţinem încoronarea şi să transferăm jarul.

Am dat din capîn timp ce jarulîmi pulsa în piept, apăsându-mi pielea. Am ignorat sentimentul. „Ştiu că am putea greşi şi că ceea ce tocmai am făcut s-ar putea întoarce să ne muşte. Dar a trebuit să... repar asta."

— Ştiu, spuse el. „Doar pentru că noi ceilalţi am trăit aşa, nu ar trebui să fie... nu ar trebui să fie aşa cum este."

M-am uitat la el, dar nu a spus mai mult timp de câteva clipe.

Apoi a făcut-o.

„De ce?" el a întrebat. „De ce ai vorbit? Nu ar fi trebuit să faci asta, Sera. Aş fi putut să mă descurc cu orice ar fi făcut el."

Am închis ochii.

„Ştiam că va cere un preţ. Ştiam că va fi rău. Răsucit.

Şi eram pregătit să o fac. Pentru a purta semnul pe care l-ar lăsa în urmă." Era mai aproape acum, cu vocea joasă. „Nu trebuia să vorbeşti. Nu trebuia să te simţi aşa. Şi ştiu că încă te simţi vinovat. Repararea a redus doar puţin din asta. Nu meriţi asta."

„Si tu faci?" Deschizând ochii, m-am uitat la el. — Meriţi să porţi acele semne?

în ochi ¡-au apărut fâşii de pământ. „M-am obişnuit să-l."

Balustrada rece s-a apăsat în palmele mele. „Aceasta este cu atât mai mult motiv nu ar fi trebuit să fii tu."

„ Tocmai de aceea ar fi trebuit să fiu eu.”

„Asta-i o prostie”, am răsturnat, agăţându-mă de furie, pentru că era un sentiment mult mai bun decât acesta. „îmi pare rău că i-am luat viaţa acel draken, dar nu îmi pare rău că te-am împiedicat să fii forţat să ucizi. Şi mă urăsc pentru că fac asta, dar îl urăsc pe Kolis mult mai mult pentru că a cerut să se facă. Deci, da, chiar dacă am reuşit să-l aduc pe Thad înapoi, tot mă simt ca un rahat din cauza asta. Mă voi descurca cu asta. Şi dacă eşti supărat pe mine pentru că am făcut un pas, te vei descurca cu asta şi te vei descurca.

— Nu sunt supărată pe tine, Sera. Ochii lui străluceau cu fulgerări intense de esenţă. „Sunt îngrozit că te-ai pus în această poziţie şi că acum trebuie să trăieşti cu asta din cauza mea.”

Am tras respiraţia zgomotătoare. „Nu am făcut-o din cauza ta. Kolis primeşte această onoare. Am făcut-o pentru tine. Există o lume a diferenţelor.”

Nyktos s-a dat înapoi de parcă l-aş fi pălmuit. „în nou, te întreb... de ce ai face asta pentru mine? Nu merit asta. Nu după ce te-am rănit. Nici măcar înainte de atunci.”

A fost o întrebare bună.
Unul la care ştiam răspunsul.

Am vrut să-l protejez pe Nyktos, chiar şi acum, şi acea dorinţă a condus la o altă întrebare la care nu voiam să mă gândesc acum. Nu am putut.

Mi-am întors privirea către frunzele purpurie, concentrându-mă pe lucruri mult mai importante. Vocea mi-a tremurat uşor când am spus: „Crezi că despre Dyses vorbea Gemma? Kolis a renăscut? Aceste... Revenanti?”

Nyktos nu răspunse o clipă lungă, dar i-am simţit privirea asupra mea. „Ea a spus că nu i-a văzut niciodată în timpul zilei, dar trebuie să fie, nu? Numai un Primai ar putea supravieţui distrugerii inimii lor. Nu un zeu.”

„Dar ea a mai spus că Kolis avea nevoie de graeca lui pentru a le perfecţiona.” Buzele mi s-au răsucit. „Nu sunt sigur cum să perfecţionezi dincolo de a putea supravieţui distrusului inimii cuiva.”

Nici eu. Nici măcar nu pot fi sigur că Dyses a fost un zeu. Se simţea ca unul, dar... off într-un mod greu de procesat.” A expirat puternic. „Tot ceea ce pot spera este că Kolis nu are multe dintre ele. Asta s-ar putea dovedi problematic.”

Un râs scurt şi răguşit m-a lăsat. — Cred că este o subestimare, am spus, înghiţind în sec. „Cum naiba l-a readus la viaţă? Nu mai are în el jarul vieţii. Sau am putea greşi în privinţa asta?”

„Nu greşim. Şi nu am idee cum naiba a făcut asta pentru că

Dyses nu este un demis."

Mi-a luat un moment să-mi amintesc ce îmi spusese Aios despre ei.

Erau muritori înălţaţi de un zeu; cei care nu aveau suficientă esenţă în ei, cum ar fi cei trei fii şi fiice care urmează să fie înălţaţi. A fost un act interzis pentru că rareori reuşea şi adesea îl schimba pe muritor în moduri neplăcute. „De unde ai şti?"

„Aş simţi asta. Ei au o anumită prezenţă pe care un Primai o poate simţi.

O... greşeală, spuse el, urmărind figurile îndepărtate ale paznicilor care patrulau în Rise. „Gemma a spus că Revenants sunt lucrările lui Kolis în desfăşurare. Este posibil ca ea să-i fi văzut în diferite etape ale creaţiei." Umerii i se încordară. „în orice caz, el a găsit o modalitate de a crea viaţă fără jar, ceva care ar putea convinge celelalte instanţe că are această putere în el. Dar cine ştie ce fel de viaţă îi evocă? Sau ceea ce sunt ei cu adevărat."

Un fior m-a cuprins. „Crezi că te-a crezut? Că tu crezut că el a fost cel care a urcat un zeu în Shadowlands?

„La naiba, nu." Nyktos râse pe sub răsuflare. „Este posibil să creadă că nu ştiu cine a fost şi că am căutat sursa, dar nu are cum să creadă că eu cred că a fost el. El salva faţa în faţa lui Hanan şi a Primals of Vathi."

Asta avea mai mult sens decât să creadă Kolis că Nyktos credea că este el. „Dar asta înseamnă şi că ştie că îţi dai seama că altul are jarul vieţii. De ce ar lăsa să alunece?

„Este acelaşi motiv pentru care nu a existat un atac imediat asupra lui Vathi. Este din cauza a ceea ce a spus Olanda. Mie îmi poate face atât de multe înainte de a risca să dezvăluie exact cât de fraudă este", mi-a amintit el. „Controlul său asupra celorlalţi Primişti s-ar slăbi dacă ei ar crede cu adevărat că nu mai are jarul de viaţă în el. Este posibil ca el să creadă că poate găsi sursa înaintea oricui. Dar acum mi-aş fi dorit să fi avut timp să-l întrebăm pe Attes ce părere are despre Dyses.

Am dat din cap, frecându-mi palmele înainte şi înapoi peste balustradă. La fel am făcut şi eu, dar să zăbovim în Vathi nu ar fi fost înţelept şi deja mă implicasem într-un comportament neînţelept pentru ziua respectivă. Au trecut câteva momente de tăcere. — Kolis nu a fost ceea ce mă aşteptam, am spus, dresându-mi glasul. „Vreau să spun, ceea ce a cerut ca preţ era ceea ce mă aşteptam, dar înainte de asta? El a fost..."

„Măsurat? Calm?" spuse el cu un alt râs scurt şi sec. „Kolis poate fi incredibil de fermecător atunci când vrea să fie şi atunci este cel mai mult

periculos.”

Mi-am amintit atunci ce spusese Aios. Că Kolis avea un mod de a face pe cineva să uite cine şi ce sunt. M-am uitat în jos la mâinile mele, văzând sânge care nu-mi atinsese niciodată pielea. „Avem permisiunea lui.”

„Nu este singurul lucru pe care îl avem, deşi nu prea am încredere că şi-a dat permisiunea”, a spus Nyktos şi a trebuit să fiu de acord cu acest sentiment.

„Ştim, de asemenea, că nu te-a recunoscut.”

Am dat din nou din cap.

„S-a întâmplat ceva acolo. Cu tine.” Nyktos şi-a înclinat corpul spre al meu. „Am simţit-**o.”**

Gâtul strâns, mi-am ridicat privirea spre el. „Ce ai simţit?”

„Furie.” Ochii lui i-au cercetat pe ai mei. „O furie pe care nu cred că a fost a ta. S-a simţit diferit. Avea un gust diferit.”

„Nu a fost doar al meu”, am recunoscut încet. „Nu ştiu cum sau de ce, dar ştiu. Am simţit-o.” Mi-am pus o mână pe piept. „Mânia ei. O simţeam uitându-se prin ochii mei. Sotoria.”

Nyktos inspiră brusc. „Cred că Holland a greşit. Cred că mulţi dintre noi am greşit, iar tu ai avut dreptate.” Privirea lui m-a cuprins. „Tu nu eşti Sotoria. Ai două suflete. A ta. Şi a ei.”

Capitolul 37

Ideea că am două suflete în mine se simţea mai corectă decât să mă gândesc că sunt Sotoria.

Nyktos n-ar fi putut să confirme aşa ceva până la moartea mea – dacă am două suflete sau nu – şi asta era ceva ce speram să nu vină pentru o vreme. Dar ar putea un Arae să greşească în privinţa asta? Nu ştiam şi chiar nu era cea mai presantă problemă, deoarece Nyktos s-a întâlnit cu suspecţii obişnuiţi, informându-i despre ceea ce se întâmplase în Dalos. Dyses. Kolis comportându-se ca şi cum ar fi Ascended Bele. Permisiunea care ne-a fost acordată. Le-a spus totul.

Totul, cu excepţia preţului pe care Kolis îl ceruse şi cine l-a plătit.

M-am bucurat că nu spusese nimic pentru că eu nu plătisem un rahat. Tânărul draken a făcut-o şi am fost norocos că am reuşit să ajung la el la timp pentru a o repara.

Dar ştiam că îi va spune lui Nektas ce sa întâmplat. Ceilalţi ar putea afla despre asta în cele din urmă, dar chiar acum, nu era ceva ce trebuiau să ştie.

Nu am zăbovit când au început să discute despre cum ar fi putut fi create Dyses. Nu puteam să stau. Aveam nevoie de mişcare. Spa iu. Hotărâsem deja că încoronarea va avea loc a doua zi şi apoi vom pleca la Irelone. Nu aveam nevoie să fiu prezent pentru nimic altceva. Nimeni nu m-a urmărit, nu la început, dar am jurat că încă mai simt privirea lui Nyktos asupra mea mult timp după ce plecasem de la birou.

M-am plimbat pe holuri şi apoi prin curte. în cele din urmă, Reaver mi s-a alăturat. A alunecat în aer lângă mine în timp ce urmăream lungimea Rise în jurul întregului palat, prezenţa lui liniştită pe cât de binevenită, pe atât de dureroasă.

Pentru că m-am gândit la celălalt draken.

Nu am vrut. Mi-aş fi dorit să găsesc acel loc în interior care mi-a permis să uit vieţile pe care le-am luat. Partea care a putut să treacă mai departe de lucrurile pe care le-am făcut. M-am întrebat dacă l-am lăsat şi pe podeaua Palatului Cor.

Pentru că acea groază şi urâţenie încă trăiau în mine, chiar dacă Thad respira din nou. La fel făceau ce-aş fi – şi erau vaste. Aş fi putut face ceva pentru a preveni ce sa întâmplat? Nu am crezut aşa, pentru că mi-ar cere să anulez multe lucruri pe care le-am făcut în trecut. Dar chiar şi atunci, tot am fi putut ateriza aici. Şi dacă Thad nu ar fi vrut să se întoarcă? Luasem acea alegere de la el, la fel cum Kolis luase alegerea de la noi. Aş putea trăi cu asta, dar era totuşi o parte din urâţenia care stătea greu în mine.

Obosit, m-am aşezat pe bolovanul pe care Jadis încercase odată să sară de pe jos. Reaver a aterizat lângă mine, aşezându-şi capul în poala mea în timp ce îşi înfigea aripile pe părţile lui. Degetele mi-au tremurat când le-am trecut peste crestele accidentate de solzi de pe spatele lui. Vederea mea a început să se înceţoşeze.

„îmi pare rău”, am şoptit.

Reaver a scos un zgomot moale când şi-a ridicat capul, aşezându-l pe umărul meu. Mi- am strâns ochii închişi, în timp ce emoţia – tristeţea, mânia şi atâta vinovăţie – mi-au ars fundul gâtului.

Am plâns.

Nu am oprit lacrimile să cadă. Nici măcar nu eram sigur că aş fi putut, dacă aş face-o încercat. Au venit din adâncul interiorului, tăcuţi şi grei şi puţin rupţi.

Nu ştiam cât timp am stat acolo, dar când am deschis ochii încă umezi, stelele erau mult mai strălucitoare, iar cerul o nuanţă de fier mai închisă. Reaver se dădu înapoi, întinzându-şi aripile.

„îţi este foame?” am întrebat, ştergându-mi palma peste obraz.

Reaver upi în timp ce trase aer în piept, ridicându-se. Am făcut un pas înainte să observ ceva pe mână.

Roşu.

Urme slabe de roşu apos.

Lacrimile mele.

Aşa cum spun legendele, sa întâmplat cu Primals atunci când au fost loviţi de o întristare profundă. Am plâns lacrimi de sânge.

Era târziu când m-am întors în camerele mele, Aios şi Bele m-au prins când m-am întors la palat.

în acea seară a avut loc un alt tip de premieră pentru mine.

Mi-am luat cina cu Bele şi Aios într-una dintre camerele de primire, împreună cu Reaver. Am fost atât de surprins de invitaţia lor şi capul meu nu fusese la locul potrivit, aşa că nu am crezut că am spus mai mult de câteva cuvinte când am aflat că Nyktos a intrat în Lethe pentru a mă asigura că totul era pregătit pentru încoronare. S-ar putea să fi băut puţin prea mult vin, reticent să părăsesc căldura camerei pe care o ocupau, deoarece Aios vorbise despre o evlavie în Lethe pe care se aşteptau să urce în orice moment şi despre un cuplu care se căsătorea. Normalitatea fusese ruptă doar de privirile rapide pe care şi le-au trimis unul altuia. Au început îngrijoraţi, dar au devenit altceva când scurtele lor atingeri au început să zăbovească. Simţind că probabil că îşi doreau puţin timp singur, am plecat cu Reaver în remorche, alăturându-mă lui Ector, care a aşteptat în hol să mă escorteze în camerele mele.

„Unde este Orphine?" Am întrebat.

„Cu Nyktos", a răspuns el în timp ce-şi smucea capul într-o parte, evitând cu puţin una dintre aripile lui Reaver, în timp ce drakenul zbura înaintea noastră. „Destine. într-una din aceste zile, o să-mi pierd un ochi."

Reaver a scos un ţipăt nemulţumit în timp ce a zburat în sus pe scări.

M-am uitat la Ector. — Sunt încă în Lethe?

„Un fel de. Unele Umbre aventuroase au călătorit la marginea Pădurilor Muritoare şi sunt prea aproape de oraş", a spus el. „Ei şi alţii câţiva au de-a face cu ei."

Iritaţia a izbucnit. Aş fi putut să mă ocup de Shades, dar asta ar fi însemnat Nyktos să se întoarcă la palat să mă ia. Şi, ei bine, chiar şi eu aş putea recunoaşte că nu avea sens. „Cât de des se întâmplă asta, Umbrele provocând probleme?"

„Obişnuia să fie destul de rar, dar se pare că se întâmplă mai des."

Sprâncenele lui Ector s-au ciupit. „S-au adunat în grupuri destul de mari, ceea ce înseamnă că sunt ceva mai mult decât o pacoste de rezolvat."

îngrijorarea se profila, dar mi-am amintit că Nyktos era un Primai. Ar fi bine, chiar dacă Shades l-au rănit înainte. Se va asigura că şi toţi ceilalţi cu el vor fi bine. în plus,auavut un draken cu ei.

Ceva la Shades m-a zguduit când am intrat în camerele mele, dar nu am putut să pun un deget pe ce era, când ţineam uşa deschisă pentru Reaver. „Vrei să ieşim?"

Drakenul a zburat înăuntru.

Ector a rămas în hol, privindu-mă de parcă l-aş fi invitat la o seara de desfrânareîn Luxe. „Nu, mulţumesc."

— Nu vorbeam cu tine, am replicat eu. Reaver a scos un zgomot uşorîn spatele meu.

Zeul a zâmbit. „Uh-huh."

Mi-am dat ochii peste cap, am închis uşa şi m-am întors. Reaver se strecura prin cameră, inspectând fiecare colţ al spaţiului, aşa cum făcuse Nektas. Am clătinat din cap şi m-am îndreptat spre camera de baie pentru a mă pregăti de culcare. Abia când am luat cămaşa de noapte pe care o apucasem, am văzut că era puţin mai mult decât tifon argintiu care abia îmi ajungea la coapse. Am oftat, recunoscător că ridicasem şi halatul.

Fixam şirul de nasturi de pe halat când pieptul mi-a frezonat brusc. Mi-a tăiat respiraţia când am deschis uşa dormitorului şi privirea mi-a îndreptat spre celelalte uşi. Au rămas închise.

Sentimentul mi-a amintit de când Nyktos era aproape, dar era mai slab când stăteam în pragul camerei de baie.

Reaver m-a privit curios de unde se plantase pe şezlong.

„Simţi ceva?" am întrebat, frecându-mi centrul pieptului.

A scos un ciripit care ar fi putut fi un da sau un nu, aşa că am aşteptat, nesigur de ce mă temeam mai mult – uşile rămânând închise sau deschizându-se. Secundele au trecut. Nicio uşă nu s-a deschis, iar senzaţia ciudată a dispărut.

Roţuindu-mi buza, am scos peria din camera de baie, întrebându-mă dacă pur şi simplu am avut indigestie.

Poate că acesta a fost încă un simptom al sacrificării.

Stând pe marginea patului, am lucrat la încurcăturile din păr. Deşi eram mai mult decât puţin obosit, am fost recunoscător pentru prezenţa lui Reaver pentru că am crezut că simţea că poate am nevoie de companie.

Şi am făcut.

„Jadis este cu Nektas în munţi?"

Reaver dădu din cap.

„Deci, stai la palat ca să te ascunzi de Jadis?"

Pufăi din nou, lăsându-şi bărbia.

Am râs când am târât peria prin câteva noduri. Reaver tresări.

„Sună mai rău decât se simte, promit. Probabil că ar trebui să o tai, am spus, luând câteva bucle încă încurcate. „în acest moment, voi ajunge să stau pe..."

Jarul a vibrat din nou. Mi-am lăsat părul în timp ce capul mi s-a răstit spre uşile. Reaver a făcut la fel, retrăgându-se. Aripile lui întinse.

Din hol se auzi un strigăt, surprinzându-mă. Lăsând peria cu vâsle, am apucat pumnalul de pe pat în timp ce m-am ridicat, cu piatra rece sub picioarele mele în timp ce mă îndreptam înainte.

„Stai acolo, bine?” am spus în timp ce Reaver se mişca să sară în jos. S-a oprit, suflând o pufă de aer în timp ce rotundeam patul. — Ector...?

Uşile camerei s-au deschis brusc într-un fulger de lumină intensă, argintie. M-am smucit înapoi, momentan uluit în timp ce Ector a zburat prin cameră, cu braţele şi picioarele desfăcute. Ştiam că este el doar pentru că fusese în hol, dar nu l-am putut vedea sub valul trosnind şi scuipat de sclipici care i-a scânteie peste trup. Ector s-a izbit de masa de sufragerie, prăbuşindu- şi picioarele în timp ce a lovit puternic podeaua. Vaza care fusese pe masă s-a spulberat, împrăştiindu-se pietre.

Era în viaţă.

Mi-am spus asta în timp ce mă îndreptam înainte, apucându-l de braţul lui Reaver înainte ca acesta să se lanseze în aer. L-am tras în jos, ţinându-l între mine şi şezlong. Ector era în viaţă pentru că jarul din pieptul meu doar pulsa.

Nu pulsau de intensitatea morţii.

în schimb, fredonau cu altceva.

O conştientizare a... a altuia.

— îmi pare rău, spuse o voce mătăsoasă din prag. „El a ştiut mai bine decât să-mi refuze intrarea.”

Inima ciudat de calmă, m-am întors spre uşi şi m-am întâlnit faţă în faţă cu Veses. Dintr-o dată, fără niciun motiv, mi-a venit ceva ce spusese Attes când a fost aici. Se referise la situaţia Zeului Primar al Riturilor şi Prosperităţii şi la mine ca pe o complicaţie pe care nu o invidia.

Şi ea a fost cu siguranţă asta.

„Buna ziua.” Veses a zâmbit şi... Doamne, era atât de frumoasă.

Atât de mult, mi-am imaginat că nu era greu să trec cu vederea orice lucruri neplăcute sau crude în care era implicată atunci când arăta ca o pictură delicată care prinde viaţă.

Ea a alunecat în cameră, tivul rochiei ei liliac fluturând în tăcere în jurul picioarelor ei. Am fost surprins să văd că pentru cineva la fel de slabă ca ea, era înzestrată în mod şocant. Şi ştiam asta doar pentru că rochia ei era la fel de transparentă ca cămaşa de noapte pe care o purtam sub halat.

„Am spus” – ea şi-a înclinat capul – „bună?”

Alarma m-a cuprins, ţinând sub control furia care ameninţa să mă conducă la o altă alegere neînţeleaptă. Indiferent ce făcuse ea cu Nyktos sau cum era implicată cu el, ea era o Primală, şi nu cineva pe care voiam să-l enervez. Am ţinut pumnalul ascuns sub mâneca halatului în timp ce m-am uitat rapid la Ector. Nu se mişcase. Nu o singură dată. „Te-am auzit."

Capul lui Veses se înclină în timp ce gura ei, largă şi de culoarea unor fructe de pădure luxuriante, roşii, se curba în sus la colţuri. Zâmbetul ar fi fost minunat dacă nu ar fi fost rece şi calculatoare.

M-a lovit atunci, ceea ce mă sâcâia când mă întorsesem în camerele mele.
Ector spusese că Umbrele care îşi găsiseră drumul spre Lethe fuseseră odată rare. Dar când Taric şi ceilalţi doi zei veniseră la palat, ei îi conduseră pe Shades mai întâi în Lethe, ca mijloc de a trage prezenţa lui Nyktos departe de palat. Ca o distragere a atenţiei. Nu-mi aminteam dacă i-am spus sau nu asta lui Nyktos, dar era foarte convenabil ca Veses să se târască prin palat acum, aruncând zei prin uşi, în timp ce Nyktos era ocupat altfel.

Paşi au bătut pe hol şi apoi s-au oprit. Rhain apăru pe uşile deschise. „La dracu." Acel singur cuvânt spunea totul. „îmi pare rău, Alteţă. Nu ştiam că eşti aici." Rhain se înclină eapăn, aruncând o privire la corpul lui Ector. — Acestea nu sunt camerele lui Nyktos. li voi trimite veste şi îi voi anunţa despre sosirea ta. Vino, mă strigă el, cu ochii ţinându-i pe ai mei.

„Nu este necesar." Veses şi-a aruncat privirea spre micul draken care încerca să se uite în jurul meu. M-am mişcat, protejându-l pe Reaver. Era mult prea tânăr pentru a vedea tot ce se petrecea în Veses. „Nu sunt aici să-l văd pe Nyktos."

Frică. Ochii lui Rhain s-au mărit şi mi s-a părut că văd frică în ei. „Dar-"

Veses mi că un deget.

Rhain a derapat înapoi, a ieşit din camere şi a intrat în hol.
Asta a fost tot ce a fost nevoie – o mişcare a degetului ei. „Poţi să-l iei cu tine", a spus ea, iar trupul inconştient al lui Ector a alunecat pe podea şi a ieşit, de asemenea, în hol. „Ar trebui să se trezească... cred."

Rhain a împins... Uşile

s-au închis, una dintre ele atârnând strâmb de toc.
S-au rupt când l-a aruncat pe Ector prin ele, dar mă îndoiam de nimic altceva decât un alt Primai să treacă prin ei acum.

„Ce auzi?" întrebă Veses. „E tăcere, nu-i aşa?"

Tăcere totală. Nimeni nu a bătut în uşi. Nu mai au fost bătăi

pa i.

— Cel puţin Rhain îşi aminteşte locul lui. Poate că îi va aminti lui Ector de ale lui când se va trezi, continuă ea. „Şi poate că îl voi ierta pentru că a depăşit mormântul şi pentru că a stat între mine şi...” Zâmbetul a revenit, dar era batjocoritor. „Tu.” Ea clătină din cap.

„Ştii că chiar şi-a tras sabia asupra mea?” Veses au râs în timp ce ochii mi s-au mărit. „La ce se gândea? Loviţi împotriva mea când nu eşti consoarta lui Nyktos.

La ce se gândea Ector?

Simţind că Reaver era încă în spatele meu, am înghiţit în sec. „Poate că sabia i-a alunecat şi i-a căzut în mână.”

Veses a râs din nou, un râs întreg care a zguduit părţi din ea pe care nu ar trebui să le pot vedea. „Nu sunt sigur. Dar poate Nyktos va reuşi să mă convingă de aşa ceva.”

Nu m-am lăsat să răspund. N-am bătut nici măcar o genă.

„Ştii, nu mi-a venit să cred când mi-a spus că zvonurile sunt adevărate.” Ochii căptuşiţi de Kohl s-au îndreptat asupra mea într-un mod care m-a făcut dureros de conştient de cum trebuie să aparîn halat, cu părul meu arătând ca şi cum aş fi fost prins de o furtună. „Ce puţinul a spus despre tine m-a lăsat confuz.” Râzând încet, ea începu să se plimbe. Şi exact aşa s-a mişcat ea. La fel ca tigrii mari, cu dungi, care cutreierau uscatele din Irelone. S-a aşezat pe canapea, ţinându-şi braţele de-a lungul spatelui, în timp ce îşi încrucişa un picior peste celălalt. „Sera? Acesta este numele tău, nu-i aşa?”

„Este.”

— Ei bine, este Seraphena, mai exact, spuse ea şi neliniştea a înflorit. Fusese ea la Dalos? Şi vorbise Kolis despre mine? Sau Hanan? — M-am gândit că ar trebui să vorbim puţin, Seraphena.

Am aruncat o privire spre uşi. „Despre?”

„Multe lucruri.” Zâmbetul ei a rămas. „Nu vă faceţi griji. Mă îndoiesc că vom fi întrerupţi. Lui Rhain îi va fi puţin dificil să se îndrepte spre Nyktos. Cel puţin, pentru puţin timp.”

Nu mă puteam lăsa să mă gândesc exact cum se asigurase Veses de asta.

„Cum ai devenit consoarta lui?”

„Nu ţi-a spus?”

„Aşa cum am spus, a vorbit foarte puţin despre tine.” Ochii ei străluceau ca făcuţi din diamante gri. „Desigur, mor de nerăbdare să învăţ cum.”

Păcat că nu a fost o afirmaţie literală. „Ne-am întâlnit în tărâmul muritorilor. înotam într-un lac când s-a împiedicat de mine."

Degete palide, cu vârfuri roz, întinse peste pernele din spate. „Şi?"

„Şi am vorbit."

„Asta nu poate fi tot."

„Nu a fost."

Vesele au rămas atât de nemişcate, încât nu eram sigur că pieptul ei s-a mişcat pentru o singură respiraţie – şi eu m-am gândit că o să ştiu, pentru că puteam vedea direct prin rochie. „Spune."

„Cred că trebuie să ştii deja de când sunt aici", am spus, înclinându-mi corpul astfel încât Reaver să rămână în spatele meu.

„De fapt, da." Veses s-au deplasat, trăgându-şi coatele la coapse şi sprijinindu-şi bărbia în mâinile în cupă. Faptul că arăta de fapt şi mai uluitor era foarte neplăcut. „Aşa ştiu că... minţi."

„Nu mint." I-am ţinut privirea.

Ea a râs. „Dar la fel a fost şi Nyktos." Ochii strălucind slab cu esenţa îngustată uşor. „Presupun că are sens."

„Ce face?" M-am întins în jos, blocându-l pe Reaver în timp ce el a început să se întindă în jurul picioarelor mele.

Zâmbetul ei reveni, o bucată strânsă de fructe de pădure. „Că ar lua o consoartă cu pistrui şi gras."

Sprâncenele mele s-au ridicat atât de mult pe frunte, încât n-aş fi fost surprins dacă s-ar fi lovit de tavan. Insulta a fost atât de jalnică, încât nu am putut simţi altceva decât dezamăgire. Mă aşteptam la mai bine de la un Primai.

„Totuşi, părul tău este minunat, îţi voi oferi asta. Şi" — o rostogoli ea ochii — „faţa ta este destul de plăcută, presupun, chiar şi cu pistruii".

„Mulţumiri." Am scos cuvântul.

Veses zâmbi. „Dar din nou, eşti consoarta lui numai în titlu, corect?"

Căldura înţepătoare mi-a opărit pielea, făcându-mi gâtul şi faţa să se înroşească. A fost adevărul. Dar îi spusese asta? Nu era altă cale ca ea să ştie.

Asta a scuturat cutia din mine suficient de liberă încât am simţit o durere rapidă... Mi-a usturat ca când i-am văzut împreună în biroul lui.

„Oh." Ochii i s-au mărit când şi-a apăsat degetele subţiri de baza gâtului. „îmi pare rău-"

„Pentru ce îţi ceri scuze?" Am tăiat, etanşându-mă. „Nu ai spus-o."

„Adevărat, nu am fost eu. Era viitorul tău soţ. E bine să recunoşti, a spus ea şi aproape că am râs. Nici măcar o secundă nu am crezut că a crezut asta. Gene groase, închise la culoare. „Ţi-a spus despre mine? Despre noi?”

m-am înţepenit. „El a făcut.”

Ochii plini de pământ s-au ridicat spre ai mei. Esenţa nu era singurul lucru plin în ei. La fel a fost nerăbdarea. Genul crud pe care îl văzusem adesea în privirile lui Tavius. „Ce a spus el?”

„Nu a spus mare lucru, să fiu sincer”, am spus, chiar dacă îmi spuneam să tac. Pentru a nu folosi acest Primai. Să nu o batjocorească cu propriile ei cuvinte. Acea voce a fost în mare parte ignorată. „A fost rândul meu să fiu confuz. Vezi tu, te-am văzut când ai fost aici ultima oară. Am văzut cât de frumoasă eşti. Dar tot ce a spus despre tine este că eşti cel mai rău tip.”

„A spus asta?” Gravei a înlocuit catifea din vocea ei.

„El a făcut.” Şi a avut la un moment dat, aşa că nu a fost o minciună.

Buzele ei se subţiră. — Nyktos are un mod poetic de a vorbi despre femeile din viaţa lui, nu-i aşa?

Mi-a scăpat un râs scurt şi sec. „Aşa face.”

— Şi asta nu te deranjează?

„Te deranjează ?” am întrebat în schimb.

Bucuri aurii i-au alunecat peste piept când îşi înclină capul. „Nu sunt unul care va deveni consoarta lui.”

„Deci, asta te deranjează? Că sunt eu, pistruiat şi gras, cine va face? Şi nu tu?”

„Vino acum.” S-a ridicat cu graţie fluidă. „Sunt un Primai. Nu pot fi nici o consoartă.”

„Dar ai putea fi totuşi soţia lui. îl vrei, am spus. „Evident.”

„Il vreau?” Veses se apropiară, frământându-l pe Reaver. M-am întins în spatele meu, apucându-l de mână. Ghearele lui s-au apăsat uşor în pielea mea. „Dragul meu, îl am deja.”

întorsătura ascuţită din stomac şi piept m-a îmbolnăvit. „Despre asta ai vrut să vorbeşti cu mine?”

Ea a ridicat din umeri. „Ei bine, din moment ce viitorul tău cu Nyktos mă include pe mine, m-am gândit că ne-am putea cunoaşte mai bine.”

Acidul mi s-a acumulat în fundul gâtului. „Viitorul meu cu Nyktos nu are nimic de-a face cu tine.”

„Asta crezi?” Râsul lui Veses era la fel de fragil ca oasele uscate

timp.

„Asta ştiu eu."

„Atunci ceea ce crezi că ştii este o glumă."

„Singura glumă pe care o cunosc este cea care stă în faţa mea", am scuipat, reţinându-mi reţinerea. „Şi este unul jalnic."

De la Reaver se auzi un zgomot u or. Suna îngrozitor ca un râs.

Veses se dădu înapoi, sprâncenele ei ridicându-se. „Ce-ai zis?"

„Trebuie să mă repet?"

Şocul se răspândi pe faţa ei. „Cum îndrăzneşti să-mi spui cu atâta lipsă de respect...?"

„Este cam greu să-ţi vorbesc cu respect când nu ai câştigat aşa ceva, Alteţă."

Două pete roz au apărut pe obrajii ei când a păşit spre mine — Reaver a ţâşnit din

spatele picioarelor mele, cu aripile desfăcute, mârâind. Adevărata frică mi-a explodat în intestine. Am apucat un braţ zvelt şi solz. S-a luptat cu mine. Iar micul blestemat era puternic, smulgându-se în timp ce îşi întindea gâtul şi deschidea gura, scoţând scântei. Au lovit fusta rochiei liliac a lui Veses, carbonizant ţesătura de gossamer.

Vesele au reacţionat cât de repede putea un Primai. Reaver a ţipat în timp ce ea l-a lovit cu piciorul, scăpandu-l de strânsoarea mea. A zburat înapoi, lovind peretele de lângă şemineu. Căzând la podea, s-a mototolit într-o minge la câţiva metri de locul în care stătuse.

— Draken prost, rânji Veses. „Eşti norocos că nu te-am omorât."

Un văl roşu a alunecat peste mine. Nu era timp să se gândească. Era exact ca atunci când i-am spionat pe zeii din Luxe, iar ei îl aruncaseră pe bietul copil la pământ, de parcă nu ar fi fost altceva decât gunoi de aruncat. Am reacţionat din furie pură, răzbunătoare.

Şi de data asta, Nyktos nu era prin preajmă să mă oprească.

Strângând distanţa dintre noi, m-am întins şi am înfipt pumnalul adâncîn ochiul ei, direct prin el şi în creierul ei.

Şi nu am simţit nici măcar un gram de vinovăţie.

Vesele ţipă, smucindu-se înapoi atât de repede încât nu am avut şansa să scot pumnalul. S-a izbit de colţul patului, dar s-a prins. Ea nu a căzut. Nu a căzut deloc, nici măcar o secundă.

La naiba.

Capul i se ridică. Sânge albastru i se revărsa pe obraz în timp ce ea

şi-a înfăşurat degetele în jurul mânerului pumnalului şi l-a eliberat. Ţesut gros, gelatinos, s-a lipit de piatra umbră, întorcându-mi stomacul. Eather se prelinge din un singur ochi bun şi în aer, scuipând şi trosnind în timp ce arunca pumnalul deoparte. A zăngănit de pe podea şi sfere de energie strălucitoare pulsau peste mâinile ei.

„Oh, dracu", am şoptit.

Nu am văzut-o mişcându-se, dar am simţit lovitura când m-a lovit în piept. Era ca un pumn – dacă era posibil să fii lovit de fulger. Un val de durere ma cuprins în timp ce zburam înapoi, lovind în garderobă. Muşchii mei erau atât de rigizi încât abia am simţit impactul când am căzut înainte în genunchi.

Fulgerul mi-a trecut prin vene şi nervi. Vag, mi-am dat seama că de fapt nu pusese mâna pe mine. Asta fusese ether. Minuscule izbucniri de stele au dansat peste vederea mea.

„Târfa proastă." Veses m-au apucat de păr şi m-au aruncat de parcă n-aş fi altceva decât o pernă.

Am lovit cu putere podeaua, scoţând din mine orice aer rămas în plămâni. M- am rostogolit până am lovit coloana patului cu un mormăit.

„Ce credeai că va realiza asta?" a cerut Veses. „Sunt un primordial."

Podeaua s-a concentrat pe măsură ce valurile de durere şocantă se atenuau. Ceva nu se simţea bine în mine. Mai multe lucruri. M-am simţit puţin... slăbit înăuntru când mi-am ridicat capul. Reaver... stătea întins acolo unde aterizase, încă ondulat strâns, dar în forma lui muritoare. Panica s-a ridicat când jarul din pieptul meu a pulsat. M-am rostogolit pe spate, şuierând când ceva mi-a înfipt în spate. Un mâner. Pumnalul.

Vesele au îngenuncheat lângă mine. Ochiul ei stâng era o mizerie de sânge, darîncepea deja să se vindece. M-a prins din nou de păr, ridicându-mi capul de pe podea. Buzele ei se răsuciră într-un rânjet. „Poate că tu şi Nyktos sunteţi potriviţi unul pentru celălalt, deoarece are obiceiul de a face cele mai ilogice lucruri. La urma urmei, te-a luat drept Consoarta lui. Am încercat să-l opresc. Mi-am trimis drakenul şi paznicul meu preferat să te recupereze. Şi, ei bine, ştim cu toţii cum a ieşit asta – destul de inutil, având în vedere că eşti fermecat."

Surpriza a trecut prin mine. „Tu ai fost cel care a trimis drakenii să-i dezlănţuie pe zeii înmormântaţi."

„Trebuia să fac ceva înainte ca el să mai aibă probleme. De exemplu, crede că nimeni nu-şi dă seama că Taric şi ceilalţi nu au fost aici înainte să dispară? Ea a dat peste cap un ochi plin şi unul pe jumătate. „Si cum

convenabil a fost? Căutau ceva în tărâmul muritorilor şi ştii ce a fost asta? Fac. Via ă. Ei căutau viaţa. Şi l-au urmat până acasă la moarte. Unde te afli. Chiar crede că nimeni nu-şi va da seama de asta?" Ea şi-a ridicat sprâncenele. „M-am gândit că voi avea noroc, iar Kolis va nega încoronarea înainte ca Nyktos să-şi dea seama că sunt eu. Dar... bărbaţi. Te poţi baza oricând pe ei pentru a face un singur lucru. Faceţi alegeri greşite. Aici sunt. încerc să-l ajut pe Nyktos şi el fiind supărat pe mine pentru asta. Dar ştii ce se spune, nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită."

„Faptă bună?" am pufnit. „ Au murit oameni..."

„Oamenii mor mereu." M-a smuls din pat. Prinderea mi-a trimis o înţepătură de foc pe scalp în timp ce ea îşi ştergea sângele de pe faţă. „Şi acum uită-te la ce se va întâmpla. O să ştie că am fost eu. Şi l-ai văzut când e supărat?" Un ochi luminat cu pamant strălucitor. „Este destul de distructiv." Vocea i s-a coborât în timp ce îşi linse sângele de pe degete. „Este cam cald. Atunci este atât de delicios de imprevizibil."

„Tu... eşti sucit."

Veses au râs. „Oh, habar n-ai."

„Cred că am o idee bună."

„La fel i eu." Vesele se opriră, îngenunchind încă o dată. Mi-a lăsat părul, dar uşurarea a fost scurtă. Ea mi-a prins bărbia în schimb. „Ştiam că sunt mai multe în toate astea, indiferent de ce a susţinut Nyktos. Trebuia să existe un motiv pentru care ar fi dispus să facă orice pentru tine." Degetele ei s-au apăsat în bărbia mea şi am gâfâit în timp ce durerea mi-a patinat de-a lungul maxilarului. „Te-am simţit când ai fost adus aici pentru prima dată. Credeam că îmi imaginez lucruri, dar când ai apărut zilele trecute şi ai întrerupt ceea ce fusese o seară destul de frumoasă, te-am simţit din nou. Deci, asta înseamnă unul din două lucruri. Fie ţi-a dat atât de mult din sângele lui încât îl pot simţi în tine, fie..."

Ochii mi s-au blocat cu Veses. Senzaţia pe care o simţeam în piept. Zumzetul de energie. Mi-a adus aminte de când Nyktos era aproape pentru că un alt Primai era aproape. Simţisem ceva asemănător când a sosit Attes. Pur şi simplu nu o recunoscusem şi...

— Sau Nyktos nu s-a găsit consoartă. Veses i-a adus gura la câţiva centimetri de a mea. „S-a găsit un Primai în Cullingul lor. Şi nu orice Primai. Pentru că ştii ce altceva am mai simţit azi, ieşind din Vathi? Via ă." Ea mi-a ciupit buza de jos. „Ceea ce, oricât de imposibil sună, este totuşi mai credibil decât el împărtăşind ceea ce este al meu. Sângele Lui."

„Oh, am avut sângele lui." I-am zâmbit. „L-am avut pe tot."

Unul ei ochi s-a mărit.

Am lovit, lovindu-mi o parte a mâinii în gâtul ei cât am putut de tare.

Veses mi-a dat drumul bărbiei, clătinându-se în timp ce ea se sufoca, strângându-şi mâna peste gât. M-am grăbit înainte pe mâini şi genunchi către Reaver. Jarul din pieptul meu a continuat să palpite în timp ce energia creştea în mine. Căldura mi-a învârtit pe braţ. Eather a scânteie.

Luând spatele halatului meu, Veses m-a aruncat pe spate. Am alunecat, lovind în picioarele canapelei. Acea cutie în care am depozitat toate acele emoţii volatile înfiorat, tremurând şi trosnind... Uşile dormitorului

s-au deschis. Vesele s-au învârtit, dar nu Nyktos a fost cel care a intrat.

Era Bele.

Capitolul 38

— Ochii tăi, rosti Veses cu o voce răguşită, dar uluită.

„Da?” Bele aruncă o privire spre locul în care Reaver zăcea nemişcat în forma lui muritoare sl apoi la mine. „Ce părere al despre el?”

— Nu te face timid, Bele. Tu al fost cel care al înălţat.” Ea l-a dat lui Bele un zâmbet sângeros. „Trebuie să fie ziua mea norocoasă. Există o recompensă pe capul tău.”

„După aspectul feţei tale, aş spune cu siguranţă că nu este ziua ta norocoasă.”

Bele zâmbi. „Şl ziua aceea proastă va continua când Nyktos se va întoarce.”

Respirând superficial, prea scurt, m-am împins în genunchi. A fost cât de departe am ajuns pentru o clipă. Durerea ml-a radiat coastele şl pelvlsul. Clipind până când vederea mea înceţoşată s-a clarificat, ml-am văzut pumnalul zăcând între Reaver şl

Vesele au ridicat un umăr. „Nu la fel de rău ca ziua pe care o vel avea când Kolls îţi va smulge Inima din piept şl o va devora.”

„Există părţi mult mal gustoase din mine, dar orice.” Bele a Intrat mal departe în camere, urmărlndu-l îndeaproape pe Primai în timp ce mă forţam spre Reaver.

Flecare centimetru pe care m-am târât pe jumătate, pe jumătate alunecat pe podea aveam Impresia că ml-arfl lovit pumnale în coaste. „Dacă eşti aici pentru mine, m-al găsit.”

— Nu am fost aici pentru tine, a spus Veses în timp ce smulgeam pumnalul de pe podea. „Eşti doar o binefacere.”

Bele se încruntă. „El bine, dacă eşti aici pentru ea, sună ca o problemă.”

„Crezi?” Vasele s-au rupt.

„Pentru tine”, a adăugat Bele când am ajuns lângă Reaver. — îţi dai seama cine este, nu? Bele şl-a smucit bărbia spre mine. „Aceasta este consoarta lui Nyktos. Trebuie să ştii asta. Şl acesta este unul dintre draken-ul lui – unul dintre draken- ul lui Nektas .

„Parcă îmi pasă de vreunul dintre aceste lucruri?”

Bele râse încet în timp ce ocoli Primai. „Veţi.”

„Ce crezi că al de gând să faci cu acea sabie?”întrebă Veses, întorcându-ml complet spatele.

Pe pieptul lui Reaver se formase o vânătale roşie, profundă. Am alergat o mână

peste fruntea prea palidă, netezindu-şi părul pe spate. Ochii îi erau închişi, iar jarul... palpita, aproape la fel de acut ca după ce a plătit preţul pe care Kolis îl ceruse. Nu a fost doar rănit.

„Reaver este rănit.” M-am uitat peste umăr, ştergându-mi sângele de pe mine bărbia cu dosul mâinii mele furnicături.

Privirea lui Bele s-a întâlnit pentru scurt timp pe a mea, când a reuşit să se pună între Veses şi noi. „Cat de rau?”

Un nod de emoţie mi s-a înfipt în gât. „Rău.”

„O să fie bine.” Veses îşi dădu ochii peste cap, dar vocea ei tremura. „Este un draken.”

„Este un copil!” am scuipat.

„Asa de?” Veses îi ridică bărbia. „Nu ar fi trebuit să vină la mine.”

„Vesele”, a spus Bele încet. „Eşti atât de slab încât ai văzut un tânăr ca o ameninţare?”

„Nu este o ameninţare. O lipsă de respect.” Veses rânji. „Şi nu mi-ai răspuns la întrebarea despre sabie. Nu mă poţi ataca.”

„Nu pot?” Bele a continuat să se îndrepte spre Veses, forţând-o să se îndepărteze mai mult de mine – şi de Reaver.

— Ştii regulile, spuse Veses. „Ea nu este încă Consoarta lui, iar drakenul, tânăr sau nu, nu are dreptul să o apere împotriva mea. Nu am făcut nimic rău.”

„Ah, da, regulile. Dar, aşa cum ai spus, există deja o recompensă pe capul meu”, a spus Bele. „Unul, sunt sigur, implică aducerea mea la Dalos, mort sau viu.
Şi dacă încalc o regulă?”

„Ho ?” I-am atins obrazul. Pielea îi era moale. Tremurând, am luat pătura moale de pe şezlong şi am întins-o peste el. Pieptul lui abia se mişca. Preocuparea a crescut rapid. Nu se trezise şi părea să aibă forme schimbate inconştient. îl văzusem pe Draken făcând asta când era grav rănit.

Gâtul mi s-a uscat când le-am trimis lui Bele şi Veses o privire rapidă, ştiind că eram pe cale să-mi asum un alt risc uriaş. Veses ar putea doar să bănuiască că eu sunt sursa puterii pe care o simţise, dar trebuia să fac ceva. Nu puteam să-l las pe Reaver să moară şi mă temeam că jarul palpitant mă avertizează despre asta. Au simţit că moartea era iminentă.

Am simţit asta.

Şi orice risc mi-am asumat confirmând ce jar se afla înăuntru eu am meritat. Viaţa tânără a lui Reaver a meritat. La fel cum fusese Thad.

Jarul a continuat să zumzăie, apăsând pe pielea mea. Simţurile mi s-au deschis şi s-au întins când am aşezat pumnalul lângă Reaver şi mi-am aşezat palma pe pieptul lui. A fost aproape ca atunci când o făcusem mai devreme cu Thad, dar asta fusese mai rapid, chiar mai instinctiv, de parcă folosirea jarului i-ar fi făcut mai puternici şi mai receptivi. Ca şi cum jarul ar fi cu adevărat al meu, când am chemat pământul şi a răspuns voinţei mele .

Putere pură, străveche, s-a revărsat din pieptul meu, inundându-mi venele pentru a doua oară în acea zi. Un fior fierbinte şi ameţitor curgea cu sângele meu. Fluxul de energie s-a simţit diferit de data aceasta, ca o socoteală. O... întoarcere acasă.

S-a auzit un gâfâit când am inspirat adânc, prinzând parfumul de liliac – liliac proaspăt înflorit. Via ă. Eather a fredonat prin mine, scânteind din vârful degetelor mele şi de pe pieptul lui Reaver. Lumina strălucitoare a străbătut micul cadru al lui Reaver într-un singur val, apoi s-a scurs prin pielea lui, umplând venele de sub pielea palidă, uşor crestată şi carnea învineţită.

Eatherul a fulgerat şi a pulsat, apoi s-a retras încet într-o strălucire slabă care a mai zăbovit doar câteva clipe. Vânătaia de pe piept i s-a estompat şi apoi s-a întâmplat cel mai frumos lucru.

Pieptul lui Reaver s-a umflat cu o respiraţie adâncă şi ochii i s-au deschis – ochii de un albastru cobalt strălucitor, înainte de a reveni la purpuriu. — Liessa, şopti el.
Lacrimile i-au umplut ochii, lipindu-se de gene.

M-am înfiorat, dând părul înapoi de pe obraz. „E în regulă."

— La naiba, a explodat Veses în timp ce ochii lui Reaver s-au închis. Capul mi s-a repezit spre ea când mi-am pus mâna pe mânerul pumnalului. „De fapt, am avut dreptate. Ai fost tu." Făcu un pas înapoi, ochii ei – cel înjunghiat acum s-au vindecat – lărgându-se şi umplându-se de groază. „Ce a făcut Nyktos?"

„Nu a făcut nimic", am spus.
Veses clătină din cap. „Tu eşti ce...?"
Bele ridică sabia.

Primai a lovit ca o viperă, mişcându-se mai repede decât puteam chiar să urmăresc.
A prins sabia lui Bele. Lama se sfărâmă într-o lumină argintie. Veses i-a trântit mâna în pieptul lui Bele, aruncând-o pe spate la câţiva metri.

Bele a lovit peretele de lângă balcon şi a căzut înainte în genunchi. Ea şi-a ridicat capul, împingându-şi şuviţele întunecate ale părului înapoi de pe faţă.
„Ai."

Veses îi scoase praful de piatră umbră de pe mâini în timp ce se îndrepta spre Bele. M-am mişcat, trăgând o suflare ascuţită de durere în timp ce mi-am ridicat braţul

şl a aruncat pumnalul în spatele capului lui Veses. Primai se învârte. Capul I se înclină. „într-adevăr?”

Pumnalul s-a oprit în aer şl apoi s-a aruncat înapoi spre mine.

Gâfâind, m-am abătut. Lama ml-a şuierat peste cap, înflpându-se adânc în peretele din spatele meu. „La nalba.”

Bele se ridică, grăblndu-se Veses

— Primai ridică mâna, Iar Bele zbură. Nu ml-am luat ochii de la Veses, dar am auzit căderea lui Bele. A fost greu. „Dacă al fl deştept, Bele, al rămâne jos. Dacă o faci, s-ar putea să trăieşti pentru a mal vedea o zi”, a avertizat Primai, îndreptându-şl atenţia către mine. „Dar tu? Cu siguranţă vel muri. Pentru că tu” – Inspiră ea brusc – „eşti o urâciune”.

„Este nepoliticos”, am şuierat.

Eather a scânteie de-a lungul cărnii el, încărcând aerul în timp ce mă poziţionam deasupra lui Reaver, încordându-mă.

„Dacă nu stau jos?”întrebă Bele, rldlcându-se în genunchi.

Ochii lui Veses s-au transformat în globuri argintii. „Atunci poţi să mori şl tu.”

Bele se învârti pe genunchi, rldlcându-se în timp ce lumina alb-arglntle coborîîn spirală pe braţe şl Izbucni între palme. Eather arcuit, formând rapid forma unul arc şl săgeată. Zâmbind, ea trase şnurul de ether întins. „Târfa, sper să încerci.”

Ml-a rămas gura căscată. Tarlc a chemat o sabie de pământ pur, dar nu-l văzusem niciodată pe Bele făcând asta înainte.

„Dai drumul săgeţii ala şl tot ce vel face este să mă enervezi”, a avertizat Veses. „Şl vreau să spun, chiar mă enervează.”

„Hopa.” Bele a lansat săgeata.

Vasele se învârteau. Proiectilul l-a zdrobit obrazul, desplcandu-l. Ea ţipă, rldlcându-se în aerîn timp ce sclipirea din ochi şl din vârful degetelor el — Jăracul aparţinând lui Nyktos a vibrat brusc

frenetic. Un tremur uşor se mişcă sub podeaua de piatră umbră, în timp ce capul lui Veses se îndreptă spre uşile deschise, unde se adunase noaptea, groasă şl întunecată. O altă încărcătură de energie a trecut prin cameră, dansând pe pielea mea. Ml-au crescut firele de păr minuscule pe tot corpul. Respiraţia pe care am expirat a format un nor slab, ceţos. Flecare parte a fiinţei mele a recunoscut sursa puterii care se revărsă în spaţiu.

Vrlclle groase de miezul nopţii şl lumina lunii s-au revărsat în cameră, amlntlndu-ml de ceea ce văzusem în dormitorul meu în noaptea aceea. Coloane de ceaţă agitată s-au rostogolit de-a lungul podelei şl au urcat pe pereţi. Oricare ar fl aerul în plămânii mei, m-a lăsat în timp ce Nyktos mergea înainte, cu ochii aţintiţi asupra mea. eu

am încercat să-mi recapete respiraţia, dar temperatura aerului a continuat să scadă, devenind atât de frig încât buzele au început să-mi furnice. Nu mi-am putut lua ochii de la el.

Pielea I se sub lase până la punctul în care era mal mult umbră I lumina lunii decât carne. Puterea care Iradia din el a udat aerul. în jurul lui se strânseseră fire de pământ, învârtlndu-se în jurul picioarelor lui şl llngându-l peste umeri. Prin ele, am văzut conturul slab al aripilor lui.

Nyktos era o furtună de furie învolburată. Umbre împletite cu fâşii subţiri de argint Ieşiră din el şl înfloreau sub piele. Niciodată nu arătase mal rece, mal aspru sau ca un Primai al Morţii decât în acel moment.

„Ea stle.” Bele s-a ridicat, cu arcul trosnltor de etherîncă dresat Veses, o altă săgeată de energie pură gata. „Despre Sera.”

Bucuri de aur se blciuiau în jurul capului lui Veses ca nişte şerpi care plesnesc, în timp ce ea se lăsa pe podea. „Nyktos...”

„Taci,” mârâl el, privirea rămasă aţintită asupra mea în timp ce ridica mâna. Din palmă îl explodă un fulger de pământ şl sa arcuit în cameră ca un fulger. Am tresărit în faţa luminii orbitoare, adunându-l pe Reaver aproape de mine din Instinct.

Veses nu a fost mai rapid de data asta.

Sufla de energie a lovit-o în piept, aruncând-o pe spate. Am gâfâit când întregul el corp s-a luminat. Pentru o clipă, a rămas suspendată în aer, venele strălucind în timp ce lumina îl Inunda gura, nările şl ochii. Apoi a zburat mal mult înapoi, lovlndu-se de perete şl nu am crezut că am fost vreodată mal încântată să aud sunetul cărnos al unul corp lovlndu-se într-o suprafaţă neclintită.

Veses alunecă pe piatră, zvâcnlndu-se şl tremurând când ea se opri, se prăbuşi. Energia trosltoare a dispărut, lăsând în urmă mirosul de carne carbonizată. Sângele îl picura din nas, gură şl I se prelingea din urechi. Pielea de deasupra coatelor şl încheieturilor el era întunecată şl arsă.

Veses era afară, dar nu ştiam pentru cât timp.

— Ia-o, ordonă Nyktos în timp ce traversa camera, conturul slab al aripilor lui fumurii vizibil din nou pentru scurt timp înainte ca acestea să se estompeze. „închide- o într-una dintre celule.”

Am clipit când Orphlne a venit în faţă, împreună cu cine am bănuit că era fratele ei, Ehthawn.

„Mi-aş dori să-l putem arunca fundul în Abyss”, a mormăit Ehthawn, strângând braţul Primalului inconştient şi rldlcând-o peste umărul lui.

ca un sac de cereale cocoloaşe. M-am gândit că s-ar putea să zâmbesc.

„Sera."

Am tresărit la sunetul numelui meu.

Nyktos a îngenuncheatîn faţa mea şi nu am văzut pe nimeni altcineva. Sângele i-a mânjit tâmpla stângă şi nu ştiam dacă era a lui sau a altcuiva.

— Reaver a fost rănit, am răpit eu, aruncându-mi privirea spre el. „ L-a rănit."

A atins obrazul tânărului draken când i-am simţit privirea asupra mea. „Dar nu mai este rănit."

„El doar doarme acum." Am tremurat în timp ce mă uitam în jos la Reaver, pielea lui revenind la obişnuita nuanţă de praf şi auriu. „Trebuia să fac ceva.
El a fost foarte rănit, iar eu nu am putut...

„E în regulă." Mâna lui Nyktos s-a ridicat şi doar vârfurile degetelor lui mi -au atins obrazul. „L-ai salvat. Asta e tot ce conteaza."

„Dar ea ştie", l-am avertizat. „Şi ea nu este ca Attes. Ea nu va păstra acest secret. Indiferent de ce se întâmplă..."

— Nu va avea ocazia să-i spună lui Kolis, îl întrerupse Nyktos, trăgându-şi cu grijă degetele de-a lungul curbei maxilarului meu unde mă durea pielea. „Nu va putea ieşi din celulă."

„Nu a vrut să-i spună lui Kolis. A vrut să mă omoare odată ce şi-a dat seama ce aş putea face." îmi pulsa spatele când mă aplecam înainte, am tresărit. „Nu are sens, nu? Dar ea... i-a fost frică odată ce şi-a dat seama ce aş putea face."

Eather a fulgerat în ochii lui în timp ce privirea lui mă cuprinse. Maxilarul i s-a strâns. „Bele? Esti bine?"

„Da." Zeiţa s-a apropiat. „Sera are dreptate. Veses arăta înspăimântat al naibii."

„Ea a simţit ce s-a întâmplat mai devreme astăzi", i-am spus.

„Ce naiba s-a întâmplat mai devreme astăzi?" întrebă Bele.

Nyktos ridică o mână, făcând-o la tăcere.

Am tras o respiraţie superficială, dureroasă. „Dar a venit aici pentru că a spus că a simţit ceva diferit despre mine când am văzut-o când a fost aici ultima dată", am spus, fără să mă uit la el. Era important să-i spun asta.
„Şi de aceea s-a întors. Umbrele..."

— A fost ea, îl întrerupse Nyktos. „Nu mi-am dat seama de asta până când Rhain ne-a găsit. Ar fi ajuns la mine mai devreme, dar erau o mulţime de Shades. Atât de mulţi încât i-au copleşit pe Orphine şi Ehthawn."

Am tresărit, ştiind că asta însemna că trebuia să-i omoare pe Shades şi am ştiut

asta ar ajunge la el. „îmi pare rău."

Nyktos s-a smucit atât de forţat încât mi-am ridicat privirea spre el. Ochii lui erau mari şi aţintiţi asupra mea.

Mi-am dat seama că era confuz de ceea ce îmi cer scuze, am spus: „Ştiu nu-ţi place să-i omori pe Shades. îmi pare rău că a trebuit să faci asta."

A continuat să mă privească de parcă mi-aş fi încolţit două capete.

„A fost ea." Am trecut de durerea tot mai mare. „Unul dintre drakenul ei i-a eliberat pe zeii înmormântaţi. I-a trimis pe ei şi pe unul dintre paznicii ei să mă ia. Ea a spus că a fost pentru că ştia că sunt mai multe în legătură cu motivul pentru care ai lua o consoartă, am spus eu, iar eatherul i- a scăpat prin ochi. „Ea se purta de parcă te-ar ajuta."

„Este ultimul lucru pe care l-a făcut." Se uită la Bele. „Ia-l pe Reaver spre cartierul meu. Stai cu el. Probabil că va fi confuz când se va trezi."

„Se va face." Bele s-a aplecat, dar m-am ţinut de corpul mic al lui Reaver, reticent să-l dau drumul. S-a uitat la mine. „L-am prins."

Ştiam că e bine, dar din anumite motive, m-am ţinut.

— Poţi să-l laşi să plece, Sera. Nyktos mi-a întors cu grijă capul către al lui.

Presiunea mi s-a strâns pe piept. „Este bine. Nu sunte i. Lasă-l pe Bele să aibă grijă de el, ca eu să am grijă de tine."

Inima mi s-a împiedicat în timp ce strânsoarea mea pe Reaver s-a slăbit suficient pentru ca Bele să treacă uşor un braţ sub umerii lui Reaver. Nyktos trase pătura în sus, ţinându-l acoperit. „Mulţumesc", am şoptit eu, simţindu-mă puţin din asta.

„îţi mulţumesc că ai venit când ai venit."

„Nu este nevoie să îmi mulţumeşti." Bele îl ridică în braţe pe tânărul adormit.

„Aştept de mulţi ani să pun mâna pe căţea aia."

Am râs şi m-a durut în maxilar, în piept şi în alte locuri prea numeroase pentru a fi numărate.

Un muşchi a bifat maxilarul lui Nyktos când se uita peste umăr. I-am văzut pe Saion şi Theon. „Păstrează-te pe Veses".

Zeii au dat din cap. Amândoi păreau puţin zdrenţuite pe margini, de parcă ar fi trecut prin luptă şi m-am întrebat exact câte Shades Veses reuşiseră să treacă în frenezie.

„Ector?" Am strigat, trăgând aerîn piept în timp ce o durere ascuţită mi-a patinat coastele mele. „Ector este bine?"

Saion dădu din cap. „El va fi."

Uşurată, am închis ochii şi m-am rezemat de şezlong. „Ector a încercat să-l împiedice pe Veses să vină aici", am împărtăşit, vag conştient de

al ii plecând. „De ce ar face asta? El ştia mai bine."

„La fel a făcut şi Bele". Nyktos mi-a periat părul peste umăr. „Erau dispus să-şi asume acest risc pentru a te proteja."

am deschis ochii. „Ar fi putut muri."

„Ei ştiu asta."

„Ar putea fi încă pedepsiţi dacă Kolis sau oricine altcineva află că s-au luptat împotriva unui Primai."

— Şi ei ştiu asta.

Era în genunchi, aplecat peste picioarele mele. — Eşti rănită, Sera.

— Da, am respirat. Nu se putea nega. „Cred că mi-ar putea fi rupte câteva coaste."

Umbre s-au adunat în obrajii lui. „Nu cred că asta e tot", a spus el,trecându-şi degetul mare de-a lungul colţului buzei mele. Red a uns vârful când şi-aretrasmâna. „Sunteţi foarte mult în durere."

„Adevărat, dar am înjunghiat-o în ochi. A fost groaznic." I-am făcut o grimasă de zâmbet. „Dar a meritat."

Râsul lui era moale şi puţin încordat. — O să ai nevoie de sângele meu.

Inima mea s-a zguduit încet, chiar dacă nu am fost surprins să aud asta. Pentru că existau şanse mari să fiu rănit într-un mod mult mai rău decât atunci când atacase Drakenul. Nu m-am simţit chiarînăuntru. Ca şi cum părţi importante din mine nu erau tocmai conectate corect.

— Nu putem risca să intri într-o altă stază, Sera. S-ar putea să nu te trezeşti, spuse el, simţindu-mi ezitarea. „Voi pleca imediat după aceea. Nu trebuie să vă faceţi griji cu privire la modul în care sângele meu vă va afecta."

„Nu e asta."

O privire de îndoială s-a strecurat în trăsăturile lui Nyktos când am ridicat un braţ ciudat de slab şi am atins mâna care stătea pe podea lângă şoldul meu. încărcarea de energie era slabă. „Pielea ta este îngheţată. La fel de frig ca înainte." De ce mi-a venit brusc prin minte şi pieptul mi s-a răsucit. „A fost... ea se hrănea de la tine, nu-i aşa? De aceea pielea ta este atât de rece."

Trăsăturile i se încordară. „Ţi-am spus de ce pielea mea este rece. Sunt moartea."

Mi – a spus asta, dar asta nu prea avea sens pentru mine.

Nyktos se uită la mine o clipă. „Nu contează", a spus el şi am crezut că da. „Voi fi bine. Tu, totuşi, s-ar putea să nu fii."

Am oftat, ştiind că nu era înţelept să mă cert pentru asta. Nu am vrut să alunec într-un alt somn de câteva zile din care s-ar putea să nu mă trezesc. „Bine eu

a spus. „Hai să terminăm cu asta.”

Nyktos a ridicat o sprânceană, dar cu înţelepciune nu a răspuns la asta. S-a apropiat mai mult, aşezându-se pe podea lângă mine. Nu m-am putut abţine să-l privesc în timp ce îşi ducea încheietura mâinii la gură. Am surprins doar o scurtă privire a colţilor lui înainte ca aceştia să se cufunde adânc în carnea lui. Am tresărit, la fel ca înainte. Şi-a ridicat gura, dezvăluind rănile înţepate. Sânge strălucitor, roşu-albăstrui, strâns în două cercuri perfecte, iar parfumul lui, acea citrice şi aer proaspăt, era mai puternic.

Niciunul dintre noi nu a vorbit când şi-a adus încheietura mâinii la gura mea, dar nu am ezitat ca înainte. Aproape că mi s-a părut natural când am lăsat capul în jos. Şi poate că acesta a fost jarul. Dar poate am fost eu.

închizându-mi gura peste rană, i-am atras muşcătura în timp ce ochii mi s-au închis. Prima gustare din el a fost un şoc pentru simţurile mele. O zguduire a întregului meu corp care probabil nu s-ar fi plictisit niciodată, indiferent de câte ori l-aş gusta.

O senzaţie de furnicături mi-a cuprins limba şi interiorul gurii, apoi s-a mutat la gât în timp ce am înghiţit. Mi s-a părut ciudat că sângele lui putea fi atât de cald, dar pielea lui atât de rece, dar amintirile despre felul în care gustase nu-i făcuseră dreptate. Miere dulce şi afumată. Delicios. Captivant.

Am înghiţit din ce în ce mai mult, minunându-mă de căldura ameţitoare care îmi curgea în piept şi stomac, ameliorând durerile de-a lungul drumului.

— Mai mult, spuse Nyktos, cu vocea mai joasă, mai groasă.

Am băut mai adânc, doar vag conştient că îl ţinem de braţ şi că degetele mele se încolăceau strâns în jurul lui. M-am gândit că probabil nu ar trebui să fac asta acum, dar acel gând a fost doar o sclipire. Un inconvenient. Zumzetul sângelui lui a acoperit acea parte goală a mea, stingând durerea din coaste şi stomac, luând cu el o durere mai profundă, mai înrădăcinată, care a depăşit fizicul.

Apoi l-am găsit.

Pace.

Era ca şi cum ai aluneca sub ape liniştite, înconjurat de linişte şi pace.

Dar în acel întuneric rece erau culorile. Au luat viaţă cu o scânteie de argint şi negru şi, asemenea imaginilor care se formaseră în Iazurile din Divanash, mi-a apărut una în minte. Eram eu. Stăteam în curtea Casei Haides într-o rochie neagră, cu cerul gri, măturat de stele, în spatele meu. Obrajii înroşiţi şi ochii de un verde sălbatic febril, ţinem în mână o sabie scurtă, lama de piatră umbră sclipind în timp ce o buclă palidă, argintie, dansa pe obrazul meu, atingând

colţul buzei mele în timp ce am rânjit la...

Aceasta era o amintire despre mine, dar nu amintirea mea.

— Cred că este suficient, mormăi Nyktos, spulberând amintirea în timp ce el i-a luat încet încheietura mâinii din strânsoarea mea.

Ochii mi s-au deschis în timp ce mâinile mi-au căzut în poală. Lângă mine, Nyktos stătea, cu un picior îndoit, în timp ce îşi ducea încheietura mâinii la gură, sigilând rana pe care o crease. Nu mai erau umbre sub carnea lui acum, dar pielea lui era şi mai subţire, adânciturile obrajilor mai proeminente şi carnea mai palidă.

„Cum te simţi?” întrebă Nyktos.

Mi-am făcut bilanţul, oarecum ameţit. „Mai bine”, am expirat, lung şi încet, fără nici măcar o urmă de durere. Având în vedere ce aş putea face cu mâinile mele, capacitatea de vindecare a sângelui unui Primai nu ar trebui să mă şocheze, dar a făcut-o. „Mulţumesc.”

Nyktos dădu din cap, iar genele lui s-au lăsat în jos, ascunzându-şi ochii când a început să se ridice. „Te voi aştepta în camerele mele...”

„Stai”, l-am oprit. Maxilarul i s-a flectat. „M-am văzut stând în curte când ţi-am ţinut sabia de gât”, i-am spus, pielea începu să-mi tremuie în timp ce căldura sângelui lui continua să-mi străbată muşchii. „De ce m-aş gândi la asta?”

— Nu te gândeai la acea zi, spuse el îngrozit. „Am fost.”

„Dar cum...?”

„Asta se poate întâmpla atunci când un zeu sau un Primai se hrăneşte de la altul. Ei pot simţi – sau pot vedea – ceea ce gândeşte celălalt. Sau găsiţi o amintire. Unii sunt pricepuţi să scoată amintiri mai vechi în timp ce se hrănesc.”

— La fel ca Taric, am murmurat. — Dar nu te-a rănit, nu?

Nyktos clătină din cap. „Nu ai reuşit să o faci ultima dată când te-ai hrănit, dar acum eşti şi mai aproape de Ascension.”

„Asta nu e bine.”

„Nu.” Genele lui Nyktos se ridicară atunci. „Trebuie să scoatem jarul din tine.”

Dread a început să se dezvolte, dar apoi s-a evaporat rapid. Nu exista niciun avertisment înainte ca căldura plăcută din sângele meu şi muşchii să se transforme în căldură topită. Chiar dacă ştiam ce va face sângele lui, excitarea ascuţită şi rapidă era totuşi brutală, furând respiraţia pe care mi-am luat-o. Degetele mi s-au ondulat în pânza moale a halatului în timp ce o durere a înflorit, a pulsat.

Oh, Doamne, eram fierbinte. Prea cald. Degetele mele s-au dus la rândul de nasturi de pe halat, desfăcându-i în grabă. Materialul a căzut în lateral şi fericit

aer rece a alunecat peste cămaşa de noapte tifonă şi carnea mea încălzită.

Amânarea a durat doar câteva secunde — dacă asta.

Inima a început să-mi bată cu putere. M-am cutremurat, strângând din dinţi, dar nu am putut opri valul intens de senzaţie de furnicături care mă cuprinse sau gâfâitul pe care l- am scos la căldura alunecoasă care invada brusc fiecare parte a fiinţei şi simţurilor mele. A urmat o greutate care s-a instalat în sâni şi apoi în miezul meu.
Sfârcurile mele s-au strâns, s-au întărit.

am vrut.

Nu conta cât de mult mi-am spus că nu ar trebui.

aveam nevoie.

Şi, Doamne, am salutat sentimentul pentru că nu lăsa loc pentru frică, incertitudinea sau urâţenia zilei.

— Ar trebui să plec, spuse Nyktos, vocea lui sună ca fum şi pietriş.

M-am uitat la el şi mi-am dat seama că nici nu ar fi trebuit să fac asta.

S-a deplasat înapoi de la mine, atât cât am văzut creasta groasă a penisului încordându-se de pielea lui. Aproape că am gemut la reacţia lui viscerală la pofta mea – faţă de mine. zeilor. Mi-am strâns coapsele, dar eram goală şi era prea uşor să-mi amintesc sentimentul lui în mine, întinzându-mă...

M-am mişcat fără să mă gândesc, apucându-l de braţul lui Nyktos. încărcarea de energie şi simţirea cărnii lui sub mâna mea au stârnit un alt val de dorinţă umedă şi fierbinte.

— Sera, uieră el.

Pulsul bătând, mi-am ridicat privirea spre a lui. Ochii lui erau de argint viu, încinşi şi se învârteau cu atâta putere, atâta nevoie. Unghiile mele s-au lipit de pielea lui.

Stau.

Nu am rostit cuvântul. M-am gândit. M-am rugat, deşi ştiam că pot pune capăt chinului meu. îmi dau plăcere. Dar am vrut. L-am dorit în ciuda pericolelor la care a dus acea dorinţă, în ciuda a ceea ce văzusem cu el şi Veses şi tot nu înţelegeam.

Pofta ascuţită i s-a sculptat în trăsături, scobindu-şi obrajii în timp ce se uita la mine.
— Ştii ce se va întâmpla dacă nu plec, mârâi el. Avertizat. „Oricât de mult mă urăşti acum, te vei urî şi mai mult mai târziu."

„Nu te urăsc", am şoptit.

„Sângele meu te face să crezi că nu crezi."

El a greşit. Mi-aş fi dorit să aibă dreptate. Totul ar fi atât de mult

mai uşor dacă am făcut-o, dar nu am făcut-o. „Cred că am dovedit mai devreme astăzi că nu te urăsc."

Braţul lui a tremurat în strânsoarea mea. „Ar trebui."

„Ar trebui." Mi-am trecut limba peste dinţi. „Poţi pleca dacă ai vrea."

Ochii lui s-au aruncat spre ai mei. „Ştiu."

„Dar nu ai făcut".

Tensiunea i-a cuprins gura în timp ce privirea lui s-a lăsat în pieptul meu. Vârfurile sânilor mei erau clar vizibile sub cămaşă de noapte. 0 strălucire de prădător i-a ciupit buzele şi i-a umplut ochii în timp ce mă privea ridicând din umeri de pe halat.

— Sera, răzgâi el, buzele întredeschise şi privirea coborând în jos cămaşa de noapte translucidă către spaţiul palpitant dintre coapsele mele. „Nu ştiu dacă îmi plac lucrurile astea despre care juri că sunt rochii sau le urăsc al naibii."

Tot pieptul meu s-a ridicat şi a căzut brusc în timp ce privirile noastre se blocau. A trecut o secundă. O alta.

„Dar există o sută de motive pentru care unul dintre noi trebuie să plece", a spus el, respiraţia lui se potriveşte cu a mea. „Şi un singur motiv pentru care niciunul dintre noi nu este."

„Vrei."

Mi-a dat o scurtă clătinare din cap. „Nevoie."

Apoi am fost în braţele lui.

Nu ştiam cine s-a mutat. Nu eram sigur dacă eu am fost cel care m-am urcat în al lui îmbrăţişează-l pe cel care mă apucase de braţe, sau dacă ne-am fi mişcat amândoi deodată.

Dar nu conta.

Gura lui era pe a mea, sărutul lui sălbatic şi disperat. înfometat. I-am simţit carnea rece sub tunica lui ruptă, liniştindu-mi pielea prea sensibilă şi apoi aprinzând un alt val înnebunitor de dorinţă. Ambele mâini ni s-au dus la pantalonii lui. Degetele mele s-au ondulat în jurul grosimei lui, mângâindu-l prin pânza moale. A rupt nasturii şi pofta crudă a pârjolit respiraţia pe care mi-am luat-o în timp ce se elibera.

Nimic nu conta atunci. Nu Veses. Nu rănirea. Durerea. Urâ enia.

Nu cât de aproape venise Reaver de moarte. Nu ce ar face salvarea lui sau cât de aproape eram de înălţare. Nu m-am gândit la nimic, când mâinile lui Nyktos s-au dus laşoldurilemele pentru a mă linişti. Mi-a mistuit gândurile şi corpul. Asta a făcut-o. Ne. Am gâfâit când i-am simţitcapul lat al penisului, scăzând prin umezeala mea şi apăsând în mine. L-am strâns de umeri. Nyktos tremura, ţinându-se nemişcat în timp ce mă coboram, gemând de buzele lui între săruturi. Presiunea, arderea au fost extraordinare. Degetele i se apăsară

carnea şoldurilor mele când l-am luat, centimetru cu centimetru decadent, până la mâner. Am gâfâit în timp ce mă ţineam nemişcat.

A simţit... zei, mi-a căzut capul pe spate. A simţit că suntem făcuţi unul pentru celălalt.

Braţul lui Nyktos mi-a înconjurat talia în timp ce şi-a îngropat mâna adânc în părul meu, strângându- mi ceafa. Mi-a atras gura la a lui. — Dă-mi naiba, ordonă el.

Acesta a fost unul dintre acele rare momente în care am fost mai mult decât fericit să mă supun.

M-am ridicat, retrăgându-mă încet înainte de a mă coborîîncă o dată. Strigătul meu zdrenţuit s-a pierdut în geamătul lui aspru. Frecarea trupurilor noastre în mişcare şi impactul total al lui, cât de adânc a putut, aproape m-au destrămat. M-am mişcat, încet şi constant, ritmul meu potrivindu-se cu cel al limbii lui.

M-am mişcat mai repede, legănându-mă şi măcinat de el, strângându-l. Nu era ritm. Nu mai sărutări. Doar respiraţiile şi plăcerea noastră împărtăşită în timp ce genunchii mei s-au înfipt în podeaua tare.

„Soarta", gemu el aspru. „Nimic – nimic – nu se simte aşa." A lui soldurile îi punctau cuvintele cu o împingere profundă. „Nimic nu se simte ca tine."

M-am înfiorat pentru că avea dreptate. Nimic nu se simţea aşa . Aş putea petrece o eternitate căutându-l, dar ştiam că voi veni cu mâinile goale. Pentru că pe el am călărit. Cel care era în mine. Şi asta m-a făcut şi mai disperat să surprind cumva acest moment.

Degetele mele s-au încurcat în părul lui. Braţul de la talie mi s-a slăbit. Mâna lui a alunecat sub tivul fluturat al cămăşii mele de noapte, răsturnându-se în centrul fundului meu. Mi-am frecat pieptul de al lui. S-a ciupit de pielea gâtului, gustând sarea de acolo. Am gemut când el îmi târa gura înapoi la a lui. Ne-am sărutat, colţii lui ciocnindu-mă cu dinţii mei. Buzele ni s-au umflat. Corpurile noastre s-au cutremurat. Degetele lui s-au înfipt în carnea fundului meu în timp ce mă trăgea în jos asupra lui, mai tare cu fiecare plonjare. Ne-am ospătat unul pe altul. Devorat. Toţi muşchii mei interiori au început să tremure, strângându-l. Gâfâiam de plăcere. Mârâia cu ea. Şi toate acestea...

Toate acestea au simţit ca mai mult.

Nyktos m-a strâns mai strâns de el, ţinându-mă pe loc cu el adânc înăuntru, în timp ce s-a mutat în genunchi şi apoi m-a împins pe podea. Mâna lui a rămas în jurul capului meu în timp ce a lovit în mine, creând un scut între mine şi suprafaţa dură. înfăşurându-mi picioarele în jurul şoldurilor lui, l-am luat pe tot în timp ce el a împins mai adânc, mai tare, mai repede până când singurul sunet a fost acela.

a trupurilor noastre care se unesc.

Am strigat în timp ce mi-a tras capul pe spate, dezvăluindu-mi gâtul. Colţii lui mi-au zguduit pulsul şi apoi au apăsat înăuntru. Nyktos se cutremură. Nu şi-a rupt pielea, pur şi simplu şi-a ţinut colţii acolo şi a fost tot ce a fost nevoie. Am explodat, sfărâmându-mă în cioburi de mătase de plăcere care l-au târât peste margine şi în furtună cu mine. Nyktos a venit cu un hohote în gâtul meu, corpul lui slăbindu-se în timp ce se consuma.

Greutatea lui s-a aşezat asupra mea în timp ce spasme de plăcere ne-au străbătut amândoi. M-am ţinut încă de el, cu degetele pierdute în părul lui, unghiile apăsând pe pielea braţului lui şi picioarele încă încolăcite în jurul lui, încă legănându-mi încet şoldurile. Respiraţia noastră era zdrenţuită, lentă până la calm, iar colţii lui...

Erau încă la gâtul meu.

Burta mi-a fluturat şi m-am strâns pe el, trăgând din el un geamăt răguşit

I. „Dacă trebuie să te hrăneşti", am şoptit. „Puteţi."

oldurile lui Nyktos au rămas nemi cate, dar l-am sim it pulsând în mine. Doar că nu avea nevoie. El voia să. Şi am vrut să simt plăcerea-durere a muşcăturii lui. Desenele profunde, languide. Îl voiam la gât, la sân şi între coapse, sugându-mă, luând de la mine aşa cum am luat de la el. Mi-am mu cat buzele, gemând.

Colţii lui mi-au zgâriat pielea şi fiecare parte din mine a tremurat.

Nyktos se cutremură şi apoi se dădu înapoi. „Nu pot. Nu o voi face, gâfâi el, lăsându-şi fruntea pe umărul meu. „Nu merit asta. Şi sunt sigur că nu merit asta de la tine."

Capitolul 39

Camerele private ale lui Nyktos semănau mult cu biroul lui şi dormitoarele lui – un spaţiu larg deschis, echipat doar cu cele necesare. O masă mare, ovală, stătea în faţa uşilor care duceau la un balcon pe o estradă înălţată, încadrată de doi stâlpi de piatră umbră. în jurul mesei stăteau mai multe scaune şi m-am întrebat cât de des ţinea întâlniri aici. Două scaune cu spătarînalt erau aşezate lângă o credenza aprovizionată cu decantoare de diferite dimensiuni. Nu am spionat nimic din vinul acela radek.

Singura altă piesă de mobilier era canapeaua cu perne groase pe care m-am aşezat.

Pereţii erau goi. Fără amintiri personale, picturi sau portrete – nici măcar o piesă de îmbrăcăminte de rezervă a rămas.

M-am uitat în jos la Reaver, dormind cu capul sprijinit în poala mea, şi m-am întrebat cum arată camera lui în casa lui. înainte să plece să-l verifice pe Ector şi să-l găsească pe Aios, Bele spusese că Reaver s-a trezit pentru scurt timp să ceară de mine. îngrijorarea lui mi-a atras inima în timp ce îmi pieptănam degetele prin părul lui. A încercat să mă protejeze. Aproape că murise din cauza asta, iar asta încă îmi dădea inima să bată repede. Era prea tânăr pentru a experimenta ceva din toate astea şi ştiam că dacă Kolis nu era oprit, cel mai rău urma să vină.

în timp ce priveam pieptul lui Reaver ridicându-se şi căzând sub cămaşa prea lungă pe care Bele i-a găsit-o, gândurile mi se învârteau de la un lucru la altul. Dar a existat un gând la care am tot revenit.

Ar fi dispus să facă orice pentru tine.

Ceea ce spusese Veses a zăbovit în fundul minţii mele ca un vis urât, făcându-mă să mă gândesc la altceva pe care îl auzisem. Ceea ce pretinsese Rhain după ce cimerianul a venit la Ascens.

M-am gândit la cei pe care îi văzusem în curtea Palatului Cor. Attes păruse dezgustat, dar Hanan împărtăşea aceleaşi sentimente? Kyn? Cei care fuseseră în alcovurile întunecate? Dacă nu ar fi fost deranjaţi de ororile din acea curte, probabil că erau şi capabili de acte depravate.

Şi Veses...

I-am dat părul lui Reaver înapoi de pe obraz în timp ce îi număram respiraţiile.

Veses era probabil capabil de orice. Şi dacă Nyktos ar fi cu adevărat dispus să facă ceva pentru mine?

Presiunea mi s-a aşezat pe piept în timp ce gândurile mele au călătorit în locuri groaznice. Genul care a făcut să vibreze jarul, dar nu cu dorinţa de a vindeca şi a reda viaţă.

M-am concentrat pe respiraţie până am auzit clicul uşor al uşii. Mi-am ridicat privirea, cu degetele liniştite în părul lui Reaver, când Nyktos a ieşit din camera de baie, trăgând un prosop pe pieptul lui umed. A teptase până am terminat de scăldat pentru a avea grijă de el, iar noi nu vorbisem prea mult – i cu siguran ă nici despre ceea ce împărtă isem.

Nu eram sigur că trebuie să discutăm despre asta.

Nu am avut regrete. Nu era ca şi cum nu aş fi avut control asupra acţiunilor mele. L-am dorit în ciuda a ceea ce făceam şi nu ştiam. Dar acel furnir de nimic se simţea cu atât mai fragil.

Şi nu eram sigur dacă asta era din cauza a ceea ce împărtăşisem sau a ceea ce începusem să bănuiesc.

Nyktos a întins prosopul peste spătarul unui scaun. „încă mai doarme?”

Mi-am aruncat privirea în jos la Reaver, dând din cap în timp ce îngrijorarea s-a îndepărtat de mine.

„Un tânăr draken ar putea dormi într-un război.” S-a ghemuit în faţa noastră, rearanjând uşor pătura în jurul taliei lui Reaver. „Dar cred că procesul de vindecare – vindecarea completă – durează mai mult decât rezultatele pe care le putem vedea imediat. Atât Gemma, cât şi Bele au dormit ceva timp, aşa că nu ar trebui să-ţi faci griji.”

Am expirat încet, fără să mă mai obosesc să mă întreb dacă mi-am proiectat-o îngrijorare sau dacă Nyktos pur şi simplu mi-ar fi citit emoţiile.

„Şi tu?” întrebă el încet. „Cum te simţi?”

„Nimic nu doare.”

„Nu vorbesc despre asta.”

Ochii mei s-au ridicat spre ai lui şi... zeilor, aveam multe despre care trebuia să vorbim. Dar ştiam la ce se referea. „Te-am vrut”, am spus, cu vocea abia peste o şoaptă. „Aceasta a fost alegerea mea. A mea. Nu sângele tău.” M-am aplecat de pernă, având grijă să nu-l deranjez pe Reaver. „Ce vei face cu ea?”

„Ea va rămâne dedesubt”. Şi-a periat o şuviţă umedă din păr pe spatele urechii. „Nu m-am abţinut. Suflul de eather a pus-o în stază. Probabil că va fi nemijlocit pentru câteva zile.”

Am fost u urat să aud o parte din asta. „Si apoi, ce? Nu poţi păstra

ea închisă pentru totdeauna."

„Şi nici eu nu o pot elibera."

— Pentru că va merge la Kolis.

„Da, dar pe lângă asta? Vreau să cred că odată ce vei deveni consoarta mea, ea va şti că este o linie pe care nu o poate trece şi că nu mai deţine controlul." Maxilarul lui Nyktos se strânse. — Dar nu pot fi sigur, mai ales ştiind acum că a încercat deja să te ia înainte. Se uită la masă, cu sprâncenele încruntate. „Nu a lăsat niciodată să spună că te-a simţit."

„Cum a putut să simtă jarul când nici măcar Kolis nu putea?" am întrebat, încruntat.

„Veses este Primai al Riturilor – al înălţărilor. Şi nu doar muritori. Dacă vreun Primai ar putea simţi o divinitate sau un zeu când se afla în apropierea înălţării lor, ar fi adevăratul Primai al Vieţii şi ea", a explicat el. „Dar ea nu a reuşit să simtă nici măcar un evlavie care se apropie de sfârşitul sacrificării lor de când Kolis a luat jarul tatălui meu – ceva pentru care a fost enervată vocal de-a lungul anilor."

— Lasă-mă să ghicesc, am spus. — Faptul lui Kolis i-a slăbit abilităţile?

El a dat din cap. „Dar niciunul dintre noi nu şi-a dat seama cât de puternice sunt acele jar din tine."

M-am gândit la asta. „Aşadar, ea ştia că Taric şi ceilalţi doi zei căutau sursa energiei care era simţită în tărâmul muritorilor şi au ajuns aici. Ea a simţit şi ceva în mine – în cele din urmă şi-a dat seama că ceea ce a simţit ea a fost jarul Primai. A pus doi şi doi împreună şi a ajuns la mine, apoi şi-a dat seama... ce? Că Kolis ar fi supărat pe tine că m-ai ascuns, aşa că a decis să se ocupe de mine, ca să nu te sufle înapoi?

— Se pare că aşa este, murmură el, scărpinându-şi bărbia.

„îi pasă de tine." Cuvintele mi-au acrit limba şi uram să le gândesc, darămite să le spun, dar dacă era îngrijorată de ce i se putea întâmpla cu Nyktos, îi păsa de el. Nu numai că, acţiunile ei ar putea incita atât mânia lui Nyktos, cât şi a lui Kolis.

Nyktos scoase un râs fără umor. „în felul ei întortocheat – sau cel puţin aşa susţine ea."

Mi-a plăcut şi mai puţin decât mi-a plăcut ideea ca ea să rămână dedesubt în celule din toate motivele la care nu voiam să mă gândesc. Dar şi pentru că simţeam că îmi lipseşte o informaţie cheie.

O încărcătură delicată de energie a dansat din carnea lui pe a mea în timp ce el a atins

braţul meu. „Ar trebui să încerci să te odihneşti. E târziu. Putem vorbi mai multe despre toate acestea mai târziu.”

„Nu vreau să-l părăsesc pe Reaver sau să risc să-l trezesc prin mişcare”, am spus, iar Nyktos a zâmbit uşor înainte de a se lăsa pe podea, aşezându-se chiar sub mine. — Ai de gând să stai aici?

Nyktos î i lăsă capul pe spate pe pernă i se uită fix în tavan.

„Atâta timp cât eşti, o voi face.”

„Nu trebuie să faci asta.”

„Ştiu.”

„Trebuie să existe locuri mai bune.”

„Sunt bine doar aici.” S-a uitat la mine. „Dar ar trebui să încerci totuşi să te odihneşti. Reaver va fi bine.”

Am dat din cap.

„Dar nu te vei odihni.”

„Mi-ar plăcea constrângerea, ştii.” Degetele i-au frecat un petic încordat piele deasupra inimii lui. „Şi să te facă să faci lucrul bun şi să te odihneşti.”

„Dar nu vei face.”

„Nu voi.” El a oftat. „Dimineaţa va fi aici destul de curând şi ziua va fi lungă.”

încoronarea. În cele din urma. Mâine avea să fie lung, la fel ca a doua zi când am plecat la Irelone, dar mintea mea nu era pregătită să se relaxeze. Nu puteam scăpa de sentimentul că multe despre Veses — şi el şi Veses — nu aveau sens. Era ceva ce trebuia să ştiu – trebuia să înţeleg.

— I-ai spus că sunt Consoarta ta numai în titlu.

O umbră de emoţie a dansat peste trăsăturile lui, dispărută înainte ca eu să o pot descifra. „Am făcut.”

Respiraţia pe care am luat-o m-a durut şi asta ar fi trebuit să servească drept avertisment - unul pe care nu l-am dat seama. „De ce?” Am şoptit. — Ai vrut ca ceilalţi Primals să creadă că împărtăşim un fel de atracţie unul faţă de celălalt, dar nu ai vrut ca ea să creadă asta?

„E diferită”, a spus el, întorcându-şi capul în timp ce îşi târa o mână peste faţă.

M-am încordat şi apoi m-am forţat să mă relaxez în timp ce mi-am aruncat privirea spre Reaver. „Cum aşa? Mai bine, cum ai început să explici de ce ai lua o consoartă numai în titlu?

Nyktos nu răspunse câteva clipe lungi în timp ce se uita la gol

pereţi de piatra. — E complicat, Sera.

„Sunt sigur că pot înţelege."

„Dar este ceva ce nu pot să-l explic."

Furnirul a crăpat şi mai mult. „Vrei să spui că este ceva ce nu vei explica."

Ochii lui Nyktos s-au închis când şi-a lăsat mâna pe genunchiul îndoit.

Am aşteptat. Când nu a spus mai mult, mi-a trebuit mult să ţin sub control vârtejul de emoţii care zvâcnea în interiorul meu. „Îţi pasă de ea?"

„Destine." A râs categoric, clătinând din cap. „Imi este milă de ea. o detest. Asta e tot ce simt pentru ea."

Răspunsul lui m-a lăsat şi mai confuz. „Şi ce simţi pentru mine?"

Nyktos a tăcut şi apoi şi-a înclinat capul pe spate să se uite la mine. Eather pulsa intens în spatele pupilelor lui. „Simt prea multe lucruri. Curiozitate şi entuziasm care îmi amintesc de cum cred că trebuie să simtă dorinţa. Nevoie. Vreau, spuse el aspru, cu vocea joasă. „Distracţie uneori. Uneori, chiar şi furie. Dar întotdeauna uimire. Sunt mereu incantat de tine. Aş putea continua, dar mai ales, ceea ce simt este cel mai apropiat lucru de pace pe care l-am experimentat vreodată."

Nodul dezordonat al părului întunecat alunecă puţin în timp ce odată Aleasă, acum croitoreasă, îşi înclină capul. — Nu te mişca, ordonă Erlina încet.

„Mult noroc cu asta", a comentat Bele.

Erlina râse lini tită.

I-am trimis zeiţei o privire cu ochi îngusti de unde stăteam pe un taburet din dormitorul meu. Cineva curăţase mizeria pe care o lăsase Veses înainte să mă întorc, dar am jurat că o mai simt aici. Miros-o. Trandafiri. Buza mi s-a ondulat.

— Apropo, adăugă Bele de unde era întinsă pe canapea, cu capul sprijinit pe un braţ şi picioarele sprijinite pe celălalt. Nici măcar nu se uita la mine în timp ce a răsturnat un pumnal în mână pentru a enumea oară, ceva ce făcuse de când Aios terminase de coafat părul meu şi a plecat. „Am auzit că Jadis a făcut o criză masivă când Nektas pleca

ea şi Reaver în munţi şi şi-a dat seama că nu va fi la încoronare.”

Sprâncenele mele s-au ridicat. „într-adevăr?”

„Da.”

Auzind asta m-a întristat puţin. Mi-ar fi plăcut să-l iau pe cel mai tânăr acolo. Dar chiar şi cu permisiunea lui Kolis, asta nu însemna că lucrurile nu vor merge spre sud. Şi după ce sa întâmplat cu Reaver, nimeni nu a vrut să-i rişte pe tineri.

— Te mişti din nou, spuse Bele.

Am aruncat o privire spre ea. „Nu, nu sunt.”

— Te legăni, confirmă Erlina.

Am fost?

— Da, legănându-mă de parcă ai fi avut prea multe pahare de vin, zise Bele pe.

„Ce cauţi chiar aici?” am întrebat în timp ce Erlina tăia un fir lângă curba şoldului meu. Tonul meu se mărginise cu cel al mamei ori de câte ori mă văzuse undeva unde nu trebuia să fiu. Fericirea mea anterioară de a-l vedea pe Bele când a sosit cu Aios dispăruse cu aproximativ cinci sute de replici în urmă.

„Asigurându-vă că staţi pe loc.”

— Nu ai făcut o treabă bună din asta, spuse Erlina în jurul acului pe care îl ţinea între dinţi.

Mi-am dat ochii peste cap.

Bele pufni.

„Nu m-am mişcat atât de mult”, m-am apărat.

Mâinile Erlinei s-au lini titîn timp ce s-a uitat la mine cu ochi căprui închis, ea sprâncenele ridicate.

„Orice”, am mormăit.

„Nu am văzut niciodată pe cineva atât de nerăbdător ca tine.” Pumnalul sa răsturnat în aer încă o dată. „Parcă ai avea sparanea în vene în loc de sânge.” m-am încruntat. „Sparanea?”

„Da, sunt peste tot în munţii Sirtei, unde ninge”, a spus ea, făcând referire la Curtea lui Hanan. „Practic, sunt păianjeni minusculi, care sunt foarte rapizi şi super veninoşi.”

„Ce naiba...?” am şoptit eu, tremurându-mi imediat mintea a început să arunce imagini cu păianjeni mici care se târăsc în interiorul meu.

„Asta nu a ajutat”, a spus Erlina.

Bele chicoti, sunetul moale şi aerisit. „îmi pare rău. Dar, hei, cel puţin nu sunt

vorbind despre păianjenii care au dimensiunea unui câine mare."

„Pianjeni de mărimea unui câine?" Am şoptit.

„Da. Ei iubesc zonele umede. Al naibii de imens. Sperie-te de rahat când îi vezi că se grăbesc. Dar ei nu muşcă", a continuat ea în timp ce am decis că nu mai aveam nicio dorinţă să văd mai mult din Iliseeum dacă acele lucruri trăiau în restul tărâmului. „Le este mai frică de tine decât ar trebui să fii tu de ei."

„Este imposibil să nu-ţi fie frică de un păianjen de mărimea unui câine."

a chicotit Bele. — Atunci probabil că n-ar trebui să-ţi spun despre şerpi...

„Te rog nu mai vorbi", i-am spus.

Zeiţa a râs.

Erlina a mai tăiat un fir. — E în regulă, a spus croitoreasa încet. „Ştii... dacă eşti nervos." Ea a ridicat privirea spre mine. „Oricine ar fi."

„Adevărat." Bele prinse pumnalul cu un centimetru înainte să i se cufunde în piept. „Nu în fiecare zi cineva este încoronat Consoarta Zeului Primordial al Morţii în faţa unei mulţimi masive formate din zei şi primari."

M-am uitat la ea în timp ce ea arunca încă o dată lama în aer. „Sper că scapi pumnalul ăla şi îţi ajunge în ochi."

Bele a prins-o. — Şi întregul Lethe, continuă ea. „Când l-am văzut pe Ector mai devreme, mi-a spus că o mare parte din casa consiliului era deja plină de oameni. Ştii, mă bucur că trebuie să rămân în urmă. Sunt prea mulţi oameni."

Mi-a bătut inima. în timp ce eram u urat să tiu că Ector se treze te i se mi că, eram mai nervos decât credeam că voi fi, i poate chiar pu in copie it. Bine. Foarte copleşită, ceea ce mi s-a părut ciudat, având în vedere că plănuisem acest moment pentru cea mai mare parte a vieţii mele. Toate acestea pareau suprarealiste şi mă îndoiam că lipsa unui somn real are vreo legătură cu asta.

„Acolo." Erlina s-a îndreptat şi a făcut un pas înapoi, privindu-mă. „Asta ar trebui să fie."

Am clipit, revenind încet la momentul respectiv. „Ce este?"

„Rochia." Cei Odinioară Aleşi m-au luat de mână. „Aici."

M-a îndrumat să mă întorc pe scaun, astfel încât să mă înfrunt cu oglinda în picioare pe care o adusese cu ea. m-am văzut.

Părul meu nu fusese periat până la un centimetru din viaţă, darîmblânzit de nişte ser pe care Aios i-a frecat între palme după ce şi-a împletit părţile laterale la spate. Buclele palide şi valuri mi-au trecut în cascadă pe şira spinării, strălucind.

Niciun voal nu-mi acoperea trăsăturile, dar abia am observat pistruii. A

pudră aurie strălucitoare mi-a evidenţiat arcul sprâncenelor şi a pometţilor, iar nuanţa moka cu care Aios îmi căptuşise pleoapele şi genele inferioare mi-a adâncit cumva verdele irisului. îmi pătase buzele cu doar câteva nuanţe mai închisă decât erau în mod normal.

Şi rochia...

Nu era alb sau transparent, ci o nuanţă caldă, argintie, aproape de culoarea rară a ochilor lui Nyktos când era amuzat sau relaxat. Mânecile erau un model delicat de dantelă, care semăna cu volutele pe care le vedeam adesea pe tunicile lui Nyktos şi ale gardienilor săi. Acelaşi design de defilare a călătorit peste restul rochiei, unde se potrivea ca o a doua piele de la sâni la şolduri. De acolo, straturi de gossamer moale şi şifon fuseseră cusute cu grijă împreună, astfel încât fusta să cadă în straturi firave pe podea. Din braţe, sâni, talie şi fustă mi-au sclipit diamante minuscule. Rochia era lumina stelelor.

„Ce crezi?" întrebă Erlina în timp ce aluneca bucla mică care era conectat la partea inferioară a mânecii pe degetul meu de la ambele mâini.

„Este frumos", am şoptit.

„E ti frumoasă." Faţa lui Bele a apărut deasupra umărului meu. „într-adevăr."

Mi-am dres glasul. „Mulţumesc." M-am întors către Erlina. „Mulţumesc."

Obrajii ei maronii aurii s-au încălzit. „A fost o plăcere şi o onoare să fac această rochie."

„Nu ştiu cum ai făcut toate astea. Mi-ar fi luat ani de zile." eu râse tremurând. „De fapt, nici nu aş putea face asta într-o viaţă."

— La fel, murmură Bele, iar Erlina ridică din umeri de la comentarii, dar zâmbetul ei se răspândi.

Cu ajutorul lui Bele, am coborât cu grijă de pe scaun. — Vei fi la încoronare?

Erlina dădu din cap. „Din fericire, încoronările seamănă mult cu Riturile. Toate muritorii şi zeii prezenţi vor fi mascaţi."

M-am bucurat să aud că ea va fi acolo, darîngrijorarea a înflorit în continuare când m-am pus în pantofi cu toc. „Şi asta va fi în siguranţă?"

„Morii şi zeii vor fi suficient de departe de ceilalţi încât să nu poată spune cine este printre ei", a răspuns Bele. „Şi majoritatea Aleşilor care au fost aduşi în Ţările Umbrelor au fost aici suficient de mult timp încât dacă vreunul dintre zei sau Primişti s-ar hrăni cu ei în Dalos, sângele lor s-ar fi slăbit până acum."

— Mulţumesc Sorţilor, murmură Erlina. Apoi mi-a strâns mâinile. „Ne vedem acolo, înălţimea Voastră."

„Nu…” Luând privirea ascuţită a lui Bele, am oftat. „Ne vedem acolo.”

Erlina a plecat atunci cu geanta de cusut, lăsând oglinda pentru a fi recuperată mai târziu. Bele a închis uşa în urma ei în timp ce mă îndreptam spre locul în care pumnalul din piatră de umbră şi teaca lui stăteau pe pieptul de lângă dulap.

L-am ridicat şi am urcat uşor fusta.

„Ce eşti tu...?” Bele a chicotit în timp ce îmi legasem teaca în jurul coapsei. „Atingere plăcută.”

„Nu pleca niciodată fără ea”, am remarcat, fixând teaca şi apoi coborându-mi piciorul. Am văzut fusta sclipind drumul înapoi spre podea.

— Aminteşte-ţi doar că pumnalul nu-i va face rahat unui Primai, a spus Bele. „Ştii, în cazul în care vreunul dintre ei decide să ofere tradiţiei un deget mijlociu uriaş Primai.”

„Da, nu ca şi cum aş uita asta după ce am băgat un pumnal Ochiul lui Veses, iar ea aproape că l-a periat.

„Fates, aş fi vrut să fi fost acolo să văd asta.”

„A fost cu adevărat nasol.” Am aruncat o privire spre ea. „Ea încă doarme?”

Bele dădu din cap. „Sper că, pentru următoarea sută de ani, dar mă îndoiesc că vom avea acest noroc.”

„Da, dar cât timp mai avem până când e dor şi vine cineva să o caute?” Am întrebat. Deşi, să sperăm, Nyktos a reuşit să transfere jarul, iar locul în care se află Veses ar fi cea mai mică dintre preocupările oricui, în timp ce el a înălţat ca adevăratul Primai al Vieţii.

Ea pufni. „Chiar crezi că mulţimea cu care aleargă Veses i-ar păsa suficient de mult încât să-şi dea seama că lipseşte? Răspunsul ar fi nu. Sincer să fiu, pun pariu că cei mai mulţi sunt recunoscători că a plecat.”

Ei bine, genul ăsta de... m-a întristat. Şi nu voiam să mă simt rău pentru ea pentru că eram meschin şi tot nu înţelegeam pe deplin ce dracu se întâmplă între ea şi Nyktos. El a susţinut că nu o poate suporta, dar a lăsat-o să se hrănească din el şi să facă cine ştie ce altceva. Şi lui Veses îi păsa de el, cel puţin suficient pentru a nu vrea să-l vadă având probleme cu Kolis.

Dar am avut sentimentul că cineva ştie ce se întâmplă între ei.

„Ştii dacă Rhain mai este aici?” Am întrebat.

„El este. Va fi unul dintre escortele tale la Lethe.

M-am uitat la uşile închise. Acum probabil că nu a fost cel mai bun moment pentru această conversaţie, dar... „Mi-ar plăcea să-l văd foarte repede, dacă ştii unde se află.”

Curiozitatea i-a marcat trăsăturile. „Este în apropiere. O să-l iau.” Ea s-a uitat la

rochia. „Tine minte. Mai puţină mişcare este mai bună."

— îmi amintesc, am spus zâmbind, chiar dacă a stat nemişcat în timp ce Beleîl recupera pe Rhain a fost mai uşor de spus decât de făcut. Din fericire, s-a întors în câteva minute cu un zeu cu aspect foarte confuz.

„Trebuia să mă vezi?"întrebă Rhain, venind să stea cu mâna pe mânerul unei săbii.

„Da." M-am uitat la Bele. „Poţi să ne aştepţi în hol?"

Sprâncenele ei se ridicară. „Trebuie să?"

„Mi-ar plăcea dacă ai face."

„Dar sunt năzdrăvan".

M-am uitat la ea în timp ce Rhain părea şi mai nedumerit.

— Bine, mormăi Bele. „Voi aştepta în hol."

Odată ce uşa a fost închisă, m-am întors către Rhain. —Trebuie să te întreb ceva.

Capul i se înclină spre lumina mai strălucitoare a candelabrului, înroşindu-şi părul mai mult decât auriu. „Şi asta nu este ceva ce ai putea întreba în faţa lui Bele?"

„Nu credeam că vei răspunde dacă ea sau altcineva ar fi prezent", i-am spus.

„Am un sentiment prost despre unde se duce asta", mormăi el, dresindu-şi glasul. „Ce vrei să ştii?"

„în câteva ore, voi fi Consoarta. Presupun că asta înseamnă că am ceva nivel de autoritate când vine vorba de cei de aici – chiar şi de gărzile lui Nyktos."

Ochii căprui-aurii ai lui Rhain se îngustară. „Da."

„Deci, asta înseamnă că dacă te întreb ceva, ar trebui să-mi răspunzi sincer, corect?"

„Da." El a scos cuvântul. „A a cred."

„Atunci sper că vei răspunde la ceea ce urmează să întreb, astfel încât să nu fiu nevoit să-ţi ordon să o faci în câteva ore", am spus în timp ce neliniştea se instala în trăsăturile lui. „Ştiu că este probabil un moment foarte inoportun să întreb asta, dar vreau să ştiu ce a sacrificat Nyktos pentru mine."

Rhain clipi şi i-au trebuit câteva secunde pentru ca expresia lui să se netezească. „Nu am vrut să spun..."

„Nu cred că ai fost dramatic, aşa cum a susţinut Ector. Stii ceva."

S-a uitat la mine, cu umerii încordaţi. „De ce vrei să ştii?"

„Pentru ca o fac."

„Lasă-mă să reformulez. Chiar îţi pasă dacă a făcut-o sau nu?

m-am înţepenit. „Nu te-aş întreba dacă nu aş face-o. Poti sa crezi sau nu asta. Ştiu că nu voi putea să te răzgândesc. Şi, să fiu sincer, în acest moment, nu-mi pasă dacă o faci. Doar răspunde la întrebarea mea. Vă rog."

Rhain mi-a ţinut privirea, dar apoi privirea i-a tăiat. A înjurat. „Nu ar trebui au spus un lucru al naibii. S-ar putea să mă omoare dacă află că am făcut-o."

Mă îndoiam că Nyktos îl va ucide pe Rhain. „Nu voi repeta ceea ce îmi spui."

Ochii lui s-au întors spre ai mei, strălucirea din spatele pupilelor lui mai strălucitoare. „Şi Ar trebui să am încredere în asta?"

— Spre deosebire de ceea ce ai putea crede despre mine, şi în ciuda antipatiei tale faţă de mine, nu vreau să te văd pe tine sau pe altcineva de aici ucis, am răspuns sec.

„în special de Nyktos."

„Da, ei bine, sper ca naiba să fie adevărat." Rhain trecu de pe un picior pe altul, înjurând din nou în timp ce îşi ridică privirea spre candelabru. „Eythos a păstrat nenorocitul de înţelegere pe care a făcut-o cu strămoşul tău tăcut mult timp."

Surpriza a pâlpâit prin mine. Nu mă aşteptam să apară asta .

„La fel a făcut şi Nyktos. Nici unul dintre noi nici măcar nu a ştiut despre asta până... până când altcineva a descoperit-o cu câţiva ani în urmă. Cum? La naiba dacă ştiu. Afacerile sunt cunoscute doar de cei care au falsificat afacerea şi de Arae, pentru că nenorociţii ăia nebuneşti trebuie să ştie cam tot, spuse el, strângând buzele. „Ea a aflat doar despre înţelegere – nu tot ce a făcut Eythos pe margine. Dar să înveţe despre tine a fost tot ce avea nevoie."

Un fior de cunoaştere mi-a cuprins ceafa. „Ea?"

„Vesele". A râs, dar era uscat şi aspru. „Da, ea a aflat acum câţiva ani. A ameninţat să-i spună lui Kolis că Nyktos are o consoartă în tărâmul muritorilor – ceva de care ştia că Kolis va fi foarte intrigat. Şi prin intrigat, vreau să spun că Kolis te-ar fi luat din tărâmul muritorilor şi te-ar fi folosit pentru a ajunge la Nyktos.

Deodată, l-am văzut pe Veses în mintea mea, stând cu Nyktos în afara biroului său, atingându-l. Am auzit că ai luat o consoartă. Am presupus că această întrebare însemna că ea nu ştia. Dar vocea ei fusese un ton ciudat – nu de surpriză, ci de... enervare.

Şi ar fi logic ca Nyktos să-i fi spus că sunt Consort la titlu numai pentru că ştia despre înţelegere – ştia mai bine. Tot nu ustura mai puţin, dar avea sens.

„Şi, noroc pentru tine, cred că obsesia lui Veses pentru Nyktos este mai mare

decât loialitatea ei faţă de Kolis, spuse Rhain şi neliniştea mi-a explodat în intestine. „Nyktos a putut să se negocieze cu ea. Am făcut-o să tacă.” Se uită în podea, cu buzele răsucindu-seîntr-un rânjet. „Pentru un preţ.”

mi s-a făcut frig. Deodată, nu am vrut să ştiu. Am simţit că poate cel mai bine ar fi lăsat necunoscut. Dar ceea ce spusese Veses despre Nyktos că o minţea s-a liniştit. Rhain confirmase ceea ce ştiam deja – ea nu ştia despre jar, dar bănuia că era mai mult. Ceva pe care el ascundea, deşi nu ştia despre jar cu ani în urmă. Ceva care ar fi el...

El ar fi dispus să facă orice pentru tine...

Trebuia să ştiu exact ce era.

„Care a fost preţul?” am întrebat eu răgu it.

„A fost de acord să... să-i servească nevoile cu sângele lui. Să o hrănesc oricând ea a dorit.”

Buzele mi s-au deschis şi, pentru o clipă, nu am simţit absolut nimic.

„Ai crede că nu ar fi des. Primals nu trebuie să se hrănească atât de mult decât dacă au fost slăbiţi, dar Veses nu trece mult timp fără să facă o vizită. Şi ce putea face? Nu a putut să o refuze.” Privirea lui s-a ridicat spre a mea. „Nu atunci când fundul tău era în joc.”

Apoi am simţit totul.

M-am dat înapoi cu un pas, întregul meu corp retrăgându-mă de ceea ce spusese Rhain. Nuînţelesem de ce Nyktos îi permitea să-l atingă sau să se hrănească din el. Până acum. Dar am înţeles de ce nu mi-a spus. Că l-a servit pe Veses ca să păstreze secretul despre afacerea mea .

O, dumnezei. M-am gândit că s-ar putea să fiu bolnav. „De ce ar face asta?”

Rhain se uită la mine. „Ştii de ce.”

Mi-am închis ochii. El a avut dreptate. Eu am ştiut. Acelaşi motiv pentru care nu mă luase ca Consort cu trei ani în urmă. Pentru a mă proteja de Kolis.

„Dragi zei, eu...”

Cutia în care închisesem toate acele emoţii s-a spulberat şi nu am putut vorbi despre furtuna lor care exploda prin mine. Neîncrederea şi groaza m-au cuprins, la fel ca atunci când Kolis îi ceruse preţul, dar asta era urâtîntr-un mod cu totul diferit. Am mai făcut un pas înapoi de parcă aş fi putut să mă distanţez, dar nu am putut. Nu era nicio distanţare de făcut.

Cum a putut să fie de acord cu aşa ceva pentru a mă proteja, chiar înainte să mă cunoască cu adevărat? De ce s-ar supune la asta – cererea ei de un lucru care nu i-ar fi fost oferit în nicio altă circumstanţă?

A sacrificat dreptul de a nega pe cineva.

M-am gândit brusc cât de şocaţi fuseseră toţi după ce am aflat că Nyktos nu a reacţionat când l-am atins. Cum au spus că nu-i place să fie atins... Şi când a spus că nu vrea pe nimeni în

afară de mine. Dorit.

O, dumnezei.

„Poate că Veses a vrut să te scoată pentru că şi-a dat seama ce ai în tine şi cum ar putea asta să-l sufle înapoi pe Nyktos. Dar ştia şi că pârghia pe care o avea asupra lui se apropie de sfârşit", a spus el şi am auzit ce spusese Nyktos cu o seară înainte – că ea nu mai deţine controlul. „Nimeni nu-mi poate spune că nu are vreo legătură cu ea să vină la tine. Pentru că odată ce vei deveni consoarta lui, nu vei mai fi un secret de protejat."

„S-ar fi putut opri..." Nu m-am putut gândi să spun asta. „Alţii au aflat despre mine cu săptămâni în urmă. Nu ştia că ea încă mă simţea apropiindu-mă de înălţarea mea... Am încetat, tăcând.

Pentru că jarul nu conta.

Nyktos nu-i protejase. Nu acum o săptămână. Nu cu luni în urmă.

Sau chiar cu ani în urmă.

Mă protejase.

„Niciunul dintre noi nu a înţeles de ce a tolerat prezenţa ei când era clar că nu o suporta."Trăgându-şi o mână prin păr, şi-a prins ceafa, iar pieptul meu s-a simţit prea strâns. „Dar el nu ne-a spus, ştii? Doar eu şi Ector am aflat pentru că, după una dintre vizitele ei, era într-o formă proastă. Ea a avut..."

Nu a fost nevoie de imaginaţie pentru a completa ceea ce nu ar fi vrut să spună. Dacă Nyktos era într-o formă proastă, ar fi putut fi pentru că Veses luase prea mult sânge.

— Pielea lui rece, am răpit. „Mi-a spus că este pentru că era Moartea".

„Dar el nu este adevăratul Primai al Morţii", a spus Rhain. „Carnea lui nu ar trebui să se simtă aşa."

„Seîntâmplă pentru că..." Am tras respiraţia zdrenţuită. „Se întâmplă din cauza ei că se hrăneşte cu el."

Rhain nu răspunse. Nu avea nevoie pentru că ştiam. Aveam dreptate în privinţa suspiciunilor mele.

Apoi pielea mi s-a încălzit, jarul din piept vibrând ca o furie roşie mi-a inundat sistemul, invadând fiecare celulă a corpului meu. Un tremur m-a lovit...

— La dracu, şopti Rhain, lumina tremurând peste faţa lui şi pe pereţi, în timp ce se uita la candelabru care tremura. „Asta eşti... ăla eşti tu. Tu faci asta.” S-a repezit înainte, traversând distanţa dintre noi. Mi-a strâns obrajii, forţându-mi ochii spre ai lui. „Trebuie să te calmezi. Pentru că nu pot să te opresc aşa cum ar putea Nyktos fără să-ţi dau fundul într-un mod mult mai dureros.

Asta nu este chiar o opţiune pentru că Nyktos s-ar supăra foarte tare pe mine pentru că te-am rănit. Dar nici nu vreau să ştiu cum se simte când un palat mi se dă peste cap.”

Jăracul freamăta puternic, dar furia... era ca ceea ce simţisem când mă uitam la Kolis – când o simţeam în mine. Dar asta am fost tot eu. Furia mea era atât de mare, atât de groaznică încât m-a lini tit. Nu jarul. Pe mine. Jarul încă zumzăia, dar am vrut ca candelabru să se liniştească.

Şi a făcut-o.

Am inspirat brusc. „O să o ucid.”

Ochii lui Rhain se măriră alarmat. — Nu poţi ucide un Primai, Sera.

„Uită-te la mine încercând”, i-am promis.

Capitolul 40

Rhain a sărit în faţa mea, blocând uşile spre care mă îndreptam. „Nu poţi face ceea ce gândeşti.”

Ochii mi s-au îngustat pe zeu.

„Nu pot?”

„Pe lângă faptul că ea este o Primală şi nu poţi să o omori?” el a spus. „Aveţi o încoronare la care să ajungeţi.”

„Eu pot sa încerc.” L-am ocolit. „Şi să le realizezi pe amândouă. Se numeşte multitasking.”

Rhain a scos un mârâit scăzut şi a continuat să-mi blocheze progresul. „Ştiu că eşti supărat – mai supărat decât credeam că vei fi. Dar nu te pot lăsa să faci asta. Se va ocupa de vase.”

„Cum?” am cerut eu. „Cum va fi tratată exact cu ea?”

Eather pulsa puternic în ochii lui. „Chiar crezi că Nyktos va lăsa să alunece ceea ce ţi-a făcut ţie şi lui Reaver? El nu va face. Zilele acelei căţei sunt numărate. Ea nu are mult timp după acest tărâm. în momentul în care Nyktos are acel jar în el şi în Ascends, asta este pentru ea.”

A durat un moment până ce a spus Rhain să pătrundă în ceata furiei. Privirea mea a zburat către uşa peste umărul lui, unde Bele aştepta în hol. Când am readus-o la viaţă pe Bele, am urcat-o şi, prin urmare, am ameninţat poziţia lui Hanan ca principal al curţii sale. Odată ce jarul era transferat, Nyktos ar putea să urce pe altul pentru a înlocui un Primai căzut – şi anume acea căţea.

M-am uitat la uşă, cu mâinile deschizându-se şi închizându-se pe lângă mine. M- am rugat ca Rhain să aibă dreptate. Că zilele ei erau cu adevărat numărate, dar nu voiam altceva decât să-i smulg colţii din gura ei îngrozitoare şi să-i împing în gât.

Rhain a păşit spre mine. „Nyktos vă aşteaptă, Alteţă.”

Am clipit, speriat. „Nu-mi spune aşa.”

— Dar tu vei fi regina mea, spuse el, umerii în epenindu-se încă o dată. De data aceasta, aproape că s-au înghesuit până la urechile lui. „Deja ai

fost."

M-am uitat la el, nesigur cum să -l procesez spunând asta, dar nu aveam spaţiul mental pentru asta.

Nu când tot ce respiram era furie.

Şi întristare.

Pieptul strângând strâns, am închis ochii. Acidul s-a acumulat în stomacul meu. Nyktos... sângele lui era o parte din el pe care probabil că nu l-ar fi împărtăşit niciodată cu ea dacă ea nu ar fi descoperit cine sunt eu. A fost constrângere dacă i-a oferit-o sau a fost de acord, antaj. Am urât că se afla în situaţia aceea. Detesta că era din cauza mea şi nici măcar nu ştiam.

De ce ar face asta pentru o consoartă pe care nu şi-a dorit-o niciodată?

Asta a mers dincolo de bunătate şi într-un tărâm pe care nici măcar nu puteam să-l înţeleg, unul pe care ştiam fără îndoială că nu îl merit. La naiba, mă puteam gândi doar la câţiva oameni care ar merita asta. Ezra era unul. Marisol. Mi s-a întrerupt respiraţia. Nyktos. Nimeni nu ar trebui să facă vreodată aşa ceva. Dar el merita acelaşi fel de sacrificiu.

Vinovăţia s-a îmbolnăvit şi nu pentru că m-am simţit responsabil pentru ceea ce i-a impus Veses. Pentru că, aşa cum spusese Bele, Nyktos şi Veses nu aveau sens. Ştiam asta, dar sentimentele mele rănite umbriseră ceea ce era chiar în faţa mea.

Dar nu mi-aş fi imaginat niciodată că acesta este motivul. Nu mi-aş fi dorit.

„Câţi ştiu?" Am întrebat. „Tu şi Ector?"

„Şi Nektas."

Nu am fost surprins să aud asta. Părea să fie foarte puţin pe care Nektas nu ştia. Dar nu mi-ar fi împărtăşit asta.

„Esti la nivel?" întrebă Rhain încet.

„Nu", am şoptit, deschizând ochii. „Eu... nu vreau să fi făcut el asta pentru mine – pentru oricine."

— Ştiu, spuse el, privindu-mă. „Veses a fost aici..." înţelegerea trecu pe trăsăturile lui. „Asta te-a scos în evidenţă în ziua aceea. I-ai văzut." A înjurat, trecându-şi mâna prin păr. „Nu mi-am putut da seama – ce se schimbase, evident, între tine şi Nyktos. A fost ea."

Nu avea rost să minţi. „I-am văzut."

„Şi nu ţi-a spus de ce era cu ea".

Am clătinat din cap.

Maxilarul lui Rhain se strânse. „Nu ar vrea să-i cunoşti ruşinea."

„Nu e ruşinea lui." M-am înţepenit până când toate diamantele minuscule au simţit ca şi cum ar fi tăiat pielea mea. „E al ei."

Ochii lui străluceau mai mult chihlimbar decât căprui. „Tu şi cu mine ştim asta, dar vreunul dintre noi s-ar simţi aşa dacă am fi în acea poziţie?"

„Nu." Nu trebuia să mă gândesc la asta. Şi, Doamne, asta... asta mi-a frânt inima. Abia m-am gândit să vorbesc despre cum se comportase Tavius cu mine. Chiar i-am minimizat acţiunile pentru că era prea greu să vorbesc despre ele. Şi ceea ce făcuse nu era nimic în comparaţie cu ceea ce i-a avut Veses lui Nyktos. Mi-am strâns buzele împreună în timp ce clipeam rapid, încercând să îndepărtez umezeala de acolo.

O bătaie în u ă a fost întreruptă. „Totul în regulă acolo?" a sunat Bele afară.

Rhain s-a uitat la mine.

Trăgând adânc aerîn piept, am dat din cap în timp ce expiram încet, forţându-mi mâinile să se relaxeze de lângă mine. „Nyktos mă aşteaptă."

S-a întors spre u ă, apoi s-a îndreptat spre mine. „îl iubeşti?"

Se simţea că podeaua s-a mişcat sub picioarele mele. Dragoste? Nyktos? Gura mi s-a deschis, dar nu am găsit cuvinte de spus.

Rhain î i înclină capul pe spate. „Eu... cred că m-am înşelat în privinţa ta."

„Aţi observat cu toţii ceva ciudat?" a întrebat Lailah când am intrat în foaier. împletiturile lungi până la umeri i-au căzut înapoi de pe faţă în timp ce ridica privirea la lumânările de sticlă. „Jur că întreg palatul tremura acum câteva minute."

— Ciudat, murmură Rhain şi asta a fost tot ce a spus.

Nici nu mă puteam gândi la faptul că de fapt nu pierdusem controlul. Că furia pe care o simţisem mă calmase cumva. Nici pentru asta nu era loc. Mă simţeam răvăşit de ceea ce făcuse Nyktos pentru a mă ţine în siguranţă – prin ceea ce se supuse el înainte ca eu să-l cunosc.

Bila mi s-a adunat în gât, ameninţând că mă va sufoca, când Saion şi Rhahar se întoarseră de la uşi. Vorbeau, dar au tăcut şi s-au uitat cu privirea, şi a durat suficient de mult încât să mă scoată din gândurile mele.

Bele îşi flutură mâna în faţa feţei. „Este atât de drăguţă, nu-i aşa?"

I-am aruncat o privire arcuită.

— Ştiam deja asta, spuse Saion, cu sprâncenele ridicate. „Dar rochia...”

— Arată ca lumina stelelor, termină Rhahar.

Simţindu-mi obrajii cald, am murmurat: „Mulţumesc”.

Saion zâmbi în timp ce întinse mâna spre uşile grele de piatră, împingându-le deschise. Am ieşit, coborând câteva trepte în curte. Primul lucru pe care l-am văzut a fost pe Orphine şi pe geamănul ei Ehthawn. Cei doi draken masiv, la miezul nopţii, erau aşezaţi pe Rise şi, în depărtare, puteam vedea forma slabă a mai multor draken care se învârteau peste Pădurea Muritoare. învârtirea roţilor mi-a atras privirea.

O trăsură trasă de cai se rostogoli înainte în mijlocul unei mici armate de paznici călare. Au fost aproape... o sută. Am clipit, concentrându-mă pe lucrările de artă mâzgălite pe partea laterală a trăsurii. Vine-urile. Lupul alb. Era la fel cu uşile de la sala tronului.

O parte a uşilor vagonului s-a deschis, iar Ector şi-a scos capul afară. Ochii i s-au mărit uşor, iar apoi expresia i s-a netezit. îşi întinse mâna. „Gata?”

Forţând oînghiţitură, am dat din capîn timp ce Saion a sărit direct în cutia şoferului. Am pornit înainte, dar m-am oprit în timp ce ceilalţi zei urcau pe cai. Doar Bele a zăbovit lângă uşi. „Stai”, am strigat, îngrijorarea mea crescând. Saion se uită peste umăr. „Dacă sunteţi toţi aici, cine este cu... Nyktos?”

— Nektas, spuse Rhahar în timp ce strângea strânsoarea frâielor. S-a confruntat înainte din nou. „Şi chiar cred că toate armatele Shadowland”.

Oh.

„Sera?” Ector îşi mişcă degetele.

Respirând adânc, am ridicat tivul rochiei în timp ce i-am luat mâna caldă în a mea şi am păşit în trăsura slab luminată. Erau două bănci, echipate cu perne groase, albe. M-am aşezat cu grijă pe unul.

— Voi fi aici aproape toată călătoria, îl sfătui Ector.

— Fii atent, am murmurat.

Ector ezită şi apoi clătină din cap. L-am privit coborând din trăsură pentru a sta pe una dintre şinele laterale. Rhain şi-a tras calul lângă Ector şi apoi uşa s-a închis. Am auzit o bătaie pe acoperiş. Trăsura fără ferestre se smuci înainte.

îl iubeşti?

Palmele mi se simţeau umede, aşa că le-am aşezat pe perna lângă mine în timp ce urmăream viţa de vie şi frunzele de plop gravate de-a lungul pereţilor interiori şi a tavanului. Trăsura se deplasa rapid şi nu aveam idee cât de mult

timpul a trecut înainte ca realitatea a ceea ce Nyktos sacrificase pentru mine, ceea ce simţeam pentru el şi de ce reacţionam atât de puternic când îl văd cu Veses şi apoi aflasem adevărul, să mă lovească.

îl iubeşti?

„O, zei,” am şoptit, scufundându-mă în perna băncii, în timp ce mi-am apăsat o mână de diamantele minuscule care împodobesc corsetul rochiei mele. îmi simţeam inima bătând sălbatic, chiar şi prin straturile de ţesătură. Pieptul îmi simţea cald şi parcă se umfla şi nu era jarul.

Exista un singur motiv pentru care aş reacţiona în acest fel. M-am uitatîn jos la mâna lipită de pieptul meu – la spaţiul de deasupra inimii mele.

Inima mea.

Eu... l-am iubit.

L-am iubit pe Nyktos?

Un alt tremur mi-a trecut prin mâini în timp ce mi-am ridicat privirea spre banca goală de vizavi de mine. Am înghiţitîn sec. Habar n-aveam cum se simţea dragostea, aşa că trebuia să rămân calm. Acesta ar putea fi doar un produs secundar al stresului – al tuturor. Poate doar indigestie.

Un râs sugrumat m-a părăsit, răsunând prin trăsura goală.

Indigestie? Sigur.

Uşa trăsurii se deschise, lăsând să intre un jet de aer care purta parfumul învechit de liliacîn timp ce Ectorînchise uşa. S-a alunecat pe banca vizavi de mine. „Am ajuns aproape de casa de intrare a lui Lethe. Se alimentează în Primărie, unde Nyktos ne aşteaptă.”

M-am uitat la el, simţindu-mi inima ca şi cum ar fi fost roţile trăsurii.

„Nu au fost probleme. Doar câteva nuanţe, dar nimic care să nu fi fost rezolvat rapid... Se formară cute între sprâncenele lui Ector. „Te simţi bine? Arăţi puţin palid.”

„Cred că aş putea vomita”, am şoptit.

A clipit de două ori. „Trebuie să oprim trăsura?”

„Nu. Nu. Nu cred.” Cel puţin, am sperat că nu.

„Bele a menţionat că erai nervos. Nu am crezut-o. Nu cred că te-am văzut vreodată nervos.” Capul i se înclină. „Dar, da, cu siguranţă eşti asta.” Se apleca înainte, sprijinindu-şi mâinile pe genunchii îndoiţi. „îmi aminteşti de sora mea.”

Asta m-a scăpat din spirala mea de panică. „O sora?”

El a dat din cap. „Arăta la fel de speriată chiar înainte de nuntă ca tine acum. A spus că stomacul ei a simţit că era plin de creaturi înaripate.

Stomacul meu se simţea exact aşa.

„Desigur, a fost o situaţie complet diferită. Meci de dragoste şi tot.” El a zâmbit slab. „Dar bănuiesc că nervozitatea este aceeaşi, indiferent de ce.”

„Căsătorie din dragoste?” Acum acele creaturi înaripate îmi invadaseră pieptul.

„Iubiţi din copilărie sau aşa ceva.” El zâmbi, o sclipire îndepărtată, dar caldă, umplându- i privirea. „Uite, ştiu că ai intrat în toată treaba asta cu... alte planuri şi probabil că nu te-ai gândit prea mult la un viitor. Şi nu am idee ce se întâmplă între voi doi jumătate din timp, dar Nyktos va fi întotdeauna amabil cu voi.

„Ştiu. Doamne, eu vreodată.” Un alt râs a izbucnit din mine. Pliul a revenit în spaţiul dintre sprâncenele lui. „Nu e asta.”

„Atunci ce este? Eşti îngrijorat că se va întâmpla ceva? Tu nu ar trebui...”

„Vreau să fiu consoarta lui Nyktos”, am scapat eu. „îmi doresc mai mult decât cred că mi-am dorit vreodată ceva...” Ei bine, probabil că am vrut ca Putregaiul să se termine mai mult şi ca Kolis să fie tratat. Şi am vrut să-l ucid pe Veses, încet şi foarte dureros, aşa că erau şi alte lucruri pe care mi le doream la fel de mult, dar... „Vreau asta”.

Gura lui Ector rămase întredeschisă în timp ce trăsura se opri.
Niciunul dintre noi nu s-a mutat. Nici măcar când se auzi o bătaie pe acoperiş. — Nu mă aşteptam să spui asta, şopti el, palpitând în spatele pupilelor lui.
„Orice parte din asta.”

— Nici eu, am recunoscut cu o voce la fel de lini tită.

„Şi asta te face nervos?”
Am dat din cap.

Uşile trăsurii s-au deschis şi de data aceasta nu am putut detecta parfumul florilor învechite. Erau prea multe alte mirosuri — fum de lemn, mâncare şi ulei ars. „Totul în regulă aici?”întrebă Rhahar.

„Da.” Zâmbetul lui Ector era lent, dar larg. „Chiar cred că este.”

„Bine.” Rhahar scoase cuvântul, întorcându-se spre mine. „Nyktos te aşteaptă înăuntru.”

Pieptul mi s-a strâns până mi-a fost teamă că sunt în pragul unui atac, dar apoi s-a slăbit. M-am ridicat pe ceea ce părea ca nişte scobitori şi l-am luat de mână pe Rhahar, nevăzând nimic altceva decât liniile de paznici călare dincolo de el şi o secţiune a Rise. M-a ajutat să ies din trăsură în timp ce unul dintre draken zbura jos peste noi, cu aripile întinse. Am urmat coborârea drakenului până în vârful unui

colonada care fusese construită pe blocuri solide care formau mai multe arcade care dădeau în sală. M-am dat înapoi, apreciind structura întinsă, cu stâlpi, de piatră din umbră, pe fundal de cerul cenuşiu piatră şi lumina stelară împrăştiată. Primăria era aşa cum mă aşteptam, deschisă la aer, dar cel puţin de câteva ori mai mare decât ceea ce eram familiarizat în Lasania. Dincolo de stâlpi, o strălucire moale şi untosă a luminii şi zumzetul... al muzicii şi al râsetei s-a stins.

Privirea mi-a căzut asupra celor care staţionează la intrările în Hol şi înconjurau casa de la intrare. Erau paznici, dar aceştia purtau căşti construite dintr-un strat subţire de piatră de umbră care le acoperea feţele şi gâtul.
Soldaţii.

„Pe aici.” Mâna lui Rhahar a rămas ferm în jurul meu şi, pe măsură ce şirurile de soldaţi s-au despărţit, mi-am dat seama că probabil că are mare legătură cu cât de tare îmi tremura mâna.

Ector şi Rhain au căzut în spatele meu, împreună cu Saion şi gemenii, în timp ce Rhahar mă conducea către un turn care era ca o versiune mai mică a Templului Umbrei. Structura fără ferestre, care trebuie să fi fost casa de intrare, era mai puţin grandioasă, dar încă reflecta lumina stelelorîn aşa fel încât părea că mii de lumânări aliniau pereţii.

Rhahar a mers repede printre rândurile de soldaţi şi nu eram sigur dacă viteza se datora nerăbdării lui de a scăpa de mine sau de a mă avea în siguranţă în vizorul lui Nyktos.

Creaturile înaripate despre care vorbea Ector aveau acum impresia că îmi atacau inima. Uşile turnului s-au deschis şi am recunoscut imediat părul o nuanţă de vin roşu sub cerul mai întunecat. Aios stătea lângă cine credeam că este Kars, gardianul musculos, cu părul blond, care se oferise să mă vegheze. Rochia lui Aios era fără mâneci şi de un verde smarald.

Ea a venit în faţă, luându-mi mâna de la un Rhahar probabil uşurat. „Arăţi frumos”, a spus ea, netezindu-şi cealaltă mână peste una dintre împletiturile împletite de pe capul meu în timp ce Kars se înclina. Apoi mi-a încrucişat braţul sub al ei, mergând doar într-un ritm puţin mai liniştit, în timp ce paznicii ne înconjurau.
„Ai întrebări înainte să intrăm?”

Poate că creaturile înaripate ajunseseră în sfârşit la capul meu pentru că a mea mintea era goală, cu excepţia... „Ai fost vreodată îndrăgostit?”

Surpriza trecu peste chipul ei. „Eu am.”

„Cum se simte?” Am şoptit.

Pasul ei a încetinit. „Este greu de explicat şi nu cred că se simte la fel

pentru toată lumea”, a început ea. „Dar pentru mine mi s-a părut... ca şi cum ai fi acasă, chiar şi într-un loc necunoscut.”

Am simţit asta, dar mai era şi jarul care l-a recunoscut pe Nyktos. Ştiam că jarul nu conducea ceea ce simţeam pentru el, dar l-aş fi putut confunda cu o emoţie mai semnificativă.

„Şi se simte ca şi cum ai fi văzut pentru prima dată”, a continuat ea, un zâmbet blând apărând pe buze în timp ce stomacul meu se prăbuşi. „De parcă ai fi auzit. Ştiu că probabil că nu are sens, dar este ca şi cum ai fi... cunoscut într-un mod pe care nu l-ai simţit înainte.”

Doamne, avea sens. M-am simţit auzit şi văzut de Nyktos, dar şi eu nu fusese cunoscut de mulţi, aşa că...

„Cred că este ceva ce tocmai ştii.” Aios mi-a strâns mâna. „Pentru că ai face orice pentru ei. Orice. Şi nu poţi falsifica sau forţa asta.”

Orice.

M-am gândit când mă întrebase de ce mă oferisem voluntar să plătesc preţul lui Kolis. în adâncul sufletului, ştiam de ce am făcut-o.

Eu... L-am iubit cu mult înainte de azi. înainte să aflu despre înţelegerea pe care o avea făcut cu Veses. înainte să recunosc că vreau să fiu Consoarta lui.

Şi acesta a fost motivul pentru care să-mi împărtăşesc corpul cu el a simţit mai mult. Pentru că a fost pentru mine.

„Dă-mi dracu', am şoptit când Rhain cădea în pas lângă noi.

Sprâncenele lui Aios s-au ciupit când a aruncat o privire către Rhain deasupra capului meu. A clipa a trecut. „Esti in regula?”

în timp ce mai multe rânduri de paznici au trecut prin uşile casei de la intrare, am dat din cap, deşi chiar s-ar putea să arunc de data asta. Jarul a început să fredoneze şi să se mişoare, iar gâtul mi s-a micşorat. Am văzut un alt set de uşi, cu aceeaşi opera de artă ca şi sala tronului şi trăsura. S-au deschis pentru a dezvălui o camerăputernic luminată, acum plină de soldaţi blindaţi şi puternic înarmaţi printre paznici.

Dar l- am găsit imediat.

Stătea la celălalt capăt al camerei, lângă o arcadă rotunjită despre care credeam că ar putea duce la etajul principal al sălii. Părul îi era liber, periând umerii largicare întindeau materialul de fier al tunicii fără mâneci.

în timp ce gardienii s-au făcut deoparte, degajând calea către el în timp ce el se întorcea încet, privirea mea s-a fixat pe... a lui Ash.

Cuvintele lui Nektas mi-au revenit brusc. El este aşa cum îi doreşti

a fi.

Şi am ştiut chiar atunci, în timp ce stăteam acolo tremurând, cine este el pentru mine. El nu era Nyktos. Nu fusese niciodată. El era Ash, Iar eu...

Eram îndrăgostită de el.

Totul s-a oprit. Inima mea. Plămânii mei. Paşii mei. Aerul din cameră. întregul tărâm. Tăierea aspră a maxilarului i s-a slăbit, iar acele buze pline şi luxuriante s-au întredeschis. Ochii lui au devenit luminoşi, bălţi argintii în timp ce se uita înapoi, la fel de nemişcat ca mine. Habar nu aveam cât am stat acolo. Pulsul mi-a accelerat, iar pieptul mi s-a umflat în timp ce o sută de gânduri diferite mi-au străbătut mintea. Ar fi putut dura câteva secunde. Minute. Habar nu aveam, dar simţeam că picioarele mele nu mai atingeau podeaua.

Şi apoi... Ash se mişca, târâind spre mineîn paşi fluidi cu graţia unui prădător. Am fost uimit de amintirea că am privit lupii kiyou cutreierând Ulimii întunecaţi. S-a mişcat la fel şi nici măcar nu şi-a luat ochii de la mine.

Eram doar vag conştient că Aios îşi strecura braţul de pe al meu în timp ce... Ash se opri în faţa mea. Atingerea lui a înlocuit-o pe a ei, trimiţând un şoc de conştientizare prin întregul meu sistem. Degetele lui s-au încolţit în jurul meu în timp ce se apleca, coborându-şi gura la urechea mea pentru a şopti: „Respiră, liessa”.

Ceva frumos.

Ceva puternic.

Am inspirat brusc şi profund, aspirand aer. Prinderea lui pe mâna mea s-a strâns când s-a apropiat, oprind tremurul sălbatic din degetele şi braţul meu. Mirosul de citrice şi aer proaspăt m-a umplut.

„Asta e”, a şoptit el, buzele lui atingându-mi coaja urechii şi trimiţând un fior prin mine. Au trecut câteva clipe înainte să nu mai înghit în aer. Stătea atât de aproape că coapsele lui aproape că le-au atins pe ale mele şi... în jurul lui, în jurul nostru, se revărsaseră vârle groase de umbră, blocând camera şi ferindu-ne de cei dinăuntru. Mâna lui s-a deplasat uşorîn a mea şi i-am simţit degetul mare trecând prin interiorul palmei mele. „Mai bine?”

— Da, am optiteurăgu it.

Ash nu s-a îndepărtat. A rămas acolo, măturandu-şi degetul mare înainte şi înapoi pe pielea mea. „Vreau să-ţi spun că arăţi frumos”, a spus el, cu vocea lui la fel de blândă ca umbrele care se mişcă în jurul nostru, caldă pe obrazul meu. „Dar frumosul nu surprinde în mod adecvat ceea ce văd. Nu ştiu dacă există vreun cuvânt care să o facă. Mi-ai luat respiraţia cu a ta.”

Inima mi-a sărit în timp ce el s-a dat înapoi, iar eu mi-am ridicat privirea

umbrele se risipeau în jurul nostru. Am văzut că brocartul de-a lungul gâtului tunicii şl linia înclinată, verticală, care îi tăia pieptul şi se termină la tivul deasupra coapselor, erau mai strălucitoare decât înainte. Mai ascuţit. Cu bijuterii. Pantalonii negri şi cizmele pe care le purta erau impecabile. Nu era înarmat. Purta doar manşeta, dar când mi-am înclinat capul mai în spate, am... am văzut coroana – una care era opusă coroanei pe care o purta Kolis.

Nyktos stătea jos, chiar deasupra sprâncenel lui şl avea culoarea miezului nopţii. Şirul de săbii sculptate din piatră netedă înconjura vârful mijlociu care fusese modelat într-o semilună. Vârful fiecărei săbii şl întreaga lună străluceau de diamante.

Era o coroană înfricoşătoare, dar frumoasă, făcută din piatră de umbră şi lumina stelelor, la fel ca purtătorul ei.

Mâna lui Ash încă o ţinea pe a mea. „Sera?”

„Coroana pare grea”, am spus, pentru că acesta era singurul lucru pe care l-am putut spune, în ciuda tuturor gândurilor care îmi treceau prin cap.

O parte a buzelor I se ridică. „Aşteaptă până îl vezi pe al tău.”

Sprâncenele mele s-au ridicat. „Este şl greu?”

El a chicotit, coborându-ne mâinile unite. „Nu vă faceţi griji. Nu trebuie să-l porţi după seara asta.”

Am dat din cap, înghiţind împotriva uscăciunii din gură şi gât.

„Saion?” Privirea lui s-a îndepărtat de mine, dar s-a întors repede, sărind peste dantelă şl diamante cu mărgele de-a lungul taliei şi şoldurilor mele. „Actualizaţi?”

Zeul a făcut un pas înainte. „Toţi soldaţii sunt staţionaţi de-a lungul culoarului iar la poalele estradei”.

întorcându-ml capul, am văzut că camera era în mare parte goală, cu excepţia lui Aios şl a câţiva paznici. Ea ml-a zâmbit şl am crezut că I-am întors gestul. Am sperat că am făcut-o, dar ml s- a părut puţin ciudat. „Unde...?” Mi-am dres glasul. „Unde este Nektas?”

„Este prin preajmă.” Privirea lui Ash a alunecat peste maxilarul şi buzele mele. „Poate cineva adu-ml un pahar de vin?”

„Pe ea”, a venit un răspuns. O clipă mai târziu, Kars a apărut cu un potir de bronz. I-a întins vinul lui Primai, aruncând doar o scurtă privire în direcţia mea înainte de a da un pas înapoi.

„Aici.” Ash a pus potirul în mâna mea liberă.

„Mulţumesc”, am şoptit, luând cu lăcomie, dar cu grijă, un pahar din vinul dulce şl crocant.

M-a urmărit, rămânând tăcut până am mai băut. „Sunteţi cu toţii

dreapta?”

„Desigur.”

Ash s-a uitat la mine, cu capul înclinat puţin. Coroana nu s-a mişcat nici măcar un centimetru. Am văzut că i se îngustaseră ochii.

Spatele mi s-a înţepenit, dar mi-am forţat vocea să iasă moale în loc să fie ascuţită. „Te rog, nu-mi citi emoţiile.”

Sprâncenele lui Ash se pocniră. „Cred că acesta a fost posibil cel mai frumos mod ai făcut vreodată această cerere.” Ochii lui i-au cercetat pe ai mei. „Ce s-a întâmplat?”

Căldura mi s-a strecurat pe gât. Cum aş putea să răspund când singurul lucru în neregulă cu mine era că eram... foarte probabil îndrăgostit de el. Şi din cauza asta, nu ştiam ce să fac sau să spun.

Ash m-a urmărit îndeaproape. „S-a întâmplat ceva?”

— Nu, am spus eu repede – poate prea repede. Şi poate că aveam nevoie să mă strâng la fel de repede cum răspunsesem. Sau poate aş putea să nu mă mai comport aşa dacă i-aş spune. Nu ceea ce învăţasem despre Veses, pentru că acesta nu era locul potrivit pentru asta, dar aş putea... aş putea fi sincer.

„Sera?” Ash mi-a atins bărbia, înclinându-mi capul pe spate.

Am închis ochii pentru că, deşi îmi era mai puţin frică, tot nu mă simţeam prea curajos. „Doar... vreau să ştii că vreau asta”, i-am spus în şoaptă sugrumată. „Vreau să spun, când ţi-am spus înainte că vreau să fiu Consoarta ta, asta e valabil. Vreau asta, Ash.”

Tăcere.

Deschizând un ochi, apoi pe celălalt, am văzut că Ash se uita la mine cu ochii plini de biciuituri, tulpini luminoase de ether. Părea şocat, năucit.

„M-am gândit să te anunţ.” Faţa mi s-a încălzit când creierul părea să se încremenească, dar o parte din presiune îmi părăsise pieptul. Mai erau o serie de mişcări în stomac, dar m- am simţit puţin mai bine când m-am dat înapoi. Degetele lui au căzut de pe bărbia mea când mâna mea a alunecat de pe ale lui. Am aruncat o privire spre deschidere. Muzica se oprise la un moment dat. „Ar trebui să facem asta?”

Ash clipi, dresindu-si glasul. „Da. Da. Ar trebui, spuse el, părând zdruncinat.

Saion a venit atunci în faţă şi am sperat că nimeni altcineva nu a auzit declaraţia mea destul de incomodă. Aios ne privea cu o expresie perplexă, iar brusc mi-am dorit să fi întrebat pe cine iubeşte. Am început, dar mâna lui Ash a găsit-o din nou pe a mea şi apoi ne îndreptam spre intrare.

— Treizeci i ase, murmură el, oprindu-se la gura Primăriei.

Mi-au ciupit sprâncenele. „Ce?”

„Treizeci şi şase de pistrui”, mi-a spus, privind în faţă. „Le-am numărat din nou. A devenit un obicei. Şi poate că am minţit că nu ştiam câţi erau pe spatele tău. Fac. Doisprezece.”

Pieptul mi s-a umflat, iar jarul... bâzâia . A existat un sentiment de dreptate înainte, dar asta... asta a fost diferit. Un zâmbet mi s-a răspândit pe buze în timp ce mă uitam la el. Corectitudinea s-a simţit ca şi cum ar fi fost cu cerneală pe pielea mea, umplându- mi venele şi cioplindu-mi oasele şi muşchii. Şi s-a simţit bine. Nu confuz. încă înfricoşător, dar bine.

Respirând uşor, mi-am îndreptat atenţia către Sala, găsind un draken cocoţat pe coloane. Erau... zeci de ei, dar nu credeam că l-am văzut pe Nektas printre ei. De vârfurile coloanelor atârnau steaguri cenuşii de fier, purtând simbolul a două semiluni faţă în faţă, sub ceea ce părea a fi forma unui cap de lup. Şiruri de galben moale s-au încrucişat pe întregul coliseum, aruncând o strălucire caldă peste rândurile nesfârşite de mese şi scaunele de sub bannere. Nu mai văzusem niciodată o asemenea lumină până acum şi puteam doar să presupun că energia primordială le-a alimentat.

„înclină-te”, a bubuit vocea lui Rhain de la capătul culoarului, surprinzându-mă. Estrada era atât de departe, încât abia i-am desluşit forma, dar cuvintele lui au purtat, „închinaţi-vă pentru Aşer, Cel care este Binecuvântat.”

Alunecarea papucilor şi cizmelor peste piatră a răsunat, înecând cumva bătăile bruşte ale inimii mele. Ash mi-a strâns mâna şi am simţit asta. l-am simţit. Doar el.

„Găzitorul sufletelor”, a continuat Rhain şi am jurat stelele de deasupra pulsate.

„Şi zeul primordial al oamenilor obişnuiţi şi al sfârşiturilor, conducătorul Ţărilor Umbrelor. Primai al morţii.”

Capitolul 41

Nu mi-am dat seama că am început să mergem până când am devenit conştient de liniştea totală şi greutatea miilor de priviri. Respiraţia pe care am luat-o a fost slabă.

Jarul din pieptul meu a vibrat în timp ce privirea mea a sărit de scuturile ţinute de soldaţii de pe culoar, siropurile de culoare de la rochiile şi tunicile vii şi feţele înceţoşate. Nimeni nu a vorbit în timp ce mergeam înainte, dar ei au privit. Toti. În spatele nostru. înaintea noastra. Le-am simţit privirea asupra şuviţelor părului meu, asupra tăieturii rochiei strălucitoare, din dantelă şi pe faţa mea.

Niciodată atât de mulţi oameni nu m-au privit direct. Privirea mea s-a îndreptat spre estrada de la capătul culoarului aparent fără sfârşit. Partea din spate a gâtului îmi furnică. Pieptul a început să mă doară... „Respiră”,

murmură Ash, mâna lui strângându-se în jurul meu.

Inima mi-a încetinit puţin la sunetul vocii lui şi tot ce am reuşit din acel moment a fost să mă concentrez pe respiraţii lente şi măsurate. Nu mi-am dat seama că am ajuns pe estradă până când Ash s-a oprit, dându-mi suficient timp să ridic tivul rochiei, astfel încât să nu mă împiedic şi să aterizez pe faţa mea. Ştiam că recunosc trăsăturile celor care stăteau lângă estradă, dar pentru viaţa mea, nu mi-am putut da seama cine stătea acolo.

Am prins strâns rochia, diamantele înfipându-mi în palmă în timp ce urcam treptele rotunjite de piatră din umbră, iar tronurile au apărut la vedere.

Erau situate înaintea bannerelor, identice cu cele din Casa lui Haides. Un podium alb stătea în faţa tronurilor.

Şi o coroană s-a aşezat pe ea.

Buzele mi s-au deschis. Coroana era... nu văzusem niciodată aşa ceva. Turnurile sculptate din piatra umbră formau un halou de semiluni strălucitoare.

Lanţuri delicate de piatră neagră atârnau între vârfuri, picurând grupuri de diamante de-a lungul unor etaje de lanţuri, care se legau şi de partea din faţă a fiecărei turle.

Trebuia să port asta? În capul meu?

Ash m-a condus peste estradă, trecând pe lângă podium şi oprindu-ne, aşa că am stat între tronuri, exact acolo unde aripile din piatra umbră se atingeau.

între ele. Ash şi-a înclinat corpul spre al meu şi s-a oprit astfel încât podiumul şi tronurile să fie direct în spatele nostru. „Uită-te la mine", a spus el pe sub răsuflarea şi am făcut exact asta. „Suntem doar noi."

Gâtul uscat, i-am ţinut privirea de parcă ar fi fost un colac de salvare în linişte a coliseumului. Sâmburi de pământ s-au învârtitîncet prin irisii lui, în timp ce îşi netezeşte degetul mare peste vârful mâinii mele. Mişcarea mi-a atras atenţia cu coada ochiului, dar nu mi-am întors privirea. Era Rhain, care ridica coroana de pe podium. Ash şi-a măturat încă o dată degetul mare şi apoi a dat drumul pentru a lua coroana, dar privirea lui nu a părăsit-o niciodată pe a mea în timp ce...

Ash s-a lăsat într-un genunchi, făcându – mi o plecăciune.

O val de murmure şocate a trecut prin mulţimea situată la nivelurile etajelor Primăriei, în timp ce mă uitam la el, confuză. Nu spusese că ar fi trebuit să aibă loc vreun fel de îngenunchere. Pe baza răspunsului celor care urmăreau, nu am avut impresia că acest lucru este normal. Nici nu am înţeles de ce el, un Primai, era cel care se înclina.

„Acum, acesta este un bărbat care îşi cunoaşte locul." O voce lină pe care am recunoscut-o a spart tăcerea uluită. Privirea mea s-a îndreptat spre sursa din apropierea estradei şi a aterizat pe Primai cu părul nisipos, în timp ce chicotei şi chicoteli blând călătoreau prin coliseum.

Nu am fost deloc surprins să-l văd pe Attes, îmbrăcat în negru. Pe capul lui se sprijinea o cârmă din piatră neagră-roşiatică. Nu mă aşteptam ca Kyn să apară după ce se întâmplase în Dalos, dar era şi el acolo, îngenuncheat lângă Attes.

Zeul primordial al acordului şi războiului făcu cu ochiul când o gropiţă apăru pe obrazul drept.

Mi-am întors rapid privirea către Ash.

Pe buze îi apăru un rânjet pe jumătate. „Va trebui să te apleci puţin pentru asta să funcţioneze, îi instrui el încet. „Ţine-ţi gâtul şi capul drept."

Clipind rapid, m-am aplecatîn talie. Ash mi-a ţinut din nou privirea în timp ce a ridicat coroana de luni şi mi-a pus-o deasupra capului. Lanţurile de diamante m-au sărutat pe frunte şi pe sprânceană în timp ce el îşi trecea degetele de-a lungul fundului aureolei, mutând coroana puţin înapoi, astfel încât dinţii minusculi de pe fund să se prindă de părul meu. Nu am simţit greutatea, doar pentru că eram sigură că întregul meu corp a amorţit.

Apoi Ash m-a luat de mână şi m-am îndreptatîn timp ce el se ridică, privirea lui pâlpâind peste faţa mea şi unde lanţurile de diamant se sprijineau de fruntea mea. „Exquisit", a murmurat el înainte de a se întoarce, astfel încât fiecare dintre noi să stea în faţa unui tron şi să înfrunte mulţimea.

Mulţimea s-a liniştit.

„Ridică-te," vocea lui Ash era mai profundă, mai tare. Un tunet puternic. „Ridică-te pentru Cel care este născut din Sânge şi Cenuşă, din Lumină şi din Foc şi din Luna cea mai strălucitoare", a spus el, iar ochii mei s-au oprit asupra lui în timp ce mi-a tăiat respiraţia .

Titlul meu.

Uitasem de asta în mijlocul tuturor.

Ceea ce a spus a sunat aproape parţial profeţie. Magic. Şi complet frumos.

Pete de esenţă i se învârteau prin ochi când îşi ridică bărbia. „Cre tere pentru Consoarta Ţărilor Umbrelor."

Peste tot în coliseum s-au ridicat Primii şi zei, muritori şi zei Ash ne-a ridicat mâinile unite între noi, aplauzele ridicându-se până acolo unde drakenii erau cocoţaţi pe stâlpi...

Am gâfâit la seria bruscă, intensă de furnicături care izbucneau de-a lungul palmei lipite de cea a lui Ash. Privirea mea s-a îndreptat către mâinile noastre unite, în timp ce lumina alb-argintie se învârtea în jurul palmelor noastre şiînjos pe braţe,în timp ce jarul din pieptul meu freamăta aprig ca răspuns. Strălucirea etherului se reflectă pe chipul lui Ash în timp ce ochii i se măriră uşor. Mulţimea a tăcut.

„E ti tu?" Am şoptit.

— Nu, răzgâi el, trăsăturile ascuţindu-se, pielea subţiandu-se până când sub piele i se vedea o urmă de umbră. Neîncrederea i-a umplut ochii când privirea lui a întâlnit-o pe a mea. — Imprimen, spuse el, dresindu- i glasul. „Suu opor va id Arae. Idi habe datu ida benada."

„C-ce?" Am recunoscut doar un cuvânt rostit în limba primară.

Ash înghiţi în sec. „Amprentă", a tradus el, privindu-mă la mine... uimită în timp ce murmurele şocate erodau tăcerea. — Trebuie să fie Arae. Ei şi-au dat binecuvântarea."

Arae? Olanda? M-am uitat încet peste public, observând doar fălci slăbite şi Primals cu ochii mari. Privirea mea s-a conectat cu un Primai cu pielea fumurie, maro-roşcată şi părul creţ, de culoarea ruginii, sub o coroană uimitoare de cuarţ albastru pal, formată din multe ramuri şi frunze.

Mulţimea a izbucnit în urale – picioarele şi scuturile trântind în podea ca toţi Primals, dar acesta stătea în tăcere cu gura deschisă. Această Primai mi-a oferit un mic zâmbet şi şi- a apăsat o mână liberă de bijuterii în centrul pieptului înainte de a da din cap.

Am tras un aer uşorîn timp ce Ash a făcut un pas înapoi, ghidându-mă spre tron. Inima bătând, mâinile noastre au rămas unite în timp ce stăteam — dintr-o dată

huruitul răsună prin Ţările Umbrelor. O explozie de foc intens, argintiu, a luminat cerul dincolo de stâlpi, în timp ce drakenul care căptuşea coloanele îşi ridica capetele, scoţând un strigăt zguduitor, ascuţit. Cu ochii mari, i-am privit luând zborul, înconjurând coliseumul în timp ce o umbră mai mare şi mai groasă cădea peste mulţime, stingând lumina stelelor. O rafală de vânt a agitat şirurile de lumini şi mi-a ridicat firele de păr în timp ce ridicam privirea.

Aripi masive, negre şi gri, s-au întins în timp ce Nektas a coborât de sus, aterând în faţa tronurilor. Trecându-şi aripile înapoi peste capetele noastre, ghearele lui din faţă s-au trântit de marginea estradei. Volanurile groase din jurul capului lui vibrau când un sunet ca un tunet se rostogoli din el. Cei de lângă estradă au făcut câţiva paşi înapoi, schimbând priviri precaute în timp ce fumul curgea din nările evazate ale lui Nektas, iar eu m-am uitat la Ash...

Soţul meu.

Buzele lui Ash s-au curbat într-o umbră de zâmbet în timp ce îmi strânse mâna şi apoi l-a eliberat. Mi-am tras mâna înapoi şi am privit încet la ea.

O serie de vârtejuri aurii luminoase mi-au trecut pe deasupra mâinii şi între degetul mare şi arătător, învârtindu-mă în mai multe vârtejuri de-a lungul liniilor palmei mele. M-am uitat la mâna lui Ash.

El a purtat aceeaşi semnă ca şi mine.

„Este o amprentă”, explică Ash încet, cu mâna stângă – cea proaspăt cu cerneală – închisă şi sprijinită pe masa care fusese aşezată înaintea tronurilor. „Apare atunci când o uniune este favorizată”.

„De soarte?” Am urmărit vârtejurile aurii pe interiorul palmei mele.

Spre deosebire de farmecul care fusese pus asupra mea, această amprentă nu s-a estompat în pielea mea.

— Presupun că ar putea face aşa ceva, spuse el cu voce joasă, aplecându-se ca să-l aud. îmi imaginez celor care sărbătoresc jos, părea că şopteşte nimic dulce.

„Deci, nu au făcut-o?” M-am uitat la semnele aurii.
„Eu nu cred acest lucru.”
„Ai mintit?”

Mi-a trecut o buclă pe spate peste umăr. „Doar puţin. A trebuit să dau

un fel de explicaţie pentru ceea ce a fost destul de imposibil. Nimeni nu a fost binecuvântat cu unirea lorîn multe secole.”

Mi-am arcuit o sprânceană. „Atunci cum s-a întâmplat asta?”

Degetele lui au zăbovit în jurul buclei în timp ce spunea: „Tatăl meu era cunoscut că făcea asta atunci când era în favoarea unei uniuni şi dorea ca toţi ceilalţi să fie cunoscute. El şi-ar da binecuvântarea .”

Mi-am amintit apoi că Ash a menţionat asta, dar dacă asta ar fi făcut tatăl lui, era ceva ce ar putea face adevăratul Primai al Vieţii, adică... Buzele mi s-au întredeschis. „A fost jarul.”

Ash se lăsă pe spate cu un zâmbet, întorcându-şi privirea către mulţime.

— Şi vor crede că a fost Arae?

„Soartele sunt capabile de orice”, a răspuns el. „Deci, este mai mult decât este posibil ca ei să facă ceva de genul.”

Şi totuşi, Ash era destul de încrezător că nu fuseseră ei.

Privind în jos la mâna mea, mi-am tras degetul de-a lungul unui vârtej strălucitor. Să fi fost jarul? Sau am fost eu? Oricum, mi s-a părut puţin... indulgent să favorizezi propria uniune.

„Nu se va şterge”, comentă Ash pe sub răsuflarea lui.

Degetul meu a încetat să se mişte când m-am uitat la el. îl privea pe Primai cu coroana de coarne de rubin. Hanan. Stătea alături de Kyn. Ambele păreau de parcă erau la o reîncărcare de a fi foarte intoxicate. Era probabil ca şi eu să ajung aşa dacă aş continua să beau în loc să mănânc. în apărarea mea, a fost destul de dificil să-mi îndesez faţa la o masă care fusese pregătită pe estradă, la vedere la miile de oameni prezenţi.

între timp, Aios stătea cu câţiva oaspeţi mascaţi în spatele estradei, eu ar fi preferat asta.

„Nu încerc să-l şterg”, am spus, uitându-mă încă o dată pe Kyn. Ce îi spusese Attes despre tânărul draken, Thad? Aflasem în acea dimineaţă că fusese adus în Shadowlands şi că în prezent se afla în munţi.

„Nu mă pot opri să-l ating.”

„Sper că te vei obişnui cu asta”, mi-a spus el. „Singurul mod în care se estompează este după moarte şi nu plănuiesc să se întâmple asta.”

Am clipit când am închis mâna. „Dacă am decide să nu mai continuăm această unire?”

„Sincer?” S-a uitat la mine, cu sprâncenele ciupit. Un moment a trecut. „Nu sunt sigur. Nimeni dintre cei care a purtat amprenta nu a ales să se despartă.”

M-am întrebat dacă se gândea la înţelegerea pe care am încheiat-o cu el – oferta pentru libertatea mea. Dar asta a fost înainte să-mi dau seama că sunt... îndrăgostit de el. Acum, nu eram sigur ce să cred despre înţelegerea pe care am încheiat-o. Să fi terminat cu el nu a simţit libertate. Se simţea ca un alt fel de închisoare.

Am clătinat din cap, spunându-mi că mai târziu va fi timp să mă opresc asupra tuturor acestor lucruri. „Sunt în viaţă alţii cu amprenta?"

Ash clătină din cap. „Cei pe care tatăl meu i-a binecuvântat nu mai trăiesc."

Un fior mi-a târât pe şira spinării. Nu trebuia să întreb. Ştiam. Kolis.

Uciderea celor pe care fratele său îi favoriza din orice motiv suna ca tipul special de cruzime copilărească a lui Kolis de dragul cruzimii.

Dar asta nu a făcut ca amprenta să pară un pic de prevestire? Mi-am strecurat mâna cu cerneală sub masă, în poală, în timp ce mă uitam peste petreceri. Ash arătase deja pe Primals pe care nu i-am recunoscut.

Maia. Zeiţa primordială a iubirii, frumuseţii şi fertilităţii a fost exact aşa cum fusese întotdeauna înfăţişată. Figură şi absolut uimitoare, părul ei blond cald i-a căzut în cascadă pe spate în bucle groase şi pielea maro gălbuie încadrată. Coroana ei de perle era una din trandafiri şi scoici festonate. Era fascinant de privit. Fiecare mişcare pe care o făcea, fiecare zâmbet şi sclipire a privirii ei, purtau un aer de moliciune şi o notă de condiment. Nu o puteam vedea acum, deoarece era aproape constant înconjurată.

îl recunoscusem pe Phanos, dar ar fi greu să-l ratezîn mulţime.

Era mai înalt decât toţi ceilalţi Primals, posibil chiar şi Ash, şi purta o coroană în formă de trident. Stătea la cel puţin o jumătate de picior deasupra tuturor celorlalţi, cu capul lui chel o umbrelă arsă sub strălucirea luminilor. M-am încordat când l-am văzut vorbind pentru scurt timp cu Saion şi Rhahar, dar nimeni altcineva nu părea atât de îngrijorat şi, în cele din urmă, plecase cu Primai al înţelepciunii, loialităţii şi datoriei.

Embris mi-a amintit de un şoim – un bărbat liniştit şi vigilent, în ciuda părului şaten şi ondulat, care conferea trăsăturilor sale o calitate băieţească. Coroana lui de bronz... m-a tulburat, fiind modelată în ramuri de măslin şi ceea ce păreau a fi şerpi. Embris plecase. Sau cel puţin am crezut că a făcut-o, pentru că nu l-am mai văzut pe el sau pe Phanos de ceva vreme. Ash nu părea surprins de plecarea lor rapidă, deoarece, potrivit lui, făcuseră ceea ce se aştepta de la ei arătând şi nu aveau niciun motiv să zăbovească.

Inima mi-a sărit în timp ce atenţia mi s-a îndreptat către Primai care îmi zâmbise. Nu-l mai văzusem pe izbitorul Primai în mulţime până atunci. „Cine este?"

Ash mi-a urmat privirea. „Keella."

Primai of Rebirth, care îl ajutase pe Eythos. Am privit-o în timp ce stătea liniştită în timp ce mai mulţi participanţi vorbeau cu ea, cu un zâmbet de bun venit – dacă este rezervat – pe faţă. Dintre toţi Primals de aici, ea era cea cu care voiam să vorbesc.

Dar ea nu se apropiase de estradă. Niciunul dintre Primals sau nimeni altul decât cei care au lucrat îndeaproape cu Ash nu a avut. M-am gândit că asta avea ceva de-a face cu Nektas, care a rămas în forma lui draken şi a ocupat aproape tot spaţiul de pe estradă, în timp ce îi privea pe cei de dedesubt, ca şi cum nu ar fi mai presus să muşte un braţ sau două.

„Crezi că ea ştie?" am murmurat. Ash s-a aplecat mai aproape de mine.

— Despre mine, despre ce a făcut tatăl tău cu sufletul?

Ash nu răspunse o clipă lungă. „Ştiaţi asta când eraţi prunc moare, sufletul lor renaşte?"

Am întors capul spre el. „Nu."

Dădu din cap, privirea lui îndreptându-se spre Keella. „Sunt singurele suflete care nu trec în Shadowlands. Keella îi prinde şi îi trimite înapoi."

Privirea mea s-a întors spre ea. „Deci, sunt reîncarnaţi?"

„Nu." El clătină din cap în timp ce degetele lui băteau pe suprafaţa mesei. „Nu în sensul modului în care este înţeleasă reîncarnarea. Vezi tu, un bebeluş care moare la prima respiraţie nu a trăit cu adevărat. Nu au trecut sau prezent de retrăit. Keella le dă o renaştere. O şansă de a trăi cu adevărat."

„Oh", am şoptit, gâtul mi seîngroşa la corectitudinea actului.

„Ea poate vedea sufletul tuturor celor pe care îi captează. Tatăl meu a spus odată că îi vede ca pe copiii ei şi apoi îi urmăreşte adesea pe tot parcursul vieţii."

„Ca un..." Aerul mi-a ţâşnit din plămâni. „Şi-a capturat sufletul."

El a dat din cap. „Nu ştiu dacă mai putea să urmărească acel suflet, deoarece nu a fost o renaştere, dar este posibil", mi-a spus el şi m-am gândit la zâmbetul ei. „Kolis a crezut că este, dar nu i-a spus niciodată cine a purtat sufletul Sotoriei. Dacă ar fi făcut-o, Kolis nu l-ar fi căutat în continuare."

Mă durea pieptul. Holland spusese că Keella plătise scump pentru intervenţia în sufletul Sotoriei. Mi-am oprit imaginaţia să completeze toate modurile teribile prin care Kolis şi-ar fi putut asigura că Keella este pedepsită.

„De ce nu ar fi avut?"

„Keella nu este cu mult mai tânără decât Kolis, dar este una dintre puţinele Primişti care încă mai cred în bine şi în rău şi într-un echilibru care nu ar trebui să fie

ajustat pentru a se potrivi cu dorinţele sau naraţiunile cuiva." A apărut un zâmbet cald, slab, dar real, iar inima mi-a sărit din cu totul alt motiv. „Ea încearcă să fie bună."

„Se pare că e bună."

Ash a ridicat un umărîn timp ce am mai luat o înghiţitură, recunoscând-o pe zeiţa cu părul de miere înveşmântat în alb, care se apropia de scaunul gol de lângă Keella. Era Penellaphe. Privirea ei se ridică spre estradă în timp ce stătea. Penellaphe a zâmbit în timp ce îşi apleca capul în faţa Keellei, vorbind. Mi-am întors privirea de la ea, căutând o faţă familiară, fără vârstă, pe care ştiam că nu o voi găsi, dar tot eram dezamăgită când nu am găsit-o.

Apariţia lui Penellaphe m-a făcut să mă gândesc la altceva.

„Titlul."

M-am oprit în timp ce Paxtonîmi umplea din nou potirul. „Mulţumesc", i-am spus.

Băiatul a zâmbit şi a dat din cap, apoi a plecat grăbit, având grijă să-l evite pe Nektas.

„Ce zici de titlu?" spuse Ash, uitându-se fix la mulţime la fel Nektas. Vinul lui a rămas neatins.

„îmi place", am împărtăşit, simţindu-mă puţin prostească în timp ce obrajii mi s-au încălzit.

„Tu faci?" întrebă Ash, întorcându-se spre mine. Am dat din cap. „Mă bucur."

Sperând că faţa mea nu arăta atât de fierbinte pe cât se simţea, m-am concentrat asupra mulţimii. I-am găsit încă o dată pe Keella şi Penellaphe, cu capetele înclinate, în timp ce continuau să vorbească. „Acolo era puţin din profeţia lui Penellaphe."

„Nu este suficient ca să treacă vreo alarmă", a asigurat el. „A fost singurul lucru care îmi venea în minte. Parul tau. Lumina lunii." Centrul obrajilor lui erau cei care se înroşau acum. Şi-a dres glasul. „Şi arăţi ca cea mai strălucitoare lună în seara asta."

Căldura zgomotătoare a fericirii din pieptul meu rivaliza cu cea a jarului, iar sentimentul era pe cât de însufleţitor, pe atât de terifiant. — Şi partea de sânge şi cenuşă?

„Este ceva ce le place drakenilor să spună", a răspuns el. „Are semnificaţii diferite. Puterea sângelui şi vitejia cenuşii este una dintre ele. Unii cred că simbolizează echilibrul şi reprezintă viaţa şi moartea." Lumina stelelor îi sclipi pe coroană când îşi înclină capul pe spate. „Totul părea potrivit pentru tine."

„Este... este un titlu frumos", am spus.

Zâmbetul pe care mi l-a oferit a fost cald şi real şi şi-a înfăşurat drumul în jurul inimii mele şi m-a făcut şi mai disperat să-l văd pe Veses ardând.

Privirea mea a cutreierat feţele celor de dedesubt şi dincolo de noi, în timp ce am îndepărtat gândurile despre ea. Erau mai multe feţe mascate decât cele goale.
Am văzut multe zâmbete, dar nu de la majoritatea Primals. Mi-am imaginat că dacă aş putea simţi emoţii la fel ca Ash, probabil că m-aş îneca în agitaţie.

I-am văzut pe Saion şi Rhahar făcându-se deoparte pentru a-i permite lui Attes să urce scările de pe estradă. Nu credeam că aş fi putut fi mai recunoscător să văd Primai. „Cred că suntem pe cale să avem companie."

„Aşa pare." Degetele lui Ash se opriră.

Attes dădu din cap către Nektasîn timp ce trecea pe lângă draken şi apoi se opri în faţa mesei, înclinându-se adânc. Coroana acoperea jumătate din cicatricea care i-a tăiat nasul şi obrazul stâng, dar combinaţia celor doi l-a făcut să pară cu atât mai periculos, deşi nu purta nicio armă – niciunul dintre Primals nu avea.
El a crescut. „M-am gândit că voi fi primul care îmi va felicita şi urările de bine, deoarece îmi voi lua concediul în curând."

„Apreciat", remarcă Ash cu răceală.

Salutul mai puţin prietenos nu a trecut neobservat. O gropiţă a apărut în obrazul drept al lui Attes, când şi-a întors ochii luminoşi spre mine. „Coroana ţi se potriveşte, Consort."

Am zâmbit. „Mulţumesc."

„La fel şi amprenta", a adăugat el. „A fost o... dezvoltare neaşteptată."

Mi-am păstrat expresia aceeaşi, chiar dacă trepidarea mă cuprinse.

„Simt că acum trebuie să-mi fac timp pentru a vizita lacurile din tărâmul muritorilor", a spus el. „Poate că Arae mă va binecuvânta cu o frumuseţe ca tine şi cu o amprentă."

„Acum este un moment mai bun decât oricând pentru a face asta." Degetele lui Ash au alunecat peste masă, strângându-se spre interior pe palma lui în timp ce mă luptam cu zâmbetul meu şi pierdeam.

Acea divot se adânci pe măsură ce buzele lui Attes se ridicau mai mult.

— Presupun că nu au mai avut loc... evenimente în Curtea ta de la ultimul când am vorbit", a spus Ash.

„Nimic în afară de câţiva dakkai care adulmecă prin jur. Au plecat fără să provoace mari probleme", a confirmat Attes, trimiţând un fulger de uşurare prin mine. Dar şi prudenţă. Kolis trebuie să fi simţit cum folosesc jarul. De ce nu venise mai tare la Attes? Primai şi-a înclinat capul în direcţia lui Ash. „Trebuie să facem ceva timp să vorbim", i-a amintit Attes. „Noi trei."

O emoţie cu care nu eram prea familiarizat a trecut prin mine, lăsându-mă puţin confuz în timp ce Ash a spus: „Asta poate fi aranjat".

„Abia aştept.” Attes se înclină adânc. „Fie ca uniunea voastră să fie o binecuvântare pentru Shadowlands şi nu numai.”

„Mulţumesc”, am murmurat, întinzându-mă după paharul meu de vin în timp ce mă uitam Attes merge spre Nektas. S-a oprit să vorbească cu draken.

„îmi aminteşte de o băutură rece cu gheaţă.” Ash se lăsă pe spate, aruncându-mi o privire. „Surpriza ta.”

Mi-am arcuit o sprânceană. „Proiectam?”

— Ai fost, a confirmat el. „Nu a fost singurul lucru pe care l-ai simţit acum.”

„Ei bine, sper că poţi să aduci puţină lumină în acest sens.” Am sorbit din vin. „Pentru că nu am idee ce simţeam.”

„Satisfac ie.”

Mi-a tăiat capul spre el.

„îţi pasă să împărtăşeşti ce a spus idiotul ăla ca să te facă să simţi asta?” a întrebat el, cu o sclipire tachinatoareîn ochii lui cenuşii. „Pentru că asta este ceva ce am simţit de la tine doar de câteva ori. Unul dintre ei nu este tocmai potrivit pentru o conversaţie publică.” am pufnit. „Pot să vă asigur că nu este singura dată când am fost mulţumit.”

„Ştiu. Ai proiectat o cantitate indecentă de satisfacţie atunci când ai m-a înjunghiat în Stonehill.”

Un râs scurt a izbucnit din partea mea.

„Aşa cum faci ori de câte ori îmi ţii o armă sau reuşeşti să-mi începi pielea sau părul”, a continuat el. „Aş putea continua.”

„Nu este necesar”, am spus, amuzamentul meu dispărând în timp ce încercam să-mi dau seama de ce simţisem satisfacţie. Răspunsul a fost prea uşor de descoperit.
A recunoaşte că era cu totul altceva. „Eu... Presupun că nu sunt obişnuit să fiu inclusîn discuţii importante, chiar şi în cele care mă implică, aşa că am fost surprins să fiu inclus.”

— Şi apoi mulţumit să ştii că eşti?

Am ridicat din umeri, simţind că mi se strecură un pic de căldură în gât. „Ştiu că sună prostesc.”

„Nu este.”

Privind la el, am văzut că mă privea cu atenţie. M-am reorientat asupra mulţimii de dedesubt, respirând adânc. „Nu am fost niciodată inclusîn niciun tip de conversaţie, fie că a fost vorba despre vreme sau despre ceva important, cum ar fi tensiunile tot mai mari dintre Lasania şi alte regate.
Presupun că asta nu-i deranjează pe mulţi, dar pentru mine, m-a făcut să simt că orice am crezut sau am avut de spus nu contează. Eu... nu am numărat.
Ştii, de parcă n-aş fi o persoană, ci un...”

„O fantoma?"

Am dat din cap, mijind ochii. „De parcă aş fi fost acolo, dar nimeni nu m-a văzut, a interacţionat cu mine. Este singurul mod în care îl pot descrie. Şi să fiu inclus mă face să mă simt văzut. Admis." Intrebându-mă cum am permis conversaţiei să rătăcească până în acest punct, mi-am dres glasul. „Oricum, ştii despre ce ar putea Attes să vrea să ne vorbească? Simt că posibilităţile sunt nesfârşite în acest moment."

Când Ash nu a răspuns, m-am uitat la el. Incă mă urmărea, al lui privirea intensă, dar privirea i se înmuiase. „Ce?" Am şoptit.

„Urăsc că ai petrecut atât de mult timp făcând să te simţi aşa. Şi detest faptul că probabil că am adăugat la acest sentiment. Pentru asta, nu cred că mi-aş putea cere scuze suficient. Eşti văzută şi auzită, Liesa."

Jarul s-a clătinat şi a vibrat împreună cu inima mea în timp ce comentariile lui m-a lovit tăcut. Liesa.

„Şi tu conteşti. Mereu." Ash s-a aplecat, lipindu-şi buzele de tâmpla mea. Sărutul cast, dulce era la fel de şocant ca şi cuvintele lui. M-am topit ca untul lăsat la soare. Se retrase, privind în faţă. „Keella se apropie."

Am clipit, m-am legănat din ceea ce sincer începuse să pară o leşin. I-am urmărit privirea spre locul în care Keella se oprise pentru a-l saluta pe Nektas. Drakenul îi dădu braţul ca răspuns la orice spusese Primai, iar ea îşi puse mâna pe obrazul lui, mângâind carnea solzoasă.

Nu-mi aminteam că cineva i-a făcut asta lui Nektas.

Cu ochii mari, mi-am aşezat paharul înainte să-l scap. Uimirea s-a luptat cu o zguduire nervoasă de energie în timp ce Primai of Rebirth se apropia de noi, rochia ei fluidă având acelaşi albastru pal al coroanei ei de cuarţ.

„Nyktos", a spus Keella, vocea ei amintindu-mi de vânturile din Stonehill. Ochii argintii se îndreptară spre ai mei. A zăbovit. „Consort."

„Bună", am grăunţ, reuşind să mă împiedic de un singur cuvânt.

Ash a salutat-o cu mult mai multă graţie şi încredere. „Este o plăcere şi onoare să te văd, Keella. Sper că subte i bine."

Işi înclină capul într-un mod regal, care nu avea nicio legătură cu coroana pe care o purta. „Eu sunt." Un zâmbet slab apăru în timp ce ea aruncă privirea spre mâna lui – mâna lui stângă. „Au trecut mult prea mulţi ani de când nu am văzut o benada. Un imprimen. Este cu adevărat o binecuvântare. Una frumoasă. Se poate?"

Mi-a luat un moment să-mi dau seama că ea îmi vorbea. Mi-am ridicat mâna dreaptă. Ash nu clipi când Keella mi-a luat mâna între a ei. O încărcătură de energie mi-a zvârlit pe braţ, dar ea nu a reacţionat când a tras un cald

degetul peste vârtejele aurii de pe centrul palmei mele.

Buclele Russet săriră când ea clătină uşor din cap. „Sincer, nu credeam că voi mai vedea aşa ceva."

„Nici eu," a spus Ash lin, chiar dacă inima mea se împiedica de la sine. Dacă ar exista vreo doi Primişti în tot acest coliseum care ar putea să nu creadă că sunt Arae, ar fi Embris — care plecase — şi Keella.

„Mă bucur că am făcut-o." Ochii ei, un vârtej de argint, s-au ridicat spre ai mei.

Mi s-a strâns gâtul pe măsură ce se ridicau atâtea întrebări – lucruri pe care nu le puteam întreba la încoronare şi riscam să fiu auzită. Dar a fost nevoie de un efort mare pentru a nu întreba dacă ea ştia că sunt eu — cel în care Eythos, cu ajutorul ei, pusese sufletul Sotoriei. O putea vedea pe Sotoria chiar şi acum? înăuntrul meu? Putea să spună dacă există un suflet sau două?

„Cu adevărat." Keella mi-a bătut mâna înainte de a o elibera. Zâmbetul ei se oglindi cea mai devreme pe care mi-o dăduse...

Şi eu... încep să cred că ea ştia . „La fel ca şi mine."

Atenţia Primai s-a îndreptat către Ash. „Titlul pe care l-ai acordat consoartei tale este, de asemenea, frumos. Poate chiar... o altă binecuvântare. Pot să întreb ce a inspirat o astfel de formulă?"

întrebarea a fost pusă politicos, dar avea un avantaj – nu de furie, ci ceva diferit.

„Probabil vei fi dezamăgit să afli că pur şi simplu m-a inspirat părul consoartei mele."

Aproape că mi-am înecat răsuflarea la răspunsul lui sincer.

„Deloc. Mai degrabă... încântat să înveţe asta. Speranţă", a spus ea, iar privirea mea s-a îndreptat spre ea. „Nu vreau să-ţi iau mai mult timp. Unirea voastră să fie o binecuvântare." Privirea ei s-a întâlnit din nou pe a mea şi apoi s-a întors.

Tremurat de şoc, am spus: „Mulţumesc".

Primai of Rebirth ne-a înfruntat încă o dată şi acel zâmbet a revenit. Un zâmbet vechi, ştiind. Inteligent. Jarul din pieptul meu zumzea. îşi înclină capul şi apoi se uită la Ash. „Tatăl tău ar fi atât de mândru de tine."

Capitolul 42

Nu a fost timp să vorbesc în privat cu Ash sau să ne alocă mai mult de câteva momente pentru a folosi teritoriu în timp ce sărbătorile coborau pe estradă.

Coroanele elaborate ale Primiştilor, saluturile lor rezervate şi ironice s-au înceţoşat în feţe mascate şi zâmbete mai libere şi mai calde în timp ce inundau culoarul căptuşit cu scuturi până unde ne aşezam Ash şi cu mine.

Strigătele răsunau deasupra muzicii la fiecare două minute, zguduindu-mă un binevoitor l-a înlocuit pe altul.

„Ar trebui să fiu îngrijorat?" l-am întrebat pe Ector, care venise să stea lângă mine.

„Nu." Ector mi-a zâmbit. „Sunt urale pentru noua lor consoartă."

Puţin surprins de declaraţie, i-am aruncat o privire lui Ash. A zâmbit la ceea ce a spus un bărbat mascat, dar la un moment dat, în timpul salutărilor, îşi coborâse mâna acolo unde a fost a mea pe coapsa mea. Nimeni, cu excepţia posibilului Ector şi Rhahar, care stăteau lângă Ash, nu putea vedea unde era mâna lui, dar a fost un şoc pentru mine, totuşi.

Atingerea nu a fost pentru a fi afişată, iar greutatea mâinii lui pe a mea era împotrivită, reconfortant ca mine... aşa cum am fost văzut de mulţi.

Numai Kyn şi Hanan nu s-au apropiat şi i-am pierdut din vedere în mulţimea de oameni care au continuat înainte într-un val. Obosisem, gâtul începuse să mă doară din cauza greutăţii coroanei, dar strigătele – uralele – înlăturaseră epuizarea. A fost... drăguţ să fiu primit, şi nu m-am putut abţine să nu mă întreb dacă mama mea fusese vreodată primită de oamenii ei. Sau tatăl meu înainte să moară. Nu mi-am putut aminti. Regele Ernald şi mama mea se îndepărtaseră atât de mult de oamenii de care trebuia să aibă grijă, dar Ezra era diferit. Ea nu domnea dintr-un turn din spatele unui zid.

Farfuriile cu mâncare fuseseră înlocuite cu căni care erau pline, muzica mai frenetică, mai grea şi nu credeam că vreunul dintre Primals rămânea în Shadowlands până când Ash s-a aplecat, anunţându-mă că era timpul pentru noi. să ne luăm concediu. Pe cerul împrăştiat de stele se răsunau urale asurzitoare

ne-am întors drumul spre casa de la intrare.

Trăsura în care ajunsesem ne aştepta în afara coliseumului, înconjuraţi de paznici şi soldaţi în gri. Saion stătea la uşile deschise, înclinându-se la apropierea noastră. — Alteţelor Voastre, spuse el.

Ash oftă. „Chiar o să începi cu asta?”

— Nu este în folosul tău, remarcă Saion, făcându-mi cu ochiul.

— Desigur, murmură Ash, un rânjet slab apărând în timp ce urca în el trăsura, apoi sa întors, întinzând o mână spre mine. „Consort.”

Sentimentul de fluturat sălbatic a revenit când i-am luat mâna, salutând zapada de energie care curgea din palma lui către a mea. M-a ajutat să intru în trăsură în timp ce câţiva dintre draken au luat zborul de pe stâlpi, ridicându-se spre cer deasupra noastră. M- am mutat pe banca vizavi de Ash când Rhain a apărut în uşa deschisă a trăsurii, ţinând în mână două cutii mari de piatră umbră. Le-a aşezat pe podeaua interiorului.

— Coroane, explică Ash, ridicându-se mâna ca să-l scoată pe a lui.

Puţin uşurat că puteam scoate coroana grea – deşi frumoasă –, am lucrat-o cu grijă de pe păr când Rhain a deschis prima cutie. Gâtul mi-a mulţumit imediat.

Ash îngenunche între bănci, aşezându-şi coroana în interiorul de catifea de fildeş. în timp ce Rhain a închis o cutie şi a deschis-o pe cealaltă, Ash mi-a luat coroana, degetele lui strângându-mă pe ale mele şi trimiţând un fior de conştientizare prin mine.

— Vor rămâne cu voi doi, a explicat Rhain, aruncându-mi o privire rapidă în timp ce aluneca cutiile grele pe piciorul băncii pe care mă aşezam. „Şi apoi vor fi mutaţi într-o cameră mică lângă sala tronului, unde sunt depozitate şi pot fi recuperate oricând doriţi.”

„Mulţumesc”, am spus, iar el a dat din cap cu încă o privire tremurătoare, eu spera că nu se gândea la ceea ce îmi spusese înainte de încoronare.

Era ceva la care nu îmi puteam permite să mă gândesc ca privirea mea şi-a găsit drumul spre locul unde Ash stătea pe scaunul vizavi de mine.

„Vom fi pe drum în câteva clipe”, a anunţat Rhain înainte de a închide uşile şi de a ne lăsa singuri în lumina blândă şi slabă a unei aplice, fie alimentată cu combustibil... fie Ash.

— Unii dintre soldaţii mei vor merge înainte, explică Ash, cu cotul sprijinit pe marginea peretelui trăsurii. „Pentru a ne asigura că drumul este liber pentru noi.”

„Este necesar?”

— Nu chiar, a recunoscut el cu un rânjet umbrit. „Dar ei iau siguranţa Consortului lor serios.”

Mi-am arcuit o sprânceană. „Dar nu Primul lor?”

„Cred că sunt mai îngrijoraţi pentru tine decât pentru mine.”

„Sună puţin... sexist.”

„Eventual.” Zâmbetul lui se adânci, dezvăluind un indiciu de colţi în strălucirea aplicei. „Dar nu toţi paznicii şi nici soldaţii sunt conştienţi de capacitatea ta de a te descurca. Cu toate acestea, chiar dacă ar fi, ar dori totuşi să se asigure că drumul pe care călătoriţi este unul sigur. Aceasta este datoria lor.”

„Unul pe care l-au ales?”

Degetele i-au alunecat pe bărbie în timp ce mă privea. „Toţi cei care servesc ca gardieni sau soldaţi o fac din alegere, pe deplin pregătiţi să-şi asume toate responsabilităţile unei astfel de poziţii. Nu e aşa în Lasania?”

„Unii spun că există posibilitatea de a alege dacă cineva se alătură armatelor. Dar este într-adevăr o alegere pentru cei care nu au putut să înveţe abilităţi în timp ce creşteau sau nu îşi permit să frecventeze universităţi pentru a descoperi altele noi?” Am spus. „Pentru mulţi, alăturarea armatelor este singura modalitate de a se hrăni pe ei înşişi sau pe familiile lor, aşa că nu o văd ca o alegere.”

— Nici eu, încuviinţă Ash şi tăcu în timp ce trăsura rămase încă. Mi-a întins încă o dată mâna. „Stai cu mine?”

M-am oprit o clipă, mai ales de surprindere, apoi m-am ridicat, luându-l de mână. Nu m-a condus la locul de lângă el; în schimb, s-a acomodat aşa că s-a aşezat cu spatele lipit de peretele trăsurii şi m-a aşezat pe banca dintre un picior îndoit şi celălalt pe care îl sprijinise pe podea. Rochia sclipitoare s-a revărsat peste marginea băncii şi pe piciorul drept.

— Pot să gust surpriza ta, murmură el în timp ce peria şuviţele de păr de la ceafa mea.

Am tras o mică smucitură la atingerea degetelor lui reci de gâtul meu.

„Când ai cerut să stau cu tine, nu am crezut că ai vrut să spui că, practic, trebuie să stau în poala ta.”

„Te superi?”

„Nu.” Mi-am tras degetul mare de interiorul palmei, urmând vârtejul de acolo.

„Bine”, a răspuns el. „Cum este gâtul tău?”

„Puţin dureros.”

„Asta am crezut şi eu. Greutatea poate dura puţin pentru a te obişnui.” Degetele lui s- au apăsat în muşchii strânşi de pe fiecare parte a coloanei mele, mişcându-seîn cercuri lente. Buzele mi s-au deschis într-un oftat ameţitor. „Cum se simte asta?”

„Se simte...” Ochii mi s-au închis. „Ca prin magie.”

Chicotul îi fu aspru în timp ce degetele mari apăsau înăuntru, liniştind şi rezolvând nodurile adunate acolo. Spatele mi s-a arcuit, sânii mi se încordau de corset în timp ce el cobora. Era într-adevăr ca o magie, cât de repede a uşurat tensiunea care se adunase acolo.

Şi cât de repede a creat o tensiune complet diferită, care s-a adunat departe de atingerea lui. Unul relaxant. Una emoţionantă. Nu puteam să aleg care era mai bun, nici măcar cu o sabie ţinută la gât.

Palmele lui Ash au alunecat peste diamante pentru a se încolăci în jurul umerilor mei. „Cum îţi simte gâtul acum?"

„Perfect", am respirat, abia atunci devenind conştient că mă aşezasem la pieptul lui şi că trăsura începuse să se mişte cu pasul de melc. „Mulţumesc, Ash."

S-a încordat împotriva mea.

Ochii mi s-au deschis când stomacul mi s-a prăbuşit. „Te... te superi că te numesc aşa?"

„Nu. Deloc, spuse el brusc, trăgându-şi mâinile în sus şi în jos arme. „Mi-a fost dor când tu nu ai făcut-o."

Acum inima mea a fost cea care s-a învârtit când mi-am întors capul într-o parte. „într-adevăr?"

„într-adevăr." Respiraţia lui a dansat peste obrazul meu în timp ce mâinile lui şi-au găsit drum spre talia mea. „Simt nevoia să-ţi recunosc ceva."

„Ce?"

„Ştiu că am putea discuta multe lucruri chiar acum. Planuri pentru Irelone. Ce a provocat această schimbare în ceea ce îţi doreşti de la mine, de la noi, a spus el şi mi-a sărit respiraţia când am deschis ochii. „Gândurile tale despre încoronare."

Mi-am mu cat buza în timp ce mâinile lui au coborât pe oldurile mele, u urat că a mers mai departe. „Dar?"

„Dar un singur lucru mi-a ocupat gândurile din momentul în care te-am văzut în această rochie şi am auzit că mă numeşti Ash." Cuvintele lui erau o mângâiere de mătase în trăsură. „Şi nu te vede afară din această rochie, deşi este o secundă apropiată."

am tremurat.

„Nici să te văd goală cu nimic altceva decât coroana deasupra capului."

Pulsul mi-a crescut când mâna lui stângă mi-a alunecat pe stomac. „Acela a fost un aproape a treia?"

„Un al patrulea aproape." Mâna lui s-a mişcat şi mai jos pe abdomenul meu, trimiţând un val de plăcere ondulatorie. „Al treilea a fost să-ţi imaginezi că eşti gol pe tron."

„încep să văd o tendinţă aici."

„Mai degrabă o obsesie", a replicat el, buzele atingându-mi curba urechii şi trimiţând o serie delicată de fiori prin mine. „Unul pe care probabil nu sunt demn s-o explorez."

m-am înţepenit. „Eşti demn."

A scos un sunet aspru pe gâtul meu, mişcându-şi mâna stângă în cercuri lente care şi-au croit constant drum sub buricul meu. „Sunt? Nu contează cu adevărat în acest moment, pentru că sunt prea lacom, prea egoist ca să-mi pese", a spus el şi nu era niciunul dintre acele lucruri în timp ce şi-a alunecat cealaltă mână pe coapsa mea.

Am început să-i spun că nu era lacom sau egoist, dar înainte să-l pot obţine limba în jurul cuvintelor, mâna lui a plecat mai jos şi peste coapsa mea.

„Ce este asta?" a întrebat Ash, înclinându-şi capul într-o parte în timp ce a urcat pe fusta rochiei, fără să ţină seama deloc de multele diamante minuscule în timp ce îmi dezvăluia piciorul până în vârful coapsei. „Pumnalul tău". Scoase un sunet profund, huruit când mâna i se închise peste mâner. Atingerea degetelor lui reci de carnea mea m-a făcut să trec. „La dracu."

Am simţit zgârietura colţilor lui pe gâtul meu. Am gâfâit, locurile de pe tot corpul meu se încordau delicios.

„Cred că te-am văzut cu nimic altceva decât pumnalul acela legat de coapsă a ocupat locul al doilea. Nu mai întâi, totuşi", mi-a spus el. Am tresărit când degetele lui s-au îndreptat peste interiorul coapsei mele. „Ştii ce este asta?"

Inima mi-a bătut cu putere în timp ce degetele lui au patinat peste marginile dantelate ale hainei mele, alunecând peste ele. Şoldurile mele aproape s-au desprins de pe bancă, când degetele lui apăsau pe centrul hainei subţiri.

Inima bătând, nu am putut să-i răspund la întrebări, în timp ce degetele îi pluteau înainte şi înapoi. Atingerea a fost uşoară până când nu a mai fost. M-a frecat, trăgându- şi degetele în centrul meu până în partea cea mai sensibilă a mea. Nu era nicio îndoială în mintea mea că putea simţi umezeala acelei lenjerie subţiri crescând cu fiecare trage de degete sau că putea simţi dorinţa în creştere. Şi că nu puteam ascunde răspunsul meu faţă de el. Dorinţa mea. Nevoia mea.

Şi mi- a plăcut asta.

Ochii deschişi şi aţintiţi pe peretele trăsurii de la celălalt capăt al băncii, l-am prins de braţ în timp ce el a început să-şi mişte degetele peste lenjerie de corp, trăgându-le în jos şi înapoi până acolo unde pulsa dorinţa.

„Sera?" Buzele lui mi-au periat tâmpla.

„C-ce?”

„Ştii ce a ocupat primul loc în ocuparea gândurilor mele?”

„Nu”, am râsnit eu într-un val de căldură lichidă.

„Aud că mă numeşti Ash”, murmură el. „Cand vii.”

M-am înfiorat, o greutate s-a instalat în sâni. Şi mai jos, unde a lui mâna era între coapsele mele, dorinţa ascuţită şi dureroasă pulsa.

„Vrei să-mi potoli obsesia?” el a întrebat. „îmi vei spune Ash când vei veni?”

Pieptul mi s-a ridicat brusc când l-am strâns genunchiul cu cealaltă mână, şoldurile mele începând să se mişte neliniştite împotriva atingerii lui. „Te sun cum vrei.”

Mi-a ciupit pielea dintre umăr şi gât. „Asta e tot ce vreau să aud.”

„Pot să fac asta”, am promis în timp ce trăsura se legăna înainte, călătorind pe terenul accidentat.

A gemut, trăgându-mă mai strâns în vârful picioarelor lui. „Abia aştept să aud.”

„Atunci nu aştepta”, am şoptit.

— Nu plănuiam, mârâi el.

Şoldurile mi s-au zvâcnit în timp ce el şi-a alunecat degetele pe sub lenjeria subţire şi prin praful buclelor fine.

Ash... a tachinat el. A jucat. Pentru secunde. Minute. Mai lung. Tremuram, gâfâind când a înfipt un deget în mine. Şocul de senzaţii dintre carnea mea încinsă şi degetul lui îngheţat era înnebunitor, iar senzaţia degetului al doilea m-a lăsat să ardă pentru mai mult.

Mi-am dat capul pe spate. „Am nevoie de tine”, am spus. Pieptul lui se ridica şi cobora la fel de repede ca al meu pe spatele meu. „Am nevoie de tine.” M-am întins în jos, strângându-l de încheietura mâinii. „înăuntrul meu.”

Degetele lui Ash s-au oprit.

„Te vreau în mine”, ¡-am şoptit împotriva curbei maxilarului lui. „Când Vin să-ţi spun Ash.”

„La naiba”, mârâi el, îndepărtându-şi degetele de la mine. A apucat şiretul, rupând- o cu o singură tragere ascuţită care a transmis un fior rău în mine. „Ce te opreşte?”

Nimic.

Absolut nimic. Nici măcar mişcarea de balansare a trăsurii în timp ce mă ridic, iar Ash sa îndreptat, lăsând ambele picioare pe podea. El a desfăcut

pantalonii lui, strângându-seîn timp ce m-am urcat pe bancă. Prinzând bara de lângă tavan cu o mână pentru a mă echilibra în timp ce îmi plantam genunchii de ambele părţi ale şoldurilor lui, mi-am ridicat fusta cu cealaltă. M-a tras la pieptul lui, prinzând rochia între noi în timp ce m-a tras pe lungimea lui rigidă.

Am gemut la senzaţia de gheaţă a lui, întinzându-mă şi umplându-mă într-un singur tobogan arzător. Mâna lui mi-a prins părul, atrăgându-mi gura la a lui. Sărutul mi-a furat respiraţia într-o ciocnire de dinţi şi limbi în timp ce el se legăna sub mine. Degetele mele au alunecat de pe bar, căzând pe umărul lui în timp ce îl călăream, în timp ce gâfâiam unul în gura celuilalt.

Zgomotul trupurilor noastre reunindu-se s-a pierdut în zgomotul roţilor de afară, dar în interiorul trăsurii, ne-am pierdutîn gâfâituri, gemete şi în creşterea tensiunii. El s-a scuturat, mormăind în timp ce şoldurile îi împingeau, iar eu m-am lovit de el, tremurând.

Eliberarea a venit fierbinte şi rece, tare şi rapidă în timp ce i-am dat spasme pe penis. Valuri intense de plăcere m-au străbătut în timp ce îmi smulgeam gura de a lui şi îi spuneam cum voia el când veneam.

Frasin.

Muşchii îmi simţeau încă lichidi când Bele ne-a întâmpinat la întoarcerea la palat. Nu se întâmplase nimicîn lipsa noastră. Vesele au rămas în stază. Bele era în mare parte plictisit.

Eu şi Ash nu zăboviserăm, mergând sus, în timp ce Rhain ducea coroanele în camera de lângă sala tronului. O nervozitate inexplicabilă mi-a invadat simţurile, făcându-mi inima să simtă că mi-a sărit peste totîn piept când ne-am apropiat de uşile camerelor noastre.

Ne-am merge separat, doar ca să ne reîntâlnim dimineaţa pentru a pleca la Irelone? Dormi în paturile noastre? Ce s-a întâmplat în trăsură – ceea ce i-am recunoscut lui Ash – nu a schimbat lucrurile.

Dar am vrut.

Am vrut să petrec seara asta împreună. Şi în fiecare noapte înainte. Dar rămăseseră atâtea nespus între noi şi prea multe se vorbiseră în grabă. Era probabil să continuăm ca...

M-am oprit.

S-a oprit din mers. Am oprit spirala anxioasă de întrebări pe care nu le-am putut obţine cu uşurinţă răspunsul la.

Ash sa oprit cu un pas înainte, întorcându-se spre mine. „Sera?"

Presiunea ameninţa să-mi strângă pieptul, tăindu-mi aerul, dar am forţat să trag aer în piept, ţinând-o în timp ce mi-am îndoit degetele spre interior, împotriva amprentei. Tot ce trebuia să fac a fost să vorbesc şi să împărtăşesc ceea ce îmi doream. Şi deşi puteam face cu uşurinţă cereri de orice fel, asta era diferit. Asta a fost mai mult şi m-a lăsat să mă simt fragil. Mi- aş fi dorit să fiu suficient de privilegiat încât să mă gândesc că a fi sincer în privinţa sentimentelor sau nevoilor nu este altceva decât o simplă conversaţie.

„Nu vreau să dorm singur în noaptea asta." Căldura mi-a alunecat pe obraji. „Adică, aş vrea să stau cu tine. A dormi. Sau vorbeşte. Sau orice. Eu... vreau doar să fiu cu tine."

Petele de esenţă din ochii lui s-au transformat în viaţă, începând să se învârtească sălbatic în timp ce Ash a rămas complet nemişcat. Aş fi putut jura că aerul din hol a încetat să se mişte cu el, dar apoi pieptul i s-a ridicat brusc. Tensiunea i-a părăsit trăsăturile şi, pentru cel mai scurt moment, el – un Primai al Morţii – părea la fel de vulnerabil precum mă simţeam eu. „Mi-ar plăcea asta, Sera. Foarte mult."

Zâmbetul meu a fost imediat şi atât de larg încât am simţit că faţa mi s-ar putea crăpa. „Bine", am şoptit, unii dintre nervi începând să se calmeze. — Atunci camerele tale?

Ash nu s-a mişcat, totuşi. Se uită în timp ce eather-ul continuă să-şi biciuie irisii cu viteze ameţitoare, de parcă s-ar întâmpla ceva cu care nu avea idee cum să procedeze.

Am trecut de la un picior cu papuci la altul. „Esti in regula?"

„Da. Da." Ash clipi, dând o mică clătinare din cap. „Doar că eşti... eşti frumoasă."

Un fior plăcut, ameţitor, m-a cuprins, în ciuda tensiunii care i-a revenit în colţurile gurii. „Nu sunt sigur dacă crezi că asta este neapărat un lucru bun. Dar mulţumesc."

Ochii i se măriră uşor. „Este un lucru bun. Cred că... adică este un lucru bun. Mai mult decât bine", a spus el. Un roz slab i-a stricat obrajii în timp ce îşi freca mâna pe piept. „Zâmbetul tău chiar atunci? Nu cred că te-am văzut vreodată zâmbind aşa."

„A fost un zâmbet rău?"

„Nu." A venit înainte, luându-mi mâna în a lui. O respiraţie blândă se cutremură

afară din el. „Nu este rău."

Ash m-a condus apoi la uşile lui, amprenta de pe mâna mea furnicând puţin pe a lui. A fost tăcut când am intrat în camerele lui, câteva dintre aplicele de perete pâlpâind la viaţă.

„Eşti sigur că nu voi putea face asta după ce mă înalţ?" M-am întors spre el, respirând parfumul lui care pătrundea în aer.

— Probabil că nu, spuse el, închizând uşa. „în afară de Primals, doar cel mai mare dintre zei îşi poate transforma esenţa în putere – electricitate."

„Este cu adevărat dezamăgitor."

Chicotind pe sub răsuflare, se îndreptă spre masa de lângă balcon, unde stătea un decantor. — îţi pasă de o băutură?

„Da, te rog."

Şi-a arcuit o sprânceană spre mineîn timp ce ridica decantorul. „De când am devenit atât de distras în trăsură", a spus el, iar eu am zâmbit, sperând să mai distrag atenţia pe viitor. Multe altele. „Nu am avut ocazia să vă întreb ce părere aveţi despre încoronare."

„A fost frumos – luminile şi oamenii." M-am aşezat – cu grijă – pe marginea canapelei, punându-mi mâinile peste fusta împodobită cu diamante a rochiei mele. încă eram surprins că niciunul nu căzuse în timpul întoarcerii în Shadowlands. O adevărată dovadă a priceperii Erlinei. „Şi a fost mai uşor decât mă aşteptam."

— Ai crezut că va fi un fel de tulburare? A răsucit dopul de cristal.

„Am făcut. Sau că Kolis s-ar răzgândi şi s-ar arăta. Crezi că este ciudat că Kolis a trimis doar câţiva dakkai la Vathi, în loc de o armată din ei?

„îmi imaginez că dakkais-ul şi-a pierdut parfumul, deoarece nu era la fel de puternic ca atunci când ai Ascended Bele. Dacă urma ar fi zăbovit, probabil că i-ar fi făcut lui Vathi ceea ce au încercat să facă Ţărilor Umbrelor."

Dând din cap, l-am privit turnând lichiorul de chihlimbar în două pahare, gândindu- mă la Primai of Rebirth. „Cred că Keella ştie că eu sunt – că eu sunt cel în care ea a ajutat-o să pună sufletul Sotoriei. Este greu de explicat, dar acesta este modul în care... nu ştiu. Cum mi-a zâmbit." Dându-mi seama că nu suna tocmai a dovezi legitime, am ridicat din umeri în timp ce am luat o înghiţitură. Lichiorul era puţin mai dulce decât whisky-ul pe care îl băusesem înainte. „Ce este asta?"

„Este whisky, dar făcut diferit. Caramel înainte, sau cel puţin aşa spun ei", a spus el. „Vă place? Dacă nu, pot să-ţi aduc altceva."

„Este bine." Am mai băut, îmi place. „Aş putea să mă înşel – despre

Keella.”

— S-ar putea să nu fii, Sera.

Am suflat încet, nesigur cum să mă simt în legătură cu asta. „Dar e de încredere, nu? Dacă ştie că Kolis mă caută, nu i-a spus niciodată.”

El a dat din cap. „Ea este una dintre puţinele Primai în care am oarecum încredere.” „Oarecum?”

„Nu am încredere sută la sută în niciun Primai.” S-a uitat la mine. „În mod deosebit nu când vine vorba de tine.”

Nu ştiam ce să spun la asta, aşa că am băut mai mult. Ştiam mai bine decât să întreb despre Attes. încrederea lui în acel Primai era destul de reticentă. M-am uitat la Ash, găsindu-l privindu-mă în acel mod cu totul intens al lui.

Trăgând degetul pe marginea paharului, am schimbat subiectul. „Eşti nervos pentru ziua de mâine?”

„Sunt entuziasmat. Vom avea cunoştinţele despre cum să transferăm jarul.” El s-a oprit. „Tu esti?”

„Cred că sunt un amestec de multe lucruri. Nervos că nu-l vom putea găsi pe Delfai sau că nu ne va putea ajuta. încântat de perspectiva că va avea cunoştinţele, am recunoscut. „Ştiu că nu va schimba totul imediat, chiar şi odată ce transferul va avea loc. încă vom avea de-a face cu Kolis. Dar vei fi în curând adevăratul Primar al Vieţii, aşa cum ar fi trebuit să fii întotdeauna. Şi asta e important.”

„Ceea ce este important este că viaţa ta va fi salvată. Asta conteaza.”

Privirea mea s-a tăiat spre a lui. Tu contezi. Mereu. Aceste trei cuvinte erau mai puternice decât cele pe care nu le-am putut rosti. S-ar putea argumenta cu uşurinţă că el să-şi apuce adevăratul destin a fost mult mai important decât viaţa mea, dar eu... am crezut că simţea cu adevărat că viaţa mea este mai importantă.

Şi asta a făcut ceea ce am simţit pentru el să se înrădăcineze şi mai profund.

— Toată noaptea am vrut să te întreb ceva, spuse el. „Ce a schimbat asta?”

Mi-am muşcat interiorul obrazului. „Ce ai schimbat?”

Mi-a aruncat o privire înţelegătoare cu o sprânceană ridicată. „Ai spus că doar tu am vrut să fiu consoarta mea în titlu.”

„Dar am spus că vreau să fiu mai mult decât atât înainte”, am subliniat. „Nu am dreptul să mă răzgândesc?”

O parte a buzelor i se ridică. — Ai dreptul la tărâm, Sera, dar aceasta este o schimbare destul de puternică a emoţiilor când aş crede că Veses

acţiunile recente ţi-ar fi întărit dorinţa de a rămâne la distanţă.”

Mi s-a uscat gura şi nu credeam că vreo cantitate de whisky ar atenua asta. Făcusem tot posibilul să nu mă gândesc la ceea ce învăţasem – mai ales reuşind acest efort. „Nu a fost o schimbare a emoţiilor. Ceea ce simt pentru tine nu s-a schimbat, am spus eu cu grijă. „Părerea mea despre cum am vrut să procedez s-a schimbat.”

— Scuzele mele, a tras el, genele groase apărându-şi ochii. „Atunci, ce a provocat această schimbare de opinie?”

m-am zvârcolit puţin. „Conteaza?”

„Da.”

Mi s-a strâns strânsoarea sticlei. Nu voiam să trădez ceea ce mi-a împărtăşit Rhain. De asemenea, nu puteam să-i spun că îl iubesc – că fusesem îndrăgostit de el înainte să aflu despre înţelegerea pe care o încheiase cu Veses pentru a mă ţine în siguranţă. M-am uitat la el şi inima mea proastă s-a umflat atât de înverşunat încât mi s-a strâns respiraţia. O furtună de emoţii m-a inundat. Nu simţeam frică sau neîncredere în timp ce mă uitam la el. Am simţit mirare. Un fluturat sălbatic în pieptul şi stomacul meu. O nevoie pentru el care a depăşit fizicul. O empatie puternică pentru el – nevoia de a-l proteja, deşi era mai mult decât capabil să facă asta el însuşi. Un sentiment de dreptate sau, după cum spusese Aios, sentimentul de a fi acasă. De a fi văzut. Ştirea că aş face orice pentru el.
Orice. Teama că nu voi fi niciodată demn de ceea ce a sacrificat pentru mine. Şi hotărârea că aş face totul pentru a fi aşa. M-am înecat în toate acele sentimente până când inima a început să-mi bată cu intensitatea a ceea ce simţeam – ştiind că el era cel care îmi ţinea inima – doar el.

Acele gene groase ale lui s-au ridicat în timp ce privirea lui mi-a străbătut faţa. Secundele au trecut. „La ce te gândeşti?”

m-am înţepenit. Oh, Doamne, probabil că proiectam. „Ce simţi?”

„Nu ştiu.” Părea confuz, curios. „Eu... gust dulceaţa.” Sprâncenele i s-au ciupit. „îmi aminteşte de ciocolată şi căpşuni.”

„Şi nu ştii ce este asta?”

— Nu, spuse Ash, încruntându-se. zeilor.

Inima mi-a trosnit puţin când mi-am îndepărtat privirea repede. Nu ştia ce gust are pentru că nu ştia ce gust are dragostea . Sau simţit ca. Nici eu. Nu până când mi-am dat seama ce simţeam, dar Ash... era diferit

pentru el pentru că kardia lui fusese îndepărtată. Dragostea nu a fost niciodată ceva binevenit sau dorit.

Am înghiţit nodul, sperând că nu proiectam nimic şi că el nu mă citeşte. Nu am vrut ca el să simtă acea tristeţe.

— încă nu mi-ai răspuns la întrebare, a insistat el încet. „De ce sunt acum Ash pentru tine? De ce ai vrea să fii mai mult decât o consoartă în titlu numai după ce te- am rănit? Dupa ce eu-”

— Ştiu, am întrerupt-o, închizând scurt ochii.

„Ştii ce?”

„Ştiu că nu m-ai trădat.” Am aşezat paharul deoparte, alegându-mi cuvintele cu grijă. „Şi că cu adevărat nu ai vrut să-mi răneşti sentimentele. Că... nu a fost aşa.”

Ash era tăcut.

îndreptându-mi umerii, am împins tot ce puteam simţi în jos atât de adânc, încât el n-ar fi putut să înţeleagă. în afară de furia mea, mă îndoiam că ar vrea să guste altceva. M-am răsucit spre el, sperând că nu am smuls niciunul dintre diamante. „Ştiu despre Veses.”

Trăsăturile i s-au ascuţit când a coborât paharul până la genunchi. Asta a fost singura schimbare. Singurul semn că ştia la ce mă refeream. „Ţi-a spus ea?”

Am deschis gura, dar am decis că cel mai bine era să creadă asta. Nu am vrut să fie supărat pe Rhain. „Eu...” am încetat, fără să am idee ce să spun. înţelegerea pe care a făcut-o m-a implicat, dar el fusese cel care s-a sacrificat. Acela pe care l-a afectat cruzimea lui Veses. Nu era vorba despre cum am simţit eu în legătură cu asta. Oroarea sau furia sau agonia mea. Aş putea spune un singur lucru. „Mulţumesc.”

Sticla s-a spart în mâna lui Ash.

Gâfâind, m-am ridicat în picioare când băutura alcoolică şi paharul îi cădeau pe genunchi şi pe podea. Dâre de roşu i-au mânjit palma. „Te-ai tăiat.”

„Sunt bine.” îşi închise degetele peste bucăţile de sticlă.

„Te tai şi mai mult!” M-am aplecat, apucându-l de mână în timp ce i-am îndepărtat cioburi de sticlă de pe genunchi şi de pe canapea. Sarcina de energie era mai puternică. Sângele îi curgea printre degete. „Dumnezei buni”, am şoptit, întorcându-mă să mă aşez lângă el. „Deschide-ţi mâna.”

„Ţi-am spus, sunt bine.”

„Deschide-ţi mâna, Ash!”

Nu a făcut nicio mişcare să facă asta.

Blestemant, i-am scăpat degetele. Bucăţi de sticlă erau înfipte adânc în palma lui, tăind prin vârtejul auriu. Feliile fără sticlă începuseră deja să se vindece. „Ştiu că eşti un Primai”, am spus, îndreptându-i mâna în timp ce mi-am pus-o pe genunchi. „Şi te vei vindeca foarte bine, dar sunt, de asemenea, destul de sigur că nu te vei vindeca cu paharul în mână.”

„O să-ţi pună sânge pe rochie”, a spus el.

„Nu-mi pasă.” Am ales o bucată de sticlă, aruncând-o pe cea mică masa. „Nu este ca şi cum l-aş purta din nou.”

„De ce nu?”

„Nu cred că cineva îşi poartă rochia de mireasă de mai multe ori.” Am scos o altă bucată mai mare. uieră Ash. „îmi pare rău.”

— Nu... Trase adânc aerîn piept. „Nu vă cereţi scuze. Nu-mi mulţumi.”

Am închis ochii pentru scurt timp, înjurându-mă. Am vrut să-mi cer scuze din nou pentru că, evident, am spus ceva greşit.

„Şi poţi purta rochia blestemata din nou ori de câte ori ai chef.”

Dând din cap, am înghiţit în sec în timp ce am scos o altă bucată. Mirosul sângelui lui ma cuprins în timp ce mi-am netezit degetul mare peste amprentă, căutând bucăţi de sticlă pe care nu le puteam vedea.

„De aceea îmi spui Ash acum?”

„Ce?” M-am uitat înapoi la el.

Carnea lui se sub iase, adâncindu-se cu umbre. — Pentru că ai aflat că am fost masa de sânge personală a lui Veses şi dintr-o dată ţi-ai dat seama că vrei să fii consoarta mea?

„Nu.”

Gura lui frumoasă se răsuci într-un zâmbet rece şi crud. — Serios, Liesa?

— Nu, am repetat. „Ţi-am spus că vreau să fiu consoarta ta înainte.”

„Dar asta s-a schimbat.”

„A făcut. Pentru că nu ştiam totul când era vorba despre ea şi...”

M-am întors la palma lui, văzând că încă câteva locuri mai curgeau sânge.

„Nu vreau să spun ceva greşit.”

„Nu vei face.”

Am răzuit o bucată mică de sticlă cu unghia. „Tocmai ce am făcut.”

„Nu are nicio legătură cu tine”, a spus el. „Vorbi.”

Tonul lui m-ar fi deranjat oricând, dar nu acum. „Sentimentele mele au fost rănite când v-am văzut împreună. Asta a schimbat ceea ce mi-am dorit. Tu stii asta. Dar acum că ştiu de ce voi doi... aţi fostîmpreună,

gândurile mele despre asta s-au schimbat."

„Nu am fost împreună", a spus el, iar temperatura camerei a scăzut.

„Ştiu. Eu..." în ciuda faptului că el a cerut să vorbesc, el era cel care avea nevoie, dar numai dacă voia. în afară de ceea ce ştiam că trebuie să spun, a trebuit să tac naibii. „Ce ai făcut pentru a mă proteja nu este motivul pentru care mă simt aşa. Am vrut să fiu mai mult pentru tine decât un Consort în titlu, abia înainte de a afla despre asta. Ceea ce a făcut a fost să mă ajute să înţeleg un pic din ceea ce am văzut. Nu trebuie să vorbim despre asta dacă nu vrei." M-am uitat din nou peste umăr. „Dar să ştii că, dacă nu o ucizi, voi găsi eu o modalitate de a o face."

S-a uitat la mine o clipă şi apoi a râs. Profund. Greu.

— Vorbesc serios, i-am spus.

„Nici o singură parte din mine nu se îndoieşte de asta."

I-am ţinut privirea. „Câta este moartă."

„De acord."

„Bun." M-am întors la palma lui, smulgând cu grijă paharul rămas. Ştiam că le-am primit pe toate doar când nu se scurgea sânge proaspăt. „Totul este gata."

— Mul urnesc, spuse el cu asprime.

împreunându-mi buzele, mi-am trecut degetul peste palma lui – peste vârtejul auriu. Am ajuns la capăt lângă degetul lui mare şi apoi degetele lui s-au ondulat, trecând prin ale mele. Sângele lui ne-a pătat ambele mâini, dar el ţinându-l pe ale mele a fost o... ei bine, o privelişte frumoasă. Mi-am dus mâinile unite la gură şi i-am pus un sărut deasupra lui.

Fiorul lui a trecut prin mine.

Au trecut minutele.

„Nu am vrut să ştii", rosti el. „Nu am vrut să te simţi responsabil."

M-am luptat cu dorinţa de a-i spune că ceea ce simţeam era ultimul lucru pentru care trebuia să-şi facă griji.

„Şi eu... nu am vrut ca tu—nimeni—să ştii ce fel de control avea ea. Ce fel de complicaţie este, a continuat el după o clipă, vorbind în spatele capului meu plecat. „Attes ştie că se hrăneşte cu mine, dar el nu ştie de ce. Doar câţiva o fac. Dar nu am fost niciodată împreună. S-a hrănit cu mine. Uneori, ea a făcut-o plăcută. Alteori, ardea ca Abisul. Şi dacă nu eram de acord cu locul de unde a vrut să se hrănească, aproape întotdeauna a fost cea din urmă în ceea ce priveşte modul în care a făcut-o. eu chiar am preferat

când era aşa. A fost mult mai bine decât alternativa. A câştiga orice fel de plăcere de la ea a fost – şi este – ultimul lucru pe care mi-l doresc. Dar singurul lucru al meu pe care l- a avut vreodată în ea este sângele meu."

Oricare ar fi uşurarea pe care am simţit-o când am aflat că nu a mers mai departe decât să-i ia sângele ei a fost de scurtă durată, deoarece forţarea plăcerii asupra cuiva fără consimţământul lui era încă o încălcare, indiferent de istoria lor.
A-i şantaja pentru a deservi orice nevoie era încă o încălcare.

închizând ochii, mi-am ţinut emoţiile în frâu pentru că nu era vorba despre mine sau despre cum mă simţeam. I-am apăsat încă un sărut în vârful mâinii lui. Mi-a usturat dosul ochilor în timp ce învingeam furia şi tristeţea clădirii. Nu puteam permite ca nimic din toate astea să fie în centrul atenţiei. Am rămas în control.

Mâna lui s-a strâns în jurul meu şi au trecut câteva clipe. „Orice abilitate crezi că am este pur noroc pentru că sincer nu aveam idee ce făceam." A expirat şi... Doamne, mi-aş fi dorit să nu-i fi spus asta. De ce oricine, inclusiv eu, a presupus că cineva fără experienţă nu ar putea face plăcere. A fost atât de incredibil de copilăresc din partea mea să gândesc. „Totuşi nu, să fiu sincer."

I-am sărutat mâna a treia oară.

„Dar Veses... ea nu mă dorea. Ea încă nu mă vrea. Nu chiar.
Il vrea pe Kolis. întotdeauna a făcut-o", a spus el, iar surpriza a trecut prin mine.
„Şi din moment ce el nu şi-a dorit niciodată să aibă de-a face cu ea, eu sunt cel mai bun lucru. Dar nici nu am vrut-o. Refuzul a făcut-o să se întoarcă.
Probabil acelaşi lucru cu Kolis.

Incă credeam că poate sentimentele ei faţă de Ash s-au schimbat. Că venise să aibă grijă de el. Dar, dumnezei, cum ai putut să faci ce i-a făcut ea cuiva la care ţineai?

Ash şi-a ondulat braţul, trăgându-mă pe spate. O altă explozie de surpriză a trecut prin mine în timp ce mă trăgea între picioare şi împotriva lui. Pieptul i s-a ridicat brusc, dara coborât încet. S-a relaxat în mine. Toate în afară de mâna lui. Degetele lui au rămas strâns legate cu ale mele.

„Ea a găsit o cale în cele din urmă", a spus el în cele din urmă. „Ea m-a urmărit în noaptea în care ai fost adus la Templul Umbrei. Nu putem simţi prezenţa altor Primişti în tărâmul muritorilor la fel de puternic ca în Iliseeum. Nici măcar nu mi-am dat seama că era acolo până când a venitîn Shadowlands câteva zile mai târziu. Probabil că a auzit destule pentru a pune doi şi doi împreună, iar când a fost aici ultima oară, ştia că nu vor mai exista momente dincolo de asta. Deci, ea a depăşit cu adevărat limitele în acea noapte."

Trei ani.

Fusese nevoit să o hrănească timp de trei ani.

M-am întrebat dacă este posibil ca moartea cuiva să dureze trei ani.

„Nu mă aşteptam să vină atât de curând şi ştiu că am încuiat acea uşă pentru că nu am vrut ca nimeni să vadă asta. în special tu. Probabil că te-a simţit... El şi-a dres glasul. „Nu ştiu. Ar fi trebuit să-ţi spun când ai întrebat după trezire, dar nu am reuşit să scot cuvintele. Eu doar...”

„E în regulă.” M-am întors în îmbrăţişarea lui, apropiindu-mi capul de al lui umăr. „Am înţeles.”

„Doar că... nu aş putea să o las să facă ceea ce ştiam că va face dacă aş refuza. Asta a fost decizia mea. Nu al tău.”

Am tras adânc aer în piept, înghiţind toate întrebările despre cum şi de ce ar fi putut decide asta într-un moment în care nu mă cunoştea pe mine sau nimic despre jar. „Mi-aş fi dorit să nu te fi pus în situaţia de a lua acea decizie.”

„Sunt multe lucruri pe care le regret. Dar să te ţină departe de mâinile lui Kolis nu este una dintre ele”, a spus el. „Şi asta nu şterge şi nu face nimic în regulă.” Bărbia lui mi-a periat vârful capului. „Dar s-a terminat acum.”

— O să fie, am şoptit. „Când e moartă.”

El a râs, sunetul aspru, dar cald. „însetat de sânge”.

Nici măcar nu am încercat să neg.

Ash a rămas tăcut o vreme. Când a vorbit din nou, vocea lui era abia peste o şoaptă. „Mulţumesc.”

Mi s-au deschis ochii. „Pentru ce imi mulţumeşti?”

„Pentru doar... Doar pentru că eşti tu”, a spus el.

„Sunt sigur că mulţi oameni nu mi-ar mulţumi doar pentru că sunt eu însămi, dar eşti binevenit.”

„Ar trebui să moară şi aceşti oameni.”

Am râs încet.

„Sera?”

„Da?”

„Mi-aş dori...” Vocea lui groasă, se opri şi apoi înghiţi în sec.

„Ce?”'

Orice ar fi fost pe cale să spună Ash s-a pierdut când mi-a dat capul pe spate şi şi- a adus gura la a mea. M-a sărutat până când urâţenia lui Veses a dispărut în fundal, până când orice îngrijorare sau griji cu privire la ceea ce vom găsi în Irelone a dispărut şi până când nu mai era loc pentru nimic.

dar simţirea buzelor lui împotriva mea. Apoi nu era nimic mai mult decât braţele lui în jurul meu, ţinându-mă. Eu îl ţin eu.

Nimic în afară de acest moment.

Ne.

Era tot ce conta.

Capitolul 43

M-am trezit cândva mai târziu la senzaţia corpului lui Ash prin cămaşa de in pe care o împrumutasem după ce desfăcuse cu răbdare fiecare nasture minuscul de pe rochia de încoronare.

îmbrăcămintea nu era o barieră împotriva presiunii dure şi fierbinţi de gheaţă a corpului lui şi nici nu rămăsese pe loc în timp ce dormeam, călare până la şolduri. Ştiam asta pentru că absolut nimic nu despărţea penisul lui rigid de curba fundului meu.

Am clipit din ochi adormiţi, incapabil să disting prea multe în camera întunecată. Habar nu aveam cât dormisem, dar nu se simţea că a trecut atât de mult timp după ce am lăsat canapea şi ne-am culcat. împreună.

A dormi.

Am crezut că amândoi suntem epuizaţi – fizic şi emoţional – de la încoronare, de călătoria cu trăsura şi de ceea ce discutasem la
întoarcere.

Şi m-am gândit că încă doarme, răspunsul corpului său este un fel de reacţie fizică şi nu neapărat una intenţionată. Ceea ce însemna că trebuia să mă întorc la somn şi să nu mă opresc asupra sentimentelor lui sau să mă gândesc la acea plimbare cu trăsura. Ceea ce era mai uşor de spus decât de făcut, în timp ce mă clătinam neliniştit în îmbrăţişarea lui...

Ridicarea rapidă şi adâncă a pieptului lui pe spatele meu m-a liniştit. Era treaz? Am început să-mi întorc capul, dar m-am oprit când şoldurile lui s-au mutat în spatele mele. Mi-am muşcat buza în timp ce penisul lui a alunecat peste curba fundului meu, provocând o felie bruscă de plăcere.

Inima mi s-a lovit. „Frasin?"

— Nu ar trebui să-mi spui aşa, spuse el, cu vocea aspră în întuneric.

Confuzia a crescut. „Credeam că vrei să o fac."

„Fac." O pauză. „Dar s-ar putea să fi fost o alegere neînţeleaptă."

„De ce?"

„Aş crede că este evident." Respiraţia lui mi-a agitat părul de pe vârful capului. „Aud că mă suni, mă face să mă gândesc la celelalte lucruri

ocupându-mi mintea cea mai mare parte a nopţii."

Căldura mi-a alunecat prin vene când somnolenţa a dispărut. „Cel de pe primul loc?"

„Mai ales asta."

„Vrei să mă auzi strigându-ţi numele când voi veni din nou?"

„Ce crezi?" Corpul lui s-a întărit şi mai mult în spatele meu.

Flacăra dorinţei s-a aprins şocant de repede. „Poţi avea asta" Am şoptit, iar el a gemut în timp ce mi-am legănat fundul de penisul lui. „Poţi să mă iei dacă vrei."

„Vreau, dar sunt..."

„Ce?" Am întins mâna, găsindu-i obrazul în întuneric. Pielea lui era mai rece... mai tare, aproape ca piatra. Mi-a zburat pulsul. „Ce s-a întâmplat?"

Nu răspunse o clipă lungă. Apoi a făcut-o în sfârşit. „Mi-e foame. Şi dacă aş intra în tine chiar acum, nu m-aş putea opri. Nici nu ar trebui să fiu în acest pat acum. Voiam să mă ridic, dar simţi... Eşti atât de cald."

Am fulgerat rece şi apoi fierbinte. „îmi va face rău să-mi iau sânge? Deoarece Sunt atât de aproape de Culling? Chiar dacă ai luat doar cât să te uşurezi?"

„Nu e asta." Glasul i se aspru. îngroşat. „Nu ar strica tu ca să iau puţin."

Am forţat o înghiţitură. „Atunci hrăneşte."

Nu s-a mişcat.

Şi în linişte, mi-am amintit cum dorise să se hrănească când eram pe podeaua camerei mele, dar nu făcusem. Am început să-i înţeleg reticenţa. A depăşit ceea ce Kolis îl pusese să facă în trecut. Flrănirea devenise legată de Veses, chiar dacă el nu se hrănea cu ea. Şi ştiam că nu se simţea demn să-mi ia de la mine, indiferent ce i-am spus.

Numai zeii ştiau ce fel de emoţii sunt asociate cu hrănirea, dar eu ştiam că trebuie să se hrănească şi singurul mod în care puteam ajuta era să mă ofer.

Respirând uşor, mi-am arcuit spatele, întinzându-mi gâtul şi expunându-mi lungimea gâtului în timp ce spatele meu se apăsa de el.

Fiorul lui m-a legănat.

Mi-am alunecat palma pe obrazul lui până la maxilarul tare ca granit. Apoi mi-am pus mâna pe pat în faţa mea. „Sunt consoarta ta acum şi vreau să-ţi fiu de ajutor", am şoptit, alegând, sper, cuvintele potrivite. „Dacă permiteţi."

Ash a tăcut şi încă în spatele meu. Nu i-am simţit pieptul mişcându-se şi a

profundă întristare s-a ridicat. O durere care nu era pentru mine, ci pentru

el... Apoi s-a mişcat în acel fel rapid al lui. Am fost brusc pe burtă, obrazul pe antebraţul lui şi apoi a lovit.

Colţii lui mi-au străpuns carnea cu o viteză şocantă. Explozia de durere ascuţită şi arzătoare m- a lăsat pe moment uluit, dar a fost scurt. O bătaie a inimii, poate două au trecut când şi-a închis gura peste rană şi mi-a atras sângele în el. Durerea a devenit o plăcere crudă, care întinde nervii.

Ash a băut.

A băut adânc în timp ce degetele lui au înfipt în carnea şoldului meu, iar ale mele s-au încolţit în cearşaful moale de sub mine. Gura lui s-a mişcat cu foame pe gâtul meu, în timp ce căldura s-a răspândit de la muşcătura lui, aprinzând acele scântei de mai devreme într-un incendiu. Voiam să mă mişc sub el, să-mi ridic şoldurile spre el, dar mi-am amintit ce mi-a spus. Cum obişnuia să depăşească limitele. Aşa că m-am ţinut nemişcat, am flăcări. Ars. Dar nu m-am mişcat. L-am lăsat să aibă control complet. Avea nevoie de asta mai mult decât aveam eu nevoie de el să-l apuce.

Şi a făcut-o.

Ash a înghiţit când greutatea corpului lui s-a aşezat peste a mea, prinzându-mă între pat şi el. Un fior ameţitor s-a alăturat îmbujorii de dorinţă în timp ce el mi-a ridicat fundul şi s-a băgat în mine. Fierbinte, udă şi dureroasă, eram mai mult decât gata să-l iau.

Şi am făcut.

S-a mişcat peste mine şi în mine, greu şi repede. Nu avea nicio şansă să-i prindă ritmul sau să-l urmeze. El a stabilit ritmul şi nu a încetinit, nici măcar când m-am destrămat, strigându-i numele ca să-l audă. Simte. Tot nu s-a oprit, şoldurile lui lovindu-se în mine în timp ce lua şi lua, şi mi-a plăcut – sălbăticia lui în control. Tragerea şi tragerea penisului, a gurii.

Şi când a venit, i-am şoptit numele mereu şi a durat o veşnicie până când i-am simţit alunecarea limbii pe gâtul meu şi şoldurile sale încetinite. Nu eram sigur cât timp am stat aşa, cu el în mine şi obrazul lipit de umărul meu. Tot ce ştiam era că vreau să rămân acolo şi mi-a lipsit imediat senzaţia lui în timp ce s-a lăsat pe o parte, trăgându-mă astfel încât să fiu din nou cuibărit de pieptul lui.

„Esti bine?” el a intrebat.

„Da.” Mi-am dres glasul când ritmul cardiac a început în cele din urmă să-mi încetinească. „Tu?”

Mâna lui mi-a alunecat pe burtă până la şold. Mâna lui caldă . „Mi-aş dori...”

Vocea îngroşându-se, el s-a lăsat în întuneric, fără să termine niciodată ceea ce fusese pe cale să spună.

Spunându-mi ce şi-a dorit.

Eu şi Ash am păşit în Massene, un sat nu prea departe de capitala Irelone, în după-amiaza următoare.

Am ajuns într-o pădure de la marginea conacului Cauldra într-o clipă. Poate doi. Se simţise ca ultima dată, dar o nervozitate ciudată mi-a invadat sistemul, făcându-mă nervos.

„A fost rapid”, am şoptit.

„Era.” Privirea lui a căutat-o pe a mea.

„Bănuiesc că nu trebuia să se simtă atât de repede pentru mine”, am bănuit.

Ash mă ţinea în continuare strâns, cu picioarele la câţiva centimetri de pământ, piept la piept, inimă la inimă. Al lui bătea mai repede decât al meu. „Am călătorit chiar mai departe decât ultima dată. Şi între tărâmuri. Ar fi trebuit să te pună KO.”

— Jarul, am spus, oftând. „Ştiu. Ei devin din ce în ce mai puternici.” Coborându-mă la pământ, şi-a tras mâna pe lungimea împletiturii mele.

„Vor scăpa de tine în curând.”

Sper, m-am gândit, dar nu am spus asta. Nu am vrut să dau viaţă posibilităţii ca noi să nu-l găsim pe Delfai sau să nu ne poată ajuta.

„Deci ce vom face? Mergeţi direct până la intrarea conacului şi cereţi să fiţi dus la Prinţesă?

„Mi se pare un plan destul de bun.”

Am ridicat o sprânceană. „într-adevăr?”

„Crezi că vor refuza cererea unui Primai?” Ash mi-a tras uşor împletitura.

Mi s-a încreţit fruntea. „Vei dezvălui cine eşti?”

„Uşurează lucrurile al naibii de mult, nu-i aşa?”

„Da.”

A apărut un zâmbet, împingând umbrele care se adunaseră sub ochii lui şi am simţit curba buzelor lui smulgându-mi inima. „în plus, există un anumit nivel de distracţie când muritorii îşi dau seama că sunt în prezenţa unui Primai.”

O parte din anxietate s-a atenuat în timp ce râdeam. „Pariez că va implica multe

ţipând şi ţipând.”

„Şi rugându-mă.”

„Acest lucru ar trebui să fie distractiv.” M-am dat înapoi.

Mâna lui Ash a alunecat spre a mea, oprindu-mă. Senzaţia de căldură a pielii lui a transmis încă o dată un fior plăcut prin mine. — O să fie bine, Sera.

Mi s-a tăiat respiraţia. „Proiectez din nou?”

„Ai fost.” Eather se lini tise în ochii lui.

„Ce... ce gust are anxietatea?” Am întrebat.

„Ca smântână prea grea.” Şi-a trecut degetul mare peste vârful mâinii mele. „Ce simţi pentru tine?”

Strângându-mi buzele împreună, m-am gândit cum să explic. „Parcă are gust pentru tine. Ca ceva... prea gros pentru a fi înghiţit. Sufocant.”

Incomod, m-am uitat în jos la degetele noastre împletite. Amprenta aurie de-a lungul vârfului mâinii lui strălucea în lumina moale şi pătată a soarelui. Am clătinat din cap în timp ce stăteam în tăcere. „Este acest... sentimentul constant că ceva rău este pe cale să se prăbuşească, chiar şi atunci când nu se întâmplă nimic. Şi când există şansa ca lucrurile să meargă prost? Devine singurul lucru care se poate întâmpla.”

Mi s-a îngroşat gâtul. „Ştiu că probabil că nu are sens, dar este ca o greutate zdrobitoare pe pieptul tău şi este mereu acolo, chiar şi atunci când te obişnuieşti şi nu prea simţi asta. E încă acolo, doar aşteaptă. Şi eu... nu ştiu.
Aşa se simte.”

— Am înţeles, spuse el, cu gâtul înghiţit de o rândunică. „Nu ştiu cum se simte la prima mână, darînţeleg ce spui.” Degetul lui a continuat să se mişte deasupra mâinii mele, urmărind liniile amprentei. „Mi-aş dori să pot face ceva pentru a schimba ceea ce simţi pentru tine.”

Mişcarea rapidă şi umflată din piept a ameninţat să mă ridice la ramurile cu ace. Obrajii mi s-au încălzit şi nu eram sigur dacă era din ceea ce împărtăşisem sau din cuvintele lui. înţelegerea lui. Dorinţa lui de a o face mai bună. Nu eram pe deplin stânjenit de ceea ce împărtăşisem. Doar că nu eram obişnuit să vorbesc despre asta. Dar mi s-a părut... bine să faci asta. Aproape ca şi cum o bucată din greutatea de pe pieptul meu s-ar fi uşurat. Mi-am imaginat că semăna puţin cu ceea ce se simţise după ce a vorbit despre Veses.

„Cred că va fi în regulă”, a continuat el în linişte, privirea lui prinzând şi ţinându-i pe a mea. „Vom afla cum să scoatem jarul şi vom avea succes. Eu cred asta.”

Am inspirat brusc, vrând să cred şi asta, dar groaza era acolo. Fusese acolo când m- am trezit şi acum era cuibărit adânc, împreună cu

jăratic. Pentru o dată, nu am crezut că are vreo legătură cu anxietatea, dar am dat din cap. „Cred că este timpul să sperii unii oameni."

A chicotit aspru. „Si eu cred la fel."

Ace căzute au scârţâit sub picioarele noastre când am pornit spre Cauldra Manor – era singurul sunet care se auzea. înclinând capul pe spate, am căutat ramurile grele după păsări, dar acestea au rămas liniştite şi ascunse. Nu erau semne de viaţă. Fără vânt. Pinelands erau nemişcaţi, ţinându-şi respiraţia. Era ca şi cum natura ar fi recunoscut că un Primai al Morţii a păşit pe tărâm şi a fost liniştit, precaut şi vigilent în timp ce părăsim pădurea.

Lumina soarelui a scăldat dealul stâncos pe care stătea Cauldra, reflectându-se în armura de bronz a gardienilor care patrulau ţinutul din jurul conacului. Spre deosebire de Wayfair, niciun zid interior nu separa moşia regală de terenurile agricole şi de cei care îngrijeau tulpinile de porumb care se legănau şi alte culturi. În timp ce urcam pe deal, încă neobservat, m-am uitat în jos la văile măturătoare presărate cu case modeste, de piatră şi câmpurile pline de cei care muncesc la sfârşitul recoltei. Irelone făcea parte dintr-un lanţ de transport maritim vital, cu capitala sa servind drept port, dar mama mea şi regele Ernald căutaseră, de asemenea, o uniune cu Irelone pentru pământurile pline de pământ bogat, neatins de Putregai.

Conacul Cauldra a apărut, iar iedera legănată uşor agăţată de piatra de fildeş liniştindu-se în timp ce am urcat pe vârful dealului. Din grajdurile din apropiere, caii scânciră nervoşi.

„Oprire!" strigă un gardian lângă un set de uşi deschise, înaintând cu paşi mari, cu sabia de oţel scoasă. Câţiva paznici de la grajduri s-au întors şi mi-am imaginat că nu era des întâlnit cu oameni care se plimbau din Pinelands. „Anunţaţi-vă!"

M-am uitat la Ash.

O parte a buzelor i s-a curbat în sus în timp ce continua câţiva paşi, lucru pe care paznicii care veneau de la grajduri nu l-au apreciat. Şi ei şi-au scos săbiile. „Eu sunt Aşerul, Cel care este Binecuvântat. Gardianul Sufletelor", a spus Ash şi am jurat că până şi norii de deasupra nu se mai mişcau. „Zeul primordial al oamenilor obişnuiţi şi al sfârşiturilor, conducătorul Ţărilor Umbrelor. Eu sunt Nyktos, Primarul Morţii, iar aceasta este consoarta mea."

Tăcere.

Aproximativ o jumătate de duzină de paznici se uitau în tăcere totală.

Apoi cel care vorbise primul a râs. „Şi eu sunt nenorocitul de Rege al Irelone, a batjocorit el, declaraţia sa s-a întâmpinat cu hohote de râs.

„Ei bine”, am spus pe sub răsuflarea mea. Gardienii erau prea departe pentru a observa

orice despre ochii lui. „Nu a mers aşa cum era de aşteptat.”

Ash zâmbi în timp ce îşi îndrepta atenţia asupra gardienilor. Jarul din pieptul meu a vibrat brusc, răspunzând încărcăturii de putere care lovea aerul din jurul nostru.

în spatele nostru, un val de păsări şi-a luat zborul din pini într-un val de aripi. Au zburat într-un val de negru, surprinzându-i pe gardieni. Micuţe minuscule s-au răspândit pe piele în timp ce mă uitam la Primai. în depărtare, din valea de dedesubt, câinii urlău, iar scâncetele cailor crescu.

Bărbia lui Ash a căzut în timp ce pielea lui se subţia. Umbrele înfloriseră sub suprafaţa ei, răspândindu-se şi zvârcolindu-se în timp ce miezul nopţii împletit cu pămînt se revărsa în spaţiul dinjurul lui, înclinându-se deasupra ierbii.

Aerul de lângă umerii lui s-a îngroşat şi a scânteie. O val de vânt mi-a aruncat fire de păr pe faţă în timp ce conturul slab al aripilor se arcuia sus deasupra noastră. „Atunci trebuie să fii regele Irelone”, a spus Ash, cu ochii umpluţi de şuviţe de pământ. „Este o plăcere sa te cunosc.”

Paznicul devenise cu fălcile slăbite şi palid ca un cadavru. Aş fi râs, doar că el şi ceilalţi păreau aproape să leşine. Câţiva dintre ei s-au dat înapoi. Niciunul nu a fugit, însă. Sau a ţipat.

Au căzut în genunchi ca pe domino. Săbiile zdrăngăneau de pe stâncă şi pământ în timp ce capetele se aplecau şi şi-au apăsat mâinile tremurătoare de pământ şi de piept.

„îmi pare rău, Alteţă.” Unul a vorbit deasupra murmurelor de... rugăciuni. „Nu ştiam. Vă rog-”

— Nu există nimic pentru care să-ţi ceri scuze, îl întrerupse Ash. încărcarea de energie a dispărut din aer în timp ce umbrele ondulate au dispărut în jurul nostru. Urletul s-a oprit. Caii liniştit. Zâmbetul lui Ash se extinsese într-un zâmbet. „Cre tere.”

Gardienii stăteau stângaci, cu ochii mari de frică şi trupurile tremurând. Nu-i puteam învinovăţi pe cei ale căror buze încă se mişcau în rugăciuni tăcute, dar m-a frapat – ce se spusese despre felul în care se simţeau muritorii când erau lângă Kolis, adevăratul Primar al Morţii. Cum au reacţionat la el.

Cum reac iona Sotoria la el.

Era la fel ca cei care stăteau în faţa lui Ash acum – cei care probabil ar fi plâns cu lacrimi de bucurie dacă Kolis ar fi fost cel care ar fi plecat din Pinelands. S-ar fi grăbit să-l întâmpine şi să se închine la picioarele lui.

Ei ar primi un monstru care s-a prezentat ca un salvator, totul pentru că l-au crezut a fi Primarul Vieţii.

O eticheta. Un titlu. O credinţă cu privire la ceea ce este bine şi ce este rău

a schimbat totul. ŞI nu ar trebui să fie aşa.

„Suntem aici să vorbim cu Prinţesa Kayleigh." Am vorbit atunci, atrăgând privirile gardienilor. Habar n-aveam ce credeau ei când se uitau la mine, dacă credeau că sunt un zeu sau nu. „Este în reşedinţă?"

— E-ea, spuse un gardian. „Ea este întotdeauna. Preferă conacul în locul Castelului Red rock."

„Bun." Ash a zâmbit şi nu eram sigur dacă asta i-a pus pe vreunul dintre paznici u ura. „Ne va duce unul dintre voi la ea?"

Ash a afişat o nouă putere primordială de care nu ştiam că este capabil.

Moneda nu a căzut din copaci, aşa cum îl auzisem odată pe regele Ernald spunându-i lui Tavius, dar monedele au sărit din pământ, sub cizmele lui Ash, în timp ce urmăream un gardian uluit în conac. A lăsat în urmă destule bogăţii pentru ca paznicii să se hrănească pe el înşişi şl pe familiile lor timp de câţiva ani.

Nu spuse nimic în timp ce mă uitam la el întrebător, dar ştiam că făcuse asta pentru a-şi repara spaima pe care le-o provocase.

Aşa cum făcuse pentru paznicul care ne conducea pe lângă bannerele verzi şi galbene care purtau emblema unei corăbii care împodobeau holul conacului Cauldra. Punga de la şoldul paznicului se umflase din cauza zgomotului liniştit al monedelor de care bărbatul nu-şi dădea seama. S-a oprit în faţa unei mici camere de primire.

în spaţiul luminat de soare, Prinţesa stătea pe o canapea, cu picioarele ascunse sub tivul unei rochii de zl liliac. Citea dintr-o carte în poală în timp ce îşi trecu mâna pe spatele unei pisici alb-negru ghemuite lângă ea, cu masa de păr castaniu a lui Kayleigh îngrămădită într-un nod deasupra capului ei plecat.

Pisica ne-a observat prima, ridicându-şi capul blănos pentru a ne arunca o privire adormită. Privirea a dat impresia clară că a fost enervat de întreruperea noastră.

Paznicul şi-a dres glasul, înclinându-se adânc. „Priţesă Kayleigh, ai vizitatori."

Kayleigh smuci puţin la sunetul vocii lui, capul el ridicându-se brusc. Viziunea pe care o văzusem despre ea în lazurile din Divanash fusese exactă.

Arăta sănătoasă. Fericit. Nimic ca ultima dată când o văzusem personal.

Şi s-a uitat direct la mine. Surpriza îi făcu ochii mari. „Dumnezeul meu, tu eşti, Seraphena?" spuse ea, cu pieptul ridicându-se brusc în timp ce închise cartea în poală.

Am dat din cap. „Este."

„Cum ai făcut...?" Ea a încetat în timp ce a aruncat o privire către Ash. Sângele curgea rapid de pe chipul ei în formă de inimă. „Dumnezeul meu, eşti un..." Ea se ridică atât de repede, încât cartea căzu din poală ca să se prăbuşească de covorul gros. Pisica dădu o lovitură iritată din coadă de pe perna acum liberă. Ea a început să se coboare — „Nu este necesar". Ash a oprit-o, spre u urarea mea i spre surprinderea ei i a gardianului. „Nu trebuie să te înclini."

Ochii ei verzi de pădure erau strălucitori. „Dar-"

„Este în regulă", am sărit înăuntru. „Nu este genul Primai care mi se înclină".

— Ei bine, uneori sunt, murmură el.

I-am aruncat o privire în timp ce Kayleigh se uita confuză. „Trebuie să vorbim cu tine." Am aruncat o privire către gardian. „În privat."

Ea a dat din cap, înghiţind. — îţi mulţumesc că i-ai adus aici, Rolio.

Paznicul ezită, dar Prinţesa îi aruncă un zâmbet ferm şi un încuviinţare rapidă din cap. Rolio s-a dat înapoi din cameră, dându-ne un loc larg. Nu s-a rătăcit, totuşi, departe, mişcându-se doar la jumătatea holului. Mi-a plăcut că era loial în ciuda fricii lui.

„Am probleme?"întrebă Kayleigh.

„Ce?" M-am concentrat asupra ei. „Nu. De ce ai crede asa ceva?"

Nu părea atât de încrezătoare în timp ce se uită la Ash. „Eşti un... un zeu primordial. îmi dau seama după ochii tăi." Ea a înghiţit. „Doar Primals pe care i-am văzut au ochi argintii."

Sprâncenele mele s-au ridicat. „Câţi primari ai văzut?"

— Destul, spuse ea, apoi închise pentru scurt timp ochii. Chiar am sperat ca Ash să păstreze ce Primai era pentru sine. „îmi pare rău. Nu am vrut să supăr."

„Nici unul luat, prinţesă", a răspuns Ash, privind-o cu atenţie. Ştiam că o citea. „Nu există niciun motiv să ne temem. Nu suntem aici să vă facem rău."

Ea a dat din cap, dar neîncrederea s-a instalat în trăsăturile ei pe măsură ce neliniştea a înflorit în mine. M-am gândit la ceea ce a avertizat Ash că începe deja să se întâmple în alte regate. „Ce s-a întâmplat când Primals au venit aici?"

Buzele ei s-au întredeschis într-o respiraţie scurtă în timp ce se uită la Ash. „Eu... îi cunosc

poate fi foarte jignit atunci când nu le este acordat respect.”

„Respectul se câştigă, chiar şi pentru un Primai. Şi încă nu am făcut nimic care să justifice onoare sau lipsă de respect.” Tonul lui se domolise. „Am venit doar să vorbim cu un bărbat pe care credem că îl cunoşti. Poate că se numeşte Delfai.”

Kayleigh se înţepeni. — învăţatul?

„Poate”, am spus şi i-am făcut o descriere rapidă.

„Da. Acesta este Delfai. El este aici de câţiva ani acum. M-a învăţat să citesc limba veche.” Kayleigh şi-a împreunat mâinile în timp ce privirea ei sări între noi. „Are necazuri?”

„Nu”, am şoptit, cu inima răsucindu-mi. Ce-i văzuse pe ceilalţi Primişti făcând? „Vrem doar să vorbim cu el.”

Ea a dat din cap. „Cred că e în bibliotecă, chiar în josul holului.” A apărut un zâmbet scurt, plin de dragoste. „îi place să depună registrele şi jurnalele aşa cum crede că ar trebui găsite. îl înnebuneşte pe tatăl meu când vine aici.”

Râsul lui Kayleigh era nervos. „îmi pare rău. Sunt atât de confuz. Nu te-am mai văzut de ani de zile, Seraphena, iar acum mă aflu în faţa unui Primai care doreşte să nu mă trântesc la picioarele lui... Ea se întrerupse din nou. „îmi pare rău-”

— Din nou, nu trebuie să-ţi ceri scuze, o asigură Ash. „Nu când eu sunt cel care evident că trebuie să-mi cer scuze pentru comportamentul celor de genul meu.”

Buzele lui Kayleigh formau un cerc perfect. „Eşti...” Ea şi-a dres glasul. „Pot să vă întreb ce instanţă vă pronunţaţi?”

„Uhhh.” Am scos cuvântul.

Ash îşi înclină capul. „Eu sunt Nyktos.”

Prinţesa se uită cu privirea. Nu am crezut că a luat aer în mai multe au urmat momentele de tăcere stânjenitoare. „Tu eşti primordialul...”

„Moarte”, a încheiat el pentru ea.

Ea a dat încet din cap, clipind rapid în timp ce capul ei se îndrepta spre mine. „Ce mai faci-?”

„Cu el?” Mi-am smucit bărbia spre Ash, iar sprâncenele lui s-au încruntat. „E o poveste lunga.”

Interesul a stârnit. „îmi plac poveştile.”

am zâmbit. „Acesta poate fi unul pe care ai fi mai bine să nu-l ştii”, am spus, îngrijorându-mă că adevărata mea identitate de muritor şi noul titlu de Primai of Death's Consort ar putea cauza probleme ei sau altora. „Poţi să ne duci la Delfai?”

„Desigur.” Se aplecă repede, ridicând cartea căzută. Pisica o privi cu o nemulţumire impresionantă în timp ce aşeza cartea acolo unde stătuse. Ea a pornit înainte, apoi s-a oprit, uitându-se la mine. „Când am plecat din Lasania, nu m-am gândit niciodată că o să te mai văd.”

— Şi eu am crezut aşa, am spus.

Ea se uită la Ash. „Nu cred că ţi-am mulţumit pentru ... ajutor.”

„Nu a fost nevoie.”

Gura ei s-a deschis şi apoi s-a închis. „Am primit vestea în urmă cu ceva timp că prinţesa Ezmeria a preluat tronul Lasaniei, dar nu s-a aflat nicio veste despre soarta prinţului Tavius.”

— Fostul Prinţ al Lasaniei, cu siguranţă, nu mai este o preocupare – pentru tine sau pentru oricine, spuse Ash, cu vocea coborând până la un mârâit aproape. „îşi petrece eternitatea în Abis.”

Am încercat să-mi opresc zâmbetul şi nu am reuşit, întrebându-mă dacă m-aş simţi vreodată rău din cauza izbucnirii răsucite de plăcere care însoţea gândurile despre soarta lui Tavius.

Probabil că nu, mai ales când am văzut uşurarea patinând peste trăsăturile lui Kayleigh, relaxând tensiunea din jurul gurii şi ochilor ei. „Oh, zeii mei. Mie... îmi era prea frică să cred că aşa a fost, dar... Ea râse, ţinându-şi mâna la piept. „Doamne, nu ar trebui să râd. Asta mă face să par o persoană groaznică, dar nu am... Ea închise ochii. „Lordiunea noastră aproape sa încheiat, dar nu în ochii multora. Atâta timp cât a existat o şansă să-i fi fost promisă, am fost, ei bine...” Ochii ei străluceau de lacrimi. „Prin această perioadă de aşteptare în care se logodeşte cu altul sau...”

„Nu eşti o persoană groaznică. Tavius era o scuză jalnică pentru un muritor, i-am spus, dorindu-mi să fi ştiut că viaţa lui Kayleigh a fost pusă în aşteptare. Mi-aş fi găsit o modalitate de a-i trimite vorbă. „Ar trebui să râzi şi să sărbătoreşti. Nu mai eşti blocat.”

Zâmbetul ei era tremurător, dar extraordinar în timp ce mă privea, privirea ei strălucitoare urmărindu-mi trăsăturile înainte de a cădea în mâna mea dreaptă – la amprenta aurie. — Nu ai fost niciodată roaba Reginei, nu-i aşa?

Am tras respiraţia.

Prinţesa Kayleigh îi aruncă o privire lui Ash. „A fost ea?”

„Nu”, a răspuns Primai, liniile şi planurile feţei lui înmuiindu-se. „Ea a fost cea care ar fi trebuit să fie destinată să conducă Lasania.”

Proclamaţia lui Ash a aprins o rafală de emoţii în interiorul meu, cele pe care le-aş face

trebuie să mă opresc mai târziu.

Prinţesa ne-a condus pe hol până la un set de uşi grele din lemn. Era clar că dorea să ni se alăture, dar am convins-o să se întoarcă în camera de primire. Habar n-aveam cum ne va răspunde Delfai.

Sau cum ar răspunde ea ştiind că are un zeu care cataloga biblioteca tatălui ei.

Am dat din cap când Ash s-a uitat la mine. Apoi a împins una dintre uşi, făcând nu mai mult de un pas înainte ca o voce să vorbească din caverna slab luminată a unei încăperi, într-un val de lemn de santal parfumat uşor.

„Am aşteptat”, a spus un bărbat. „Trei ani lungi.”

Capitolul 44

Tapiseriile blocau orice sursă de lumină când uşa se închise în urma mea. Privirea mea a trecut peste portretele celor cu ochi de smarald şi peste rafturile puternic stivuite din perete, oprindu-se la sursa vocii.

Un bărbat stătea lângă rafturile cu cărţi, cu părul întunecat periând umerii unei tunici albastre strălucitoare. Era cu spatele la noi, braţele legănând ceea ce părea a fi un teanc de cărţi.

Ash s-a mutat în centrul bibliotecii lângă o canapea şi scaune cu perne aurii. „Chiar aşa?”

„Aşa este”, a răspuns zeul, aplecându-se pentru a aluneca o carte între alte două. „începeam să devin puţin nerăbdător. Din fericire, Cauldra Manor este un loc minunat. La fel şi familia Balfour. Numele lor va fi onorat mult după căderea marilorîmpărăţii.”

I-am trimis lui Ash o ridicare de sprâncene întrebătoare când m-am alăturat lui. „Este un nume de onoare acum.”

„Dar va deveni unul vechi, onorat, mult după ce oasele mele se vor transforma în cenu ă.” Delfai se uită peste umăr. Ochii de onix adâncînfipţi în piele de chihlimbar i-au întâlnit pe ai mei. Abia părea mai bătrân decât mine, dar acei ochi... erau la fel de negri şi nesfârşiţi ca ai lui Holland. „Este un nume, dacă Fates doreşte, s-ar putea să ştii într-o zi.”

Un fior mi-a curs pe coloana vertebrală.

„Dar numele Balfour este unul interesant”, a continuat el înainte ca Ash sau eu să putem răspunde. „La fel şi strămoşii lor. Unul îmi vine în minte. Un oracol. Ultimul care s-a născut.” Un zâmbet slab apăru în timp ce îşi înclină capul într-o parte.
„Era foarte drăguţă şi mi-a plăcut să vorbesc cu ea. Prinţesa de aici îmi aminteşte de ea. Poate de aceea mă simt confortabil aici.”

— Nu suntem aici să discutăm despre familia Balfour, îl întrerupse Ash.

„Ştiu.” Delfai s-a întors spre noi. „Ai venit să cauţi cunoştinţe despre cum să repeţi ceea ce nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată.”

— Asta ar fi, spuse Ash, încrucişându-şi braţele. „Vrem să ştim cum

jarul a fost transferat."

— Vrei să ştii mai mult decât atât, a corectat Delfai. „Arae, chiar şi cu tot ce pot vedea, erau îngrijoraţi de ceea ce nu puteau prezice. Nevăzutul.
Necunoscut. Posibilităţile. Şi nimic nu i-a îngrijorat mai mult decât un dezechilibru al puterii primordiale. Soarta dorea ceva în cazul în care a venit vreodată un moment când un nou Primai trebuie să se ridice, dar nu a existat un Primai al Vieţii care să-i urce." Capul întunecat al lui Delfai s-a plecat în timp ce mergea pe rafturi. „Evident, unul dintre ei a prevăzut ceva din ceea ce avea să vină, dar niciunul dintre ei nu a avut suficientă previziune pentru a vedea că ceea ce au creat ar putea fi folosit pentru a realiza ceea ce au căutat să prevină: un rege fals." El a chicotit, aplecându-se. „Soarta chiar ia naiba cu Soarta „.

Am schimbat o privire cu Ash. „Ce au creat ei?"

„O conductă suficient de puternică pentru a stoca şi transfera pentru scurt timp jarul atât volatil, cât şi imprevizibil în starea lor brută, neadăpostită." Delfai şi- a trecut degetele peste cotorul cărţilor, buzele mişcându-se într-un murmur tăcut până a găsit tot ce căuta. A împins câteva volume deoparte şi a alunecat în cel pe care îl ţinea. „Trebuiau să meargă adânc în Dealurile Nemuritoare pentru a găsi aşa ceva."

„Dealurile nemuritoare sunt în tărâmul muritorilor", am spus în timp ce îmi treceam degetul mare pe interiorul palmei şi peste amprentă. „O întindere de munţi de-a lungul regiunii de nord a regatului Terra."

„Dar ei au fost odată fără nume, doar o altă porţiune de pământ neatins, dar nepătat de om sau zeu." Delfai ne-a înfruntat. „Până când Arae au evocat inima munţilor – o piatră preţioasă creată de flăcările dragonilor care locuiau pe acest tărâm cu eoni în urmă înainte ca Primals să poată vărsa lacrimi de bucurie. A fost primul de acest gen, cunoscut nu numai pentru puterea sa indestructibilă, ci şi pentru frumuseţea sa neregulată, zimţată şi strălucirea argintie. Ei au numit diamantul Steaua."

Ash se încruntă în timp ce sprâncenele mele se ridicau. „Nu am auzit de aşa ceva."

Zeul a zâmbit. „Nu ai fost menită să faci asta. Nimeni în afară de Arae nu era ar trebui să ştie de existenţa lui."

„De ce îndepărtarea diamantului a făcut ca munţii să fie numiţi Dealurile Nemuritoare?" am tăiat.

„Nu sunt întrebări mai importante de pus?"întrebă zeul.

M-am uitat la el. „Sunt pe deplin conştient de faptul că există, dar sunt curioasă."

Delfai pufni. „Ai văzut Dealurile Nemuritoare?"

„Nu.” Dacă mă gândesc bine, nici măcar nu văzusem picturi ale pământului.

Un rânjet ironic trase de buzele lui Ash. „Ei şi-au primit numele pentru că numai cele mai tolerante dintre plante şi creaturi pot supravieţui munţilor, care au întinderi lungi şi sterile, oferind puţină hrană sau adăpost. Niciun muritor nu ar supravieţui mult în acele condiţii.”

Mi-am încrucişat braţele. „Dar de ce a avut un asemenea efect îndepărtarea diamantului?”

„Arae a trebuit să erupă jumătate din munte pentru a găsi diamantul”, a spus Delfai explicat. „Roca şi gazul încălzit au schimbat irevocabil peisajul.”

„Oh”, am murmurat. „Presupun că asta ar face.”

— Deci, Arae şi-au luat conducta, a spus Ash, aducându-ne înapoi pe drumul cel bun. „Modul în care este folosit?”

„în multe scopuri. Dar pentru intentia ta?” Delfai s-a aşezat pe canapea cu un oftat care se potrivea cu un zeu al vârstei lui, unde aspectul lui nu. „Este un proces destul de simplu. Fie un Primai, fie un Arae ar fi nevoie pentru a-l folosi – doar că au genul de esenţă necesar pentru a forţa un astfel de transfer. Apoi contactaţi. între Primai în care se află în prezent şi zeul în care urmează să fie transferat... sau, în cazul în care a fost folosit, deţinut de ambii Primali. Steaua ar transfera jarul.”

„Asta e tot?” Tonul lui Ash răsună de neîncredere.

„Aşa cum am spus, este un proces destul de simplu.” Delfai ne-a zâmbit. „The Arae sunt cunoscuţi pentru natura lor adesea simplistă, nu-i aşa?

Nu eram atât de sigur de asta, dar m-am bucurat că asta nu a implicat un fel de vrajă complicată.

„Aştepta. Dacă diamantul nu trebuia să fie cunoscut, atunci de ce naiba i-a spus soarta lui Kolis despre Steaua?

Am tras aer în piept, realizând că Holland trebuie să fi ştiut asta, dar a minţit. Sau a avut? Partajarea acestor informaţii ar putea fi văzută ca depăşirea unei linii?

Apoi, din nou, ceea ce făcuse acest Arae trecuse cu siguranţă toate liniile.

„Nu ar trebui ca Arae să fie... nu ştiu, neutri şi să nu se amestece în soartă? A da lui Kolis Steaua sună cu siguranţă ca o interferenţă pentru mine.”

Ochii lui întunecaţi s-au îndreptat spre ai mei. „Arae parcurg adesea o linie fină de îndrumări şi interferenţe, nu-i aşa?

M-am înţepenit, iar zâmbetul lui Delfai a crescut până când un fior de nelinişte mi-a plutit pe şira spinării. Apoi mi-am amintit ce mi-a spus Ash despre cum au căzut Primals. „Când Primals au început să simtă emoţii, la fel şi Arae.”

Ash dădu din cap. „îmi imaginez că majoritatea au rămas neutri, dar capacitatea de a face

simţi că emoţia a schimbat totul."

— Şi toţi, a adăugat Delfai, întorcându-i lui Ash acel zâmbet ciudat. „Nu ştiu care dintre ele i-a dat lui Kolis ceea ce şi-a dorit şi nici adevăratul motiv din spatele acestui lucru. Ar fi putut fi un act nefast sau pur şi simplu au căzut pradă a ceea ce se temeau că li se va întâmpla Primals dacă ar putea iubi. Este posibil ca emoţiile lor să fi fost exploatate, forţându-i să facă un astfel de act pentru a proteja pe cineva pe care l-au iubit."

„Iubire", am murmurat, am înghiţit. „Poate că este o slăbiciune."

„Cred că este singurul lucru mai imprevizibil decât chiar şi un jar primar. Prin urmare, mai puternic", a contracara Delfai, atrăgându-mi privirea spre el.

„Dragostea face posibil orice . Face pe oricine capabil de neaşteptat."

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul, inconfortabil în timp ce zeul continua să mă privească. „Unde este acest diamant acum?"

Ochii lui întunecaţi străluceau. — Kolis o are, spuse el, iar stomacul mi s-a scufundat. „El ştie de ce este capabil. Nu şi-ar dori ca nimeni altcineva să poată accesa el."

— Grozav, mârâi Ash cu un fulger de colţi.

„Dar vrei să ştii cum să scoţi jarul de pe ea", a spus Delfai. „Pentru a face asta, nu ai avea nevoie de Steaua."

Mi s-a repezit capul. „Putem obţine puţin mai multe detalii despre asta?"

„în acest moment, eşti pur şi simplu vasul muritor pentru jar..."

„Nu este pur şi simplu un vas", mârâi Ash în timp ce Eather încărca aerul. „Nu acum. Nu înainte de acest moment şi nici înainte."

Respiraţia şi inima m-au lăsat puţin ameţită în timp ce mă uitam la Frasin. Am vrut să-l îmbrăţişez. Saruta-l.

„Scuzele mele." Zeul şi-a plecat capul. „Ceea ce am vrut să spun este că ea este deţinătoarea actuală a jarului, o fiinţă vie care permite jarului să crească la putere. Prin urmare, transferul lor de la ea nu va fi la fel ca să îndepărtezi jarul dintr-un Primai născut şi complet înălţat."

Privirea lui ciudată şi neclintită s-a aşezat asupra mea. „Ar trebui doar să fie luate de la tine. Şi acest lucru va însemna doar un impact destul de minor asupra tărâmurilor."

Eu... am simţit uşurare. Ascuţit şi dulce. Darîn pieptul meu înflorise şi frica.

Privirea lui Delfai alunecă spre Ash. „Vei deveni ceea ce ai fost odată menit să fii după ce tatăl tău a intrat în Arcadia. Adevăratul Primar al Vieţii şi Regele Zeilor."

Am crezut că sună corect şi corect, dar jarul... fredona

neregulat. Aproape ca şl cum nu le-ar plăcea ceea ce auzeau. Dar jarul nu era un fel de entitate conştientă. El au fost... ml-au răspuns. Spre emoţiile mele. La ceea ce mă gândeam.

La gânduri pe care s-ar putea să nu le recunosc.

Uşurarea îl atenuase liniile feţei lui Ash în timp ce el întrebă: „Cum exact le-aş lua de la ea?"

„Un alt proces simplu. Unul care ar fl putut avea loc în orice moment în timpul sacrificării el şl înainte de înălţarea el." Delfai încă îl privea pe Ash în aceeaşi manieră tulburătoare în care mă privise. „Trebuie să te hrăneşti din ea."

„Asta este?" încruntat, m-am uitat la Ash. „Dar el s-a hrănit cu mine."

De pe buzele lui Delfai dispăru zâmbetul ciudat. „Trebuie să se hrănească până când I se la ultima picătură de sânge. Până când nu mal rămâne decât jarul. Apoi, se vor transfera la el. El va Urca. Dar tu... Oftă el. „Nu vel supravieţui. Tu vel muri."

Capitolul 45

Nu vei supravieţui.

Am tresărit când cuvintele zeului răsunau iar şi iar.

„Nu. Nu, mârâi Ash în timp ce energia încărca aerul. Umbrele înfloreau sub carnea lui, răscolindu-se rapid. „Greşeşti."

„Puteţi îndepărta cu succes jarul. Orice Primai ar putea pentru că ea este, indiferent dacă intenţiona sau nu tatăl tău, un substituent pentru ei, spuse Delfai destul de încet, dar parcă ar fi strigat cuvintele. „Tărâmurile au noroc că nimeni altcineva nu a aflat despre existenţa lorîn ea", a spus el, iar eu am tresărit. „Dar ea nu poate supravieţui unui astfel de act."

Moartea te găseşte mereu. Vocea lui Holland mi-a şoptit prin gânduri. Prin mâinile unui zeu sau a unui muritor dezinformat. De Kolisînsuşi şi chiar de Moarte.

Frasin.

Am râs.

în timp ce mă uitam la ei, am râs. Nu m-am putut abţine. Sunetul era ciudat, prea puternic, dar prea fragil.

Capul lui Ash s-a repezit la al meu. Ochii lui erau aproape puri globuri de pământ. Umbrele i se năpustiră peste obraji, în timp ce cârlige slabe se revărsau în spaţiul din jurul lui. Era aproape să se schimbe, să-şi piardă controlul, iar eu...

Eram doar acolo.

Podeaua nu se simţea ca şi cum s-ar fi mişcat sub mine, aşa cum făcuse ultima oară când auzisem pe cineva vorbind despre moartea mea atât de răspicat. Nu a fost nicio surpriză. Fără şoc. Şi poate pentru că ştiam asta. Nu am făcut-o? Mi-aş putea permite să scap pentru o vreme de soarta mea. Dar, în adâncul sufletului, ştiam că nu voi putea fugi de ea.

— Nu, repetă Ash de parcă singurul cuvânt ar fi schimbat ceea ce spusese Delfai. Ce ne spusese deja un Arae. El a clătinat din cap, liniile de tensiune strângându-şi gura în timp ce ochii i se fixau pe ai mei. „Trebuie să fie ceva", râpă el, întorcându-se înapoi către Delfai. „Nu poate fi un ori-sau

situatie. Trebuie să existe o modalitate de a îndepărta jarul fără a-l provoca rău. Tatăl meu a supravieţuit...

„Tatăl tău s-a născut un zeu destinat să urce în prlmarltatea sa, la fel ca tine. Jarul l-a aparţinut. Erau ascunşi în linia el de sânge, în corpul el muritor. Nu l-au aparţinut, spuse el pe acelaşi ton liniştit şl plat. „Tot ce a fost nevoie de o picătură de sânge Primai pentru ca el să devină mal puternici în ea şl să facă Imposibil pentru nimeni să îndepărteze jarul."

A spus despre ce ne-a avertizat Holland. „Au fuzionat cu ea.

Chiar dacă al fl încercat să faci asta în momentul în care al devenit conştient că ambele jaruri se află în Interiorul el, rezultatul final ar fl în continuare acelaşi. Ar fl ca şl cum I- al tăia Inima. Există doar trei opţiuni aici. Fie deveniţi adevăratul Primai al Vieţii şl restabiliţi echilibrul în tărâmuri. Altcineva, un alt Primai, le la – şl nu cred că nlclunul dintre noi îşi doreşte asta. Sau îşi finalizează Ascensiunea şl deja te-al asigurat că..."

„Nu." Ochii ml s-au deschis în timp ce jarul din pieptul meu a vibrat, împingând un val de căldură şl energie prin vene. A lovit aerul. Sticla crăpată. „Nu termina acea propoziţie."

Delfai se lăsă pe spate. „îmi pare rău, dar vel muri în orice caz." A oftat, Iar sunetul a fost ceva... care acceptă. Demisionat. „Dacă tărâmurile sunt salvate în acest proces depinde de..."

Ash păşi în umbră, apucându-l pe zeu de gât şl trântlndu-l în raftul de cărţi la câţiva metri în spatele canapelei şl a podelei, zgâiind mobila. Cărţile s-au înclinat înainte, căzând ca ploaia şl lovind de pe podea.

„Stop!" Am plâns, alergând înainte.

„Moartea el nu va veni în mâinile mele", a mârâit Ash cu o voce guturală, abia de recunoscut. în spatele lui apăru conturul ceţos al aripilor făcute din alu. Esenţa a Izbucnit de-a lungul braţelor lui goale. „Este un răspuns Inacceptabil."

Stomacul ml s-a zguduit când am ajuns la el, văzând că acum doar eather îl umplea ochii, Iar sângele... sângele a început să picure din nasul şl colţul gurii lui Delfai. Zeul a început să facă spasme, Iar venele de sub piele s-au luminat.

Buzele lui Ash s-au desprins pe spate, dezvălulndu-şl colţii — „Nu! Am strigat. „Nu este vina lui."

„Poate nu." Vocea lui Ash a scăzut, devenind nimic mal mult decât sânge şl umbre. „Dar poate că va deveni mal creativ în răspunsurile sale odată ce va petrece ceva timp în Abis."

„Asta nu va ajuta. Ne-a spus ce ştie. Răspunsul nu se va schimba.” L-am prins de braţul lui Ash. Şocul esenţei mi-a aruncat firele de păr înapoi de pe faţă. Pielea i se simţea ca gheaţa şi piatra. „Frasin.”

Capul lui s-a repezit spre al meu, iar inima mea s-a bâlbâit. Umbrele se liniştiseră, lăsându-i trupului un mozaic izbitor de bronz auriu şi miezul nopţii. El era mai primar decât omul.

„Nu este vina lui, Ash.” Am înghiţit în sec, netezindu-mi degetul mare peste pielea tare a antebraţului lui. „îl răniţi şi nu merită asta.
Nu mai meriţi o alta nota. Lasa-l sa plece. Vă rog.”

A trecut o secundă. Doar o bătaie de inimă. Dar mi s-a părut o eternitate când se uita la mine, cu trupul încordat de putere şi violenţă, liniile izbitoare ale trăsăturilor lui răsucite de furie.

Apoi l-a eliberat pe zeu.

Ei bine, l-am lăsat jos.

Oricum, Delfai era liber.

A aterizat destul de tare încât să mai scuture câteva cărţi. Au lovit podeaua în jurul lui în timp ce el se apleca pe o parte, cu mâna la gât, şuierând.
Rănită, darîn viaţă.

Nu i-am dat drumul braţului lui Ash, iar el nu şi-a îndepărtat privirea de la mine când l-am forţat să se întoarcă din Delfai. încet, umbrele s-au stins din carnea lui, iar pamantul s-a retras din ochii lui.

— Ar trebui să fiu mort, a răpit Delfai. „Mi-am văzut moartea”.

încruntat, m-am uitat la zeu, dar nu i-am dat drumul braţului lui Ash.

„Trebuia să mă omori.” Delfai se lăsă pe spate de raftul cu cărţi, cu pete de piele de-a lungul braţelor şi gâtului carbonizate. Mi s-a învârtit stomacul. „Aşa am murit”.

„Ei bine, nu eşti mort, datorită ei.” Maxilarul lui Ash lucra în timp ce se uita la el zeul de parcă ar fi fost pe cale să se răzgândească. „Felicitări.”

Degetele lui Delfai s-au oprit în jurul gâtului. „Ar putea fi un motiv de sărbătoare.” Mâna i-a căzut în poală. „Poate că există o fiară de argint şi o lună cea mai strălucitoare. Două. Nici unul, a divagat el. „Doi, apoi unul.”

„Despre ce naiba vorbeşti?”întrebă Ash.

„Nimic.” El a zâmbit larg, dezvăluind dinţii striaţi de sânge. „Nimic decât speranţă.”

Erau şanse mari ca Ash să fi făcut ceva rău minţii lui Delfai, pentru că ceea ce vorbise despre el nu avea sens. Bestie de argint? Cea mai strălucitoare lună? Mi-a amintit de titlul pe care mi- l dăduse Ash, dar chiar nu ştiam de ce s-ar divaga despre asta – şi sincer nu conta.

Niciunul dintre noi nu a vorbit când am părăsit Conacul Cauldra, trecând pe lângă paznici care s-au înclinat în grabă, dar au păstrat o distanţă sănătoasă. Am vrut să-mi iau rămas bun de la Kayleigh, dar ştiam că nu ar fi înţelept să zăbovim.

Nu atunci când eather violent şi frenetic încă se scurgea în aerîn jurul lui Ash.

Şi nu credeam că am în mine să ţin o conversaţie adecvată.

Mintea mea era prea concentrată asupra a ceea ce urma.

Ceea ce nu se mai putea nega.

A fost cel mai ciudat lucru în timp ce coboram dealul stâncos, simţind căldura soarelui pe faţa mea. Devastarea tuturor ce-ar fi dacă asta nu s-ar întâmpla. Cunoaşterea că sfârşitul se apropie cu adevărat de data asta. Şi prăbuşirea totală a speranţei.

Totul a fost mai degrabă... eliberator.

O linişte s-a aşezat peste mine.

Presiunea mereu prezentă asupra pieptului meu era încă acolo, dar nu s-a strâns atât de tare cum a făcut-o. Şi poate pentru că întotdeauna mă aşteptam să mor. Poate pentru că sufletul din mine trăise şi el prin multe morţi.

Până la urmă, moartea fusese tovarăşul meu constant, un vechi prieten pe care ştiam mereu că, în adâncul sufletului, îl va vizita într-o zi.

M-am uitat la Ash. S-a uitat drept înainte, muşchiul maxilarului îi ticăie cu fiecare pas. Tocmai ajunsesem la pini când am spus: „Opreşte-te”.

„Trebuie să ne întoarcem în Shadowlands”, a spus el.

„Trebuie sa vorbim.”

„Trebuie sa ma gândesc.”

Respiraţia pe care am luat-o a fost tremurătoare când l-am urmat în standul gros al pini.

„Trebuie să o faci.”

Ash se opri. „Nu am nimic de făcut.”

„Asta e o prostie şi ştii asta.” M-am oprit la câţiva paşi de el, înţelegând că se ivi. „Tu... ai ştiut

cum să scoţi jarul de pe

eu în tot acest timp, nu-i aşa?

Umerii i s-au înţepenit.

— Zei, am optiteurăgu it. Pentru că ştiam — ştiam — am dreptate.

„Nu ştiam sigur. Nu e ca şi cum ar fi existat vreodată altul ca tine - unmuritor cu tăciune primară în el. Capul i s-a plecat. „Dar m-am gândit că a te epuiza complet era o posibilitate."

Ar fi putut face asta oricând. Mi-a luat jarul. El ar fi putut Ascende. L-a oprit pe Kolis. Vese oprite . Dar nu a făcut-o.

Pentru că ştia că mă va ucide.

Mi-am lăsat capul să cadă pe spate în timp ce am tras respiraţii adânci şi usturătoare.

— Dar ştiam că nu aşa a luat Kolis jarul, spuse Ash. „Eu ştiam că a existat o altă cale."

Dar nu a fost.

Clipind din umezeala din ochi, mi-am lăsat capul în jos. „Noi am venit aici pentru a învăţa cum să transferăm jarul şi acum ştim."

Nu spuse nimic, dar aerul s-a rărit şi s-a răcit. Câteva ace au căzut din crengile pinilor, plutind spre pământ.

Inima a început să-mi bată cu putere când gâtul mi s-a strâns. „Nu există altă opţiune. Nu putem permite altcuiva să înveţe despre jar şi să-l ia."

încet, s-a îndreptat spre mine, cu trăsăturile aspre. „ Trebuie să existe o altă cale. Poate Steaua..."

„Cum l-am recupera? Ştii unde îl ţine Kolis? Cunoaşteţi pe cineva care ar fi dispus să ne împărtăşească această mică informaţie? Nu. Şi chiar dacă am putea găsi Steaua, ai auzit ce a spus Delfai. E prea târziu. Jarul s-a contopit cu mine. îndepărtarea lor mă va ucide în orice caz, iar eu... nu vreau să mor.

„Mă bucur să aud că în sfârşit simţi aşa."

Am ignorat asta. „Vreau un viitor, vreau să trăiesc. Vreau să experimentez o viaţă în care am controlul asupra viitorului meu. Ne vreau, am şoptit. „Dar am nevoie de un viitorîn care să-l învingem pe Kolis şi Rot să dispară. Unde cei din Iliseeum şi din tărâmul muritorilor sunt în siguranţă. Asta e important. Singurul lucru care contează."

— Nu, nu este singurul lucru care contează, Sera. Ochii i-au strălucit. „Tu. Nu al naibii de jar. Nu nenorocitele de tărâmuri. Tu contezi."

Mi s-a întrerupt respiraţia când am închis ochii împotriva bogăţiei de emoţii care se ridica. Eu... am contat. Pe mine. Dar asta nu era vorba doar despre mine. Am ştiut că.

La fel si el. „Nu există altă cale.” Un tremur a trecut prin mine când am deschis ochii. „Am înţeles asta. Şi nu e vina ta.”

Şi-a întors privirea, înghiţind. „Stop-”

— Nu este , am insistat. „Nu este corect sau corect, dar ştii ce ai de făcut, Ash.”

— Nu, mârâi el, cu capul răsturnându-se înapoi spre al meu. A făcut un pas scurt şi măsurat spre mine şi apoi a păşit în umbră, apărând direct în faţa mea. „ Nu mă spune aşa când vorbeşti despre mine să-ţi pun capăt vieţii atât de dezinvolt.”

Presiunea mi-a cuprins pieptul ca un nod înfipt în gât – un amestec de emoţii prea crud pentru ca eu să le înţeleg pe deplin. „îmi pare rău.”

„îţi pare rău?” Un râs zdrenţuit l-a părăsit. „Fates, îţi pare rău. îl pot gusta. Vanilie, dar acidulată.” El clătină din cap neîncrezător. „Simţi simpatie – angoasă – pentru mine.”

Am tras scurt aer în piept, apăsându-mi palma dreaptă pe inimă. Simpatie, angoasa. Asta şi rezoluţia până la oase au fost ceea ce am simţit. „Nu ai făcut nimic rău.”

„Nici tu.”

„Cum dracu poţi să spui asta?” Ash urlă, destul de tare încât, chiar şi cu distanţa pe care o parcurisem, era probabil să fi auzit cineva. Mă îndoiam totuşi că cineva ar îndrăzni să se aventureze în pini. „Pentru că era o altă opţiune. Te-aş fi putut salva.”

„Asta nu depinde de tine.” întinzând mâna, i-am strâns obrajii rece. A început să se îndepărteze, dar m-am ţinut în timp ce jarul zumzăia. Esenţa îi spulberă ochii – de asemenea, mânie şi agonie. Am tras scurt respiraţia şi aproape m-am înecat cu parfumul de pin. „Chiar dacă ai avea kardia ta, Ash, nu era nicio garanţie că mă vei iubi...”

„Da este.” Ochii lui erau mari şi sălbatici când îmi prinsea încheieturile. „Te-aş fi iubit dacă aş fi putut. Nu m-ar fi oprit.”

O zguduire a trecut prin mine. Declaraţia lui a fost la fel de puternică ca una de dragoste şi m-a zguduit. M-a zguduit până când jarul a început să zumzeze şi să tremure, până când am gustat din stâncă care se adună în fundul gâtului. Colţurile ochilor mi-au început să se lumineze.

„Sărută-mă”, am şoptit.

Nu a fost nicio ezitare.

Ash m-a atras spre el, ridicându-mă pe vârfurile degetelor de la picioare, în timp ce gura lui se cobora spre a mea. Am tresărit amândoi la atingerea buzelor noastre. Sărutul a fost

blând şi tentativ, plin de reverenţă şi întristare. Lacrimile mi-au năvălit ochii strâns închişi. Un geamăt sfâşiat de suflet a bubuit din pieptul lui Ash şi prin al meu.

Jarul a continuat să fredoneze.

Ma durea inima.

Braţele lui Ash mă înconjurau, mâinile ţinându-mi împletitura, şoldul. M-a tras şi mai aproape de el, cu trupurile noastre înroşite. Capul i s-a înclinat, sărutul s-a adâncit cu o mişcare a limbii împotriva mea, o ciocnire de dinţi împotriva colţilor. Şi din toată angoasa s- a născut disperarea, una de nevoie şi nevoie, şi a fost mistuitoare.

Nu a existat nicio ezitare când ni s-au deschis gurile şi privirile ni s-au ciocnit. Nu au existat cuvinte în timp ce buzele lui s-au întors la ale mele şi ne-am întins unul spre celălalt, nasturii fiind deschişi, pantalonii şi lenjeria intimă împinse în jos. Buzele noastre nu s-au despărţit când el m-a coborât pe pământul cu ace de pin şi m-a luat cu o lovitură adâncă a şoldurilor.

Gura lui mi-a captat strigătul de plăcere şi mi-a răspuns cu un mârâit aprins. Cu pantalonii strânşi chiar sub genunchi, nu puteam să-mi ridic picioarele sau să le lărgesc. Mişcarea restrânsă făcea ca fiecare împingere să fie strânsă şi un nerv îngrozitor de intens în timp ce l-am strâns de braţe.

Asta era tot ce puteam să fac – să ţin în timp ce se mişca înăuntru şi ieşi, mergând cât de adânc putea, grăbindu-mă, conducându-mă până la marginea subţire a plăcerii şi durerii.

S-a aşezat adânc în mine, ridicându-şi gura de a mea în timp ce mă strângea pe obraz, liniştindu-se. „Mi-aş dori...” şopti el răguşit, trăgându-şi degetele peste pistruii care mă întindeau pe obraz. „Mi-aş fi dorit să nu mi se îndepărteze niciodată kardia .”

Ochii mi s-au deschis.

Ochii lui străluceau cu o... o strălucire roşie. Lacrimi primare de durere. „Eu niciodată voia să iubească. Nu până la tine, Liesa.”

Aerul mi s-a blocat în gât când pieptul meu s-a strâns şi s-a umflat, un conflict creşterea emoţiei. „Ştiu.”

S-a scuturat, apoi a pierdut orice aparenţă de control. Şoldurile lui s-au afundat pe ale mele, fiecare a promiţând ceea ce inima lui nu putea oferi. Fiecare respiraţie zdrenţuită între noi crudă şi frumoasă. Plăcerea a crescut. A urmat întristarea.

Şi când eliberarea ne-a găsit, ne-a luat pe amândoi, lăsându-ne zguduiţi şi puţin distruşi.

Niciunul dintre noi nu s-a mutat multă vreme. în tăcere, am absorbit senzaţia inimii lui bătând pe pieptul meu, greutatea rece a corpului lui, în timp ce mă uitam la pinii cu ace de deasupra noastră. „Poţi să-mi faci o promisiune?”

Şi-a ridicat capul şi ochii plini de lumina argintie a lunii i-au întâlnit pe ai mei.
— Orice, Liesa.
„Când va veni timpul”, am şoptit, „poţi să mă duci la lacul meu? eu vreau să se facă acolo.”

Pieptul lui Ash s-a oprit lângă al meu. Ochii i s-au închis cu repeziciune când tendoanele gâtului i s-au scos în evidenţă, iar trăsăturile i s-au ascuţit şi s-au subţiat. „I i promit.”

Capitolul 46

Ash m-a strâns strâns de el de parcă s-ar fi temut că aş putea scăpa. I-am simţit inima bătând pe obrazul meu în timp ce se pregătea să ne aducă înapoi în Shadowlands.

Unde trebuia să ne pregătim. Faceţi planuri. încearcă să-ţi dai seama cât timp aveam înainte de... să mor. Nu putea dura prea mult. Nu cu cât de puternic era jarul. Era posibil să mai aveam doar zile – săptămâni dacă aveam noroc.

Un fior mi-a străbătut drumul. Bărbia lui Ash mi-a zdrobit vârful capului în timp ce degetele lui s-au ondulat în jurul împletiturii mele. Vârci deîntuneric luminat de lună

Asa ar arata moartea? O răsărire a întunericului? Nimic înainte să intru în ceaţa din faţa Stâlpilor, neputând să aud sau să văd pe cineva lângă mine? Un vârtej ascuţit de panică crudă s-a aruncat prin mine, ameninţând să rupă liniştea evocată de eşecul tuturor acelor ce-ar fi. Am închis ochii, înghiţind nodul adunat acolo.

M-aş putea descurca cu asta.

A trebuit să.

Nu era altă opţiune.

Pe măsură ce şuviţele învolburate de sâmburi s-au aşezat în jurul nostru, aerul rece, în mod normal stătut, al Ţărilor Umbrelor a ajuns la noi, purtând parfumul puternic al lemnului ars. Jarul mi-a vibrat în piept.

„Ceva nu e în regulă. Există ... moarte peste tot, spuse Ash ca groază a explodat peste mine. Un strigăt răsună din Rise. „La dracu."

Ash s-a întors brusc în timp ce căldura usturătoare urlă peste capetele noastre. Focul s-a izbit în palat. Am gâfâit când întreaga structură se cutremură sub explozia flăcărilor.

Tot ce învăţasem la Massene a căzut pe marginea drumului. Eram atacaţi.

— Aşteaptă, ordonă Ash.

I-am prins partea din faţă a tunicii, aşteptându-mă să păşească din nou,

dar a făcut un pas înainte, ridicându-mă în timp ce se lansa pe balustrada balconului său.

Ash a sărit.

„La dracu,” am gâfâit, strângând ochii închişi, în timp ce aerul acre se repezi. Stomacul mi s-a prăbuşit la scurtele secunde de imponderabilitate totală şi apoi am căzut.

Ash încetini înainte de a ateriza greu ghemuit. Nu am simţit impactul şi nu eram sigur dacă asta se datora faptului că primise lovitura sau din cauza şocul de a sări de pe balcon.

M-a coborât în picioare în timp ce s-a ridicat, eliberându-mă. Cu inima bubuind, m-am întors şi am văzut câţiva paznici de pe Rise ţintind spre pământul de afară, trăgând cu săgeţi.

Ţipăturile ascuţite şi mârâiturile guturale mi-au trimis un fior rece coloana vertebrală în timp ce Saion fugea de la porţi.

„Veze?” Ash s-a tăiat.

„E încă în stază, în celula ei, dar sunt dakkai la Rise – aici şi în Lethe. Bele şi Rhahar sunt acolo jos, dar... Saion sa oprit în timp ce o umbră a căzut peste curte.

Ash m-a smuls înapoi ca un porumbel roşcat-negru spre noi, eliberând un şuvoi de foc. Căldura a suflat înapoi. Focul s-a izbit în pământ, ridicând pământul şi stânca. Pentru o clipă, nu l-am putut vedea pe Saion printre flăcări şi inima mi s-a oprit.

Focul s-a retras, dezvăluindu-l pe Saion, ridicându-se de la câţiva metri în spate. „Şi nenorocitul ăla tocmai a apărut”, mârâi el. „Şi deja începe să mă enerveze.”

„Davon”, a mârâit Ash şi am simţit că am sărit din nou de pe balcon. Era drakenul pe care îl văzusem în Dalos — ruda îndepărtată a lui Nektas.
Ash a târât pe lângă tăietura de acum câţiva metri adâncime din pământul carbonizat şi fumegând, ţinându-mă de mână. „Câte draken?”

— Mai este cel puţin unul care fuge la Lethe, spuse Saion, iar mâna mea liberă s-a încremenit într-un pumn. „Nektas şi Orphine îl resping, dar Nyktos, omul meu, asta...” Saion înghiţi în sec, clătinând din cap în timp ce se întoarse în talie, şi-a trecut o mână peste cap în timp ce arcaşii de-a lungul Rise-ului trăgeau o nouă salvă de săgeţi. „El este aici.”

Pielea mi s-a răcit când Ash s-a oprit.

Nu.

Nu se putea referi la Kolis.

Dar strângerea palidă de la colţurile gurii lui Saion, pulsul din ochii săi prea largi şi prea strălucitori... Şi felul în care sa sufocatîn timp ce continua a trimis un val de groază mai profund şi mai puternic în mine.

Prin Ash.

Umbrele au înflorit imediat sub carnea lui Ash. „Kolis?"

Saion îşi prinse sabia. „Kyn."

Fiecare parte din mine a rămas nemişcată. „Kyn?" am rostit, uitându-mă la Rise în timp ce paznicii alergau de-a lungul ei. Dacă Kyn ar fi aici cu drakenul lui Kolis şi dakkais-ul lui...

„A venitînaintea dakkais-ului, căutându-vă – pentru amândoi", a spus Saion. „I-am surprins pe gardieni – ne-a surprins pe toţi." Aînceput să se întoarcă de la noi, dar s-a oprit. „Nu puteam face nimic. El este un Primai." Se aplecă brusc, strângându-şi de o parte în timp ce trase aerîn piept. — Nenorocitul doar... Saion se sufocă şi apoi nu mai spuse.

Nu a pututîn timp ce scrâşnea din dinţi, trăgându-şi o mână – o mână însângerată – peste faţă.

înţelegând ceea ce simţea Saion, Ash inspiră brusc, pielea i se subţie şi mai mult. Energia a încărcat aerul, iar jarul din pieptul meu a zumzăit şi s-a scuturat.

Ash a început să meargă spre curtea de vest. L-am urmat, neliniştea mea crescând şi crescând.

Saion m-a prins de braţ când am trecut pe lângă el. — Nu, a răpit el. „Nu vrei să vezi asta."

M-am liniştit, pieptul ridicându-mi şi coborând în respiraţii scurte şi superficiale. O parte din mine a vrut să asculte avertismentul lui pentru că ştiam că s-a întâmplat ceva. Ceva rau. Un act pe care Saion şi-ar fi dorit să nu-l fi văzut.

Dar nu am putut.

Pentru că Ash nu ar fi făcut-o.

Mi-am scăpat braţul. Blestemul lui Saion s-a pierdutîn ordinea unui alt baraj de săgeţi. M-am grăbit, ajungând din urmă pe Ash în timp ce cercetam cerul după draken, nevăzând niciun semn de el.

Aerul mirosea diferit aici. Avea un... un indiciu de metal umed. A miros recunoscut. Sânge. Moarte.

O, dumnezei.

Deodată, am fostîn locul lui Saion, dorind să-l opresc pe Ash să descopere ce aştepta. „Ash", am strigat eu.

Nu s-a oprit.

Nu până când a rotunjit colţul palatului. Apoi a făcut-o. Se smuci, dându-se cu un pas înapoi. Nu-l văzusem niciodată împiedicându-se. Teama de ceea ce văzuse m-a cuprins în timp ce traversam distanţa scurtă dintre noi, văzând roşu închis peste pământul gri, crăpat şi săbii aruncate. Fluxuri de roşu. Stropi de purpuriu. Bălţi de sânge.

Ash şi-a aruncat braţul afară, blocându-mă, dar era prea târziu.

Am văzut...

le -am văzut.

Pe stiuci, forate in pamant. Mâinile şi braţele legate. Pielea lor stricată şi pieptele sfâşiate, goale de inimi. Gâtele tăiate până la os.

Alţii au fost tăiaţi atât de adânc încât capetele nu le mai erau pe umeri, ci pe pământ.

Jăracul a zumzăit ca răspuns la moarte. Spre totală lipsă de viaţă în timp ce îmi târâm privirea peste chipuri pe care nu le recunoşteam, ochii fără viaţă ai celor pe lângă care trecusem în curte sau pe care îi văzusem antrenându-mă cu Ash. M-am uitat în jos.

Păr echitabil. Trăsături ascuţite, fără sânge. Ochi chlhllmbarl fără viaţă, plictisiţi.

Acesta era al lui... acesta era capul lui.

Ector.

M-am clătinat, gâtul mi s-a sigilat în timp ce mi-am bătut o mână peste gură, iar un roşu mai moale mi-a captat atenţia.

Culoarea vinului.

Sclipirea unui lanţ de argint în jurul gâtului, îmbibat în sânge.

„Nu”, am şoptit, pielea sclipind şi apoi amorţită. „Nu.”

— A venit afară să ajute, spuse Saion zdrenţuit din spatele nostru. „I-am spus să se întoarcă, dar Kyn a văzut-o. Iar Ector... nenorocitul de Ector a încercat să-l oprească.

M-am legănat, cu pieptul pulsat în timp ce jarul mi-a răspuns — la furtuna de emoţii care răzbătea prin mine. Sângele mi s-a încălzit, umplându-mi venele cu foc.

— Bele nu ştie, a râs Saion. „Ea era deja pe drum Lethe. Ea nu ştie, la naiba, începi să strălucesci.”

Nu vorbea despre Ash, care tăcuse complet şi nemişcat.

Eram eu.

Un zgomot îndepărtat răsună pe cer. Davon era aproape. Era o problemă, una de care trebuia să ne dăm seama cum să ne descurcăm, dar nu puteam să mă gândesc dincolo de Aios şi Ector şi de zecile de vieţi pierdute din cauza acestor ştiuci.

Nu puteam să înţeleg de ce.

Ce făcuse vreunul dintre ei?

Jarul a tresărit când am pornit spre Aios – spre ei – dar m-am forţat să mă întorc. Folosirea jarului a cauzat acest lucru. Dacă ar fi să o fac din nou, ar duce la mai multe atacuri.

Mâinile mi s-au încremenit în pumni în timp ce furia se ciocni de durere. Aş putea face ceva. Aş putea remedia asta, dar cine ar plăti pentru asta?

Nu cel care ar trebui.

Kolis.

— Kyn este încă aici? întrebă Ash, cu vocea rece şi plată, când temperatura a scăzut brusc cu câteva grade.

„Când l-am văzut ultima dată, era în afara Rise", a răspuns Saion. „în spatele liniei de dakkais. Avea Cimmerian... Saion se întoarse spre cer. „Nenorocitul ăla se întoarce."

Ash se întoarse de la stiuci, departe de carnagiu. „Convocaţi armatele". Eather a scânteie din carnea lui învolburată în timp ce buzele i s-au dezlipit peste colţi. Puterea s-a revărsat în aer. Umbrele s-au revărsat în spaţiul din jurul lui, învârtindu-se şi învârtindu- se, iar când ochii lui i-au întâlnit pe ai mei, erau sfere pure de argint. Bubuitul vuietului lui Davon a fost mai aproape când Ash îşi înclină capul spre cer.

Apoi Ash s-a ridicat.

Drept în sus ca o săgeată lansată. Dâre de lumină argintie iradiau din el, şuierând şi pocnind. Conturul neclar al aripilor apăru în timp ce mâinile lui se deschideau. în afara ascensiunii, dakkais-ul urlă în timp ce Saion alerga spre un gardian călare, dându-i ordine. Ea a decolat spre porţile dinspre Pădurea Nemuritoare. Nu puteam decât să sper că ea şi armatele au fost repede.

„Foc! Foc!" Am auzit — mulţumesc zeilor — strigătul lui Rhain din Rise.

„Acum!"

Aerul din jurul lui Ash trosni, fulgerând într-un gri mai deschis în timp ce sâmburele se construia în interiorul lui, transformându-i pielea în nuanţa pietrei de umbră pete. Aripile lui păreau aproape solide în timp ce norii întunecau cerul – nori întunecaţi care s- au adunat şi s-au îngroşat.

Ash a devenit o furtună.

Davon apăru peste palat, cu fălcile deschise şi solzi vibrând. Flăcări au izbucnit din interiorul gâtului lui.

Ash a râs.

Iar cerul tremura de tunet. Drakenul şi-a desfăşurat aripile, încetinind în timp ce şi-a îndoit trupul, dar nu se opri.

Ash îl opri pe draken.

Ridicase o mână, şi-a răsucit încheietura.

Crăpătul aripii lui Davon se pierdu în urletul răspuns al durerii.

— Zeii mei, am şoptit.

— Da, respiră Saion. „Nu ai văzut un Primai cu adevărat supărat, nu-i aşa?"

Eather a izbucnit din Ash. Dâre orbitoare au luminat cerul, izbindu-se de el Davon. Drakenul s-a prăbuşitîn timp ce eather a alergat prin corpul lui solzis.

— Nu este frumos, a încheiat Saion.

Davon a lovit curtea cu picioarele anterioare şi a împins din nou în sus cu un hohot, încă trosnind cu ether. A zburatînapoi, chiar şi cu o aripă ruptă.

Nu, nu a fost frumos.

Spunându-mi că Ash va fi în regulă, m-am întors către ştiuci. aveam nevoie se concentreze. Aveam o treabă de făcut. Am pornit înainte, dezvelind pumnalul.

„Ce faci?"

„Ajutaţi-mă." M-am grăbit spre Aios. Urăsem să aleg, să aleg o viaţă în detrimentul alteia, dar ea era cea mai apropiată şi totuşi... încă avea capul ei. Nu ştiam ce aş putea face pentru cei care nu ştiau. Nu am înţeles cum funcţionează jarul pentru a ataşa din nou membrele şi părţile, dar Aios... aş putea să o ajut şi apoi să încerc cu restul. „Ajută-mă să o cobor".

„La naiba, Sera. Eşti sigur de asta? Se va simţi. Vei urca pe Aios, exact cum ai făcut cu Bele." a urmat Saion. „Va înrăutăţi lucrurile..."

„Mai rau?" Am râs, iar sunetul s-a întrerupt. „Mai rău decât asta? într-adevăr?"

„întotdeauna se poate înrăutăţi."

Aşa cum a fost şi pentru Aios, care a trăit deja mult mai multă groază decât ar trebui să trăiască oricine.

— Riscurile, începu Saion.

„Ştiu care sunt riscurile, dar nu va conta." Nu ar fi. Pentru că de îndată ce aveam ocazia, Ash îmi lua jarul de la mine. Nu ar mai fi aşteptare. Nu s-au făcut planuri pentru a- mi da seama ce să fac cu timpul care mi-a mai rămas. A trebuit pentru că, după asta, va trebui să urce.

Şi ar trebui să-l oprească pe Kolis.

„Nu vor muri astăzi", am spus. Ignorând marginile pătate de sânge ale rochiei lui Aios, m-am aplecat şi am tăiat frânghiile din jurul gleznelor ei, în timp ce cerul deasupra capului se lumina cu flăcări argintii. M-am încordat şi apoi m-am relaxatîn timp ce Davon a scos un alt ţipăt dureros.

M-am ridicat, eliberând încheieturile legate de spatele lui Aios. Pielea ei... era rece, moale, dar nu rigidă. „Ajută-mă să o dau jos", am spus din nou înainte de a tăia

frânghie în jurul taliei ei. Am întâlnit privirea lui Saion. „în calitate de consoartă a ta, o cer.”

Saion închise ochii pentru scurt timp, apoi dădu din cap. A venit lângă mine, încrucişându-şi braţele în jurul lui Aios. „O am pe ea.” Privirea lui a întâlnit-o pe a mea. „O să vrei să-ţi bagi mâna după capul ei cât mai repede posibil sau...”

închizându-mi gura, am dat din cap. Ştiam ce se poate întâmpla. — în număr de trei, am spus. „Unu, doi, trei.” Am tăiat frânghia şi apoi m-am mişcat, întărindu-i părţile laterale ale capului ei prea slăbit în timp ce Saion şi-a luat greutatea.

„întinde-o jos. Nu în sânge.” Am căutat un loc în apropiere fără sânge.
Şi a privit...

„Nici un loc nu este curat.” Saion a început să o coboare. „Acest lucru va trebui să facă.”

Clipind înapoi lacrimile în timp ce fulgerele lui Ash se arcuiau pe cer, prinzând încă o dată pe Davon, m-am lăsat în genunchi şi am pus pumnalul în jos în timp ce băteam în jar, dorindu-i să răspundă. Au pulsat şi au crescut, esenţa inundându-mi venele.

„Ţine pumnalul ăla aproape”, îl sfătui Saion, cu ochii aţintiţi pe Rise, în timp ce se mişca să-i sprijine capul lui Aios. „Ash îi încântă pe dakkais.” Privirea lui a trecut peste mine. „La fel ca şi tine. Dakkai. Amintiţi-vă, ei nu urmăresc doar esenţa”, a spus el, „ei o devorează”.

Mi-am pus mâinile peste pieptul deteriorat al lui Aios în timp ce m-am mârâit: „La naiba cu dakkais-ul”.

Saion scoase un râs scurt. — îmi place de tine, spuse el, clătinând din cap, în timp ce privirea lui se întoarse spre Rise. „Tu stii asta? Eu într-adevăr.”

Esenţa mi-a aprins din palme. „Şi eu te plac.”

M-am uitat în jos la Aios, fără să văd sau să aud răspunsul lui Saion în timp ce canalizam tot ce aveam către zeiţă. Fluxul de putere a răspuns fără ezitare, mai rapid şi mai fierbinte decât înainte. M-am concentrat asupra chipului ei, în niciun alt loc. Eather s-a ondulat peste corpul ei şi s-a infiltrat în piele. Toate venele i s-au luminat, lumina se intensifică.

Din Rise se ridicau strigăte, la fel şi urletele şi mârâitele.

Strălucirea de sub carnea lui Aios s-a extins şi a crescut, răspândindu-se dincolo de corpul ei. Sub genunchi, pământul a început să tremure.

„Iată că vine”, a avertizat Saion.

Eather a pulsat şi apoi a explodat într-o explozie de putere pură, făcându-ne atât pe Saion, cât şi pe mine să ne dăm înapoi în genunchi. Mi-am pierdut stăpânirea pe Aios în timp ce valul a ieşit din curte şi s-a deplasat dincolo de Rise – dincolo de Shadowlands. Un fulger mai strălucitor, mai distinct, a străbătut cerul.

Apoi s-a oprit. Vântul. Tremuratul.

M-am grăbit înapoi lângă Aios, dezlipindu-i gulerul rupt al rochiei. O linie groasă roz îi înconjura gâtul. Pielea era învineţită pe inima ei, dar s-a vindecat.

Pieptul ei se ridică cu o respiraţie adâncă şi singulară.

„Aios," icni Saion.

Ochii ei s-au deschis – argintii şi strălucitori. „Saion? Eu..." Gâtul ei a lucrat la o înghiţitură, iar capul ei s-a smucit atât de repede spre mine, încât am tresărit. „Sera."

Mâinile tremurând, am zâmbit slab. „Bună."

„Bună", şopti ea.

Ţipete răsunau prin aer, trimiţând un fulger de frică prin mine. Trebuia să-l scoatem pe Aios de aici. Somnul care a venit după ceea ce tocmai făcusem nu părea ceva asupra căruia cineva avea control. Saion se răsuci spre Rise, fălcile lui întărindu-se.

Aios se strădui să se ridice în picioare când Davon cădea din cer ca un sac de bolovani, izbindu-seîn pământ, dar redresându-se repede. „C-ce este...?"

Am prins-o de umeri. „Trebuie să intri înăuntru. Ascunde."

„Dar-"

„Acum."

se răsuci Saion. „Kars?"

Un paznic s-a oprit la poalele Rise şi şi-a schimbat direcţia, îndreptându-se spre noi. Paşii i s-au încetinit, cu ochii mari.

„Adu-l pe Aios înăuntru. Acum."

Clipind, clătină din cap. „Pe el."

M-am ridicat în timp ce zeul l-a ajutat pe Aios să se ridice în picioare şi apoi a ridicat-o la pieptul lui, întorcându-mă spre... „Ajută-mă să-l dau jos pe Ector".

„Sera..."

„Eu pot sa incerc." M-am dus la gleznele lui Ector. „Trebuie să încerc. Exact aşa cum a făcut el." Ale mele gâtul ars. „La fel ca şi el."

„Da. Bine. îl dăm jos, iar eu îl voi lua pe al lui..."

Am tresărit, dar am făcut-o repede, întinzându-l pe Ector în aşa fel încât să pară aproape întreg. întâlnindu-mă pentru scurt timp cu privirea năucită a lui Saion, l-am chemat pe eather— „Ei vin," strigă Rhain din Rise. „Vino înapoi. Toată lumea întoarce-te!"

Ţipetele au spulberat aerul, iar jarul s-a aprins şi a pulsat, peste şi în timp ce m-am întins să-mi pun palmele pe pieptul nemişcat al lui Ector.

„La dracu.” Saion se legăna înapoi. „Dakkais sunt peste zid.”

„Ţine-i înapoi”, am ordonat, respirând adânc.

Scârmuirea ghearelor peste piatră a învins zgomotul inimii mele. Esenţa s-a aprins, profund şi puternic, iar vederea mea a devenit albă — alb pur — pentru o secundă, în timp ce eatherul s-a umflat—

„Stop. Stop!” a strigat Saion în timp ce eatherul mi-a ieşit din palme, stropindu-se pe pieptul lui Ector. „îi atrage spre tine. Stop!”

Tot ce aveam nevoie era de încă câteva secunde. Asta a fost tot. L-aş putea aduce pe Ector

înapoi — Saion m-a prins de talie, trăgându-mă înapoi.

„Nu!” Ochii mi s-au mărit când esenţa a pâlpâit peste Ector şi a dispărut.

„Lasa-ma sa plec!”

„Nu este timp.” Saion m-a tras înapoi în timp ce corpurile musculoase alunecoase ca uleiul de la miezul nopţii au încărcat curtea, fălcile pocnind şi ghearele înfipând în pământ. Mârâitele lor au căzut asupra mea ca nişte pumnale.

M-am luptat împotriva lui Saion. „Pot să-l aduc înapoi. Am nevoie doar de-”

„Nu.” Saion se răsuci, împingându-mă la câţiva metri înapoi. Ochii lui străluceau de esenţă în timp ce cizmele mele alunecau pe sânge. „Fă asta şi te vor învălui.
O sa mori.”

Aveam să mor oricum.

Am pornit spre Ector în timp ce săgeţile au lovit în curte, lovind dakkais-ul.

Dar eu... nu puteam să mor încă. Pentru că jarul era important. Mai mult decât Ector. Decât mine.

Şi ştiam asta. zeilor.

Am ştiut că.

Şi am urât că am făcut-o.

strigă Saion, răsucindu-seîn timp ce scotea săbiile din teci de la spate şi de lângă el. Un dakkai s-a lansat spre el, iar altul a virat pe lângă el. Am ţipat de furie şi de suferinţă în timp ce m-am aplecat repede, trăgând în sus o sabie de piatră umbră căzută în loc să mă duc după pumnalul meu.

învârtindu-mă, am coborât sabia pe gâtul fiarei fără chip, tăindu-i capul. M-am scufundat, luând o altă sabie. Am împins înainte, împingând-o adânc în pieptul unui dakkai. Sânge urât mirositor a acoperit lamele în timp ce m-am învârtit,

târând sabia prin aer. Fulgerele se răsuciră pe cer.

Un dakkai a virat pe lângă Saion, pe lângă paznicii aflaţi acum în curte. Apoi altul. Si altul. M-am învârtit, groaza smulgând vântul din mine în timp ce ei mergeau după puterea — pământul.

Ector.

„Nu!" Am ţipat, lansându-mă pe pământul alunecos şi împingând sabia în dakkais, în orice parte din ele am putut, în timp ce roiau trupul lui Ector într-un coşmar de gheare şi dinţi. Mi-am pierdut orice simţ al priceperii. Am spart pur şi simplu fiarele.

Saion era acolo. Apoi Rhain. Un alt gardian – un zeu – folosea eather, trăgând în dakkai, dar a atras doar mai mult, iar ei au continuat să vină, înghesuind ştiucile. Au continuat să vină, chiar dacă i-am lovit, cu gura şi ghearele acoperite cu sânge roşcat-albastru strălucitor.

Jarul din interiorul meu a pulsat sălbatic. Strigăte pline de durere au umplut curtea şi Rise în timp ce Rhain dădea deoparte un dakkai căzut, spre locul în care fusese aşezat Ector...

Zeul s-a clătinat înapoi de la... de la ceea ce a rămas în urmă. S-a întors, vărsând. Sabia mi-a alunecat de pe degete. O mizerie. Asta a fost tot ce a mai rămas din Ector. O mizerie. Mi- a tremurat mâna. M-am cutremurat şi, în adâncul cavernei din mine, a răcnit esenţa Primalului Vieţii. Pielea îmi zumzea.

Un gust metalic mi-a acoperit interiorul gurii în timp ce durerea surdă mi-a lovit maxilarul. O mişcare învolburată m-a străbătut în timp ce buzele mele s-au deschis.

Un ţipăt de furie, de ruină s-a smuls din mine în timp ce colţurile vederii mele au devenit albe — alb pur.

Peste tot în curte, dakkai s-au ridicat, îndreptându-şi capetele spre mine. Şi puterea din interiorul meu s-a dezvoltat şi s-a umflat până când nimic nu a putut s-o stăpânească.

Nici nu am încercat, când cealaltă sabie s-a spart în mână. Un puls de putere a ieşit din mine, lăsându-mă ameţit în timp ce s-a transformat într-un val de dakkais, doborându-i departe de Saion şi Rhain şi în aer, unde pur şi simplu au dispărut.

Au fost şterse.

O epuizare adâncă până la os, de genul pe care nu o mai simţisem până atunci când valul de putere se retrage. Am făcut un pas înainte, gâfâind. Ceva cald şi umed a picurat din nasul meu, lovindu-mă pe braţ. Sânge. Sângele meu. M-am uitat în jos şi am văzut strălucirea argintie dispărând din mâinile mele, în timp ce un roi de dakkais a urcat pe perete.

Am auzit că îmi spunea numele, am auzit chemări la retragere, dar vocile au fost plictisitoare când Rhain alerga după mine. M-a prins de braţ, de talie, dar nu i-am simţit atingerea. Nu m-am simţit deloc legat de corpul meu. Parcă pluteam.

Am clipitîncet, vederea mi se stinge...

Şi apoi revenind.

„Sera!" strigă Rhain, cu vocea lui suficient de tare încât să mă facă să tresar. „Esti in regula?"

„Nu ştiu." Senzaţia a revenit în corpul meu când Rhain mi-a întors capul către al lui. M- a umplut ceva putere, dar nu mult. Am înghiţit sângele care mi se adunase în gură. „Aşa cred."

Nu părea că mă credea când îmi ştergea rapid sângele de pe nas.

— Trebuie să intrăm înăuntru, spuse Saion, respirând greu. Un dakkai a avut î i gheare din fa ă a pieptului. Am văzut că Rhahar era cu el.

Ne-am întors, dar nu era nicio cale către palat – spre siguranţă. Indiferentîn ce direcţie ne-am întors, existau fălci care pocneau şi nări plate şi evazate, capete fără trăsături şi gheare însângerate.

Dakkais ne-a înconjurat.

— La naiba, a clocotit Rhahar, trăgându-şi dosul mâinii peste obrazul care sângera. „La naiba să fie."

„Sună bine", remarcă Saion, ridicând sabia în timp ce se uită peste umăr la mine. „Crezi că poţi să faci asta din nou? Va atrage mai mult, dar s-ar putea să elibereze suficient de cale.

„Eu..." Am căutat jarul, dar nu am simţit nicio explozie. Fără mişcare. Nimic. Privirea mea a întâlnit-o pe cea a lui Saion, când gâtul meu a început să se închidă. Nu le simţeam. Nu am putut-

Un draken s-a prăbuşit bruscîn Rise, spărgând-o şi scoţând o bucată mare. O lumină strălucitoare a căzut peste corpul lui Davon în timp ce acesta cădea în curte, trecând în forma lui muritoare.

Şi apoi aerul a devenit rece. Respira iile ne umflau în nori mici ca umflături mici s-au ridicat pe toată pielea mea. Rhahar se întoarse încet la dreapta noastră.

Acolo unde plutea un Primai, aripi întunecate s-au întins lat şi trupesc învăluită în firi oare de pământ trosnitor.

Ceaţă turnată din Ash, din Ash. Ceaţa primordială. S-a vărsat la pământ, plin de dâre agitate de esenţă.

Capetele dakkais-ului s-au întors şi s-au ridicat, buzele scărându-se pe spate în timp ce adulmecau aerul. Parfumat. Urmărită.

Urmărit.

— La naiba, a respirat Rhain în spatele meu. „La naiba."

Ochii argintii ai lui Ash s-au fixat asupra mea pentru o clipă şi am jurat că i-am auzit vocea ca o şoaptă printre gândurile mele.

Dakkais-ii au decolat, unul după altul, îndreptându-se direct spre Ash, aşa cum şi-a dorit el. Pentru o clipă, acei ochi argintii s-au fixat pe ai mei şi am jurat că l-am simţit – o perie rece de cârcei pe obrazul meu, aşa cum simţisem în noaptea în care fusese în dormitorul meu. Un fior de conştientizare mi-a patinat ceafa.

Fugi, Liesa. Alerga.

M-am smucit în Rhain în timp ce mă uitam înapoi la Ash. Vocea lui. îi auzisem vocea în gândurile mele

— Un dakkai tăiat în faţa lui Ash. A prins creatura de gât, aruncând-o înapoi în timp ce înainta. Un altul năvăli spre el în timp ce o strălucire argintie pulsa peste corpul lui.

O frică reală, puternică, mă cuprinse, chiar dacă ceaţa a stins o linie de dakkais. Zeci au strigat peste cei căzuţi. Cenuşa ar fi acoperită. Primar sau nu, ar cădea. Ceea ce văzusem din Ector mi-a fulgerat în minte.

„Nu!" M-am eliberat de Rhain şi am prins o sabie. „Ajuta-l!" Am strigat, dar Rhahar şi Saion erau deja pe el.

Am alergat, mai încet decât înainte, mai încet decât fusesem vreodată, dar am continuat. M-aş târî dacă ar fi nevoie. Am ridicat sabia

acum grea — O pâlnie de foc s-a trântit pe pământ între mine şi Ash.

Nektas. A tăiat prin dakkais în timp ce zbura jos. Şi nu era singur.

Orphine era cu el. Ea a eliberat un flux de flăcări în spatele lui Ash în timp ce se colinda.

„E prea jos!" strigă Rhahar.

Un dakkai a sărit în timp ce ea a virat, înfigându-şi ghearele în lateral. S-a rostogolit, scuturând creatura, dar o alta a aterizat asupra ei. Si altul-

Ceva a stins stelele, întunecând pământul. Privirea mea s-a smucit spre Rise. Umbre s-au adunat de-a lungul vârfului şi s-au revărsat peste perete – umbre groase şi pline de forme solide. Corpuri.

— Cimmerianul, am gâfâit.

Erau încă aici.

Kyn era încă aici.

Valul de Cimmerian a venit repede şi greu, hrănindu-se din ether până când o noapte înnorată a coborât asupra noastră.

Şl apoi nu am putut vedea nimic. Nu Orphlne sau Nektas. Nu Ash.

Am îngheţat, respirând superficial, prea scurt. Inspiră. Cineva a strigat.

Zgomotul săbiei împotriva săbiei răsuna ciudat în întunericul gros.

Ţine. A urmat zgomotul cărnii ce lăsă loc pietrei, metalului şi ghearelor.

Urlă. Ţipete — Un val

de corpuri s-a izbit de mine, împingându-mă şi forţându-mă înapoi. Nu ştiam dacă erau oamenii noştri, cimerienii sau dakkai. Abia am putut să ţin sabia, iar apoi mi-a fost doborâtă din strânsă.

Mâinile împinse în mine. Coatele îmi lovesc părţile laterale, spatele. Nu am putut să mă ţin. Ridicarea şi căderea trupurilor m-au cuprins, duhoarea fricii, a armelor care cădeau şi întunericul — întunericul stricat de explozii de aur şi aur — m-a înghiţit. Inspiră. Am întrezărit în întuneric aur strălucitor, îmbrăcăminte de aur. Păr auriu, m-am sufocat.

Zidul a oprit curgerea cadavrelor fără avertisment.

Am lovit cu putere piatra rece. Aerul mi-a ieşit din plămâni în timp ce durerea mi-a explodat pe spate. Mi-au ieşit picioarele de sub mine şi am ajuns la pământ — pe pietriş. M-am răsucit pe o parte, încovoiindu-mă pe mine în timp ce cadavrele se întâlneau şi ele cu peretele, unele căzând, altele reuşind. M-am încordat în timp ce genunchii mi s-au conectat cu umărul şi capul, când sunetul tunetului a zguduit pământul. A fost mai mult dakkais? Cai? Armatele noastre?

Oamenii noştri?

Oamenii noştri.

Mi-am ridicat capul, uitându-mă în masa de umbre luminate de pământ care înăbuşau curtea. Săbiile şi trupurile încă se ciocneau în timp ce îl căutam pe Ash. Inspiră.

Trebuia să-l găsesc.

Apoi trebuia să găsim un loc care să fie sigur şi sigur pentru suficient de mult timp încât să poată lua jarul. Trebuia să se întâmple acum înainte să moară mai mulţi, înainte ca acesta să devină războiul pe care sperase să îl prevină.

Războiul pe care deja simţea că este.

Ţine. M-am ridicat, împingând de pe perete. Jaracul era încă tăcut în pieptul meu în timp ce mă târâm înainte, împiedicându-mă de trupurile care împânzeau pământul. Un dakkai mârâi în apropiere. Am continuat, zărind pe cei care se luptau.

Străluciri de aur care mi-au făcut inima să bată repede. Un vuiet a bubuit pe cer pe care nu l-am putut vedea şi am sperat că era unul dintre drakenii noştri când am găsit o sabie.

Ash m-ar găsi. Ştiam că o va face. M-ar simţi, aşa cum a făcut-o în toate celelalte ori. Atâta timp cât dakkais-ul nu-l cuprinsese complet.

Atâta timp cât era încă conştient. Ne-am găsi unul pe altul.

Flăcări argintii au tăiat întunericul, prinzând pe cei căzuţi şi pe cei care nu, împrăştiind cele mai groase dintre umbre — Aur.

Un fulger de păr auriu şi vopsea aurie la doar câţiva paşi de mine.

M-am împleticit înapoi, stomacul mi s-a zbătut în timp ce strânsoarea mea s-a strâns pe mânerul săbiei. Umbrele au recuperat spaţiul în timp ce am virat la dreapta mea, mai aproape de ceea ce credeam că este palatul. Inspiră. Am continuat, cu o mână întinsă. Ne-am găsi unul pe altul. Am... m-am oprit.

Firele de păr minuscule de-a lungul ceafei mi s-au ridicat. Ţine. Un val de conştientizare mi-a coborât pe şira spinării în vârful picioarelor. Stomacul mi s-a scobit în timp ce mi-am întărit strânsoarea săbiei. Tensiunea s-a instalat în umerii mei când l-am auzit pe Ash strigându-mi numele, apropiindu-se din ce în ce mai mult până când sunetul copitelor l-a înecat.

Armatele noastre sosiseră , dar ceva... altcineva era aproape. Un vânător. Am simţit-o în oase. Iar eu eram prada. Instinctul m-a cuprins.

învârtindu-mă, am izgonit cu sabia.

O mână mi-a prins încheietura mâinii în timp ce un flux de foc deasupra capului a spart umbrele. Aerul s-a limpezit suficient pentru ca eu să văd părul brun-blond.

Pometi proeminenţi. O cicatrice pe obrazul stâng.

Attes.

Avionul de uşurare aproape că mi-a scos picioarele de sub mine. Ne-a venit în ajutor, chiar şi cu riscul de a nu doar să-l înfurie pe Kolis, ci şi de a lua armele împotriva fratelui său. Mulţumesc zeilor că oprise ceea ce ar fi fost o lovitură destul de dureroasă, chiar şi cu armura de piatră din umbră care îi protejează pieptul.

„Mulţumesc", am zgâriat eu.

Tensiunea i s-a instalat în colţurile gurii. „Nu ar trebui să-mi mulţumeşti încă."

M-am uitat la el în timp ce respiraţia pe care am tras-o nu mergea... nicăieri. Fiecare parte a fiinţa mea s-a răzvrătit împotriva instinctului care ţipa brusc la mine.

„De ce?" Am plâns.

Privirea lui era lipsită de expresie. „Pentru că aceasta este singura cale."

„Nu," am clocotit, mânia aprinsă explodând. „Nu, nu este."

Attes şi-a apăsat degetele în încheietura mea, între tendoane. Focarea durerii ascuţite a fost intensă şi şocantă, forţându-mi mâna să devină spasme. Sabia a căzut în timp ce groaza şi furia mă năvăleau.

— îmi pare rău, mormăi el.

M-am răsucit într-o încercare disperată de libertate. Attes m-a ocolit, învârtlndu- mă. înainte să pot face încă un pas, m-a tras înapoi împotriva lui.

„Sera!” Ash a tunat şl a urmat un fulger de lumină Intensă.

Prin masa de trupuri şl dakkai, săbii care se ciocnesc şl cal de curse, l-am văzut pe Ash la câţiva metri distanţă, udat în sânge strălucitor. îmbrăcămintea zdrenţuită. Faţa gheare. Braţul rupt. înfuriat. Frumoasa. Ochii feroce de argint s-au fixat pe al mei în timp ce el a smuls un Cimmerian din umbră, sfâşllnd zeul. Un dakkai a venit la el din spate. A prlns-o, spulberând creatura cu o atingere.

Mâna lui Attes s-a încolţit în jurul bărbiei mele, forţându-ml capul înapoi pe pieptul lui în timp ce fumul şl umbra se revărsau peste noi. „Tot ce ne dorim pe tine. îndepărtează farmecul şl nu se va mal vărsa sânge în această zl. Nu se vor mal pierde vieţi.”

Ash ml-a răcnit numele în întuneric, în timp ce furia şl disperarea se învârteau prin mine.

„Refuza?” continuă Attes încet. „Şl fratele meu nu va lăsa pe nimeni decât Primai în picioare.”

Ash a apărut în întuneric, corpul lui încărcându-se cu etherîn timp ce a împins un dakkai deoparte, şl l-am văzut pe Rhain în spatele lui, ripostând încă o fiară.

„Sera!” Ash urlă, începând să se ridice, dar dakkais, el continuau să vină la el, sărind peste el aşa cum au făcut cu Orphlne, dându-l jos. M-am luptat împotriva strângerii lui Attes şl am încercat să ajung la Ash în timp ce el a aruncat dakkals-urlle.

— Este alegerea ta, spuse Attes. „Şl ar trebui să reuşeşti repede.”

Ochii mei s-au fixat pe cel al lui Ash şl nu l-au părăsit până când a apărut fum Iar umbrele se blclulau prin spaţiul dintre noi.

— Promlte-ml, am răpit. „Jură-ml că nimeni altcineva nu va fl rănit.”

„Nimeni altcineva nu va fl rănit”, a promis Attes. „Jur.”

M-am înflorat, ml s-a răcit Interiorul. „Eu voi pleca.”

Un vârtej ascuţit de înţepături mi-a trecut peste încheieturile mâinii, exact ca atunci când Vikter pusese farmecul asupra mea. Cuvintele străvechi au apărut pentru scurt timp pe pielea mea, o strălucire slabă care a dispărut rapid.

Attes s-a transformat brusc într-un gol de miezul nopţii sufocat de fum. „Al făcut alegerea corectă.”

El a greşit. Pentru că nu era nlclo alegere de făcut.

Nu fusese niciodată.

Capitolul 47

Am visat la lacul meu.

înotam, alunecam fără efort prin apele răcoroase şi întunecate, eu ştiam că nu eram singur când am urcat la suprafaţă. O siluetă aştepta pe bancă.

Un lup, mai argintiu decât alb în uvoiele sfărâmate de lumina lunii, privea.

Şi când m-am lăsat să mă scufund înapoi în apă, am crezut că l-am mai văzut pe acel lup. Nu într-un vis, ci cu mulţi ani în urmă, când mă plimbam prin aceste păduri în copilărie. Dar acel gând a plutit în timp ce am plutit prin apă.

Am vrut să rămân aici, unde era linişte şi calm şi nimic îngrozitor nu mă putea deranja. Am înotat şi am înotat până când am simţit mişcarea slabă a jarului în piept. împingând la suprafaţă, m-am întors spre malul lacului meu.

Acolo unde stătea cândva lupul alb.

Şi Ash stătea acum în picioare.

Capul mi-a bătut cu o durere surdă care a călătorit în jos şi de-a lungul maxilarului, în timp ce am inspirat adânc aer care nu mirosea nimic ca ultimul lucru pe care mi-l aminteam: fumul şi duhoarea cărnii carbonizate şi a morţii. Mirosul de mucegai şi urât al navei Attes ne păşise în umbră.

Acesta a fost ultimul lucru pe care mi l-am amintit.

Asta şi explozia de durere de-a lungul spatelui craniului meu în momentul în care Attes m-a eliberat.

Ceea ce probabil a explicat durerea de cap pulsatilă, ticălos trădător. Numai zeii ştiau de cât timp lucra cu Kolis.

Mi-am jurat că o să-l văd mort înainte să-mi trag ultima suflare, dar cum voi realiza asta era încă de văzut. Era mult mai mult

îngrijorare presantă în acest moment.

Aerul pe care l-am respirat în timp ce mă întindeam pe ceva decadent de moale a purtat parfumul de vanilie şi... şi liliac — liliac vechi.

Nu mai eram pe navă şi mă temeam că ştiam exact unde mă aflu.

Mi s-au simţit ochii închişi, la fel ca atunci când m-am trezit din scurta mea stază, dar a fost nevoie de un efort mult mai mare să-i deschid de data aceasta. Şi aceasta a fost încă o preocupare de adăugat la lista deja debordantă a acestora. Mulţi au fost pentru mine, dar şi Ash...ceilalţi.

îşi onorase Attes jurământul şi oprise atacurile? Erau... oamenii noştri în siguranţă? Orphine şi Rhain? Rhahar şi ceilalţi. A fost Ash? Ştiam că va supravieţui dakkais-ului, cimmerianului şi oricărei alte lucruri care i-ar fi aruncat în cale, dar fusese rănit. Poate chiar suficient pentru a avea nevoie să se hrănească – ceva ce probabil s-ar fi rezistat să facă. Ar fi slăbit. Şi uite ce s-a întâmplat cu Veses. Ea intrase în stază. Acelaşi lucru i se poate întâmpla şi lui Ash.

M-am oprit înainte de a începe să merg în spirală şi să-mi pierd calmul care mi-a mai rămas – ceea ce nu era mult. Trebuia să găsesc o cale de întoarcere la Ash. Trebuia să ia jarul, iar eu...

Trebuia să-l văd pentru ultima dată. A spune la revedere. Să-i spun că eu... că l-am iubit. Am greşit dacă nu i-am spus înainte, de teamă că nu-l va provoca vinovăţie. Mi s-a strâns pieptul. Nu credeam asta acum. Trebuia să ştie. Aveam nevoie să ştie.

Şi a trebuit să plec de aici. Ceea ce însemna că nu puteam să-l pierd. A trebuit să-mi păstrez simţurile ascuţite pentru că timpul meu era limitat. Am simţit asta în oase.

Aşa că mi-am deschis ochii forţat.

Şi n-a văzut nimic.

Numai nimicul profund, întunecat. Presiunea a crescut pentru a se instala pe pieptul meu. eu înghiţit pentru a respira adânc — Ceva mi

s-a strâns în jurul gâtului.

Frica de gheaţă mi-a lovit pieptul când mi-am ridicat o mână tremurândă la gât. Degetele mele s-au întâlnit cu o bandă metalică subţire şi rece la baza gâtului, sub pulsul meu.

Mi-am târât degetele peste el, găsind un cârlig gros în centru şi...

Un lant.

Panica a explodat când m-am strâns de lanţ, smucindu-mă atât de repede că inima mea păru să zvâcnească şi apoi să se bâlbâie. Ameţeală m-a cuprins. Mâinile tremurând, am tras slab de lanţ, sărind de zdrăngănitul puternic pe care îl scotea împotriva a ceea ce părea a fi podele de piatră. Lungimea era mare şi, indiferent cât de mult am tras, lanţul nu a întâmpinat nicio rezistenţă, dar asta nu m-a umplut cu niciun fel de

relief.

Pentru că în jurul gâtului meu era o cătuşă.

Presiunea a continuat să se strângă în jurul pieptului meu în timp ce mă străduiam să- mi controlez respiraţia şi să nu las panica să se stăpânească complet. Dar am fost înlănţuit şi... Luminile au

inundat spaţiul, ascuţite şi strălucitoare.

Orbit, am ridicat o mână pentru a-mi apăra ochii usturători, scăzând lanţul. A zăngănit de pe podea, rănindu-mi urechile.

„Esti treaz."

Vocea.

Nu era Attes sau Kolis, dar era familiar.

„Eşti afară de două zile", a adăugat bărbatul.

Mi-a cuprins pieptul. Doua zile? Trecusem într-o altă stază şi supravieţuisem cumva?

„începeam să ne îngrijorăm", a spus el râzând. „Attes nu trebuia să te lovească atât de tare, dar el este... aşa cum ar spune unii – şi unii fiind eu – toate înfăţişările şi puţin gândurile."

încet, mi-am coborât mâna şi am clipit din ochi lăcrimaţi. Primul lucru pe care l-am văzut au fost vârtejurile aurii, strălucitoare, de pe mâna mea dreaptă. Amprenta .

Mângâierea pe care o aducea a dispărut când mi-am ridicat privirea.

Mi-a făcut frig înăuntru.

Amorţit de ceea ce am văzut.

Lingouri de aur distanţate la aproximativ o jumătate de picior. O cuşca. O cuşcă aurita . Groază şi-a făcut drum prin mine, lăsându-mă încremenit, cu mâna încă pe jumătate ridicată.

„Ar fi trebuit să fie mai atent. La urma urmei, tehnic eşti doar un muritor. Nu este corect?" El a continuat. „Nici un zeu în pragul sacrificării lor. Nici măcar un godling. Dar un muritor cu tăciuni de viaţă în ei."

Un tremur a început adânc în pieptul meu, unde jarul a rămas neliniştit de liniştit. M-am întors, cu privirea mi-a pâlpâit peste cufere de diferite dimensiuni, o masă rotundă, un scaun, un divan auriu şi un covor gros de blană. Toate obiectele din cuşcă cu mine.

Apoi l-am văzut.

Păr auriu.

Mască de aur.

Ochi albaştri pal, luminaţi de cele mai slabe şuviţe de ether. Ochii despre care credeam că aparţin unui zeu. Dar Dyses avea aceiaşi ochi, iar el era cu totul altceva.

Un Revenant.

Îl văzusem pe acest bărbat în Dalos, doar o mică parte din profilul lui. Fusese în hol, în aşteptarea lui Davon. Dar nu era prima dată când îl vedeam.

Îl văzusem pe tărâmul muritorilor, în regatul meu, şi de aceea aripile vopsite cu aur au continuat să lovească o coardă de familiaritate. Fusese la Wayfair, vorbind cu mama. Ezra îmi spusese numele lui.

Callum.

Stătea la câţiva metri de cealaltă parte a cuştii, dar singurul lucru din spaţiul care ocupa camera altfel întunecată mi-a atras atenţia. Un singur scaun elaborat, împodobit cu aur.

Un tron.

Bile s-a ridicat şi l-am sufocat în timp ce mi-am coborât mâna pe pătura moale de pe patul pe care mă întindeam.

Acelaşi rânjet batjocoritor, pe jumătate format pe care îl văzusem în ziua aceea la Wayfair, a apărut acum. „Bună ziua, Seraphena Mierel. Este atât de frumos să te revăd.”

Capul i s-a înclinat şi a zâmbit, făcând ca marginile aripilor pictate să se ridice pe obraji şi deasupra sprâncenelor. „î i aminte ti de mine?”

„A făcut...” Mi-am dres glasul, tresărind în timp ce trupa strâns. „Atacul a fost oprit?”

„Attes ţi-a făcut jurământul. Forţele lui Kyn s-au retras.” Capul i s-a îndreptat când m-am uitat în jos la mânerul săbiei legată de spate, iar pumnalul fixat de coapsa lui. Scăpase de cea mai mare parte a ţinutei de aur. Doar tunica brodată era de culoarea însorită. Pantalonii erau de culoare închisă.

„Nu mi-ai răspuns la întrebare.”

„îmi amintesc de tine.” Degetele mele s-au înfipt în pătură în timp ce mă stabileam, coborându-mi picioarele pe podea – picioarele goale .

M-am uitat în jos şi, de data aceasta, am fulgerat fierbinte înainte de a mă răci din nou când am văzut aurul. Nu mai purtam pantalonii sau chiar cămaşa şi vesta. Am purtat o teacă aurie dintr-o ţesătură aproape transparentă.

„Erai acoperit de murdărie şi mirosiţi a Shadowlands şi a Primai acolo”, a explicat Callum.

Capul mi s-a ridicat. „Singura duhoare pe care o port asupra mea este aceea din acest loc.”

Rânjetul lui Callum a crescut cu o crestătură. „Te-aş avertiza să nu-i laşi pe ale Lui Majestate te aud spunând asta.”

Furia mi-a clocotit prin vene, o furie roşie. „La naiba cu Majestatea Sa”.

Lucrul dinaintea mea a chicotit. „Şi aş sfătui cu tărie să nu-l lăsaţi să audă asta”, a spus el. „Oricum, ai fost scăldat şi dat

haine curatate.”

Bile a crescut încă o dată la ştiinţa că nu aveam idee cine se ocupase de asta. Totuşi, nu m-am putut opri asupra acestor lucruri, nu puteam. Am aruncat o privire în jurul camerei, spionând o uşă şi ceea ce părea a fi un perete despărţitor glisant, ambele închise în prezent. „Te aştepţi să-ţi mulţumesc?”

„Nu m-aş aştepta la aşa ceva.” S-a apropiat cu un picior de gratii. „Dar ar fi frumos.”

Am rânjit când m-am uitat din nou la pumnalul de pe coapsa lui. „Ai fost vorbind cu regina...

„Regina Callife? Mama ta, vrei să spui, m-a întrerupt el şi m-am înţepenit. „Deşi am avut impresia clară că nu era o mamă prea mare.” El a ridicat din umeri şi... zei buni, nu era evident că până şi el observase asta. zeilor. „Dar, da, vorbeam cu mama ta. Am vorbit des cu ea.” Bărbia i s-a lăsat în jos în timp ce acei ochi palizi şi palizi străluceau de răutate. „Pentru mulţi ani.”

am tresărit.

Callum s-a apropiat puţin. „Te-ai întrebat vreodată cum a intrat un muritor în posesia cunoştinţelor despre cum să omoare un Primai?”

— Lasă-mă să ghicesc, am ulerat. „Tu?”

Şi-a înclinat uşor corpul şi s-a înclinat cu o mişcare înfloritoare a braţului, în timp ce privirea lui a întâlnit-o pe a mea. „Pe mine.” Făcu cu ochiul şi apoi se îndreptă, zâmbetul i se stinge în timp ce ochii i se măriră. „Ce? Pari şocat să afli asta.”

Mă întrebam cum ar fi putut familia mea să înveţe asemenea informaţii, dar am presupus că este vorba despre o Soartă sau poate chiar un viktor. Dar asta? Ştiind că cunoştinţele au fost dobândite doar în ultimele două decenii? Nu era greu de crezut că mama a minţit, dar că cineva de la Curtea lui Kolis îi împărtăşise informaţiile? Posibil chiar unul dintre Revenants lui? Nu.

Nu avea sens.

„De ce ai face asta? De ce ar...?” Am tresărit din nou, cu stomacul scufundat pe măsură ce neîncrederea a crescut. „Kolis ştie.”

Un zâmbet lent îi înclină colţul gurii. „Bineînţeles că o face. El este Regele zeilor.” Vorbea blând de parcă ar fi conversat cu un copil. „Majestatea Sa a aflat despre asta în noaptea naşterii tale, când tatăl tău l-a chemat pe Primai al Vieţii să facă o altă înţelegere.”

Fiecare muşchi din corpul meu s-a înţepenit. „Ce?”

„Care era numele lui? Ah, da. Lamont. Bietul rege Lamont habar nu avea că Eythos îi răspunsese strămoşului său, aşa că a vorbit deschis şi liber cu

Majestatea Sa. A cerut – nu, a cerut – să se încheie o altă înţelegere, una care să-şi elibereze fiica nou-născută de orice obligaţii promise în timpul înţelegerii Iniţiale."

Tulburând, nu mă puteam mişca. Abia puteam să respir. Vestea că tatăl meu încercase să anuleze afacerea — pentru mine — m-a lăsat uluit.

„A fost destul de Insistent. Disperat, chiar. Din păcate, nu se poate anula pur şl simplu tranzacţiile făcute de un Primai." Buzele lui Callum strânseră. „în orice caz, înţelegerea a fost de mare Interes pentru Majestatea Sa. La urma urmei, ştia că fratele său trebuie să fl făcut ceva cu adevăratul jar al vieţii, deoarece nu au trecut la Majestatea Sa la moartea fratelui său."

Buzele ml s-au deschis. Asta însemna... zel, asta însemna că Kolis şi-a epuizat fratele de forţa vitală. Propriul său frate. îmbolnăvit, m-am prins de marginea patului.

„A petrecut mulţi ani căutând oriunde plecase graeca lui." Callum râse. „Scăpat, îmi place acest cuvânt."

Graeca.

Cuvântul avea două sensuri. Dragoste. Şl viaţa. Dar când Tarlc s-a hrănit cu mine şl a spus că se întrebă ce gust va avea graeca , am crezut că a aflat despre sufletul din mine. Dar nu a făcut-o. Tarlc gustase viaţa. Graeca însemnase întotdeauna viaţă — jarul vieţii.

„Majestatea Sa ştia că Eythos trebuia să le fl ascuns undeva."

Callum î I înclină capul. „Atunci, Intră în tatăl tău şl descoperirea înţelegerii. Deci, da, Majestatea Sa a ştiut încă de la naştere ce porţlîn tine."

zel buni...

M-am ridicat fără să-ml dau seama, fără să înţeleg măcar de ce, ştiam doar că nu pot rămâne aşezată, în timp ce şocul s-a transformat în confuzie şl apoi a lăsat locul suferinţei.

— Nu, am spus, tresărind la zgomotul lanţului care zdrăngăneşte de podea când am păşit înainte.

„Da."

Nu am vrut să cred. Nu pentru că nu puteam înţelege cum a ştiut Kolis în tot acest timp şl cum a procedat aşa cum a făcut el, şl nici măcar pentru că Kolis a ştiut cu siguranţă cum să scoată jarul de pe mine. Dar pentru că totul...

Tot ce sacrificase Ash nu fusese degeaba.

Kolis ştia despre mine şl despre jar. întotdeauna ştiuse. Şl nu existase nlclun motiv să mă ţină nedescoperit şl în siguranţă. Pentru alţii să

şi-au renunţat la viaţa pentru a face acest lucru. Nu a existat niciun motiv pentru ca Ash să fi făcut acea înţelegere cu Veses.

Callum m-a privit. „Păreţi supărat."

Supărat? M-am înfiorat, luând mânia în loc de tristeţe. Unul m-a întărit. Celălalt m-ar distruge.

El a ridicat din umeri încă o dată. „Totuşi, a fost destul de deştept din partea lui Eythos, nu-i aşa? Să ia ultimul dintre acele jar şi să-l ascund într-un simplu muritor, unde nimeni nu s- ar gândi să se uite — un muritor pe care l-a asigurat ar fi al fiului său.

Foarte isteţ."

în timp ce Callum vorbea, mi-am dat seama că Callum nu pomenise nici măcar o dată sufletul Sotoriei. A fost ceva despre care nici regele Roderick — cel care a făcut înţelegerea — nici tatăl meu nu ar fi ştiut.

Şi nici Kolis.

„Dacă ştia că am tăciune primară în mine, de ce să aştepţi?" am întrebat, ascunzând cuno tin ele despre suflet. „De ce să fiu dus în Shadowlands? De ce să-l las să ajungă până în acest punct? Au murit oameni şi... Am tras aer în piept. „M-ar fi putut lua oricând. De ce să aştepţi?"

„Sânge." Callum inspiră adânc. „Frasin."

Ceva despre felul în care a spus care a zguduit o amintire a nopţii în care draken i-a eliberat pe zeii înmormântaţi. Garda lui Veses spusese ceva asemănător după ce mi-a mirosit sângele. El a spus -

„Sânge şi cenuşă."

M-am înţepenit până în punctul în care lanţul din jurul gâtului meu ameninţa să-mi taie gâtul. Inima mi-a căzut şi s-a prăbuşit când m-am întors spre peretele despărţitor.

Se deschisese, lăsând puţin din rarele ore ale nopţii să pătrundă în cameră. Am putut distinge umbrele copacilor înalţi cu frunze din spate...

Kolis.

Chiar în acea secundă, mi-am dat seama că nu mă gândisem la ce am fost pregătită să fac încă de la naştere. Pentru ce mă pregătise Olanda. Nici o dată de când m-am trezit.

Deveniţi slăbiciunea lui.

Fă-l să se îndrăgostească.

Termină cu el.

Kolis.

Nu Ash.

Şi iată-mă, cu el, totuşi să-mi îndeplinesc datoria a fost cel mai îndepărtat lucru de mintea mea, în timp ce mă luptam cu impulsul de a face câţiva paşi înapoi de la fals.

Rege. Era îmbrăcat aşa cum fusese când l-am văzut în Dalos. Pantaloni largi din in. Fără cămaşă sau cizme. Nu purta nicio coroană în seara asta, în timp ce Callum s-a înfruntat cu faţa la el, înclinându- se adânc.

„Mă bucur să văd că te-ai trezit în sfârşit”, a remarcat Kolis.

Inspiră. Jarul a rămas tăcut în timp ce Kolis a înaintat cu paşi mari, darîncă mai era o arsură în piept. Teroare şi furie care erau doar parţial ale mele. Un sentiment asemănător cu déjà vu m-a cuprins. Nu mai fusesem aici până acum, în cuşcă şi înlănţuit.

Dar Sotoria avea. Când Kolis a readus-o la viaţă.

Am vrut să fug. Voiam să mă înfuiesc, dar o viaţă întreagă în care am fost învăţat să nu-mi arăt niciodată frică – să nu arăt niciodată nicio emoţie – m-a umplut. Voalul s-a aşezat peste mine în timp ce ţineam privirea lui Kolis.

Kolis î i înclină bărbia. „Nu îngenunchezi?”

„Nu”, am spus eu. „Eu nu.”

Kolis râse, încet şi blând, în timp ce Callum păşi pe partea cuştii aurite. „încă sunt incredibil de curajos, văd. La fel cum erai când ai luat pumnalul care ţi-a fost înmânat.” Şi-a pus degetele pe gratii. „Din nou, cât de curajos ai fost când ai plănuit să mă trădezi în momentul în care ai plecat? Folosind ceea ce nu-ţi aparţine pentru a smulge viaţa care mi se datorează?”

Mi-am strâns maxilarul ca să mă opresc să spun ceva incredibil de prostesc şi să nu îmi clănţească dinţii. „Sânge şi cenuşă?” am repetat. „Ce înseamnă asta?”

Kolis îşi trecu mâna peste gratii în timp ce râdea din nou. O privire asemănătoare respectului trecu peste trăsăturile lui prea perfecte, iar apoi privirea i se coborî. Nu puteam decât să fiu recunoscător pentru părul meu liber atârnând în bucle încâlcite peste piept. „Este numele profeţiei”.

Gândurile mele s-au îndreptat imediat către cel pe care Penellaphe îl împărtăşise. „O profeţie?”

„Nu. Vorbesc despre profeţie . Ultimul visat de Antici. O promisiune cunoscută doar de câţiva. Am îndrăznit să fie vorbit de şi mai puţini.” Degetele îi dansau peste gratii în timp ce începea să meargă, să se plimbe. „Şi repetat doar de descendentul zeilor divinaţiei”, a spus el. Penellaphe.

El a vorbit despre ea. „Şi după ultimul oracol care se va naşte.”

Zeul, Delfai, pomenise şi de ultimul oracol, nu-i aşa? Un oracol născut din linia de sânge Balfour. Care au fost şansele ca Delfai să fi menţionat acest oracol o coincidenţă?

Nici unul.

Zâmbetul lui Kolis era lent şi rece. „Dar dragul meu Penellaphe nu a primit un viziune completă”, a spus el.

m-am încordat.

„Din noroc pentru ea, Penellaphe a crezut că nu cunosc viziunea.
Cei care par să întâlnească morţi premature”, a spus el, iar Callum a chicotit.
„Fratele meu ştia.” Mi-a făcut semn. „Evident.”

M-am întors, urmându-l în timp ce pândea pe lungimea cuştii.

S-a oprit chiar vizavi de mine. „Profeţiile vin adesea în trei.
Fiecare parte aparent nu are nicio legătură până când sunt toate asamblate.”

Mi-a furnicat ceafa. Penellaphe... spusese asta. Că au avut adesea un început, un mijloc şi un sfârşit şi nu au fost întotdeauna primite în ordine sau complet.

Privirea cu pete aurii a lui Kolis se îndreptă spre Callum.

A făcut un pas înainte. „Din disperarea coroanelor de aur şi născute din carne de muritor, o mare putere primordială se ridică ca moştenitoare a pământurilor şi mărilor, a cerurilor şi a tuturor tărâmurilor. O umbră în jar, o lumină în flacără, să devină un foc în trup'„, a recitat el.
„'Când stelele cad din noapte, munţii mari se prăbuşesc în mări, iar oasele vechi îşi ridică săbiile lângă zei, cel mincinos va fi dezbrăcat de glorie până când doi se vor naşte din aceleaşi fapte, născuţi din aceeaşi mare şi Puterea primordială în tărâmul muritorilor. O primă fiică, cu sânge plin de foc, sortată pentru Regele promis cândva. Şi a doua fiică, cu sânge plin de cenuşă şi gheaţă, cealaltă jumătate a viitorului Rege. împreună, ei vor reface tărâmurile în timp ce vor introduce în final.'„

„'Şi aşa va începe cu ultimul sânge Ales vărsat, marele conspirator născut din carnea şi focul Primals se va trezi ca Vestitor şi Aducător al Morţii şi Distrugerii pe pământurile dăruite de zei'„, a continuat Kolis . pentru Callum. „'Ai grijă, căci sfâr itul va veni de la apus, ca să distrugă răsăritul i să distrugă tot ce se află între ele.”

Kolis îşi lipi fruntea de gratii. „Sunt sigur că ai mai auzit asta”.

Faptul că ştia că Penellaphe vorbise cu noi m-a neliniştit foarte mult.

„Şi ce părere ai despre asta?” el a intrebat.

Am forţat să ridic din umeri. „Nimic prea mult, cu excepţia faptului că îmi este clar cine cel fals – marele conspirator – este.”

Kolis a râs. „Atitudinea ta mă distrează.”

„Ma bucur sa aud asta."

„Dar nu atât de amuzat." Ochii lui străluceau o nuanţă intensă de aur şi argint. „Dar, da, chiar cred că se referea la mine. Acum, cele două fiice? Asta m-a încurcat întotdeauna. Incă face puţin, dar cred că este Mycella. La urma urmei, ea a fost promisă regelui de altădată. Fratele meu." Işi bătu bărbia. „A doua fiică? Tu. Ţi s-a promis viitorului rege – sau cine ar fi fost viitorul rege odată ce Eythos a intrat în Arcadia şi Nyktos a urcat pentru a-i lua locul.

„Trei părţi. începutul. Mijlocul," a continuat Kolis înainte de a putea să-mi înţeleg faptul că Ash şi eu am crezut că partea de mijloc va avea ceva timp în viitor. „Şi apoi sfârşitul. Există mai mult în această profeţie."

— Desigur, există, am murmurat.

„Există sfârşitul." Kolis zâmbi în timp ce strânse de gratii. „'Pentru cel născut din sânge şi din cenu ă, purtătorul a două coroane şi aducător de viaţă muritor, zeu şi draken. O fiară de argint cu sânge care iese din fălcile ei de foc, scăldată în flăcările celei mai strălucitoare lună care s-a născut vreodată, va deveni una", a spus el, iar pielea mi s- a îngheţat. „Acela ai fi din nou tu, în cazul în care nu ţine pasul cu lucrurile."

Pulsul mi-a bătut nesigur în timp ce gândurile mi se învârteau. „Titlul meu... al meu. Născut din sânge şi cenu ă. Cea mai strălucitoare lună."

„Da. Titlul tău, acordat ţie de nepotul meu." Zâmbetul lui s-a adâncit. „„Sânge şi cenuşă" este ceva ce le place să spună drakenilor. Poate însemna mai multe lucruri."

Mi-am încrucişat un braţ peste stomac. „Asta este... asta a spus el."

„Nu a spus nicio minciună, cel puţin nu atunci." A apărut un indiciu al colţilor lui, întorcându-mi stomacul. „Sânge. Puterea vieţii. Frasin. Curajul morţii. Viaţă şi moarte, dacă sunt luate literal."

Dintr-o dată, mi-am amintit reacţia Keellei la titlu şi cum a întrebat ce a inspirat-o. Părul Consortului meu. Acesta fusese un răspuns sincer. Ştiam asta, simţeam asta în oasele şi inima mea, iar Keella... spusese că asta o făcea să spere. Aşa cum spusese Delfai după ce a făcut referire la cea mai strălucitoare lună pe care Ash nu l-a ucis. Ar putea fi ei puţinii care cunoşteau viziunea completă? Keella era aproape la fel de bătrână ca Kolis, iar zeii ştiau doar câţi ani avea Delfai. Apoi era garda lui Veses. Ştia ce simţise când mi-a mirosit sângele. Şi reacţia lui Veses la a afla ce am purtat. Pun pariu că şi ea ştia.

„Tăciul primordial al vieţii îl porţi. Ai de la naştere, mulţumită fratelui meu.” Petele aurii i s-au lini titîn ochi. „Şi acum eşti purtătorul a două coroane.”

Două coroane.

Am inspirat, pieptul strâns. Coroana Consoartei şi coroana a Prin esă. „De aceea ai aşteptat. Ca să fiu încoronat?”

„Da.”

— Atunci de ce ai întârziat...? Aducător de viaţă muritor, zeu şi draken.

Stomacul mi s-a înghesuit. „Ai avut nevoie de mine să-i refac viaţa drakenului.”

Acel zâmbet al lui s-a întors şi a trimis un fulger dublu de spaimă şi furie pe mine. Pentru că Attes ne jucase chiar şi atunci cu viaţa lui Thad.

„Trebuia să mă asigur că jarul ajunsese la acel punct de putere. Acea ai fost în punctul la care a făcut referire profeţia pentru ca restul să aibă loc.”

Ce spusese Kolis când i-am cerut să ştiu ce i-ar da să-i ia viaţa lui Thad? Spusese că îi va spune tot ce trebuie să ştie.

Şi a avut. „Este mai mult în profeţie?”

Râsul lui Callum a răsunat în spatele meu.

Kolis dădu din cap. „'Şi marile puteri se vor împiedica şi vor cădea, unele dintr-o dată, şi vor cădea prin focîn golul nimicului. Cei rămaşi în picioare vor tremura când vor îngenunche, se vor slăbi pe măsură ce devin mici, pe măsură ce devin uitaţi. Căci în cele din urmă, Primai se înalţă, dătătorul de sânge şi aducătorul de oase, Primai de Sânge şi Cenuşă.”

Buzele mi s-au deschis când ochii mi s-au mărit. „Primarul Sângelui şi Cenuşii...” Un fior de neîncredere a trecut prin mine. O fiinţă care nu ar trebui să existe. „Un primar al vieţii şi al morţii”.

— Fată deşteaptă, remarcă Kolis.

„Nu sunt o fată”, am repezit eu, cu braţul căzând pe o parte. „Şi unul nu trebuie să fie atât de inteligent. Este literal spus chiar în profeţie.”

„Nu, nu eşti o fată”, toarcă el, trimiţându-mi o buclă de dezgust.
„Tu eşti vasul careva împlini ceea ce au visat Anticii. Cine îmi va da ceea ce vreau.”

„Şi asta e... să faci ce? Domneşte peste Iliseeum şi tărâmul muritorilor? eu a râs. „Mi se pare că îţi va oferi doar ceea ce meriţi.”

„Şi asta e?”

„Moartea ta.”

Ochii nemişcaţi ai lui Kolis i-au întâlnit pe ai mei şi au trecut câteva secunde, în timp ce minuscule umflături s-au răspândit pe carnea mea. „Ai crede că. Poate că asta este

prefigurată iniţial, dar presupun că Anticii nu s-au gândit niciodată că voi încerca să o schimb. Că aş îndrăzni să fac asta. Aparent, era acceptabil — chiar prezis — că Eythos a pus lucrurile în mişcare." Un rânjet însoţit de menţiunea fratelui său. „Dar eu?" A râs rece. „Nu, s-au gândit că voi rămâne pe loc şi nu fac nimic. Ar fi trebuit să prevadă asta, dar chiar şi în vişele lor, m-au subestimat. Ce voi face nu numai pentru a rămâne în viaţă, ci şi pentru a obţine ceea ce îmi doresc. Şi asta trebuie să fie , Seraphena. începutul şi sfârşitul. Viata si moarte."

Ochii lui au început să strălucească. „Nu va fi nevoie de Regi muritori. Nu va fi nevoie de niciun alt Primai. Nu atunci când un Primai al Vieţii şi al Morţii a răsărit."

O nouă groază a coborât peste mine. „Tu... vrei să-i omori pe toţi Primals?"

„Cei mai mulţi dintre ei. Da. Ce?" El a pufnit. „Arăţi surprins. Vino acum, i-ai întâlnit pe câţiva dintre ei." A scuturat din cap. „Aţi văzut direct cât de enervanţi sunt cei mai mulţi dintre ei."

Ei bine, nu m-aş putea contrazice cu asta, dar...

„Bărbaşi plângăreşi, care au uitat cum erau lucrurile. Când eram respectaţi şi temuţi nu doar de muritori, ci şi de zei. Când până şi drakenul s-a înclinat în faţa noastră." Buza i s-a ondulat. „Când puterea însemna de fapt ceva."

Am făcut un pas înainte. „Nu ai deja suficientă putere? Te-ai încoronat Rege al Zeilor. Uzurpaţi deja orice conducător muritor, la fel ca şi ceilalţi Primişti." Furia mi-a inundat simţurile. „De ce ai avea nevoie de mai multă putere?"

„De ce? Ce întrebare prostească, a răspuns el, iar Callum a râs. „Un singur muritor ar

întreba. Pe lângă faptul că dacă nu fac nimic, mor? Puterea nu este infinită sau nelimitată. Altul poate întotdeauna să se ridice. Puterea poate fi luată oricând, lăsându-te slăbit şi incapabil să te protejezi pe tine sau pe cei cărora le ţii.”

— De parcă ţi-ar păsa de oricine, în afară de tine, am întrerupt eu.

Ochii lui străluceau de aur pur, apoi se afla în cuşcă. Cu mine. A rămas la câţiva metri de mine, dar i-am simţit mâna pe gâtul meu, strângându-se mai tare decât banda de acolo.

— De parcă ştii un lucru despre mine care nu ţi s-a spus, Seraphena. Făcu un pas, cu marginile corpului înceţoşându-se. — Crezi că eu sunt ticălosul?

Am inspirat, dar presiunea mi-a sigilat gâtul. Mâinile mi-au zburat la gât.

„Crezi că sunt singurul răufăcător din povestea asta? Că ceilalţi Primals merită să continue când nu au făcut nimic pentru a mă ajuta când fratele meu a domnit ca rege? Nici unul dintre ei? Că muritorii care poartă bogăţie şi prestigiu sunt nevinovaţi, demni de viaţă în ciuda multor războaie şi a lipsei de empatie faţă de fraţii lor? Crezi că sunt singurul care caută puterea absolută? Dacă da, atunci nu eşti atât de deştept pe cât credeam că eşti."

Nu puteam să respir.

A mai făcut un pas înainte. „Orice muritor îşi doreşte asta. Fiecare zeu. Fiecare Primai. Chiar şi Eythos. Ce crezi că şi-a pregătit fiul să devină punând jarul vieţii în muritorul care i-a fost promis ca Consort? „O fiară de argint cu sânge care iese din fălcile ei de foc, scăldată în flăcările celei mai strălucitoare lună care s-a născut vreodată va deveni una". Accentul pe voinţa devine-o parte. Eythos a pus jarul ăla în tine, astfel încât fiul lui să le poată lua – ceva ce ar fi făcut Nyktos în momentul în care ar fi ştiut că este gata, dacă ar fi fost conştient de ce înseamnă. Voia ca Nyktos să fie Primai – fiara de argint. Nu doar să mă răstoarne şi să mă pună capăt, ci şi pentru că Eythos ştia că zilele lui erau numărate. La urma urmei, Anticii visau la o fiinţă atât de puternică precum Primai of Blood and Ash. Ştia ce însemna asta pentru el, dar ştia şi că, odată ce fiul său a luat acel jar şi a înălţat, Nyktos chiar l-ar putea creşte."

Am şuierat, tremurând.

Ochii arzând ca bălţile de aur, şi-a înmuiat capul. „Eythos m-a urât întotdeauna. Stii de ce? Pentru că el o iubea pe Mycella, iar Mycella mă iubea pe mine. Nu a contat că nu le-am întors acele sentimente. Că nu am acţionat niciodată după ceea ce simţea ea. Incă mă ura şi de aceea a refuzat singurul lucru pe care l-am cerut vreodată." Pieptul lui Kolis se ridică brusc. „Dacă nu ar fi făcut-o, nu s-ar fi schimbat nimic din toate acestea. Anticii aveau încă visele lor.

Viziunile lor. Tot ar fi trebuit să moară, dar ar fi putut salva vieţile atâtor alţii, inclusiv preţiosul său Mycella – şi toate vieţile pe care fiul său a trebuit să le ia în locul lui.

Mi-am zgâriat gâtul, venele mi s-au bombat în timp ce vederea mi s-a întunecat –

Presiunea s-a eliberat brusc. M-am lăsat, căzând în genunchi şi în palme.

Găsind, am târât înghiţituri adânci de aer în gâtul meu dureros.

„Dar iată-ne." Kolis îngenunche. „Aşa cum am promis." Mi-a prins bărbia.

Chiar dacă mânuirea lui a fost blândă, am tresărit când mi-a dat capul pe spate.

— Ştii ce urmează să se întâmple, Seraphena?

Gâtul meu era prea crud pentru a forma cuvinte când i-am întâlnit privirea, dar ştiam exact ce s-ar întâmpla.

„Sunt pe cale să te epuizez. îţi voi lua fiecare picătură de sânge. Chiar şi ultima, spuse el încet. „Atunci voi lua jarul vieţii şi mă voi ridica. îmi voi finaliza ultima înălţare. Voi deveni Primarul Vieţii şi al Morţii.

Cei care nu se închină în faţa mea şi nu-mi renunţă la curţile şi regatele lor vor muri.” S-a aplecat înăuntru, oprindu-se când faţa lui era la doar câţiva centimetri de a mea.

„Şi cred că ştii ce înseamnă asta pentru nepotul meu.” m-am cutremurat.

„Da, da.” Degetul lui mi-a trecut peste obraz. „Voi avea ceea ce îmi doresc. Ceea ce merit. În cele din urma. Pentru că... nimic – începu să se ridice, forţându-mă să mă ridic în picioare –, absolut nimic nu va fi interzis. Imposibil. Nici măcar ceea ce mi-a fost ascuns.”

Sotoria.

El a vorbit despre ea.

— Seraphena Mierel, murmură Kolis, ducându-şi gura la tâmplă.

„Ai păstrat jarul în siguranţă. Ai îndrăznit să le foloseşti. Te-ai asigurat că sunt gata pentru mine. Cuvintele nu pot face niciodată dreptate recuno tin ei pe care o simt. Dar mulţumesc.”

Kolis a lovit.

Nu a existat un alt avertisment.

M-a întors astfel încât să-mi fie spatele la el, iar apoi colţii lui au fost la gâtul meu, sfâşiindu- mi carnea chiar deasupra benzii. Un ţipăt a smuls din mine în timp ce durerea a explodat. Corpul meu a devenit rigid, cu ochii mari, iar durerea... Dumnezeule bune, a fost absolută.

M-am gheare de braţul în jurul taliei mele — în aer. A dat cu piciorul la el, la nimic. Agonia a fost prea mare. Cu fiecare trage adânc pe care o lua, un foc mă sfâşie, smulgându-mi oasele de pe piele şi lăsând flăcări în locul lor.

Spasme de agonie mi-au cuprins pieptul, gâtul şi asta — o, Doamne — asta a fost.

Aşa aveam să mor. Avea de gând să mă scurgă şi să ia jarul. Eu aş fi primul care va arde, iar apoi ar urma restul tărâmurilor, eram pe moarte.

N-aş avea ocazia să-mi iau rămas bun de la Ash, să-i spun că l-am iubit. Nu putea fi salvat nici pe el, nici pe vreunul dintre zei sau tărâmuri. Nu mi-aş împlini destinul. M-am smucit, degetele mi se curbeau spre interior, unghiile înfipându-mi în palme — în amprentă —

Ash îmi simţea durerea. Simte. Doamne, putea să simtă asta de unde era? Ar şti, totuşi, când amprenta i-a dispărut din palmă. El ar şti atunci.

Pieptul lui Kolis s-a umflat pe spatele meu, în timp ce a tras şi mai tare, mai adânc — Căldura s-a revărsat în pieptul meu în timp ce jarul a început să ardă slab, slab, dar căldura a continuat să crească şi să crească. Şi acea prezenţă m-a cuprins din nou. Acea conştientizare. Acea voce. Vocile.

Nu Nu NU NU.

Nu era doar vocea mea care ţipa. Era al ei. Sotoria. Toate vieţile ea trăise. Şi a noastră a fost cea care mi-a mişcat limba.

„Mă omori", am spus eu, cu ochii grei. „Mă omori din nou, după toţi aceşti ani."

Capul lui Kolis se ridică brusc. „Ce?"

Mi se simţea limba inutilă. Voluminos. Tavanul pâlpâia înăuntru şi în afară. Acolo nu a fost durere. Singurul lucru pe care îl simţeam acum era furia ei – furia noastră.

„Ce-ai zis?" Kolis m-a întors în braţele lui. Faţa i s-a înceţoşat. Sângele îi ungea buzele, colţii. M-a scuturat, zdrănnit din cap. „Ce dracu tocmai ai spus?"

„Sunt eu..." Un râs care nu părea deloc al meu mi-a întredeschis buzele. „Sotoria."

Kolis a rămas complet nemişcat în timp ce ochii lui îmi cercetau trăsăturile, se uitau peste părul meu, corpul meu. El clătină din cap, buzele curgându-se, gura picurând sânge. — Mincinos, mârâi el.

„Nu este... o minciună. Eythos avea sufletul ei..." Inima mi se simţea la fel de leneşă ca şi cuvintele mele. „Şi l-a aşezat cu jarul, pentru a se... naşte din nou în mine. Sunt ea."

„Nu există nici o cale." M-a prins de păr, smucindu-mi capul într-o parte. „Totuşi, o minciună inteligentă."

— Majestatea Voastră, o întrerupse o voce. Attes. Când sosise? „Un moment vă rog."

— Vorbeşti al naibii de serios acum? Tensiunea de pe gâtul meu nu mi-a lăsat în timp ce Kolis a lătrat: „O secundă".

— Keella, spuse Attes.

Kolis a devenit încă o dată rigid.

„Ştii că Keella a ajutat-o pe Eythos să-i captureze sufletul pentru a putea renaşte." Vocea lui era mai aproape. „Ştii că ea este acolo şi nu ai reuşit să o găseşti, deşi ai luat toţi Aleşii – fiecare muritor care poartă o aură. Ar putea fi pentru că nu a renăscut deloc

aceste secole recente?” întrebă Attes. „S-ar putea să fi găsit-o în sfârşit?”

— Acesta este un truc, se răsti Callum. „Nu ai încredere în ea şi nu ai încredere în acest Primai.”

„Ştiu cum să te omor, rahat”, mârâi Attes. „Vorbeşte din nou despre mine aşa, şi o voi dovedi.”

Un tremur a trecut prin braţul lui Kolis în timp ce îmi ridica capul, forţându-mi faţa spre a lui. S-a uitat la mine, făcând ochii mari, învârtindu-se şi apoi oprindu-se până când au fost prezente doar pete de aur.

— Gândeşte-te la asta, Kolis, continuă Attes. „Fratele tău a fost foarte inteligent. Ar fi putut să ia sufletul Sotoriei şi să-l aşeze împreună cu jarul ca să o protejeze şi să te tragă. Ştii că ar face-o.”

Kolis se cutremură.

Braţele lui s-au slăbit, iar eu am început să cad. M-a prins înainte să dau podeaua, coborând în genunchi în timp ce mă ridica la piept. Mi-a legănat obrazul cu o mână tremurândă – apoi m-a legănat lângă el, lăsându-mi capul să cadă pe o parte a braţului lui. M-am micşorat la simţirea lui, m-am micşorat în interiorul meu la vederea ororii gravate pe trăsăturile regelui fals, când şi-a dat seama pe cine ţinea în braţe – când şi-a dat seama pe cine va trebui să omoare.

Din nou.

Kolis se cutremură. S-a legănat în timp ce privirea mea s-a îndreptat către uşile deschise şi frunzele întunecate care se legănau în briza balsamoasă. La— La un

lup.

Un lup s-a ghemuit la trunchiurile copacilor. Un lup mai argintiu decât alb.

O fiară de argint.

Scăldat în lumina cea mai strălucitoare a lunii.

Frasin.

Nota autorului

Sera este o creaţie a imaginaţiei mele, dar gândurile, sentimentele şi acţiunile ei cu privire la ceea ce a recunoscut la Pools of Divanash sunt ceva foarte real. Acestea sunt emoţii şi acţiuni complicate pe care le-am experimentat eu însumi. Din această cauză, ştiu că pot atinge o anumită coardă în cititori. Nu toţi avem un înţelept, un draken străvechi care ne anunţă că sunt acolo pentru noi atunci când avem nevoie de cineva, dar dacă aţi avut aceleaşi gânduri ca şi Sera, ca şi mine, există oameni care aşteaptă când sunteţi gata să vorbească.

Iată câteva resurse care sunt disponibile toată ziua, în fiecare zi.
The National Suicide Prevention Lifeline
National Suicide Prevention Lifeline oferă gratuit şi confidenţial sprijin emoţional pentru persoanele aflate în criză sinucigaşă sau suferinţă emoţională.
Telefon: l-800-273-8255 Pentru surzi şi cu probleme de auz:
1 -800-799-4889 Chat online: suicidepreventionlifeline.org Nu e ti singur.

Descoperiţi mai multe de la Jennifer L. Armentrout

O umbră în jar

Seria Flesh and Fire

Cartea Unu

Disponibil în format cartonat, e-book şi broşat comercial.
Click aici A cumpără.

Autoare de bestselleruri #1 din New York Times Jennifer L. Armentrout revine cu cartea prima din seriale cu totul noi şi convingătoare Flesh and Fire – plasată în lumea îndrăgita Blood and Ash.

Născută învăluită în vălul Primals, o Fecioară aşa cum au promis Sortele, viitorul Serafenei Mierel nu a fost niciodată al ei. Aleasă înainte de naştere pentru a susţine afacerea disperată pe care strămoşul ei a încheiat-o pentru a-şi salva poporul, Sera trebuie să-şi lase viaţa în urmă şi să se ofere Primalului Morţii ca consoartă a lui.

Cu toate acestea, destinul real al Serei este cel mai bine păzit secret din toată Lasania – nu este Fecioara bine protejată, ci un asasin cu o singură misiune – o ţintă. Fă-l pe Primai al Morţii să se îndrăgostească, să devină slăbiciunea lui şi apoi... termină cu el. Dacă eşuează, îşi condamnă regatul la o moarte lentă din mâinile Putregaiului.

Sera a ştiut întotdeauna ce este. Ales. Consort. Asasin.
Armă. Un spectru care nu s-a format pe deplin, dar udat în sânge. Un monstru.
Până la el. Până când cuvintele şi faptele neaşteptate ale Primalului Morţii alungă întunericul care se adună în interiorul ei. Iar atingerea lui seducătoare aprinde o pasiune pe care nu şi-a permis niciodată să o simtă şi nu poate simţi pentru el. Dar Sera nu a avut niciodată de ales. Oricum, viaţa ei este pierdută – aşa a fost întotdeauna, aşa cum a fost mereu atinsă de Viaţă şi Moarte.

Din Sânge şi Cenuşă

Seria Sânge şi Cenuşă

Cartea Unu

Disponibil în format cartonat, e-book şi broşat comercial.
Click aici A cumpără.

Captivant şi plin de acţiune, From Blood and Ash este o fantezie sexy, captivantă şi neaşteptată, perfectă pentru fanii lui SarahJ. Maas şi Laura Thalassa.

O Fecioara...

Aleasă de la naştere pentru a introduce o nouă eră, viaţa lui Poppy nu a fost niciodată a ei. Viaţa Fecioarei este solitară. Să nu fie atins niciodată. Nu trebuie privit niciodată. Să nu i se vorbească niciodată. Să nu experimentezi niciodată plăcerea. Aşteptând ziua înălţării sale, ea ar prefera să fie alături de gardieni, luptă împotriva răului care i-a luat familia, decât să se pregătească să fie găsită demnă de zei. Dar alegerea nu a fost niciodată a ei.

O sarcină...

Viitorul întregului regat stă pe umerii lui Poppy, ceva pe care nici măcar nu este sigură că şi-l doreşte pentru ea însăşi. Pentru că o Fecioara are o inimă. Şi un suflet. Şi dor. Şi când Hawke, o onoare de gardă cu ochi de aur, care trebuie să îi asigure înălţarea, intră în viaţa ei, destinul şi datoria se încurcă cu dorinţa şi nevoia. El îi incită la mânie, o face să pună la îndoială tot ceea ce crede şi o ispiteşte cu ceea ce este interzis.

Un regat...

Părăsit de zei şi temut de muritori, o împărăţie căzută se ridică

încă o dată, hotărâţi să recupereze ceea ce cred că este al lor prin violenţă şi răzbunare. Şi pe măsură ce umbra acelor blestemaţi se apropie, linia dintre ceea ce este interzis şi ceea ce este drept devine neclară. Poppy nu este doar pe cale să-şi piardă inima şi să fie găsită nedemnă de zei, ci şi viaţa ei când fiecare firîmbibat de sânge care ţine lumea ei unită începe să se desprindă.

O împărăţie a cărnii şi a focului

Seria Sânge şi Cenuşă

Cartea a doua

Este dragostea mai puternică decât răzbunarea?

O tradare...

Tot ceea ce Poppy a crezut vreodată este o minciună, inclusiv bărbatul de care se îndrăgostea. Impusă printre cei care o văd ca pe un simbol al unui regat monstruos, ea abia dacă ştie cine este fără vălul Fecioarei. Dar ceea ce ştie ea este că nimic nu este la fel de periculos pentru ea ca el. Cel întunecat. Prinţul Atlantiéi. El vrea ca ea să se lupte cu el şi acesta este un ordin pe care ea este mai mult decât fericită să îl respecte. Poate că a luat-o, dar nu o va avea niciodată.

O alegere...

Casteel Da'Neer este cunoscut sub multe nume şi multe chipuri. Minciunile lui sunt la fel de seducătoare ca atingerea lui. Adevărurile lui la fel de senzuale ca şi muşcătura lui. Poppy ştie mai bine decât să aibă încredere în el. Are nevoie de ea vie, sănătoasă şi întreagă pentru a-şi atinge obiectivele. Dar el este singura modalitate prin care ea poate obţine ceea ce îşi doreşte – să-şi găsească fratele Ian şi să vadă singură dacă a devenit un înălţat fără suflet.
Lucrul cu Casteel în loc de împotriva lui prezintă propriile riscuri. El încă

o ispiteşte cu fiecare respiraţie, oferind tot ce şi-a dorit vreodată. Casteel are planuri pentru ea. Unele care ar putea-o expune la o plăcere de neimaginat şi la o durere insondabilă. Planuri care o vor forţa să privească dincolo de tot ce credea că ştie despre ea însăşi — despre el. Planuri care le-ar putea lega vieţile în moduri neaşteptate pentru care niciunul dintre regat nu este pregătit. Şi e mult prea nesăbuită, prea flămândă pentru a rezista tentaţiei.

Un secret...

Dar tulburările au crescut în Atlantia, în timp ce ei aşteaptă întoarcerea prinţului lor. Şoaptele de război au devenit mai puternice, iar Poppy este în centrul tuturor. Regele vrea să o folosească pentru a trimite un mesaj. The Descenters o vor moartă. Lupii devin din ce în ce mai imprevizibili.

Şi pe măsură ce abilităţile ei de a simţi durerea şi emoţia încep să crească şi să se întărească, atlantienii încep să se teamă de ea. Secrete întunecate sunt în joc, cele cufundate în păcatele pline de sânge ale a două regate care ar face orice pentru a ţine ascuns adevărul. Dar când pământul începe să se cutremure, iar cerul începe să sângereze, s-ar putea să fie deja prea târziu.

Coroana oaselor aurite

Seria Sânge şi Cenuşă

Cartea a treia

închină-te în faţa reginei tale sau sângerează în faţa ei...

Ea a fost victima şi supravieţuitoarea...

Poppy nu a visat niciodată că va găsi dragostea pe care a găsit-o cu Prinţul Casteel. Ea vrea să se bucure de fericirea ei, dar mai întâi trebuie să-i elibereze fratele şi să o găsească pe a ei. Este o misiune periculoasă şi una cu consecinţe de amploare la care niciunul nu a visat. Pentru că Poppy este Alesul, Fericitul.

Adevăratul conducător al Atlantiéi. Ea poartă în ea sângele Regelui Zeilor. De drept, coroana şi regatul sunt ale ei.

Inamicul şi războinicul...

Poppy şi-a dorit întotdeauna să-şi controleze propria viaţă, nu vieţile altora, dar acum trebuie să aleagă fie să-şi renunţe dreptul de întâi născut, fie să preia coroana aurita şi să devină Regina cărnii şi a focului. Dar pe măsură ce păcatele întunecate ale regatelor şi secretele pline de sânge se dezvăluie în cele din urmă, o putere de mult uitată se ridică şi reprezintă o ameninţare reală. Şi nu se vor opri la nimic pentru a se asigura că coroana nu sta niciodată pe capul lui Poppy.

Un iubit şi un partener...

Dar cea mai mare ameninţare pentru ei şi pentru Atlantia este ceea ce aşteaptă în vestul îndepărtat, unde Regina Sângelui şi a Cenuşului are propriile ei planuri, pe care le-a aşteptat de sute de ani să le ducă la îndeplinire. Poppy şi Casteel trebuie să ia în considerare imposibilul – să călătorească în Ţările Zeilor şi să-l trezească pe Rege însuşi. Şi pe măsură ce secrete şocante şi cele mai dure trădări ies la iveală, iar inamicii apar pentru a ameninţa tot ceea ce Poppy şi Casteel au luptat, ei vor descoperi cât de departe sunt dispuşi să meargă pentru oamenii lor – şi unul pentru altul.

Şi acum va deveni regină...

Războiul celor două regine

Seria Sânge şi Cenuşă Cartea a patra

Războiul este doarînceputul...

Din disperarea coroanelor de aur...

Casteel Da'Neer ştie prea bine că foarte puţini sunt la fel de vicleni sau vicioşi ca Regina Sângelui, dar nimeni, nici măcar el, nu s-ar fi putut pregăti pentru revelaţiile uluitoare. Amploarea a ceea ce a făcut Regina Sângelui este aproape de neconceput.

Şi născut din carne de moarte...

Nimic nu o va împiedica pe Poppy să-şi elibereze Regele şi să distrugă tot ceea ce reprezintă Coroana de Sânge. Cu puterea gărzilor Primai of Life în spatele ei şi sprijinul lupului, Poppy trebuie să-i convingă pe generalii atlantieni să-şi facă războiul, pentru că de data aceasta nu poate exista o retragere. Nu dacă are vreo speranţă de a construi un viitor în care ambele regate să poată locui în pace.

O mare putere primordială se ridică...

împreună, Poppy şi Casteel trebuie să îmbrăţişeze tradiţiile vechi şi noi pentru a-i proteja pe cei dragi – pentru a-i proteja pe cei care nu se pot apăra. Dar războiul este doar începutul. Puterile primare antice s-au trezit deja, dezvăluind groaza a ceea ce a început cu eoni în urmă. Pentru a pune capăt a ceea ce a început Regina Sângelui, Poppy ar putea fi nevoită să devină ceea ce i s-a profeţit a fi – ceea ce se teme cel mai mult.

în calitate de vestitor al morţii şi distrugerii.

Descoperiţi mai multe 1001 de nopţi întunecate şi Blue Box Press Faceţi clic aici pentru mai multe Informaţii.

DRAGON NELEGAT de Donna Grant O novelă a regilor dragoni

NIMIC DECĂ CERNEALA de Carrie Ann Ryan A Montgomery Ink: Fort Collins Novella

MASTERMIND de Dylan Allen O novelă Rivers Wilde

DOAR O DORINŢA de Carly Phillips O novelă a familiei Kingston

ÎN SPATELE UŞILOR ÎNCHISE de Skye Warren O novelă Rochester

GOSSAMER ÎN ÎNTUNEC de Kristen Ashley O novelă Fantasyland

ÎNCÂNTAT de Lexi Blake O novelă de maeştri şi mercenari

GRAVESIDE BAR ŞI GRIL de Darynda Jones ------ O novelă Charley Davidson

ANTI-VENTILATORUL ŞI IDOLUL de Rachel Van Dyken A My Summer În Seoul Novella

Security Novella

PRIMUL PLAN de Kennedy Ryan O novelă renascentist de la Hollywood

COBORĂÎN ÎNTUNERE de Heather Graham O novelă Krewe of Hunters

O novelă Demonica

DOAR CE AVEM NEVOIE de Kylie Scott A Stage Dive Novella

LEVĂTAREA de Kristen Proby Un single în Seattle Novella

Tot de la Blue Box Press

MOMEALA de CW Gortner şl MJ Rose

ORFANII DE MODĂ de Randy Susan Meyers şl MJ Rose

FACEREA SALT de Kristen Ashley Un roman cu ploaie fluvială

Apus DE SAFIR de Christopher Rice scriind ca C. Travis Rice A Sapphire Cove Novel

RĂZBOIUL A DOUA REGINE de Jennifer L. Armentrout Un roman cu sânge şl cenuşă

Crimele de la FLEAT HOUSE de Lucinda Riley

JAFUL de CW Gortner şi MJ Rose

PRIMAVĂ DE SAFIR de Christopher Rice scriind ca C. Travis Rice A Sapphire Cove Novel

FACEREA MECIULUI de Kristen Ashley Un roman cu ploaie fluvială

O LUMINĂ ÎN FLĂCĂRĂ de Jennifer L. Armentrout A Flesh and Fire Novei

în numele Blue Box Press. Liz Berry. MJ Rose şi Jillian Stein ar dori să mulţumească

Steve Berry Doug Scofield Benjamin Stein Kim Guidroz Cheile Olson
Hang Le Camille Fabre Michael Pearlman
Social Butterfly PR Chris Graham Jessica Saunders
Dylan Stockton Kate Boggs Dina Williams Kasi
Alexandru Malissa Coy Erika Hayden Stacey Tardif
Jessica Mobbs Laura Helseth Jen Fisher Richard
Blake şi
Simon Lipskar